Giới thiệu

Tại một căn hộ cũ kỹ giữa lòng thủ đô sầm uất, Diệp Trường Ca, một chàng trai trẻ tuấn tú, bàng hoàng nhận ra mình đã xuyên không đến một thế giới song song kỳ lạ.

Cú sốc lớn nhất không phải là việc bản thân đột ngột rời xa thế giới quen thuộc, mà là sự đảo lộn đến khó tin của các giá trị xã hội nơi đây.

Chỉ sau một giấc ngủ, Diệp Trường Ca tỉnh dậy và phát hiện ra rằng "đạo mộ" – một công việc trong thế giới của anh vốn bị xem là bất hợp pháp, phải lén lút trong bóng tối – ở đây lại trở thành một nghề nghiệp được cả xã hội tôn sùng và pháp luật bảo hộ.

Trên các trang báo lớn, tin tức về những cuộc "đảo đấu" thành công được đăng tải công khai như những chiến công hiển hách.

Gia tộc Cửu Môn Tạ gia vang danh vì tìm được bảo đao trong mộ cổ, con trai cục trưởng thành phố gây chấn động khi một mình khám phá lăng mộ đế vương.

Ở thế giới này, kẻ có năng lực đạo mộ được xem là anh hùng, được người đời kính trọng.

Ngược lại, những kẻ không dám đối mặt với hiểm nguy trong lăng mộ, chỉ biết sống một cuộc đời an phận lại bị cả xã hội khinh rẻ.

Thậm chí, chính vị thủ trưởng đầu tiên của đất nước cũng là một bậc thầy đạo mộ, người đã mở ra thời đại hoàng kim cho ngành nghề này.

Đối mặt với hiện thực phũ phàng, Diệp Trường Ca rơi vào tuyệt vọng.

Anh chỉ là một người bình thường, thân thể tuy cao lớn nhưng yếu ớt, không có kỹ năng, không có công cụ, và số tiền ít ỏi mang theo từ thế giới cũ chưa chắc đã có giá trị sử dụng.

Trong một xã hội tôn sùng kẻ mạnh và lòng dũng cảm, một người như anh chẳng khác nào cỏ rác.

Đang lúc tuyệt vọng cùng cực, định liều mạng một phen theo câu nói "phú quý hiểm trung cầu", một âm thanh máy móc vang lên trong đầu anh, mang theo tia hy vọng cuối cùng: "Đinh...

Hệ thống Đạo mộ Thần cấp bắt đầu khởi động!" Hệ thống nhanh chóng liên kết với Diệp Trường Ca, tự giới thiệu là một công cụ toàn năng chuyên phục vụ cho việc đạo mộ, sở hữu mọi kiến thức và kỹ năng cần thiết, từ khoa học kỹ thuật hiện đại cho đến đạo pháp huyền bí để đối phó với cương thi, quỷ vật.

Như một món quà ra mắt, hệ thống trao cho anh một lựa chọn định mệnh giữa hai gói tân thủ vô cùng xa hoa: một là "Thần Quỷ Thất Sát Lệnh", bộ đạo pháp tuyệt thế có uy lực kinh thiên động địa, kèm theo sáu mươi năm đạo hạnh; hai là toàn bộ truyền thừa của "Phát Khâu Trung Lang Tướng", một chức quan đạo mộ lừng lẫy thời cổ đại, đi cùng với bảo vật trấn phái "Phát Khâu Ấn" có khả năng khiến quỷ thần kinh sợ.

Với tư duy của một thanh niên hiện đại, Diệp Trường Ca đã đưa ra một lựa chọn táo bạo: anh muốn cả hai.

Thật bất ngờ, hành động tham lam này lại kích hoạt một phúc lợi ẩn, giúp anh sở hữu cùng lúc cả hai món quà tân thủ.

Dòng ký ức khổng lồ của vị Phát Khâu Trung Lang Tướng đầu tiên, cùng với sáu mươi năm đạo hạnh cuồn cuộn chảy vào cơ thể và tinh thần, khiến Diệp Trường Ca lột xác hoàn toàn.

Anh ngất đi và khi tỉnh lại, không chỉ dung mạo trở nên tuấn mỹ phi凡, khí chất thoát tục, mà cơ thể cũng ẩn chứa một sức mạnh đáng sợ.

Ngay khi anh còn chưa kịp thích nghi với sức mạnh mới, một vị khách bất ngờ gõ cửa.

Đó là Ngô Lão Tam của Cửu Môn, một nhân vật máu mặt trong giới đạo mộ.

Hóa ra, hệ thống đã sắp đặt cho Diệp Trường Ca một thân phận hoàn hảo: một hậu duệ bí ẩn của Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Ngô Lão Tam đến để mời anh tham gia một chuyến thám hiểm lăng mộ Chiến quốc đầy rẫy hiểm nguy.

Từ đây, Diệp Trường Ca chính thức bước vào con đường đạo mộ.

Anh gặp gỡ những người đồng đội sẽ cùng mình vào sinh ra tử: Ngô Thiên Chân ngây thơ, Phàn Tử trung thành, và đặc biệt là Trương Kỳ Lân, hay còn gọi là "Tiểu Ca", một người trầm mặc, bí ẩn nhưng sở hữu thực lực thâm sâu khó lường, cũng là một Phát Khâu Trung Lang Tướng khác.

Cuộc hành trình đầu tiên bắt đầu bằng việc tiến vào một thủy động âm u, nơi những sinh vật tà ác đã chực chờ sẵn.

Lũ "thi giao" hung hãn, "thi miết" quỷ quyệt, và tiếng "lục giác linh đang" mê hoặc tâm trí liên tục tấn công.

Bằng vào "Thần Quỷ Thất Sát Lệnh" và "Phát Khâu Ấn", Diệp Trường Ca đã thể hiện sức mạnh áp đảo, dễ dàng quét sạch mọi chướng ngại, khiến cả đội kinh ngạc và thán phục.

Cuối cùng, khi đối mặt với con trùm của thủy động - một nữ quỷ ngàn năm được hệ thống cường hóa đến mức kinh hoàng - anh đã phải dốc toàn lực, dùng "Sát Phá Lệnh" để tiêu diệt nó trong một trận

chiến sinh tử.

Sóng gió đầu tiên đã qua, Diệp Trường Ca không chỉ khẳng định được vị thế của mình trong đội, mà còn nhận được phần thưởng hậu hĩnh từ hệ thống, bao gồm thần kiếm Kinh Trập và những kỹ năng mới.

Chuyến đi đến lăng mộ Chiến quốc chỉ mới là khởi đầu.

Một thế giới đạo mộ rộng lớn, đầy rẫy những lăng tẩm cổ xưa, những bí ẩn ngàn năm và những thế lực phức tạp đang chờ đợi anh ở phía trước.

Với hệ thống trong tay và những người đồng đội kề vai sát cánh, Diệp Trường Ca sẽ viết nên huyền thoại của riêng mình.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 1

Tại Kinh đô, trong một căn hộ, một thiếu niên tuấn tú nuốt nước bọt nhìn tin tức trên điện thoại.

"Báo Nhân Dân: Gần đây, nhà họ Tạ trong Cửu Môn đã trộm thành công một ngôi mộ tướng quân, thu được bảo đao từ mấy trăm năm trước.

Thanh niên nhà họ Tạ một đao chém nát tảng đá." "Báo Kinh Đô: Chấn động, con trai cục trưởng Kinh đô gặp nạn trong lăng mộ đế vương…" "Báo Thượng Hải: Thượng Hải xuất hiện mấy ngôi mộ tướng quân, dự kiến một tháng sau sẽ bắt đầu khai quật…" Nhìn những tin tức này, khóe miệng Diệp Trường Ca giật giật.

Chỉ ngủ một giấc mà đã bị xuyên không.

Nhưng đó không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là chuyện trộm mộ vốn không thể đưa ra ánh sáng, vậy mà lại được lên báo...

Diệp Trường Ca tắt tin tức, trực tiếp mở công cụ tìm kiếm Thiên Độ của thế giới này, bắt đầu tra cứu pháp luật.

Vừa tìm kiếm thành công, hàng loạt điều lệnh pháp luật hiện ra.

Diệp Trường Ca nhướng mày, Thiên Độ ở thế giới này cũng không tệ, tìm một cái là ra ngay, không phiền phức như ở kiếp trước.

Diệp Trường Ca bắt đầu tập trung đọc.

Càng đọc, vẻ mặt của Diệp Trường Ca càng kinh ngạc.

Sau khi hiểu được tình hình gần như toàn bộ, Diệp Trường Ca mới tắt điện thoại, bắt đầu tiêu hóa thông tin trong đầu và bình ổn lại

tâm trạng.

Ở thế giới này, trộm mộ hay thám hiểm bí cảnh là hoàn toàn hợp pháp, không phải là công việc mờ ám như ở kiếp trước của Diệp Trường Ca.

Chỉ cần có năng lực trộm mộ, bạn sẽ là người tài giỏi, được mọi người tôn kính.

Thậm chí những thứ lấy được trong mộ cũng đều thuộc về mình, đương nhiên cũng phải có tình người, để lại một vài món đồ tùy táng cho chủ mộ.

Đồ lấy được cũng không cần nộp cho nhà nước, chỉ cần sau khi trộm mộ xong thì gửi một tin nhắn cho nhà nước để họ tiến hành khảo sát là được.

Dĩ nhiên, không gửi tin nhắn cũng không sao, hoàn toàn tùy vào ý của mình.

Điều khiến Diệp Trường Ca chấn động nhất là trên điều ước pháp luật, có ghi lại việc thủ trưởng đời thứ XX1 cũng từng đi trộm mộ, và thời đại trộm mộ hiện tại cũng do vị thủ trưởng này mở ra.

Sau khi vị thủ trưởng này về hưu, các thủ trưởng kế nhiệm không những không hủy bỏ điều ước hợp pháp hóa trộm mộ mà còn ra sức ủng hộ.

Sau đó, điều luật hợp pháp hóa trộm mộ vẫn luôn tồn tại, đến hiện tại thì nghề trộm mộ đã phát triển đến đỉnh cao.

Hầu như tất cả những người không có nghề nghiệp trên toàn cầu đều đi trộm mộ, dĩ nhiên, số người chết cũng nhiều hơn.

Những người có công việc ổn định thì không sợ chết trong mộ, nhưng những kẻ không có nghề nghiệp lại sợ chết thì gần như bị cả thế giới coi thường.

Diệp Trường Ca mò từ trong người ra một bao thuốc lá rồi bắt đầu hút.

Khoan đã?

Sao mình lại biết trên người có thuốc lá nhỉ?

Bởi vì mình là thân xuyên, chứ không phải hồn xuyên, sống lại trên thân thể người khác.

"Hơi khó rồi đây, huynh đệ.

Tuy mình không sợ chết, nhưng với cái thân thể yếu ớt này mà đi thì có lẽ là người chết đầu tiên." Diệp Trường Ca nhếch miệng, có chút cạn lời.

Đừng nhìn thân hình cao hơn một mét tám, đây chỉ là cái vỏ rỗng thôi.

Võ vẽ gì cũng không biết, không có dụng cụ trộm mộ, và quan trọng nhất là sáu trăm tệ trên người không biết có đủ mua dụng cụ không, nhưng điều quan trọng nhất là tiền trên người có dùng được ở thế giới này không.

"Khó chịu quá, cho mình hồn xuyên vào một người trộm mộ nào đó còn tốt hơn, cớ sao lại để mình thân xuyên chứ!" Diệp Trường Ca gào lên trong lòng muốn khóc mà không có nước mắt.

Đợi đến khi điếu thuốc cháy gần đến miệng, Diệp Trường Ca mới vứt nó xuống đất.

Diệp Trường Ca chắp hai tay lại, suy nghĩ về những ngày tháng sau này, dù sao ở thế giới này mình cũng lạ nước lạ cái, tiền trên người cũng không biết có dùng được không.

"Hay là đánh cược một phen, giàu sang tìm trong hiểm nguy, chết thì thôi." Diệp Trường Ca nghiến răng.

Bây giờ mình không còn gì cả, phải đánh cược một phen.

Cược thắng, cái gì cũng có, cược thua thì cùng lắm là chết.

Ngay khi Diệp Trường Ca vừa đứng dậy, mở cánh cửa phòng xa lạ, một giọng nói máy móc vang lên khiến cậu sững sờ.

“Ting… Hệ thống Thần Cấp Đạo Mộ bắt đầu khởi động.” “Khởi động thành công…” “Bắt đầu kiểm tra ký chủ có thể trói buộc hay không… Đang kiểm tra…” “Vãi chưởng, hệ thống trong truyền thuyết!

Mình biết ông trời sẽ không bỏ rơi mình mà!

Khoan đã?

Phải kiểm tra nữa à?

Chương 2

Ôi, nhất định phải trói buộc thành công đấy nhé!" Diệp Trường Ca nghe câu đầu của hệ thống thì phấn khích suýt nhảy cẫng lên, nhưng nghe đến nửa câu sau, tim cậu lạnh đi một nửa, bây giờ chỉ còn biết cầu nguyện hệ thống trói buộc thành công.

"Kiểm tra thành công, có thể trói buộc… Đang trói buộc…" Nghe hệ thống nói có thể trói buộc, Diệp Trường Ca mới thở phào nhẹ nhõm.

Là một thanh niên tốt của thế kỷ 21, làm sao cậu không biết năng lực tiêu chuẩn của hệ thống chứ.

Nhân vật chính nào mà không có hệ thống rồi bắt đầu bá đạo ngất trời.

"Đúng rồi, tên hệ thống là Thần Cấp Đạo Mộ Hệ Thống, may mà không phải mấy hệ thống ẻo lả hay hệ thống đầu bếp gì đó, nếu vậy thì mình thảm rồi.

Xem ra ông trời cũng muốn mình đi trộm mộ, hì hì." Diệp Trường Ca xoa cằm nhẫn nhụi, khóe miệng nở nụ cười.

"Hệ thống trói buộc thành công… Chào, tôi là ký chủ của ngài." Diệp Trường Ca ngẩn người, không ngờ hệ thống lại chủ động chào hỏi mình, xem ra không phải loại hệ thống lạnh lùng băng giá.

Cậu liền nhanh chóng đáp lại và hỏi hệ thống.

"Chào, chào.

Hệ thống có thể giới thiệu một chút không?" "Chào ký chủ, tôi là Thần Cấp Đạo Mộ Hệ Thống chuyên phục vụ ngài.

Nghe tên tôi chắc ngài cũng biết, tôi chuyên sinh ra để trộm mộ."

“Ý là chỉ cần những thứ liên quan đến trộm mộ thì trong hệ thống đều có thể sở hữu?” “Đúng vậy ký chủ, đương nhiên ngài có thể coi tôi là toàn năng.

Ví dụ như người ở thế giới này đều cần dùng công nghệ để hỗ trợ trộm mộ, vậy thì hệ thống sở hữu toàn bộ công nghệ.

Ví dụ như trong mộ huyệt có cương thi, quỷ quái, vậy thì hệ thống sẽ sở hữu đạo pháp, ví dụ như cần mở…” “Dừng, dừng… Tôi hiểu ý của ngài rồi, là vạn năng đúng không?” “Đúng vậy, ký chủ.” Diệp Trường Ca trợn tròn mắt, hình như cậu nghe thấy giọng điệu của hệ thống có chút kiêu ngạo.

“Nhưng không sao, năng lực hệ thống càng mạnh thì sự giúp đỡ đối với mình càng lớn.” Diệp Trường Ca khẽ nheo mắt.

Không ngờ năng lực của hệ thống lại mạnh mẽ đến vậy, chỉ cần dính dáng đến trộm mộ là có hết.

Đúng rồi!

Diệp Trường Ca dường như nghĩ ra điều gì đó, vừa định mở miệng… “Do ký chủ quá lâu không hỏi về gói quà tân thủ, hệ thống tự động mở gói quà tân thủ.” Nghe lời của hệ thống, mí mắt Diệp Trường Ca giật điên cuồng.

Mình mới hỏi hệ thống có vài phút, vậy mà hệ thống nói mình quá lâu không hỏi.

Thật là… “Đang mở… Mở thành công.” “Mời ký chủ bắt đầu lựa chọn:” “Gói quà tân thủ một: Nhận được Thần Quỷ Thất Sát Lệnh (Uy lực cực lớn, nhắc nhở ký chủ cẩn thận sử dụng, tặng kèm ký chủ sáu mươi năm đạo hạnh).” “Gói quà tân thủ hai: Toàn bộ truyền thừa của Phát Khâu Trung Lang Tướng (Bao gồm Phát Khâu Ấn).” Nhìn lựa chọn trong đầu (đừng hỏi tôi sao lại thấy được, tôi cũng không

biết), Diệp Trường Ca nửa ngày trời cũng không thốt ra được nửa chữ.

Bất luận là gói quà tân thủ nào cũng có thể nói là cực kỳ xa hoa.

Dù Diệp Trường Ca chọn cái nào cũng có thể lập tức trở thành cao thủ tuyệt thế.

Diệp Trường Ca kìm nén tâm trạng kích động, bắt đầu bình tĩnh lựa chọn.

Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, đây là tuyệt thế đạo pháp do Viên Thiên Cang sáng tạo ra vào thời nhà Đường.

Vào thời kỳ đó, vì Thần Quỷ Thất Sát Lệnh quá mạnh mẽ nên đã bị Thiên đình phong sát.

Tuy Diệp Trường Ca chưa từng chứng kiến sự mạnh mẽ của Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, nhưng việc bị Thiên đình phong sát vì quá mạnh cũng đủ để thể hiện sự lợi hại của nó.

Hơn nữa, điểm yếu của Diệp Trường Ca là không có đạo hạnh, nhưng hệ thống lại tặng kèm sáu mươi năm đạo hạnh.

Nếu chọn Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, với uy năng của hệ thống, sau này có lẽ thật sự có thể diệt cả thần lẫn quỷ.

Còn gói quà tân thủ thứ hai, toàn bộ truyền thừa của Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Phát Khâu Trung Lang Tướng là một đội quân trộm mộ dưới trướng Tào Tháo, đội quân này do Phát Khâu Trung Lang Tướng và Mạc Kim Giáo Úy hợp thành, trong đó Phát Khâu Trung Lang Tướng là cấp trên của Mạc Kim Giáo Úy.

Những gì Mạc Kim Giáo Úy biết, Phát Khâu Trung Lang Tướng đều biết.

Những gì Phát Khâu Trung Lang Tướng biết, Mạc Kim Giáo Úy chưa chắc đã biết.

Quan trọng nhất là hệ thống sẽ tặng kèm Phát Khâu Ấn.

Trên Phát Khâu Ấn có tám chữ lớn "Thiên quan tứ phúc, bách vô cấm kỵ", được xưng là một ấn trong tay, quỷ thần đều phải tránh xa.

Hơn nữa, Phát Khâu Ấn là một thần vật không thể thay thế, loại thần vật này chỉ có trong tay Phát Khâu Trung Lang Tướng đời đầu, sau này đã biến mất không dấu vết.

Đến bây giờ, các Phát Khâu Thiên Quan (không phải Phát Khâu Trung Lang Tướng nhé, Phát Khâu Trung Lang Tướng là tướng quân, thuộc hạ bình thường dưới trướng gọi là Phát Khâu Thiên Quan) vẫn luôn tìm kiếm Phát Khâu Ấn.

"Nên chọn cái nào đây…" Diệp Trường Ca bắt đầu thấy hơi đau đầu.

Nếu có Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, có lẽ mình sẽ lập tức trở thành người có đạo pháp lợi hại nhất thế giới này, dù sao bây giờ đạo pháp nào có thể so sánh với Thần Quỷ Thất Sát Lệnh?

Nhưng nếu xuống mộ, có lẽ mình sẽ không có kiến thức và kỹ năng đối phó với việc trộm mộ.

Chương 3

Nhưng nếu chọn Phát Khâu Trung Lang Tướng, có thể mình sẽ bỏ lỡ một cơ duyên lớn.

Sau này nếu có thể đổi được Thần Quỷ Thất Sát Lệnh thì có lẽ sẽ phải trả một cái giá khổng lồ.

"Đau đầu quá, không biết chọn cái nào cho phải." Vấn đề lựa chọn này thật sự làm khó cậu.

Nếu có thể chọn cả hai thì tốt biết mấy.

Khoan đã, chọn cả hai?

Đúng rồi, mình đâu phải trẻ con, tại sao phải chọn một trong hai?

Mình là người lớn, mình muốn tất cả.

Trên khuôn mặt tuấn tú của Diệp Trường Ca thoáng qua một nụ cười gian xảo.

"Khụ khụ, tôi chọn xong rồi, hệ thống." "Ồ?

Vậy sao, vậy mời ký chủ đưa ra lựa chọn." "Hai gói quà tân thủ, tôi muốn cả hai." Diệp Trường Ca nói một cách đầy lý lẽ.

Im lặng một lát.

Giọng nói của hệ thống vang lên.

"Ting… Kích hoạt phúc lợi tân thủ ẩn, bắt đầu trao cho ký chủ hai gói quà tân thủ lớn." "Ting… Kích hoạt phúc lợi tân thủ ẩn, bắt đầu trao cho ký chủ hai gói quà tân thủ lớn." Nghe giọng nói của hệ thống, Diệp Trường Ca ngơ ngác, không ngờ lại thật sự nhận được cả hai.

Diệp Trường Ca vui mừng, vừa định mở miệng thì một luồng ký ức và kiến thức khổng lồ ùa vào đầu cậu.

Không chỉ có ký ức và kiến thức ùa vào đầu, mà cả cơ thể cũng có một luồng sức mạnh kỳ lạ đang tràn vào.

Nhưng quá trình này quá sức chịu đựng, mỗi khi cơ thể và tinh thần của Diệp Trường Ca sắp sụp đổ thì ngay lập tức lại trở lại bình thường.

Cứ như vậy, một ngày trôi qua.

Kinh đô, sáng sớm.

"Chết tiệt, đầu đau quá, hệ thống đúng là đồ lừa đảo." Diệp Trường Ca bò dậy từ nền đất lạnh lẽo.

Không sai, hệ thống trực tiếp nhét cứng gói quà tân thủ cho cậu, suýt chút nữa khiến cậu chết ngay tại chỗ.

Nhìn hệ thống của người ta xem, truyền ký ức và sức mạnh cho ký chủ của mình mà chẳng có chuyện gì xảy ra.

Còn mình suýt chút nữa bị biến thành bệnh tâm thần, nếu không thì cũng bị sáu mươi năm đạo hạnh đó làm cho nổ tung.

"Ủa, không đúng, sao cơ thể mình không nổ tung sớm hơn nhỉ?

Lại có thể chống cự được, chẳng lẽ?" Diệp Trường Ca cảm nhận sức mạnh trong cơ thể, có chút kỳ lạ lẩm bẩm.

Cậu nhíu mày, dường như nghĩ ra điều gì đó, khóe miệng cong lên một nụ cười.

"Cái hệ thống chết tiệt này cũng có chút lương tâm, biết giúp mình." Diệp Trường Ca thầm nghĩ rồi chạy vào phòng vệ sinh khá cũ trong phòng.

Dù sao vừa tỉnh dậy đã ngửi thấy mùi hôi trên cơ thể, là một thanh niên tốt của thế kỷ 21, chắc chắn đã được sáu mươi năm đạo hạnh kia tẩy kinh phạt tủy.

Khoảng mười mấy phút sau, Diệp Trường Ca đứng trước tấm gương cũ nát trong phòng vệ sinh với vẻ mặt kinh ngạc.

"Mẹ nó, đây là mình sao?" Làn da màu lúa mì khỏe mạnh ban đầu của Diệp Trường Ca đã biến thành làn da trắng nõn, trông long lanh trong suốt, còn đẹp hơn cả da phụ nữ.

Dung mạo vốn đã rất tuấn tú, bây giờ lại càng thêm anh tuấn.

Vẻ đẹp này không phải kiểu ẻo lả, mà là sự kết hợp giữa vẻ nam tính và sự tuấn mỹ, không giống một kẻ nào đó… quá đẹp, tuy không đến mức quá đẹp nhưng lại là một tên ẻo lả.

Chiều cao vốn là một mét tám hai, vậy mà lại tăng thêm ba centimet, bây giờ là một mét tám lăm.

Toàn thể mày kiếm mắt sáng, mũi cao môi mỏng, tuấn mỹ phi phàm.

Khí chất thoát tục trên người Diệp Trường Ca càng khiến người ta say mê.

"Khoan đã, đồng tử của mình bắt đầu có chút màu tím?" Diệp Trường Ca vốn đang quan sát kỹ cơ thể, khi nhìn đến mắt mới phát hiện trong mắt có chút màu tím lấp lánh.

Màu tím kết hợp hoàn hảo với màu đen trong đồng tử, trông vô cùng mê hoặc.

"Thôi kệ, cứ coi như mình đeo kính áp tròng màu đi." Diệp Trường Ca nhìn một lúc rồi không để tâm nữa, dù sao cũng không có tác dụng gì, cứ coi như là kính áp tròng màu.

"Với vẻ ngoài của anh đây, e là ra ngoài không cần đi trộm mộ, trực tiếp tìm một cô gái giàu có xinh đẹp là được." Diệp Trường Ca tự luyến một hồi rồi loại bỏ ý nghĩ không thực tế này.

Chương 4

Dù sao có hệ thống, chắc chắn phải làm nên đại sự nghiệp.

Sau khi mặc quần áo xong, Diệp Trường Ca bắt đầu ngồi xếp bằng trên giường, chỉnh lý lại các kỹ năng và kiến thức trong đầu.

Càng chỉnh lý càng kinh ngạc, không ngờ cái hệ thống chết tiệt này không chỉ cho mình kỹ năng của Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Mà còn cho cả ký ức và kinh nghiệm hạ đấu của Phát Khâu Trung Lang Tướng đời đầu.

Chẳng trách hôm qua mình lại bất tỉnh ngay lập tức.

"Ủa?

Đúng rồi, Phát Khâu Ấn của mình đâu?" Diệp Trường Ca vừa định hỏi hệ thống trong lòng.

Thì tiếng gõ cửa từ phòng khách bên ngoài phòng cậu vang lên.

"Ừm?" Diệp Trường Ca nhíu mày, sao lại có người gõ cửa nhỉ?

Theo lý thì mình mới xuyên không đến thế giới này không lâu.

Không nên có người quen biết mới phải.

Diệp Trường Ca nén bước chân, nhẹ nhàng mở cửa phòng.

Cậu đi ra phòng khách cũ nát.

"Cốc ~ cốc cốc." Tiếng gõ cửa có nhịp điệu khiến Diệp Trường Ca bất ngờ nhướng mày.

"Ai vậy?" Diệp Trường Ca trầm giọng hỏi.

Người ngoài cửa nghe thấy tiếng liền ngừng gõ cửa, nhưng một giọng nam trung niên có chút tang thương vang lên.

“Diệp ca, là tôi, Ngô Lão Tam nhà họ Ngô trong Cửu Môn.” Diệp Trường Ca nhíu mày, Ngô Lão Tam?

Ngô Lão Tam nào?

Mình không nhớ là quen biết Ngô Lão Tam nào cả.

Nhưng bất kể là Ngô Lão Tam nào, hiện tại trong giới trộm mộ hay trên toàn thế giới, có mấy người có thể uy hiếp đến tính mạng của cậu?

Diệp Trường Ca nghĩ vậy liền mở cửa.

Bất ngờ người ngoài cửa linh hoạt lách vào.

Người đó cười hì hì, hai tay ôm quyền nói: “Diệp ca, thất lễ rồi, tôi là Ngô Lão Tam nhà họ Ngô.” Diệp Trường Ca kỳ lạ nhìn ông ta một cái, giọng điệu ngạc nhiên hỏi.

“Thật sự là Ngô Lão Tam nhà họ Ngô?” “Ách, là tôi đây, Diệp ca có gì chỉ giáo?” Ngô Lão Tam ngẩn người, không biết Diệp ca tại sao lại hỏi câu này.

“Có một đứa cháu trai tên là Hạo Thiên Chân?” “Khụ khụ, xem ra danh tiếng của đứa cháu trai không nên thân của tôi đã truyền đến tai Diệp ca rồi sao?” Ngô lão Tam vẻ mặt lúng túng gãi gãi gáy nói.

“…Thế giới này sao?

Hay là đa thế giới trộm mộ dung hợp, chẳng trách lúc đọc tin tức thấy nhà họ Tạ quen quen, thì ra là… gia tộc đó.” Diệp Trường Ca khẽ nheo mắt, trong mắt lóe lên một tia sáng.

“Khụ khụ, cái đó… Diệp ca à.” Ngô Lão Tam hai tay xoa vào nhau, vẻ mặt gượng gạo nói.

“Có rắm thì mau thả, không biết là tôi…” Diệp Trường Ca nhìn thấy bộ dạng gượng gạo của Ngô Lão Tam suýt nữa thì buồn nôn, vẻ

mặt lập tức trở nên lạnh lùng, hỏi câu hỏi mà cậu muốn hỏi nhất.

Theo lý thì mình đến thế giới này nhiều nhất cũng chỉ mới hơn một ngày, trong khoảng thời gian ngắn như vậy làm sao Ngô Lão Tam biết được mình?

Ngô Lão Tam thấy vẻ mặt Diệp Trường Ca lập tức lạnh lùng, hoảng hốt nói: "Diệp ca, Diệp ca, đừng giận, tôi đến tìm ngài là để đi trộm một ngôi mộ thời Chiến Quốc.

Tôi sợ lần này nguy hiểm trùng trùng, cho nên mới tìm đến ngài." "Còn chuyện tôi biết Diệp ca, là mấy ngày trước tôi biết được từ một tay buôn chợ đen.

Hắn nói khu vực này có một vị Phát Khâu Trung Lang Tướng trong truyền thuyết." Nghe Ngô Lão Tam giải thích, Diệp Trường Ca càng thêm nghi hoặc, tay buôn chợ đen kia làm sao biết được?

"Đừng đoán lung tung nữa ký chủ, là tôi làm đó." Nghe giọng nói của hệ thống, Diệp Trường Ca ngẩn người, hệ thống tốt đến vậy sao, lại còn sắp xếp thân phận cho mình.

"Diệp ca?" Ngô Lão Tam thấy vị Phát Khâu Trung Lang Tướng trong truyền thuyết đang ngẩn người liền cẩn thận gọi một tiếng.

Nghe tiếng Ngô Lão Tam, Diệp Trường Ca hoàn hồn.

"Không có gì, vừa rồi đang nghĩ chút chuyện." "Ồ ồ, được rồi.

Cái đó, Diệp ca à, chuyện ngôi mộ thời Chiến Quốc của tôi, ngài thấy sao?" Diệp Trường Ca nhướng mày, mặt không biểu cảm nhìn Ngô Lão Tam.

Chương 5

Ngô Lão Tam trong lòng vừa căng thẳng vừa kinh ngạc, ực một tiếng nuốt nước bọt.

Nhìn Diệp Trường Ca toát ra khí thế mạnh mẽ, Ngô Lão Tam trong lòng chấn động thầm nghĩ.

“Không hổ là Phát Khâu Trung Lang Tướng trong truyền thuyết, trẻ tuổi như vậy đã toát ra khí thế mạnh mẽ, e là số mộ đã trộm còn nhiều hơn cả tôi.” Phải biết rằng đã dung hợp toàn bộ kinh nghiệm và ký ức trộm mộ của Phát Khâu Trung Lang Tướng đời đầu, khí thế của Diệp Trường Ca đủ để dọa một tay trộm mộ lão làng sợ tè ra quần.

Ngô Lão Tam chỉ không thể động đậy được, điều này chỉ có thể nói Ngô Lão Tam thật sự có bản lĩnh.

Trong mắt Diệp Trường Ca lóe lên một tia dị sắc, khí thế bắt đầu từ từ tan biến.

“Không hổ là Ngô Lão Tam, không, hoặc là không hổ là Tạ Liên Hoàn.” Diệp Trường Ca xua tay nói.

Được rồi, tôi biết rồi, tôi sẽ tham gia.

Nói cho tôi thời gian và địa điểm đi.” Ngô Lão Tam vẻ mặt vui mừng, vốn đã chuẩn bị tinh thần bị vị Phát Khâu Trung Lang Tướng trong truyền thuyết từ chối, không ngờ cậu lại đồng ý tham gia.

“Cảm ơn Diệp ca.

Tôi chuẩn bị 12 giờ trưa bắt đầu xuất phát.

Một giờ đúng tôi sẽ đích thân đến đón Diệp ca.

Vậy tôi đi đây nhé, Diệp ca.” Vừa nói xong, Ngô Lão Tam như

một con mãnh thú chạy ra khỏi phòng khách.

Diệp Trường Ca thấy bộ dạng đó của Ngô Lão Tam, vẻ mặt bất đắc dĩ lắc đầu nói.

“Tôi có đáng sợ đến vậy sao?

Thật là.” “Nhưng…” Diệp Trường Ca vẻ mặt nghiêm túc, giọng điệu có chút vui vẻ nói.

“Như vậy mới coi như tôi đã hòa nhập vào thế giới này.

Chặng đầu tiên, bắt đầu từ ngôi mộ thời Chiến Quốc đó đi.” Kinh đô, mười hai giờ trưa.

Trên một con đường cao tốc hoang phế, một chiếc xe đang chạy với tốc độ cao.

Hướng đi của con đường cao tốc này chính là nơi ở của Diệp Trường Ca.

Trên con đường mà Diệp Trường Ca sinh sống, có một truyền thuyết dân gian.

Truyền rằng mười mấy năm trước, đây là một nơi vô cùng phồn hoa.

Nhưng không biết vì sao, đột nhiên xuất hiện hơn mười con Huyết thi.

Mười mấy con Huyết thi nhanh chóng tàn sát tất cả mọi người ở đó, rồi biến mất không dấu vết.

Vào thời điểm đó, Huyết thi là đại diện cho sự vô địch, không phải là thứ mà những người trộm mộ bình thường có thể đối phó được.

Còn những người có thể đối phó được thì lại không muốn ra tay, ai lại muốn tốn công sức đi giết Huyết thi chứ.

Cho nên tin tức vừa truyền ra, không có ai dám đến xem xét, đều sợ chết ở nơi đó.

“Đến rồi sao?” Nghe tiếng xe ô tô từ xa, Diệp Trường Ca đang nhắm mắt bỗng mở mắt ra.

Sau khi Ngô Lão Tam đỗ xe, chân trước chuẩn bị đi gọi Diệp Trường Ca thì chân sau đã thấy Diệp Trường Ca xuất hiện ở cửa căn hộ.

“Diệp ca.” Ngô Lão Tam thấy Diệp Trường Ca, vui mừng chạy đến bên cạnh gọi một tiếng.

Diệp Trường Ca gật đầu nói.

“Đi thôi, càng đi sớm càng tốt.” “Được, Diệp ca, chúng ta đi thôi.” Sau khi lên xe, Ngô Lão Tam nói với một thiếu niên thanh tú đang ngồi phía sau xem tài liệu.

“Thiên Chân, đến đây, chú giới thiệu cho cháu, đây là Diệp ca, Diệp Trường Ca.” Hạo Thiên Chân nghe lời Ngô Lão Tam, ngẩng đầu lên, nhìn Diệp Trường Ca từ trên xuống dưới.

Hạo Thiên Chân ngây thơ nói.

“Đây là Phát Khâu Trung Lang Tướng trong truyền thuyết sao?” Ngô Lão Tam nghe những lời không chút kính trọng của Hạo Thiên Chân, lập tức nghiêm mặt nói.

“Cháu nói gì vậy Thiên Chân, gọi người ta là Diệp ca.

Đúng rồi, trước đó chú đã dặn cháu rồi, phải tôn trọng Diệp ca.” Hạo Thiên Chân lập tức vẻ mặt tủi thân.

“Không sao, gọi tôi là gì cũng được.” Diệp Trường Ca xua tay nói, quay người lại có chút tò mò nhìn Hạo Thiên Chân đang ngồi phía sau.

“Hạo Thiên Chân sao?

Chương 6

Cũng không có gì đặc biệt.” Diệp Trường Ca nhìn thiếu niên thanh tú đầy khí chất thư sinh một cái rồi quay đi.

Không giống với vẻ bình tĩnh của Diệp Trường Ca, bên phía Hạo Thiên Chân dường như đã dậy sóng.

“Vãi chưởng?

Trên đời này lại có người hoàn hảo đến vậy sao?” Khóe miệng Hạo Thiên Chân giật điên cuồng, trong lòng gào thét.

Phải biết cậu là người của nhà họ Ngô trong Cửu Môn, trai xinh gái đẹp nào mà chưa từng thấy.

Nhưng người hoàn hảo như Diệp Trường Ca và khí chất thoát tục đó suýt chút nữa khiến cậu quỳ xuống.

“Diệp ca, lát nữa có lẽ phải làm phiền anh rồi, xe của tôi phải chạy mấy tiếng đồng hồ mới đến được đích.” Ngô Lão Tam có chút lo lắng nói, sợ Diệp Trường Ca tức giận bỏ đi.

“Ngô Lão Tam, ông coi tôi là người thế nào?

Tôi là Phát Khâu Trung Lang Tướng, ngồi xe mấy tiếng đồng hồ mà ông sợ tôi tức giận sao?

Tôi đã đồng ý tham gia, thì chắc chắn sẽ thành công.

Tôi làm nghề này, tính mạng có thể mất bất cứ lúc nào, chỉ là ngồi xe mấy tiếng thôi mà.” Diệp Trường Ca lập tức nhìn thấu suy nghĩ của Ngô Lão Tam, trực tiếp phê bình ông ta.

Phê bình Ngô Lão Tam vì đã tôn kính cậu như một công tử bột, chứ không phải một Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Ngô Lão Tam ngẩn người, lập tức hiểu ý của Diệp Trường Ca.

Đúng vậy, đây là Phát Khâu Trung Lang Tướng trong truyền thuyết, nếu ngồi xe mấy tiếng đồng hồ cũng không chịu được, thì chỉ có thể là đồ dỏm!

Nhưng Diệp Trường Ca có thể là đồ dỏm sao?

Không thể nào!

Khí thế buổi sáng hôm nay vẫn còn khiến ông ta kinh hồn bạt vía.

"Xin lỗi Diệp ca." Ngô Lão Tam vẻ mặt trịnh trọng nói.

Diệp Trường Ca tùy ý gật đầu.

Hạo Thiên Chân ngồi ghế sau kinh ngạc không nói nên lời, miệng há to như có thể nhét vừa một quả trứng vịt.

Chú Ba của cậu, vậy mà lại bị phê bình, và sau khi bị phê bình, Ngô Lão Tam lại vui vẻ chấp nhận và xin lỗi.

Lập tức, Hạo Thiên Chân đối với Diệp Trường Ca nảy sinh một tia kính phục và sùng bái.

Năm giờ chiều.

Một chiếc ô tô hiện đại đi vào một thôn nhỏ trên núi.

"Chú Ba, đến chưa vậy?" Trong chiếc ô tô hiện đại, một giọng nói yếu ớt vang lên.

Chủ nhân của giọng nói này chính là Hạo Thiên Chân.

"Sắp đến rồi, thật là, thằng nhóc này vô dụng quá, sau này đừng nói cháu là cháu của Ngô Lão Tam ta." Ngô Lão Tam tức giận nói với Hạo Thiên Chân ngồi ghế sau.

Nhìn xem, chỉ ngồi xe có mấy tiếng đồng hồ mà Hạo Thiên Chân đã kêu gào trên xe cả trăm lần.

“Hả?” Hạo Thiên Chân đang nằm bỗng thấy xe dừng lại, mắt lập tức sáng lên, vội vàng chạy xuống xe.

“Đến rồi sao?” Diệp Trường Ca đang nhắm mắt dưỡng thần, mở đôi đồng tử màu tím đen lấp lánh ra.

Sau khi Diệp Trường Ca và Ngô Lão Tam xuống xe, thấy Hạo Thiên Chân đang nhìn một người đàn ông cao hơn một mét chín trong quán ăn với ánh mắt tò mò.

Ngô Lão Tam khóe miệng nở nụ cười, đi đến vỗ vai Hạo Thiên Chân: “Nhìn ai vậy?

Mắt đảo như rang lạc.” Hạo Thiên Chân nhìn Ngô Lão Tam một cái, vẻ mặt khoa trương nói.

“Oa, chú Ba nhìn người kia kìa, trông hung dữ quá, toàn thân đều là cơ bắp, trên mặt còn có một vết sẹo.” Ngô Lão Tam nhìn theo ánh mắt của Hạo Thiên Chân, khi thấy Phàn Tử thì gõ vào đầu Hạo Thiên Chân một cái nói.

“Đó là Phàn Tử, chẳng lẽ cháu quên rồi sao?

Hồi nhỏ nó còn bế cháu đấy.” “Phàn Tử, chú Phàn Tử đến đây rồi, chẳng lẽ cũng đi cùng chúng ta sao?” Hạo Thiên Chân lập tức kinh ngạc kêu lên, chẳng trách lần đầu nhìn thấy Phàn Tử, cậu luôn cảm thấy người này quen quen.

“Ừm?” Phàn Tử đang ngồi bên trong nghe thấy có động tĩnh, liền nhìn theo tiếng động.

“Tam gia, Tam gia đến rồi.” Khi Phàn Tử thấy Ngô Lão Tam, một trận kích động, trực tiếp từ bên trong chạy ra bên cạnh Ngô Lão Tam.

Chương 7

"Tam gia cuối cùng cũng đến rồi." Không đợi Ngô Lão Tam mở miệng.

"Anh Phàn Tử còn nhớ em không?" Hạo Thiên Chân vẻ mặt mong đợi nhìn Phàn Tử nói.

Phàn Tử nghiêm túc đánh giá Hạo Thiên Chân, đột nhiên kinh ngạc kêu lên: "Chẳng lẽ là tiểu Tam gia." Hạo Thiên Chân vui vẻ gật đầu, dù sao một người đã hai mươi mấy năm không gặp mà vẫn nhận ra mình, ai mà không vui chứ.

"Được rồi Phàn Tử, đến đây, Phàn Tử, chú giới thiệu cho cháu, đây là Diệp ca bên cạnh chú, là Phát Khâu Trung Lang Tướng danh tiếng lẫy lừng.

Nào, Phàn Tử, chào một tiếng đi." Ngô Lão Tam nắm lấy tay Phàn Tử, trịnh trọng nói.

Khi Phàn Tử nhìn thấy dung mạo của Diệp Trường Ca, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, đúng vậy, cũng chỉ là kinh ngạc mà thôi.

Đối với người như Phàn Tử, từng lăn lộn trên chiến trường, hoàn toàn không có cái nhìn gì về dung mạo.

Phàn Tử có chút câu nệ đưa tay ra với Diệp Trường Ca nói.

"Diệp ca, chào anh, tôi là Phàn Tử, là thuộc hạ của Tam gia." Diệp Trường Ca nhìn người đàn ông cao hơn một mét chín trước mặt lại rụt rè như vậy, không khỏi bật cười.

Nhưng cậu cũng hiểu cho Phàn Tử, đối mặt với Phát Khâu Trung Lang Tướng trong truyền thuyết, bất kỳ ai cũng sẽ bất giác câu nệ một chút.

“Phàn Tử, chào cậu, tôi rất tán thưởng cậu.” Diệp Trường Ca cười cười, bắt tay Phàn Tử nói.

Trước khi xuyên không, khi xem truyện, Diệp Trường Ca vẫn luôn rất tán thưởng Phàn Tử.

Phàn Tử, khi còn trẻ đã được Ngô Lão Tam cứu, để báo đáp ơn cứu mạng của Ngô Lão Tam, có thể nói là trung thành tuyệt đối với ông ta.

Phàn Tử cũng là người hiếm có mang khí chất giang hồ, nếu đã giúp đỡ ai, thì chắc chắn sẽ dốc hết sức mình.

Vào thời khắc cuối cùng của cuộc đời, anh ta đã nói một câu với Hạo Thiên Chân “…”, câu nói đó đã trở thành động lực kiên định nhất để Hạo Thiên Chân tiến về phía trước trong suốt cuộc đời.

Bị câu nói của Diệp Trường Ca làm cho mơ hồ, Phàn Tử gãi đầu, không biết Diệp Trường Ca tán thưởng mình ở điểm nào.

“Hửm?” Đột nhiên Diệp Trường Ca cảm nhận được một ánh mắt.

Chỉ thấy bên cửa sổ, một người mặc đồ đen toàn thân, áo hoodie, sau lưng đeo một vật dài được quấn vải kỳ lạ, trông khá điển trai đang nhìn Diệp Trường Ca.

“Tiểu Ca, Trương Kỳ Lân sao?” Diệp Trường Ca nhìn người đàn ông đó, lập tức nhận ra thân phận của anh ta.

“Tiểu Ca, Trương Kỳ Lân sao?” Diệp Trường Ca nhìn người đàn ông áo đen bên cửa sổ, trong lòng thầm niệm.

“Được rồi, vào trong đi, lát nữa sẽ có một người dẫn đường đến cùng chúng ta.” Ngô Lão Tam vỗ tay, cắt ngang cuộc trò chuyện sôi nổi của Hạo Thiên Chân và Phàn Tử.

Ba người Diệp Trường Ca gật đầu, liền đi theo Ngô Lão Tam vào

trong quán ăn.

Diệp Trường Ca vừa bước vào quán ăn, Tiểu Ca bên cửa sổ, lông mày nhíu chặt, đi đến trước mặt Diệp Trường Ca.

Diệp Trường Ca có chút tò mò đánh giá Tiểu Ca trước mặt, không biết tại sao anh ta lại đột nhiên chạy đến trước mặt mình.

Ba người còn lại nhìn nhau, đều không biết chuyện gì đang xảy ra.

Cuối cùng, Tiểu Ca không nhịn được nữa.

"Tôi hình như đã gặp cậu ở đâu đó." Diệp Trường Ca ngẩn người, không biết chuyện gì đang xảy ra, chẳng lẽ là do hệ thống bày trò?

Sao ai cũng có vẻ quen biết mình vậy.

"Vậy cậu có thể nhớ ra đã gặp tôi ở đâu không?" Nghe câu hỏi ngược lại của Diệp Trường Ca, Tiểu Ca cúi đầu trầm mặc một lúc, rồi lắc đầu nói.

"Tôi quên rồi." Nghe câu trả lời của Tiểu Ca, Diệp Trường Ca cũng không thấy kỳ lạ, Tiểu Ca vốn đang trong trạng thái mất trí nhớ, nếu có thể nhớ ra đã gặp mình ở đâu thì đúng là gặp quỷ.

Sau khi Tiểu Ca đi khỏi, Hạo Thiên Chân có chút không nhịn được, nói với Ngô Lão Tam bên cạnh.

"Chú Ba, người vừa rồi là ai vậy, cứ như một cái Muộn Du Bình." "Chú cũng không biết, là một người bạn ở Kinh đô giới thiệu, họ Trương, mọi người đều gọi là Tiểu Ca, nghe nói rất lợi hại." Ngô Lão Tam bĩu môi nói.

Sau khi bốn người ngồi vào chỗ, tâm thần Diệp Trường Ca chìm vào trong hệ thống.

"Hệ thống, không phải do ngài bày trò đấy chứ?

Ngay cả Trương Kỳ Lân cũng quen biết tôi." Nghe trong lời nói

của Diệp Trường Ca có mùi oán trách nồng nặc, hệ thống ho khan vài tiếng rồi nói.

"Khụ khụ, là tôi làm đó ký chủ.

Tôi cũng không phải thấy cuộc sống của ký chủ nhàm chán quá sao, cho nên mới tạo ra một bí mật ẩn giấu cực lớn." Diệp Trường Ca nhíu mày, rồi không nói gì nữa, dù sao cái hệ thống chết tiệt này cũng không hại mình.

Khi tâm thần Diệp Trường Ca trở về thực tại.

Chương 8

Cậu thấy bên cạnh Phàn Tử đã có thêm một người ngồi.

"Đại Quỳ sao?" Diệp Trường Ca trong lòng thầm nhận ra thân phận của người đàn ông này.

Đối với một người chết trong Thất Tinh Lỗ Vương cung, cậu không có cái nhìn gì đặc biệt, đến lúc đó xem tình hình thế nào, cứu được thì cứu, dù sao cũng cùng một đội.

"Này, tên mặt lạnh kia, tôi đang nói chuyện với cậu đấy!

Sao không thèm để ý đến tôi thế, nói chuyện với anh Diệp thì được, mà không thèm nói với tôi một câu, ý gì đây hả?" Diệp Trường Ca nhìn về phía giọng nói tức giận, chỉ thấy Hạo Thiên Chân mặt mày méo xệch đang gào thét với Tiểu Ca.

"Vận mệnh của hai người, đã bắt đầu chuyển động rồi sao?" Chào mọi người, tôi tên là Hạo Thiên Chân.

Lúc nãy tôi thấy chán, liền tìm anh Diệp nói chuyện, nhưng anh Diệp hình như vừa ngồi xuống đã nhắm mắt dưỡng thần, tôi cũng không dám làm phiền.

Đột nhiên a, tôi nghĩ đến tên mặt lạnh kia, ừm, tìm tên mặt lạnh đó đi, dù sao cũng chán.

Nhưng, tôi ở bên cạnh lải nhải hơn mười phút, hắn không thèm để ý đến tôi, oa, thật khó chịu quá đi, các ông ạ.

Trong lúc Hạo Thiên Chân đang suy nghĩ lung tung, Ngô Lão Tam dẫn một ông lão dắt xe lừa đến dừng ở bên ngoài.

Ngô Lão Tam nói vài câu với ông lão đó, rồi quay người đi vào trong quán ăn.

“Đại Quỳ, Phàn Tử, lấy hành lý, chúng ta đi xe bò.” Nghe lệnh của Ngô Lão Tam, hai người Phàn Tử thu dọn hành lý.

Nghe thấy động tĩnh bên này, hai người Hạo Thiên Chân cũng nhanh chóng đi ra.

Diệp Trường Ca đã đợi sẵn ở bên ngoài, mắt khẽ nheo lại nhìn ông lão dắt xe bò.

“Trên người ông lão này cũng có mùi tử khí, sao cứ cảm thấy có gì đó không ổn?” Ngoại ô, hơn năm giờ năm mươi phút.

Ngồi trên xe bò, Ngô Lão Tam đang xem sách lụa cất đi, nói với ông lão ngồi phía trước.

“Lão gia tử, chúng ta còn bao lâu nữa mới đến?” “Sắp đến rồi, con sông phía trước chính là nó.” Ông lão phía trước quay người lại, nở một nụ cười quỷ dị nói.

Sau khi xuống xe bò, ông lão đó cúi lưng gọi một ông lão khác trông còn già hơn đang ngồi trên ghế.

“Có việc rồi, đến lúc làm việc rồi.” Ông lão kia lấy điếu thuốc nước trong miệng xuống, vỗ vỗ con chó mực lớn bên cạnh, con chó mực đó rất quen thuộc chạy ra khỏi bên cạnh ông lão, nhảy xuống nước bơi đi.

“Vãi, thần kỳ thật, con chó này bơi còn nhanh hơn người.” Mọi người trên bờ, bao gồm cả Hạo Thiên Chân, cũng kinh ngạc, có ai thấy con chó nào bơi nhanh hơn người bao giờ đâu.

Không giống như Hạo Thiên Chân, Ngô Lão Tam hiện tại trong lòng vô cùng tức giận.

Trên đường, ông ta đã hỏi ông lão lái xe bò rằng đi xe bò có thể nhanh hơn đến thôn trên núi không, ông lão đó nói đi đường thủy mới nhanh, ông ta cũng gật đầu.

Kết quả, ngay cả một chiếc thuyền cũng không có, đùa nhau chắc, chẳng lẽ muốn tất cả mọi người bơi qua sao?

Chưa nói đến nguy hiểm, có bơi qua được hay không mới là vấn đề.

Ngô Lão Tam tức giận nói với ông lão lái xe bò: "Ông lão, tiền của tôi cũng không dễ lấy đâu, bây giờ bảo đi đường thủy, ngay cả một chiếc thuyền cũng không có, ông đùa tôi à?" Không đợi ông lão lái xe bò mở miệng, ông lão kia nhe hàm răng vàng khè, cười âm u nói: "Ông chủ, đừng nóng vội, Lư Đản Đản vừa đi kéo thuyền rồi còn gì?" Không đợi Ngô Lão Tam mở miệng, Hạo Thiên Chân bên cạnh vẻ mặt ngây thơ nói.

"Nó đi kéo thuyền rồi?

Con chó thần kỳ vậy sao?" "Thật sự thần kỳ đó, tiểu lão bản.

Ủa, đến rồi, nhìn kìa." Ông lão đó lại ngậm điếu thuốc nước vào miệng, đi đến bên cạnh Diệp Trường Ca.

Trong nước, chỉ thấy con chó mực lớn đó miệng kéo một chiếc thuyền gỗ lớn bơi vào bờ.

"Trời ạ, lợi hại quá!" "Thật sự thần kỳ." … Không giống như Ngô Lão Tam đang kinh ngạc, ánh mắt cậu ta nhìn chằm chằm vào ông lão bên cạnh.

Ngô Lão Tam và ông lão đó đứng gần nhau nhất, mũi lập tức ngửi thấy một mùi hôi thối.

Nhưng Ngô Lão Tam là ai, là người đã trộm mộ mấy chục năm, bằng kinh nghiệm của mình, ông ta lập tức phân tích ra mùi hôi thối trên người ông lão này là tử khí.

Ông lão đó đi mấy bước đến bờ sông, gọi con Lư Đản Đản đang kéo thuyền: "Lư Đản Đản, bơi nhanh lên." Nhân lúc ông lão đó đi

khỏi, Ngô Lão Tam nói với Diệp Trường Ca bên cạnh.

“Diệp ca, anh có ngửi thấy không?” “Ngửi thấy rồi, tử khí.

Ông lão lái xe bò kia cũng có chút mùi tử khí.” Nghe lời của Diệp Trường Ca, vẻ mặt Ngô Lão Tam ngưng trọng, ông ta đi đến giữa Đại Quỳ và Phàn Tử, thấp giọng nói: “Lát nữa cẩn thận hai ông lão đó.” Nghe lời của Tam gia nhà mình, hai người Phàn Tử lập tức hiểu ra hai ông lão đó không đơn giản.

Chỉ thấy ánh mắt hai người bắt đầu trở nên hung dữ, tay từ từ mò đến thắt lưng.

Trong khi đó, Hạo Thiên Chân lại tỏ ra phấn khích.

Thấy con chó mực lớn kéo thuyền gỗ lên bờ, cậu gọi mấy tiếng: “Lư Đản Đản, lại đây.” Lư Đản Đản mệt đến mức lè lưỡi.

Chương 9

Nghe Hạo Thiên Chân gọi, nó cũng phấn khích chạy đến.

Nhưng Hạo Thiên Chân vừa ôm nó lên thì ngửi thấy một mùi hôi thối.

"Ọe." Hạo Thiên Chân lập tức nôn khan, vừa nôn vừa nói: "Ọe, con chó này, sao trên người hôi thế, rơi vào hố phân à?" Ngô Lão Tam nghe lời của Hạo Thiên Chân, vội bước đến bên cạnh Lư Đản Đản ngửi ngửi, cuối cùng cũng đưa ra kết luận: trên người con chó này cũng có tử khí, có lẽ nó cũng đã ăn xác chết.

"Ọe…" Hạo Thiên Chân một tay bịt mũi, một tay không kìm được nôn khan.

"Chú Ba, chuyện gì vậy, sao con chó này hôi thế?" Ngô Lão Tam liếc Hạo Thiên Chân một cái, rồi đứng thẳng người dậy, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Là tử khí, trên người con chó này và hai ông lão kia đều có tử khí." "Tử khí?

Tử khí là gì?" Hạo Thiên Chân vẻ mặt ngơ ngác, cậu chỉ nghe nói đến thi khí, chưa từng nghe đến tử khí.

"Tử khí là khí sinh ra khi người sống ăn xác chết." Một bên, Diệp Trường Ca bắt đầu giải thích cho Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân nghe xong lại nôn khan không ngừng, vừa nôn vừa nói: "Mấy người này biến thái quá, ăn cả thịt người chết, ọe, tôi sắp chịu không nổi rồi." Một bên, Diệp Trường Ca cũng sắp nhìn không nổi nữa, giơ ngón trỏ và ngón giữa lên, điểm một cái vào người Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân đang nôn khan lập tức không nôn được nữa.

Hạo Thiên Chân kinh ngạc kêu lên: “Ủa?

Sao tôi không ngửi thấy mùi gì nữa?” “Là tôi làm đó, tôi đã phong bế khứu giác của cậu, như vậy cậu sẽ không ngửi thấy mùi tử khí còn sót lại trên người nó nữa.” Diệp Trường Ca cũng bất đắc dĩ, bây giờ đã phải vừa làm cha vừa làm mẹ rồi, xuống mộ thì phải làm sao đây.

“Vãi, lợi hại quá Diệp đại ca!” Hạo Thiên Chân cũng kinh ngạc, không ngờ Diệp Trường Ca lại biết cả điểm huyệt.

Một bên, ba người Ngô Lão Tam cũng kinh ngạc nhìn Diệp Trường Ca.

Một bên khác, Tiểu Ca cũng kinh ngạc nhìn Diệp Trường Ca, đặc biệt là khi nhìn thấy ngón trỏ và ngón giữa thon dài của Diệp Trường Ca, trong mắt lóe lên một tia sáng không rõ.

Mấy phút sau, sau khi bốn người Diệp Trường Ca lên thuyền, ông lão lái xe bò ở bờ cũng theo lên thuyền.

“Hửm?” Diệp Trường Ca nhíu mày, trong lòng luôn có cảm giác bất an.

Trên thuyền gỗ, Ngô Lão Tam tò mò hỏi hai ông lão đang chèo thuyền.

“Hai vị, lát nữa chúng ta đi đường thủy sẽ đi con đường nào vậy?” “Ông chủ cũng đừng lo, chúng tôi đã sống ở đây nửa đời người, đường thủy không ai rành bằng chúng tôi, biết con đường nào gần nhất.” Ông lão cầm điếu thuốc nước trả lời Ngô Lão Tam bằng một giọng âm u.

“Vậy sao?

Ồ, đúng rồi, tại sao con sông này chỉ có hai người chèo thuyền vậy?” Ngô Lão Tam giả vờ ngắm cảnh, dường như vô tình nói ra một câu.

Hai ông lão nghe câu này liền im lặng, kết hợp với hai khuôn mặt trắng bệch không giống người thường, dù có ánh nắng chiếu vào cũng cảm thấy có chút âm u.

Ngô Lão Tam thấy hai người im lặng, cảm thấy không khí có chút không ổn, trực tiếp dùng ánh mắt ra hiệu cho Đại Quỳ và Phàn Tử.

Đại Quỳ và Phàn Tử cũng hiểu ý, trực tiếp từ từ rút súng sau lưng ra.

Cảm nhận được không khí không ổn, ông lão lái xe bò phía sau mở miệng.

"Ông chủ, là thế này, vốn dĩ đây có rất nhiều người, nhưng không biết vì sao đột nhiên có một ngày chết mấy người chèo thuyền.

Những người chèo thuyền khác cũng đi điều tra tình hình, nhưng cũng giống như những người trước, không bao giờ quay lại." "Sau đó, tôi và lão ca của tôi, cũng là người chèo thuyền phía trước, chúng tôi cùng nhau đi điều tra tình hình, không ngờ lại quay về được.

Cuối cùng, chúng tôi nhìn thấy thi thể của những người chèo thuyền khác ở sâu trong đó, mới biết họ đã chết." "Hai chúng tôi báo tin cho người trong thôn, từ đó không ai dám làm người chèo thuyền nữa.

Cũng chỉ có hai anh em chúng tôi dám làm, có lẽ là do chúng tôi được thủy thần phù hộ." Nghe lời của ông lão, Diệp Trường Ca trong lòng cười lạnh không thôi.

"Được thủy thần phù hộ?

Ta thấy là do ăn thịt người chết mới thoát ra được thì có." Đúng lúc này, hệ thống lên tiếng: "Ký chủ, tôi chuẩn bị giao nhiệm vụ, xin hãy chuẩn bị." Hệ thống đột ngột xuất hiện khiến Diệp Trường Ca ngẩn người, không đúng, đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là

hệ thống bắt đầu giao nhiệm vụ.

Một màn hình nhiệm vụ khổng lồ xuất hiện trong đầu Diệp Trường Ca, cậu vội vàng tập trung tâm trí nhìn vào.

“Nhiệm vụ mục tiêu một: Tiến vào động nước.

Mục tiêu hai: Chém giết nữ quỷ ngàn năm.

Mục tiêu ba: Chém giết ít nhất mười sinh vật âm tà trong động.

Mục tiêu bốn: Hãy đề phòng hai người chèo thuyền tấn công lén, chém giết tại chỗ (Chú ý: chỉ có thể phản kích khi họ chuẩn bị tấn công lén, nếu không nhiệm vụ thất bại, điểm số giảm xuống). 【Nhắc nhở thân thiện: hệ thống đã tăng độ khó của các mộ huyệt trên thế giới lên SSS, xin ký chủ cẩn thận, không nên áp dụng ký ức từ các bộ phim kiếp trước vào mộ huyệt, nếu không dù là Thần Mộ Liên cũng có thể bỏ mạng trong mộ huyệt.】【Cấp độ điểm số: SSS, SS, S, A, B, C, D, điểm số càng cao, phần thưởng càng tốt.】【Điểm số cao nhất của mộ huyệt hiện tại: C】 Sau khi thoát khỏi không gian hệ thống, Diệp Trường Ca nhíu chặt mày.

Cậu không ngờ rằng tất cả các mộ huyệt trên thế giới này đều đã được tăng cường lên cấp SSS.

Thậm chí, theo lời nhắc của hệ thống, nếu cậu vẫn đối xử với mộ huyệt theo ký ức của mình, thì có lẽ ngay cả Thần Mộ Liên cũng có thể chết.

Chương 10

“Thần Mộ?” Diệp Trường Ca cúi đầu trầm tư, “Mộ của thần sao?” “Thần Mộ?

Anh Diệp, Thần Mộ là gì vậy?” Hạo Thiên Chân ở bên cạnh Diệp Trường Ca dường như nghe thấy lời của cậu, liền hỏi.

“Không, không có gì, tôi chỉ tò mò không biết thần có mộ huyệt không thôi.” “Vậy sao?” Hạo Thiên Chân ngây ngô nhìn Diệp Trường Ca, rồi không nói gì nữa.

Lúc này, ông lão phía trước nhe hàm răng vàng khè nói với Diệp Trường Ca ở phía sau.

“Ông chủ, thấy cửa động phía trước không?

Lát nữa chúng ta sẽ vào đó.” “Tam gia, đây là…?” Phàn Tử kinh ngạc thấp giọng nói với Ngô Lão Tam bên cạnh.

“Không sai, đó là động nước.” Ngô Lão Tam xua tay, trực tiếp cắt ngang lời của Phàn Tử.

Cửa động dài khoảng ba mét, rộng hai mét, vừa đủ để chiếc thuyền gỗ lớn đi vào.

“Dòng nước chảy xiết quá.” Hạo Thiên Chân tò mò nói.

Rõ ràng mặt nước rộng lớn bên ngoài rất yên tĩnh, nhưng vừa vào cửa động này, dòng nước lại chảy rất xiết.

“Ủa?

Kia là gì vậy?” Hạo Thiên Chân nhìn thấy một bóng đen bên dưới, có chút tò mò nói.

Vừa định chạm vào thì bóng đen đó lại bơi đi rất nhanh, nhanh đến

mức biến mất không thấy.

Hạo Thiên Chân chán nản bĩu môi, cũng không nói cho Ngô Lão Tam biết, cậu nghĩ đó chỉ là một con cá thôi.

Hành động của Hạo Thiên Chân đều bị Diệp Trường Ca nhìn thấy.

Hạo Thiên Chân không nhìn rõ thứ trong nước, không có nghĩa là Diệp Trường Ca không nhìn rõ.

"Thi giao sao?" Diệp Trường Ca nhướng mày, tỏ ra hứng thú với loại sinh vật này.

Trong ký ức của Phát Khâu Trung Lang Tướng đời đầu, một nhóm người đã từng gặp phải thi giao, kết quả là bị chúng giết chết mấy người bên bờ sông.

Cuối cùng, họ hợp sức lại, mấy người giết một con, nhưng cũng không thể nói thi giao quá yếu, chỉ có thể nói họ quá mạnh.

Sau khi vào động nước, trời tối đen như mực, không nhìn thấy năm ngón tay.

So với sự ấm áp bên ngoài, tất cả mọi người đều cảm thấy, sau khi vào động nước, nhiệt độ cơ thể lập tức lạnh đi.

Mấy tiếng bật lửa vang lên trong động nước.

Chỉ thấy mấy ngọn lửa xuất hiện, là nến.

Sau khi vào động nước, Phàn Tử tự giác đốt nến.

"Lạnh quá." Hạo Thiên Chân ôm người rụt rè nói.

Cậu vốn mặc một chiếc áo cộc tay, vừa vào động nước, lạnh đến mức toàn thân cứng đờ.

Thấy Hạo Thiên Chân chen vào bên cạnh mình, Diệp Trường Ca nhíu mày, rồi thở dài một hơi.

Cậu không thể chen chúc cùng một người đàn ông được.

Diệp Trường Ca giơ hai ngón tay lên, vận chuyển pháp lực vào đầu ngón tay, rồi điểm một cái vào người Hạo Thiên Chân.

"Hả?" Hạo Thiên Chân vốn đang tò mò tại sao Diệp Trường Ca lại điểm vào người mình, đột nhiên kinh ngạc há hốc mồm, cảm nhận rõ ràng cơ thể đang ấm lên nhanh chóng.

Diệp Trường Ca lắc đầu với cậu, ra hiệu cho Hạo Thiên Chân đừng nói gì.

Hạo Thiên Chân vui vẻ gật đầu, sau đó sờ soạng khắp người, vô cùng tò mò làm thế nào Diệp Trường Ca khiến cậu không lạnh nữa.

"Mình thật sự vừa làm cha vừa làm mẹ, đợi ngày mai xuống mộ, tìm cơ hội vứt thằng nhóc này đi, ném nó cho Tiểu Ca, mình không làm bảo mẫu nữa." Diệp Trường Ca bất đắc dĩ lắc đầu.

Tiểu Ca ở phía sau nhìn chằm chằm vào Diệp Trường Ca.

Khi Diệp Trường Ca sử dụng pháp lực, anh ta đã cảm nhận được.

"Mình rốt cuộc đã gặp cậu ta ở đâu nhỉ?" "Hửm?" Diệp Trường Ca đang quan sát đột nhiên sắc mặt biến đổi, trong lòng thầm nghĩ: "Âm khí nồng nặc quá, những âm khí này đột nhiên tụ tập lại, giống như đang chờ người?

Chờ đã, chờ ai?

Không ổn!" Không đợi Diệp Trường Ca nhắc nhở Ngô Lão Tam có nguy hiểm, cậu đột nhiên cảm thấy sau lưng có cảm giác như bị kim châm.

Chương 11

Chỉ thấy ông lão lái xe bò không biết từ đâu lôi ra một con dao găm, đâm thẳng về phía Diệp Trường Ca.

Diệp Trường Ca như có mắt sau gáy, không đợi ông lão đó lao tới, cậu trực tiếp tung một cú đá trên không vào bụng ông lão, đá văng ông ta lên trời.

"Oa, ọe." Ông lão đó rơi xuống, nằm mãi không dậy nổi, miệng cũng không ngừng nôn ra máu.

Động tĩnh bên phía Diệp Trường Ca lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

"Lão đệ, a a a!

Ta muốn ngươi chết!" Ông lão chèo thuyền phía trước thấy người em trai đã sống cùng mình nửa đời người bị đánh đến nôn ra máu, mắt lập tức đỏ ngầu, miệng cũng gào thét.

Chỉ thấy ông lão đó từ trong lòng lấy ra một khẩu súng, nhắm thẳng vào Diệp Trường Ca, người đã đánh bị thương em trai mình.

Ông lão đó rút súng ra nhanh và thành thạo, xem ra không phải lần đầu.

Nhưng, luôn có người nhanh hơn.

Trong mắt Diệp Trường Ca lóe lên một tia hàn quang.

Không đợi ông lão đó nổ súng, Diệp Trường Ca đã xuất hiện trước mặt ông ta.

Chỉ thấy nắm đấm đó được bao bọc bởi một lớp ánh sáng trắng, nắm đấm đó trực tiếp xuyên qua người ông lão.

“Tí tách.” Tiếng máu rơi xuống khiến mọi người đang thất thần hoàn hồn.

Diệp Trường Ca vung tay phải, ném xác ông lão đó xuống nước.

Diệp Trường Ca vẻ mặt lạnh băng quay sang nói với ông lão lái xe bò đang kinh ngạc.

“Hai người các ngươi tìm chết, đã tìm chết thì ta thành toàn.” Mọi người nhìn thấy bộ dạng hung tàn của Diệp Trường Ca, nuốt nước bọt.

Đặc biệt là khuôn mặt đẹp trai không chê vào đâu được của Diệp Trường Ca, kết hợp với máu tươi trên đó, trông vô cùng yêu dị và đáng sợ.

Diệp Trường Ca từ từ đi về phía ông lão đó, mọi người cũng phối hợp nhường ra một con đường.

Tiếng bước chân trên ván gỗ giống như bước chân của tử thần.

“Không, không, đừng giết tôi, đừng giết tôi, tôi sai rồi!

Tôi thật sự không cố ý, tất cả đều là ý của lão già kia, tôi dập đầu cho ngài, đúng, dập đầu, đừng giết tôi mà.” Lão già thấy Diệp Trường Ca ngày càng đến gần, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, miệng la hét không rõ lời.

Diệp Trường Ca không để ý đến lão già, trực tiếp đi đến trước mặt, một cái tát đánh bay lão ta.

Một bên, Hạo Thiên Chân muốn nôn, nhưng cũng không dám nôn.

Nếu thật sự nôn, cậu sợ Diệp Trường Ca cũng một cái tát đánh chết mình.

Sau khi Diệp Trường Ca đá lão già đi, vẻ mặt lạnh lùng nói với Ngô Lão Tam.

“Đừng nhìn nữa, lát nữa sẽ có phiền phức lớn.” “Phiền phức lớn?” Ngô Lão Tam cũng ngẩn người, vừa lúc nhìn ra mặt nước, chỉ thấy trên mặt nước xuất hiện mười mấy bóng đen, bao vây hoàn toàn chiếc thuyền gỗ.

Những bóng đen này trông có chút giống người nhưng cũng không giống.

“Gầm.” Đột nhiên, dưới đáy nước vang lên mười mấy tiếng gầm.

“Bùm.” Chỉ thấy trong nước đột nhiên lao ra một con quái vật toàn thân xanh đen, đuôi cá.

Con quái vật lao thẳng về phía Hạo Thiên Chân, nhưng chưa kịp đến gần, Tiểu Ca không biết từ lúc nào đã rút ra một thanh trường đao toàn thân màu đen.

Tiểu Ca vung trường đao, trực tiếp chém con quái vật đó thành hai nửa.

“Cái, quái vật!” Hạo Thiên Chân kinh hãi lùi lại mấy bước, nhưng phát hiện mình lại càng gần mặt nước hơn, liền dứt khoát trốn ra sau lưng Tiểu Ca.

“Thi giao.” Tiểu Ca thu hồi trường đao, nghe thấy giọng nói đầy mùi “vợ nhà mình” của người đang trốn sau lưng, liền giải thích.

“Thi giao?

Sao lại có thi giao?” Nghe câu trả lời của Tiểu Ca, Hạo Thiên Chân vẻ mặt ngơ ngác.

Một bên khác, Ngô Lão Tam nghe thấy câu nói ngu ngốc của Hạo Thiên Chân, trực tiếp mắng cậu ta, đồng thời sau khi mắng xong liền ra lệnh cho hai người Phàn Tử.

“Thằng nhóc thối, chú Ba ta chưa nói cho cháu sao?

Chỉ cần là nơi chí âm, chắc chắn sẽ có tà vật.

Chương 12

Nhìn xem, tà vật đó là thi giao đó.

Phàn Tử, Đại Quỳ, chú ý cho ta, chỉ cần thi giao vừa ló đầu lên, cứ đánh hết sức cho ta." "Rõ, Tam gia." Chỉ thấy hai người Phàn Tử trực tiếp từ trong ba lô lấy ra hai khẩu M416, hai người trực tiếp chĩa súng vào mặt nước.

Vốn dĩ mùi máu người đã kích thích chúng, kết quả đồng bạn chết, lại càng kích thích chúng hơn.

"Gầm." Chỉ thấy xung quanh mặt nước lao ra mười mấy con thi giao.

Mười mấy con thi giao tuy không có mắt, nhưng có khứu giác và thính giác mạnh mẽ.

Vốn dĩ trên người Diệp Trường Ca và hai ông lão kia đều có những vết máu lớn nhỏ, bây giờ càng dễ dàng cho thi giao định vị họ.

"Bắn!" Nghe tiếng gầm giận dữ của Ngô Lão Tam, hai người Phàn Tử lập tức nổ súng.

Tiếng súng vang lên không ngớt trong mộ huyệt.

Không gian vốn không lớn của mộ huyệt khiến tiếng súng vang vọng không ngừng, lại càng kích thích thêm nhiều thi giao hơn.

Chỉ thấy trước mũi thuyền xuất hiện mấy chục bóng đen, những bóng đen đó chính là thi giao.

"Chết tiệt, mấy con thi giao này di chuyển nhanh quá, bắn không trúng." Phàn Tử thấy súng bắn không trúng mấy con thi giao này, lập tức nổi giận đùng đùng.

Một bên khác, Tiểu Ca một đao chém chết một con thi giao chuẩn bị tấn công lén Hạo Thiên Chân, rồi nói.

"Ở chỗ tôi tương đối nguy hiểm, cậu đến chỗ chú Ba đi." "Hả?

Được thôi." Hạo Thiên Chân do dự một chút rồi đồng ý.

Dù sao lời của Tiểu Ca cũng đúng, ở đây có thể sẽ khiến anh ta nguy hiểm hơn, đến chỗ chú Ba sẽ tốt hơn.

Diệp Trường Ca một chân đá bay một con thi giao, rồi nhìn về phía trước mũi thuyền có mấy chục bóng đen đang bơi.

"Cuối cùng cũng có thể xài chiêu cuối rồi, không thể xài chiêu cuối cảm giác thật không sướng." Diệp Trường Ca vẻ mặt lộ ra một nụ cười, cậu chuẩn bị dụ thêm nhiều thi giao hơn, để một hơi tiêu diệt hết.

Dù sao cũng không biết Thần Quỷ Thất Sát Lệnh sẽ tiêu hao bao nhiêu pháp lực, cách tốt nhất là một hơi tiêu diệt hết, nếu có thể tiết kiệm pháp lực thì tiết kiệm.

"Có nhiều thi giao hơn sắp đến, mọi người chú ý, đều trốn sau lưng tôi." Nghe lời của Diệp Trường Ca, mọi người bất giác lại gần cậu, trốn sau lưng cậu.

Diệp Trường Ca giơ ngón trỏ và ngón giữa lên, trực tiếp bắt đầu niệm chú ngữ.

"Tả phù Lục Giáp, hữu vệ Lục Đinh, tiền hữu Hoàng Thần, hậu hữu Việt Chương, thần thức sát phạt, bất tị hào cường, cấp cấp như luật lệnh, Phong Hỏa Lệnh!" Đột nhiên một cơn lốc lửa khổng lồ xuất hiện, thiêu cháy thành tro những con thi giao đang bay trên không trung chuẩn bị lao vào Diệp Trường Ca.

"Vãi!" Ngô Lão Tam trực tiếp kinh ngạc văng tục, không ngờ Diệp Trường Ca bảo mọi người trốn sau lưng là để tung chiêu cuối.

Chỉ là uy lực của chiêu cuối này cũng quá lớn rồi, trực tiếp thiêu cháy mấy chục con thi giao thành tro bụi.

Một bên khác, Tiểu Ca cũng kinh ngạc nhìn Diệp Trường Ca đang quay lưng lại, trong lòng chấn động: "Lợi hại quá." Không giống như sự kinh ngạc của Ngô Lão Tam, Diệp Trường Ca lại đang trong trạng thái ngơ ngác.

Phải biết vừa rồi, Phong Hỏa Lệnh mà Diệp Trường Ca thi triển ra suýt chút nữa đã hút cạn pháp lực của cậu.

Nếu không phải phản ứng nhanh, kịp thời giữ lại chút pháp lực cuối cùng, thì đã xong đời rồi, không thể đối phó được với nữ quỷ ngàn năm trong mộ kia.

Diệp Trường Ca thở hổn hển một lúc, rồi nói với Ngô Lão Tam ở phía sau.

"Đi nhanh lên, càng rời đi sớm càng tốt." Nghe lời của Diệp Trường Ca, Ngô Lão Tam cũng gật đầu lia lịa.

Đại Quỳ vốn không ưa Diệp Trường Ca, giờ lại càng bội phục sát đất, cứ lẽo đẽo bên cạnh Diệp Trường Ca, không biết có thể nhận làm đồ đệ hay không, hay là tôi có thể bái sư không, chẳng phải cùng một ý sao.

Nghe Đại Quỳ muốn bái sư, Diệp Trường Ca cũng đảo mắt một cái, không thèm để ý đến anh ta.

Đại Quỳ thấy Diệp Trường Ca không để ý đến mình, cũng biết là không thể nhận mình làm đồ đệ được rồi.

Dần dần, nhóm người Diệp Trường Ca đã ở trong hang động này được nửa giờ rồi.

Trong nửa giờ đó, ai nấy đều tỏ ra mệt mỏi rã rời, dĩ nhiên là không bao gồm Diệp Trường Ca và Tiểu Ca.

Nửa giờ trước, Ngô Lão Tam phải căng thẳng tinh thần đối phó với Thi giao, bây giờ lại phải tìm thuyền, lại phải để ý mặt nước, khiến tinh thần ông ta kiệt quệ.

"Oa, dưới nước hình như có Thi giao, cháu vừa lại thấy một bóng đen bơi qua." Vốn đang tìm thuyền ở phía sau, Hạo Thiên Chân đột nhiên thấy một bóng đen lướt qua, tưởng là Thi giao nên sợ tới mức loạng choạng ngã xuống đất.

"Thi giao ư?" Diệp Trường Ca có chút nghi ngờ, nếu có Thi giao thì âm khí phải tụ lại chứ sao lại phân tán lơ lửng thế này.

Đột nhiên, một bóng đen từ bên cạnh Diệp Trường Ca lướt qua.

"Hửm?" Diệp Trường Ca vận chuyển pháp lực nhìn thử.

Chương 13

"Ồ, là Thi miết à." Sau khi nhìn rõ con Thi miết dưới mặt nước, cánh tay phải của Diệp Trường Ca nhanh như chớp thọc xuống nước.

Cảm nhận được con Thi miết, anh liền vung tay quăng nó lên thuyền.

Hành động của Diệp Trường Ca thu hút sự chú ý của Ngô Lão Tam, khi thấy Diệp Trường Ca dùng hai ngón tay thọc xuống nước.

Ngô Lão Tam và Tiểu Ca gần như đồng thời kinh ngạc thốt lên: "Song Chỉ Tham Động?!" Tiểu Ca vội vàng đi tới bên cạnh Diệp Trường Ca, nắm lấy tay anh nhìn kỹ.

Tiểu Ca im lặng vài giây rồi trầm giọng nói: "Phát Khâu Thiên Quan?

Không, không phải." Nói xong, cậu ta lại lắc đầu: "Phát Khâu Thiên Quan không có ý thức mạnh mẽ và Song Chỉ Tham Động lợi hại như vậy, chẳng lẽ là tướng quân?" Nghe Tiểu Ca phủ nhận rồi lại xác nhận, Diệp Trường Ca cũng cười tủm tỉm gật đầu.

Thấy Diệp Trường Ca thừa nhận thân phận Phát Khâu Trung Lang Tướng, Tiểu Ca chìm vào im lặng.

Theo lý mà nói, trên đời này chỉ có một vị Phát Khâu Trung Lang Tướng, không ngờ trên thế giới này lại có người mang thân phận đó.

Hạo Thiên Chân tò mò hỏi Ngô Lão Tam bên cạnh: "Chú Ba, Song Chỉ Tham Động là gì vậy ạ?" Ngô Lão Tam quay lại giải thích một cách nghiêm túc cho Hạo Thiên Chân, Phàn Tử và Đại Khuê bên cạnh cũng vểnh tai lên nghe.

"Song Chỉ Tham Động là tuyệt kỹ của Phát Khâu Trung Lang

Tướng, ngón trỏ và ngón giữa của tay phải dài hơn bình thường, cực kỳ linh hoạt.

Khi cần có thể luồn vào những chỗ nhỏ hẹp để thăm dò tình hình bên trong, cũng có thể dễ dàng phá giải các cơ quan nhỏ trong mộ.

Nhưng tuyệt kỹ này thường phải luyện từ nhỏ, quá trình vô cùng khổ cực." "Lợi hại quá vậy." Hạo Thiên Chân nghe xong, miệng há to kinh ngạc.

Đột nhiên cậu nhớ lại lúc đối phó với Thi giao, ngón trỏ và ngón giữa tay phải của Muộn Du Bình cũng dài lạ thường.

"Chú Ba, ngón trỏ và ngón giữa của Muộn Du Bình cũng dài lạ thường, chẳng lẽ anh ấy cũng là Phát Khâu Trung Lang Tướng à?" "Hả?" Ngô Lão Tam nghe lời cháu trai mình nói cũng kinh ngạc thốt lên, vội quan sát ngón tay của Tiểu Ca.

Khi thấy ngón trỏ và ngón giữa của Tiểu Ca cũng dài hơn bình thường, trên đó còn có đầy những vết sẹo nhỏ, ánh mắt Ngô Lão Tam chấn kinh, trực tiếp kêu lên: "Tiểu Ca, lẽ nào... lẽ nào cậu cũng là một vị Phát Khâu Trung Lang Tướng?" Nghe lời kinh ngạc của Ngô Lão Tam, Tiểu Ca cũng gật đầu với vẻ mặt phức tạp.

"Tuyệt vời!

Một ngôi mộ mà có tới hai vị Phát Khâu Trung Lang Tướng, lần trộm mộ này chắc chắn thành công rồi!" Sau khi xác nhận thân phận của Tiểu Ca, Ngô Lão Tam phấn khích đến mức suýt nhảy múa một đoạn.

Sức chiến đấu của Tiểu Ca đã thể hiện cực kỳ mạnh mẽ khi đối phó với Thi giao, không ngờ người bạn do người ở kinh đô giới thiệu cũng là một Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Bây giờ, với sự phối hợp của hai vị Phát Khâu Trung Lang Tướng

tuyệt đối mạnh mẽ trong một ngôi mộ, chắc chắn có thể trộm mộ thành công.

Phàn Tử và Đại Khuê cũng mừng rỡ, dù sao xuống mộ cũng cực kỳ nguy hiểm, bây giờ lại có thêm một Phát Khâu Trung Lang Tướng gia nhập, tính an toàn đã được nâng cao tuyệt đối, thậm chí sau khi xuống mộ còn có thể có thời gian rảnh rỗi để cứu người, ai mà chẳng muốn sống chứ.

"Ủa?

Đây là con gì vậy?" Hạo Thiên Chân ở bên cạnh đã bắt đầu nghiên cứu con Thi miết bị Diệp Trường Ca dùng Song Chỉ Tham Động bắt lên.

"Thi miết." Sắc mặt Ngô Lão Tam có chút khó coi, không ngờ trong ngôi mộ này ngoài Thi giao ra lại còn có cả Thi miết.

Con Thi miết dưới chân Diệp Trường Ca cũng đang điên cuồng giãy giụa.

Nhưng đáng tiếc, hai ngón tay của Diệp Trường Ca đã đâm trúng dây thần kinh của nó, phá hủy hoàn toàn hệ thần kinh nên nó không thể nào thoát ra được.

"Diệp ca, Tiểu Ca." Ngô Lão Tam gọi hai người Diệp Trường Ca với vẻ mặt khó coi.

Nếu chỉ có một con Thi miết nhỏ thì không thể khiến sắc mặt ông ta trở nên như vậy, điều đáng lo là nếu trong mộ có một con Thi miết thì chắc chắn sẽ có cả một bầy, thậm chí có thể có cả Thi Miết Vương.

Hai người Diệp Trường Ca cũng im lặng, đều hiểu ý của Ngô Lão Tam.

"Ầm!" Một tiếng va chạm cực lớn vang lên từ đáy thuyền gỗ.

Cả đám đều loạng choạng, chỉ có Diệp Trường Ca dùng một ít pháp lực truyền xuống chân nên mới không bị mất thăng bằng.

"Nhiều, nhiều Thi miết quá!" Hạo Thiên Chân nhìn những bóng đen dày đặc xung quanh, thỉnh thoảng chúng lại nổi đầu lên, khiến cậu ta nhìn rõ mồn một.

"Keng…" Một tiếng chuông từ bốn phía mộ huyệt truyền đến.

"Tiếng chuông?

Chẳng lẽ là Lục Giác Linh Đang." Diệp Trường Ca nhíu mày, trong tất cả mọi người chỉ có anh và Tiểu Ca mới có thể chống lại loại công kích tinh thần này, những người khác căn bản không thể chịu được.

"Keng…" Tiếng chuông lại vang lên lần nữa, nhưng lần này âm thanh còn lớn hơn lần trước.

"Sao trong mộ huyệt này lại có tiếng chuông chứ." Hạo Thiên Chân sợ hãi nuốt nước bọt nói.

"Kengggggg…" Lần này tiếng chuông còn vang hơn trước gấp ba lần, trong tai mọi người đều vang vọng tiếng chuông.

Chương 14

"Chú, chú Ba, đầu cháu đau quá, cháu buồn ngủ quá." Hạo Thiên Chân là người đầu tiên cảm thấy khó chịu, cảm giác đầu như muốn nứt ra, cậu ta vô cùng yếu ớt nói với Ngô Lão Tam.

Ngô Lão Tam nghe Hạo Thiên Chân nói, mắt trợn lên, vội vàng đỡ lấy cậu ta: "Thiên Chân, không được ngủ, ngủ là chết chắc đó." Tiểu Ca cũng liếc nhìn mọi người, phát hiện ai cũng khó chịu không chịu nổi, đương nhiên là trừ Diệp Trường Ca ra.

Tiểu Ca trực tiếp rút thanh Hắc Kim Cổ Đao, rạch một đường trên mu bàn tay, máu tươi lập tức chảy ra.

Cậu ta vung tay trái, chuẩn xác nhỏ máu tươi lên trán mọi người.

Diệp Trường Ca thấy máu sắp nhỏ lên trán mình, thân hình khẽ lách qua, anh không muốn máu của đàn ông nhỏ lên người mình.

Tiểu Ca có chút khó hiểu nhìn Diệp Trường Ca, không biết tại sao anh lại né tránh máu Kỳ Lân của mình.

Diệp Trường Ca thấy ánh mắt khó hiểu của Tiểu Ca, bèn xua tay nói: "Không sao, tôi có cách chống lại loại công kích tinh thần này." Đúng vậy, Diệp Trường Ca có cách chống lại loại công kích tinh thần này.

Ngay từ khi tiếng chuông đầu tiên vang lên, anh đã trực tiếp dùng pháp lực bao bọc toàn thân, loại công kích tinh thần sơ cấp này căn bản không thể làm hại được anh.

Nhóm người Ngô Lão Tam cảm thấy đầu không còn đau, không còn choáng váng nữa, biết là do máu tươi của Tiểu Ca có tác dụng, ai nấy đều dùng ánh mắt cảm kích nhìn Tiểu Ca đang có chút tái mặt.

“Cứ chờ đợi mãi cũng không phải là cách, xem ra phải dùng đến món thần vật kia rồi.” Diệp Trường Ca thầm nghĩ trong lòng, pháp lực của nửa giờ trước cũng đã hồi phục kha khá, đủ để kích hoạt một phần uy năng của Phát Khâu Ấn.

Tuy chỉ là một phần nhỏ, nhưng cũng đủ để tiêu diệt bầy Thi miết này.

Diệp Trường Ca giả vờ thò tay vào túi, nhưng trong lòng lại bảo hệ thống đưa Phát Khâu Ấn cho mình.

Sau khi cảm nhận được có vật trong tay, khóe miệng Diệp Trường Ca lộ ra một nụ cười.

Bên kia, Ngô Lão Tam có chút sốt ruột nói với Đại Khuê và Phàn Tử: “Hai cậu làm gì vậy, sao thuyền không nhúc nhích gì hết?” Phàn Tử cũng sốt ruột nói: “Tam gia, không phải tôi không cho thuyền đi, mà là bầy Thi miết này không cho chúng ta đi.” “Không ổn, bầy Thi miết bắt đầu bò lên thuyền rồi.” Nghe tiếng kêu kinh hãi của Đại Khuê, lòng mọi người cũng nặng trĩu.

Nhưng, chưa đợi bầy Thi miết bò lên, mọi người đã nghe thấy một giọng nói lạnh lùng.

“Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ.” Một giọng nói lạnh lùng vang vọng trong mộ huyệt.

“Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ.” Chỉ thấy giọng nói vừa dứt, trên không trung phía trên mọi người xuất hiện tám chữ lớn màu vàng kim.

“Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ.” Đột nhiên, tám chữ lớn này liền phiêu tán, hóa thành một luồng kim quang.

Luồng kim quang này không hề làm hại mắt mọi người, ai nấy đều thấy rất rõ những con Thi miết đang bò lên thuyền trực tiếp hóa

thành tro bụi.

“Phát Khâu Ấn?

Sao Phát Khâu Ấn lại ở trong tay cậu?” Tiểu Ca kinh ngạc nhìn Phát Khâu Ấn trong tay Diệp Trường Ca, thốt lên.

Cậu đoán Diệp Trường Ca có cách đối phó với bầy Thi miết, nhưng không ngờ đối phương lại trực tiếp lấy ra một cái Phát Khâu Ấn.

Phát Khâu Ấn đã thất lạc mấy nghìn năm rồi, bây giờ lại xuất hiện trên thế gian, lại còn rơi vào tay một người.

“Cái gì?

Phát Khâu Ấn?” Giọng nói của Tiểu Ca làm Ngô Lão Tam đang ngây người tỉnh lại, ông ta bất giác nhìn về phía Diệp Trường Ca.

Quả nhiên, trong tay Diệp Trường Ca đang cầm một cái Phát Khâu Ấn trong suốt lấp lánh.

“Chú Ba, không phải Phát Khâu Ấn đã thất lạc mấy nghìn năm rồi sao?

Sao lại ở trong tay anh Diệp vậy?” Hạo Thiên Chân cũng kinh ngạc hỏi Ngô Lão Tam, dù cậu có ngốc đến đâu cũng biết về các môn phái lớn và biết về Phát Khâu Ấn.

“Làm sao chú biết được, chú có phải Diệp ca đâu.” Ngô Lão Tam trừng mắt nhìn Hạo Thiên Chân một cái, chuyện gì cũng hỏi, tưởng chú là Baidu à?

“Ồ…” Hạo Thiên Chân ấm ức đáp một tiếng.

Tiểu Ca đi đến trước mặt Diệp Trường Ca, im lặng một lúc rồi nói: “Hãy sử dụng Phát Khâu Ấn thật tốt, tác dụng của nó rất lớn.” Nói xong liền quay người đi về phía khác, nhưng đi được nửa đường

lại nói thêm một câu: “Nếu sau này có xuống mộ, cần người thì có thể tìm tôi.” Nghe những lời như vậy của Tiểu Ca, Diệp Trường Ca cũng cảm thấy đó là điều hiển nhiên.

Dù sao, Phát Khâu Trung Lang Tướng sở hữu Phát Khâu Ấn tuyệt đối có thể thống lĩnh Mạc Kim Giáo Úy và các Phát Khâu Thiên Quan khác, Tiểu Ca là Kỳ Lân của Trương gia qua các thế hệ, cũng phải tuân thủ quy tắc này, dù sao cậu ta cũng là một Phát Khâu Trung Lang Tướng. 【Ting!

Chúc mừng ký chủ nhận được tay đấm thần cấp Trương Kỳ Lân.】 “Đi thôi, mau ra khỏi mộ.” Sau khi thu lại Phát Khâu Ấn, Diệp Trường Ca nói với Ngô Lão Tam.

Ngô lão Tam cũng im lặng gật đầu, không ai nhắc đến chuyện Phát Khâu Ấn nữa.

Mười mấy phút trôi qua.

Diệp Trường Ca vốn đang hồi phục pháp lực đột nhiên mở bừng mắt.

“Âm khí nồng nặc quá, âm khí này còn nặng hơn cả âm khí của đám Thi giao kia hợp lại.” Diệp Trường Ca quan sát âm khí dày đặc trên không trung, thầm kinh hãi.

Chương 15

Tiểu Ca phía sau cũng mở mắt, trong ánh mắt cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Đột nhiên, gió lạnh nổi lên, khiến Hạo Thiên Chân đang ngây người lạnh đến rùng mình.

"Sao trong mộ huyệt này lại có gió vậy?" Hạo Thiên Chân gãi đầu không hiểu tại sao trong mộ lại có gió.

"Không ổn rồi!" Diệp Trường Ca và Tiểu Ca nhìn nhau một cái, đều thầm nghĩ trong lòng.

Ở những nơi vốn là đất liền trong mộ huyệt, đột nhiên xuất hiện rất nhiều quan tài thủy tinh.

Bên cạnh mỗi chiếc quan tài thủy tinh đều đứng một nữ quỷ tóc dài áo trắng.

"A~~~." Những nữ quỷ này đột nhiên phát ra một tiếng hét chói tai, tiếng hét dường như có thể xuyên thấu linh hồn, tai mọi người lập tức chảy ra máu tươi, ngay cả Diệp Trường Ca cũng có sắc mặt khó coi.

"Chết tiệt, nữ quỷ sau khi bị hệ thống tăng cường lại lợi hại như vậy." Khóe miệng Diệp Trường Ca cũng rỉ ra một tia máu tươi, chỉ một tiếng hét mà đã phá vỡ pháp lực của anh, làm bản thân bị thương.

Bộ dạng của Ngô Lão Tam phía sau càng khiến người ta không nỡ nhìn thẳng, chỉ thấy… "Xoẹt!" Tiểu Ca trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao, rạch một đường vào lòng bàn tay.

Máu tươi nhanh chóng chảy đầy cả bàn tay, Tiểu Ca vung tay, một vũng máu tươi chia thành vô số giọt, mỗi giọt đều bắn chính xác lên

trán của nữ quỷ.

"A…" Nữ quỷ đau đớn che lấy vầng trán bị máu của Tiểu Ca làm bỏng.

Đột nhiên, từng nữ quỷ một biến mất, cuối cùng chỉ còn lại một nữ quỷ đang gào thét trong đau đớn.

"Ảo thuật sao?" Diệp Trường Ca chứng kiến toàn bộ quá trình, thầm nghĩ trong lòng.

Tiểu Ca mặt mày tái nhợt nói với Diệp Trường Ca: "Lát nữa nếu gặp nguy hiểm chỉ có thể dựa vào cậu." Diệp Trường Ca liếc nhìn Tiểu Ca một cái, rồi quay đầu nhìn nữ quỷ nói: "Cứ giải quyết phiền phức trước mắt đã rồi nói sau!" "?" Tiểu Ca mạnh mẽ quay đầu lại, chỉ thấy nữ quỷ kia tụ tập âm khí huyễn hóa thành một bàn tay khổng lồ, lao thẳng về phía mọi người.

"Đi!" Diệp Trường Ca hét lớn một tiếng, hai tay kẹp lấy Phàn Tử và Ngô Lão Tam bay đến bờ, tiện chân đá chiếc thuyền gỗ sang một bên.

Tiểu Ca tuy phản ứng chậm hơn Diệp Trường Ca một chút nhưng cũng kẹp lấy Hạo Thiên Chân và Đại Khuê bay đến bên cạnh anh.

"Ầm!" Bàn tay khổng lồ kia đánh nát mọi thứ nó chạm vào, một dấu tay khổng lồ xuất hiện trên mặt nước, nước sông mãi không thể lấp đầy dấu tay đó.

"A…!" Nữ quỷ thấy không đánh trúng nhóm người Diệp Trường Ca liền không ngừng gầm lên giận dữ.

Đột nhiên, trong không khí xuất hiện oán khí và âm khí có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Nữ quỷ gầm lên một tiếng, chỉ thấy phía sau xuất hiện mấy chục nữ quỷ giống hệt nó.

“Phàn Tử, cho con nữ quỷ này nếm thử mùi móng lừa đen đi.” Nghe thấy tiếng nói giận dữ phía sau, Diệp Trường Ca quay đầu lại, chỉ thấy Ngô Lão Tam đang nói với Phàn Tử bên cạnh.

Diệp Trường Ca đưa tay ngăn Phàn Tử đang chuẩn bị lấy móng lừa đen, nhìn ánh mắt khó hiểu của Phàn Tử, Diệp Trường Ca giải thích: “Vô dụng thôi, móng lừa đen chỉ có tác dụng với cương thi, không có tác dụng với nữ quỷ.” “Vậy chúng ta phải làm sao đây.” Hạo Thiên Chân đỡ Tiểu Ca đang hôn mê, hoảng sợ nói với Diệp Trường Ca.

Diệp Trường Ca nheo mắt lại, giọng điệu lạnh lùng nói: “Để tôi đối phó.” Nghe lời của Diệp Trường Ca, mọi người đều im lặng, cũng đúng, trong tất cả mọi người chỉ có Tiểu Ca và Diệp Trường Ca mới có thể đối phó với nữ quỷ nghìn năm, Tiểu Ca đã hôn mê, bây giờ chỉ có thể dựa vào Diệp Trường Ca.

Mặt ai nấy cũng đỏ bừng vì tức giận, tức vì không giúp được gì cho Diệp Trường Ca, trên đường đi gần như đều dựa vào Diệp Trường Ca và Tiểu Ca, mức độ hữu dụng của họ gần như bằng không.

Diệp Trường Ca truyền pháp lực xuống chân, trực tiếp đạp nước mà đi, lao thẳng về phía nữ quỷ nghìn năm.

“A~~ Gào~~.” Nữ quỷ nghìn năm cũng gầm lên một tiếng, lao về phía Diệp Trường Ca, những phân thân do oán khí và âm khí huyễn hóa phía sau cũng lao về phía anh.

Mấy chục con nữ quỷ trực tiếp lao vào người Diệp Trường Ca, khiến Ngô Lão Tam ở phía sau không thể nhìn thấy gì.

“Diệp ca!/ Anh Diệp!” Hạo Thiên Chân mắt đỏ hoe nhìn Diệp Trường Ca bị đám nữ quỷ vây lấy thành một cục, tức giận gầm lên.

“...Nữ quỷ, ông đây muốn mày đền mạng.” Phàn Tử còn trực tiếp hơn, vừa gầm lên vừa rút khẩu M416 sau lưng ra.

Ngay lúc Phàn Tử chuẩn bị nổ súng, một giọng nói lạnh lùng từ trong đám nữ quỷ truyền ra.

“Thái thượng đài tinh, ứng biến vô đình.

Khu tà phược mị, đạo khí trường tồn.

Cấp cấp như luật lệnh, Sát Phá Lệnh, cho ta sát!!!” Chỉ thấy khi niệm nửa câu đầu, xung quanh đám nữ quỷ tỏa ra ánh sáng màu tím, tất cả nữ quỷ đều đau đớn gào thét, khi niệm xong câu cuối cùng, tất cả nữ quỷ bao gồm cả bản thể cũng phiêu tán thành tro bụi.

Diệp Trường Ca đứng trên mặt nước, vẻ mặt lạnh lùng vô cùng, ngọn lửa màu tím còn sót lại trên tay bị anh vẩy một cái liền tắt ngấm.

“Anh Diệp không chết?” Hạo Thiên Chân vui mừng kêu lên với Diệp Trường Ca đang quay lưng tỏ vẻ ngầu.

Diệp Trường Ca đang đứng trên mặt nước nghe những lời của Hạo Thiên Chân liền loạng choạng một cái, khóe miệng cũng giật giật.

Ngô Lão Tam nghe Hạo Thiên Chân nói những lời biến tướng nguyền rủa Diệp Trường Ca, liền cho cậu ta một cú vào đầu.

Hạo Thiên Chân ôm đầu, mặt mũi đầy ấm ức, cũng biết mình đã nói sai.

Chương 16

Diệp Trường Ca kéo thuyền lại, nói với Ngô Lão Tam: "Mau đi thôi, lát nữa lại gặp phiền phức, tất cả chúng ta chắc chắn sẽ toàn quân bị diệt." Ngô Lão Tam nghe xong cũng vội vàng lên thuyền.

Ngồi trên thuyền, Diệp Trường Ca cũng chìm vào suy tư, nếu không phải cuối cùng dùng hết toàn bộ pháp lực để thi triển Sát Phá Lệnh, có lẽ ngay cả bản thân anh cũng đã bỏ mạng.

"Mình còn quá yếu." Diệp Trường Ca nắm chặt nắm đấm, không kiềm được mà nói nhỏ.

Bên cạnh, Hạo Thiên Chân nghe được lời này, khóe miệng và mí mắt điên cuồng co giật, tuy lời này có vẻ khoe mẽ, nhưng cậu ta không dại gì mà phản bác Diệp Trường Ca.

Dần dần, Diệp Trường Ca cũng nhắm mắt lại, cơ thể mệt mỏi, tinh thần kiệt quệ và tình trạng pháp lực cạn kiệt cuối cùng, Diệp Trường Ca ngủ thiếp đi trong vài giây.

Không biết qua bao lâu, Diệp Trường Ca nghe thấy giọng của Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân vui mừng lay Diệp Trường Ca gọi: "Anh Diệp, anh Diệp mau tỉnh lại, chúng ta sắp ra khỏi hang động rồi." Diệp Trường Ca đột nhiên mở mắt, trên trán rịn ra một tia mồ hôi lạnh.

Anh vội vàng hỏi Hạo Thiên Chân: "Trên đường đi lúc anh chưa tỉnh, không có vấn đề gì xảy ra chứ?" Nghe Diệp Trường Ca hỏi, Hạo Thiên Chân cũng gãi đầu nói: "Không có đâu anh Diệp." Nghe vậy, Diệp Trường Ca cũng thở phào nhẹ nhõm, sợ rằng trên đường đi khi mình chưa tỉnh lại xảy ra sự cố.

Diệp Trường Ca nhìn về phía trước, quả nhiên có ánh sáng, sự cảnh giác cuối cùng trong lòng cũng từ từ tan biến.

Sau khi ra khỏi hang động, mọi người đều nở nụ cười vui vẻ.

Đột nhiên, giọng nói của hệ thống xuất hiện trong đầu Diệp Trường Ca.

"Ting, chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ." "Bắt đầu chấm điểm nhiệm vụ…" Nghe thấy giọng nói của hệ thống, Diệp Trường Ca cũng tập trung tinh thần, vội nói với Hạo Thiên Chân bên cạnh: "Thiên Chân, lát nữa gọi tớ một tiếng." Nói xong, Diệp Trường Ca liền chìm tâm thần vào không gian hệ thống, Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng nghe lời anh, liền đáp lại.

"Điểm đánh giá nhiệm vụ lần này là: C" Nghe thấy điểm đánh giá cao nhất, Diệp Trường Ca cũng thở phào nhẹ nhõm, liều mạng sống chết cũng vì điểm đánh giá cao nhất, bây giờ cuối cùng cũng đạt được, trong lòng cũng vui mừng.

"Bắt đầu trao phần thưởng nhiệm vụ cho ký chủ.

Phần thưởng nhiệm vụ một: Pháp lực của ký chủ Diệp Trường Ca chuyển hóa thành linh lực, tiêu hao một phần mười linh lực của cơ thể tương đương với toàn bộ pháp lực của cơ thể.

Phần thưởng nhiệm vụ hai: Cách sử dụng linh lực cơ bản.

Phần thưởng nhiệm vụ ba: Thần kiếm Kinh Trập (Cấp hiện tại là C, có thể sử dụng ngoại vật để tiến hóa, phương hướng tiến hóa chưa rõ.) Phần thưởng nhiệm vụ bốn: Bộ trang phục Diệp Chi Phong (Cấp hiện tại là giả C, một bộ áo gió màu đen trông rất ngầu, áo gió ngầu lòi chống lửa chống nước, nhưng, điều kinh ngạc nhất là không thể đánh rách… khụ khụ, được rồi, có thể chống lại một đòn toàn lực của nữ quỷ nghìn năm.)" Nhìn những phần thưởng nhiệm vụ này, mắt

Diệp Trường Ca trực tiếp sáng lên.

“Hệ thống, quả nhiên ta không nhìn lầm ngươi, ta liều mạng sống chết cũng vì những thứ này, mau gửi phần thưởng nhiệm vụ cho ta đi.” “Được thôi, xin ký chủ vui lòng chờ.” Ngay khi Diệp Trường Ca vừa trở về thực tại, Tiểu Ca cũng vừa tỉnh lại.

Sau khi lên bờ, mọi người tìm một quán trọ nghỉ ngơi, không ai ăn tối mà mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Ngày thứ hai, sáng sớm.

Diệp Trường Ca thay bộ trang phục Diệp Chi Phong rồi xuống lầu ăn sáng.

Ngô Lão Tam thấy Diệp Trường Ca xuống, liền vẫy tay nói: “Diệp ca, ở đây!” Sau khi Diệp Trường Ca ngồi xuống, anh liếc nhìn mọi người một vòng phát hiện không thấy Hạo Thiên Chân, liền hỏi Ngô Lão Tam: “Thiên Chân chạy đi đâu rồi, không thấy cậu ấy.” Ngô Lão Tam nuốt thức ăn trong miệng xuống rồi mới nói: “À, cháu trai tôi à, nó ra sau bếp bảo đầu bếp xào một bát tiết heo cho Tiểu Ca bồi bổ.” “Ồ?

Vậy à…” Diệp Trường Ca kỳ quái liếc nhìn Tiểu Ca, không ngờ chuyện này lại xảy ra, tình cảm giữa Tiểu Ca và Hạo Thiên Chân… lại xuất hiện.

“Tiết heo đây, Tiểu Ca ăn đi, bồi bổ cho tốt vào.” Hạo Thiên Chân bưng bát tiết heo đầy ắp đặt trước mặt Tiểu Ca, nhẹ nhàng nói.

Tiểu Ca cũng không từ chối, gật đầu rồi bắt đầu ăn tiết heo.

Nhìn ‘tình yêu’ của hai tên này, Diệp Trường Ca cũng rùng mình một cái, không dám nhìn nữa, trực tiếp ăn cơm.

Buổi sáng, mọi người nghỉ ngơi một lúc rồi lên núi.

“Chú Ba, chú chắc chắn mảnh gấm này có thể đưa chúng ta đến cửa mộ không?” Hạo Thiên Chân thở hổn hển hỏi Ngô Lão Tam đang cầm mảnh gấm.

Ngô Lão Tam quay đầu lại trừng mắt nhìn Hạo Thiên Chân một cái, từ từ thu lại mảnh gấm nói: “Đương nhiên, phía trước chính là vị trí cửa mộ rồi.” Sau khi đi qua một khu rừng thông, Ngô Lão Tam quan sát xung quanh rồi nói: “Trong khu vực này, ở một nơi nào đó có cửa động, Phàn Tử, đi lắp xẻng Lạc Dương đi.” “Được thôi Tam gia.” Ngô Lão Tam nhận lấy xẻng Lạc Dương rồi đi đến nơi mà ông ta cho là dễ có cửa mộ nhất để bắt đầu định vị.

Chiêu này gọi là Tham Huyệt Định Vị, là một kỹ năng bắt buộc phải có của mỗi người trộm mộ.

Ngô Lão Tam là ai chứ, là một lão giang hồ rồi, trộm mộ mấy chục năm, công phu Tham Huyệt Định Vị tuyệt đối lợi hại.

Sau khi chọn được vị trí, Ngô Lão Tam dùng ánh mắt ra hiệu cho Phàn Tử và Đại Khuê.

Ba người đồng thời đào đất, khi đào càng ngày càng sâu, đột nhiên từ trong đất điên cuồng tuôn ra một vũng máu tươi.

Ba người Ngô Lão Tam vội vàng lùi lại, Đại Khuê đâu đã từng thấy cảnh tượng này, trực tiếp sợ hãi hét lên mấy tiếng.

Ngô Lão Tam im lặng châm một điếu thuốc, không nói một lời, nhưng nỗi buồn trong mắt khiến người ta biết tại sao đất lại chảy máu.

Phàn Tử bên cạnh cũng im lặng khác thường.

Hạo Thiên Chân thấy không khí quanh Ngô Lão Tam không ổn, liền nuốt xuống những lời định nói.

Nhất thời, cả đội ngũ im lặng vô cùng.

Chương 17

Sau khi Ngô Lão Tam hút xong điếu thuốc, ông ta dùng giọng khàn khàn nói: "Mộ Huyết thi, đất lẫn trong máu, dưới mộ chắc chắn có Huyết thi, bao nhiêu năm rồi không thấy loại mộ này nữa." Diệp Trường Ca bên cạnh đi đến vỗ vai Ngô Lão Tam: "Không sao, không phải chỉ là một ngôi mộ Huyết thi sao?

Ở đây không phải có tôi và Tiểu Ca sao?

Kệ nó là Huyết thi hay không Huyết thi, trực tiếp diệt." Nghe lời an ủi của Diệp Trường Ca, vẻ mặt Ngô Lão Tam lập tức trở nên hung dữ, trực tiếp gầm lên: "Đúng vậy, kệ nó là Huyết thi hay không Huyết thi, ở đây có Diệp ca và Tiểu Ca, ra thì trực tiếp diệt.

Phàn Tử, Đại Khuê, dùng hết sức bình sinh cho lão tử mà đào!" "Được thôi Tam gia!" Thấy Ngô Lão Tam lấy lại được ý chí chiến đấu, Diệp Trường Ca cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Nhiệm vụ hệ thống mở ra." "Mục tiêu nhiệm vụ một: Phát hiện phần lớn người trong đội ngũ của ký chủ sĩ khí sa sút, xin ký chủ hãy giúp mọi người khôi phục sĩ khí.

Mục tiêu nhiệm vụ hai: Tiêu diệt bảy con Huyết thi trong mộ.

Mục tiêu nhiệm vụ ba: Tiêu diệt Lỗ Thương Vương và Thiết Diện Sinh." 【Cấp mộ huyệt hiện tại là B trung đẳng, điểm đánh giá cao nhất B】 Sau mấy chục phút, ba người Ngô Lão Tam cũng đã đào sâu hơn mười mét.

Ngô Lão Tam trèo lên vặn vẹo cổ, cử động thân thể, dù sao việc đào cửa động với cường độ cao cũng khiến họ mệt mỏi.

Đột nhiên Phàn Tử ở dưới trèo lên hỏi Ngô Lão Tam: "Tam gia, ở

dưới có một đống gạch, phải làm sao đây?" "Gạch?" Ngô Lão Tam có chút khó hiểu nói nhỏ.

"Aiya, Tam gia, để tôi đi đập hết đống gạch đó, phía sau đống gạch đó chắc chắn có đường đi." Đại Khuê ở dưới thấy Ngô Lão Tam mãi không trả lời, liền nói lớn, định đập vỡ đống gạch đó.

Khi Đại Khuê cầm xẻng Lạc Dương sau lưng vừa định đập vỡ đống gạch đó, đột nhiên một bàn tay nắm lấy tay Đại Khuê, khiến tay anh ta không thể động đậy được.

Đại Khuê tức giận quay đầu lại xem ai nắm tay mình, nhưng khi phát hiện là Diệp Trường Ca nắm tay mình, ngọn lửa trong lòng anh ta liền tan biến.

Đại Khuê cười gượng, lùi về sau Diệp Trường Ca, có chút khó hiểu hỏi: "Diệp ca, anh nắm tay tôi làm gì?

Chẳng lẽ phía sau đống gạch có thứ gì đó?" Diệp Trường Ca liếc nhìn Đại Khuê phía sau, sau đó từ từ nói: "Bên trong đúng là có thứ gì đó, nếu cậu đập vỡ nó, cơ quan trận bên trong sẽ bắn ra tên độc biến cậu thành tổ ong vò vẽ." "?" Câu nói này dọa Đại Khuê mặt mày tái nhợt lùi lại mấy bước, đối với lời của Diệp Trường Ca, Đại Khuê tin tưởng vô cùng.

Diệp Trường Ca từ từ thu lại linh lực trên mắt vào trong cơ thể, tác dụng của linh lực mạnh hơn anh tưởng tượng, cách dùng này là do anh mày mò ra vào lúc nửa đêm, có thể dễ dàng nhìn xuyên qua một thứ để thấy rõ vật thật bên trong.

Ba người Tiểu Ca vốn ở trên cũng đã xuống.

Tiểu Ca đi đến bên cạnh Diệp Trường Ca, giọng điệu bình thản nói: "Có cần tôi giúp không?" "Không, không cần." Diệp Trường Ca lắc đầu, tỏ ý không cần Tiểu Ca giúp, nếu cậu ta giúp thì làm sao mình

nâng cao được sự ngầu lòi của mình chứ.

Diệp Trường Ca đi đến trước đống gạch, bắt đầu quan sát cẩn thận, nhóm người Ngô Lão Tam phía sau cũng lo lắng cho anh, nếu làm sai thì tất cả mọi người đều phải chôn cùng.

Đột nhiên, hai ngón tay của Diệp Trường Ca nhanh như chớp luồn vào khe hở nhỏ của viên gạch, kẹp lấy một viên gạch, dùng sức một cái, trực tiếp kéo một viên gạch xuống.

Theo nhịp điệu này, Diệp Trường Ca lần lượt kéo những viên gạch còn lại xuống.

Sau khi kéo viên gạch cuối cùng xuống, Diệp Trường Ca đưa tay phải ra nói: "Đưa que huỳnh quang cho tôi." Đại Khuê vội vàng lấy từ trong ba lô ra mấy que huỳnh quang đưa cho Diệp Trường Ca.

Diệp Trường Ca bẻ cong que huỳnh quang cho nó sáng lên rồi ném vào bốn phía cửa động tối đen như mực.

"Hít!" Khi thấy que huỳnh quang chiếu sáng xung quanh, bốn người Ngô Lão Tam cũng hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy bốn phía cửa động dày đặc những mũi tên sắt màu đen, đầu mũi tên còn tẩm một lớp độc màu xanh lục.

"Trời ạ, Diệp ca, làm sao đây?" Ngô Lão Tam có chút sốt ruột nói với Diệp Trường Ca, dù sao mọi người cũng đã gian nan vất vả mới đến được cửa mộ, lại phát hiện cửa mộ không thể vào được, ai cũng sốt ruột.

Diệp Trường Ca mỉm cười nói: "Đừng vội, tôi có cách." Nói xong, anh bắt đầu vận chuyển linh lực lên đôi mắt đen tím của mình.

Diệp Trường Ca tay phải cầm một viên đá nhỏ ước lượng rồi mạnh mẽ ném vào một cơ quan.

Nhóm người vốn thấy Diệp Trường Ca ném viên đá vào cơ quan, chuẩn bị chờ chết lại phát hiện bức tường phía sau những mũi tên sắt màu đen lại bắt đầu đảo ngược, trực tiếp biến thành bức tường đá trơn nhẵn vô cùng.

"Đi thôi." Diệp Trường Ca khóe miệng mỉm cười, nói với nhóm người đang ngơ ngác phía sau.

"Trời đất, Diệp ca ngầu quá, ngay cả cơ quan cũng rành." Phàn Tử giơ ngón tay cái lên khen ngợi Diệp Trường Ca, những người phía sau cũng đồng ý gật đầu.

"Aiya, trò vặt thôi, trò vặt thôi, không đáng nhắc tới, không lên được mặt bàn." Diệp Trường Ca cười tủm tỉm xua tay, vô cùng 'khiêm tốn' nói.

Nghe những lời vô cùng 'khiêm tốn' của Diệp Trường Ca, khóe miệng mọi người không tự chủ được mà giật giật, thậm chí cả Tiểu Ca cũng vậy.

Sau khi mọi người vào trong mộ, phát hiện quả nhiên là có một thế giới khác.

"Từ bên ngoài nhìn vào rất nhỏ, nhưng bên trong lại lớn lạ thường, trí tuệ của người xưa thật đáng sợ!" Hạo Thiên Chân nhìn cửa mộ có một thế giới khác, miệng cũng kinh ngạc thốt lên.

"Nếu cậu xuyên không về thời cổ đại, trí tuệ của người xưa có thể chơi chết cậu, có đáng sợ không." Đối với Diệp Trường Ca giỏi châm chọc, anh vô cùng phúc hắc đáp lại Hạo Thiên Chân một câu.

Hạo Thiên Chân mặt đầy hắc tuyến, uể oải nói với Diệp Trường Ca: "Diệp ca, đừng châm chọc em nữa mà, em có chọc gì anh đâu." "Xì." Diệp Trường Ca khinh thường đáp lại Hạo Thiên Chân một câu rồi đi trước vào cửa động sâu hơn, những người phía sau cũng đi theo,

thấy mọi người đều đi theo Diệp Trường Ca, Hạo Thiên Chân cũng đành không quan tâm đến chuyện bị châm chọc nữa, chạy theo mọi người.

Phía trước, đi được nửa đường, mắt Diệp Trường Ca đột nhiên lóe lên mấy cái, anh đột nhiên dùng tay phải ra hiệu cho mọi người dừng lại, mọi người cũng dừng lại.

Diệp Trường Ca từ từ ngồi xổm xuống, tay trái ấn xuống một chỗ trên mặt đất, chỉ thấy chỗ đất nhỏ bị Diệp Trường Ca ấn từ từ lún xuống.

Chương 18

"Ầm ầm." Tiếng cơ quan khổng lồ vang lên khắp mộ huyệt.

Đột nhiên, con đường phía trước Diệp Trường Ca mạnh mẽ xuất hiện mấy chục ngọn trường thương, những ngọn trường thương thật sự mọc lên từ dưới đất, có thể biết nếu mọi người cứ đi thẳng thì sẽ có kết cục thế nào.

"Đi thôi." Diệp Trường Ca phủi tay, bình thản nói.

"Trời đất, Diệp ca lợi hại quá!" "A, sao cứ có cảm giác Diệp ca không gì là không thể." Phía sau, Phàn Tử và Đại Khuê cũng nhỏ giọng trao đổi.

Sau khi vòng qua những ngọn trường thương đó, mọi người chỉ đi mấy phút nữa là đến nơi.

"Sao đây anh Diệp?" Nhìn cánh cửa đồng khổng lồ chặn đường đi của mọi người, Hạo Thiên Chân bên cạnh hỏi Diệp Trường Ca.

Diệp Trường Ca không để ý đến Hạo Thiên Chân, chỉ thấy anh đi đến mép cánh cửa đồng khổng lồ, trực tiếp dùng chân phải đạp một cái.

"Ầm." Cánh cửa đồng khổng lồ cũng từ từ mở ra.

Thấy cánh cửa đồng khổng lồ từ từ mở ra, vẻ mặt mọi người không có bao nhiêu kinh ngạc, đều thầm cảm thán Diệp Trường Ca lợi hại.

Mọi người sau khi tiến vào, vẻ mặt đều có chút kỳ quái, dù sao một ngôi mộ có bảy cái quan tài, ai cũng cảm thấy kỳ quái.

Phàn Tử có chút khó hiểu hỏi Ngô Lão Tam: "Tam gia, sao trong mộ lại có bảy cái quan tài vậy?" Ngô Lão Tam sờ sờ bộ râu quai nón

nói: “Theo kinh nghiệm nhiều năm của tôi, đây là mộ trong mộ, ngôi mộ trước mắt chúng ta là giả, trong phòng chắc chắn sẽ có lối vào ngôi mộ thật.” Hạo Thiên Chân bên cạnh nghe Ngô Lão Tam giải thích liền trực tiếp phàn nàn: “Chủ nhân ngôi mộ thời Chiến quốc này cũng quá cẩn thận rồi, hận không thể để người ta không tìm thấy mộ à.” “Mộ của người ta trộm, không giấu cho kỹ à.” Ngô Lão Tam nghe Hạo Thiên Chân nói những lời ngốc nghếch như vậy cũng trực tiếp đáp lại một câu.

Đại Khuê và Phàn Tử vừa mới đi lên phía trước để xác nhận xem bảy ngôi mộ có vật phẩm bồi táng không thì giọng nói của Diệp Trường Ca liền vang lên: “Nếu hai người không muốn chết thì tránh xa bảy cái quan tài đó ra.” “Nếu hai người không muốn chết, tránh xa bảy cái quan tài đó ra.” Nghe giọng điệu lạnh lùng và những lời âm u của Diệp Trường Ca, Phàn Tử và Đại Khuê lập tức cảm thấy tay chân lạnh buốt, vội vàng lùi lại.

Phàn Tử nuốt nước bọt, vừa định hỏi Diệp Trường Ca thì đột nhiên, chỉ thấy phía dưới bảy cái quan tài chảy ra một lượng lớn máu tươi.

“Chuyện, chuyện gì vậy?” Thấy cảnh tượng tà dị như vậy trong mộ, Hạo Thiên Chân có chút hoảng sợ nói.

Tiểu Ca phía sau dường như cũng biết có thứ gì đó sắp xuất hiện, liền không nói một lời rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Ngô Lão Tam nuốt nước bọt, giọng điệu cũng có chút hoảng sợ: “Xem ra chúng ta đã chọc phải bảy tên đại gia hỏa rồi.” “Gào X7” Bảy tiếng hét chói tai từ bảy chiếc quan tài phát ra.

“Bành!” Chỉ thấy nắp của bảy chiếc quan tài trực tiếp bị hất văng về phía mọi người.

Dù sao mọi người cũng không phải người thường, tuy dáng vẻ né

tránh bảy cái nắp mộ vô cùng chật vật, nhưng tư thế ngã xuống lại rất đẹp, đương nhiên là trừ Diệp Trường Ca và Tiểu Ca, hai người né tránh rất nhẹ nhàng.

"Gào X7!" Bảy thi thể thối rữa đầy máu tươi từ trong quan tài bò ra, máu tươi trên người thỉnh thoảng lại nhỏ xuống đất, mặt đất cũng phát ra tiếng bị ăn mòn, có thể thấy máu tươi có tính ăn mòn cực mạnh.

"Chẳng lẽ đây là Huyết thi?" Hạo Thiên Chân trốn sau lưng Tiểu Ca nhìn thấy dáng vẻ của Huyết thi, bất giác thốt lên.

Ngô Lão Tam nhanh chóng hoàn hồn, gầm lên với Phàn Tử và Đại Khuê đang ngây người: "Phàn Tử, Đại Khuê, hai người còn ngây ra đó làm gì, trực tiếp nổ súng cầm chân đám Huyết thi này đi!" Tiếng gầm của Ngô Lão Tam cũng làm hai người tỉnh lại, hai người nhanh chóng rút súng trường M416 sau lưng ra, trực tiếp khai hỏa.

Huyết thi bị đạn bắn trúng căn bản không lùi lại, chưa đợi những viên đạn xuyên qua cơ thể, máu bên trong đã trực tiếp ăn mòn viên đạn.

Tiểu Ca bên cạnh cũng quyết định sử dụng sức mạnh Kỳ Lân, chỉ thấy hình xăm Kỳ Lân màu đen ẩn sau lớp quần áo trực tiếp sáng lên, xung quanh người cậu ta bùng lên ngọn lửa màu đỏ, quần áo trên người cũng không tự chủ được mà bay phấp phới.

Hành động của Tiểu Ca thu hút sự chú ý của mọi người, khiến đám Huyết thi vốn chuẩn bị lao tới cũng bất giác dừng lại, vì bản năng mách bảo chúng rằng người đàn ông này vô cùng nguy hiểm.

Diệp Trường Ca bên cạnh trợn mắt, anh tưởng Tiểu Ca cũng chỉ định dùng chút máu Kỳ Lân để đối phó với đám Huyết thi, không ngờ người ta lại trực tiếp dùng chiêu cuối để đánh Huyết thi.

“Không thể để cậu ta cướp hết mạng được!” Diệp Trường Ca thấy Tiểu Ca lao về phía một con Huyết thi, cũng đành phải lấy ra vũ khí của mình.

“Kinh Trập.” Diệp Trường Ca thầm niệm trong lòng, chỉ thấy tay phải của anh đầy sấm sét, dần dần một thanh kiếm gỗ kỳ lạ xuất hiện, thân kiếm gỗ có ba chỗ cong, thỉnh thoảng lại lóe lên một tia sét.

Chỉ thấy Diệp Trường Ca huyễn hóa thành một tia chớp, đột nhiên xuất hiện trước mặt một con Huyết thi.

Diệp Trường Ca phủ linh lực lên Kinh Trập rồi vận dụng uy năng sấm sét tự có của Kinh Trập, trực tiếp một nhát chém ngang liền dễ dàng chém con Huyết thi đó thành hai nửa.

Thấy Diệp Trường Ca mạnh mẽ như vậy, mọi người cũng không có bao nhiêu kinh ngạc, cảm thấy mạnh mẽ như vậy là điều hiển nhiên.

Tiểu Ca bên cạnh một đao chém trọng thương con Huyết thi trước mắt, vừa định kết liễu nó, lại đột nhiên một tia chớp kết liễu con Huyết thi đó.

Diệp Trường Ca bên cạnh thấy mình thành công kết liễu Huyết thi cũng vui vẻ toe toét.

“Vậy thì, đến lúc nghiêm túc rồi.” Diệp Trường Ca thầm nghĩ, ánh mắt trong nháy mắt lạnh xuống.

Chỉ thấy Diệp Trường Ca năm ngón tay nắm chặt Kinh Trập, linh lực trên người không ngừng truyền vào thân Kinh Trập.

Kinh Trập bắt đầu tỏa ra một luồng ánh sáng màu xanh, trong luồng ánh sáng màu xanh đầy những tia sét màu xanh lam.

Cảm nhận được Kinh Trập sắp đến cực hạn, Diệp Trường Ca vung tay phải, ném Kinh Trập về phía năm con Huyết thi còn lại.

“Gào!” Kinh Trập trực tiếp huyễn hóa thành một cái đầu rồng khổng lồ, đầu rồng sống động gầm lên một tiếng, lao về phía năm con Huyết thi còn lại, miệng lớn há ra trực tiếp nuốt chửng năm con Huyết thi vào trong.

Mấy giây sau, đầu rồng huyễn hóa thành sấm sét, khiến mộ thất trên dưới đầy sấm sét, nhưng sấm sét căn bản không làm hại mọi người.

Chương 19

Một lúc sau, Kinh Trập trên không trung thu hồi sấm sét rồi bay về tay Diệp Trường Ca.

"Diệp, Diệp ca, thứ trên tay anh có phải là thần kiếm Kinh Trập trong truyền thuyết không?" Ngô Lão Tam kinh ngạc đi đến trước mặt Diệp Trường Ca nhìn một lúc rồi hỏi.

Diệp Trường Ca huyễn hóa Kinh Trập thành sấm sét rồi bám vào người, khi cần có thể lập tức xuất hiện.

"Hửm?

Ông cũng biết thần kiếm Kinh Trập?" Diệp Trường Ca có chút kinh ngạc, đây là lần đầu tiên anh dùng Kinh Trập, Ngô Lão Tam căn bản không thể biết được, càng không thể dùng mắt thường quan sát ra được.

Nghe trong giọng điệu của Diệp Trường Ca có ý nghi ngờ, trên mặt Ngô Lão Tam hiện lên một tia hoài niệm.

Nhìn vẻ mặt hoài niệm của Ngô Lão Tam, Diệp Trường Ca càng nghi ngờ hơn, chẳng lẽ thật sự có người có Kinh Trập, phải biết rằng Kinh Trập xuất hiện rất khó khăn, trên thế giới có một thanh đã là tạ ơn trời đất rồi, tuy của anh là do hệ thống cho.

Ngô Lão Tam sờ sờ râu quai nón, liền nói: "Chuyện này cũng đã mười mấy năm rồi, lúc đó đội của tôi phát hiện một ngôi mộ vương hầu, vừa vào đã tổn thất hơn nửa, nhưng lúc đó tôi không phục, tiếp tục khai quật, cuối cùng tôi đã thành công đến được chủ thất.

Tôi vừa mở quan tài, đột nhiên vị vương hầu bên trong trực tiếp thi biến, cuối cùng khi trong đội chỉ còn lại mình tôi, đột nhiên, tôi

thấy một ông lão có vẻ già nua không biết từ đâu xuất hiện, trực tiếp cầm Kinh Trập giống hệt của Diệp ca, tấn công vị vương hầu đó, trong quá trình cũng sử dụng đạo pháp, cuối cùng ông lão đó trực tiếp dùng Kinh Trập huyễn hóa thành một con báo sét nghiền nát vị vương hầu thi biến đó." "Lúc đó tôi rất cảm kích, vừa định hỏi tên, người đó đã trực tiếp biến mất, chỉ để lại một câu 'Quỷ đạo truyền nhân'." Nghe lời của Ngô Lão Tam, Diệp Trường Ca nhíu mày, không phải việc người đó có Kinh Trập khiến anh khổ não, mà là bốn chữ "Quỷ đạo truyền nhân" khiến anh mê hoặc, chẳng lẽ thế giới này là dung hợp đa thế giới.

Hạo Thiên Chân bên cạnh đã không thể kìm nén được nữa, trực tiếp hỏi Ngô Lão Tam, Phàn Tử và Đại Khuê bên cạnh cũng sáng mắt lên, rõ ràng Hạo Thiên Chân không chỉ nói ra lời trong lòng mình mà còn nói ra lời trong lòng của Phàn Tử và Đại Khuê.

"Chú Ba, thần kiếm Kinh Trập rốt cuộc là gì vậy." Ngô Lão Tam liếc nhìn Hạo Thiên Chân một cái, lần này không mắng lại, ông ta cũng phải tra tài liệu mới biết thần kiếm Kinh Trập là gì.

"Thần kiếm Kinh Trập, không phải tất cả kiếm gỗ đào đều được gọi là Kinh Trập, tuyệt không phải phàm phẩm, cây phải có tuổi thọ trên nghìn năm, thai nghén tinh hoa gỗ đào, vừa khéo bị tia sét đầu tiên của mùa xuân đánh trúng, thân cây bị lửa cháy ngày đêm rèn luyện, lớp vỏ ngoài hóa thành tro bụi, tủy bên trong thì hình thành tinh hoa cứng rắn vô cùng, mới có thể vượt qua lôi kiếp Kinh Trập, sau đó, trong vòng bảy ngày phải có cao nhân lấy tinh hoa của nó, luyện chế thành hình.

Kinh Trập cứng như sắt thép, diệt trừ tà ma, chứa đựng sức mạnh sấm sét trời cao, là khắc tinh tự nhiên của những vật bất tử." Chưa đợi Ngô Lão Tam chuẩn bị uống nước giải thích, Tiểu Ca dựa tường bên cạnh đã trực tiếp giải thích.

Nghe Tiểu Ca giảng một nửa, ba người Hạo Thiên Chân miệng đã há to, nghe xong miệng và mắt trợn còn to hơn, không ngờ thần kiếm Kinh Trập xuất hiện lại khó khăn như vậy, khó khăn như vậy mà lại bị Diệp Trường Ca có được.

"Đi thôi, tôi tìm thấy cơ quan rồi." Thấy chuyện về thần kiếm Kinh Trập đã xong, Diệp Trường Ca nhàn nhạt nói một câu, rồi đi về phía cơ quan.

Diệp Trường Ca sử dụng Song Chỉ Tham Động, thọc vào bên trong, từ từ xoay hai ngón tay nửa vòng.

"Ầm ầm." Bức tường phía sau quan tài trực tiếp mở ra.

Mọi người thu dọn đồ đạc xong liền đi theo sau Diệp Trường Ca.

Đi không bao lâu, mọi người lại phát hiện phía trước lại có một cửa mộ tương tự như thông đến phòng khác.

Mọi người nhìn nhau, đều gật đầu quyết định đi xem ngôi mộ đó.

Sau khi vào cửa mộ, đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người.

Chỉ thấy xung quanh có mấy chục cỗ thi thể nằm bên cạnh những vật bồi táng.

Hạo Thiên Chân sợ đến nổi da gà.

"Những người này chết thật quỷ dị." Ngô Lão Tam đi đến trước một cỗ thi thể quan sát, giọng điệu có chút trầm trọng.

Chỉ thấy những cỗ thi thể đó mặt lộ vẻ kinh khủng, cơ thể cứng đờ, rõ ràng là bị dọa chết, nhìn mức độ cứng đờ cũng mới chỉ vài giờ.

"Những thứ bồi táng này có vấn đề, mọi người đừng chạm vào." Ngô Lão Tam thấy trong tay những cỗ thi thể này đều có một món đồ bồi táng, liền trực tiếp suy đoán những vật bồi táng này có vấn đề.

Những người vốn đang phân tán đều đi về phía Diệp Trường Ca, dù sao ở bên cạnh Diệp Trường Ca là an toàn nhất.

Diệp Trường Ca cũng đã sớm sau khi vào liền phủ linh lực lên mắt.

"Những vật bồi táng này?" Diệp Trường Ca nhìn những vật bồi táng này, cũng có chút ngây người, chỉ thấy trên hàng trăm món đồ bồi táng, mỗi món đều có một con quỷ, nam quỷ nữ quỷ đều có.

Tuy những quỷ vật này không mạnh, nhưng bị hàng trăm con quỷ nhìn chằm chằm, ai cũng cảm thấy sau lưng lành lạnh.

Lúc này, trên tường phía trên trực tiếp rơi xuống một chiếc quan tài màu vàng sẫm, chiếc quan tài này khắc những hoa văn đặc trưng của thời Chiến quốc.

Đột nhiên, sắc mặt của Tiểu Ca phía sau trở nên kỳ quái vô cùng, miệng phát ra những lời mà mọi người căn bản không hiểu, nhưng, với tư cách là người kế thừa của Phát Khâu Trung Lang Tướng đời đầu, Diệp Trường Ca lại nghe hiểu được.

Diệp Trường Ca khoanh tay, hứng thú nhìn vẻ mặt càng ngày càng sốt ruột của Tiểu Ca.

Đột nhiên, trong quan tài phát ra tiếng dùng móng tay cào, tiếng đó khiến mọi người nghe cũng khó chịu.

Bên kia, sắc mặt Tiểu Ca càng ngày càng sốt ruột, lời nói cũng càng ngày càng nhanh.

Bỗng nhiên, trong quan tài cũng phát ra ngữ khí tương tự như Tiểu Ca.

Đối với thi ngữ mà Tiểu Ca nói Diệp Trường Ca nghe hiểu, thi ngữ trong quan tài lẽ nào Diệp Trường Ca lại không hiểu.

Ý tứ của con hàng đó là: “Không cần rời đi nữa, trực tiếp chôn cùng ta đi.” Sắc mặt Diệp Trường Ca trong nháy mắt âm trầm vô cùng, con hàng này coi mình là quả hồng mềm dễ nắn à?

Chương 20

Tiểu Ca lập tức nghiến răng, vừa định quỳ hai gối xuống đất, đột nhiên một bàn chân đá cậu ta một cái.

Đối với chủ nhân của bàn chân đó là ai, Tiểu Ca rõ ràng nhất, là Diệp Trường Ca bí ẩn vô cùng kia.

Tiểu Ca im lặng một lúc cũng không quỳ xuống nữa, trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Thấy động tác của Tiểu Ca, Diệp Trường Ca cũng hài lòng gật đầu, thế mới là dáng vẻ của Kỳ Lân Trương gia qua các thế hệ chứ.

Diệp Trường Ca triệu hồi Kinh Trập ra rồi dùng thi ngữ nói với Lỗ Thương Vương trong quan tài: "Tên hàng kia, đợi mày ra đây tao dạy mày cách làm người." "Gào!" Nghe lời của Diệp Trường Ca, Lỗ Thương Vương cũng phẫn nộ, trực tiếp đánh bay nắp quan tài, nhảy ra ngoài.

Nhóm người Ngô Lão Tam đã sớm chuẩn bị súng khi thấy Tiểu Ca rút vũ khí, một khi có động tĩnh là nổ súng.

"A!" Đám quỷ vật cũng đồng loạt rời khỏi vật bồi táng, trực tiếp hiện hình, lao về phía nhóm người Diệp Trường Ca.

"Đến hay lắm, Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, thức thứ hai, Phong Hỏa Lệnh." Thấy đám quỷ vật này đều kéo nhau đến nộp mạng, Diệp Trường Ca cũng vui mừng, đây đều là điểm đánh giá nhiệm vụ cả mà, tuy không niệm chú để tăng cường Phong Hỏa Lệnh, nhưng đối phó với đám ác quỷ sơ cấp này cũng đủ rồi.

Một vòng xoáy lửa khổng lồ trực tiếp thiêu đám ác quỷ không kịp kêu thảm thành tro bụi.

Vốn Ngô Lão Tam thấy hàng trăm con ác quỷ hiện hình có chút sợ hãi, nhưng vừa nghĩ đến có Diệp Trường Ca, nỗi sợ hãi trong lòng liền tan biến.

Lỗ Thương Vương phía sau có chút ngơ ngác, tại sao con người kia lại trực tiếp sử dụng đạo pháp tiêu diệt hàng trăm con quỷ, chẳng lẽ đạo pháp bây giờ lợi hại như vậy?

Diệp Trường Ca tàn nhẫn cười nói: "Bây giờ không có ai cản trở chúng ta nữa, tao đã nói dạy mày cách làm người là sẽ dạy mày cách làm người." Lần này là tiếng Thiên Triều của Diệp Trường Ca, Lỗ Thương Vương bên kia tuy nghe không hiểu, nhưng nhìn khí thế này của Diệp Trường Ca, e rằng thật sự có khả năng dạy nó cách làm người a.

Lỗ Thương Vương có chút sợ hãi lùi lại, trực giác mách bảo nó nếu cứng đối cứng sẽ chết.

Nhóm người Ngô Lão Tam phía sau cũng kinh ngạc không thôi, tên hàng trước mắt lại biết sợ.

Không thể lùi được nữa, Lỗ Thương Vương có chút im lặng, nếu không chọc phải con người kia thì tốt biết mấy, không, bây giờ chỉ có thể giết con người này mới có cơ hội sống sót.

Nghĩ vậy, Lỗ Thương Vương ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, chỉ thấy nó vốn trông giống một con hàng bình thường, trực tiếp biến thành một con Huyết thi, không phải Huyết thi bình thường, trên lớp da ngoài có một lớp đồng quang.

Rõ ràng Lỗ Thương Vương đã trực tiếp tiến hóa thành Đồng Giáp Huyết Thi.

"Cũng có chút bản lĩnh đấy, tiểu đệ!" Đối với Đồng Giáp Huyết Thi, Diệp Trường Ca hiển nhiên nhận ra, Huyết thi tiến hóa thành

Đồng Giáp Huyết Thi cực kỳ khó khăn, một con Đồng Giáp Huyết Thi có thể chống lại hàng chục con Huyết thi bình thường.

"Không, Lỗ Thương Vương này đã gần đến ngưỡng Kim Giáp Huyết Thi rồi." Nhìn trong đồng quang lóe lên một tia kim quang, Diệp Trường Ca khẽ nheo mắt.

"Bành." Chỉ thấy Lỗ Thương Vương trong nháy mắt đã đến trước mặt Diệp Trường Ca, nơi nó giẫm lên trực tiếp biến thành bột phấn.

Tuy Lỗ Thương Vương trong mắt mọi người nhanh đến đáng sợ, nhưng đối với Diệp Trường Ca mà nói, Lỗ Thương Vương chậm như một con ốc sên.

Diệp Trường Ca hóa thành một tia chớp trực tiếp vòng ra sau lưng Lỗ Thương Vương.

Trực tiếp dùng Kinh Trập tấn công sau lưng nó.

"Bành!" Một mùi thịt cháy khét nồng nặc lan tỏa trong không khí.

"Gào!" Lỗ Thương Vương cũng trực tiếp bị Kinh Trập làm tổn thương đến tận gốc rễ, vô cùng đau đớn thảm thiết.

"Kêu cái gì mà kêu?" Diệp Trường Ca nghe cũng thấy khó chịu, trực tiếp vung tay phải, Kinh Trập trong nháy mắt đánh ra mấy chục nhát chém sấm sét, đánh vào người Lỗ Thương Vương.

Sức mạnh sấm sét cường đại và sóng xung kích do Diệp Trường Ca tạo ra trực tiếp đánh bay Lỗ Thương Vương đến đầu kia, bức tường bị nó đâm vào trực tiếp biến thành bột phấn.

Trong không khí lại lần nữa lan tỏa mùi thịt cháy khét và mùi bụi bặm.

Diệp Trường Ca vẻ mặt lạnh lùng vô tình, chân trước vừa bước ra một bước, sau đó trực tiếp hóa thành tia chớp xuất hiện tại nơi Lỗ

Thương Vương ngã xuống.

Nhìn Lỗ Thương Vương ngã xuống đất sắp không xong, Diệp Trường Ca cũng cố ý giảm bớt sức mạnh của Kinh Trập, dù sao cũng phải… "A… a… a…!" Nghe tiếng kêu đau đớn của Lỗ Thương Vương, Hạo Thiên Chân có chút không nỡ nhắm mắt lại, đột nhiên cảm thấy thương hại cho con hàng này, chọc ai không tốt lại đi chọc anh Diệp.

Phàn Tử nhìn Diệp Trường Ca đang dùng liệu pháp điện giật cho Lỗ Thương Vương ở góc tường, cảm thán nói: "Diệp ca quả thật đáng sợ như vậy, chúng ta không bằng được." .....

Mấy phút sau.

Diệp Trường Ca ngừng liệu pháp điện giật đối với Lỗ Thương Vương, lau đi mồ hôi không tồn tại trên trán.

Lỗ Thương Vương ở góc tường căn bản không còn vẻ uy phong mấy phút trước nữa, chỉ thấy toàn thân cháy đen vô cùng, tỏa ra một mùi thịt cháy khét, và bây giờ vẫn luôn vô thức gào thét, đương nhiên tiếng gào thét vô cùng yếu ớt.

Tiểu Ca bên cạnh cũng mặt đầy hắc tuyến, đối với người có thể nghe hiểu Lỗ Thương Vương gào thét gì, cậu ta cũng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Lỗ Thương Vương vẫn luôn vô thức gào thét: "Giết ta đi, giết ta đi, cầu xin ngươi, giết ta đi." Diệp Trường Ca nhìn Lỗ Thương Vương đã bị hành hạ đến mức không còn chơi được nữa, cũng chỉ biết lắc đầu nói: "Thôi được rồi, tiễn mày xuống địa ngục đi, nhớ kỹ, người giết mày là Lôi Điện Pháp Vương, Dương… à không, Diệp Trường Ca." Diệp Trường Ca vung tay phải, Kinh Trập một tia chớp điện chết con Lỗ Thương Vương yếu ớt vô cùng thành tro bụi.

Nhóm người Ngô Lão Tam phía sau cũng trực tiếp toát mồ hôi lạnh, nghe tiếng gào cuối cùng của Lỗ Thương Vương trước khi bị điện thành tro, lại có vẻ vui mừng, thật sự là gặp quỷ rồi.

Diệp Trường Ca đi về phía Ngô Lão Tam một bước, Ngô Lão Tam bất giác lùi lại một bước.

Chương 21

“Làm gì vậy?

Sao lại sợ tôi thế?” Thấy dáng vẻ của Ngô Lão Tam, Diệp Trường Ca cũng mặt đầy hắc tuyến.

Nhóm người Ngô Lão Tam cũng cười gượng, dù sao ai cũng bị dáng vẻ của Diệp Trường Ca đối với Lỗ Thương Vương dọa cho sợ, sợ Diệp Trường Ca cũng cho mình một liều liệu pháp điện giật.

Cuối cùng, Diệp Trường Ca cũng trở về đội ngũ.

“Diệp ca, nhiều đồ bồi táng như vậy, chúng ta phát tài rồi.” Ngô Lão Tam nhìn những món đồ bồi táng được mọi người chất đống trước mặt, nuốt nước bọt nói với Diệp Trường Ca.

Diệp Trường Ca nhìn dáng vẻ của Ngô Lão Tam, trực tiếp khinh bỉ nói: “Trộm mộ bao nhiêu năm rồi, chưa từng thấy nhiều đồ bồi táng như vậy à?” Ngô Lão Tam nhìn vẻ mặt khinh bỉ của Diệp Trường Ca, cũng ho khan mấy tiếng rồi nói: “Aiya, tôi có chút phấn khích, mọi người đều vui mừng khi vượt qua được cửa ải cuối cùng mà.” “Ai nói với ông đây là cửa ải cuối cùng?” “?” Nhìn ánh mắt kỳ quái vô cùng của Diệp Trường Ca, Ngô Lão Tam trực tiếp kinh ngạc thốt lên.

“Đúng là không sai, đó chính là mộ thất cuối cùng.” Tiểu Ca bên cạnh cũng đứng ra đảm bảo cho Diệp Trường Ca.

Đột nhiên, Hạo Thiên Chân lấy ra một thẻ tre từ trong quan tài của Lỗ Thương Vương.

Hạo Thiên Chân cầm thẻ tre lật qua lật lại, xem cũng chỉ hiểu được một nửa, sau đó đành phải cất đi để tìm Ngô Lão Tam.

“Chú Ba, cháu vừa tìm được một thẻ tre trong quan tài, chú xem

giúp cháu với.” Ngô Lão Tam nhận lấy thẻ tre từ tay Hạo Thiên Chân rồi mở ra.

“Ồ, thẻ tre này ghi lại cuộc đời của Lỗ Thương Vương…” Diệp Trường Ca thấy Ngô Lão Tam đang giải thích cho Hạo Thiên Chân thì cũng lẳng lặng rời đi, dù sao thì anh cũng không có hứng thú với thứ này.

“…Ừm, là vậy đó.” Đợi Ngô Lão Tam nói xong, Hạo Thiên Chân bèn cảm thán.

“Không ngờ ngọc dũng mà ngay cả Tần Thủy Hoàng cũng không có được lại bị Lỗ Thương Vương chiếm được, đúng là lợi hại.

Sau đó còn có được Quỷ Tỷ, triệu hồi âm binh tác chiến, thật sự quá huyền ảo.” “Vậy cái xác bị Diệp ca giết kia chắc không phải Lỗ Thương Vương đâu nhỉ, dù sao cũng đâu có mặc ngọc dũng.” Phàn Tử đứng bên cạnh lên tiếng.

“Không, đó chính là Lỗ Thương Vương.” Diệp Trường Ca đang dựa vào tường nghỉ ngơi nghe thấy lời của Phàn Tử, liền trực tiếp khẳng định cái xác kia chính là Lỗ Thương Vương.

“Hả?

Cái xác đó là Lỗ Thương Vương ư?

Nhưng trên người ông ta đâu có mặc ngọc dũng!” Hạo Thiên Chân kinh ngạc nói, theo như ghi chép trên thẻ tre thì Lỗ Thương Vương đã có được ngọc dũng và mặc nó rồi mà.

“Muốn biết đáp án thì đi thôi!” Diệp Trường Ca nói rồi dùng tay phải ấn vào một cơ quan phía sau lưng.

“Rầm.” Bức tường sau lưng Diệp Trường Ca nhanh chóng tách ra làm hai, tạo thành một con đường khác.

“Đi nào.” Diệp Trường Ca hất cằm ra hiệu rồi đi vào trước tiên.

Ngô Lão Tam nhìn những người khác một lượt, tất cả đều quyết định đi theo, nhưng khi định lấy đồ tùy táng, Ngô Lão Tam lại lên tiếng.

“Đại Quỳ, cậu cứ ở lại đây, chuyển đồ tùy táng lên trên đi.” “Được, vậy Tam gia cẩn thận.” Đại Quỳ tuy rất muốn đi cùng Diệp Trường Ca đến mộ thất cuối cùng, nhưng cũng biết rằng phải có người ở lại để vận chuyển đồ tùy táng.

“Đi thôi, Thiên Chân, Phàn Tử.” Ngô Lão Tam hài lòng gật đầu, gọi hai người.

Còn Tiểu Ca ư?

Anh ta đã sớm đi theo bên cạnh Diệp Trường Ca rồi.

Diệp Trường Ca lặng lẽ nhìn những thi thể người nước ngoài trên đường, trong lòng lại có chút xao động.

“Người nước ngoài sao?

Xem ra sắp được gặp A Ngưng rồi.” Lúc Ngô Lão Tam đuổi kịp hai người Diệp Trường Ca, sắc mặt ông ta trở nên nghiêm trọng, nói với Diệp Trường Ca: “Diệp ca, trên đường cậu có thấy thi thể của đám khỉ Tây đó không?

Xem ra có người đã đi trước chúng ta.” Trong lăng mộ, thứ đáng sợ nhất không phải là cương thi hay quỷ quái, mà là lòng người.

Nếu trong một đội toàn người quen thì không sao, nhưng nếu gặp phải một đội đạo mộ khác thì rất có thể sẽ xảy ra giao tranh.

Thậm chí có khả năng khi hai đội đang cùng nhau đối phó với cương thi, lại bị người khác bắn lén sau lưng.

“Tôi biết, trong ngôi mộ này có ít nhất ba đội.

Đội đầu tiên là của Lỗ Thương Vương, nhưng tiếc là đã bị tiêu diệt toàn bộ.

Đội thứ hai là đám khỉ Tây kia, và cuối cùng là đội của chúng ta." Diệp Trường Ca vừa nói vừa liếc nhìn những dấu chân lộn xộn dưới đất.

Dù dấu chân hỗn loạn, nhưng vẫn có thể thấy rõ giữa mỗi dấu chân đều có một hoa văn, rõ ràng là người cùng một đội.

Ở một nơi khác, tiếng súng và tiếng nổ vang lên không ngớt.

Hơn mười người nước ngoài đang cầm súng trường đối đầu với một con Huyết thi trước mặt.

Chương 22

Dẫn đầu là một người phụ nữ xinh đẹp có gương mặt phương Đông.

Một người nước ngoài phía sau lớn tiếng hét lên với cô gái xinh đẹp phía trước: "Sếp, chúng ta không thể giết được con quái vật này!

Máu của nó đã làm tan chảy hết đạn của chúng ta, ngay cả bom cũng không làm nó bị thương!" Người phụ nữ trầm mặc.

Cấp dưới của cô nói đúng, súng đạn và bom mà họ dựa vào hoàn toàn vô dụng trước con quái vật này.

Cuối cùng, một tia kiên quyết lóe lên trong mắt cô, cô lớn tiếng hét lên, đồng thời ra hiệu lệnh rút lui.

"Đi!

Chúng ta rút lui!

Nếu không đi, tất cả chúng ta sẽ phải ở lại đây chết cùng con quái vật này!" "A Ngưng, vậy thứ ông chủ muốn thì sao?" Một người nước ngoài khác bên cạnh A Ngưng nhíu mày hét lớn.

Nghe vậy, A Ngưng quay đầu lại gầm lên: "Còn làm được gì nữa, chẳng lẽ cô đi giải quyết con quái vật đó đi?" "..." Người kia cũng do dự.

"Không xong rồi, con quái vật thoát khỏi lưới lửa rồi!" Giọng nói vừa dứt, một tiếng "phập" của da thịt bị xuyên thủng vang lên.

"Chạy!" A Ngưng biết chủ nhân của giọng nói đó đã chết.

Để không có thêm người nào phải hy sinh, A Ngưng đành ra lệnh bỏ chạy. …… Ở phía bên này, Diệp Trường Ca đột nhiên dừng bước,

tai trái khẽ động, hai mắt nhắm lại.

"Sao vậy Diệp đại ca?" Thấy Diệp Trường Ca dừng lại, Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

Diệp Trường Ca mở đôi mắt màu tím đen ra, thản nhiên trả lời Hạo Thiên Chân: "Tôi nghe thấy có người đang chạy về phía chúng ta, còn lẫn cả tiếng súng." "Hả?" Ba người còn lại đều kinh ngạc.

Tuy kinh ngạc nhưng Phàn Tử và Ngô Lão Tam không chút do dự mà rút súng ra ngay lập tức.

Tiểu Ca ở bên cạnh khẽ nheo mắt nói: "Không xa nữa đâu, ở gần góc cua phía trước." "Đoàng đoàng đoàng…" Vài phút sau, cả nhóm cũng nghe thấy tiếng súng dồn dập.

Chỉ thấy một đội gần như toàn người nước ngoài đang tháo chạy, thậm chí còn bỏ lại hai người để cản đường.

"A Ngưng, phía trước có người, làm sao bây giờ?" Một người nước ngoài vừa chạy vừa nói với A Ngưng đang dẫn đầu.

A Ngưng ngẩng đầu lên, quả nhiên phía trước có năm bóng người.

Cô trầm ngâm một lát rồi nói: "Không cần quan tâm, cũng đừng nói cho họ biết phía sau có quái vật, cứ để họ cản con quái vật đó một lúc." Đột nhiên, hai tiếng hét thảm thiết vang lên từ phía sau.

Lòng cả đội A Ngưng trĩu nặng.

Phải biết rằng lúc mới vào đội có mấy chục người, tuy mất vài người trong các cơ quan, nhưng con quái vật trước mắt này gần như đã tiêu diệt toàn bộ đội của họ.

"Không xong rồi, con quái vật tăng tốc rồi!

Không, đừng… cứu tôi… Aaa~~~" Nghe tin con quái vật tăng tốc, sĩ khí vốn đã thấp của đội A Ngưng càng chìm xuống đáy vực.

“Sắp chết rồi sao?” Trong lúc chạy trốn, A Ngưng thoáng có suy nghĩ này.

Một trong những người nước ngoài đang chạy bỗng ném súng đi, ngồi bệt xuống đất với vẻ mặt ngây dại, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Tất cả chúng ta đều phải chết, đều phải… A!” Chưa kịp để người đó nói câu thứ hai, Huyết thi đã phun ra một ngụm máu tươi có tính ăn mòn cực mạnh, làm người đó tan chảy.

“GÀO!” Huyết thi hưng phấn ngửa mặt lên trời gầm thét.

Bị giam cầm mấy nghìn năm, đột nhiên được thả ra, gặp phải những con người yếu ớt thế này, quả thật là một bữa tiệc thịnh soạn.

Nhìn nhóm A Ngưng đã chạy xa cả trăm mét, Huyết thi tàn nhẫn mỉm cười.

Thân hình nó lóe lên, trực tiếp tóm lấy một trong những tên khỉ Tây.

Năng lực ăn mòn mạnh mẽ khiến tên khỉ Tây đó chưa kịp phản kháng đã bị hòa tan.

“Hửm?” Ở phía bên này, Diệp Trường Ca cũng đã thấy rõ cảnh Huyết thi giết chết tên khỉ Tây đó.

“Sắp tiến hóa thành Đồng Giáp Huyết Thi rồi sao?

Thật ngu ngốc, lại thả ra một con Huyết thi đã là bán bộ Đồng Giáp Thi.” Rõ ràng, tốc độ di chuyển của con Huyết thi này không phải là thứ mà Huyết thi bình thường có thể so sánh được.

Tuy chưa xuất hiện lớp quang mang màu đồng bảo vệ cơ thể, nhưng cũng sắp rồi.

Cứ theo nhịp độ này, Huyết thi trong vòng mười mấy giây đã giết sạch toàn bộ người nước ngoài, chỉ còn lại A Ngưng.

A Ngưng đang chạy bỗng cảm thấy sau lưng lạnh buốt, cô liền lao người sang phải.

Chương 23

Chỉ thấy nơi cô vừa đứng, một móng vuốt màu máu đã cào xuống, đó chính là Huyết thi.

Vốn dĩ Huyết thi tung ra một đòn tất sát, nhưng A Ngưng đột nhiên lao sang phải khiến đòn tấn công của nó bị hụt.

"Không, đừng…" A Ngưng thấy Huyết thi từng bước tiến về phía mình, hoảng sợ lùi lại, nhưng chiều rộng của con đường có hạn, chẳng mấy chốc đã lùi đến bức tường phía sau.

"GÀO!" Huyết thi thấy A Ngưng sợ hãi tột độ thì vô cùng phấn khích.

Ngay khi nó chuẩn bị tra tấn và ăn mòn cô, một giọng nam trầm ấm nhưng lạnh lùng vô tận vang lên từ phía sau.

"Thái Thượng Đài Tinh, Ứng Biến Vô Đình.

Khu Tà Phược Mị, Đạo Khí Trường Tồn, Cấp Cấp Như Luật Lệnh.

Sát Phá Lệnh, chết đi." Chỉ thấy Huyết thi như bị định thân, giữa trán nó lóe lên một tia sáng tím, sau đó toàn thân nổ tung, hóa thành tro bụi.

Thấy Huyết thi bị tiêu diệt, A Ngưng cũng nhìn rõ chủ nhân của giọng nói đó.

Anh ta mặc một chiếc áo gió màu đen tuyền, dung mạo tuấn mỹ vô song, đôi mắt màu tím đen lại càng thêm bí ẩn.

Khí chất trên người anh ta giống như một vị hoàng đế, bá đạo vô cùng.

Ngọn lửa còn sót lại trên tay càng khiến cô xác nhận chính anh ta đã tiêu diệt Huyết thi.

Người đó chính là Diệp Trường Ca.

Thấy mình đã an toàn, cơ bắp căng cứng và tinh thần căng thẳng cao độ trong thời gian dài khiến A Ngưng mắt trợn ngược, ngã xuống đất.

Thấy A Ngưng sắp ngã, Diệp Trường Ca liền lao tới một bước nhanh, ôm cô vào lòng.

Diệp Trường Ca nhìn A Ngưng trong lòng, khẽ vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của cô, trong lòng cảm thán: "Đẹp thật, đẹp hơn minh tinh ở kiếp trước cả trăm lần." …… "Đầu mình đau quá." A Ngưng vô thức sờ lên đầu, thần kinh căng thẳng cao độ khiến đầu cô đau nhức khôn tả.

Đột nhiên, bên tai cô truyền đến một giọng nam dịu dàng, trầm ấm: "Đau đầu sao?

Có cần anh mát-xa không?" A Ngưng nghe vậy, theo bản năng vung tay đánh tới, nhưng lại bị một bàn tay to, trắng trẻo và thon dài tóm lấy.

"Thật là, anh cứu em, em lại đánh anh." Diệp Trường Ca nhìn A Ngưng trong lòng, có chút cạn lời.

Rõ ràng là mình cứu cô ấy, vậy mà cô ấy lại đánh mình.

Nếu không phải vì cô ấy là mỹ nhân, người khác thì anh đã sớm đá cho một cước rồi.

A Ngưng có chút ngơ ngác chớp mắt, giọng điệu không chắc chắn hỏi: "Tôi… chưa chết sao?" "Đương nhiên là chưa chết rồi, là anh cứu em đó." Diệp Trường Ca bĩu môi nói, rõ ràng vẫn còn giận chuyện A Ngưng vừa định đánh mình.

A Ngưng ngẩng đầu nhìn theo hướng phát ra âm thanh, vừa nhìn đã thấy một khuôn mặt tuấn mỹ không lời nào tả xiết, cô buột miệng nói: "Đẹp trai quá!" Nghe A Ngưng khen, Diệp Trường Ca cũng cười tủm tỉm nói: "Anh cũng thấy mình đẹp trai." "Khoan đã, anh là ai?" A Ngưng đột nhiên lắc đầu, lạnh lùng hỏi Diệp Trường Ca trước mặt.

"Anh?" Diệp Trường Ca chỉ vào mình, sau đó cười nói: "Là một tay chơi chính hiệu!" Thấy Diệp Trường Ca trêu chọc mình, A Ngưng vừa định tát cho anh ta một cái thì Diệp Trường Ca liền ôm lấy cô, tung lên trời, rồi lại đỡ lấy khi cô sắp rơi xuống.

"Còn đánh anh nữa không?" Diệp Trường Ca cười hỏi A Ngưng trong lòng.

"Hả?" A Ngưng tức giận bĩu môi.

Bây giờ cô đang trong trạng thái suy yếu, căn bản không thể nào đánh thắng Diệp Trường Ca.

Diệp Trường Ca thấy A Ngưng cũng đang hờn dỗi với mình, liền lắc đầu nói: "Thật là, rõ ràng là anh cứu em, vậy mà em lại muốn đánh anh." "Là… là anh cứu tôi sao?" A Ngưng kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn dung mạo của Diệp Trường Ca dần dần trùng khớp với khuôn mặt trong ký ức trước khi cô ngất đi.

"Thật sự là anh đã cứu tôi!" Diệp Trường Ca thấy A Ngưng đã nhận ra mình, cũng bất đắc dĩ gật đầu nói: "Ừ, không thì còn ai vào đây cứu em nữa." Trong lòng, A Ngưng im lặng một lúc, giọng điệu có chút áy náy nói: "Cảm ơn anh đã cứu tôi.

Vừa rồi… vừa rồi xin lỗi nhé, tôi tưởng anh đang chiếm tiện nghi của tôi." Nghe câu cuối của A Ngưng, Diệp Trường Ca suýt nữa thì phì cười.

Anh rõ ràng là đang chiếm tiện nghi của cô, kết quả là A Ngưng

lại tưởng anh không có ý đó.

Diệp Trường Ca bắt đầu nghi ngờ liệu mình có hào quang giảm trí thông minh của nhân vật chính không.

Thực ra A Ngưng vừa mới tỉnh lại, đầu óc vốn không tỉnh táo, sau đó lại bị chủ đề Diệp Trường Ca cứu mình thu hút, nên không để ý xem Diệp Trường Ca có cố ý chiếm tiện nghi hay không, chỉ nghĩ rằng anh ôm mình để tiện chăm sóc.

"Đây là vòng tay của một người đàn ông sao?

Hay là vòng tay của anh ấy?" A Ngưng trong lòng Diệp Trường Ca mặt đỏ bừng, đây cũng là lần đầu tiên cô ở trong vòng tay của một người đàn ông.

Diệp Trường Ca cưng chiều nhìn A Ngưng đang giống như một chú mèo con trong lòng mình.

Bên cạnh, nhóm người Ngô Lão Tam mặt không cảm xúc nhìn Diệp Trường Ca đang thể hiện tình cảm.

Cuối cùng, Hạo Thiên Chân trẻ tuổi không chịu nổi nữa, bèn hỏi Phàn Tử phía sau: "Phàn Tử, trong ba lô có cẩu lương không?

Chương 24

Cho tôi thử một ít!" Phàn Tử gãi đầu, vẻ mặt áy náy nói với Hạo Thiên Chân: "Xin lỗi cậu ba, tôi không có cẩu lương, nếu có thì tôi đã sớm chia cho cậu và Tam gia rồi." Ở bên kia, Diệp Trường Ca nghe thấy một người nhắc đến "cẩu lương", trong lòng cũng thầm tán thưởng.

Đã nói đến cẩu lương, vậy thì quan hệ bạn trai bạn gái với A Ngưng cũng không còn xa nữa.

A Ngưng trong lòng Diệp Trường Ca cũng ngượng đến mức mặt đỏ bừng, cô ló đầu ra nói với hai người Phàn Tử: "Bây giờ tôi… tôi và tên xấu xa này chưa phải là bạn trai bạn gái đâu!" "Ồ~~ bây giờ chưa phải." Mọi người rõ ràng đã nghe thấy từ khóa "bây giờ", liền ồ lên trêu chọc.

"Hừ, (^) không thèm nói chuyện với mọi người nữa." A Ngưng thấy một miệng không cãi lại ba miệng, liền ngoan ngoãn ngậm miệng lại, rúc đầu vào lòng Diệp Trường Ca.

Nhìn dáng vẻ quyến luyến của A Ngưng lúc này, mắt Diệp Trường Ca sáng lên, anh biết kế hoạch anh hùng cứu mỹ nhân của mình đã thành công.

Phải biết rằng anh không phải thánh nhân vô dục vô cầu, khó khăn lắm mới đến được thế giới này, chắc chắn phải tận hưởng.

Trong lúc Diệp Trường Ca đang suy nghĩ lung tung, giọng nói nhỏ nhẹ của A Ngưng vang lên bên tai anh: "Phải rồi, anh tên gì, tôi tên là A Ngưng." "Anh à, anh tên là Diệp Trường Ca, em có thể gọi anh là Trường Ca." Giọng nói dịu dàng vô cùng trầm ấm vang lên bên tai A Ngưng, tức thì A Ngưng có ảo giác cơn đau đầu đã tan biến đi không

ít.

“Trường Ca, Diệp Trường Ca, tên hay thật.” A Ngưng trong lòng cũng lẩm bẩm.

Đối với Diệp Trường Ca có thính giác siêu phàm, tiếng lẩm bẩm của A Ngưng anh nghe rõ mồn một, khóe miệng cũng nở một nụ cười.

Một lúc sau, mắt Diệp Trường Ca đột nhiên sáng lên, dường như nghĩ ra điều gì đó.

Anh tập trung linh lực vào tay đang ôm eo A Ngưng, nhẹ nhàng dùng tay xoa bóp, từ từ truyền linh lực cho cô.

Dù sao thì linh lực cũng là sức mạnh thuần túy nhất của vạn vật, bất kể là tấn công hay trị liệu, đều có thể làm được.

Nhưng Diệp Trường Ca cũng không dám truyền một lượng lớn linh lực cho A Ngưng, dù sao A Ngưng cũng chỉ là một người bình thường, truyền quá nhiều sẽ trực tiếp khiến cô nổ tung mà chết.

“Hửm?” A Ngưng trong lòng Diệp Trường Ca đột nhiên cảm thấy cơ thể nóng lên, cơn đau nhức ban đầu cũng dần dần giảm bớt.

A Ngưng ngẩng đầu nhìn Diệp Trường Ca, cảm thấy sự thay đổi của cơ thể là do người đàn ông này tạo ra.

Một lúc sau, Diệp Trường Ca thấy cơ thể A Ngưng không còn bị thương nữa, liền ghé vào tai cô nói: “A Ngưng, lát nữa anh phải đi khám phá ngôi mộ này, em có muốn đi không?” Vốn đang ngượng ngùng vì bị Diệp Trường Ca ghé sát tai, A Ngưng đột nhiên biến sắc.

Bàn tay nhỏ bé của cô nắm chặt lấy áo trong của Diệp Trường Ca, hoảng hốt nói: “Đừng đi, ngôi mộ này rất tà dị.

Đội của tôi mới đi được một nửa đã gặp phải thứ mạnh như vậy,

nếu càng đi sâu vào trong, tôi lo ngay cả anh cũng…" Nhìn vẻ mặt lo lắng của A Ngưng, Diệp Trường Ca mỉm cười nói: "Em đang lo cho anh sao?" A Ngưng lập tức quay đầu đi không nhìn Diệp Trường Ca.

"Không… anh thật sự muốn đi sao?" Không kiên trì được vài giây, A Ngưng lại lo lắng hỏi Diệp Trường Ca.

"Ừ, anh khó khăn lắm mới vào được đây, chắc chắn phải đi tiếp." "Vậy thì em cũng muốn đi." Nghe lời của A Ngưng, Diệp Trường Ca rơi vào trầm tư.

Nếu không mang theo A Ngưng, lỡ cô gặp nguy hiểm thì không hay.

Nếu mang theo, ừm, mình có thể bảo vệ được, vậy thì cứ mang theo đi.

"Được thôi, chúng ta cùng đi." Thấy Diệp Trường Ca đồng ý, A Ngưng cũng lộ ra nụ cười vui vẻ, vội vàng nhảy xuống khỏi vòng tay anh.

"Đi thôi." Thấy Ngô Lão Tam cũng đã thu dọn xong, Diệp Trường Ca trực tiếp dẫn đội đi theo con đường mà A Ngưng đã đi trước đó.

Trên đường, A Ngưng cắn môi, nhìn Diệp Trường Ca phía trước, trong lòng thầm nghĩ: "Trường Ca, xin lỗi anh, em cũng là vì báo đáp công ơn nuôi dưỡng của cha nuôi.

Chỉ cần lần này lấy được thứ đó, em có thể thoát khỏi sự khống chế của ông ta." Thực ra A Ngưng có hai lý do để đi cùng Diệp Trường Ca vào sâu bên trong.

Một là bản thân cô lo lắng cho sự an toàn của anh, hai là cha nuôi cô đã hứa chỉ cần cô lấy được ngọc dũng trong lăng mộ Lỗ Thương Vương, cô sẽ không phải làm những việc thương thiên hại lý dưới trướng ông ta nữa.

Đối với những suy nghĩ nhỏ nhặt của A Ngưng, tuy Diệp Trường Ca không biết, nhưng anh biết nếu cô muốn đi thì chắc chắn sẽ có những toan tính khác.

Còn về việc có hại anh hay không?

Anh cảm thấy một cô gái bình thường như A Ngưng làm sao có thể hại được mình?

"Nếu em thật sự hại anh, vậy thì anh sẽ thật sự thất vọng về em." Mắt Diệp Trường Ca phía trước lóe lên, không ai biết anh đang nghĩ gì.

"Đến rồi, Trường Ca, đây là điểm cuối cùng của chúng tôi." A Ngưng vẻ mặt bi thương nhìn xung quanh, đây chính là nơi đã khiến đội của cô bị tiêu diệt.

Diệp Trường Ca nheo mắt lại, phát hiện xung quanh không có cơ quan hay quỷ quái, liền ra hiệu tiến lên, đi vào bên trong.

Cả nhóm đi vào một lối đi vô cùng chật hẹp, ai cũng cảm thấy có chút không thoải mái.

"Những thứ này là… quỷ thủ sao?" Diệp Trường Ca đã sớm dùng linh lực bao phủ mắt mình, phát hiện những bức tường xung quanh đều là quỷ thủ, trong lòng thầm nghĩ.

"Cái đó, tôi thấy bức tường càng ngày càng hẹp lại thì phải?" Hạo Thiên Chân phía sau hoảng hốt kêu lên.

"Hả?" Ngô Lão Tam cảm nhận được hai tay mình ấn vào hai bên, cũng cảm thấy bức tường quả thực đang từ từ hẹp lại.

"Diệp ca, tường hẹp lại rồi, tôi nghĩ chúng ta nên lui ra ngoài đi." Ngô Lão Tam hoảng sợ hét lên với Diệp Trường Ca đang đi phía trước.

Chương 25

Dù sao thì sắp bị ép thành bánh kẹp thịt, ai mà không hoảng.

“E rằng chúng ta không ra được nữa rồi, nhìn phía sau đi.” Giọng Diệp Trường Ca từ từ truyền ra từ phía trước.

“Hả?” Năm người A Ngưng nghe vậy, liền quay mạnh đầu ra sau.

Chỉ thấy lối đi phía sau đã hẹp đến mức đáng sợ, e rằng một đứa trẻ cũng không thể chui qua được.

“Chúng ta phải làm sao bây giờ, Trường Ca?” A Ngưng hoảng sợ nắm lấy áo sau lưng Diệp Trường Ca.

“Đừng hoảng, anh có…” Diệp Trường Ca chưa kịp nói xong, Hạo Thiên Chân phía sau đã hét lên thảm thiết.

“A~ có ma, tôi vừa cảm thấy có người sờ tôi.” Hạo Thiên Chân vô tình đi cuối cùng, bị dọa cho gần chết.

Diệp Trường Ca quay đầu lại nhìn Hạo Thiên Chân mặt mày tái mét vì sợ, khóe miệng bĩu lại.

Mới vừa rồi, anh lại bị tên này cắt ngang.

Tiểu Ca đi trước Hạo Thiên Chân, tiện tay chém đứt bàn tay quỷ đang nắm lấy cánh tay cậu ta, lạnh lùng nói: “Yên tâm đi, những bàn tay quỷ này không giống những loại khác, chúng chỉ thích trêu chọc người khác thôi.” “Thật… thật sao?” Giọng Hạo Thiên Chân run rẩy vì sợ hãi, tay bất giác nắm lấy áo sau lưng Tiểu Ca, rụt rè co rúm, trông giống như một cô vợ bị bắt nạt.

Một lúc sau, lối đi ngày càng hẹp, mọi người đều phải đi nghiêng người.

“Diệp ca, chúng ta phải đi bao lâu nữa?

Đi thêm một lúc nữa, tôi sắp bị ép thành bánh kẹp thịt rồi.” Ngô Lão Tam phía sau giơ ba lô lên hét với Diệp Trường Ca phía trước.

Diệp Trường Ca không trả lời.

Thực ra anh cũng đang tìm cơ quan, nhưng xung quanh căn bản không có cơ quan nào cả.

“Vậy thì chỉ có thể phá vỡ bức tường này thôi.” Trong mắt Diệp Trường Ca lóe lên một tia hung hãn.

Đã không cho mình tìm cơ quan, vậy thì mình sẽ phá nát bức tường của ngươi để thoát ra.

“Kinh Trập.” Thanh Kinh Trập toàn thân bao phủ bởi tia sét xuất hiện trong tay Diệp Trường Ca.

“RẦM!” Một tiếng động phá hủy cực lớn vang lên, bức tường trực tiếp bị Diệp Trường Ca chém nát.

“Đi thôi.” Bị ánh mắt kinh ngạc của mọi người bao vây, Diệp Trường Ca thu hồi Kinh Trập, giọng điệu bình thản nói.

Anh đi đầu vào bên ngoài bức tường bị phá, kiểm tra xem có nguy hiểm không.

A Ngưng là người thứ hai vào theo, rồi từng người một nối tiếp nhau.

Ai nấy đều đang duỗi người giãn cốt, dù sao ở một nơi chật hẹp như vậy chỉ có thể đi nghiêng người, cử động cũng không nổi.

“Ôi trời, chú Ba mau nhìn kìa, trong lăng mộ lại có một cái cây to như vậy.” Hạo Thiên Chân bên cạnh kinh ngạc nhìn cái cây khổng lồ và kỳ quái ở không xa.

“Hửm?

Cây?" Ngô Lão Tam nhìn chằm chằm vào cây cổ thụ ở phía xa.

Trong lúc mọi người đang kinh ngạc nhìn cây cổ thụ khổng lồ, Phàn Tử bên cạnh dường như thấy điều gì đó, toàn thân run rẩy đi đến bên cạnh Diệp Trường Ca.

"Sao vậy Phàn Tử?" Thấy Phàn Tử toàn thân run rẩy đi đến trước mặt, Diệp Trường Ca tò mò hỏi.

"Cái đó, Diệp ca, anh xem chúng ta có sáu người đúng không, vậy là có sáu cái bóng đúng chứ?" Phàn Tử nuốt nước bọt, chỉ vào cái bóng dưới đất nói.

"Ừ, sao vậy?" Diệp Trường Ca có chút khó hiểu, Phàn Tử sao lại quan tâm đến chuyện cái bóng.

"Vậy… cái bóng kia là sao?" Phàn Tử dở khóc dở cười chỉ vào một cái bóng mập mạp ở bên kia nói.

"Hả?" Tiếng động và giọng nói của Phàn Tử ở nơi yên tĩnh này nghe rất rõ, tất cả mọi người đều nghe thấy lời của anh ta.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía cái bóng mập mạp đó.

Chỉ thấy chủ nhân của cái bóng mập mạp đó, đầu đội một cái bình hoa, giữa bình hoa được khoét hai cái lỗ.

Hai cái lỗ vừa vặn để lộ ra đôi mắt của người đó.

Người đó thấy mọi người đều đang nhìn mình, cũng tinh nghịch chớp chớp mắt.

"Ái chà, cái quái gì vậy!" Người đó thấy Ngô Lão Tam rút ra một khẩu súng lục, sợ gần chết, liền quay đầu bỏ chạy.

"Đoàng!" Bình hoa của người đó bị Ngô Lão Tam bắn nát.

Chương 26

"A ui, a ui, đừng bắn, là người, là người mà!" Người đó thấy tình hình không ổn, liền ôm đầu ngồi xổm xuống, vội vàng la lên, sợ Ngô Lão Tam bắn thêm phát nữa.

Cả nhóm đi đến trước mặt người đó, cũng nhìn rõ bộ dạng của anh ta.

Người này có mái tóc dựng đứng như nhím, thân hình cũng trắng trẻo mập mạp.

"Vương Bàn Tử, sao cậu lại ở đây?" Hạo Thiên Chân bên cạnh đột nhiên kinh ngạc kêu lên, không ngờ lại là Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử nghe thấy giọng nói quen thuộc, ngẩng đầu lên nhìn.

"Ối chà, không phải là tiểu đồng chí đây sao?

Lâu rồi không gặp, lâu rồi không gặp." Vương Bàn Tử nhân cơ hội này đứng dậy, vội vàng nắm chặt tay Hạo Thiên Chân, mặt mày hớn hở nói.

"Lâu gì mà lâu, chúng ta mới gặp nhau mấy ngày trước mà." Hạo Thiên Chân nghe Vương Bàn Tử nói lâu rồi không gặp, liền cạn lời mà phản bác.

Mặt Vương Bàn Tử cứng đờ, không ngờ tiểu đồng chí này lại không chơi theo bài.

"Thiên Chân, người quen của cháu à?" Ngô Lão Tam vẫn chưa cất súng, xem ra đối với tên mập này rất cảnh giác.

"Vâng, chú Ba, đây là người mấy hôm trước giúp cháu giám định đồ cổ." "Vậy sao?" "Vâng vâng, vị đại ca này, tôi là người tốt."

Vương Bàn Tử vội vàng phụ họa.

Ngô Lão Tam do dự một lúc, rồi cũng cất súng đi.

Không phải ông ta tin tưởng Vương Bàn Tử, mà là có Diệp Trường Ca ở đây, Vương Bàn Tử cũng không thể gây ra sóng gió gì.

"Phù." Thấy Ngô Lão Tam cất súng, Vương Bàn Tử cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Vương Bàn Tử cũng đến rồi sao?

Xem ra các nhân vật cũng không có nhiều thay đổi." Thấy Vương Bàn Tử xuất hiện, Diệp Trường Ca cũng ánh mắt lóe lên, trong lòng thầm nghĩ.

"Ủa, anh chàng đẹp trai này là ai vậy?" Vương Bàn Tử đang nói chuyện sôi nổi với Hạo Thiên Chân, ánh mắt liếc thấy Diệp Trường Ca đang nói chuyện với A Ngưng, liền hỏi Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân nhìn qua, à, là Diệp Trường Ca.

"Ồ, đó là Diệp ca, tên đầy đủ là Diệp Trường Ca, là một trong những Phát Khâu Trung Lang Tướng trong đội của chúng tôi, cũng là người lợi hại nhất." Hạo Thiên Chân vẻ mặt kiêu ngạo nói với Vương Bàn Tử đang ngây người, làm như thể mình cũng là Phát Khâu Trung Lang Tướng và là người mạnh nhất vậy.

"Hả?

Phát Khâu Trung Lang Tướng, một trong số đó?" Vương Bàn Tử đột nhiên cảm thấy Hạo Thiên Chân đang khoác lác.

Phát Khâu Trung Lang Tướng trong truyền thuyết từ khi nào lại không đáng giá như vậy?

Trên đời gặp được một vị đã là tạ trời tạ đất, đây lại còn là "một trong số đó".

“Hầy, cậu không tin à, nhìn cái anh chàng mặt liệt mặc áo hoodie đang đeo một thanh đao ở đằng kia kìa, anh ta cũng là Phát Khâu Trung Lang Tướng đó.” Thấy Vương Bàn Tử không tin, Hạo Thiên Chân cũng tức giận nói.

Vương Bàn Tử nhìn bộ dạng của Hạo Thiên Chân, cũng nhíu mày.

Qua lần gặp mặt trước, anh ta cũng biết Hạo Thiên Chân đúng như tên gọi, rất ngây thơ, sẽ không nói dối.

Chẳng lẽ là thật?

“Chẳng lẽ hai vị này thật sự là Phát Khâu Trung Lang Tướng trong truyền thuyết, lát nữa phải quan sát kỹ mới được.” Nghĩ vậy, Vương Bàn Tử quyết định quan sát kỹ hai người này, xem có phải là Phát Khâu Trung Lang Tướng trong truyền thuyết hay không.

Sau khi mọi người trò chuyện một lúc, liền chỉnh đốn lại rồi đứng bên cạnh Diệp Trường Ca.

Đôi mắt tím đen của Diệp Trường Ca nhìn lướt qua cây cổ thụ khổng lồ, rồi ra hiệu đi về phía trước.

“Sao ở đây lại có nhiều dây leo kỳ lạ vậy.” A Ngưng đứng bên cạnh Diệp Trường Ca, đi vòng qua một dây leo có hình dạng bàn tay, rồi phàn nàn.

Nghe lời A Ngưng, Diệp Trường Ca đột nhiên sững người, hình như anh quên chưa nói cho mọi người biết chuyện không được chạm vào những dây leo này.

Anh dừng bước, nói với mọi người phía sau: “Mọi người đừng giẫm lên những dây leo này, nếu giẫm phải sẽ bị…” “A… cứu mạng!” Tiếng kêu cứu của Hạo Thiên Chân trực tiếp cắt ngang lời Diệp Trường Ca.

Chỉ thấy Hạo Thiên Chân bị những dây leo đó quấn chặt lấy cơ

thể, trực tiếp treo ngược lên không trung.

Nhìn bộ dạng của Hạo Thiên Chân, Diệp Trường Ca cũng vỗ trán.

Trước đó anh thấy những dây leo này không có oán khí mà chỉ có sinh mệnh lực, cũng sẽ không giết người, nên không nói cho mọi người biết, nhưng lại quên mất chúng cũng sẽ trêu chọc người khác.

"Cứu mạng!

Diệp đại ca, Muộn Du Bình, chú Ba…" Hạo Thiên Chân giãy giụa đạp chân, miệng cũng gọi hết tên những người có thể gọi.

Chương 27

"Tiểu đồng chí đừng hoảng, xem Bàn gia cứu cậu đây." Vương Bàn Tử cầm một con dao găm trong tay, vừa nhảy lên vừa la hét.

"Vương… Vương Bàn Tử, tôi xin cậu đừng cứu tôi, tôi sợ cậu chưa cứu được tôi đã xiên cho tôi một nhát rồi." Hạo Thiên Chân thấy con dao găm của Vương Bàn Tử mỗi lần đều suýt nữa sượt qua mình, vội vàng hét lớn.

Vương Bàn Tử có chút xấu hổ gãi đầu, anh ta cũng biết mỗi lần đều suýt nữa sượt qua Hạo Thiên Chân.

Đột nhiên một thanh mộc kiếm uốn lượn đầy tia sét trực tiếp cắt đứt những dây leo trên người Hạo Thiên Chân.

"Thanh mộc kiếm đó chẳng lẽ là?" Vương Bàn Tử kinh ngạc nhìn thanh mộc kiếm cắm trên mặt đất, một cái tên vang lên trong đầu anh ta.

"Thần kiếm Kinh Trập!" Vương Bàn Tử vội vàng chạy tới định xem xét Kinh Trập, đột nhiên Kinh Trập hóa thành tia sét biến mất.

"Kia… thanh mộc kiếm đó là của ai?" Vương Bàn Tử vội vàng quay người hỏi mọi người.

Mọi người nhìn nhau một lượt, rồi đều nhìn về phía Diệp Trường Ca.

"Là thần kiếm Kinh Trập trong truyền thuyết?" Vương Bàn Tử kinh ngạc nhìn Diệp Trường Ca, người được tiểu đồng chí giới thiệu là Phát Khâu Trung Lang Tướng trong truyền thuyết.

A Ngưng bên cạnh cũng kinh ngạc nhìn Diệp Trường Ca, rõ ràng cô cũng biết đến thần kiếm Kinh Trập.

Diệp Trường Ca thản nhiên gật đầu.

“Tôi…” Nhìn Diệp Trường Ca ra vẻ như vậy, mí mắt Vương Bàn Tử giật liên hồi.

“Ui da, mông với eo của tôi.” Hạo Thiên Chân vẻ mặt đau đớn xoa eo và mông, Phàn Tử bên cạnh vội vàng đỡ lấy.

“Chúng ta đi thôi.” Thấy Hạo Thiên Chân đã xuống, cũng không có vấn đề gì, Diệp Trường Ca nói với mọi người.

Vương Bàn Tử bên cạnh thấy vậy, cũng không vui mà bĩu môi, không thể tin được.

Đi chưa được bao lâu, mọi người cũng đã đến gần cây cổ thụ khổng lồ.

“Hít?

Chẳng lẽ là Cửu Đầu Xà Bách?” Ngô Lão Tam kinh ngạc nhìn cái cây toàn thân đều là dây leo hình bàn tay, kinh ngạc kêu lên.

Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng không còn xoa mông và eo nữa, trực tiếp trốn sau lưng Tiểu Ca, xem ra cậu ta đã có ám ảnh với loại dây leo này.

Nhìn bộ dạng của Hạo Thiên Chân, ai cũng phải cảm thán Hạo Thiên Chân thật không làm rạng danh nhà họ Ngô.

“Cửu Đầu Xà Bách?

Thứ này là Cửu Đầu Xà Bách?” Hạo Thiên Chân nghe lời Ngô Lão Tam, cũng kinh ngạc kêu lên, xem ra cậu ta cũng biết về Cửu Đầu Xà Bách.

Ngô lão Tam gật đầu nói: “Đúng vậy, là Cửu Đầu Xà Bách không sai đâu.

Theo tài liệu mà bố tôi để lại, đúng là nó.” Diệp Trường Ca nhìn

Cửu Đầu Xà Bách trước mắt, nhíu mày, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

“A Ngưng?

A Ngưng?” Nhìn A Ngưng bên cạnh dường như đang tìm kiếm gì đó, ánh mắt Diệp Trường Ca lóe lên, gọi cô.

“A?

Có chuyện gì vậy Trường Ca?” A Ngưng lập tức hoàn hồn, có chút hoảng hốt trả lời Diệp Trường Ca.

“Không, không có gì.” Diệp Trường Ca nhìn sâu vào mắt A Ngưng, rồi lắc đầu nói.

“Ồ.” A Ngưng có chút chột dạ cúi đầu.

Ở một bên khác, Tiểu Ca nhíu chặt mày nhìn Cửu Đầu Xà Bách, luôn cảm thấy dường như nó đang che giấu thứ gì đó.

Hạo Thiên Chân thấy Tiểu Ca cứ nhìn chằm chằm Cửu Đầu Xà Bách, liền hỏi: “Muộn Du Bình, anh nhìn chằm chằm Cửu Đầu Xà Bách làm gì vậy?” Tiểu Ca liếc nhìn Hạo Thiên Chân sau lưng rồi không nói gì nữa.

Thấy Tiểu Ca không để ý đến mình, Hạo Thiên Chân cũng chỉ biết trợn mắt trắng.

Đột nhiên, mắt Ngô Lão Tam trở nên trống rỗng, ông ta đi về phía Cửu Đầu Xà Bách.

“Chú Ba?

Chú Ba!” Hạo Thiên Chân thấy chú Ba của mình có gì đó không ổn, vội vàng gọi, nhưng Ngô Lão Tam vẫn không đáp lại, đôi mắt trống rỗng ngây dại đi về phía Cửu Đầu Xà Bách.

Phàn Tử cũng cảm thấy Tam gia của mình không ổn, chỉ thấy anh

ta vội vàng dùng một đòn khóa cổ quật ngã Ngô Lão Tam xuống đất.

Mọi người cũng vội vàng chạy đến bên Ngô Lão Tam.

Chương 28

Ông ta không ngừng giãy giụa, như thể có thứ gì đó đang hấp dẫn mình.

Diệp Trường Ca thấy vậy, nhíu mày, trực tiếp nhìn về phía Cửu Đầu Xà Bách.

Cũng không có gì mà, Cửu Đầu Xà Bách cũng không có gì hấp dẫn cả, chẳng lẽ là huyễn thuật?

Khoan đã, huyễn thuật.

Diệp Trường Ca vội vàng nhìn xung quanh, phát hiện nơi Hạo Thiên Chân bị trói ban nãy đã không còn xác của những dây leo đó nữa.

"Khốn kiếp, lại dám dùng huyễn thuật với tao." Diệp Trường Ca tức giận gầm lên, linh lực trên người trực tiếp bùng nổ.

Linh lực trực tiếp phá tan huyễn thuật, một loạt tiếng kính vỡ cũng theo sau vang lên.

Thực tại.

Diệp Trường Ca vốn đang trúng chiêu bỗng nhiên mở mắt.

"Phù, chết tiệt, nếu không phải mình phát hiện kịp thời, e rằng mình cũng đã chìm sâu vào trong đó." Lưng Diệp Trường Ca cũng đổ mồ hôi lạnh.

Liếc nhìn mọi người đang bị Cửu Đầu Xà Bách treo lơ lửng giữa không trung, Diệp Trường Ca cũng tức giận, nếu không phát hiện ra sự thật, e rằng cả đội đã bị tiêu diệt.

"Còn không mau tỉnh lại cho ta!" Diệp Trường Ca trực tiếp triệu

hồi Kinh Trập, sức mạnh sấm sét của Kinh Trập đánh tan thành tro bụi những dây leo quấn quanh mọi người, tia sét còn sót lại giật cho mọi người một cái.

Thu hồi Kinh Trập xong, Diệp Trường Ca đỡ lấy A Ngưng sắp rơi xuống đất, cũng rơi vào trầm tư.

"A, đau quá, cảm giác quen thuộc này, tôi lại bị dây leo treo lơ lửng nữa rồi." Mọi người lần lượt tỉnh lại, Hạo Thiên Chân ở bên kia cũng bắt đầu nói nhảm.

Tiểu Ca bên cạnh đôi mắt cũng ngỡ ngàng, rõ ràng anh ta cũng biết mình đã trúng chiêu, trúng chiêu mà không hề hay biết.

"Em… em sao vậy?" A Ngưng trong lòng Diệp Trường Ca cũng tỉnh lại, thấy mình đang ở trong lòng anh, liền hỏi.

Nghe lời A Ngưng, mọi người bên cạnh cũng ngừng kêu đau, đều lắng nghe Diệp Trường Ca giải thích.

"Vừa rồi, trong tình huống không hề hay biết, tất cả chúng ta đều đã trúng huyễn thuật.

Đúng vậy, ngay cả anh cũng trúng chiêu." Diệp Trường Ca thấy Hạo Thiên Chân cũng trúng chiêu, cũng gật đầu nói.

Nghe ngay cả Diệp Trường Ca cũng trúng chiêu, mọi người cũng thấy sau lưng lạnh toát, ngay cả người mạnh như vậy cũng trúng huyễn thuật, huống chi là họ.

"Ha ha, thằng nhóc thú vị, lại có thể phá được huyễn thuật của ta." Đột nhiên, xung quanh truyền đến một giọng nói âm hiểm.

"Ai?" A Ngưng cũng rút khẩu súng lục ở đùi ra, quát lớn.

"Ai?

Ha ha ha, cô bé này thật thú vị, ta không phải là người đâu." Giọng

nói đó nghe lời A Ngưng, cũng cười ha hả.

Tiểu Ca bên cạnh ánh mắt sắc bén đến đáng sợ, hiện tại ngay cả anh ta cũng đang tức giận.

Tiểu Ca trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao ra, vận dụng sức mạnh huyết mạch Kỳ Lân.

"Đừng manh động." Diệp Trường Ca thấy Tiểu Ca dường như muốn dùng sức mạnh Kỳ Lân để ép giọng nói đó ra, vội vàng ngăn lại.

Tiểu Ca nghe lời Diệp Trường Ca cũng nhíu mày, nhưng không manh động đi ép giọng nói đó ra.

Diệp Trường Ca đột nhiên huyễn hóa ra Kinh Trập, nhanh chóng vận dụng sức mạnh sấm sét của Kinh Trập, biến xung quanh thành một biển sét.

"A, thần khí, lại có thể vận dụng sức mạnh sấm sét." Giọng nói đó cũng bị sức mạnh sấm sét của Kinh Trập làm bị thương.

Nghe thấy giọng nói đó hét thảm, Diệp Trường Ca trong lòng cũng thoải mái, khóe miệng cười lạnh nói: "Thần kiếm Kinh Trập, chuyên khắc chế những thứ bất tử này, hôm nay không để ngươi chết, tên ta sẽ viết ngược." "A, đừng mà." Chỉ thấy giữa không trung đột nhiên một thi thể nam giới thân hình nhỏ bé, mặt như cáo rơi xuống.

"Thanh Nhãn Hồ Thi?" Nhìn thi thể nam giới mặt như cáo này, Ngô Lão Tam cũng kinh ngạc kêu lên.

"Thanh Nhãn Hồ Thi?

Thứ này thật sự tồn tại sao." Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng vẻ mặt kinh ngạc.

Thanh Nhãn Hồ Thi giãy giụa lăn lộn trên đất, miệng cũng điên cuồng la hét xin tha mạng.

“Xem ra ngươi vẫn còn sức để lăn lộn kêu xin tha mạng nhỉ, để ta tăng thêm lực cho ngươi.” Thấy Thanh Nhãn Hồ Thi lại còn sức kêu cứu lăn lộn, Diệp Trường Ca tàn nhẫn cười nói.

Nhìn bộ dạng của Thanh Nhãn Hồ Thi, mọi người cũng hả giận, dù sao suýt nữa đã bị kẹt trong huyễn thuật mãi mãi, ai cũng không dễ chịu.

“Được rồi, tiễn ngươi về Tây Thiên thôi.” Thấy Thanh Nhãn Hồ Thi sắp chết, Diệp Trường Ca chuẩn bị tiễn nó đi trước.

Chương 29

Sức mạnh sấm sét cường đại trực tiếp nghiền Thanh Nhãn Hồ Thi thành tro bụi.

Thấy nó đã chết, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm, dù sao một mối đe dọa mạnh như vậy nhất định phải giết chết mới được.

Diệp Trường Ca bảo mọi người nghỉ ngơi một lúc rồi hẵng đi, sau đó kéo A Ngưng ngồi sang một bên.

"A Ngưng, em có chuyện gì giấu anh không?" "Không… không có." A Ngưng có chút không dám nhìn vào mắt Diệp Trường Ca, ánh mắt luôn lảng tránh.

Diệp Trường Ca nhíu mày.

Trước đó vì sợ A Ngưng sẽ hại mình nên anh vẫn luôn cảnh giác, nhưng sau khi vào đây, A Ngưng cứ nhìn xung quanh, như thể đang tìm thứ gì đó.

Trong ngôi mộ này, thứ đáng giá nhất có lẽ là Quỷ Tỷ và ngọc dũng.

Cộng thêm cha nuôi của A Ngưng tuổi đã cao, e rằng ông ta cần ngọc dũng.

"Em đang tìm ngọc dũng phải không?" Câu nói vừa dứt, khuôn mặt A Ngưng cứng đờ.

Nhìn bộ dạng của A Ngưng, Diệp Trường Ca cũng nhíu mày, quả nhiên không sai, đội của A Ngưng đang tìm ngọc dũng.

"Ai." Nhìn A Ngưng im lặng không nói, Diệp Trường Ca cũng thầm thở dài.

Tuy anh muốn thu A Ngưng vào hậu cung, nhưng bộ dạng này của cô khiến anh không có hứng thú, có chuyện gì cũng không nói, cứ giấu giếm.

"Được rồi, chuyện em tìm ngọc dũng anh sẽ không nói cho người khác biết, nhưng đừng vì ngọc dũng mà làm hại Thiên Chân." A Ngưng nghe những lời này, trong lòng cũng không vui nổi, bởi vì từ lời nói của Diệp Trường Ca, cô nghe ra được sự thất vọng nặng nề.

Thấy bóng dáng Diệp Trường Ca đi về phía Hạo Thiên Chân, A Ngưng cũng thất thần nói: "Xin lỗi, Trường Ca." Tuy cô có cảm tình rất lớn với Diệp Trường Ca, nhưng cũng không đến mức yêu anh đến chết đi sống lại.

Bây giờ điều duy nhất cô có thể làm là tìm ra ngọc dũng rồi giao cho cha nuôi là được.

"Đi thôi, A Ngưng." Diệp Trường Ca tuy thất vọng về A Ngưng, nhưng dù sao cũng là người phụ nữ anh đã nhắm đến trong lòng, có thể bảo vệ được thì cứ bảo vệ.

Nghe giọng nói bình thường của Diệp Trường Ca, A Ngưng cũng im lặng gật đầu, đi theo sau đội.

Trong đội, Hạo Thiên Chân dựa vào Vương Bàn Tử bên cạnh hỏi: "Hai người họ sao vậy?" Vương Bàn Tử sờ cằm, ra vẻ phân tích: "Theo kinh nghiệm yêu đương nhiều năm của Bàn gia đây, hai người họ tám phần là cãi nhau rồi." "Xì, kinh nghiệm yêu đương, tôi thấy cậu tám phần cũng giống tôi, là cẩu độc thân thôi." Hạo Thiên Chân thấy Vương Bàn Tử ra vẻ mình có bạn gái, liền trực tiếp mỉa mai.

"……" Vương Bàn Tử bị Hạo Thiên Chân chọc tức đến đỏ mặt, ấp úng nói: "Xì, Bàn gia lười nói chuyện với cậu." Đi chưa được bao lâu, cả nhóm cũng đã đến chủ mộ thất.

“Phàn Tử, chuẩn bị dụng cụ, chuẩn bị mở quan tài.” Ngô Lão Tam nhìn thấy một chiếc quan tài phía trước, liền vội vàng gọi Phàn Tử bên cạnh.

Phàn Tử cũng vội vàng lấy ra những thứ cần thiết để mở quan tài.

“Diệp ca, bây giờ chúng ta mở quan tài không có vấn đề gì chứ?” Nghe Ngô Lão Tam hỏi, Diệp Trường Ca gật đầu nói: “Không vấn đề gì, cứ làm đi.” “Được.” Phàn Tử và Ngô Lão Tam đi xung quanh quan tài, chuẩn bị dùng xẻng Lạc Dương trên tay để cạy nắp quan tài ra.

“Mấy người này thô lỗ quá, không giống như Mạc Kim Giáo Úy và Phát Khâu Trung Lang Tướng chúng ta.” Vương Bàn Tử bên cạnh nhìn thấy vậy liền trực tiếp phàn nàn.

“Hầy, nói cứ như thể… việc mở quan tài của cậu thanh lịch lắm vậy.” Hạo Thiên Chân vốn định nói gì đó, đột nhiên nhớ ra Diệp Trường Ca cũng là Phát Khâu Trung Lang Tướng, nên đành phải đổi lời.

“Xì.” Vương Bàn Tử kiêu ngạo ngẩng đầu.

Thực ra anh ta cố ý nói ra thân phận Mạc Kim Giáo Úy của mình để thu hút sự chú ý của Diệp Trường Ca, một Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Nhưng đáng tiếc, đối với Diệp Trường Ca đã sớm biết thân phận của Vương Bàn Tử, anh không hề kinh ngạc.

“Này, Vương Bàn Tử, hôm nay xem tôi xử lý cậu thế nào.” Hạo Thiên Chân thấy Vương Bàn Tử kiêu ngạo như vậy, tức thì nổi điên.

Cậu ta ném ba lô ra sau, trực tiếp vật lộn với Vương Bàn Tử.

“Này này, tiểu đồng chí cậu đang sờ đâu vậy, lại dám đánh vào chỗ hiểm của tôi, không biết xấu hổ à.” “He he, binh bất yếm trá, tên mập chết tiệt, nhận chiêu đi.” Bên cạnh quan tài, Phàn Tử đột nhiên

nhíu mày, vẻ mặt khó hiểu.

“Sao vậy Phàn Tử?” Ngô Lão Tam thấy Phàn Tử vẻ mặt khó hiểu liền hỏi.

“Tam gia, tôi vừa rồi hình như nghe thấy tiếng thở trong quan tài.” Phàn Tử nuốt nước bọt, vẻ mặt có chút kinh hãi.

“Vớ vẩn, chết mấy nghìn năm rồi, sao có thể còn sống được.

Tôi thấy cậu cẩn thận quá rồi, được rồi, mau cạy nắp quan tài ra đi.” “Vậy… sao?” Phàn Tử cũng vẻ mặt khó hiểu, chẳng lẽ thật sự là mình cẩn thận quá?

“A~ Phàn Tử cố lên, cạy ra rồi, chuẩn bị cạy một hơi đi.” Ngô Lão Tam vừa cạy vừa quan sát tình hình quan tài, thấy nắp quan tài bắt đầu hé ra, liền vội vàng nói.

Một phút sau, một tiếng động lớn từ bên cạnh quan tài truyền ra.

“Hửm?” Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử đang vật lộn trên đất cũng đồng thời dừng tay.

“Này, tiểu đồng chí, hay là chúng ta tạm thời không đánh nữa, đợi đi lấy vài món bảo bối tốt, lên trên rồi đánh tiếp?” Hạo Thiên Chân nhìn vết cắn trên chân trái, cũng vội vàng gật đầu.

Chương 30

Cả nhóm vây lại, chỉ thấy trong quan tài là một thi thể nam giới toàn thân trắng bệch, khoảng ba bốn mươi tuổi, dưới thân có một lớp da trắng kỳ lạ và đồ tùy táng.

"Kia, chẳng lẽ là ngọc dũng trong truyền thuyết?" Ngô Lão Tam kinh ngạc nhìn thứ mà thi thể nam giới đang mặc, kinh ngạc kêu lên.

"Ngọc dũng?" A Ngưng phía sau thần sắc chấn động.

"Ủa?

Không… không đúng Tam gia, ông nghe xem, tên này có tiếng thở." Phàn Tử đứng gần thi thể nam giới nhất, nghe rất rõ tiếng thở nặng nề.

Phàn Tử càng sợ hãi lùi lại mấy bước, sắc mặt cũng tái nhợt.

"Hả?" Lời của Phàn Tử cũng dọa sợ những người còn lại, trừ Diệp Trường Ca và Tiểu Ca.

A Ngưng bên cạnh cũng sợ hãi theo bản năng nắm lấy áo sau lưng Diệp Trường Ca, nhưng nhớ lại chuyện trước đó, sắc mặt lại tối đi.

Vừa từ từ buông ra, đột nhiên một bàn tay to lớn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

A Ngưng ngẩng đầu lên, chỉ thấy đó là tay của Diệp Trường Ca.

"Trường… Ca?" Nghe thấy giọng của A Ngưng, Diệp Trường Ca không để ý, chỉ nhìn chằm chằm động tĩnh trong quan tài.

Thấy Diệp Trường Ca không để ý mình, A Ngưng cũng không cảm thấy khó chịu, chỉ cắn môi không nói gì nữa.

Lúc này, cả mộ thất yên tĩnh lại.

“Hô, hô, hô.” Tiếng thở nặng nề từ thi thể nam giới trong quan tài phát ra, mọi người cũng nghe thấy rõ ràng.

“Thi thể nam giới này quả nhiên còn sống, Phàn Tử không nói đùa.” Ngô Lão Tam kinh ngạc nói với Phàn Tử.

Nghe lời Ngô Lão Tam, bộ dạng hung hãn của Phàn Tử lộ ra vẻ tủi thân nói: “Tam gia, ông hiểu tôi mà, tôi khi nào lại đùa trong lăng mộ chứ.” “Cũng phải.” Ngô Lão Tam cũng gật đầu, dù sao Phàn Tử đã theo ông ta hai mươi mấy năm, chưa bao giờ đùa giỡn trong lăng mộ.

“Vậy cái thứ mà thi thể trong quan tài đang mặc có phải là ngọc dũng trong truyền thuyết không?” Vương Bàn Tử kinh ngạc hỏi Ngô Lão Tam.

“Chắc là không sai đâu, nhìn lớp da trắng dưới thân thể hắn kìa, chắc là lột ra từ người hắn.

Dù sao ngọc dũng được xưng là thần vật có thể giúp người ta trường sinh bất lão, giữ mãi tuổi xuân và thậm chí là hồi sinh.

Tên này đã chết mấy nghìn năm mà vẫn còn sống, chắc chắn là tác dụng của ngọc dũng rồi.” “Vậy chú Ba, người nằm trong quan tài này là ai vậy?” Hạo Thiên Chân đi đến bên cạnh Ngô Lão Tam hỏi.

“Ặc…” Ngô Lão Tam mặt cứng đờ, hung hăng lườm Hạo Thiên Chân một cái, ông ta đâu phải thần tiên, làm sao biết được tất cả.

“Người này là Thiết Diện Sinh.” Tiểu Ca bên cạnh, từ từ nói ra thân phận của thi thể nam giới.

“Thiết Diện Sinh?

Quân sư của Lỗ Thương Vương, không phải đã bị thiêu chết rồi sao?” Ngô Lão Tam vẻ mặt khó hiểu hỏi Tiểu Ca.

“Không, hắn không bị thiêu chết.

Hắn dựa vào một thi thể giả để lừa Lỗ Thương Vương, cuối cùng sau khi Lỗ Thương Vương hạ mộ, hắn đã lột ngọc dũng trên người Lỗ Thương Vương xuống, rồi mặc vào." Tiểu Ca lắc đầu phủ nhận lời Ngô Lão Tam, từ từ nói ra chân tướng năm đó.

"Ly miêu hoán thái tử, thật lợi hại." Hạo Thiên Chân cũng kinh ngạc không thôi, không ngờ Thiết Diện Sinh lại thông minh như vậy, trực tiếp dùng một kế ly miêu hoán thái tử để sống sót.

"Vậy… Thiết Diện Sinh này phải làm sao bây giờ?" Hạo Thiên Chân gãi đầu.

"Giết hắn đi, tên này cũng sống đủ lâu rồi." Diệp Trường Ca bên cạnh đưa ra quyết định của mình.

"Ừ, cũng được, dù sao Thiết Diện Sinh sống cũng đủ lâu rồi." Ngô Lão Tam cũng gật đầu phụ họa.

Diệp Trường Ca buông tay A Ngưng ra, đi đến bên cạnh Thiết Diện Sinh, từ từ nói: "Thiết Diện Sinh cũng là một nhân vật, nhưng sống quá lâu rồi, chỉ có thể giết ngươi thôi, tạm biệt." Chỉ thấy trong tay Diệp Trường Ca xuất hiện Kinh Trập, tay phải cầm Kinh Trập trực tiếp cắm vào đầu Thiết Diện Sinh.

"A~" Thiết Diện Sinh trong quan tài bỗng nhiên mở mắt, điên cuồng vặn vẹo và giãy giụa.

Sau một tia sét của Kinh Trập, chỉ thấy Thiết Diện Sinh nhanh chóng biến thành một bộ xương khô, trên đầu cũng bay ra một làn khói màu xanh lục.

"Chết rồi sao?" Tiểu Ca bên cạnh cũng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm nghĩ.

Thấy Thiết Diện Sinh đã chết, mọi người cũng thở phào, dù sao một người mấy nghìn năm vẫn còn sống quả thật có chút đáng sợ.

“Vậy… cái ngọc dũng này phải làm sao?” Phàn Tử vẻ mặt khó xử nhìn ngọc dũng trong mộ.

“Ặc, tôi nghĩ là, chúng ta nhường cái ngọc dũng này cho Diệp ca đi.” Thấy mọi người đều im lặng, Ngô Lão Tam đành phải lên tiếng trước.

Nghe lời Ngô Lão Tam, mọi người cũng gật đầu.

Chương 31

Đối với Diệp Trường Ca, họ đều rất khâm phục, nhường ngọc dũng cho anh, họ cũng đều phục.

Thấy vậy, Diệp Trường Ca cũng mỉm cười, lấy ngọc dũng ra.

Tiểu Ca bên cạnh có chút không hiểu, loại phương pháp trường sinh khiếm khuyết này Diệp Trường Ca cần sao?

Cất ngọc dũng xong, Diệp Trường Ca ngẩng đầu nói với mọi người đang đứng bất động: "Đồ tùy táng bên trong, tôi không cần nữa, ai muốn thì cứ chia nhau đi." "Ối chà, Diệp ca hào phóng quá, Bàn Tử tôi đây bội phục." Bàn Tử bên cạnh nghe nói được chia đồ tùy táng, mắt cũng sáng lên, liền nhảy ra khen Diệp Trường Ca.

"Này, Vương Bàn Tử, cậu có phải người trong đội của chúng tôi không?" Hạo Thiên Chân thấy Vương Bàn Tử cũng muốn chia hai món đồ tùy táng, liền không vui, trực tiếp nói.

"Này, tiểu đồng chí, ý cậu là sao, chúng ta đều đã cùng sinh cùng tử rồi mà." "Ai cùng sinh cùng tử với cậu chứ." Diệp Trường Ca đi đến trước mặt A Ngưng, lẳng lặng nhìn cô.

A Ngưng cũng cúi đầu không dám nhìn Diệp Trường Ca.

"Cầu Đức Khảo chắc là đang cần thứ này lắm nhỉ." "Hả?" A Ngưng kinh ngạc ngẩng đầu.

Cô đột nhiên không hiểu nổi người đàn ông này, cảm giác như anh ta đang nắm giữ mọi thứ trong lòng bàn tay?

Diệp Trường Ca cứng rắn nhét ngọc dũng trong tay vào tay A Ngưng, sau đó thở dài nói: "Anh đưa ngọc dũng cho em, em cũng có thể về giao nộp rồi, cứ vậy đi." Nói xong, Diệp Trường Ca liền xoay

người quay lại.

A Ngưng nhìn ngọc dũng trong tay, tức giận muốn ném đi.

Nếu không phải vì nó, Diệp Trường Ca cũng sẽ không thất vọng về cô.

Nhưng một khi ném đi, cô sẽ không thể nào thoát khỏi Cầu Đức Khảo.

Không lâu sau, mọi người cũng đã chia xong đồ tùy táng.

"Đi thôi, đến lúc ra khỏi mộ rồi." Diệp Trường Ca liếc nhìn mọi người rồi từ từ nói.

Trên đường, trong đội khá ồn ào náo nhiệt, dù sao ai cũng lấy được đồ tùy táng nên đều rất vui mừng.

Đi theo con đường mà Diệp Trường Ca đã đi trước đó, họ nhanh chóng ra khỏi mộ.

"Tam gia, Diệp ca, cuối cùng mọi người cũng ra rồi, nếu không ra nữa tôi phải vào tìm rồi." Đại Quỳ thấy mọi người từng người một ra khỏi núi, vẻ mặt vui mừng nói.

"Phải rồi Đại Quỳ, chúng tôi vào trong bao lâu rồi?" Ngô Lão Tam phủi bụi trên người, hỏi Đại Quỳ.

"Ối chà, Tam gia à, mọi người vào trong đã nửa ngày rồi đó." "Nửa ngày rồi sao, lâu vậy, thảo nào tôi thấy trời có chút tối." Phàn Tử bên cạnh nghe lời Đại Quỳ cũng kinh ngạc kêu lên.

"Tôi cũng nên đi rồi.

Phải rồi, lô đồ tùy táng của tôi, cậu giúp tôi xử lý nhé, xong rồi thì gửi tiền cho tôi." Diệp Trường Ca thấy vậy, không còn việc gì để làm, liền chuẩn bị rời đi.

"Vậy Diệp ca, tôi tiễn anh." Đại Quỳ thấy Diệp Trường Ca muốn

đi, liền tỏ ý muốn tiễn.

“Được thôi, tiễn tôi đi.” Thấy Diệp Trường Ca sắp đi, A Ngưng cũng không tiện ở lại nữa, cũng đi về một hướng khác.

Còn Tiểu Ca?

Anh ta đã biến mất từ lâu, chắc là đã sớm rời đi rồi.

Trên đường, Diệp Trường Ca giả vờ nhắm mắt ngủ, nhưng thực ra đang ở trong không gian hệ thống.

“Hệ thống, bắt đầu phát phần thưởng nhiệm vụ của tôi đi.” Diệp Trường Ca vẻ mặt mong chờ nói với hệ thống.

“Được, xin ký chủ chờ một lát.” “Đánh giá nhiệm vụ lần này là B thượng đẳng.

Do ký chủ hoàn thành vượt mức nhiệm vụ, hệ thống đã nâng cao đánh giá.” “Tuyệt vời!” Thấy đánh giá nhiệm vụ là B thượng đẳng, Diệp Trường Ca cũng hưng phấn, không ngờ lại hoàn thành vượt mức nhiệm vụ.

“Bắt đầu phát phần thưởng nhiệm vụ cho ký chủ.” “Phần thưởng nhiệm vụ một: Thưởng ký chủ 10.000 điểm đạo mộ, đồng thời mở cửa hàng hệ thống.” “Phần thưởng nhiệm vụ hai: Thái Cổ Thượng Thanh Quyết (Vốn là S, nhưng chỉ có ba quyển đầu, nên đặc biệt xếp hạng B trung đẳng).” “Phần thưởng nhiệm vụ ba: Cường hóa vật phẩm (Có thể cường hóa vũ khí dưới cấp A lên B thượng đẳng).” “Phần thưởng nhiệm vụ vượt mức: Xin ký chủ lựa chọn một trong bốn huyết mạch Thần Thú: Một: Thanh Long.

Hai: Bạch Hổ.

Ba: Chu Tước.

Bốn: Huyền Vũ.” “Hửm?

Phần thưởng huyết mạch Thần Thú.” Diệp Trường Ca tức thì mắt sáng lên.

Tuy anh có thực lực mạnh mẽ có thể tung hoành trong lăng mộ, nhưng đối với bảo huyết mở đường, huyết mạch Kỳ Lân của Tiểu Ca, anh cũng thèm thuồng.

Bây giờ anh cũng sắp có huyết mạch Thần Thú, cũng cảm thấy khá vui.

“Chọn huyết mạch Thanh Long cũng không phải không được, nhưng huyết mạch Kim Long có thể bỏ đi.

Chương 32

Huyết mạch Bạch Hổ, cái này có thể có, chủ về sát phạt.

Chu Tước thì không được, mình đâu phải là con gái.

Huyền Vũ thì càng không thể, mình không muốn làm rùa đâu." Diệp Trường Ca cúi đầu trầm tư.

"Vậy thì chỉ có cái này thôi, huyết mạch Bạch Hổ." "Cảm ơn nhé, Đại Quỳ." Diệp Trường Ca xuống xe rồi nói lời cảm ơn với Đại Quỳ trong xe.

"Không có gì Diệp ca, vậy em về trước đây, còn phải đi đón Tam gia nữa." "Được, vậy hẹn gặp lại." Sau khi Đại Quỳ đi, Diệp Trường Ca ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời đêm vào lúc hoàng hôn, rồi trở về căn hộ cũ kỹ.

Ngồi trên giường, Diệp Trường Ca thầm nói với hệ thống.

"Bắt đầu đi, hệ thống, giúp tôi dung hợp huyết mạch Bạch Hổ, đồng thời chú ý tình hình xung quanh." "Được thôi thưa ký chủ, đang tiến hành dung hợp huyết mạch Thần thú Bạch Hổ loãng, mời ký chủ chuẩn bị sẵn sàng." "A~." Diệp Trường Ca lập tức bị cơn đau làm cho hôn mê.

Ý nghĩ cuối cùng trước khi ngất đi là chửi hệ thống.

"Hệ thống, sao không nói với tôi là sẽ đau như vậy chứ." Trong khoảng thời gian Diệp Trường Ca hôn mê, cả nước chấn động.

Bởi vì Phát Khâu Trung Lang Tướng đã xuất thế.

Vừa xuất thế, Phát Khâu Trung Lang Tướng đã trộm mất một ngôi mộ cấp A do tổ chức T.H.A thẩm định.

Mà vị Phát Khâu Trung Lang Tướng đó chính là Diệp Trường Ca đang hôn mê.

Vài ngày sau, căn hộ của Diệp Trường Ca có mấy vị khách không mời mà đến.

Một người trong đó hỏi cô gái xinh đẹp có mái tóc màu nâu đỏ, khuôn mặt trái xoan đi phía trước.

"Thụy Thu tỷ, vị Phát Khâu Trung Lang Tướng trong truyền thuyết thật sự sống ở đây sao?

Chẳng phải nơi này đã hoang phế mấy chục năm rồi à?" Thụy Thu liếc người nọ, hừ một tiếng nói.

"Hừ, chẳng lẽ Phát Khâu Trung Lang Tướng trong truyền thuyết không thể sống ở một nơi khác người một chút sao?" Ở một diễn biến khác, Diệp Trường Ca nhìn hình xăm Bạch Hổ trên người, chìm vào suy tư.

Không ngờ chỉ dung hợp một chút huyết mạch Thần thú Bạch Hổ loãng mà đã hôn mê mấy ngày.

Nhưng may là dung hợp xong cũng có lợi, không chỉ cơ thể mạnh hơn trước gấp mấy lần, mà còn có thêm vài lá bài tẩy.

"Cốc cốc." Tiếng gõ cửa vang lên từ bên ngoài.

Diệp Trường Ca nhíu mày, mặc quần áo xong, đi ra cửa phòng khách hỏi.

"Ai đó?" Bên ngoài, Thụy Thu vừa định gõ cửa lần nữa thì bên trong truyền ra một giọng nam vô cùng có từ tính.

Thụy Thu biết người bên trong chắc chắn là vị Phát Khâu Trung Lang Tướng mới xuất thế trong truyền thuyết.

"Xin chào, tôi là liên lạc viên của tổ chức T.H.A, Thụy Thu, tôi

muốn nói chuyện với anh." Lời vừa dứt, cánh cửa đã mở ra.

Chỉ thấy một bóng người cao lớn xuất hiện trước mặt đám người Thụy Thu.

Diệp Trường Ca cau mày nhìn đám người Thụy Thu, lạnh lùng nói.

"Tôi sẽ không gia nhập bất kỳ tổ chức nào, mời về cho." "Oa, đẹp trai quá, đẹp trai hơn anh Thần Đồ nhiều." Thụy Thu nhìn dung mạo của Diệp Trường Ca, có chút mê trai mà lẩm bẩm.

Với ngũ quan mạnh mẽ của mình, Diệp Trường Ca nghe rõ mồn một từng chữ Thụy Thu nói.

Đột nhiên Diệp Trường Ca nhìn dáng vẻ của Thụy Thu, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Đúng vậy, không sai, là kinh ngạc.

Thụy Thu này, ở kiếp trước lúc xem *Dũng Giả Đại Mạo Hiểm*, cậu đã biết.

Tuy phiên bản anime và phiên bản hiện thực có chút khác biệt, nhưng không chỉ tên là Thụy Thu, mà còn là liên lạc viên của tổ chức T.H.A, chắc chắn là Thụy Thu trong *Dũng Giả Đại Mạo Hiểm* rồi, thế giới này quả nhiên là dung hợp đa chiều.

Mấy người phía sau cũng kinh ngạc nhìn Diệp Trường Ca, không ngờ vị Phát Khâu Trung Lang Tướng này lại đẹp trai đến vậy.

Diệp Trường Ca không nói gì thêm, trực tiếp đóng sầm cửa lại.

Thụy Thu này đã có bạn trai rồi, còn dây dưa làm gì.

Tiếng đóng cửa thật lớn khiến Thụy Thu giật mình tỉnh lại, vừa định hỏi Diệp Trường Ca thì bên trong đã vọng ra.

"Tôi sẽ không gia nhập bất kỳ tổ chức nào, mời về cho." "A, được

rồi.” Thấy Diệp Trường Ca kiên quyết không gia nhập bất kỳ tổ chức nào, Thụy Thu cũng hết cách, đành phải gọi mọi người quay về.

“Về rồi sao?” Nghe thấy tiếng động cơ ô tô khởi động, Diệp Trường Ca lẩm bẩm.

Chương 33

Một lúc sau, cửa đột nhiên lại bị gõ vang.

Diệp Trường Ca vừa chuẩn bị cường hóa Kinh Trập thì lập tức nhíu mày, trong lòng cũng bốc hỏa, rõ ràng đã từ chối rồi mà?

Diệp Trường Ca mở cửa, giọng nói lạnh lùng vô cùng.

“Tôi đã nói là từ chối gia nhập tổ chức rồi mà?” Người đẹp ngoài cửa có chút ngẩn ngơ, sau đó sắc mặt u sầu nói.

“Tôi là A Ngưng.” “A Ngưng?

Sao em lại đến đây?” Diệp Trường Ca ngẩn ra, không biết A Ngưng tìm mình có chuyện gì.

A Ngưng nhìn chằm chằm Diệp Trường Ca, mặt đầy u uất nói.

“Anh không chào đón em à?” “Không phải, anh chỉ tò mò em tìm anh có chuyện gì?” Diệp Trường Ca nhướng mày nói.

A Ngưng nhìn vẻ mặt Diệp Trường Ca, thở dài một hơi nói.

“Trường Ca, em đến để xin lỗi anh vì đã lừa dối anh trước đây.

Em đến Lỗ Vương Cung tìm ngọc dũng là để thoát khỏi cha nuôi Cầu Đức Xảo.

Trước đây ông ta vẫn luôn dùng độc mãn tính để khống chế em.

Nhiều năm như vậy, em cũng muốn thoát khỏi ông ta, nên em phải lấy được ngọc dũng để ông ta đưa thuốc giải cho em.

Bây giờ thì tốt rồi, em đã thoát khỏi ông ta thành công.” Diệp Trường Ca nghe lời A Ngưng nói, cũng nheo mắt lại, không chắc chắn lời của A Ngưng có hoàn toàn là sự thật hay không.

“Vậy thì chỉ có thể dùng cách này thôi.” Một tia sét từ ngón tay Diệp Trường Ca tiến vào cơ thể A Ngưng.

Khống chế lôi đình là một trong những sức mạnh của huyết mạch Bạch Hổ, hơn nữa những tia sét này không chỉ có thể diệt tà trừ ác, mà còn có thể thông qua thần kinh của con người để xem ký ức.

Lập tức, từng đoạn ký ức lóe lên trong mắt Diệp Trường Ca.

Nhưng để tìm trọng điểm, Diệp Trường Ca trực tiếp nhảy đến đoạn ký ức cuối cùng.

Chỉ thấy trong ký ức của A Ngưng, một người nước ngoài có vẻ già nua cầm ngọc dũng, tán thưởng nói với A Ngưng đối diện.

“Làm tốt lắm, A Ngưng.” “Vậy... thuốc giải của tôi đâu?” A Ngưng có chút do dự nói.

“Ồ, thuốc giải à, không vấn đề gì, dù sao cũng không còn tác dụng nữa.” Cầu Đức Xảo từ một cái tủ bên cạnh lấy ra một viên sáp trắng, ném cho A Ngưng.

A Ngưng vội vàng bắt lấy từ trên không, vô cùng vội vã nuốt xuống, cũng không quan tâm có độc hay không.

“Hả?

Thật sự đã giải trừ rồi.” A Ngưng phát hiện cơ thể mình không còn cảm giác tê liệt đó nữa, mừng rỡ nói.

“Đương nhiên là giải trừ rồi, con gái nuôi của ta, A Ngưng, con có thể đi rồi.” Cầu Đức Xảo đeo kính, nhìn A Ngưng thật sâu rồi nói.

A Ngưng đang trong cơn vui mừng nên không hề phát hiện ra sự khác thường của Cầu Đức Xảo.

Diệp Trường Ca sau khi thoát khỏi ký ức của A Ngưng, cau mày, cảm thấy Cầu Đức Xảo không hề đưa thuốc giải cho A Ngưng.

“Trường Ca?” A Ngưng thấy Diệp Trường Ca cứ ngẩn người, liền hươ huơ tay trước mặt anh.

“Ồ, anh không sao, vào nhà trước đi, A Ngưng.” “Được thôi.” A Ngưng bĩu môi, rồi đi vào trong.

Nhìn A Ngưng, Diệp Trường Ca có chút trầm mặc, không ngờ A Ngưng lấy ngọc dũng lại là vì muốn thoát khỏi sự khống chế của Cầu Đức Xảo.

“Nếu đã như vậy, Thần Thú Chi Đồng.” Chỉ thấy đồng tử trong mắt Diệp Trường Ca biến thành màu vàng kim.

Thần Thú Chi Đồng, mỗi một Thần thú đều có năng lực này, đối với Diệp Trường Ca có huyết mạch Bạch Hổ tự nhiên cũng có thể sở hữu.

“Thật là vừa xảo quyệt vừa độc ác, Cầu Đức Xảo.” Nhìn thấy một luồng hắc khí ở vị trí trái tim của A Ngưng, Diệp Trường Ca vừa tức giận vừa cảm thán, không ngờ Cầu Đức Xảo không những không đưa thuốc giải cho A Ngưng, mà còn đưa cho A Ngưng một loại độc dược mạnh hơn.

Diệp Trường Ca khẽ nheo mắt, dường như đã quyết định điều gì, liền hỏi thẳng hệ thống.

“Hệ thống, có thứ gì xem được độ hảo cảm không?” “Có thưa ký chủ, tôi có loại dùng một lần và loại vĩnh viễn, xin hỏi ngài cần loại nào?” “Cho tôi một cái dùng một lần, cứ trừ vào điểm đạo mộ.” “Được thôi ký chủ, đã khấu trừ mười điểm, chỉ cần thầm nghĩ trong lòng muốn xem ai là có thể thấy được độ hảo cảm của đối phương.” Diệp Trường Ca kết thúc cuộc đối thoại với hệ thống, nhìn A Ngưng đang ngồi trên sofa, rồi trực tiếp sử dụng công cụ xem hảo cảm dùng một lần.

“Đối tượng xem: A Ngưng.

Độ hảo cảm với ký chủ Diệp Trường Ca: Tám mươi tám (Đã thích, đồng thời cũng quyết định đi theo cả đời, vĩnh viễn không phản bội.)” “Phù.” Thấy độ hảo cảm của A Ngưng, Diệp Trường Ca bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Chương 34

Nếu độ hảo cảm của A Ngưng với mình là số âm hoặc chỉ hai ba mươi, cậu không ngại ra tay giết cô trước.

Tuy rằng khá thích A Ngưng, nhưng đối với một mối nguy hiểm giữ bên mình, không bằng giết đi cho xong chuyện.

"Trường Ca, nhà anh sao lại thế này?" A Ngưng nhìn đám bụi tích tụ trong góc và đồ đạc cũ kỹ, có chút kinh ngạc hỏi Diệp Trường Ca.

"Hả?

Anh thật ra thấy cũng không có vấn đề gì mà." Diệp Trường Ca cũng có chút ngượng ngùng, thật ra từ khi xuyên không đến đây, nhà cậu đã như vậy rồi.

"Thôi được rồi, để em dọn dẹp giúp anh." A Ngưng đã thích Diệp Trường Ca nên cũng coi nơi này như nhà mình.

"Đợi đã, A Ngưng." Thấy A Ngưng định đi dọn dẹp nhà cửa, Diệp Trường Ca vội vàng nắm lấy tay A Ngưng, ánh mắt có chút nghiêm túc.

"Sao vậy Trường Ca?" Thấy ánh mắt nghiêm túc của Diệp Trường Ca, A Ngưng cũng dừng lại.

"Em có biết thuốc giải Cầu Đức Xảo đưa cho em là giả không?" "Trường, Trường Ca?

Cái ông ta đưa cho em là giả sao?" A Ngưng có chút bối rối, thuốc giải Cầu Đức Xảo đưa cho mình, lại bị Diệp Trường Ca nói là giả.

"Dù có giả hay không, em không cảm thấy tim mình có chút tức ngực sao?" Nghe lời Diệp Trường Ca, A Ngưng cũng ngơ ngác gật đầu.

Mấy ngày nay cô cũng cảm thấy hơi tức ngực, nhưng chỉ nghĩ là bị cảm cúm thôi.

Không đợi A Ngưng mở miệng, lôi đình trên tay Diệp Trường Ca trực tiếp bao trùm lên người A Ngưng.

A Ngưng thấy Diệp Trường Ca đột nhiên dùng lôi đình 'tấn công', cũng giật mình, nhưng vì tin tưởng Diệp Trường Ca một cách mù quáng nên cũng không né tránh.

Chưa đầy mấy giây, A Ngưng đột nhiên cảm thấy cơ thể mình trở nên dễ chịu hơn nhiều, ngực cũng không còn tức nữa.

"Hả?

Thật sự cảm ơn anh nhiều lắm, Trường Ca." A Ngưng cũng ngây người, không ngờ trên người mình thật sự có độc, thuốc Cầu Đức Xảo đưa là giả, lập tức cảm động nói.

Vốn đã quyết định cả đời này sẽ ở bên cạnh Diệp Trường Ca rồi.

Đột nhiên Diệp Trường Ca nói trên người cô có độc, thuốc Cầu Đức Xảo đưa là giả.

Không đợi cô mở lời, đột nhiên Diệp Trường Ca trực tiếp sử dụng sức mạnh lôi đình kỳ lạ đó, tiêu diệt chất độc ở tim cô.

Lập tức, A Ngưng nhớ lại chuyện ở Lỗ Vương Cung, mình đã luôn giấu Diệp Trường Ca chuyện tìm ngọc dũng, cũng không nói cho anh biết, đã làm tổn thương trái tim anh.

Vốn dĩ A Ngưng đã thích Diệp Trường Ca, nhưng trong lòng vẫn luôn có cảm giác áy náy với anh.

Bây giờ cảm giác áy náy càng mạnh hơn, e là ngoài việc lấy thân báo đáp ra thì không còn cách nào khác.

"Phải tìm một cơ hội mới được." Khác với suy nghĩ của A Ngưng,

Diệp Trường Ca có chút kinh ngạc nhướng mày, kỳ quái liếc nhìn A Ngưng một cái.

"Đing, chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ ẩn: Chinh phục mỹ nữ, mỗi khi độ hảo cảm của một mỹ nữ đạt một trăm sẽ nhận được một gói quà bí ẩn." "Đang mở gói quà ẩn, chúc mừng ký chủ nhận được, thẻ rút thưởng huyết mạch." "Huyết…" Không đợi Diệp Trường Ca nói xong, giọng của hệ thống lại vang lên.

"Chúc mừng ký chủ, nhận được huyết mạch Tử Kim Thần Long loãng." "Lại là huyết mạch…" Diệp Trường Ca cũng thấy cạn lời, đã có huyết mạch Bạch Hổ rồi, lại thêm một huyết mạch nữa, chẳng lẽ muốn long hổ tương tranh à?

"Đang dung hợp…" "Chết tiệt." Vừa nghe thấy giọng nói dung hợp của hệ thống, Diệp Trường Ca cũng giật nảy mình, vừa chuẩn bị sẵn sàng để ngất đi.

Diệp Trường Ca lập tức cảm thấy ngực trái nóng lên, chỉ thấy một hình xăm rồng bá đạo vô cùng xuất hiện đối diện với hình xăm Bạch Hổ.

Hai hình xăm cũng sáng mắt lên, bắt đầu di chuyển, dường như chuẩn bị đánh nhau.

"Hả, không sao rồi?" Diệp Trường Ca trong lòng cũng có chút mơ màng, rõ ràng mấy ngày trước dung hợp huyết mạch Bạch Hổ đã khiến cậu hôn mê mấy ngày, sao dung hợp huyết mạch Tử Kim Thần Long lại không có chuyện gì.

Lúc này, hệ thống cũng nhìn ra thắc mắc của Diệp Trường Ca, liền giải thích cho cậu.

"Thưa ký chủ, nỗi đau khi dung hợp sức mạnh Tử Kim Thần Long đã bị huyết mạch Bạch Hổ của ngài triệt tiêu rồi." Nghe xong,

Diệp Trường Ca cũng thở phào nhẹ nhõm, cậu thật không muốn lại hôn mê thêm mấy ngày nữa.

Đột nhiên, từng mảnh ký ức về cách vận dụng sức mạnh Tử Kim Thần Long xuất hiện trong đầu Diệp Trường Ca.

Đối với Diệp Trường Ca đã quen với việc dung hợp ký ức, cũng không xuất hiện triệu chứng đau đầu.

Hấp thu xong những mảnh ký ức huyết mạch, Diệp Trường Ca cũng kinh ngạc há to miệng, Tử Kim Thần Long này có chút lợi hại nha.

"Trường Ca?" A Ngưng thấy Diệp Trường Ca đứng ngẩn người tại chỗ, cũng gọi một tiếng.

"Ồ, không sao." Diệp Trường Ca cũng không nói về sự lợi hại của Tử Kim Thần Long.

"Cốc~ cốc cốc." Đúng lúc này, cửa lớn bị người ta gõ, phát ra một ám hiệu (mặt người da đen?).

Chương 35

Nghe thấy ám hiệu gõ cửa quen thuộc, Diệp Trường Ca nhướng mày.

Diệp Trường Ca đi ra cửa, mở cửa ra.

Ngô Lão Tam ở ngoài cửa lanh lẹ lách vào.

"Ái chà, cô A Ngưng cũng ở đây à." Thấy A Ngưng ở nhà Diệp Trường Ca, Ngô Lão Tam cũng ngẩn ra nói.

"Sao, tôi không thể ở nhà Trường Ca à?" Nghe Ngô Lão Tam vừa gặp đã hỏi mình sao lại ở nhà Diệp Trường Ca, A Ngưng cũng chỉ biết đảo mắt một cái hỏi lại.

"Không, không, he he, tôi chỉ tò mò thôi." Ngô Lão Tam nhìn Diệp Trường Ca và A Ngưng với ánh mắt mờ ám.

Thấy bộ dạng của Ngô Lão Tam, khóe mắt Diệp Trường Ca giật giật, đành phải mất kiên nhẫn nói.

"Nói đi, tìm tôi có chuyện gì." Thấy vẻ mặt mất kiên nhẫn của Diệp Trường Ca, Ngô Lão Tam cũng ho khan mấy tiếng, sắc mặt khôi phục lại bình thường nói.

"Diệp ca, tôi có hai chuyện.

Chuyện thứ nhất là đưa tiền bán đấu giá đồ tùy táng lần đó, đã bán xong rồi, ba mươi hai triệu." Vừa nói, Ngô Lão Tam vừa từ trong lòng lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng đưa cho Diệp Trường Ca.

Diệp Trường Ca đưa tay nhận lấy thẻ ngân hàng, liếc nhìn rồi nói.

"Vậy, chuyện thứ hai?" Nghe Diệp Trường Ca hỏi chuyện thứ hai, Ngô Lão Tam vốn đang nghiêm túc bỗng chốc cười hì hì nói.

“Ây da, Diệp ca à, tổ chức T.H.A tìm tôi, nhờ tôi thuyết phục anh đi giúp giải quyết chuyện lăng mộ vua Cao Miên.

Nghe nói ở đó xảy ra chuyện bất thường, chết mấy người rồi, đang cần gấp cao thủ dẫn đội đi điều tra.” Diệp Trường Ca cúi đầu suy nghĩ.

“Lăng mộ vua Cao Miên?

Sao tôi nghe quen thế nhỉ?” Sau đó Diệp Trường Ca liếc nhìn Ngô Lão Tam, phát hiện vẻ mặt cầu xin của ông ta.

“Thôi được rồi, đi một chuyến xem sao, chắc là có thể kích hoạt nhiệm vụ.” “Được thôi, tôi đi một chuyến, nhưng tôi khá tò mò, họ đã trả giá bao nhiêu để chú phải gọi tôi đi giúp vậy?” Nghe lời Diệp Trường Ca, sắc mặt Ngô Lão Tam nghiêm túc trở lại, trong mắt lóe lên những cảm xúc như bi thương, hoài niệm...

Chờ một lúc, ông ta mới nói.

“Diệp ca, thứ mà tổ chức T.H.A đưa cho tôi, đối với tôi vô cùng quan trọng, quan trọng đến mức tôi có thể sẽ phải mất tích một thời gian dài.” Nhìn bộ dạng của Ngô Lão Tam, Diệp Trường Ca khẽ nheo mắt, không ngờ nhanh như vậy Ngô Lão Tam đã phải đi rồi, hoặc là Ngô Lão Tam và Tạ Liên Hoàn cùng nhau bày trò mất tích.

“Được rồi, tôi đồng ý, đưa tọa độ cho tôi đi.” “He he, cảm ơn Diệp ca.” Bộ dạng nghiêm túc của Ngô Lão Tam lập tức biến thành nụ cười hì hì.

Ngô Lão Tam lấy ra một chiếc điện thoại trông có vẻ cao cấp, đưa đến trước mặt Diệp Trường Ca.

“Diệp ca, đây là thiết bị đầu cuối do tổ chức T.H.A phát, có thể xem được lộ trình.

Nếu có thời gian thì sáng mai, tập trung ở vị trí...” Diệp Trường Ca

nhìn vài lần, cũng hiểu ra, sau đó gật đầu nói.

“Được, tôi biết rồi.” “Vậy được, tôi đi đây nhé, Diệp ca.” Sau khi Ngô Lão Tam đi, A Ngưng ở bên cạnh lo lắng nhìn Diệp Trường Ca hỏi.

“Trường Ca, anh thật sự muốn đi sao?

Em sợ có nguy hiểm.” Nghe lời A Ngưng, Diệp Trường Ca cũng cất thiết bị đầu cuối đi, nói.

“Không sao đâu A Ngưng, thực lực của anh em còn không rõ sao?” “Em không lo sao được, em muốn đi cùng anh.” Nghe lời A Ngưng, Diệp Trường Ca chìm vào suy tư.

Không phải là không muốn đưa A Ngưng đi, mà là sợ A Ngưng gặp nguy hiểm trong mộ.

Tuy nếu xảy ra chiến đấu, cậu cũng có thể bảo vệ A Ngưng, nhưng vẫn lo lắng cho cô.

Lúc này, hệ thống lên tiếng.

“Thưa ký chủ, thật ra ngài có thể đổi những thứ lợi hại trong cửa hàng của tôi để bảo vệ A Ngưng.” Nghe lời hệ thống, Diệp Trường Ca ngẩn ra.

Đúng rồi, sao mình lại quên mất hệ thống chứ, mình có thể đổi những thứ lợi hại từ hệ thống cho A Ngưng mà.

“Vậy, tôi có thể đổi huyết mạch cho A Ngưng không?” “Đương nhiên, hệ thống không gì là không thể, thưa ký chủ, tôi cho ngài...” “Được rồi được rồi, đừng có chém gió nữa, mau liệt kê những huyết mạch tôi có thể đổi ra đây.” Bị Diệp Trường Ca cắt lời, hệ thống phát ra một giọng nói có chút tủi thân, rõ ràng mình không có chém gió mà.

Xem một lúc, Diệp Trường Ca trực tiếp đổi một phần huyết mạch

Băng Hỏa Huyết Vũ Điệp.

Ở giai đoạn giữa có thể trực tiếp tiến hóa thành Băng Hỏa Diễm Vũ Điệp.

Tuy huyết mạch Băng Hỏa Huyết Vũ Điệp không bằng huyết mạch Thần thú, nhưng nó thuộc về dị thú, có thể khống chế lửa, máu trong người cũng có thể dọa lùi những thứ tà ác trong mộ.

Giai đoạn giữa có thể tự động tiến giai, trực tiếp khống chế được băng và lửa, năng lực cũng không chỉ tăng lên một bậc.

Thậm chí đến giai đoạn cuối, năng lực khống chế máu tươi cuối cùng sẽ thức tỉnh.

Chương 36

Tuy không biết có tác dụng với quái vật trong mộ không, nhưng đối với con người thì chắc chắn có tác dụng.

Món đồ này Diệp Trường Ca lời to rồi.

Đồng thời, Diệp Trường Ca cũng đổi hai chiếc nhẫn tâm linh.

Không chỉ có thể đối thoại bằng tâm linh, mà còn có thể cảm nhận đối phương có gặp nguy hiểm hay không.

Khi gặp nguy hiểm có thể tự động chống đỡ một lần công kích.

Hai chiếc tổng cộng một nghìn hai mươi điểm.

A Ngưng ở bên cạnh cũng căng thẳng nhìn Diệp Trường Ca.

Tuy biết mình sẽ làm vướng chân Diệp Trường Ca, nhưng cô càng sợ Diệp Trường Ca chết trong mộ hơn là không thể giúp gì được.

Trở lại hiện thực, trong tay Diệp Trường Ca có thêm một lọ máu chứa đầy chất lỏng màu đỏ và xanh lam giao thoa cùng hai chiếc nhẫn trông rất huyền ảo.

Diệp Trường Ca đưa lọ huyết mạch và một chiếc nhẫn trong tay cho A Ngưng.

A Ngưng ở bên cạnh cũng mơ màng nhận lấy đồ trong tay Diệp Trường Ca, không biết ba món đồ này xuất hiện trên tay Diệp Trường Ca từ đâu.

“A Ngưng, uống máu trong lọ đi, thứ này có thể cho em sức mạnh huyết mạch.” “Hả?

Sức mạnh huyết mạch?

Không được đâu Trường Ca, thứ này anh dùng đi.” Nghe lời Diệp

Trường Ca, A Ngưng cũng vội vàng đưa lọ máu trong tay cho Diệp Trường Ca.

Diệp Trường Ca nghe xong, trong lòng cũng cảm động, sau đó nói.

"Không sao, A Ngưng, anh có huyết mạch rồi, em dùng đi.

Còn chiếc nhẫn kia, nó có thể cho phép chúng ta giao tiếp bằng tâm linh." Nghe đến nhẫn tâm linh, A Ngưng cũng đỏ mặt, e thẹn đeo nó lên ngón áp út của mình.

Thấy A Ngưng đeo nhẫn vào ngón áp út, Diệp Trường Ca cũng cười cười, sau đó cũng đeo chiếc nhẫn tâm linh trong tay mình lên ngón áp út tay trái.

Thấy hành động của Diệp Trường Ca, mặt A Ngưng đỏ bừng, vội vàng chạy vào một căn phòng tương đối sạch sẽ trong căn hộ.

Nhưng căn phòng đó lại là phòng của Diệp Trường Ca.

Thấy A Ngưng chạy đi, Diệp Trường Ca cũng bất lực lắc đầu, sau đó đi vào phòng của A Ngưng.

Dù sao quá trình dung hợp huyết mạch cũng rất đau đớn.

Tuy không bằng nỗi đau hôn mê mấy ngày khi dung hợp huyết mạch Thần thú, nhưng cũng đủ để hôn mê một đêm.

Tuy không biết máu Thần thú có thể giảm bớt đau đớn cho A Ngưng hay không, nhưng cũng phải thử xem sao.

Sáng sớm, Diệp Trường Ca nhìn A Ngưng đang nằm bên cạnh, lộ ra một nụ cười.

Hôm qua, A Ngưng cũng đã uống huyết mạch của Băng Hỏa Huyết Vũ Điệp.

Dưới sự giúp đỡ của máu Thần thú của Diệp Trường Ca, cô cũng chỉ hôn mê nửa giờ.

Cuối cùng, buổi tối A Ngưng thấy không có gì khác.

Nhưng, tuy Diệp Trường Ca không làm gì, cô lại là người cảm nhận rõ nhất đêm qua...

Dù sao A Ngưng cũng thấy Diệp Trường...

"Ưm?

Mấy giờ rồi Trường Ca." A Ngưng mắt còn hơi mơ màng mở ra, nhìn Diệp Trường Ca đã mặc quần áo chỉnh tề rồi hỏi.

Diệp Trường Ca liếc nhìn điện thoại, thời gian là 'bảy giờ hai mươi lăm'.

"Còn sớm mà, mới bảy rưỡi thôi, người ta chín giờ mới tập trung, dù sao cũng ở gần Kinh Đô cả." "Không được, em phải…" "Ha ha ha." Thấy bộ dạng của Diệp Trường Ca, A Ngưng cũng bật ra tiếng cười trong như chuông bạc, rõ ràng là cố ý.

Diệp Trường Ca và A Ngưng hai người ra ngoài ăn sáng xong, cũng hướng về phía địa điểm tập kết được đánh dấu trên thiết bị đầu cuối.

Trên đường, tuy là buổi sáng, nhưng Kinh Đô người đông như biển, dù sao cũng được mệnh danh là nơi có dân số đông nhất cả nước mà.

Đột nhiên, một bóng người tóc nâu đỏ đâm sầm vào người Diệp Trường Ca.

"Ái ui." Cơ thể của Diệp Trường Ca mạnh mẽ đến mức nào, được hai đại huyết mạch Thần thú cường hóa, sao một người bình thường có thể đâm ngã được.

Chương 37

"Đau quá, … Ơ, chẳng phải là Diệp Trường Ca đó sao?" Thụy Thu đang ngồi trên đất xoa xoa đầu và mông, vừa định mắng người 'đâm' mình thì nhìn thấy một dung mạo vô cùng quen thuộc, lập tức kinh ngạc kêu lên.

"Ồ ~ là Thụy Thu của T.H.A à." Nhìn thấy diện mạo của bóng người tóc nâu đỏ, Diệp Trường Ca mới bừng tỉnh ngộ.

"Hả, anh là người dẫn đầu đến lăng mộ vua Cao Miên phải không?" Thụy Thu kích động hỏi Diệp Trường Ca.

Tuy tối qua đã nhận được thông báo ngày mai sẽ có một người mạnh mẽ dẫn đội, nhưng không nói là ai.

Mặc dù cô nghĩ là Diệp Trường Ca, nhưng anh ấy đã nói sẽ không gia nhập bất kỳ tổ chức nào.

Nhưng, sáng sớm trên đường đến nơi tập kết lại đụng phải Diệp Trường Ca, chứng tỏ rất có khả năng Diệp Trường Ca, vị Phát Khâu Trung Lang Tướng này sẽ dẫn đội.

"A, đúng vậy." Diệp Trường Ca bất ngờ nhướng mày, Thụy Thu đoán chuẩn thật, vậy mà lại đoán ra mình là người dẫn đầu đến lăng mộ vua Cao Miên.

"Vậy mà thật sự là anh à." Thụy Thu phủi phủi bụi, kinh ngạc nói.

Tuy đã đoán là Diệp Trường Ca dẫn đầu, nhưng được chính Diệp Trường Ca thừa nhận vẫn khiến cô rất ngạc nhiên.

"Trường Ca, vị này là ai vậy?" A Ngưng ở bên cạnh với vẻ mặt trêu chọc nhìn hai người họ.

Diệp Trường Ca liếc nhìn A Ngưng dường như không hề ghen

tuông, rồi giới thiệu Thụy Thu.

“A Ngưng, đây là liên lạc viên của tổ chức T.H.A, Thụy Thu.

Trước khi em đến, cô ấy từng mời anh gia nhập tổ chức của họ, nhưng bị anh từ chối rồi.” “Ồ ~ xin chào, tôi là người yêu của Trường Ca, A Ngưng.” A Ngưng thân thiện giới thiệu.

Thụy Thu liếc nhìn Diệp Trường Ca không hề phản bác lời của A Ngưng, lập tức giọng điệu có chút sa sút giải thích.

“Xin chào, tôi là liên lạc viên của T.H.A, Thụy Thu.” Nhìn bộ dạng của Thụy Thu, Diệp Trường Ca cau mày, Thụy Thu chẳng phải đã có bạn trai rồi sao?

Sao lại có vẻ có hảo cảm với mình thế này?

Tuy Diệp Trường Ca thích thu nạp các cô gái, nhưng cậu không bao giờ muốn người của kẻ khác.

“Đi thôi, Thụy Thu, chắc cô cũng cùng đường với chúng tôi nhỉ.” Thấy Thụy Thu ngẩn người, Diệp Trường Ca giọng hơi lạnh nói.

Nghe lời Diệp Trường Ca, Thụy Thu lẳng lặng gật đầu, dẫn hai người đến điểm tập kết.

A Ngưng phía sau, đôi mắt lóe lên, bàn tay phải có hình xăm Băng Hỏa Huyết Vũ Điệp xoa xoa chiếc cằm láng mịn trắng nõn, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Một lát sau, ba người đến một căn nhà tứ hợp viện.

Chỉ thấy bên trong tứ hợp viện cũng đang đứng mấy người.

Một người đàn ông tóc hơi dài, tướng mạo bình thường thấy Thụy Thu liền vẫy tay nói.

“Tiểu Thu Thu, em ở đây này.” Nghe cách xưng hô ‘Tiểu Thu Thu’, sắc mặt Thụy Thu lập tức lạnh đi, trực tiếp nói.

“La Bình, tôi biết anh đang theo đuổi tôi, nhưng tôi chỉ xem anh như anh trai thôi.

Tôi cũng không còn nhỏ nữa, đừng gọi tôi là Tiểu Thu Thu.” Người đàn ông tên La Bình lập tức cứng mặt, bình thường gọi như vậy, tuy Thụy Thu không đáp lại, nhưng cũng không đến mức nói thẳng ra như bây giờ.

“Ừm, ha ha, cô Thụy Thu, hai vị bên cạnh cô là?” Một người đàn ông khoảng năm sáu mươi tuổi đeo kính, mặc Đường trang ở bên cạnh lập tức chuyển chủ đề.

“Ồ, anh ấy tên là Diệp Trường Ca, là người dẫn đội lần này, cũng là một Phát Khâu Trung Lang Tướng mới xuất thế mấy ngày trước.

Vị này là A Ngưng, người yêu của Diệp Trường Ca.” Thụy Thu nghe Lão Trương muốn mình giải thích, liền cười tủm tỉm nói ra thân phận của Diệp Trường Ca.

Nhưng khi nói đến A Ngưng, giọng điệu lại vô cùng sa sút.

“Hả?” Nghe giới thiệu Diệp Trường Ca là Phát Khâu Trung Lang Tướng trong truyền thuyết mấy ngày nay, Lão Trương trực tiếp quỳ một gối hành lễ nói.

“Tướng quân đại nhân, xin chào, tôi là hậu duệ của Trương lão tà, đồng thời tôi cũng là Bàn Sơn Đạo Nhân, tên tôi là Lão Trương.” “Mẹ kiếp, Lão Trương không phải là người của phái Bàn Sơn sao?

Sao lại quỳ lạy một Phát Khâu Trung Lang Tướng chứ?” Một gã béo bên cạnh thấy bộ dạng của Lão Trương, trực tiếp kinh ngạc kêu lên.

“Nói nhảm gì thế?

Thấy Phát Khâu Trung Lang Tướng, tứ đại môn phái thậm chí cả Cửu Môn đều phải quỳ.” Lão Trương trực tiếp hung hăng trừng mắt

nói.

“Xì.” Nghe lời Lão Trương, gã béo kia khinh thường ‘xì’ một tiếng, nhưng thân thể lại rất thành thật quỳ một gối xuống.

“Được rồi, đứng lên trước đi, bây giờ không phải cổ đại nữa, là hiện đại rồi, không cần quỳ một gối hành lễ đâu.” Thấy hai người giữ thể diện cho mình như vậy, cậu cũng đành cho hai người một lối thoát.

Hai người gật gật đầu, liền đứng dậy.

Chương 38

Dù sao thì ai cũng không muốn quỳ, nhưng quy củ tổ tiên truyền lại, bắt buộc phải quỳ.

Không quỳ là vi phạm tổ huấn, sẽ bị trời đánh sét đánh.

La Bình ở bên cạnh nhìn Diệp Trường Ca đẹp trai đến mức vô lý, nheo mắt lẩm bẩm.

"Đây là Phát Khâu Trung Lang Tướng trong truyền thuyết sao?" Một lúc sau, mọi người vào nhà, Diệp Trường Ca ngồi ở ghế chủ vị hỏi người trông hơi giống Vương Bàn Tử, Vương Thắng Lợi, cũng chính là gã béo lúc nãy.

"Vương Thắng Lợi, cậu có quan hệ gì với Vương Bàn Tử à?" "Vương Bàn Tử à, ồ, là anh họ tôi, sao vậy đại nhân?" Nghe Diệp Trường Ca hỏi, Vương Thắng Lợi cũng vội vàng trả lời.

"Không có gì, trong ngôi mộ trước đây, tôi có gặp, hai người các cậu thật sự có chút giống nhau." "Dù sao cũng là người một nhà mà, đại nhân.

Người trong gia tộc tôi ai cũng béo, ai cũng trông có chút giống nhau, không biết là chuyện gì nữa, ai da, thật là..." Vương Thắng Lợi cũng trực tiếp lan man sang chuyện gia tộc họ Vương.

Nghe Vương Thắng Lợi cứ luyên thuyên không dứt, Diệp Trường Ca dứt khoát không thèm để ý đến nữa, liếc nhìn Thụy Thu dường như đang gửi tin nhắn cho ai đó.

"Em nhớ là…" A Ngưng bên cạnh dường như cảm nhận được suy nghĩ của Diệp Trường Ca, trực tiếp ghé sát vào tai anh nói.

"Trường Ca, em đồng ý đó, có cần em giúp không?" Rất nhanh,

sắp đến chín giờ.

Chỉ thấy ba bóng người từ cửa đi vào phòng khách.

Một người đàn ông tóc đen, mặc áo khoác đen, đẹp trai đang tự mình kéo một thanh niên thanh tú đeo kính vào.

“Xin lỗi, An Nham hôm qua ngủ muộn, nên mới…” “Nói bậy, rõ ràng Thần Đồ lúc đó cũng ngủ muộn như tôi, được không hả?” An Nham nghe vậy lập tức không chịu, trực tiếp phản bác.

“Ai da, hai vị, đừng cãi nhau nữa, đúng là một đôi oan gia hoan hỉ mà.” Một giọng nói mang âm hưởng Tứ Xuyên từ một cậu béo đi cùng Thần Đồ vang lên.

“Giang Tiểu Trư, cậu nói cái gì thế?

Ai là oan gia hoan hỉ với cậu ta chứ?

X2” Thần Đồ và An Nham trực tiếp đồng thanh quát vào mặt Giang Tiểu Trư.

“He he.” Nghe hai người nói, Giang Tiểu Trư cũng chỉ có thể cười gượng.

“Tiểu sư thúc và An Nham tiểu huynh đệ, cuối cùng hai người cũng đến rồi.” Lão Trương bên cạnh thấy An Nham và Thần Đồ đều đã đến, trực tiếp chắp tay nói.

“Xin lỗi.” Thần Đồ cũng biết mình đến quá muộn, chỉ có thể khẽ nói lời xin lỗi.

Diệp Trường Ca ở bên cạnh nhìn Thần Đồ và An Nham, nheo mắt thầm nghĩ.

“Là sức mạnh của Thần Đồ và Úc Lũy sao?” “Hử?” Đột nhiên Thần Đồ cảm thấy có người đang quan sát mình, mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Ca.

“Người đàn ông này…” Cảm nhận được sự nguy hiểm tỏa ra từ Diệp Trường Ca, Thần Đồ khẽ nheo mắt.

“Lão Trương, người ngồi ở ghế chủ vị kia là ai?” Thần Đồ đi đến bên cạnh Lão Trương, khẽ hỏi.

Lão Trương nghe xong, liếc nhìn Diệp Trường Ca một cái, rồi đáp.

“Ồ, đó là Phát Khâu Trung Lang Tướng Diệp Trường Ca, vị Phát Khâu Trung Lang Tướng mới xuất thế được đồn đại dạo trước.” An Nham ở bên cạnh cũng chú ý đến Diệp Trường Ca và A Ngưng, nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Diệp Trường Ca, trực tiếp lên tiếng phàn nàn.

“Tôi vốn tưởng Thần Đồ là đẹp trai nhất rồi, không ngờ lại có người còn đẹp trai hơn.” Giang Tiểu Trư ở bên cạnh cũng nghe lén được cuộc đối thoại của Lão Trương, mắt sáng lên, trực tiếp mở chiếc kính có thể đo lường sức chiến đấu ra.

“Bụp.” Chưa đo được nửa giây, chiếc kính đo sức chiến đấu đã trực tiếp nổ tung.

“Ái ui, mắt của tôi.” May mà uy lực của kính đo sức chiến đấu cũng nhỏ, không làm tổn thương đến gốc rễ mắt của Giang Tiểu Trư, chỉ cần xịt chút thuốc chữa trị đặc chế của T.H.A là được.

“Người đàn ông này.” Giang Tiểu Trư vừa xịt thuốc chữa trị vừa nghĩ.

“Thật là đáng sợ, sức chiến đấu của Thần Đồ cũng chỉ làm kính đo sức chiến đấu nứt ra thôi.

Vị Phát Khâu Trung Lang Tướng này chưa đo được nửa giây đã nổ tung, không thể trêu vào, không thể trêu vào.” “Tướng quân đại nhân…” “Thôi, đừng gọi tôi là tướng quân đại nhân nữa, cứ gọi thẳng là Trường Ca đi.” Nghe Lão Trương lại gọi là tướng quân đại nhân,

Diệp Trường Ca trực tiếp cắt lời Lão Trương, bảo ông ta gọi Trường Ca là được rồi.

Dù sao ở thời hiện đại mà gọi là tướng quân đại nhân, nếu ở trước mặt người khác, chẳng phải sẽ bị cho là đồ cổ hủ sao.

"Vậy Trường Ca đại nhân, vị này là Thần Đồ, tiểu sư thúc của tôi, bên kia là An Nham tiểu huynh đệ và Giang Tiểu Trư tiểu huynh đệ." Lão Trương cũng cảm thấy gọi tướng quân đại nhân không ổn, nên gọi là Trường Ca đại nhân, cung kính giới thiệu với Diệp Trường Ca.

"Chào anh, Thần Đồ." Thần Đồ đưa tay ra, tự giới thiệu.

Diệp Trường Ca cũng nhướng mày đưa tay ra nói.

"Chào anh, Diệp Trường Ca." Hai người bắt tay xong, ai về chỗ nấy, không ai nói thêm một lời nào.

Nhìn bộ dạng của Thần Đồ, Diệp Trường Ca cũng bất lực thầm phàn nàn trong lòng.

Chương 39

"Nếu theo như kiếp trước, Trương Kỳ Lân thật sự rất lạnh lùng, Thần Đồ cũng vậy." Trên máy bay, bảy người nhóm Diệp Trường Ca đã xuất phát được một giờ.

"Này, Giang Tiểu Trư, sức chiến đấu mà cậu đo được của Diệp Trường Ca đó, đã làm nổ cả kính của cậu à?" Thấy mắt trái của Giang Tiểu Trư hơi sưng đỏ, An Nham ngồi bên cạnh nén cười nói.

Thấy bộ dạng của An Nham, Giang Tiểu Trư cũng bất giác sờ sờ mắt trái, bất đắc dĩ nói.

"Hết cách rồi, Diệp Trường Ca đó thật sự rất mạnh, chưa đo được một giây đã nổ tung rồi.

Hồi đó lúc ở Tỏa Long Tỉnh, tôi đo sức chiến đấu của Thần Đồ, Thần Đồ cũng chỉ làm nó nứt ra thôi." Nghe lời Giang Tiểu Trư, An Nham vốn tưởng kính đo sức chiến đấu chỉ bị hỏng, kinh ngạc há to miệng.

Cậu biết Thần Đồ mạnh đến mức nào, nhưng không ngờ Diệp Trường Ca đẹp trai hơn Thần Đồ lại còn mạnh hơn Thần Đồ.

"Nói thật, không ngờ…" Nghe lời Giang Tiểu Trư, An Nham lộ vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

"Trời ạ, cậu không thấy người ta đã là hoa có chủ rồi sao?

Diệp Trường Ca sâu không lường được đó, cậu mà dám có ý gì, tôi vừa mới nhìn A Ngưng đó thêm một cái, A Ngưng lập tức quay đầu lại, ánh mắt đó, thiếu chút nữa là đâm chết tôi, sắc bén quá." "Cũng phải thôi, A Ngưng đó cũng không phải dạng vừa đâu.

Xem ra không thể trông mặt mà bắt hình dong được, giống như

Diệp Trường Ca đó.” Giang Tiểu Trư nghe xong cũng không mấy kinh ngạc gật đầu nói.

Dù sao, người yêu của cường giả thì cũng phải mạnh là điều đương nhiên.

“Này, không phải cậu còn một cái kính đo sức chiến đấu nữa sao?

Đo thử A Ngưng đó xem thế nào.” “Không hay lắm đâu, dù sao người ta cũng là…” Nghe lời An Nham, Giang Tiểu Trư tuy đồng ý, nhưng mình đâu có quen người ta.

“Ai da, không sao đâu.” “Vậy, vậy được thôi.” Do dự một lúc, Giang Tiểu Trư từ trong ba lô lấy ra một chiếc kính đo sức chiến đấu khác, đeo lên mắt phải.

Giang Tiểu Trư ấn vào kính, nhìn về phía A Ngưng.

Ở một nơi khác, Diệp Trường Ca mở đôi mắt màu tím đen của mình ra, lộ ra một tia lạnh lẽo.

“Kẻ trắng trợn như vậy, tìm chết sao?” “Thần Thú Chi Đồng.” Đồng tử của Diệp Trường Ca chuyển thành màu vàng kim, trực tiếp nhìn về phía Giang Tiểu Trư.

“Bụp.” Mắt của Giang Tiểu Trư lại một lần nữa bị thương.

Nhưng không chỉ vậy, ánh mắt của Diệp Trường Ca còn dùng đến lôi điện của Thần thú Bạch Hổ, cũng chính là Lôi Thần Thú.

Tuy chỉ dùng một tia, nhưng cũng đủ để dạy dỗ rồi.

“A a.” Hai tiếng hét thảm thiết từ phía An Nham truyền ra.

An Nham vốn ngồi cùng Giang Tiểu Trư cũng bị liên lụy, bị điện giật toàn thân đen thui, tóc tai dựng đứng.

Tiếng động của hai người cũng thu hút sự chú ý của mọi người, lập tức trong khoang máy bay vang lên vô số tiếng cười.

Thần Đồ ở hàng ghế sau cũng mở mắt ra, từ từ liếc nhìn Diệp Trường Ca, cảm thấy chuyện An Nham hai người gặp phải chắc chắn phần lớn là do Diệp Trường Ca làm.

A Ngưng thấy An Nham hai người bị dạy dỗ xong, ngọn lửa tụ tập trên tay cũng tan đi.

Nếu không phải là cùng một đội, cô đã sớm một mồi lửa đốt chết An Nham hai người rồi.

"Ôi ~ tôi không chịu được nữa, tôi đi vệ sinh một lát." Lão Trương ở bên cạnh kẹp chặt hai đùi, sắc mặt khó chịu nói.

Vương Thắng Lợi ngồi bên cạnh, bịt mũi khó chịu nói.

"Là người phái Bàn Sơn, mà suốt ngày chỉ biết đi vệ sinh, thật là ghê tởm." "Biết cái quái gì, ta là bổ âm tả dương.

Ai da, không được rồi, đi đây." Lão Trương cũng nghe lời Vương Thắng Lợi đáp lại một câu, trực tiếp chạy về phía nhà vệ sinh.

"Ai da, mùi gì vậy." "Tôi đi chết đây." "Trời ạ, lão già kia làm cái gì thế."… Các hành khách bị Lão Trương liên lụy cũng bịt mũi ngửi thấy mùi xì hơi và mùi cơ thể của Lão Trương.

Đối với Diệp Trường Ca ngồi ở hàng ghế sau, không bị Lão Trương làm ảnh hưởng.

Buổi chiều, bốn giờ.

Trên máy bay, Diệp Trường Ca mở mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng may mắn.

"Sao vậy, Trường Ca, trông anh có vẻ tâm sự nặng nề." A Ngưng dụi dụi mắt, thấy Diệp Trường Ca có tâm sự liền hỏi.

"Không sao, thời tiết bên ngoài có vẻ không tốt lắm." Nghe lời Diệp Trường Ca, A Ngưng cũng nhìn ra ngoài một cái, quả thật cả

tầng mây đều là màu đen.

"Ầm ầm." Từng tia sét lóe lên từ trong tầng mây.

Ở phía khác, Vương Thắng Lợi cũng ngủ dậy, dụi dụi mắt, thấy bên cạnh không có Lão Trương, trực tiếp phàn nàn.

Chương 40

“Lão Trương này cũng thật là, tôi đã ngủ một giấc rồi mà vẫn chưa thấy về, không phải rơi vào nhà vệ sinh rồi chứ.” Vương Thắng Lợi tháo dây an toàn trên người ra, định đi tìm Lão Trương.

“Mẹ kiếp, ôi chao.” Chỉ thấy Vương Thắng Lợi nhìn một người phụ nữ xinh đẹp.

“Tuy kém xa người yêu của đại nhân Trường Ca, nhưng cũng không tệ rồi.” Vương Bàn Tử nghĩ vậy, liền đi đến bên cạnh người phụ nữ đó nói.

“He he, tiểu thư, làm quen một chút nhé, Bàn gia tôi tên là Vương Thắng Lợi.” Người phụ nữ đó đánh giá Vương Thắng Lợi, sắc mặt lạnh đi, quát.

“Anh mới là tiểu thư, cả nhà anh đều là tiểu thư.” “Ấy, không phải, ý của tôi không phải như vậy.” Thấy người đẹp trước mắt ghét mình, Vương Thắng Lợi cũng lo lắng giải thích.

“Hừ.” Người phụ nữ đó trực tiếp lạnh lùng hừ một tiếng rồi không thèm để ý đến Vương Thắng Lợi nữa.

Diệp Trường Ca phía sau nhìn người phụ nữ đang đối thoại với Vương Thắng Lợi, nheo mắt nói.

“Là Bao Ni Lộ sao?

Một trong những tồn tại bí ẩn nhất của *Dũng Giả Đại Mạo Hiểm*.” A Ngưng ở bên cạnh cũng thấy Diệp Trường Ca liếc nhìn Bao Ni Lộ, trực tiếp che miệng cười nói.

“Trường Ca, loại phụ nữ đó anh cũng muốn sao?

Trông cô ta có vẻ phong trần lắm đó.

Đương nhiên nếu anh muốn em sẽ không ngăn cản đâu.” Diệp Trường Ca nghe lời A Ngưng, bất lực đảo mắt một cái, cũng lười giải thích với A Ngưng.

Thấy bộ dạng của Diệp Trường Ca, A Ngưng cũng cười cười.

Thật ra lời nói vừa rồi cũng chỉ là trêu chọc Diệp Trường Ca thôi, dù sao cô cũng biết khẩu vị của Diệp Trường Ca, chắc chắn anh cũng không muốn.

“Gặp nạn hàng không rồi, A Ngưng, nắm chặt tay anh.” Đột nhiên, sắc mặt Diệp Trường Ca thay đổi.

Đối với người có huyết mạch Tử Kim Thần Long, cậu sớm đã phát hiện ra luồng khí lưu mạnh và sấm sét trong tầng mây.

Đối với loại thảm họa thiên nhiên này, Diệp Trường Ca hiện tại cũng bó tay.

Nhưng, không có nghĩa là sau này không thể khống chế tự nhiên, chỉ là hiện tại cậu chưa thể vận dụng thành thạo sức mạnh huyết mạch, muốn khống chế tự nhiên cần một thời gian nữa.

Thần Đồ ở hàng ghế sau cũng mạnh mẽ mở mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chỉ thấy bên ngoài sấm chớp đùng đùng, mây đen giăng kín.

“Ái ui, mẹ kiếp.” Chỉ thấy Vương Thắng Lợi đang đứng, trực tiếp bị máy bay chao đảo ngã về phía Bao Ni Lộ.

Vương Thắng Lợi ở giữa không trung thấy sắp ngã vào người cô, lộ ra nụ cười.

“Không thể trách tôi được nhé, đều là lỗi của máy bay.” Đột nhiên, máy bay mạnh mẽ hạ xuống, Vương Thắng Lợi vốn sắp ngã vào Bao Ni Lộ cũng trực tiếp lơ lửng trên không.

Hai người mắt to nhìn mắt nhỏ, Bao Ni Lộ có dây an toàn cũng kinh ngạc nhìn Vương Thắng Lợi đang lơ lửng.

Vương Thắng Lợi lơ lửng trên không cũng lộ vẻ kinh ngạc hoảng hốt.

Chưa đầy mấy giây, Vương Thắng Lợi đột nhiên mạnh mẽ rơi xuống.

"Mẹ kiếp, chuyện gì vậy?" "Xong rồi xong rồi, chúng ta tiêu đời rồi." An Nham và Giang Tiểu Trư vốn đang tựa đầu vào nhau ngủ say cũng bị đánh thức.

"Thưa quý hành khách, chúng ta đã gặp phải luồng khí lưu mạnh, xin hãy giữ bình tĩnh, phi hành đoàn của chúng tôi đang tìm cách vượt qua." Loa phát thanh vang lên, nhưng hoàn toàn không có tác dụng, tất cả hành khách trong khoang đều hoảng loạn.

Đột nhiên, một cảm giác rơi xuống khiến mọi người lại lần nữa cảm nhận được.

Cảm giác rơi xuống lần này không biến mất nữa, vì máy bay đã hoàn toàn mất thăng bằng, chỉ có thể máy bay hỏng người vong.

Vài phút sau, máy bay hoàn toàn rơi xuống một nơi nào đó.

Diệp Trường Ca sau khi thu hồi lôi điện trên người A Ngưng và mình, liếc nhìn mọi người.

Chỉ phát hiện chỉ có đội của mình là bình an vô sự, những người khác đều đã chết, nhưng không thấy Lão Trương đi đâu.

Thần Đồ ném một mảnh vỡ trong tay sang một bên, vỗ vỗ vào An Nham và Giang Tiểu Trư bên cạnh.

"Hửm?

Thần Đồ?

Cậu cũng chết rồi sao?

Vậy mà cả cậu cũng chết rồi à…" An Nham và Giang Tiểu Trư đang hôn mê cũng tỉnh lại.

Chương 41

An Nham tỉnh dậy, cái nhìn đầu tiên là thấy Thần Đồ, mơ màng nói, cứ tưởng mình đã chết.

Thấy An Nham không chết, Thần Đồ cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó lạnh lùng nói.

“Chúng ta đều chưa chết, yên tâm đi.” “Cái gì?

Rơi từ nơi cao như vậy xuống mà chúng ta không chết…” Tuy chỉ cao mấy nghìn mét, nhưng dù sao cũng là mấy nghìn mét, rơi xuống mà không chết, chỉ có thể là phúc lớn mạng lớn.

Nghe lời An Nham, Thần Đồ không trả lời, chỉ liếc nhìn Diệp Trường Ca đang đi ra từ xác máy bay.

“Vừa rồi, lúc sắp rơi xuống, có một luồng lôi điện kỳ lạ bao phủ lên người chúng ta, trực tiếp làm tan biến lực va chạm.

Là cậu làm phải không?

Diệp Trường Ca.” Vài phút sau, nhóm người Thần Đồ cũng ra ngoài.

Vương Thắng Lợi xoa xoa đầu, thấy xung quanh không có Lão Trương, trực tiếp hét lên.

“Lão Trương, ông ở đâu?” “Ở đây này, chất bẩn dính hết lên người tôi rồi.” Chỉ thấy Lão Trương từ trong xác máy bay sau lưng Vương Thắng Lợi đi ra.

Lão Trương vừa dùng giấy lau thứ gì đó trên người, vừa chửi bới.

“Mẹ kiếp, Lão Trương, ông cút xa tôi ra, thối chết đi được.” Cách đó không xa, Vương Thắng Lợi đột nhiên ngửi thấy một mùi gì đó từ

người Lão Trương, nhanh chóng xua tay, một bên ra hiệu cho Lão Trương cút đi một bên nói.

"Mẹ kiếp, thằng béo này." Thấy bộ dạng của Vương Thắng Lợi, Lão Trương cũng một trận bất lực, dù sao máy bay vừa rơi xuống, chất thải đã trực tiếp dính lên người ông ta.

Mọi người cũng thấy bộ dạng của Lão Trương, rất đồng bộ lùi lại mấy bước.

An Nham bịt mũi, giọng ồm ồm nói.

"Trương thiên sư, lúc ông chưa tắm rửa sạch sẽ thì đừng lại gần tôi, nếu không, tôi cũng bị thối theo mất, oẹ~~" An Nham chưa nói xong đã không chịu nổi mà nôn ra.

An Nham vừa nôn, giống như mồi lửa dẫn đường, Giang Tiểu Trư và Vương Thắng Lợi hai gã béo lớn nhỏ cũng không chịu nổi mà nôn theo.

Thấy bộ dạng ghê tởm của ba người, Diệp Trường Ca và A Ngưng cũng lùi ra xa hơn.

"Phù, may mà mình nhớ đoạn tình tiết này, đã nhanh chóng phong bế khứu giác rồi." Đúng vậy, Diệp Trường Ca đã phong bế khứu giác của mình và A Ngưng.

Vốn dĩ A Ngưng cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng thấy cảnh này, A Ngưng cũng trực tiếp cảm thán thật là thần cơ diệu toán.

Thần Đồ ở bên cạnh sắc mặt bình tĩnh nhìn mọi người, dường như không ngửi thấy mùi trên người Lão Trương.

"Mẹ kiếp, tổng tài bá đạo không có khứu giác à?" Thấy Thần Đồ đứng gần nhất mà không nôn, vẻ mặt bình tĩnh, An Nham cũng kinh ngạc nói.

“Không phải, oẹ~~ cái này gọi là tinh thần chuyên nghiệp đó~ oẹ ~” Sau khi nôn vài phút, Thần Đồ lùi lại mấy bước, tháo chiếc băng đô đen trên tai xuống.

Nhưng vừa tháo xuống, mùi hôi thối xộc vào mũi khiến anh cũng phải nhíu mày, vội vàng đeo lại chiếc băng đô rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

“Trương thiên sư, ông đã ăn cái gì vậy, thối quá.” “He he, cũng không có gì đâu.” Sau khi đi bộ hơn mười phút, cả nhóm đã đến một ngôi làng nhỏ.

“Này, Thần Đồ, có chắc là ngôi làng nhỏ này không?

Hỏi mấy phút rồi mà không ai biết vị trí của lăng mộ vua Cao Miên cả.” An Nham có chút bực bội nói với Thần Đồ bên cạnh.

Thần Đồ liếc nhìn An Nham một cái rồi tự mình đi về phía trước.

“Ai da, đừng tức giận mà An Nham, ngôi làng nhỏ này giao thông bị tắc nghẽn, có lòng cảnh giác với người ngoài là chuyện bình thường.” Thấy An Nham có vẻ càng tức giận hơn, Giang Tiểu Trư lập tức an ủi.

Ở phía bên kia, Diệp Trường Ca đã sớm mở Thần Thú Chi Đồng, đôi mắt khẽ nheo lại nhìn những con quỷ hình đứa trẻ màu đen trên gáy của dân làng.

“Trường Ca, đó là thứ gì vậy?” Với huyết mạch Băng Diễm Huyết Vũ Điệp, A Ngưng cũng nhìn thấy những đứa trẻ màu đen trên gáy của dân làng.

“Quỷ Mạn Đồng.” Diệp Trường Ca thu hồi Thần Thú Chi Đồng rồi từ từ nói.

“Quỷ Mạn Đồng?” A Ngưng khẽ nói, dường như biết về Quỷ Mạn Đồng, nhưng lại có vẻ như không biết.

Diệp Trường Ca nhìn bộ dạng của A Ngưng, liền giải thích.

“Nữ minh tinh Phiêu Phiêu ở Hong Kong nuôi Quỷ Mạn Đồng đó, chỉ là đã mất kiểm soát thôi.” “Ồ ~ em biết rồi, Cầu Đức Xảo từng bảo em đi điều tra con tiểu quỷ mà nữ minh tinh Phiêu Phiêu đó nuôi.” Nghe đến nữ minh tinh Phiêu Phiêu, A Ngưng mới nhớ ra.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, cả nhóm cũng đang ở trong một căn nhà thảo luận về những gì đã điều tra được hôm nay.

“Thần Đồ, những con tiểu quỷ trên gáy của dân làng chiều nay là gì vậy?” An Nham có chút lo lắng hỏi Thần Đồ đang khoanh tay dựa vào tường.

“Đó là Quỷ Mạn Đồng, tôi đã thấy khi vào làng.” Diệp Trường Ca không đợi Thần Đồ nói, đã tự mình lên tiếng.

Chương 42

Thần Đồ đang dựa vào tường có chút kỳ quái liếc nhìn Diệp Trường Ca, không ngờ thực lực mạnh như vậy, kiến thức cũng uyên bác như thế.

“Thấy ở cổng làng à?

Ồ ~ là bức tượng hình đứa trẻ đó phải không?” An Nham suy nghĩ, rồi phấn khích đứng dậy nói.

“Sao chúng tôi lại không thấy, Bàn gia tôi và Lão Trương không hề thấy.” Vương Thắng Lợi ở bên cạnh không phục, có chút không vui nói.

Lão Trương ngồi bên cạnh Vương Thắng Lợi cũng không phục, lập tức thanh minh.

“Này, Vương Bàn Tử, đừng có ngậm máu phun người nhé.

Chiều nay tôi đã sớm thấy rồi, vừa định đi điều tra thì cậu lại kéo tôi đi ăn thịt chuột.” “Ách, tôi đó là đang thử thách nội tâm cậu có kiên định không thôi mà.” “Hừ, cái thằng…” Trong lúc họ đang cãi nhau, mắt Diệp Trường Ca lóe lên, từ từ liếc nhìn oán khí và âm khí khá nhạt trên bầu trời, đương nhiên người thường không thể nhìn thấy được.

Đột nhiên, Thần Đồ cau mày, liếc nhìn lên trời rồi không làm gì nữa.

“Đi thôi, chúng ta vào làng xem những người dân đó đi, e là sẽ có bất ngờ lớn đấy.” Thấy Lão Trương và Vương Thắng Lợi cứ cãi nhau, Diệp Trường Ca cuối cùng không nhịn được phải cắt ngang, e là cãi đến sáng mai cũng chưa xong.

“Hừ X2” Hai người rõ ràng là nể mặt Diệp Trường Ca, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng với nhau rồi dừng lại.

Sau khi cả nhóm ra ngoài, họ chia nhau đến những ngôi nhà khác nhau để tìm dân làng.

“Hả, Trường Ca?” A Ngưng kinh ngạc nhìn những người dân đang quỳ trên đất, thành kính bái lạy bức tượng đứa trẻ màu đen ở phía trên.

“Thứ này là gì?” Diệp Trường Ca nhìn oán khí màu đen trên bức tượng Quỷ Mạn Đồng, khẽ nheo mắt.

Nếu không có Thần Thú Chi Đồng, e là không nhìn thấy được những luồng oán khí màu đen này.

Phải nói là oán khí này ẩn giấu rất kỹ, e là A Ngưng và Thần Đồ cũng không nhìn thấy được.

Mười mấy phút sau, cả nhóm cũng đã xem xong tất cả dân làng.

Tất cả dân làng vào thời điểm này đều vô cùng thành kính bái lạy Quỷ Mạn Đồng, gọi thế nào cũng không tỉnh.

“Này, có ai thấy chị Bao đâu không?” An Nham thở hổn hển nói với mọi người.

Mọi người cũng nhìn nhau một cái, đều thấy trong mắt đối phương sự mờ mịt, có người không biết chị Bao, có người không thấy chị Bao.

“An Nham, cậu gọi điện cho chị Bao chưa?” “Gọi rồi, nhưng tắt máy.” Là một thanh niên trẻ tuổi, An Nham có chút lo lắng nói.

Trong lúc họ đang nói chuyện, Diệp Trường Ca, A Ngưng và Thần Đồ đồng thời nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy trên bầu trời không biết từ khi nào đã xuất hiện oán khí

và âm khí màu đen khổng lồ.

Những oán khí và âm khí này đã hiện ra, người bình thường cũng có thể nhìn thấy.

"Mẹ kiếp, âm khí đậm đặc như vậy phải cần bao nhiêu con quỷ chứ." Động tĩnh của ba người cũng thu hút sự chú ý của mọi người, Vương Bàn Tử ở bên cạnh cũng giật mình nói.

Đột nhiên, mắt của bức tượng Quỷ Mạn Đồng ở cửa lập tức sáng lên màu xanh lục.

"Đến rồi!" Diệp Trường Ca nhìn âm khí tụ tập xung quanh, cảnh giác nói với mọi người.

Chỉ thấy, âm khí và oán khí xung quanh đều hóa thành Quỷ Mạn Đồng.

Số lượng Quỷ Mạn Đồng này lên đến hàng nghìn con, đều đang nhanh chóng bò về phía mọi người.

"Mẹ kiếp, nhiều Quỷ Mạn Đồng như vậy, chúng ta không phải tiêu đời rồi sao." Giang Tiểu Trư ở bên cạnh cũng lộ vẻ kinh hãi, sợ hãi nói.

Thần Đồ cũng nhíu chặt mày, cảnh giác nhìn xung quanh, trên tay cũng đã lấy ra thần kiếm Kinh Trập được Long Lân cường hóa.

E là đối phó với hàng nghìn con Quỷ Mạn Đồng này cũng vô cùng vất vả.

Trong lúc mọi người nhìn Quỷ Mạn Đồng ngày càng áp sát, chuẩn bị tấn công thì trên bầu trời vang lên một giọng nam.

"Music." Chỉ thấy trên bầu trời cao mấy chục mét, một người mặc áo choàng, đeo hai chiếc găng tay khổng lồ lao thẳng xuống dưới.

"Bùm." Người đó cũng đấm xuống đất, một khu vực hai mét bị

đánh nổ tung, xung quanh mười mét cũng xuất hiện những vết nứt.

Sau khi người đó đứng dậy, làm bộ ngầu lòi quay lưng về phía mọi người.

"Đó, đó có phải là mã hiệu Thiên Long không." Trong lúc ngẩn người, Giang Tiểu Trư cũng nhìn rõ áo choàng của người đó, sau lưng áo choàng đó có thêu hai con rồng, phía dưới có một dòng chữ tiếng Anh.

Giang Tiểu Trư vội vàng lấy ra thiết bị đầu cuối thu thập tư liệu trong ba lô, tra cứu.

"Đội đột kích Thiên Long?" Nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Giang Tiểu Trư, Thần Đồ ở bên cạnh cũng không nhịn được liếc nhìn một cái.

Chương 43

“Bingo.” Người đó cũng quay người lại, liếc nhìn mọi người một cái rồi tự mình nói.

“Ta là đất động núi rung, núi lở đất nứt, đội đột kích Bách Chiến Thiên Long, thành viên số ba mươi tám, gọi tắt là, DSB.NO.38, Long Ngạo Thiên SIR.” Long Ngạo Thiên vừa nói vừa làm động tác, trông rất ra vẻ.

“Gào.” Chỉ thấy mấy con Quỷ Mạn Đồng phía sau lập tức nhảy lên, lúc định tấn công lén Long Ngạo Thiên thì hắn ta trực tiếp quay người một quyền đấm cho mấy con Quỷ Mạn Đồng đó tan thành oán khí và âm khí.

“Đừng ngẩn ra nữa, nhiều Quỷ Mạn Đồng hơn đang đến kìa.” Diệp Trường Ca cũng hoàn hồn, trực tiếp lấy ra thần kiếm Kinh Trập không chỉ được cường hóa đến cấp B cực hạn, mà dạo trước còn dùng máu của hai đại Thần thú cường hóa, trực tiếp cường hóa lên cấp A trung đẳng.

Chỉ thấy thần kiếm Kinh Trập của Diệp Trường Ca cũng dài thêm hai centimet, trên thân có những đường vân năng lượng màu bạc, vàng, tím đang sáng lên, hai bên thân kiếm có hình Bạch Hổ và Tử Kim Thần Long.

Mắt của Bạch Hổ tỏa ra ngọn lửa màu vàng kim, Tử Kim Thần Long tỏa ra ngọn lửa màu tím.

Mấy hôm trước, lúc vừa mới cường hóa thành như vậy, Diệp Trường Ca cũng ngẩn người, dù sao cũng quá đẹp rồi.

“Thanh kiếm đó.” Thần Đồ có chút ngẩn người nhìn Kinh Trập trong tay Diệp Trường Ca, tuy Kinh Trập trong tay Diệp Trường Ca

đã thay đổi hình dạng rất nhiều, nhưng anh vẫn nhận ra đó là thần kiếm Kinh Trập.

"Vậy thì, đến lượt ta lên sân khấu biểu diễn rồi." Sắc mặt Diệp Trường Ca lạnh đi, tay phải vung Kinh Trập.

Lập tức xung quanh xuất hiện lôi điện màu tím, trong những tia lôi điện đó còn mang theo hỏa diễm.

Trong nháy mắt, một phần ba Quỷ Mạn Đồng xung quanh đã bị tiêu diệt.

Đột nhiên, mắt của hai con Thần thú hai bên Kinh Trập trên tay Diệp Trường Ca đột nhiên sáng lên.

Những lôi điện và hỏa diễm màu tím đó trực tiếp hóa thành hai con Thần thú.

Hai con Thần thú đó chính là Bạch Hổ và Tử Kim Thần Long.

"Gào X2" Hai con Thần thú gầm lên một cách linh tính, tiếng gầm lập tức chấn chết hàng trăm con Quỷ Mạn Đồng.

Rất nhanh, tiếng gầm cũng kết thúc, hai con Thần thú cũng tự mình lao đi giết địch.

Hơn mười giây trôi qua, những con Quỷ Mạn Đồng do âm khí và oán khí tụ tập lại cũng gần như chết sạch, thậm chí oán khí trên trời cũng bị đánh tan.

"Hả?" Mọi người đồng loạt nuốt nước bọt, ánh mắt vô cùng kiêng dè nhìn thân ảnh vô địch phía trước.

Ánh mắt kiêng dè của Long Ngạo Thiên ở bên cạnh nhanh chóng biến mất, nhưng rồi lập tức bị sự tham lam lấp đầy.

Hắn cho rằng thanh niên tuấn mỹ này mạnh như vậy e là nhờ thanh kiếm trong tay.

“Hử?” Đột nhiên ánh mắt Diệp Trường Ca khẽ động, nhìn về phía Long Ngạo Thiên ở bên cạnh.

Long Ngạo Thiên có chút chột dạ quay đầu đi.

Đột nhiên, một con Quỷ Mạn Đồng xuất hiện dưới háng Long Ngạo Thiên, tấn công lén vào hạ bộ của hắn.

Ánh mắt Thần Đồ ở bên cạnh khẽ động, rất nhanh chóng phi Kinh Trập về phía con Quỷ Mạn Đồng đó.

“A~” Quỷ Mạn Đồng hét thảm một tiếng rồi hóa thành oán khí âm khí biến mất.

Long Ngạo Thiên ngẩn ra, lập tức ánh mắt sáng rực, trực tiếp dùng chân phải đá một cú, đá Kinh Trập lên trời, bắt lấy rồi cúi đầu tự mình lẩm bẩm.

“Wait, thanh kiếm gỗ này chạm vào có cảm giác như bị điện giật, tuyệt đối không phải vật tầm thường.” “Lẽ nào, đây là thần kiếm Kinh Trập trong truyền thuyết sao?

Right, không phải tất cả kiếm gỗ đào đều có thể được gọi là Kinh Trập, ta từng thấy ghi chép liên quan trong hồ sơ tuyệt mật của tổ chức, chỉ có…” “Hừm, dường như còn được cường hóa bằng Long Lân, ha ha ha, bảo vật như vậy mới xứng với một hero thực sự.

That's right, ta nhất định phải có được nó.” Long Ngạo Thiên cũng hoàn hồn, dừng lại lời nói lúc trước, lập tức sắc mặt trịnh trọng nói.

“Ai ném vậy?” Mọi người đồng loạt nhìn về phía Thần Đồ, chỉ thấy Thần Đồ khoanh tay, vẻ mặt bình thản.

Long Ngạo Thiên cầm Kinh Trập, đi đến trước mặt Thần Đồ, liếc nhìn Kinh Trập rồi nói: “Kiếm tốt, ném cũng không tồi, nhưng, So naive, con cuối cùng đó là manh mối mà vị đại nhân kia cố ý để lại.” “Bây giờ vì sự lỗ mãng của cậu, manh mối mất rồi.” Long Ngạo

Thiên vẻ mặt khoa trương, hai tay dang ra hai bên nói.

“Ai vậy?” Diệp Trường Ca ở bên cạnh cũng đã thu hồi Kinh Trập, nhướng mày giả vờ không quen biết Long Ngạo Thiên nói.

Vẻ mặt đó của Long Ngạo Thiên lập tức biến mất, trực tiếp cười nói.

“Xin chào vị đại nhân này, cậu béo lúc nãy cũng đã nói rồi, tôi là Long Ngạo Thiên của đội đột kích Thiên Long.

Này, cậu béo, đọc thông tin của tôi đi.” Tuy Long Ngạo Thiên muốn có được thần kiếm Kinh Trập trên người Diệp Trường Ca, nhưng khi chưa có cơ hội, nhất định phải tôn trọng đối phương.

Dù sao nếu đối phương phát hiện ra mục đích của mình, không chừng sẽ bị diệt khẩu mất.

Giang Tiểu Trư cũng vội vàng mở thông tin của Long Ngạo Thiên ra, lập tức đọc.

“Thuộc đội chiến đấu đặc biệt của T.H.A…” Nghe Giang Tiểu Trư đọc thông tin, Long Ngạo Thiên học theo dáng vẻ của Thần Đồ, cao ngạo nhìn Thần Đồ.

Chương 44

“Đãi ngộ tương đương với đội chiến đấu đặc biệt của T.H.A.” “Thành viên số 38 của đội đột kích Thiên Long, tên tiếng Trung là Long Ngạo Thiên, tên tiếng Anh...” “Năm tuổi gia nhập trại huấn luyện thanh thiếu niên của YNF.” “Tám tuổi trở thành đặc công trẻ tuổi nhất trong lịch sử của CEA.” “Mười tuổi được phá lệ thu nhận vào đội đột kích Hải Cẩu.” “Trước khi gia nhập T.H.A, đã từng phục vụ cho Thần Thuẫn Cục.” “Theo tổ chức...

Đô Lạp Long, nhưng đều bị từ chối.” “Quá bá đạo.” Nghe xong bản phân tích tài liệu, chỉ có An Nham và Giang Tiểu Trư kinh ngạc nhìn Long Ngạo Thiên, hiển nhiên những người khác đã biết từ trước.

A Ngưng ghé sát vào tai Diệp Trường Ca, nhỏ giọng nói: “Giang Tiểu Trư nói đúng đấy, Cầu Đức Khảo đã từng mời hắn, nhưng có vẻ vì không đưa ra lợi ích đủ lớn nên đã bị từ chối.” “Chẳng trách, cả người toát ra vương bá chi khí.” An Nham cũng không nhịn được nói với Long Ngạo Thiên.

“Hợp tác với tôi là cơ hội tốt nhất để hai người học hỏi.” “Manh mối mất rồi thì đi tìm, phạm sai lầm phải dám thừa nhận.” Long Ngạo Thiên tay cầm Kinh Trập, nói với hai người An Nham.

“Vãi!” Đột nhiên hai người An Nham nhìn về phía sau Long Ngạo Thiên rồi giật nảy mình.

“Hửm?” Thấy bộ dạng của hai người, Long Ngạo Thiên cũng quay người lại.

“Đệt.” Thần Đồ xoay xoay thanh Kinh Trập không biết đã lấy được từ lúc nào, một tay xách con Quỷ Mạn Đồng đang giãy giụa.

“Sao lại là con cuối cùng.” Long Ngạo Thiên nhìn Kinh Trập trên

tay Thần Đồ, vội vàng nhìn xuống tay mình, nhưng trên tay làm gì có Kinh Trập nữa.

"Vãi, Thần Đồ ra tay từ lúc nào thế, ngay cả đao cũng..." Giang Tiểu Trư và An Nham liếc nhìn nhau, kinh hãi thốt lên.

Nghe hai người phía sau nói vậy, Long Ngạo Thiên thấy mất mặt, liền quay sang gầm lên với hai người An Nham.

"To gan, tất cả đứng thẳng cho tôi, L..." Chưa đợi Long Ngạo Thiên nói xong, A Ngưng đã che miệng cười khúc khích.

"Hai người này thật là, sợ một người phụ nữ làm gì chứ?" "Ặc, phụ nữ?" Mọi người đều ngẩn ra.

"Cô..." Long Ngạo Thiên sa sầm mặt, ngay lúc định bảo A Ngưng im miệng thì linh lực trên người Diệp Trường Ca bùng nổ, mặt đất dưới chân lập tức biến thành một cái hố lớn.

Long Ngạo Thiên mặt mày âm trầm nuốt lại những lời định nói vào trong bụng.

Sau khi Diệp Trường Ca và A Ngưng đổi vị trí, A Ngưng tỏ vẻ vô tội nói: "Thực ra người phụ nữ đó tên..." "À, để tôi nói cho, trước đây Long Ngạo Thiên lập đội với người khác, không một ai sống sót trở về, chỉ có một mình hắn ta sống sót." "Nhưng chuyện này đã bị tổ chức T.H.A ém nhẹm rồi.

Haizz, đừng hỏi vì sao tôi biết, tôi xem được trong tài liệu về Long Ngạo Thiên của một tổ chức khác, bên trong rất đầy đủ, bí mật của Long Ngạo Thiên đều có trong đó." A Ngưng nhún vai, liếc nhìn Long Ngạo Thiên.

Mọi người cũng liếc nhìn Long Ngạo Thiên đang đứng bất động với vẻ mặt âm trầm, rồi đồng loạt cảnh giác.

"Được rồi, đừng để ý đến hắn." Diệp Trường Ca thấy Vương

Bàn Tử đã rút súng ra, không nhịn được lên tiếng.

Dù sao cũng phải vào trong mộ, Long Ngạo Thiên còn có thể làm gì được chứ.

Nghe Diệp Trường Ca nói vậy, mọi người cũng hơi nheo mắt lại, sau đó từ từ hạ vũ khí trong tay xuống.

"Đi thôi, tôi tìm được nơi khởi nguồn của khí tức Quỷ Mạn Đồng rồi, ở trong căn nhà cổ kia." Diệp Trường Ca nhận lấy con Quỷ Mạn Đồng từ tay Thần Đồ, mở Thần Thú Chi Đồng ra, ghi nhớ khí tức khởi nguồn của nó, sau đó bóp nát nó.

Sau đó, Diệp Trường Ca dẫn A Ngưng đi về phía ngôi nhà cổ.

Mọi người nhìn nhau một lúc rồi nhanh chóng đi theo.

Long Ngạo Thiên đứng tại chỗ nhìn bóng lưng mọi người đã đi xa, bàn tay từ từ siết chặt, nhưng chỉ vài phút sau cũng đi theo, dù sao hiệp hội đã ra lệnh cho hắn đi hỗ trợ nhóm người này, nếu không hỗ trợ, hiệp hội sẽ đem những chuyện kia ra...

"Chắc là ở đây rồi." Diệp Trường Ca nhìn ngôi nhà cổ nói một câu, rồi tung một cước đá văng cánh cửa đang khóa chặt.

"Chắc là ở đây, dù sao cũng có Quỷ Mạn Đồng." Lão Trương vuốt râu nhìn những con Quỷ Mạn Đồng ở giữa các cột đá xung quanh.

"Ui, Trương thiên sư có mùi vị thật đấy." An Nham đứng bên cạnh bịt mũi, ghê tởm nói.

"Ặc, khụ khụ, hết cách rồi, tôi chưa tắm mà." Lão Trương mặt già đỏ bừng, ngượng ngùng nói, dù sao mùi cũng khá nồng, mà bây giờ vẫn chưa tan hết.

Diệp Trường Ca đi vào trong, nhìn sàn nhà dưới chân, rồi hai ngón tay chọc xuống.

“Bùm!” Sàn nhà lập tức bị chiêu Song Chỉ Tham Động của Diệp Trường Ca lật tung.

Một lối đi xuống lòng đất hiện ra trước mặt mọi người.

“Song Chỉ Tham Động!” Lão Trương và Bàn Tử đồng thanh kinh ngạc, tuy biết Diệp Trường Ca là Phát Khâu Trung Lang Tướng, nhưng nhìn thấy Song Chỉ Tham Động vẫn không khỏi chấn động.

“Trương thiên sư, Song Chỉ Tham Động là gì vậy?

Tên nghe đen tối thế.” An Nham giật giật khóe miệng, hỏi Lão Trương bên cạnh.

“Khụ khụ, Song Chỉ Tham Động là tuyệt kỹ của Phát Khâu Trung Lang Tướng hoặc Phát Khâu Thiên Quan, người bình thường căn bản không học được.” “Người bình thường không học được thì thôi vậy, dù sao tôi cũng chỉ là người bình thường.” Nghe An Nham nói vậy, Lão Trương giật giật khóe miệng, nhìn An Nham bên cạnh thầm nghĩ.

“Nếu cậu mà là người bình thường thì tôi là cái gì?

Ngay cả người bình thường cũng không bằng.” Lần ở ngôi mộ dưới đáy biển, ngay cả Phong Thân Ân Đức cũng phải dùng hết sức lực mới đối phó được, sao có thể là người bình thường?

“Đi.” Thấy Diệp Trường Ca và A Ngưng đã nhảy xuống, Thần Đồ quay đầu nói một câu rồi cũng nhảy theo.

Chương 45

“An Nham, tớ xuống trước nhé.” Giang Tiểu Trư quay đầu nói với An Nham một câu rồi nhanh chóng nhảy xuống.

Chẳng mấy chốc mọi người đều đã nhảy xuống, Long Ngạo Thiên nấp phía sau cũng nhảy xuống theo.

Đợi Long Ngạo Thiên nhảy xuống, Bony Lộ không biết từ đâu xuất hiện trong ngôi miếu cổ, cũng nhảy vào lối đi.

“Vãi, phía trước tối quá, chẳng thấy chút ánh sáng nào cả.” Giang Tiểu Trư cầm một cây gậy huỳnh quang, nhìn về phía trước không có chút ánh sáng nào, có chút sợ hãi nói.

“Ây da, sợ gì chứ, có tớ ở đây mà.” Là bạn tốt của Giang Tiểu Trư, An Nham vỗ vai cậu ta an ủi.

“Nơi này có âm sát chi khí, mọi người cẩn thận một chút.” Lão Trương đi phía sau, một tay cầm lá bùa, cảnh giác nhìn xung quanh.

“Thực ra, về con Quỷ Mạn Đồng kia, hình như tôi biết một chút.” Không chịu nổi sự im lặng trong đội, Giang Tiểu Trư không nhịn được lên tiếng.

“Biết một chút à, lẽ nào trong cái máy đầu cuối của cậu có?” An Nham nói.

“Đúng vậy, để tớ nói cho nghe...” Chưa đợi Giang Tiểu Trư nói xong, Diệp Trường Ca đi đầu đã lên tiếng.

“Quỷ Mạn Đồng là một loại vật bất tử, được luyện chế từ con người.

Đầu tiên, người ta bỏ con người vào trong lò Điếu Hồn Diêu, sau đó dùng lửa lớn nướng lên, nướng thành xác khô.” “Tiếp đó, cho bảy

loại đất từ nghĩa địa vào lò, giam cầm oan hồn bị xé nát trong xác khô, rồi dùng lửa nhỏ nung bảy tiếng đồng hồ.

Như vậy, một con Quỷ Mạn Đồng tươi mới sẽ ra đời." "Thực ra lúc nãy tôi kể là phương pháp luyện chế Quỷ Mạn Đồng đời sau, còn phương pháp từ thời vương triều Cao Miên thì, Giang Tiểu Trư, cậu nói đi." Diệp Trường Ca quay đầu nhìn Giang Tiểu Trư, nói.

Giang Tiểu Trư vốn đang buồn bực vì bị Diệp Trường Ca cướp lời, lập tức mắt sáng lên, nhanh chóng lấy máy đầu cuối ra đọc, sợ lại có người giành mất.

"Vào thời kỳ đỉnh cao của vương triều Cao Miên, vua của Quỷ Mạn Đồng tên là Turyavarman I, người thống trị vĩ đại nhất của vương triều Cao Miên.

Có một lần, ông ta đi chinh phạt một tiểu quốc, trùng hợp thay, con gái của vua nước đó chính là hoàng hậu của Turyavarman." "Đối với việc giấu giếm vợ chuyện này, Turyavarman vô cùng khổ não.

Nhưng không ngờ, người vợ lại lén bỏ kịch độc vào canh của Turyavarman, quyết định hy sinh tình yêu để báo đáp ân tình của cha mẹ." "Không may, vẻ mặt căng thẳng của người vợ đã bị Turyavarman phát hiện.

Trong cơn tức giận, Turyavarman đã giết chết vợ mình nhưng không biết rằng cô ấy đang mang thai." "Vì hối hận, Turyavarman ra lệnh cho pháp sư mổ bụng vợ, lấy đứa bé ra, và dựa theo thuật pháp, đem đứa bé đi nướng co lại thành xác khô, làm thành một Quỷ Mạn Đồng, sử gọi là Vương Quỷ Mạn Đồng.

Những Quỷ Mạn Đồng đời sau về cơ bản đều tiếp nối phương pháp chế tác âm tà này." Nghe Diệp Trường Ca và Giang Tiểu Trư kể về phương pháp chế tác và lịch sử của Quỷ Mạn Đồng, mọi người không khỏi cảm thấy thương xót cho những đứa trẻ đó.

“Vào thời đó, ai biết Turyavarman I có thực sự hối hận không?” Diệp Trường Ca đi phía trước chậm rãi nói.

Mọi người ngẩn ra, đúng vậy, nếu Turyavarman I thật sự hối hận, liệu ông ta có biến con mình thành Vương Quỷ Mạn Đồng không?

“Giang Tiểu Trư cũng chưa kể hết.

Sau khi Vương Quỷ Mạn Đồng được chế tạo xong, nó và Turyavarman như hình với bóng.

Do bị Vương Quỷ Mạn Đồng mê hoặc, Turyavarman và binh lính của ông ta trở nên điên cuồng.” “Cực kỳ hiếu chiến, không quan tâm đến tính mạng đối thủ, trong mắt họ, mọi thứ đều trở thành cỏ rác.” Nói rồi, mọi người đã thấy một tia sáng ở phía trước.

Nhưng họ không biết rằng, mỗi khi họ đi qua, những binh lính xác khô đều liếc nhìn họ một cái.

Sau khi nhóm Diệp Trường Ca ra khỏi đường hầm, họ nhìn thấy một đứa trẻ toàn thân tỏa ra ánh sáng vàng, hai bên buộc tóc đuôi ngựa đang chơi đùa trên mặt đất.

“Người hay quỷ vậy?” An Nham có chút sợ hãi nhìn đứa trẻ phía trước.

“Đương nhiên là quỷ rồi, không lẽ cậu nghĩ đứa trẻ nào cũng vào được đây à, lại còn tỏa ra ánh sáng vàng nữa.” Giang Tiểu Trư liếc An Nham một cái, cạn lời nói.

Diệp Trường Ca từ từ ngồi xổm xuống, đi đến cách đứa trẻ không xa, vẫy vẫy tay cười nói: “Lại đây.” “Hửm?” Đứa trẻ tò mò nhìn Diệp Trường Ca phía sau, khuôn mặt bụ bẫm lập tức nở nụ cười tươi như hoa, bước chân loạng choạng đi về phía Diệp Trường Ca, hai tay giang ra, như muốn Diệp Trường Ca bế.

“Vãi, Diệp Trường Ca lại có thể cười với người khác, tôi cứ

tưởng anh ấy chỉ cười với cô A Ngưng thôi chứ, không ngờ lại có thể cười với người khác." Giang Tiểu Trư kinh ngạc nhìn Diệp Trường Ca đang cười ấm áp, huých vai An Nham bên cạnh.

"Tớ thấy rồi, thấy chưa, dù người có lạnh lùng đến đâu, trong lòng vẫn có một nơi ấm áp." An Nham đầu tiên là cạn lời, sau đó cười nói.

Ngay lúc đứa trẻ sắp ôm lấy Diệp Trường Ca, đột nhiên một tiếng súng vang lên.

Diệp Trường Ca dùng tay kẹp lấy viên đạn bắn tỉa đang bay về phía đứa trẻ, ném sang một bên, rồi lạnh lùng nhìn Long Ngạo Thiên trên cao.

"Long Ngạo Thiên, anh làm gì vậy, không thấy đứa trẻ đó không phải người xấu sao?" An Nham tức giận nói với Long Ngạo Thiên trên cao.

"Không phải người xấu?

Không phải người xấu sao lại xuất hiện trong lăng mộ vua Cao Miên chứ?

Đừng bị cảnh tượng trước mắt đánh lừa, có lẽ giây tiếp theo nó sẽ biến thành một con tiểu quỷ đáng sợ." "...!" Nghe Long Ngạo Thiên nói vậy, An Nham cũng không thể phản bác được.

"Hứ." Long Ngạo Thiên khinh thường liếc An Nham một cái, sau đó đeo súng bắn tỉa ra sau lưng, trực tiếp nhảy xuống bên cạnh mọi người.

Đứa trẻ kia cũng sợ hãi nhìn Long Ngạo Thiên một cái, sau đó cảm kích nhìn Diệp Trường Ca.

Chương 46

Đứa trẻ lùi lại vài bước, hóa thành một luồng ánh sáng vàng rồi biến mất.

Diệp Trường Ca nhìn xuống vực sâu bên dưới, thương hại nói với Long Ngạo Thiên phía sau: "Long Ngạo Thiên, cậu xong đời rồi, đã chọc phải thứ không nên chọc." Nghe Diệp Trường Ca nói vậy, Long Ngạo Thiên sắc mặt lập tức đại biến: "Đại nhân, tôi đang giúp ngài giết địch mà, ngài không thể giết tôi." Hiển nhiên Long Ngạo Thiên hiểu lầm Diệp Trường Ca định giết hắn để xả giận.

Diệp Trường Ca không nói gì, chỉ mỉm cười bí ẩn với Long Ngạo Thiên, rồi nhảy lên một vị trí cao khác.

Lúc này, cả khu vực đều rung chuyển dữ dội, như có thứ gì đó sắp xuất hiện.

Đột nhiên, một cánh tay khổng lồ màu vàng từ vực sâu không thấy đáy vươn ra.

"Mẹ kiếp, cái gì vậy?" Vương Bàn Tử kinh ngạc đến mức cằm sắp rớt xuống đất, hắn chưa bao giờ thấy cánh tay nào to như vậy.

"Đừng kinh ngạc nữa, mau chạy đi." Lão Trương đã sớm dẫn An Nham và Giang Tiểu Trư chạy về phía sau, vừa chạy vừa không quên gọi Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử thấy vậy cũng biết không thể đối phó được, chỉ có thể chạy theo Lão Trương.

Sắc mặt Long Ngạo Thiên cũng rất tệ, nhìn cánh tay khổng lồ đang vồ về phía mình, trong lòng thầm nghĩ: "Chẳng lẽ, lời của Diệp Trường Ca là mình đã gây ra phiền phức lớn?" "Bùm." Long Ngạo

Thiên nhảy một bước sang nơi khác, vị trí ban đầu lập tức bị cánh tay khổng lồ màu vàng đập nát.

"Tưởng Long Ngạo Thiên ta ăn chay chắc?" Long Ngạo Thiên nhảy qua nhảy lại cũng đã đủ, hắn luôn cảm thấy Diệp Trường Ca đang ở một nơi khác dùng ánh mắt chế giễu mình!

Hắn lấy ra vũ khí của mình, là hai chiếc găng tay kim loại khổng lồ, trực tiếp đối đầu với cánh tay khổng lồ màu vàng kia.

"Đùng." Không ngoài dự đoán, Long Ngạo Thiên quả nhiên bị đánh bay.

Cánh tay khổng lồ màu vàng cũng không tiếp tục đánh Long Ngạo Thiên, mà trực tiếp nắm lấy hắn đang nằm hấp hối trên mặt đất.

Bị nắm chặt nửa người dưới, Long Ngạo Thiên cảm thấy phía dưới không còn chút cảm giác nào, chỉ có thể cầu xin Diệp Trường Ca đang đứng trên cao xem kịch.

"Đại nhân, mau cứu tôi, chúng ta là một đội mà." Nhưng, Diệp Trường Ca trên cao vẫn không hề động dung, ánh mắt bình tĩnh như nước tù.

Thần Đồ ở phía dưới liếc nhìn Diệp Trường Ca rồi lại nhìn Long Ngạo Thiên, trực tiếp hóa thành một luồng sáng xanh xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Ca, nói: "Không cứu hắn sao?

Dù lúc trước hắn có tệ thế nào, dù sao cũng là một đội." Diệp Trường Ca liếc nhìn Thần Đồ bên cạnh, ánh mắt lóe lên vài cái, rồi nói: "Được, tôi cho cậu xem một màn kịch hay." Diệp Trường Ca vừa nói xong liền hóa thành một tia chớp xuất hiện phía trên.

Long Ngạo Thiên đang bám chặt vào vách đá lập tức mừng rỡ, ánh mắt hơi nheo lại, dường như đang tính toán điều gì đó.

Diệp Trường Ca đưa hai ngón tay ra, phủ lên một tia Canh Kim chi

lực của Bạch Hổ, chọc vào cánh tay khổng lồ màu vàng.

Cánh tay khổng lồ màu vàng cũng cảm thấy đau đớn, nhưng không tiếp tục làm hại Long Ngạo Thiên, từ từ thu về, lùi vào trong vách đá.

"Đưa tay cho tôi." Diệp Trường Ca đưa một tay ra, vẻ mặt chân thành nói.

Long Ngạo Thiên đau đớn đến gần như hôn mê cũng tỉnh lại, thấy Diệp Trường Ca đưa tay ra, cũng nắm chặt lấy.

Diệp Trường Ca từ từ kéo Long Ngạo Thiên lên.

Nhưng, đột nhiên giữa hai tay Long Ngạo Thiên xuất hiện một thiết bị hấp thu cơ giới.

"Trở thành chất dinh dưỡng cho ta đi, Diệp Trường Ca." Long Ngạo Thiên cười tà ác, bây giờ hắn không quan tâm đến những người khác nữa, chỉ cần hấp thu hết sức mạnh của Diệp Trường Ca, giết hết tất cả mọi người ở đây thì có sao.

"Tìm chết." Đối với Diệp Trường Ca đã đề phòng hành động của Long Ngạo Thiên từ trước, hắn trực tiếp sử dụng Tử Kim hỏa diễm của Tử Kim Thần Long.

Một ngọn lửa màu tím ngút trời trực tiếp thiêu Long Ngạo Thiên thành tro bụi.

"Hừ, sớm biết vậy rồi." Diệp Trường Ca phủi đi những mảnh vụn còn sót lại trên người Long Ngạo Thiên, vỗ tay lạnh lùng nói.

Mọi người ở phía bên kia thấy Long Ngạo Thiên bị thiêu rụi cũng thở phào nhẹ nhõm, dù sao khi thấy Long Ngạo Thiên đột nhiên tấn công Diệp Trường Ca, họ đã liệt hắn vào danh sách đen rồi.

A Ngưng ở phía trên cũng thở phào, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn cái xác bên cạnh, nếu không phải Diệp Trường Ca đề phòng thì suýt

nữa đã gặp nguy hiểm.

Thần Đồ cũng có chút ngượng ngùng, tuy Long Ngạo Thiên là người đáng ghét, nhưng không ngờ hắn lại là loại người như vậy, lại muốn biến ân nhân cứu mạng của mình là Diệp Trường Ca thành chất dinh dưỡng.

"Bùm." Đột nhiên phía trên sụp đổ, từng tảng đá khổng lồ rơi xuống.

"Trường Ca, anh không sao chứ?" A Ngưng nhảy đến bên cạnh Diệp Trường Ca, lo lắng hỏi.

Diệp Trường Ca liếc nhìn phía trên rồi lại nhìn A Ngưng, nói: "Anh thì không sao, nhưng nếu không đi thì anh sẽ có sao đấy." Trong lúc Thần Đồ mặt đầy xấu hổ, định xin lỗi Diệp Trường Ca, thì Diệp Trường Ca đã dẫn A Ngưng nhảy vào một cửa hang chưa bị sụp đổ.

Sau vài phút, vụ sụp đổ cũng kết thúc.

Bên trong cửa hang, Thần Đồ mặt đầy xấu hổ đi đến trước mặt Diệp Trường Ca.

"Xin lỗi, tôi không biết Long Ngạo Thiên lại là loại tiểu nhân như vậy, suýt nữa khiến anh gặp nguy hiểm." Chưa đợi Diệp Trường Ca lên tiếng, A Ngưng đang ôm Diệp Trường Ca đã nói trước, chỉ thấy A Ngưng mặt mày lạnh lùng: "Hừ, không biết Long Ngạo Thiên là loại tiểu nhân?

Lúc ở trong thôn đó, tôi đã nói rõ cho mọi người rồi, cậu không nghe..." Thấy A Ngưng sắp tuôn một tràng, Diệp Trường Ca trực tiếp đưa tay ra ngăn lại.

Chương 47

A Ngưng thấy Diệp Trường Ca không cho mình mắng nữa, cũng chỉ có thể bĩu môi, không nói gì.

"Được rồi, chuyện này cứ để nó qua đi.

Thần Đồ cũng chỉ xem hắn là đồng đội trong mộ, cứu hắn cũng là điều nên làm, không trách cậu được, dù sao cậu cũng không hiểu rõ Long Ngạo Thiên." Diệp Trường Ca liếc Thần Đồ một cái rồi nói.

Thần Đồ cảm kích nhìn Diệp Trường Ca, hắn đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị Diệp Trường Ca đánh một trận, không ngờ anh chỉ dùng lời nói để giải quyết chuyện này.

"Đi thôi, cửa hang này thông đến nơi sâu hơn." Diệp Trường Ca nhìn âm khí sâu bên trong, chậm rãi nói.

"Được, chúng ta xuất phát." Cả nhóm người cùng đi vào sâu bên trong.

Trên đường đi, A Ngưng cứ bĩu môi, khoanh tay, mặt viết rõ dòng chữ 'em không phục, mau dỗ em đi'.

Thấy bộ dạng của A Ngưng, Diệp Trường Ca nói với đám người Thần Đồ phía sau: "Mọi người đi trước đi, tôi và A Ngưng có chút chuyện." Mọi người nghe xong cũng ngẩn ra, sau đó đều dùng ánh mắt đầy ẩn ý nhìn hai người Diệp Trường Ca, rồi đi vào sâu bên trong.

"Sao lại nhìn anh như vậy?" Diệp Trường Ca dịu dàng nói.

"Em thay anh mắng tên Thần Đồ kia." A Ngưng buồn bã nói.

"Thật ra, Thần Đồ cũng là một người đáng thương, rất quan tâm đến đồng đội, chỉ là không phát hiện ra bộ mặt thật của Long Ngạo

Thiên mà thôi.

Nếu anh biết bộ mặt thật của hắn, mà cậu ta còn bảo anh đi cứu, anh đã sớm đấm cho một phát rồi." Diệp Trường Ca nhẹ nhàng nói.

Thấy A Ngưng cứ bĩu môi, đột nhiên từ phía trước truyền đến tiếng của An Nham.

"Mau chạy đi!" Diệp Trường Ca và A Ngưng cũng dừng lại, nhìn về phía trước.

Chỉ thấy đám người Thần Đồ cũng mặt mày hoảng hốt chạy về phía hai người.

"Vãi, A Ngưng, mau chạy." Diệp Trường Ca cũng thấy khí độc màu tím, hóa thành một tia chớp trực tiếp lao ra khỏi cửa hang.

"Không ổn, có người đánh vào mặt tôi." "Đánh vào mặt cậu, có người còn đá vào mông tôi này." "Không ổn, là đám binh lính Cao Miên, chúng ta mau rút lui." "Có con hàng khủng, mọi người mau rút lui..." Trong hang động, tiếng của đám người Thần Đồ hỗn loạn, nhưng có thể biết được có người đang tấn công.

Đám người Thần Đồ cũng chạy ra ngoài, trừ Thần Đồ có chút chật vật, những người khác trông như ăn mày.

"Gầm." Chỉ thấy một đám lớn Thi miết và binh lính Cao Miên chạy ra, đối đầu với nhóm Diệp Trường Ca.

Cuối cùng, không đợi Diệp Trường Ca ra tay, binh lính Cao Miên và Thi miết đã trực tiếp lao tới.

Nhìn đám Thi miết và binh lính Cao Miên đông như kiến, ánh mắt Diệp Trường Ca lóe lên vài cái, thầm nghĩ: "Nếu đã có nhiều kẻ địch như vậy, vậy thì dùng chiêu đó thôi." Diệp Trường Ca đập một tay xuống đất, lạnh lùng nói: "Thái Thượng Chân Quân, hạo khí trường tồn!

Thần quỷ vô hình, tru thiên tuyệt địa!" Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, lệnh thứ tư Địa Sát Lệnh.

Lấy Diệp Trường Ca làm trung tâm, một ngọn lửa tím khổng lồ xuất hiện, khuếch tán thành hình tròn, trực tiếp thiêu rụi binh lính Cao Miên và Thi miết thành tro bụi.

Nhưng không chỉ vậy, nơi bị Địa Sát Lệnh khuếch tán đến trực tiếp biến thành bột phấn, suýt nữa sụp đổ.

"Phù." Nhìn tình hình mặt đất, Diệp Trường Ca thở phào nhẹ nhõm.

Nếu không phải vào phút cuối cùng giảm bớt uy lực của Địa Sát Lệnh, mặt đất ở đây đã sớm sụp đổ, khiến tất cả rơi xuống rồi.

Tất cả mọi người đều bị Địa Sát Lệnh trong Thần Quỷ Thất Sát Lệnh của Diệp Trường Ca làm cho chết lặng.

"Đó là đạo thuật gì?" Thần Đồ có chút không nhịn được hỏi Diệp Trường Ca.

Hắn luôn cảm thấy mình biết đạo thuật này, nhưng lại dường như không biết.

"Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, lệnh thứ tư Địa Sát Lệnh." Diệp Trường Ca liếc Thần Đồ một cái, chậm rãi nói.

"Thần Quỷ Thất Sát Lệnh?

Cậu là người thừa kế của Thần Quỷ Thất Sát Lệnh?

Không phải Thần Quỷ Thất Sát Lệnh đã sớm thất truyền rồi sao?" Thần Đồ mặt đầy chấn động, sợ hãi đến mức lùi lại mấy bước kinh hô.

"Thần Quỷ Thất Sát Lệnh là gì vậy Tiểu Trư?" An Nham thấy Thần Đồ thất thố như vậy, hỏi Giang Tiểu Trư cũng đang ngơ ngác

bên cạnh.

Giang Tiểu Trư nghe An Nham hỏi, sau đó nhìn cậu ta với vẻ mặt cạn lời: "Làm sao tôi biết được, tôi có phải bách khoa toàn thư đâu, trong dữ liệu của tôi căn bản không có ghi chép về đạo thuật tên là Thần Quỷ Thất Sát Lệnh." Lúc này Lão Trương đứng ra, giải thích cho hai người An Nham: "Thần Quỷ Thất Sát Lệnh là đạo thuật do Viên Thiên Cương sáng tạo ra vào thời nhà Đường.

Đạo thuật này có tổng cộng bảy lệnh hay bảy chiêu thức, mỗi chiêu đều có uy năng khác nhau.

Chỉ là vì Thần Quỷ Thất Sát Lệnh quá mạnh, bị Thiên Đình phong sát, cuối cùng không có người thừa kế." "Sao lại không có người thừa kế chứ, không phải Diệp Trường Ca biết Thần Quỷ Thất Sát Lệnh sao?" An Nham nghe Lão Trương nói không có người thừa kế, chỉ vào Diệp Trường Ca phía trước với vẻ mặt cạn lời.

"Khụ khụ." Nghe An Nham nhắc đến Diệp Trường Ca, Lão Trương cũng đỏ mặt ho vài tiếng, ông cũng không biết Diệp Trường Ca lại biết Thần Quỷ Thất Sát Lệnh.

Chương 48

“Được rồi, đừng bàn về đạo thuật của tôi nữa, tiếp tục đi thôi.” Diệp Trường Ca thấy mọi người đang bàn tán về Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, đành phải cắt ngang.

Thần Đồ vốn định hỏi Diệp Trường Ca thêm, nghe vậy cũng ngẩn ra.

Phải biết rằng hỏi thăm đạo thuật của người khác là điều đại kỵ, mà Diệp Trường Ca lại nói ra đó là Thần Quỷ Thất Sát Lệnh.

Thần Đồ nhìn Diệp Trường Ca sắc mặt vẫn như thường, cũng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong lòng thầm tán thưởng sự rộng lượng của Diệp Trường Ca.

Nhưng nếu để Thần Đồ biết Diệp Trường Ca không biết điều đại kỵ này, liệu có ngớ người ra không.

“Hửm?” Diệp Trường Ca nhìn vào sâu bên trong, lập tức nheo mắt lại.

“Thần Đồ, mấy con hàng khủng kia cậu đi giết đi, tôi cũng lười ra tay rồi.” Thần Đồ nghe vậy cũng gật đầu, hắn cũng cảm nhận được mấy tên binh lính Cao Miên cao lớn ở sâu bên trong.

Thần Đồ triệu hồi thần kiếm Kinh Trập rồi lao vào trong cửa hang.

“Thần Đồ đi đâu vậy?” “Không biết, chắc là đi dò đường.” An Nham và Giang Tiểu Trư ở phía sau thảo luận.

“Bùm, đùng.” Sau vài tiếng giao đấu, Thần Đồ đi ra nói: “Đi thôi, bên trong không còn nguy hiểm nữa.” Mọi người cũng gật đầu, đi vào hang động rồi tiến sâu vào bên trong.

Ở một nơi khác, một thanh niên mặc áo mãng bào màu tím, tóc húi cua nhưng để lại một bím tóc dài, trông vô cùng thanh tú.

Thanh niên đó nhìn một lão già người nước ngoài đang quỳ ngồi trên đầu Vương Quỷ Mạn Đồng, hỏi: "Lại vì sao?" "Hiến tế nuôi dưỡng, cho nó chút đồ ăn, hống hống, nuôi dưỡng một khi đã bắt đầu, không thể bị cắt ngang." Lão già người nước ngoài không quay đầu lại, chỉ dùng tiếng Trung kiểu Tây trả lời.

Đột nhiên, một viên đạn năng lượng bắn về phía hai người thanh niên.

Thanh niên đó cũng cảm nhận được nguy hiểm, cơ thể theo bản năng né tránh.

Thanh niên né được, nhưng lão già quỳ ngồi kia thì không né được, viên đạn năng lượng trực tiếp nổ tung.

"Ôi." "Ai?" Thanh niên nhíu mày, hỏi A Xích phía sau.

"Là tôi." An Nham mặt mày vui vẻ đứng ra, phải biết là suốt cả quãng đường cậu ta đều vô dụng, nhưng lần này rõ ràng đã có tác dụng, đã cắt ngang được lão già kia hình như đang thi pháp.

"An Nham?" Thanh niên cũng nhận ra An Nham, trong lòng thầm nghĩ.

"Phong Thân Ân Đức, ngươi chưa chết sao?" Thần Đồ bên cạnh cũng nhận ra thanh niên, mặt đầy kinh ngạc.

Diệp Trường Ca đi đầu cũng nheo mắt, Thần Thú Chi Đồng rõ ràng đã nhìn thấu thi khí và linh năng màu xanh lam đại biểu cho cực âm trên người Phong Thân Ân Đức.

"Còn Mã Lý Sâm kia?

Trong sâu thẳm huyết dịch có một chút máu vàng mang năng

lượng, huyết dịch này lại chỉ yếu hơn Thần Thú chi huyết một chút, trong nguyên tác đó là thần huyết của Mã Lý Sâm sao?" Diệp Trường Ca cũng nhìn Mã Lý Sâm, đồng thời cũng âm thầm kinh ngạc.

"Hửm?

Thằng nhóc kia." Mã Lý Sâm đột nhiên cảm thấy bản thân bị nhìn thấu, lập tức tìm ra người nhìn thấu mình là Diệp Trường Ca.

"Thằng nhóc kia?

Lại khiến ta cảm thấy sợ hãi." Mã Lý Sâm nhíu mày nhìn Diệp Trường Ca ở phía trước, trong lòng cũng thầm kinh ngạc.

"Hừ, Phong Thân Ân Đức, một trận đi." Thần Đồ triệu hồi thần kiếm Kinh Trập, trực tiếp lao về phía Phong Thân Ân Đức.

Trong lúc Thần Đồ và Phong Thân Ân Đức chiến đấu, trong đầu Diệp Trường Ca vang lên tiếng của hệ thống.

"Hệ thống nhiệm vụ khởi động." "Mục tiêu nhiệm vụ một: Nghiền ép Mã Lý Sâm một cách mạnh mẽ và chém giết hắn." "Mục tiêu nhiệm vụ hai: Sau khi chém giết, chấn kinh toàn trường một cách mạnh mẽ." "Mục tiêu nhiệm vụ ba: Không được thất bại (Ghi chú: Yếu như gà mà còn đánh không lại, vậy thì về quê trồng rau đi.)" "Cấp độ lăng mộ vua Cao Miên này là: B cấp thấp, điểm đánh giá cao nhất B cấp thấp." Xem xong nhiệm vụ, Diệp Trường Ca nhìn về phía Mã Lý Sâm, khẽ nheo mắt.

Lúc này, Giang Tiểu Trư bên cạnh thấy Phong Thân Ân Đức đánh ngang tay với Thần Đồ, liền kinh ngạc thốt lên: "Cái coser kia mạnh thật, lại có thể đánh ngang tay với Thần Đồ." Nghe Giang Tiểu Trư gọi Phong Thân Ân Đức là coser, An Nham suýt nữa ngã một cái, mặt đầy cạn lời nói: "Đó là Phong Thân Ân Đức, không phải coser." "Ặc." Giang Tiểu Trư cũng mặt đầy xấu hổ, cậu biết lần đầu An Nham

xuống mộ suýt nữa bị một người từ thời nhà Thanh sống lại giết chết, người đó chính là Phong Thân Ân Đức.

“Vậy, vậy lão già kia chắc chắn là Jedi võ sĩ rồi nhỉ.” Giang Tiểu Trư mặt đầy cười để chỉ vào Mã Lý Sâm.

“Ặc, cái đó thì tớ không biết, nhưng mà, cậu nói vậy, trông cũng giống Jedi võ sĩ thật.” “A Ngưng, lát nữa em phối hợp với Lão Trương đối phó Phong Thân Ân Đức, anh đi giải quyết tên Mã Lý Sâm kia.” Diệp Trường Ca dặn dò A Ngưng phía sau.

Thấy cô gật đầu, hắn trực tiếp nhảy lên không trung, một đạo lôi kích đánh bay Mã Lý Sâm sang một bên chiến đấu.

“Khụ khụ, cậu trai trẻ mạnh mẽ, có muốn gia nhập với tôi không?” Mã Lý Sâm ho ra mấy ngụm máu cũng không tức giận, giọng điệu bình thản mời Diệp Trường Ca.

“Gia nhập?

Không có ai có thể khiến tôi gia nhập.” Diệp Trường Ca trực tiếp một bước lao tới, đánh bay Mã Lý Sâm sang một bên.

“Cậu trai trẻ không biết điều, vậy thì tôi chỉ có thể giết cậu thôi.” Mã Lý Sâm nghe Diệp Trường Ca không gia nhập, cũng đành phải giết Diệp Trường Ca, dù sao Diệp Trường Ca làm kẻ địch thực sự quá mạnh.

“Giết tôi?

Chương 49

Sợ là ông đang đùa, dùng thần chi huyết của ông đi, nếu không không đánh lại tôi đâu." Diệp Trường Ca nghe Mã Lý Sâm muốn giết mình cũng cười, ném áo trên người cho hệ thống.

Chỉ thấy nửa thân trên với tám múi bụng và cơ bắp hoàn hảo lộ ra.

"Ra là vậy, cậu cũng có huyết mạch thần thú phương Đông, chẳng trách dám thách thức tôi.

Nhưng cậu quá ngây thơ rồi, quá coi thường thần chi huyết của tôi rồi." Mã Lý Sâm cũng thấy hai hình xăm trên ngực Diệp Trường Ca, đồng thời cảm nhận được sức mạnh cường đại trong huyết dịch của anh.

"Hừ, thử rồi biết." Diệp Trường Ca lạnh lùng hừ một tiếng.

Hệ thống yêu cầu hắn phải nghiền ép Mã Lý Sâm một cách mạnh mẽ, vậy thì phải tung ra một trong những con bài tẩy mạnh nhất, sức mạnh huyết mạch.

"Gầm." Mắt của hình xăm bạch hổ trên ngực Diệp Trường Ca sáng lên, từ từ di chuyển, xung quanh cũng truyền ra tiếng gầm của thần thú Bạch Hổ.

Chỉ thấy mái tóc đen của Diệp Trường Ca biến thành tóc bạc, đôi mắt cũng biến thành màu vàng kim.

"Lôi." Diệp Trường Ca trực tiếp một bước lao đi, trong lúc lao đi toàn thân đều tràn ngập tia chớp.

"Không ổn, không thể đỡ cứng." Cảm nhận được lôi đình mang sức mạnh hủy diệt trên tay Diệp Trường Ca, Mã Lý Sâm chỉ có thể liên tục vung hai tay, đánh ra vô số nhát chém màu tím, ngăn cản Diệp

Trường Ca.

“Hừ, ngây thơ.” Trong mắt Diệp Trường Ca lóe lên một tia chế giễu, cơ thể lập tức hóa thành một tia chớp, tay phải trong nháy mắt đâm xuyên qua tim Mã Lý Sâm, lôi đình dư thừa còn hóa thành một cột sét đánh xuyên qua mọi thứ phía trước.

Lôi đình của Bạch Hổ mang theo sức mạnh phá hoại, trực tiếp phá hủy tất cả sinh cơ và tế bào trên người Mã Lý Sâm.

“Thần... sẽ... không... tha...” Chưa nói hết lời, Mã Lý Sâm đầu nghiêng một cái, trực tiếp chết.

“Hừ, thần thì cũng sẽ bị ta đánh nổ, vậy thì đến lúc làm nhiệm vụ thứ hai rồi.” Diệp Trường Ca khinh thường nói, rồi bắt đầu làm nhiệm vụ thứ hai: chấn kinh toàn trường.

Diệp Trường Ca ném xác Mã Lý Sâm trong tay đi, trực tiếp bùng nổ sức mạnh mà hắn đã kìm nén bấy lâu.

Một cột sét thông thiên dày cả trăm mét đánh xuyên thẳng lên trời cao.

May mà Mã Lý Sâm bị Diệp Trường Ca đánh đi đủ xa, nếu không ngay cả A Ngưng cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Diệp Trường Ca từ từ bước ra từ trong biển sấm sét.

“Người này?

Lẽ nào Mã Lý Sâm?” Phong Thân Ân Đức thấy Diệp Trường Ca bước ra từ biển sấm sét, hiểu rằng Mã Lý Sâm đã chết.

“Đi, phải đi, không đi thì chắc chắn sẽ chết.” Phong Thân Ân Đức sắc mặt khó coi nhìn đám người Thần Đồ xung quanh đang bao vây mình.

“Phong Thân Ân Đức, lần này ngươi chết chắc rồi.” An Nham

nhìn sắc mặt Phong Thân Ân Đức, lập tức đắc ý nói.

"Hừ!" Phong Thân Ân Đức nhìn An Nham, hơi nheo mắt lại, rồi lạnh lùng hừ một tiếng.

"Xem chiêu." Thần Đồ cũng phát hiện Phong Thân Ân Đức đang liếc về phía An Nham, lập tức biết hắn định bắt An Nham rồi tẩu thoát.

"Lẽ nào ta phải chết ở đây sao?

Ba La, xin lỗi, ta không thể hồi sinh ngươi được nữa rồi." Phong Thân Ân Đức cũng trong lòng khổ sở, trước có hổ dữ sau có thần long, không thể thoát.

"A a." Lúc này, Vương Quỷ Mạn Đồng đang nhắm mắt ở một bên khác đã mở mắt ra.

Đôi mắt nó không phải màu trắng bị Mã Lý Sâm khống chế, mà là màu xanh lá của cương thi.

"Bùm, đùng." Vương Quỷ Mạn Đồng lao tới, đâm những tảng đá xung quanh về phía Phong Thân Ân Đức.

"Không ổn, An Nham, đi mau." Thần Đồ vừa lùi lại thì phát hiện An Nham lại đang ngẩn người, rõ ràng là bị dọa cho ngớ ngẩn.

"Trời không tuyệt đường người." Phong Thân Ân Đức phát hiện Thần Đồ bị tảng đá đột ngột chặn đường, trong lòng vui mừng, lao thẳng về phía An Nham.

Khi An Nham hoàn hồn, tay Phong Thân Ân Đức đã nắm lấy cổ cậu ta, trực tiếp nhảy sang một bên.

"Chết tiệt, Phong Thân Ân Đức, đứng lại cho ta." Thấy An Nham bị Phong Thân Ân Đức bắt đi, Thần Đồ cũng tức giận, phải biết An Nham không chỉ là uất lũy chi lực của một đời, mà còn là bạn tốt của

hắn.

Tuy miệng thường xuyên cãi nhau, nhưng đó chỉ là cãi vã giữa bạn bè mà thôi.

Thần Đồ trong vài hơi thở đã biến mất trước mặt mọi người.

Chương 50

“Làm sao bây giờ Lão Trương, con Vương Quỷ Mạn Đồng kia chúng ta cũng không đối phó được.” Vương Bàn Tử cũng mặt đầy lo lắng nói với Lão Trương bên cạnh.

Phải biết Vương Quỷ Mạn Đồng cao ít nhất mười mấy mét, dựa vào thân hình chưa đến hai mét của họ sao có thể đối phó được, trừ khi có đạo thuật lợi hại.

“Ông hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai, chỉ có thể dựa vào Trường Ca đại nhân thôi.

Nhìn kìa, Trường Ca đại nhân ra tay rồi.” Lão Trương mặt đầy bất lực nói với Vương Bàn Tử.

“Trường Ca, đối phó với con hàng khủng này không có vấn đề gì chứ?” A Ngưng ở bên cạnh bước lên một bước, gọi Diệp Trường Ca ở không xa phía trước.

“Anh không có vấn đề gì, A Ngưng mau rút lui, nơi này sắp sụp đổ rồi.” Lời nói của Diệp Trường Ca tuy nhỏ, nhưng hắn dùng linh lực khuếch tán âm thanh vào trong đầu mọi người, không sợ không nghe thấy.

Nghe Diệp Trường Ca nói vậy, A Ngưng do dự một lúc rồi chạy về chỗ cũ.

Dù sao ở lại có lẽ sẽ trở thành gánh nặng, căn bản không giúp được Diệp Trường Ca.

A Ngưng cắn chặt đôi môi mỏng, nhìn Diệp Trường Ca đang đối đầu với Vương Quỷ Mạn Đồng, đành phải chạy theo đường cũ.

Trên đường đi, cô cũng hạ quyết tâm nhất định phải phát huy hết

sức mạnh của Băng Diễm Huyết Vũ Điệp để giúp đỡ Diệp Trường Ca.

"Vậy thì, đối phó với con hàng khủng này." Diệp Trường Ca thấy mọi người đã rời đi, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao nếu chiến đấu, có lẽ sẽ có người bị thương.

Bây giờ họ đã đi rồi, hắn cũng có thể bung hết sức.

"Tìm chết." Diệp Trường Ca thấy Vương Quỷ Mạn Đồng vung cánh tay khổng lồ tấn công, vẻ mặt cũng lập tức lạnh lùng.

Kinh Trập lập tức xuất hiện trong tay, Diệp Trường Ca tập trung Canh Kim chi lực, một nhát chém màu vàng, trực tiếp chém đứt cánh tay đang tấn công của Vương Quỷ Mạn Đồng.

"A a!" Vương Quỷ Mạn Đồng cũng gào thét không ngừng.

"Gầm." Ngọn lửa màu tím xuất hiện trên thân Kinh Trập, ánh mắt Diệp Trường Ca lạnh lùng đến mức có thể đâm bị thương mắt người khác.

Ngay lúc Diệp Trường Ca định tiêu diệt Vương Quỷ Mạn Đồng trong nháy mắt, một thân ảnh khổng lồ màu vàng xuất hiện ở phía bên kia của Vương Quỷ Mạn Đồng.

"Đứa trẻ này." Thân ảnh khổng lồ đó chính là Vương Quỷ Mạn Đồng được luyện thành bằng Phật pháp.

Diệp Trường Ca nhíu mày, chuẩn bị lập tức giết chết con Vương Quỷ Mạn Đồng còn lại.

"A a ~" Vương Quỷ Mạn Đồng được luyện thành bằng Phật pháp mặt đầy vui vẻ, bước chân loạng choạng đưa hai tay ra, muốn ôm lấy người anh em còn lại.

Con Vương Quỷ Mạn Đồng kia ánh mắt lục quang cũng lóe lên

vài cái, sau đó mặt đầy vui vẻ đưa cánh tay duy nhất ra ôm lấy Vương Quỷ Mạn Đồng được luyện thành bằng Phật pháp.

Sau khi ôm nhau, hai con Vương Quỷ Mạn Đồng cũng trực tiếp hóa thành tượng đá.

"Thôi vậy, yêu cầu nhiệm vụ cũng không bắt buộc phải giết cả hai." Trầm mặc một lúc, Diệp Trường Ca thu hồi Kinh Trập.

Tuy giết chúng có thể nâng cao điểm đánh giá, nhưng không giết thì cũng có sao.

"Hửm?" Trong lúc đang chạy, Diệp Trường Ca đột nhiên cảm thấy có người đang nhìn mình từ phía sau, liền quay phắt lại.

Chỉ thấy, cánh cửa lớn phía sau hai con Vương Quỷ Mạn Đồng không biết từ lúc nào đã mở ra một khe hở nhỏ.

Phía sau khe hở đó là một màu đen kịt, không nhìn thấy gì.

"Đó là vị thần mà Mã Lý Sâm nói sao?" Diệp Trường Ca nhìn khe hở đó, hơi nheo mắt lại.

Nhìn một lúc, hắn liền quay đi.

Nhưng Diệp Trường Ca không biết rằng, ngay khi hắn vừa quay đi, phía sau khe hở đó lộ ra một chút con ngươi, con ngươi đó đang nhìn chằm chằm vào Diệp Trường Ca.

"Bùm." Diệp Trường Ca vừa lên mặt đất, lăng mộ vua Cao Miên phía sau trực tiếp sụp đổ.

"Anh không sao chứ, A Ngưng, xem em sợ đến mức nào này." A Ngưng, giọng nói nghẹn ngào từ trong miệng phát ra.

"Em sợ lắm, Trường Ca, em thực sự sợ anh đối phó với Vương Quỷ Mạn Đồng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hoặc là bị chôn cùng với lăng mộ vua Cao Miên này." Nghe A Ngưng nói vậy, Diệp

Trường Ca cũng cười khổ, chỉ có thể ngậm miệng không nói gì.

Mọi người bên cạnh cũng quay lưng đi, giả vờ ngắm cảnh.

Mười mấy phút sau, A Ngưng cũng đã bình tĩnh lại, mắt vẫn còn đỏ hoe.

A Ngưng mắt đỏ hoe, nói: "Sau này, không được mạo hiểm như vậy nữa, anh đi rồi em phải làm sao!

Biết chưa?" "Biết rồi, sau này anh không mạo hiểm như vậy nữa." Diệp Trường Ca mặt đầy bất lực vuốt đầu A Ngưng.

Chương 51

Lúc này, Lão Trương mặt đầy nghiêm trọng đi đến bên cạnh Diệp Trường Ca: "Trường Ca đại nhân, ngài có thấy tiểu sư thúc và An Nham tiểu huynh đệ đâu không?" "Thần Đồ và An Nham?

Tôi không thấy hai người họ." Diệp Trường Ca cũng ngẩn ra, sau đó nói với Lão Trương.

Cuộc đối thoại giữa Diệp Trường Ca và Lão Trương ở nơi yên tĩnh này đương nhiên nghe rất rõ, trong đội ngũ lập tức chìm vào im lặng.

Lúc này, Thần Đồ không biết từ đâu chạy ra, toàn thân chật vật, trên lưng cõng An Nham sắc mặt trắng bệch.

"Nhanh, mau cứu An Nham." Thần Đồ đứt quãng nói xong, liền ngất đi.

"Tiểu sư thúc." "Thần Đồ." Mọi người vốn đang vui mừng khi thấy Thần Đồ và An Nham, nhưng sau đó lại như bị dội một gáo nước lạnh, niềm vui lập tức tan biến.

Vương Bàn Tử cõng Thần Đồ, Giang Tiểu Trư cõng An Nham, vội vàng chạy đi tìm bác sĩ trong thôn.

Trong lúc mọi người đang vội vã đi tìm bác sĩ, Phong Thân Ân Đức khóe miệng không ngừng rỉ máu xuất hiện ở nơi mọi người vừa đứng, nhìn sâu vào bóng lưng Diệp Trường Ca đã đi xa, rồi đi về một hướng khác.

Hai ngày sau.

Trên máy bay, Diệp Trường Ca cúi đầu như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Trường Ca, sao vậy?” A Ngưng ngồi bên cạnh Diệp Trường Ca hỏi.

Diệp Trường Ca nghe A Ngưng hỏi, hơi nheo mắt lại, nói với cô: “A Ngưng, em có tin trên thế giới này có thần minh không?” A Ngưng cũng ngẩn ra, sau đó mặt đầy nghiêm túc nói với Diệp Trường Ca: “Nếu Trường Ca nói có, vậy thì chắc chắn có.” Nghe A Ngưng nói vậy, Diệp Trường Ca cười khổ vài tiếng, vuốt đầu cô.

“Anh đùa thôi, đừng coi là thật.” Thấy bộ dạng của Diệp Trường Ca, A Ngưng cũng bĩu môi không nói gì nữa.

Nếu Diệp Trường Ca muốn nói thì sẽ nói.

Diệp Trường Ca dùng tay phải đỡ trán, suy nghĩ về những chuyện xảy ra trong hai ngày qua.

Hắn luôn cảm thấy có một đôi mắt đang nhìn mình, nhưng đôi mắt đó không phải lúc nào cũng nhìn chằm chằm, mà cứ cách năm tiếng lại nhìn một lần.

Hệ thống đã phát ra cảnh báo cho Diệp Trường Ca: Có tà thần đang nhìn chằm chằm vào ký chủ, xin ký chủ cẩn thận.

“Thần sao?

Đợi sau này rồi giải quyết.” Nghĩ đến đôi mắt đó, Diệp Trường Ca cũng tức giận.

Tên tà thần rác rưởi nào dám ngang nhiên nhìn mình như vậy, sau này nhất định phải tìm cơ hội diệt hắn.

Nghĩ đến đây, đôi mắt màu tím đen lộng lẫy của Diệp Trường Ca cũng lóe lên một tia sát khí.

“Thôi, không nghĩ đến tà thần nữa, hệ thống, đưa phần thưởng nhiệm vụ cho tôi đi.” Diệp Trường Ca nghĩ xong liền nói với hệ thống

trong đầu.

“Đang bắt đầu chấm điểm cho nhiệm vụ này...” “Điểm của nhiệm vụ này là B hạ đẳng.” “Bắt đầu phát phần thưởng nhiệm vụ...

Phần thưởng nhiệm vụ một: Lời chúc của tiểu quỷ (cường hóa vận may của ký chủ).

Phần thưởng nhiệm vụ hai: Thẻ mời đấu giá của khách sạn Tân Nguyệt (có thể mang theo một người).

Phần thưởng nhiệm vụ ba: Máy đo độ hảo cảm.” Nhìn phần thưởng nhiệm vụ lần này, Diệp Trường Ca cũng bĩu môi.

Vốn không kỳ vọng gì vào phần thưởng lần này, không ngờ lại tệ hơn cả trong tưởng tượng.

Lời chúc của tiểu quỷ?

Vận may thì có ích gì, không bằng tăng cường thực lực.

Thẻ mời đấu giá của khách sạn Tân Nguyệt?

Ừm, cái này hữu dụng, chắc là các mỹ nữ Cửu Môn đều sẽ đến, đáng để đi một chuyến.

Máy đo độ hảo cảm?

Ừm, không tệ.

Diệp Trường Ca trong lòng chửi thầm một hồi, rồi nhìn A Ngưng bên cạnh, trực tiếp sử dụng máy đo độ hảo cảm.

“Đối tượng thăm dò: A Ngưng.

Độ hảo cảm đối với ký chủ Diệp Trường Ca là một trăm (đến chết không đổi).” Thấy độ hảo cảm của A Ngưng, Diệp Trường Ca cũng hài lòng gật đầu.

Sau khi sử dụng với A Ngưng, Diệp Trường Ca liền sử dụng với

những cô tiếp viên hàng không đang nhìn trộm mình.

Chưa đầy vài phút, Diệp Trường Ca cũng hài lòng với ngoại hình của mình.

Chương 52

Tất cả các cô tiếp viên hàng không ở đây đều duy trì độ hảo cảm ở mức sáu mươi đến bảy mươi.

Sáu mươi là có thiện cảm lớn với một người, bảy mươi là đã thích rồi.

Sau khi thăm dò xong, Diệp Trường Ca liền nhàm chán nhắm mắt ngủ.

Kinh đô, tám giờ đúng.

Sau khi Diệp Trường Ca xuống máy bay, hắn đến tứ hợp viện đã hẹn trước vào lúc tám giờ đúng.

Tại sao Diệp Trường Ca và A Ngưng cũng phải đến tứ hợp viện đó ư?

Bởi vì Vương Bàn Tử cứ nằng nặc mời Diệp Trường Ca ăn một bữa cơm, để chúc mừng.

Thực ra ban đầu Diệp Trường Ca và A Ngưng đã từ chối, nhưng thấy bộ dạng nếu không mời được sẽ không bỏ cuộc của hắn, A Ngưng đành phải thay Diệp Trường Ca đồng ý.

Buổi trưa.

Diệp Trường Ca uống rượu, nhìn mọi người uống đến mặt đỏ bừng, khóe miệng khinh thường cười.

Phải biết hắn có linh lực, linh lực sẽ tự động phân giải thành phần của rượu trắng và rượu bia, say là điều không thể.

Không cần linh lực, chỉ dựa vào thể chất của hắn, cho dù uống cả ngày cũng không thể say, rượu trên đời này căn bản không thể làm hắn

say.

“Trường Ca ca ca, anh thật sự không gia nhập T.H.A sao?” Thụy Thu ngồi bên cạnh Diệp Trường Ca cứ liên tục mời anh.

Đối với cách xưng hô ‘Trường Ca ca ca’ của Thụy Thu, Diệp Trường Ca cũng không từ chối, chỉ nhàn nhạt nói: “Tôi sẽ không gia nhập bất kỳ tổ chức nào, nhưng nếu đưa ra lợi ích đủ lớn, tôi sẽ giúp các cô hoàn thành một số lăng mộ không thể thăm dò được.” Diệp Trường Ca hoàn toàn không có thiện cảm với tổ chức T.H.A này.

Có thể xuất hiện một Long Ngạo Thiên, thì chắc chắn có thể xuất hiện vô số người như Long Ngạo Thiên.

“Vậy được rồi, Trường Ca ca ca, em chỉ có thể báo cáo lại với tổ chức như vậy thôi.” Thụy Thu cũng thất vọng.

Nếu Diệp Trường Ca gia nhập T.H.A, sức mạnh của tổ chức có thể sẽ tăng lên một bậc.

Sau khi uống đến chiều, có người muốn đưa An Nham và Giang Tiểu Trư vào T.H.A để nghiên cứu bí mật, kiểm tra giới hạn của hai người.

Diệp Trường Ca và A Ngưng cũng cảm thấy không thoải mái, dù sao họ cũng không phải người của tổ chức T.H.A, nên định rời đi.

Ngay khi Diệp Trường Ca và A Ngưng định bước ra khỏi cửa, Thụy Thu mặt đỏ bừng chạy đến.

“Cái đó, Trường Ca ca ca, đây là phương thức liên lạc của em, có chuyện gì có thể tìm em, có... có...” Thụy Thu nói lắp bắp.

Diệp Trường Ca cũng bất lực lắc đầu.

Lúc trước hắn đã kiểm tra độ hảo cảm của Thụy Thu, phát hiện độ hảo cảm của cô đối với hắn đã đạt đến hơn tám mươi, vì vậy Diệp

Trường Ca mới không ngăn cản cách xưng hô của cô.

“Hì hì, Trường Ca, người ta chủ động đấy nhé.” A Ngưng cũng không ghen, chỉ nói với vẻ đầy ẩn ý.

“Cô nhóc này, đi thôi, anh đưa em đến một nơi.” Diệp Trường Ca vuốt đầu A Ngưng.

Dù sao thiệp mời cũng đã ghi rõ, buổi đấu giá bắt đầu lúc hai giờ chiều.

Bây giờ đã hơn một giờ mười, nhưng không vội, khách sạn Tân Nguyệt cũng không xa.

Sau khi hai người Diệp Trường Ca rời đi, bên cửa sổ, Thụy Thu ngưỡng mộ nhìn A Ngưng.

“Trường Ca, anh định đưa em đi đâu vậy?” Trên đường, A Ngưng cũng không nhịn được hỏi.

“Khách sạn Tân Nguyệt, em muốn đi không?” Diệp Trường Ca lộ ra một nụ cười, nói với A Ngưng.

“Khách sạn Tân Nguyệt?

Khách sạn Tân Nguyệt do Cửu Môn cùng nhau xây dựng sao?” Nghe Diệp Trường Ca úp mở nói muốn đến khách sạn Tân Nguyệt, A Ngưng kinh ngạc há to đôi môi anh đào.

“Đúng vậy, đi thôi, người ta đã cho anh một thiệp mời.” “Vâng!” A Ngưng cũng phấn khích.

Phải biết khách sạn Tân Nguyệt không phải ai cũng vào được, người có thể vào đó không phải là nhân vật lớn có tiếng tăm thì cũng là hậu duệ của nhân vật lớn.

Đi không bao lâu, hai người Diệp Trường Ca đã đến khách sạn Tân Nguyệt.

Chỉ thấy sảnh cửa cao vút và cánh cửa bề thế của khách sạn Tân Nguyệt, cửa sổ vòm tròn và đá góc tường, tất cả đều toát lên vẻ sang trọng, quý phái.

"Đây là khách sạn Tân Nguyệt sao?

Chương 53

Đẹp thật.” A Ngưng nhìn khách sạn Tân Nguyệt trước mắt, cũng kinh ngạc lẩm bẩm.

“Đi thôi.” Diệp Trường Ca nói với A Ngưng đang kinh ngạc.

“Vâng.” A Ngưng gật đầu, khoác tay Diệp Trường Ca, đi về phía cửa.

Diệp Trường Ca lấy thiệp mời từ trong túi ra, đưa cho người gác cửa.

Người gác cửa nhận lấy thiệp mời, có chút tò mò nhìn hai người Diệp Trường Ca, dù sao cũng chưa từng thấy hai người này.

“Mời Phát Khâu Trung Lang Tướng, Diệp Trường Ca tiên sinh đến khách sạn Tân Nguyệt tham gia một buổi đấu giá ---- Cửu Môn.” Nhìn dòng chữ trên thiệp mời, người gác cửa kinh ngạc trợn to hai mắt.

Không ngờ chàng thanh niên tuấn mỹ mặc áo khoác phong cách này lại là Phát Khâu Trung Lang Tướng được đồn đại dạo gần đây.

“Diệp tiên sinh, mời ngài.” Người gác cửa mặt đầy trịnh trọng đưa lại thiệp mời bằng hai tay cho Diệp Trường Ca.

Diệp Trường Ca gật đầu, nhận lại thiệp mời, rồi dẫn A Ngưng vào trong.

Sau khi vào trong, Diệp Trường Ca liền thấy một bóng dáng quen thuộc.

Diệp Trường Ca dẫn A Ngưng đi đến bên cạnh bóng dáng quen thuộc đó, nói: “Không ngờ, cậu cũng đến đây.” Bóng dáng đó khựng lại, mặt đầy kinh ngạc nhìn sang bên cạnh.

Thấy Diệp Trường Ca, kinh ngạc nói: “Diệp đại ca, anh cũng tham gia buổi đấu giá này sao?” Nghe câu hỏi này, Diệp Trường Ca giả vờ lạnh lùng nhìn người đó: “Sao, tôi không thể đến à, Thiên Chân.” Đúng vậy, bóng dáng đó chính là Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân lập tức lắc đầu: “Không không, tôi chỉ ngạc nhiên là Diệp đại ca lại có hứng thú với buổi đấu giá.” “Đột nhiên cảm thấy có chút thú vị thôi.” Diệp Trường Ca lắc đầu, hắn sẽ không nói là do hệ thống cho thiệp mời, hắn mới có hứng thú.

Đương nhiên nếu ngoại hình và thân phận của Diệp Trường Ca bị lộ ra, Hoắc lão thái cũng sẽ cung kính đưa thiệp mời.

“Ủa, A Ngưng, cô cũng đến sao?

Chẳng lẽ...

Ồ ồ, tôi hiểu rồi, chào chị dâu.” Hạo Thiên Chân thấy A Ngưng, lập tức lộ ra một nụ cười, gọi một tiếng chị dâu.

Động tĩnh bên phía Diệp Trường Ca cũng thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trong buổi đấu giá.

“Thằng nhóc kia là ai vậy, lại có thể khiến tiểu tam gia của Ngô gia cam tâm tình nguyện gọi là đại ca?” “Không biết, dù sao tôi chưa từng thấy.” “Oa, người đàn ông đó đẹp trai quá.” Trong lúc những người khác đang bàn tán, một bóng dáng mập mạp kích động chạy đến bên cạnh Diệp Trường Ca.

“Vãi, Diệp ca, Thiên Chân, hai người đều đến à.” Bóng dáng đó chính là Vương Bàn Tử.

“Bàn Tử.” Thấy Vương Bàn Tử, Hạo Thiên Chân cũng kích động ôm lấy hắn.

Phải biết lúc nãy thấy Diệp Trường Ca, hắn cũng muốn ôm, nhưng nghĩ đến tính cách lạnh lùng của Diệp Trường Ca, sợ bị đánh,

nên không ôm.

Nhưng thấy Vương Bàn Tử thì có thể ôm thoải mái.

“Bàn Tử, cậu cũng đến.” Diệp Trường Ca hứng thú nhìn hai người, hỏi Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử buông ra, gãi đầu.

“Còn không phải ông già nhà tôi bắt tôi đại diện cho Vương gia tham gia buổi đấu giá này sao.” “Vậy thì tốt quá, sao không thấy Tiểu Ca đâu.” Hạo Thiên Chân nhắc đến Tiểu Ca, cũng có chút thất vọng.

Dù sao từ sau lần đi ngôi mộ đó, mọi người đều chưa gặp lại nhau.

“Đợi đã, Thiên Chân nhìn kìa, đó không phải Tiểu Ca sao.” Đột nhiên Vương Bàn Tử nắm lấy cánh tay Hạo Thiên Chân, kích động lắc lắc, nhìn về phía bóng dáng mặc áo hoodie ở cửa.

“Hửm?

Vãi, đó là Tiểu Ca.” Hạo Thiên Chân cũng thấy bóng dáng mặc áo hoodie đó.

Bóng dáng đó thấy Diệp Trường Ca liền đi về phía này, Hạo Thiên Chân cũng nhìn rõ mặt người đó, đúng là Tiểu Ca.

“Thiết Tam Giác tái hợp sao?” Thấy Tiểu Ca cũng đến, Diệp Trường Ca cũng cười, nói.

“Tiểu Ca, cậu đến rồi.” Hạo Thiên Chân kích động hỏi Tiểu Ca đang đi đến bên cạnh.

Tiểu Ca khoanh tay, khuôn mặt lạnh lùng nói: “Được mời, chú Ba của cậu nhờ tôi chăm sóc cậu.” “Chú Ba...” Nghe đến chú Ba, sắc mặt Hạo Thiên Chân lập tức trở nên cay đắng.

“Thiên Chân, sao vậy?” Vương Bàn Tử cũng nhận ra vẻ cay đắng

của Hạo Thiên Chân, có chút lo lắng hỏi.

Hạo Thiên Chân liếc Vương Bàn Tử một cái, rồi lại nhìn mọi người, nói: "Chú Ba của tôi, mất tích rồi!" "Chú Ba mất tích?" Vương Bàn Tử và A Ngưng cũng kinh ngạc.

Phải biết Ngô Lão Tam là một con cáo già đã lăn lộn trong nghề trộm mộ mấy chục năm, sao lại mất tích được.

"Ừm, nhưng trong một lá thư chú Ba để lại có nói, nếu đấu giá được tấm bản đồ mộ biển lần này, có thể sẽ tìm được chú." Hạo Thiên Chân càng nói sắc mặt càng bất lực.

Chương 54

Phải biết tấm bản đồ mộ biển lần này là vật phẩm áp chót, không biết có đấu giá được không.

Nghe Hạo Thiên Chân nói vậy, Diệp Trường Ca cũng trầm tư.

“Ngô Lão Tam bắt đầu chơi trò mất tích sao?

Nếu đã vậy, thì mình giúp Hạo Thiên Chân đấu giá tấm bản đồ mộ biển này, vừa hay mình cũng có thể đi một chuyến.” Diệp Trường Ca nheo mắt, thầm nghĩ.

“Hay là vầy đi, Thiên Chân, lần này tôi cũng chỉ đại diện cho Vương gia đi cho có lệ thôi, tôi đưa hết tiền cho cậu để đấu giá tấm bản đồ mộ biển đó.” Vương Bàn Tử trầm tư một lúc, vỗ vai Hạo Thiên Chân nói.

“Thật không?

Bàn Tử, cậu chịu giúp tôi!” Nghe Vương Bàn Tử nói vậy, Hạo Thiên Chân lập tức trợn to hai mắt, kinh ngạc nói.

“Hê, chúng ta đều là anh em, cậu có khó khăn, Bàn gia tôi sao có thể không giúp.” Vương Bàn Tử nói xong, lấy từ trong túi ra một tấm thẻ ngân hàng của Vương gia đưa cho Hạo Thiên Chân.

“Trong này có khoảng ba mươi triệu, là toàn bộ gia tài của Bàn gia tôi rồi, sau này tôi ăn cơm đều nhờ cậu đấy.” “...” Nhìn tấm thẻ ngân hàng trong tay, Hạo Thiên Chân lập tức lệ nóng lưng tròng, vừa định mở miệng thì...

“Chỗ tôi có tiền bán đồ tùy táng lần trước của chú Ba, được ba mươi hai triệu, cầm đi.” Diệp Trường Ca cũng lấy từ trong túi ra một tấm thẻ ngân hàng.

Số tiền này đối với hắn vô dụng, phải biết trong hệ thống một điểm đạo mộ có thể đổi được một triệu, nên số tiền này về cơ bản là vô dụng.

"Diệp đại ca..." Hạo Thiên Chân nhìn chàng thanh niên tuấn mỹ lạnh lùng trước mặt, lập tức mắt đỏ hoe, nước mắt chảy xuống.

Phải biết nam nhi có lệ không dễ rơi.

Trong mộ, lần đầu Hạo Thiên Chân xuống mộ, gặp phải tà vật nguy hiểm đến tính mạng, cũng không khóc.

Bởi vì tiểu tam gia của Ngô gia không thể khóc.

Bây giờ vì tình bạn giữa họ mà khóc.

Lúc này, Tiểu Ca cũng lấy từ trong túi ra một tấm thẻ ngân hàng, ném cho Hạo Thiên Chân, lạnh lùng nói: "Tiền không nhiều." "Muộn Du Bình..." Thấy cả Muộn Du Bình cũng đưa tiền, Hạo Thiên Chân càng khóc nhiều hơn.

A Ngưng đang khoác tay Diệp Trường Ca có chút ngượng ngùng, phải biết sau khi rời khỏi Cầu Đức Khảo, tiền trong tay cô đều bị đóng băng.

Diệp Trường Ca cũng cảm nhận được sự ngượng ngùng của A Ngưng, cũng biết hoàn cảnh của cô, liền mở miệng nói với Hạo Thiên Chân: "Tiền trong tay tôi là một nửa của A Ngưng." "Hì hì, tôi biết mà Diệp đại ca, tiền trong tay anh là một nửa của chị dâu." Hạo Thiên Chân lau nước mắt, cười nói.

Dù sao cũng đoán được hoàn cảnh hiện tại của A Ngưng.

Thấy Hạo Thiên Chân hiểu hoàn cảnh của mình, A Ngưng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao Hạo Thiên Chân đã gọi cô là chị dâu, mà chị dâu lại không

đưa tiền, trong lòng luôn cảm thấy không thoải mái.

Lúc này, một thiếu nữ mặc áo khoác ngoài là một chiếc sườn xám màu hồng, bên trong là váy liền màu vàng đi đến.

"Hạo Thiên Chân ca ca?" Thiếu nữ đó liếc Diệp Trường Ca một cái, đôi mắt to ngấn nước lóe lên một tia kinh diễm, rồi quay sang Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh Diệp Trường Ca, cẩn thận gọi.

"Cô là...

Hoắc Tú Tú?" Hạo Thiên Chân có chút nghi ngờ đánh giá Hoắc Tú Tú, đột nhiên ký ức lúc nhỏ ùa về, khuôn mặt lúc nhỏ và Hoắc Tú Tú trùng khớp, trực tiếp kinh ngạc thốt lên.

"Là em đây, Hạo Thiên Chân ca ca." Thấy Hạo Thiên Chân nhận ra mình, đôi mắt to của Hoắc Tú Tú cười đến híp lại.

"Tú Tú, em đã lớn thế này rồi à." Nhìn thiếu nữ có ngũ quan tinh xảo, khuôn mặt tuyệt mỹ, Hạo Thiên Chân có chút cảm thán.

"Vâng, Hạo Thiên Chân ca ca, chúng ta đã mười mấy năm không gặp rồi nhỉ." Hoắc Tú Tú đưa ngón tay thon dài trắng nõn ra đếm.

Nhìn Hoắc Tú Tú có dung mạo tuyệt mỹ nhưng lại có phần ngốc nghếch đáng yêu trước mặt, Diệp Trường Ca cũng nhướng mày.

"Hoắc Tú Tú à, không giống như trong nguyên tác nhỉ, cảm giác có chút ngơ ngác dễ thương." Diệp Trường Ca bĩu môi nói.

"Này, anh Thiên Chân, có thể giới thiệu bạn của anh không?" Đôi mắt to của Hoắc Tú Tú nhìn chằm chằm vào Diệp Trường Ca tuấn mỹ trước mặt, trong mắt lóe lên một tia tò mò.

Phải biết rằng, cô cũng nghe Hạo Thiên Chân gọi là anh Diệp, người có thể khiến tiểu tam gia của nhà họ Ngô gọi là đại ca chắc chắn là một người có tài.

Thấy Hoắc Tú Tú tò mò về Diệp Trường Ca như vậy, Hạo Thiên Chân nhất thời có chút vui mừng.

Cậu chỉ coi Hoắc Tú Tú là em gái, nhưng nếu em gái có thể tìm được một nơi nương tựa tốt, thì Diệp Trường Ca chính là lựa chọn tốt nhất.

"Ồ ồ, để tớ giới thiệu, đây là anh Diệp của tớ, Diệp Trường Ca, vị này là bạn gái của anh Diệp, chị dâu của tớ, đây là Vương Bàn Tử, còn đây là Tiểu Ca." Hạo Thiên Chân vội vàng giới thiệu với Hoắc Tú Tú.

"Ồ." Nghe nói Diệp Trường Ca đã có bạn gái, Hoắc Tú Tú cũng bĩu môi, cô luôn cảm thấy đã gặp Diệp Trường Ca ở đâu đó, nên mới tò mò về anh như vậy.

Lúc này, từ trên lầu đi xuống một thiếu nữ có ngũ quan tinh xảo, cô mặc một bộ sườn xám màu hồng nhạt xen lẫn trắng nhạt.

Chương 55

Thiếu nữ gõ vào cái chiêng đồng nhỏ trong tay, lớn tiếng nói.

“Buổi đấu giá sẽ chính thức bắt đầu sau ba phút nữa, mời các vị nhanh chóng vào chỗ ngồi.” “Bắt đầu rồi à, tớ đi trước nhé anh Thiên Chân, cả anh Trường Ca nữa.” Hoắc Tú Tú thấy buổi đấu giá sắp bắt đầu, liền chào Hạo Thiên Chân một tiếng, sau đó cũng chào Diệp Trường Ca rồi đi về phía phòng bao của nhà họ Hoắc.

“Anh Diệp, Tú Tú có vẻ có ý với anh đấy.” Hạo Thiên Chân cười gian, nói nhỏ với Diệp Trường Ca.

“Cái đầu cậu!

Đi theo tôi, đến phòng bao của chúng ta.” Diệp Trường Ca gõ nhẹ vào đầu Hạo Thiên Chân, rồi đi về hướng Hoắc Tú Tú vừa đi.

“Ôi trời, anh Diệp không phải thật sự có ý với cô nương Tú Tú đấy chứ, lại còn đi về phía cô ấy nữa, phải biết là A Ngưng đang ở ngay bên cạnh mà.” Vương Bàn Tử kinh ngạc nhìn Diệp Trường Ca định dẫn họ đi về phía Tú Tú, nói một cách sững sờ.

“Tôi đi đến phòng bao của mình, nó ở hướng đó, đi nhanh lên, đừng nói nhảm nữa.” Diệp Trường Ca có chút bất đắc dĩ, phòng bao mà hệ thống sắp xếp ở hướng đó chứ, ai nói tôi muốn đi gặp Hoắc Tú Tú chứ.

Nghe Diệp Trường Ca nói vậy, Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử cũng kinh ngạc nhìn nhau.

Phải biết rằng phòng bao của Hoắc Tú Tú là phòng Thiên tự, chỉ có những bậc tiền bối của Cửu Môn hoặc những nhân vật tầm cỡ trong giới đạo mộ mới có thể ngồi ở đó.

Nếu không phải là tiền bối Cửu Môn hay nhân vật tầm cỡ trong giới đạo mộ thì căn bản không thể được cấp phòng bao Thiên tự, ngay cả Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử cũng không có tư cách ngồi ở phòng bao đó.

Khi đến phòng bao do hệ thống sắp xếp, hai tiểu đồng gác cửa nói.

"Xin hãy xuất trình thẻ mời của quý khách." Diệp Trường Ca đưa thẻ mời đã sớm cầm trong tay cho hai tiểu đồng, sau khi xem xong, sắc mặt hai người lập tức trở nên cung kính, mở cửa mời họ vào.

"Ôi trời, cả đời này tôi lại có thể ngồi trong phòng bao Thiên tự." Vương Bàn Tử là người đầu tiên ngồi xuống chiếc ghế làm bằng gỗ lê hoa trăm năm, cảm thán nói.

"Ha, tôi cũng được thơm lây nhờ anh Diệp cả." Hạo Thiên Chân nhìn tấm biển đề "Phát Khâu Trung Lang Tướng, Diệp Trường Ca" treo trong phòng, cảm thán nói.

"Trường Ca, anh cũng lợi hại quá rồi đó." A Ngưng ngồi bên cạnh Diệp Trường Ca cảm thán.

Phải biết rằng ông chủ của A Ngưng, Cầu Đức Khảo, cũng chỉ có thể có được một phòng bao Địa tự, đủ thấy phòng bao Thiên tự hiếm có và khó kiếm đến mức nào.

"Chuyện nhỏ." Bề ngoài Diệp Trường Ca vững như thái sơn, nhưng trong lòng thì kinh ngạc vô cùng, không ngờ hệ thống lại trực tiếp cho mình một phòng bao Thiên tự.

Phòng bao Thiên tự không chỉ là biểu tượng của thực lực, mà còn là biểu tượng của thân phận.

Lúc này, thiếu nữ xinh đẹp cầm chiêng đồng lại một lần nữa đứng giữa sàn đấu giá.

"Xin các vị giữ yên lặng, buổi đấu giá thứ XX của Tân Nguyệt

Phạn Điếm bây giờ chính thức bắt đầu.” Nghe thiếu nữ hô lên, tất cả âm thanh lập tức im bặt.

Dù sao thì làm ồn ào vào lúc này chính là không nể mặt Cửu Môn, không nể mặt tất cả mọi người ở buổi đấu giá.

“Tốt lắm, vậy xin mời vật phẩm đấu giá đầu tiên của chúng ta.” Thấy mọi người đã yên lặng, thiếu nữ cũng gật đầu về phía bên kia.

“Vâng, vật phẩm đấu giá đầu tiên của chúng ta là bảo đao mà nhà họ Tạ trong Cửu Môn vừa có được cách đây không lâu.” “Giá khởi điểm mười vạn, bắt đầu.” Thiếu nữ nói xong, lại gõ vào cái chiêng đồng trong tay, tiếng chiêng vang lên báo hiệu bắt đầu.

“Mười lăm vạn!” “Hai mươi vạn!” “Năm mươi vạn, đừng có ai tranh với tao.” … Các thế lực lớn nhỏ đều đang tranh giành thanh bảo kiếm, không phải vì nó tốt đến mức nào, mà là để tạo ấn tượng tốt với nhà họ Tạ.

“Hai trăm vạn, còn ai tranh với tôi nữa không.” Chỉ thấy một gã trọc đầu chột mắt, tức giận đập bàn đứng dậy.

“Là Độc Nhãn Long à, không tranh nữa, không tranh nữa.” “Thôi bỏ đi, Độc Nhãn Long ra tay tàn độc lắm, không tranh với hắn.” “Cứ để cho Độc Nhãn Long đi.” Các thế lực nhỏ thấy Độc Nhãn Long muốn có thanh bảo đao, lập tức im bặt, dù sao thì Độc Nhãn Long thích nhất là tiêu diệt các thế lực nhỏ.

Độc Nhãn Long thấy mọi người không tranh giành nữa, nhất thời đắc ý.

“Vậy thì, xin chúc mừng vị tiên sinh này.” Thiếu nữ xinh đẹp thấy mọi người không tranh nữa, liền gật đầu chúc mừng Độc Nhãn Long.

Độc Nhãn Long cũng gật đầu đáp lại, dù sao thiếu nữ xinh đẹp cũng là người của Tân Nguyệt Phạn Điếm, phải nể mặt.

Đôi mắt Độc Nhãn Long nhìn về phía phòng bao Thiên tự của nhà họ Tạ, chắp tay ôm quyền rồi ngồi xuống.

"Vậy, chúng ta bắt đầu với bảo vật thứ hai…" Thiếu nữ xinh đẹp ra hiệu cho thuộc hạ bên dưới mang bảo đao đi, rồi bắt đầu giới thiệu bảo vật thứ hai.

"Trời ạ, cô gái đó là ai vậy, ngay cả kẻ lòng dạ đen tối như Độc Nhãn Long cũng phải nể mặt." Vương Bàn Tử có chút kinh ngạc nhìn thiếu nữ xinh đẹp bên dưới.

"Xì, Bàn Tử không biết rồi, cô ấy là người của Tân Nguyệt Phạn Điếm, tên là Thanh Thanh Mạn." Hạo Thiên Chân nhếch miệng, có chút đắc ý giới thiệu cho Vương Bàn Tử.

"Thanh Thanh Mạn?

Ôi trời, người thì xinh đẹp đấy, mà cái tên thì kỳ quặc không chịu được." Vương Bàn Tử nghe tên cũng co giật khóe miệng, buột miệng châm chọc.

Đột nhiên, sắc mặt Hạo Thiên Chân biến đổi, vội đưa tay bịt miệng Vương Bàn Tử, vội nói.

"Đừng nói bậy, tớ nghe chú Ba nói tai của cô gái này thính lắm, ở trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, cô ấy có thể nghe thấy mọi âm thanh." "Bỏ tớ ra, Thiên Chân, cô ta có thần thông gì chắc, tớ không tin." Vương Bàn Tử gạt tay Hạo Thiên Chân ra, khinh thường nói.

Nhưng, cậu vừa nói xong, Thanh Thanh Mạn ở dưới lầu đã nhíu mày, nhìn về phía phòng bao Thiên tự nơi Diệp Trường Ca đang ở.

Chương 56

“Chết tiệt, cô gái này thần thông thật à?

Cách xa như vậy mà cũng nghe thấy.” Vương Bàn Tử cũng thấy Thanh Thanh Mạn nhíu mày nhìn sang, nhất thời kinh ngạc nói.

“Thấy chưa, nói bậy bạ, đắc tội với người ta rồi.” Hạo Thiên Chân cũng tỏ vẻ bất lực, tát một cái vào đầu Vương Bàn Tử.

“Hê, tôi sợ chắc, cô ta có bản lĩnh thì đánh tôi đi.” Vương Bàn Tử cũng không sợ đắc tội người khác, nói thẳng.

“Nói ít vài câu đi, Bàn Tử, Thanh Thanh Mạn sắp bốc hỏa rồi kìa.” Diệp Trường Ca ngồi phía trước cũng bất lực quay đầu lại nói với Vương Bàn Tử, sau đó liếc nhìn Thanh Thanh Mạn với ánh mắt như sắp phun ra lửa.

Nghe lời Diệp Trường Ca, Vương Bàn Tử cũng bịt miệng không nói nữa.

Nhìn bộ dạng của Vương Bàn Tử, Hạo Thiên Chân cũng thầm cảm thán trong lòng, chỉ có anh Diệp mới trấn được Bàn Tử.

“Vậy thì, xin mời món đồ mà các vị mong chờ nhất, bản đồ hải đấu mộ.” Thanh Thanh Mạn cũng không hổ là người chuyên nghiệp, nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc, nói với mọi người.

Chỉ thấy một tấm bản đồ trông như da thú được mang lên, tức thì tất cả mọi người đều phấn khích.

Tuy có một số người không đấu giá được tấm bản đồ hải đấu mộ nhưng có thể chứng kiến cảnh các môn phái lớn tranh giành nó.

“Vậy thì, để tôi giới thiệu cho các vị, lai lịch của tấm bản đồ hải đấu mộ này là do Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi tình cờ có được.

Tấm bản đồ này được bọc bên trong một viên dạ minh châu cực phẩm vừa được đấu giá lúc nãy." "Vì vậy, chúng tôi suy đoán, trong ngôi mộ này chắc chắn sẽ có đồ bồi táng hoặc dạ minh châu, thậm chí… còn nhiều dạ minh châu cực phẩm hơn nữa." Nghe giải thích như vậy, tất cả mọi người càng thêm phấn khích, phải biết rằng viên dạ minh châu cực phẩm vừa rồi được bán với giá bảy mươi sáu triệu.

"Vậy, giá khởi điểm của tấm bản đồ hải đấu mộ lần này là mười triệu." "Phụt." Hạo Thiên Chân vừa uống một ngụm trà Hoàng Sơn Mao Phong đã sợ đến mức phun cả ra ngoài.

"Sao mà đắt thế, một tấm bản đồ quỷ quái mà giá khởi điểm đã mười triệu?" Vương Bàn Tử cũng kinh ngạc không thôi, lần đầu tiên thấy một tấm bản đồ lăng mộ có giá khởi điểm đạt tới mười triệu.

"Trời ạ, anh Diệp, chúng ta có đấu giá nổi không?

Trong tay em chỉ có tổng cộng một trăm hai mươi triệu thôi." Sắc mặt Hạo Thiên Chân khổ sở hỏi Diệp Trường Ca đang ngồi phía trước với vẻ mặt cũng có chút nặng nề.

"Quá không đáng, tấm bản đồ lúc được tìm thấy có bọc một viên dạ minh châu cực phẩm, nhưng ai biết được trong mộ huyệt rốt cuộc có dạ minh châu cực phẩm hay không." Tiểu Ca cũng nhíu chặt mày, trầm giọng nói.

Nếu tấm bản đồ hải đấu mộ chỉ bọc theo một viên dạ minh châu cực phẩm trong quá trình lưu lạc, vậy thì trong lăng mộ rốt cuộc có gì thì không ai biết, có khả năng sẽ lỗ nặng.

Toàn bộ Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng im phăng phắc, rõ ràng đều bị giá khởi điểm dọa cho sợ.

Thanh Thanh Mạn thấy vậy cũng không lấy làm lạ, dù sao một tấm bản đồ hải đấu mộ không biết trong mộ rốt cuộc có dạ minh châu

cực phẩm hay không mà giá khởi điểm đã đạt tới mười triệu, ai cũng sẽ bị dọa sợ.

Thanh Thanh Mạn mỉm cười, cố ý châm chọc: "Sao vậy, các vị đều là những nhân vật lớn trong giới đạo mộ, một tấm bản đồ hải đấu mộ cũng không dám lấy sao?" Nghe lời châm chọc cố ý của Thanh Thanh Mạn, các môn phái lớn cũng không hề tức giận, đều biết Thanh Thanh Mạn cố ý khiêu khích, nếu bị khiêu khích mà nổi nóng đi tranh giành thì có thể sẽ thua thiệt.

"Tôi muốn, hai mươi triệu." Mọi người vừa nghe, đồng loạt nhìn về phía phát ra giọng nói.

Giọng nói đó chính là từ phòng bao Thiên tự của Diệp Trường Ca phát ra.

"Trời, phòng Thiên tự, giọng nói trẻ như vậy." "Lại là nhân vật lớn nào nữa đây." "Dù sao thì tôi chưa từng nghe qua giọng nói này." Thanh Thanh Mạn đứng giữa cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, dù sao nếu không có ai tranh giá, Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ mất mặt lắm.

Thanh Thanh Mạn có chút tò mò nhìn về phía phòng Thiên tự của Diệp Trường Ca, người vừa chửi bới cũng ở trong phòng đó, bây giờ lại đổi một người khác ra giá, đều là giọng của người trẻ tuổi.

"Ba mươi triệu." Giọng của Diệp Trường Ca như một mồi lửa, người của nhà họ Tạ trong Cửu Môn bắt đầu ra giá.

"Nhà họ Hoắc tôi thắp thiên đăng." Giọng của Hoắc Tú Tú từ phòng bao Thiên tự của nhà họ Hoắc truyền ra.

"Nhà họ Hoắc thắp thiên đăng." "Đã lâu rồi không thấy ai thắp thiên đăng." Thắp thiên đăng ở Tân Nguyệt Phạn Điếm có nghĩa là bao trọn, bất kể món đồ đấu giá lần này ra giá bao nhiêu, người thắp thiên đăng đều phải theo giá đó.

“Sáu mươi triệu.” “Bảy mươi triệu.” … Nghe giá cả ngày càng phi lý, mồ hôi trên trán Hạo Thiên Chân càng lúc càng nhiều.

“Anh Diệp, em phải làm sao đây, giá cả càng lúc càng phi lý rồi.” Hạo Thiên Chân hoảng hốt hỏi Diệp Trường Ca đang nhắm mắt như thể không có chuyện gì xảy ra.

“Theo tiếp đi, khi nào chưa đạt đến giới hạn tiền của tôi thì đừng tụt lại phía sau.” “Được, chín mươi triệu.” Hạo Thiên Chân nghe lời Diệp Trường Ca, như thể được tiêm một liều thuốc an thần, bình tĩnh hô giá.

“Một trăm triệu.” Người của nhà họ Tạ cũng đã ra giá đến một trăm triệu.

“Một trăm hai mươi triệu.” Hạo Thiên Chân hô to.

“Lần này đúng là mở rộng tầm mắt.” “Đúng vậy, tranh giành một tấm bản đồ hải đấu mộ mà đã lên tới hơn một trăm triệu.” “Đúng là không thể tin được.” Mọi người bên dưới cũng phấn khích không thôi, đây cũng là lần đầu tiên họ thấy việc tranh giành một tấm bản đồ mà giá đã lên tới hơn một trăm triệu.

“Hai vị lợi hại, nhà họ Tạ chúng tôi không cần nữa.” Phòng bao Thiên tự của nhà họ Tạ, người ra giá dừng lại một chút, rồi lên tiếng nói không cần nữa.

“Một trăm ba mươi triệu.” Nhà họ Hoắc ra giá cao hơn, trực tiếp chặn đầu Diệp Trường Ca.

“Chết rồi, anh Diệp, em phải làm sao đây.” Hạo Thiên Chân thấy nhà họ Hoắc đã chặn đầu, nhất thời hoảng hốt nói.

Vương Bàn Tử, Tiểu Ca và A Ngưng cũng căng thẳng nhìn Diệp Trường Ca.

Chương 57

“Nhường cho họ, tôi không cần nữa.” Hồi lâu sau, Diệp Trường Ca lên tiếng.

“Nhưng mà, anh Diệp, chúng ta…” Hạo Thiên Chân nhìn ánh mắt bình tĩnh của Diệp Trường Ca, lời nói cũng nghẹn lại, Diệp Trường Ca hẳn là có cách lấy được tấm bản đồ hải đấu mộ đó.

“Vậy thì, chúc mừng nhà họ Hoắc đã giành được bản đồ hải đấu mộ.” Thanh Thanh Mạn thấy phòng bao Thiên tự của Diệp Trường Ca không có tiếng động truyền ra, hẳn là đã bị tiền của nhà họ Hoắc chặn lại.

Thấy nhà họ Hoắc đấu giá thành công, mọi người cũng vỗ tay chúc mừng.

“Đi, cướp tấm bản đồ hải đấu mộ đó.” Thấy tấm bản đồ hải đấu mộ sắp bị mang đi, Diệp Trường Ca đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng nói.

“Hả?” X4 A Ngưng cũng kinh ngạc không thôi, Diệp Trường Ca lại định cướp đoạt bản đồ hải đấu mộ ngay tại Tân Nguyệt Phạn Điếm.

“Anh Diệp, Vương Bàn Tử tôi theo anh một phen.” Vương Bàn Tử phấn khích đến run rẩy đứng dậy, giọng nói run rẩy, cướp đồ ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, cần dũng khí lớn đến mức nào chứ, phải biết Tân Nguyệt Phạn Điếm cao thủ vô số, ngay cả một liên đội đặc chủng cũng không đánh lại.

Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca đi đến bên cạnh Diệp Trường Ca, thể hiện thái độ của mình.

Vào lúc tấm bản đồ hải đấu mộ sắp bị mang đi, sắc mặt Thanh Thanh Mạn đột nhiên biến đổi, kinh hãi hét lên.

"Bảo an, bảo vệ bản đồ hải đấu mộ." Lời vừa dứt, xung quanh đột nhiên xuất hiện các bảo an cầm súng bao vây lại.

"Rầm." một tiếng, tấm kính của phòng bao Thiên tự nơi Diệp Trường Ca đang ở trực tiếp bị phá vỡ, Diệp Trường Ca hóa thành một tia chớp, trực tiếp đá bay hơn mười bảo an cầm súng ra xa hơn mười mét, sau khi ngã xuống đất toàn bộ đều hôn mê tại chỗ.

"Ngươi là ai?" Thanh Thanh Mạn cảnh giác nhìn Diệp Trường Ca đang từ từ đứng dậy.

"Phát Khâu Trung Lang Tướng, Diệp Trường Ca." "Phát Khâu Trung Lang Tướng, Diệp Trường Ca." Giọng nói vừa từ tính vừa lạnh lùng của Diệp Trường Ca vang lên bên tai mọi người.

"Hả?

Phát Khâu Trung Lang Tướng?" "Không phải phái Phát Khâu đã tuyệt diệt rồi sao?" "Chẳng lẽ không thấy tin tức Phát Khâu Trung Lang Tướng xuất thế cách đây không lâu sao?" "Xì, tên nhóc này chắc là đang hù người thôi, làm gì có Phát Khâu Trung Lang Tướng trẻ như vậy." Mọi người cũng bàn tán xôn xao, một bộ phận nhỏ tin rằng Diệp Trường Ca là Phát Khâu Trung Lang Tướng, nhưng phần lớn đều không tin có một Phát Khâu Trung Lang Tướng trẻ như vậy.

Lúc này, bốn người A Ngưng cũng bay đến bên cạnh Diệp Trường Ca.

Hạo Thiên Chân nhìn các đại lão trong giới đạo mộ đang nhìn mình chằm chằm, có chút nuốt nước bọt nói.

"Các vị, tôi là tiểu tam gia của nhà họ Ngô, Hạo Thiên Chân.

Tôi rất cần tấm bản đồ hải đấu mộ này, vì chú Ba tôi đã mất tích,

trước khi mất tích chú ấy dặn tôi phải có được tấm bản đồ này, như vậy mới có khả năng tìm thấy chú ấy." Những lời này của Hạo Thiên Chân khiến mọi người vô cùng kinh ngạc, phải biết Ngô Lão Tam là một con cáo già, sao có thể chơi trò mất tích được?

"Tiểu tam gia của nhà họ Ngô, chắc là thật rồi, tôi thấy gần đây nhà họ Ngô đều cử người đi tìm kiếm gì đó?" "Quỷ mới biết, nhỡ đâu là cái bẫy thì sao?

Để thu hút những kẻ muốn cướp sản nghiệp của nhà họ Ngô." "Chắc không phải bẫy đâu nhỉ?

Dựng bẫy mà lại chạy đến Tân Nguyệt Phạn Điếm gây sự, không phải là đầu óc có vấn đề sao?" Lúc này, hàng trăm nam tử mặc đồ đen đã bao vây chặt lấy Diệp Trường Ca, tạo thành một vòng vây.

Thanh Thanh Mạn lùi lại phía sau đám nam tử mặc đồ đen, lạnh lùng nói.

"Tôi không quan tâm chú Ba của cậu chơi trò mất tích hay dựng bẫy, nhưng dám ở Tân Nguyệt Phạn Điếm gây sự, là tìm chết, lên cho tôi." Một tiếng ra lệnh, hàng trăm nam tử mặc đồ đen rút ra dao phay từ trên người, lao về phía năm người Diệp Trường Ca.

"Tìm chết." Diệp Trường Ca tung một cú đá xoáy, trực tiếp đá bay ba tên áo đen trước mặt.

"Anh Diệp, đừng làm hại tính mạng họ." Hạo Thiên Chân cũng cảm nhận được luồng sát khí nồng nặc tỏa ra từ người Diệp Trường Ca, vội vàng hét lên.

Nghe lời Hạo Thiên Chân, Diệp Trường Ca nhíu mày, luồng sát khí nồng nặc đó mới được thu lại.

Dù sao thì chỉ cần cướp được tấm bản đồ hải đấu mộ, không cần phải sống mái với Tân Nguyệt Phạn Điếm hay Cửu Môn.

Chẳng mấy chốc, A Ngưng, Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều không phải tay mơ, phối hợp với Diệp Trường Ca và Tiểu Ca, chưa đầy vài phút, hàng trăm nam tử áo đen đều nằm trên đất không động đậy, chỉ còn tiếng kêu la thảm thiết.

"Xem ra, năm người các ngươi đều có bản lĩnh.

Nhưng, có đánh lại được các cao thủ trong giới đạo mộ ở đây không?" Lời Thanh Thanh Mạn vừa dứt, ngoài Diệp Trường Ca ra, bốn người còn lại trong lòng đều căng thẳng.

"Các vị, nếu có thể chế ngự được năm người này, Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ giúp các vị một lần." Thanh Thanh Mạn hét lên với những nhân vật lớn trong giới đạo mộ đang xem kịch.

"Hả?

Tân Nguyệt Phạn Điếm giúp mình một lần?" "Chuyện này quá hời rồi." "Hừ, nếu ta không đánh được năm tên nhóc này, tên ta sẽ viết ngược." Có người bị lợi ích trước mắt hấp dẫn, có người lại nhận ra năm tên hậu bối này không đơn giản, e là chưa sử dụng sức mạnh thực sự, nhưng đó chỉ là số ít.

Ở một phía khác, phòng bao Thiên tự của nhà họ Tạ.

Một người đàn ông mặc áo khoác vest đen, bên trong là áo sơ mi hồng, vẻ ngoài tú khí như con gái.

Người đó cung kính nói với lão nhân đang ngồi ở ghế chủ vị.

"Gia gia, để con ra tay đi, vừa hay xem thử bản lĩnh của bạn thân con, Thiên Chân." Lão nhân, Tạ Bát gia, trầm ngâm một lúc rồi nói.

Chương 58

"Được, Tiểu Giải đi đi, thăm dò thử là được, hãy cẩn thận tên Diệp Trường Ca đó." "Vâng, gia gia." Nghe Tạ Bát gia đồng ý, Tạ Vũ Giải vui vẻ cười, rồi đi ra bằng cửa chính.

Dù sao thì cậu ta cũng không dám phá kính phòng bao Thiên tự như Diệp Trường Ca, nếu không Tạ Bát gia sẽ đánh chết cậu ta.

"Cùng lên!" Bên dưới, không biết ai trong số các đại lão giới đạo mộ đã hét lên, vừa hô một tiếng, hơn hai mươi cao thủ liền rút vũ khí của mình ra, đồng loạt tấn công về phía Diệp Trường Ca.

"Đúng là không biết sống chết." Diệp Trường Ca cũng bị chọc cho tức điên lên, trực tiếp vận dụng huyết mạch chi lực, muốn san bằng Tân Nguyệt Phạn Điếm.

"Gầm." Một tiếng gầm của thần thú Bạch Hổ vang lên, hai mươi mấy cao thủ đang lao về phía Diệp Trường Ca toàn bộ đều ngã xuống đất không động đậy.

"Không ổn, anh Diệp…" Hạo Thiên Chân vội vàng ngăn cản Diệp Trường Ca, nhưng lại bị ánh mắt lạnh lùng đến cực điểm của anh trừng lại, cậu cũng biết Diệp Trường Ca thật sự đã bị chọc giận.

Những tia sét lóe lên trên người Diệp Trường Ca, cuối cùng, một cột sáng sấm sét lấy Diệp Trường Ca làm trung tâm, xông thẳng lên trời cao.

"Kia, hướng đó là Tân Nguyệt Phạn Điếm." "Tân Nguyệt Phạn Điếm xảy ra chuyện gì rồi." "Mau đi kiểm tra, Tân Nguyệt Phạn Điếm đã xảy ra chuyện gì." … Vô số thế lực đều bị cột sáng sấm sét của Diệp Trường Ca thu hút, đều đi kiểm tra.

Đương nhiên, phạm vi cột sáng sấm sét của Diệp Trường Ca cũng nhỏ, chỉ rộng bằng bản thân anh, dù sao thì anh cũng không muốn cột sáng sấm sét giết luôn cả A Ngưng.

Đợi cột sáng sấm sét biến mất, áo trên của Diệp Trường Ca đã sớm hóa thành tro bụi, màu tóc và con ngươi trên người cũng thay đổi.

Chỉ thấy mái tóc đen ngắn ban đầu của Diệp Trường Ca đã biến thành màu trắng bạc, con ngươi cũng thay đổi, biến thành màu vàng kim, hình xăm Bạch Hổ và Tử Kim Thần Long trên nửa thân trên từ từ uốn lượn.

"...Đẹp trai quá." "Cũng quá đẹp trai rồi." "...Hình thái huyết mạch." Ba người Vương Bàn Tử cũng kinh ngạc ngây người, vốn dĩ Diệp Trường Ca đã đẹp trai không tưởng, không ngờ tóc và con ngươi đổi màu lại càng đẹp trai hơn.

Đương nhiên, trong đó chỉ có A Ngưng là bình tĩnh nhất, dù sao cũng đã thấy một lần.

Trong đó, Tiểu Ca cũng nhận ra trạng thái của Diệp Trường Ca, nhưng mà, không phải Diệp Trường Ca trước đây không có huyết mạch thần thú sao?

Sao bây giờ lại có?

"Đám người này thật đáng chết." Trong đôi mắt lạnh lùng vô tình của Diệp Trường Ca lóe lên một tia sát khí, lạnh băng nói.

Tuy Diệp Trường Ca không vận dụng huyết mạch của Tử Kim Thần Long, nhưng uy thế thần thú của Bạch Hổ đã đủ dùng.

Uy thế của hai đại thần thú nhắm thẳng vào những cao thủ trong giới đạo mộ ngu xuẩn kia.

"Phụt." Những cao thủ đó không cầm cự được nửa giây, trực tiếp thổ huyết mà chết.

Nhìn thảm trạng của những cao thủ này, những người còn lại cũng may mắn vì đã không ra tay với Diệp Trường Ca.

"..." Thanh Thanh Mạn thấy Diệp Trường Ca nhìn về phía mình, sau đó mặt mày tái nhợt, sợ hãi lùi lại vài bước.

Vào lúc Diệp Trường Ca chuẩn bị ra tay, giọng của hai lão nhân từ hai phòng bao Thiên tự của nhà họ Hoắc và nhà họ Tạ truyền ra.

"Có thể nể mặt lão thân Hoắc Lão Thái mà tha cho con bé này không." "Có thể nể mặt lão hủ Tạ Bát gia mà tha cho con bé này không." Phòng bao Thiên tự của nhà họ Tạ, Tạ Vũ Giải lau mồ hôi lạnh trên mặt, cũng may mắn vì vừa rồi đi trễ, nếu không giờ chỉ còn là một cái xác.

Lúc này một người đàn ông mặc vest khoảng hai mươi mấy tuổi, xuất hiện ở cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Người đàn ông có đôi mắt đầy tang thương không phù hợp với ngoại hình, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, không ngờ Phát Khâu Trung Lang Tướng đại náo Tân Nguyệt Phạn Điếm lại trẻ như vậy.

Chỉ thấy anh ta chắp tay nói.

"Tôi, Trương Nhật Sam, xin lỗi ngài vì cuộc tấn công của Tân Nguyệt Phạn Điếm lúc nãy." Diệp Trường Ca nhìn Trương Nhật Sam ở cửa, cảm nhận được sức mạnh của Kỳ Lân trên người anh ta, nhíu mày nói.

"Ngươi là phó quan của Trương Đại Phật Gia, Trương Nhật Sam?" Đột nhiên ở cửa, lại xuất hiện một người phụ nữ mặc đồ đen lạnh lùng, dẫn theo rất nhiều vệ sĩ mặc đồ Đường trang.

Người phụ nữ đó cũng chắp tay nói.

"Tôi là người phụ trách hiện tại của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Nam Phượng, tôi sẽ chịu trách nhiệm về chuyện vừa rồi." Diệp

Trường Ca liếc nhìn Doãn Nam Phượng toàn thân mặc đồ đen, dung mạo vừa xinh đẹp vừa lạnh lùng.

Đôi mắt vàng kim của Diệp Trường Ca lóe lên vài cái, rồi từ từ thoát khỏi hình thái huyết mạch Bạch Hổ.

Để trần phần thân trên hoàn mỹ, anh lạnh lùng nói với xung quanh.

"Tôi hy vọng, các người sẽ đưa ra một lý do hoàn hảo, để bảo vệ Thanh Thanh Mạn." Trương Nhật Sam đi đến trước mặt Diệp Trường Ca, vừa định mở miệng, lại đột nhiên nhìn thấy Tiểu Ca ở phía sau anh, nhất thời sững lại, nhưng nhanh chóng khôi phục, mở miệng nói.

"Vậy, chúng ta vào trong nói chuyện?" Nghe vậy, Diệp Trường Ca cũng đồng ý gật đầu.

Nhìn năm người Diệp Trường Ca và Trương Nhật Sam đi vào sâu trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, trái tim căng thẳng của Doãn Nam Phượng cũng thả lỏng, cô gõ vào Thanh Thanh Mạn đang uất ức bên cạnh nói.

"Gây chuyện với một hung thần rồi đấy." "Em cũng chỉ... duy trì quy củ của Tân Nguyệt Phạn Điếm thôi mà, ai biết người đó lại mạnh như vậy." Thanh Thanh Mạn cũng uất ức không thôi, giọng nói nghẹn ngào.

"Haizz, đi theo chị, người ta xử lý em thế nào chị cũng không biết nữa." Doãn Nam Phượng cũng thấy Thanh Thanh Mạn sợ hãi không nhẹ, đành nhẹ giọng nói.

Chương 59

Ở một bên khác, Hoắc Lão Thái cầm gậy, gõ vào Hoắc Tú Tú đang kinh ngạc đến ngẩn người, nói.

"Tú Tú, đi thôi, chúng ta phải đưa ra một lý do hoàn hảo cho người ta đấy." "À vâng, con biết rồi bà nội." Hoắc Tú Tú cũng chớp chớp đôi mắt to ngấn nước, hoàn hồn lại, vội vàng dìu Hoắc Lão Thái đi về phía Diệp Trường Ca.

Bên nhà họ Tạ cũng vậy, Tạ Vũ Giải đi cùng Tạ Bát gia đến chỗ Diệp Trường Ca.

"Cái đó, Trương phó quan đại nhân, tôi..." Hạo Thiên Chân ngồi trên ghế, có chút lúng túng nói với Trương Nhật Sam đối diện.

Nhưng không đợi Hạo Thiên Chân nói xong, Trương Nhật Sam cười nói.

"Tôi biết, tiểu tam gia của nhà họ Ngô, cứ gọi tôi là Trương Nhật Sam là được, không cần gọi phó quan đại nhân." "À vâng, cái đó...

Trương Nhật Sam à, tôi chỉ muốn lấy được tấm bản đồ đáy biển đó thôi, không có ý gì khác." Hạo Thiên Chân có chút gượng gạo nói, dù sao cũng đang đối mặt với một bậc tiền bối, tuy rằng tiền bối này có khuôn mặt trẻ trung.

"Tôi cũng biết, người của tôi đã báo cho tôi biết, có năm người gây sự ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, cao thủ đều bại trận, tôi liền vội vàng đến." Trương Nhật Sam cũng cười híp mắt nói.

"Ách." Lời của Trương Nhật Sam khiến Hạo Thiên Chân da mặt mỏng đỏ bừng.

Lúc này, ngoài cửa lại có thêm sáu bóng người, chính là sáu người

của Doãn Nam Phượng.

Doãn Nam Phượng, Hoắc Lão Thái và Tạ Bát gia sau khi ngồi xuống, đều ngầm hiểu không mở miệng.

Ba người còn lại là Hoắc Tú Tú cũng vẫn luôn đứng, dù sao cũng không có tư cách ngồi ở đây.

Đôi mắt to của Hoắc Tú Tú tò mò nhìn Diệp Trường Ca ngồi ở ghế chủ vị.

Đôi mắt màu tím đen của Diệp Trường Ca vẫn luôn lạnh lùng, rõ ràng Diệp Trường Ca thật sự nổi giận rồi.

"Tôi nghĩ, các vị sẽ cho tôi một câu trả lời hoàn hảo chứ." Thấy người đã đến đông đủ, Diệp Trường Ca lạnh lùng nói.

Doãn Nam Phượng là người đầu tiên mở miệng.

"Diệp tiên sinh, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi xin lỗi vì chuyện này, nhưng, nha đầu Thanh Thanh Mạn cũng không làm gì sai, chỉ là làm theo quy củ của Tân Nguyệt Phạn Điếm mà thôi." Lời của Doãn Nam Phượng cũng nói ra trọng điểm, người ta Thanh Thanh Mạn cũng không sai, chỉ là làm theo quy củ của Tân Nguyệt Phạn Điếm mà thôi, Thanh Thanh Mạn không đáng chết.

Thanh Thanh Mạn đứng bên cạnh Doãn Nam Phượng cũng vội vàng gật đầu.

Hoắc Lão Thái thấy Doãn Nam Phượng nói xong, cũng mở miệng nói.

"Diệp tiên sinh, Thanh Thanh Mạn là do Cửu Môn chúng tôi một tay bồi dưỡng ra, đồng thời cũng là người quan trọng của Tân Nguyệt Phạn Điếm, nếu ngài giết cô ấy, Cửu Môn chúng tôi tuy sẽ không truy sát, nhưng truyền ra một Phát Khâu Trung Lang Tướng giết một nha đầu, sẽ ảnh hưởng đến danh vọng của ngài." "Đúng vậy, Diệp tiên

sinh, tôi thấy ngài cũng không hy vọng trở mặt với Cửu Môn, Cửu Môn chúng tôi đồng thời cũng không hy vọng trở mặt với ngài, chỉ hy vọng chúng ta mỗi người lùi một bước, ngài cũng đã giết những người ra tay với ngài, Thanh Thanh Mạn cũng không ra tay với ngài mà." Tạ Bát gia cũng mở miệng.

Lời của ba người cũng có lý, dù sao thì người của tôi đã bị cậu giết rồi, tôi cũng không làm gì cậu nữa, mọi người mỗi người lùi một bước, không giết Thanh Thanh Mạn, như vậy là tốt nhất.

Nếu giết rồi, chúng tôi cũng không làm gì cậu, chỉ là danh vọng của cậu có thể sẽ giảm xuống.

Đồng thời không giết Thanh Thanh Mạn, chúng tôi cảm thấy có thể nâng cao danh vọng, Phát Khâu Trung Lang Tướng Diệp Trường Ca đại náo Tân Nguyệt Phạn Điếm, Cửu Môn không thể làm gì được, danh vọng của Cửu Môn tuy sẽ giảm xuống, nhưng cũng không giảm bao nhiêu.

Diệp Trường Ca trầm mặc một hồi, rồi mở miệng.

"Được, chuyện này cứ vậy đi, nhưng Thanh Thanh Mạn phải do tôi xử trí, yên tâm tôi sẽ không giết cô ấy." Nghe Diệp Trường Ca sẽ không giết mình, chỉ xử trí, Thanh Thanh Mạn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng, đột nhiên Diệp Trường Ca lại mở miệng.

"Nhưng, ba vị lại dám công khai uy hiếp tôi, chuyện này thì sao." "Ách X3" Ba người cũng nhìn nhau, đều thấy được sự cạn lời trong mắt đối phương.

Hồi lâu sau, Doãn Nam Phượng là người đầu tiên lấy ra một tấm thẻ vàng từ bên cạnh, mặt cũng hơi đỏ, đưa đến trước mặt Diệp Trường Ca nói.

“Diệp tiên sinh, tấm thẻ này là thẻ vàng cấp cao nhất của Tân Nguyệt Phạn Điếm, có tấm thẻ này, địa vị của ngài ở Tân Nguyệt Phạn Điếm gần như ngang bằng với tôi, hy vọng ngài nhận lấy.” Hoắc Lão Thái và Tạ Cửu gia cũng kinh ngạc không thôi, phải biết rằng họ đều không có tư cách nhận được thẻ vàng.

Thẻ vàng ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, chỉ có hai tấm, một tấm thuộc sở hữu của người phụ trách, tấm còn lại thuộc sở hữu của chồng hoặc vợ của người phụ trách.

Doãn Nam Phượng lấy ra tấm thẻ vàng này, ý tứ đã quá rõ ràng.

“Ừm, vậy đi, Diệp tiên sinh, nhà họ Hoắc chúng tôi nguyện ý bỏ ra mười tỷ để giải quyết chuyện này.” Hoắc Lão Thái trầm ngâm một hồi rồi nói.

Nghe Hoắc Lão Thái nguyện ý bỏ ra mười tỷ, Vương Bàn Tử bên cạnh mắt sáng rực, sắp chảy cả nước miếng.

Nhưng, Diệp Trường Ca bên cạnh lại nhíu mày, lạnh lùng nói.

“Hoắc Lão Thái, bà thật sự coi thường tôi sao?

Mười tỷ để đuổi tôi đi?

Đuổi ăn mày à?” Vương Bàn Tử nghe lời Diệp Trường Ca, lòng đau như cắt, muốn khuyên Diệp Trường Ca, nhưng cũng không dám.

“Ừm, cũng phải, mười tỷ đối với ngài đúng là đuổi ăn mày.

Chương 60

Vậy thế này đi, tôi gả cháu gái tôi, Hoắc Tú Tú, làm vị hôn thê của ngài thì sao?" Lời vừa dứt, Diệp Trường Ca ngơ ngác, tất cả mọi người đều ngơ ngác.

Đồng loạt nhìn về phía Hoắc Lão Thái đang có chút mỉm cười.

"Bà nội, bà nói thật sao!" Hoắc Tú Tú mặt đỏ bừng, lay người Hoắc Lão Thái nói.

"Ối, Tú Tú không muốn à?" "Con, con…" Hoắc Tú Tú cũng dừng lại, có chút bĩu môi nói.

Trước đó cô có chút thiện cảm với Diệp Trường Ca, nhưng sau khi chứng kiến cảnh Diệp Trường Ca đánh bại tất cả cao thủ, thiện cảm đó lại thêm phần sùng bái.

Doãn Nam Phượng bên cạnh nghiến răng nhìn Hoắc Lão Thái.

"Hoắc Lão Thái, tôi có bạn gái rồi." Diệp Trường Ca sắc mặt kỳ quái nói.

"Ách, có bạn gái rồi cũng không sao mà." Hoắc Lão Thái nhìn A Ngưng bên cạnh Diệp Trường Ca, người có dung mạo không thua kém Hoắc Tú Tú, nhất thời nghiêm mặt nói.

Tạ Vũ Giải đứng bên cạnh Tạ Bát gia nhìn Hoắc Tú Tú, ánh mắt có chút ảm đạm, lắc đầu.

Tạ Bát gia cũng thầm thở dài, vốn dĩ ông đã thương lượng với Hoắc Lão Thái về việc đính hôn cho Hoắc Tú Tú và Tạ Vũ Giải, nhưng bây giờ chớp mắt Hoắc Lão Thái lại muốn đính hôn với Phát Khâu Trung Lang Tướng Diệp Trường Ca.

A Ngưng bên cạnh che miệng cười nói.

“Em không có vấn đề gì.” Nghe A Ngưng đồng ý, Hoắc Lão Thái cũng mừng rỡ, vui vẻ nói.

“Vậy cứ quyết định như vậy đi, lão thân tôi thêm hai mươi tỷ nữa, bồi thường cho ngài.” Diệp Trường Ca nhíu mày, không biết phải làm sao, từ chối thì thật sự tổn thương trái tim của Hoắc Tú Tú, đồng ý thì cũng biết ý đồ của Hoắc Lão Thái, là mượn sức mạnh của mình để nâng cao thực lực của cả nhà họ Hoắc.

Cứ như vậy, Diệp Trường Ca cũng không mở miệng nữa, dù sao A Ngưng cũng đã giúp anh đồng ý.

“Vậy thì, lão hủ tặng năm cây nhân sâm ngàn năm thuần khiết cho Diệp tiên sinh.” Tạ Bát gia thở dài một hơi, rồi dẫn Tạ Vũ Giải đi, chỉ để lại một câu.

“Đợi ngày mai sẽ tặng cho Diệp tiên sinh, đi thôi Tiểu Giải.” Hoắc Lão Thái nhìn bóng lưng già nua của Tạ Bát gia rời đi, đôi mắt đục ngầu lóe lên một tia áy náy.

Không đợi bao lâu, Diệp Trường Ca dẫn theo Thanh Thanh Mạn và bốn người A Ngưng đến nhà họ Ngô, để nghiên cứu tấm bản đồ đáy biển đó.

“Bà nội, bà thật sự gả con cho anh Trường Ca à?” Hoắc Tú Tú dậm chân, ngượng ngùng nói với Hoắc Lão Thái đang suy tư bên cạnh.

Hoắc Lão Thái nghe vậy cười nói.

“Bà nội thật sự muốn gả cháu cho Diệp Trường Ca, đã gọi người ta là anh rồi kìa!” “Hừ, không thèm để ý đến bà nữa.” Hoắc Tú Tú cũng giả vờ giận dỗi.

Nhìn dáng vẻ đáng yêu của Hoắc Tú Tú, Hoắc Lão Thái cũng cười, nhưng sau đó trên mặt lại xuất hiện một vẻ ảm đạm khó nhận

ra.

“Mười năm chi ước sắp đến rồi, hy vọng Diệp Trường Ca mà bà tìm được có thể bảo vệ an toàn cho cháu, ai.” Tại nhà họ Ngô, Diệp Trường Ca vắt chéo chân, nhìn Thanh Thanh Mạn đang cúi đầu gượng gạo nói.

“Thanh Thanh Mạn nhỉ, bà chủ Doãn Nam Phượng của cô đã giao cô cho tôi xử lý.” “A a, đừng mà, tôi có thể bưng trà, giặt quần áo.” Nghe lời Diệp Trường Ca, Thanh Thanh Mạn vội vàng nói.

“Ừm, vậy cũng được, một tháng làm nha hoàn cho tôi đi, biểu hiện tốt thì trả về, biểu hiện không tốt thì cả đời làm nha hoàn cho tôi.” “Hả?

Một tháng à.” “Hai tháng.” Nghe Diệp Trường Ca lại thêm một tháng, khuôn mặt nhỏ vốn đã khổ sở càng thêm khổ sở.

“Nha hoàn, đi rót cho ta ly nước.” “Vâng.” Thanh Thanh Mạn bĩu môi, rồi chạy ra ngoài rót nước.

“Trường Ca, anh thật sự dùng cô ấy làm nha hoàn à.” Lúc này A Ngưng đi vào, nhìn Thanh Thanh Mạn ở xa xa với vẻ mặt không vui, liền cười nói.

“Không thì sao.” Diệp Trường Ca đảo mắt, lạnh lùng nói.

“Em biết mà, Trường Ca của em là tốt nhất.” A Ngưng cũng thấy vẻ mặt không vui của Diệp Trường Ca, liền an ủi.

Lúc Diệp Trường Ca đang ở nhà Hạo Thiên Chân, trời sắp tối.

Hạo Thiên Chân vui mừng mở cửa phòng Diệp Trường Ca.

“Anh Diệp, em biết tấm bản đồ đáy biển đó ở đâu rồi.” “Ừm?

Biết rồi à?

Để anh xem thử.” Diệp Trường Ca đang đặc biệt cười, nghe lời

Hạo Thiên Chân xong, liền nói với A Ngưng bên cạnh.

Thanh Thanh Mạn thấy Diệp Trường Ca đi rồi, liền bĩu môi, đành phải đi theo.

Diệp Trường Ca đi ra phòng khách, Hạo Thiên Chân lấy ra điện thoại, chỉ thấy bản đồ trên điện thoại có một số chỗ tương tự với tấm bản đồ da thú kia.

“Anh Diệp, nhìn này, mộ đáy biển ở Nam Hải.” Hạo Thiên Chân chỉ vào một chỗ, đưa cho Diệp Trường Ca xem.

“Ồ, tôi biết rồi, đợi ngày mai xuất phát đi, tối nay chuẩn bị.” Diệp Trường Ca liếc một cái rồi dặn dò, đối với người biết trước cốt truyện như anh, đương nhiên biết mộ đáy biển ở Nam Hải.

Chương 61

“Được ạ, anh Diệp, em đi tìm Bàn Tử và Tiểu Ca.” Hạo Thiên Chân vừa cảm động vừa kích động nói.

Cảm động vì Diệp Trường Ca biết cậu nóng lòng tìm Ngô Lão Tam, nên ngày mai chuẩn bị xuất phát, kích động vì có thể sẽ lại được gặp chú Ba.

Nhưng Hạo Thiên Chân không biết, lý do Diệp Trường Ca muốn ngày mai đi là để xem có thể kích hoạt nhiệm vụ không.

Đợi Hạo Thiên Chân đi rồi, Thanh Thanh Mạn chọc vào lưng Diệp Trường Ca, nói.

“Diệp Trường Ca, tôi cũng phải đi sao?” Diệp Trường Ca nghe cách xưng hô của Thanh Thanh Mạn, trực tiếp cốc đầu cô một cái, nói.

“Nói bao nhiêu lần rồi, khi làm nha hoàn cho tôi, phải gọi tôi là thiếu gia, cô cũng phải đi theo tôi, tôi sợ cô chạy mất.” Thanh Thanh Mạn xoa xoa chỗ bị Diệp Trường Ca đánh, nhất thời cạn lời đảo mắt, cô thật sự đã chuẩn bị nhân lúc Diệp Trường Ca không có ở đây để bỏ trốn.

Không bao lâu, Hạo Thiên Chân dẫn theo Bàn Tử đang ngáp ngủ đến.

Diệp Trường Ca thấy bên cạnh Hạo Thiên Chân không có Tiểu Ca, có chút tò mò hỏi.

“Tiểu Ca đi đâu rồi?

Sao không thấy cậu ấy?” “Không biết nữa, em đi tìm cậu ấy đầu tiên, kết quả không tìm thấy, đành phải đi tìm Bàn Tử, Bàn Tử thì dễ

rồi, chỉ đang ngủ thôi.” Hạo Thiên Chân có chút bất lực nhún vai nói.

Diệp Trường Ca cũng không bất ngờ mà nhướng mày, dù sao Tiểu Ca cũng là chuyên gia mất tích cấp thần.

Kinh đô, sáng sớm.

Thanh Thanh Mạn có chút uất ức nhìn Diệp Trường Ca, thầm nghĩ.

“Xì, đàn ông.” “Ha ha.” A Ngưng cũng tỉnh rồi, vừa tỉnh đã thấy Thanh Thanh Mạn mặt mày uất ức, không nhịn được che miệng cười.

Thanh Thanh Mạn nhìn A Ngưng, sắc mặt càng thêm uất ức.

“Được rồi, em Thanh Thanh Mạn, đừng uất ức nữa.” A Ngưng an ủi nói.

“Hừ.” Thanh Thanh Mạn có chút lạnh lùng hừ một tiếng, rồi đi giày, đi bưng bữa sáng cho Diệp Trường Ca.

Diệp Trường Ca đang giả vờ ngủ, cũng mở mắt ra, nhìn Thanh Thanh Mạn rời khỏi phòng, thầm nghĩ.

“Lát nữa xem thử độ hảo cảm của cô ta.” “Trường Ca thật xấu, bắt nạt một cô bé.” A Ngưng cười nói.

“Không sao, anh chỉ coi cô ta là nha hoàn thôi.” A Ngưng nghe lời Diệp Trường Ca, không vui nói.

“Anh chỉ coi cô ta là nha hoàn, e là không bao lâu nữa người ta không chỉ coi anh là thiếu gia đâu.” Lúc này, Thanh Thanh Mạn cũng bưng ba bát bữa sáng vào.

“Kiểm tra đối tượng: Thanh Thanh Mạn, độ hảo cảm với ký chủ Diệp Trường Ca: hai mươi sáu mươi (Độ hảo cảm với ký chủ không ổn định, có thể là căm hận, cũng có thể là có thiện cảm.)” Diệp Trường Ca xem độ hảo cảm được kiểm tra, cũng bất ngờ nhướng

mày, lần đầu tiên thấy tình cảnh này.

Trên boong tàu, Vương Bàn Tử thích thú nhìn các thuyền viên qua lại vận chuyển vật tư.

Lúc này A Ngưng mặc áo gió đen dẫn theo một ông chú trung niên hói đầu đến.

"Chị dâu, vị này là?" Hạo Thiên Chân có chút tò mò hỏi A Ngưng, dù sao đi đến mộ đáy biển lại mang thêm một người.

Không đợi A Ngưng mở miệng, ông chú trung niên hói đầu, ánh mắt vừa vui mừng vừa chân thành nắm lấy tay Hạo Thiên Chân nói.

"Chào tiểu huynh đệ, chào cậu, tôi là cố vấn Trương, là cố vấn mà cô A Ngưng mời đến." Hạo Thiên Chân mặt mày lúng túng rút tay lại, nhưng lại không thể rút ra được.

Lúc này Diệp Trường Ca và Thanh Thanh Mạn cũng lên boong tàu.

"Trời, cố vấn Trương có chuyện gì vậy?" Thanh Thanh Mạn thấy vậy, mặt đầy vẻ ghét bỏ nói.

"Cố vấn Trương, đã năm sáu mươi tuổi rồi mà tay vẫn giữ gìn tốt thật đấy." Khóe miệng Diệp Trường Ca nở nụ cười xấu xa, giọng điệu âm dương quái khí nói.

"Ách, ha ha ha, à, tôi bảo dưỡng tốt." Cố vấn Trương sững sờ, sau đó cười gượng gạo, ánh mắt cũng kín đáo lườm Diệp Trường Ca một cái.

"Tuyệt đối đã đoán ra thân phận của mình, đoán ra rồi còn cố tình chọc mình." Cố vấn Trương thầm nghĩ, rồi rời đi về phía thuyền trưởng.

A Ngưng mặt đầy vẻ ghét bỏ nhìn cố vấn Trương rời đi, đi đến bên cạnh Diệp Trường Ca nói.

“Trường Ca, anh phải tránh xa người đó ra nhé, người gì mà ghê tởm thế!” “Yên tâm đi.” Diệp Trường Ca lắc đầu nói.

Nghe Diệp Trường Ca khẳng định, A Ngưng tưởng rằng anh sẽ tránh xa cố vấn Trương.

Diệp Trường Ca liếc nhìn cố vấn Trương đang nói chuyện với thuyền trưởng ở phía sau, thầm nghĩ.

“Tiểu Ca, đóng kịch cũng giỏi lắm, đổi cái mặt nạ, tính cách cũng thay đổi.” Nam Hải, buổi chiều.

Mọi người quây quần quanh một cái bàn, ăn cá lớn mà thuyền trưởng bắt được.

Chương 62

"Thuyền trưởng, chúng tôi đều ăn cá nướng cả rồi, ông phải cho chúng tôi một chai rượu ngon chứ." Vương Bàn Tử ăn một miếng cá xong, có chút bất mãn nói.

Thuyền trưởng sững sờ, sau đó điên cuồng lắc đầu nói.

"Không có, tôi không có rượu." "Xì, không có… ủa, trời ơi, kia không phải là rượu sao?" Vương Bàn Tử vừa thất vọng, thì ánh mắt liếc thấy một nơi chứa đầy vật tư, một cái thùng rất kín đáo, nắp thùng đang mở, bên trong chứa đầy rượu Hồng Tinh Nhị Oa Đầu.

Vương Bàn Tử mặt mày vui mừng, vài bước nhanh chóng, lấy ba chai Hồng Tinh Nhị Oa Đầu.

"Không được, không được, Hồng Tinh Nhị Oa Đầu là để cho Long Vương gia uống đó." Thuyền trưởng thấy Vương Bàn Tử lấy ba chai, liền hoảng hốt đứng dậy nói.

"Tôi thấy ông cho cá tôm uống thì đúng hơn, cho cá tôm uống không bằng cho tôi uống." Vương Bàn Tử một vòng né qua thuyền trưởng, nhanh chóng thành thạo mở chai Hồng Tinh Nhị Oa Đầu, có thể thấy cũng là một tay nghiện rượu.

"Ai, lão Uông tôi đúng là xui xẻo." Thuyền trưởng thở dài một hơi, ngồi xuống ghế đẩu, yếu ớt nói.

Diệp Trường Ca và cố vấn Trương đang ăn cá nướng bên bàn, tay cầm đũa khựng lại.

"Lão Uông?

Nhà họ Uông?

Thuyền trưởng là người nhà họ Uông?" Diệp Trường Ca nhanh

chóng khôi phục lại vẻ ban đầu, từ từ gắp thịt cá, mắt hơi nheo lại, trong lòng có chút kinh ngạc.

Cố vấn Trương ngồi bên cạnh Hạo Thiên Chân, cũng thỉnh thoảng liếc mắt về phía thuyền trưởng, rõ ràng cũng biết về nhà họ Uông.

Nam Hải, buổi tối.

Bão tố đột ngột ập đến, khiến mọi người trở tay không kịp.

"Thấy chưa, tôi đã bảo đừng uống Hồng Tinh Nhị Oa Đầu đó, ông cứ đòi uống, bây giờ thì hay rồi, Long Vương gia nổi giận, chúng ta đều phải xong đời." Thuyền trưởng vừa lau nước mưa trên mặt, vừa hét vào mặt Vương Bàn Tử bên cạnh.

"Tôi nào biết." Vương Bàn Tử cũng ngơ ngác, không phải chỉ uống ba chai Hồng Tinh Nhị Oa Đầu thôi sao?

Sao đột nhiên lại có bão tố.

"Hai người đừng cãi nhau nữa, mau rời khỏi vị trí có bão đi." Hạo Thiên Chân thấy hai người sắp cãi nhau, vội vàng ngắt lời.

Diệp Trường Ca đứng vững vàng trên boong tàu, bất ngờ nhướng mày, phát hiện trong cơn bão này mỗi nơi đều có một lượng nhỏ linh khí, rõ ràng cơn bão này thật sự bị thứ gì đó điều khiển.

"Chẳng lẽ, Long Vương gia thật sự ở Nam Hải?

Không đúng, nếu thật sự ở đây, mình không có lý do gì không phát hiện ra vị trí của ngài." Thời gian trôi qua từng giây từng phút, cơn bão trên biển cũng dần dần lắng xuống.

"Thuyền ma, có thuyền ma." Lúc này một thuyền viên, mặt mày kinh hãi chỉ về phía trước một con tàu cũ nát.

"Mọi người đừng quay đầu lại, đó là thuyền ma trong truyền thuyết ở Tây Sa, nếu quay đầu lại sẽ bị mang đi." Lời nói kinh hãi, từ

miệng thuyền trưởng truyền ra.

Ở Tây Sa Nam Hải, có một truyền thuyết, khi gặp thuyền ma trên biển, tuyệt đối không được quay đầu lại, nếu quay đầu sẽ bị thuyền ma mang đi.

Lời vừa dứt, gần như tất cả mọi người đều vội vàng quay lưng lại, A Ngưng và Thanh Thanh Mạn bên cạnh Diệp Trường Ca cũng sợ hãi run rẩy, dù sao đối mặt với thuyền ma trong truyền thuyết, ngay cả hai nữ cường nhân cũng sợ hãi.

Diệp Trường Ca nhìn con thuyền ma ngày càng gần, nhướng mày, anh nhớ trên con thuyền ma đó có một con hải hầu tử và một bàn tay quỷ, nhưng không biết sau khi bị hệ thống tăng cường sẽ biến thành dạng gì.

"A~" Lúc này Thanh Thanh Mạn bên cạnh Diệp Trường Ca, hét lên một tiếng thảm thiết.

Chỉ thấy trên hai vai của Thanh Thanh Mạn có hai bàn tay thon dài màu đỏ tươi, Thanh Thanh Mạn trực tiếp bị dọa ngất đi.

Diệp Trường Ca có chút bất ngờ chớp mắt, tưởng A Ngưng trúng chiêu, không ngờ lại là Thanh Thanh Mạn.

Bàn tay quỷ cứ thế kéo Thanh Thanh Mạn, bay lên con thuyền ma.

"Anh Diệp, mau đi cứu Thanh Thanh Mạn đi." Hạo Thiên Chân cũng thấy Thanh Thanh Mạn trúng chiêu, vội vàng nói với Diệp Trường Ca.

"Yên tâm, nha hoàn là người của tôi, tôi chắc chắn sẽ đi cứu." Diệp Trường Ca gật đầu, vừa định đi cứu Thanh Thanh Mạn, đột nhiên ba tiếng hét thảm vang lên.

Âm thanh đó chính là do ba thuyền viên của thuyền trưởng phát ra, ba người họ trợn mắt, trực tiếp ngất đi, ba bàn tay quỷ cũng vừa hay

kéo họ lên con thuyền ma.

Diệp Trường Ca cũng không cảm thấy bất ngờ, anh cố ý để ba bàn tay quỷ đó ra tay thành công.

“Trường Ca, em cũng đi.” A Ngưng thấy Diệp Trường Ca định lên con thuyền ma, liền vội vàng nắm lấy áo anh, nói.

Nghe lời A Ngưng, Diệp Trường Ca trầm ngâm một hồi, rồi đồng ý.

Vừa nghe Diệp Trường Ca đồng ý, A Ngưng cũng cười rạng rỡ, đây là lần đầu tiên họ kề vai chiến đấu.

Diệp Trường Ca một bước nhanh chóng đạp lên lan can, bay lên con thuyền ma.

Chương 63

“Trời, thân thủ lợi hại thật.” Những thuyền viên không bị bàn tay quỷ bắt đi, cũng kinh ngạc hô lên.

Diệp Trường Ca đặt A Ngưng xuống, rồi cảm nhận vị trí của Thanh Thanh Mạn và ba thuyền viên kia.

“Tìm thấy rồi.” Diệp Trường Ca cảm nhận được khí tức của bốn người, đi đến một chỗ trên boong tàu, thầm nghĩ.

Diệp Trường Ca một cước trực tiếp đạp nát tấm ván đó, cùng A Ngưng cũng rất ổn định đáp xuống đất.

“Thanh Thanh Mạn!” A Ngưng thấy Thanh Thanh Mạn quay lưng lại, theo bản năng gọi.

“Để anh.” Diệp Trường Ca điều khiển một luồng sức mạnh sấm sét nhỏ, đánh trúng bàn tay quỷ trên gáy Thanh Thanh Mạn.

Sau khi bàn tay quỷ biến thành tro bụi, Thanh Thanh Mạn cũng ngã xuống.

“Anh Diệp, chị dâu, hai người không sao chứ.” Lúc này Hạo Thiên Chân cũng nhảy xuống, quan tâm gọi Diệp Trường Ca.

“Chúng tôi đều không sao, Thiên Chân, tìm xem trong khoang thuyền có thứ gì cần không.” Diệp Trường Ca bí ẩn cười với Hạo Thiên Chân.

“À?

Được thôi.” Hạo Thiên Chân cũng bị nụ cười của Diệp Trường Ca làm cho hồ đồ, đành phải làm theo lời anh tìm xem trong khoang thuyền có thứ gì cần không.

Đi được vài phút, đột nhiên giọng nói vui mừng của Hạo Thiên Chân truyền đến.

"Anh Diệp, em tìm thấy một quyển sổ ghi chép có liên quan đến chú Ba." Lời vừa dứt, đột nhiên chín bóng người cao hai mét màu xanh đậm rơi xuống.

"Gầm X9" Chín tiếng gầm, đều làm Thanh Thanh Mạn đang hôn mê tỉnh lại.

"Quái, quái vật?" Hạo Thiên Chân kinh hãi lùi về phía sau, nhìn chín bóng người có khuôn mặt giống khỉ nhưng lại không phải khỉ, sợ hãi nói.

"Hải hầu tử, thứ này là hải hầu tử." Diệp Trường Ca mặt mày thản nhiên nói.

"Hải, hải hầu tử, sao ở đây lại có hải hầu tử?" Hạo Thiên Chân nuốt nước bọt, nhìn những con hải hầu tử cao hai mét đang bao vây.

Tám con hải hầu tử rất có kỷ luật bao vây Diệp Trường Ca, trong đó một con phá mở một cánh cửa.

"Gầm." Một con hải hầu tử to hơn những con khác bò ra.

"Mười con à?" Diệp Trường Ca cảnh giác nhìn những con hải hầu tử đang bao vây, thầm nghĩ.

Lúc này, giọng nói của hệ thống trong đầu Diệp Trường Ca vang lên.

"Nhiệm vụ hệ thống bắt đầu." "Nhiệm vụ hệ thống một: Chém giết mười con hải hầu tử trước mặt.

Nhiệm vụ hệ thống hai: Chém giết tất cả tà vật trong biển.

Nhiệm vụ hệ thống ba: Tiến vào mộ đáy biển, chém giết tất cả cương thi.

Nhiệm vụ hệ thống bốn: Xin hãy trong vòng hai mươi bốn giờ, trộm mộ đáy biển.

Độ khó hiện tại của mộ huyệt là A hạ đẳng, điểm đánh giá cao nhất là A hạ đẳng." Diệp Trường Ca nhìn nhân vật trong đầu, hơi nheo mắt, thầm nghĩ.

"Đây là mộ huyệt có độ khó cao nhất mình từng gặp rồi, A hạ đẳng, Uông Tàng Hải cũng có chút bản lĩnh." Trong khoảnh khắc Diệp Trường Ca thất thần, một tiếng súng vang lên.

"Bằng." Tiểu Ca cải trang thành Trương ngốc tử, cầm súng lục, bắn vào một trong những con hải hầu tử đang từ từ tiếp cận Diệp Trường Ca.

"Mau đi, bằng bằng…" Trương ngốc tử vừa nhanh chóng nổ súng, vừa gầm lên.

Mọi người của Diệp Trường Ca cũng chạy đến bên cạnh Trương ngốc tử.

Hạo Thiên Chân, nhìn Trương ngốc tử, cảm kích nói.

"Trương ngốc tử cảm ơn anh." "Không sao, mau rời đi." Trương ngốc tử cũng khôi phục lại một chút vẻ lạnh lùng của Tiểu Ca, bình thản nói.

"Gầm." Con hải hầu tử cuối cùng được thả ra, gào lên một tiếng, chỉ thấy chín con hải hầu tử bên cạnh, nhanh chóng lao đến.

"Con đó, là vua hải hầu tử?" Thanh Thanh Mạn kinh ngạc thốt lên.

Diệp Trường Ca tay phải nắm chặt, Kinh Trập xuất hiện trong tay anh.

"Em Thanh Thanh Mạn, và Hạo Thiên Chân cảm giác mau rút lui đi." Trong ánh mắt kinh ngạc của hai người Thanh Thanh Mạn, trên

tay A Ngưng tụ tập ngọn lửa.

Đột nhiên chín con hải hầu tử dừng lại.

Một nhát chém vàng kim, trực tiếp chém con hải hầu tử đi đầu thành hai nửa, Diệp Trường Ca đã ra tay.

Chương 64

"Ra ngoài đánh." Diệp Trường Ca nói xong, trực tiếp vận dụng thân thể cường đại, trực tiếp đá bay tám con hải hầu tử còn lại lên boong tàu phía trên.

"Trời, anh Diệp, đúng là khủng long hình người." Hạo Thiên Chân cũng là lần đầu tiên thấy Diệp Trường Ca dùng thân thể đánh tà vật.

Vua hải hầu tử, cũng nhảy một cái, trực tiếp nhảy lên boong tàu.

Diệp Trường Ca cầm Kinh Trập đầy sấm sét, nhìn chín con hải hầu tử trước mặt, khóe miệng khinh thường cười.

Chỉ thấy, thân hình tiến lên một bước, đột nhiên biến thành một tia sét, trong vài hơi thở, tia sét đó đã xuyên qua chín con hải hầu tử không biết bao nhiêu lần.

"Phụt." Chỉ thấy trên người chín con hải hầu tử, có không biết bao nhiêu nhát chém, máu tươi màu xanh lục chảy đầy cả boong tàu.

Trừ vua hải hầu tử, còn một hơi thở, tám con hải hầu tử còn lại, toàn bộ từ từ ngã xuống.

Diệp Trường Ca từ từ đi đến trước mặt vua hải hầu tử, trong ánh mắt căm hận của nó, liền giết chết.

"Ọe." Chỉ thấy Thanh Thanh Mạn sau lưng Diệp Trường Ca trực tiếp nôn ra, cô nào đã thấy cảnh tượng ghê tởm như vậy.

Ngay cả Hạo Thiên Chân cũng mặt mày tái nhợt, bặm môi, như sắp nôn ra.

"Đi thôi, về thuyền." Diệp Trường Ca thu lại Kinh Trập, nhìn bộ dạng của Thanh Thanh Mạn và Hạo Thiên Chân, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười, nói.

“Anh Diệp, anh cũng…?” Hạo Thiên Chân mặt mày tái nhợt, yếu ớt nói.

“Đổ lỗi cho tôi à?” Diệp Trường Ca cũng hung hăng trừng mắt một cái.

Đợi vài phút, Thanh Thanh Mạn vẫn đang nôn, Diệp Trường Ca cũng không chịu nổi nữa, một cú chặt tay, đánh ngất cô, rồi cõng lên lưng, dẫn mọi người về lại thuyền của thuyền trưởng.

Còn về ba thuyền viên kia, sau khi Diệp Trường Ca giết mười con hải hầu tử, nhìn thấy trong ba con có quần áo của ba thuyền viên, chắc là đã bị ăn thịt rồi.

Sau khi về lại thuyền của thuyền trưởng, trong ánh mắt kính sợ của thuyền trưởng và các thuyền viên khác, họ trở về nghỉ ngơi.

“Trời ạ, anh Diệp, đoạn anh giết chín con hải hầu tử đó, ngầu đét luôn.” Vương Bàn Tử thao thao bất tuyệt khen ngợi.

Diệp Trường Ca đặt Thanh Thanh Mạn vào phòng riêng của A Ngưng, rồi nói với Vương Bàn Tử đang theo sau.

“Bàn Tử, đừng khen nữa, tôi phải nghỉ ngơi, ngày mai đi tìm mộ đáy biển được không?” “Ách, được thôi.” Vương Bàn Tử cũng có chút lúng túng, gãi đầu, rồi đi ra ngoài.

“Thật là, A Ngưng…” Diệp Trường Ca cạn lời lắc đầu nói.

Biển Nam Hải, sáng sớm.

Diệp Trường Ca vươn vai một cái trên boong tàu, liếc nhìn Thanh Thanh Mạn đang đỏ mặt đứng phía sau.

Sau khi mọi người ăn sáng xong, Diệp Trường Ca cũng đang xem bản đồ lăng mộ dưới đáy biển. "Cậu nhóc, nhìn xem, có phải chúng ta đang ở vị trí này không?" Vương Bàn Tử chỉ vào một nơi trên bản đồ,

ngẩng đầu hỏi Hạo Thiên Chân. "Ừm~, chắc là vậy, nhưng rõ ràng mình ở gần cửa mộ thế này mà sao không thấy nhỉ?" Hạo Thiên Chân cũng trầm ngâm một lúc rồi gật đầu nói. "Để tôi đi, tôi biết chút thuật tìm huyệt định vị." Diệp Trường Ca thấy họ nghiên cứu mãi không ra, bèn khoanh tay, bình thản nói. "Vãi, Diệp ca biết tìm huyệt định vị dưới biển á?" Vương Bàn Tử nghe xong kinh ngạc nói, phải biết Diệp Trường Ca là Phát Khâu Trung Lang Tướng chứ đâu phải Mạc Kim Giáo Úy. "Tôi đương nhiên biết, ra ngoài đi." Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Diệp Trường Ca bước ra ngoài, chậm rãi để lại một câu.

A Ngưng đi theo đầu tiên, dù sao cô cũng tin tưởng Diệp Trường Ca một cách vô điều kiện.

Những người khác cũng nhìn nhau rồi vội vàng đi theo.

Diệp Trường Ca đứng đó nhắm mắt lại, vận dụng linh khí bao phủ xung quanh để quan sát xem nơi nào có âm khí nặng nề, sau đó mới mở mắt ra.

Anh cũng vận dụng phương pháp tìm huyệt định vị của Phát Khâu Trung Lang Tướng đời đầu, tuy vị đó không giỏi về khoản này, nhưng tìm một lăng mộ nhỏ dưới đáy biển thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Một phút sau, Diệp Trường Ca nhìn về hướng Đông Nam, mở Thần Thú Chi Đồng. "Hướng Đông Nam, cách đây một nghìn bảy trăm mét, cửa mộ của ngôi mộ dưới đáy biển đó." Diệp Trường Ca quay đầu lại nói với A Ngưng.

Thấy Diệp Trường Ca dường như đã tìm ra thật, Hạo Thiên Chân vội vàng tìm ông chủ thuyền, lái về phía mà Diệp Trường Ca chỉ.

Sau khi đến nơi, A Ngưng lấy ra sáu bộ đồ lặn.

Mọi người mặc đồ xong liền nhảy xuống nước, Diệp Trường Ca

dẫn đầu. "Âm khí nặng hơn rồi." Diệp Trường Ca không hề tắt Thần Thú Chi Đồng mà vẫn luôn mở để quan sát âm khí xung quanh dưới nước, thầm nghĩ.

Chương 65

"A Ngưng, cẩn thận một chút, âm khí ở đây nặng hơn rồi." Diệp Trường Ca trực tiếp thông báo cho A Ngưng qua chiếc nhẫn tâm linh trên tay.

A Ngưng cũng nghe thấy lời của Diệp Trường Ca và không hề cảm thấy kỳ lạ, vì cô biết tác dụng của chiếc nhẫn. "Em biết rồi, Trường Ca, anh cũng cẩn thận nhé." A Ngưng cũng đáp lại một câu.

Đúng lúc này, một giọng nữ vang lên, đang hát một bài đồng dao không rõ tên.

Giọng hát mang theo oán khí mãnh liệt, khiến mọi người tâm phiền ý loạn, đau đầu không thôi. "Có quỷ, mau chạy." Vương Bàn Tử lấy bảng viết ra, viết vài chữ rồi vội đưa cho mọi người xem, sau đó bơi đến bên cạnh Diệp Trường Ca, đối với hắn, đứng cạnh Diệp Trường Ca là an toàn nhất. "Là Cấm bà sao?" Diệp Trường Ca cũng nghe thấy bài đồng dao, thầm nghĩ.

Đột nhiên, vô số sợi tóc đen kịt ồ ạt lao về phía sáu người Diệp Trường Ca. "Vãi?" Vương Bàn Tử cũng sợ đến trợn tròn hai mắt, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải chuyện ma quái như vậy dưới biển.

Ngay khi những sợi tóc đen sắp bao vây mọi người, Diệp Trường Ca đã ra tay, vô số tia sét đánh ra, thiêu rụi đám tóc đó thành tro.

Diệp Trường Ca vội vàng dẫn mọi người hướng về phía cửa động, dù sao thì có đánh thắng được lũ Cấm bà này, nhưng cũng không thể diệt hết được. "Anh Diệp, mở thế nào đây?" Hạo Thiên Chân vỗ vỗ cửa động, vẻ mặt lo lắng viết lên bảng cho Diệp Trường Ca xem.

Diệp Trường Ca vừa định mở miệng thì đột nhiên âm khí vốn

đang tản mát bỗng tụ tập lại, anh biết những thứ tà vật dưới biển đều đã đến.

Diệp Trường Ca cởi thẳng bộ đồ lặn trên người ra, đối với anh mấy bộ đồ lặn này thật phiền phức.

A Ngưng và mọi người đều sợ hãi, vừa định ngăn Diệp Trường Ca lại.

Diệp Trường Ca đã trực tiếp dùng linh lực bao bọc toàn thân, quay đầu lại nói: "Mau tìm cách mở cánh cửa này đi, tà vật dưới biển đến cả rồi." Lời vừa dứt, đột nhiên hai mươi mấy con hải hầu tử bơi đến trước mặt Diệp Trường Ca, xung quanh cũng đột nhiên xuất hiện mười mấy con Cấm bà.

Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử sợ hãi, vội vàng sờ soạng lung tung, tìm cơ quan mở cửa. "A~" "Gầm~" Toàn bộ tà vật đều lao về phía Diệp Trường Ca. "Muốn chết." Trong mắt Diệp Trường Ca lóe lên một tia hàn quang, chỉ thấy ngón tay anh rạch một đường vào lòng bàn tay.

Máu tươi màu vàng kim xuất hiện trên vết thương.

Diệp Trường Ca vung tay trái, máu tươi màu vàng kim hóa thành vô số giọt, nhỏ vào giữa trán của những con hải hầu tử và Cấm bà.

Tất cả Cấm bà đều hóa thành tro bụi, còn hải hầu tử cũng bị tiêu diệt quá nửa.

Mười mấy con hải hầu tử còn lại cũng suy yếu vô cùng, thân hình cao hai mét bốc lên khói đen.

Rõ ràng toàn bộ đã bị trọng thương.

Diệp Trường Ca nhìn cảnh này, có chút không hài lòng nhíu mày, không ngờ lũ hải hầu tử này ở dưới biển không chỉ được tăng cường mà lực phòng ngự cũng tăng lên đáng kể. "Định chạy?" Diệp Trường

Ca thấy lũ hải hầu tử quay đầu bỏ chạy, liền triệu hồi sức mạnh sấm sét.

Anh vung tay phải, sức mạnh sấm sét màu trắng xanh đánh mười mấy con hải hầu tử thành tro bụi. "Thiên Chân, Vương Bàn Tử, hai người vẫn chưa tìm thấy cơ quan à?" Diệp Trường Ca thấy âm khí xung quanh đã tan đi, biết sẽ không có tà vật nào đến nữa, liền quay đầu hỏi Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đang sờ soạng cửa đá.

Nghe lời Diệp Trường Ca, Hạo Thiên Chân cũng quay đầu lại, vội vàng viết lên bảng cho anh xem. "Xin lỗi, anh Diệp, trên cửa đá không có cơ quan nào cả, em không mở được." Nhìn ánh mắt áy náy của Hạo Thiên Chân, Diệp Trường Ca biết mình lại phải làm việc nặng rồi.

Chỉ thấy Diệp Trường Ca lơ lửng trước cửa đá, chân phải nhanh như tia chớp, đá thẳng vào cánh cửa đá đó.

Vương Bàn Tử cũng thấy lạ, thấy Diệp Trường Ca định đá vỡ cửa đá, vừa định ngăn lại thì một lực hút khổng lồ ập đến khiến hắn ngơ ngác trong giây lát, trong lòng cũng thầm hét lên. "Diệp ca đỉnh thật, đá nát thật rồi." Diệp Trường Ca cũng không hề chống cự lại lực hút đó.

Bên trong hải đấu mộ.

Diệp Trường Ca mở mắt, quan sát xung quanh. "Ừm, mềm thật." Lúc này, Hạo Thiên Chân đang bất tỉnh nằm trên người Vương Bàn Tử cũng tỉnh lại.

Cậu ta xoa xoa cái đầu đau nhức, từ từ tháo mặt nạ ra rồi buột miệng nói. "Khụ khụ, đương nhiên là mềm rồi, cậu nhóc có thể đứng dậy khỏi người tôi được không?" Vương Bàn Tử cũng mở mắt, mặt nạ trên mặt không biết đã bị văng đi đâu, vội ho ra mấy ngụm nước biển, đau khổ nói với Hạo Thiên Chân đang ngồi trên người mình.

Chương 66

"A?

Xin lỗi nhé, Bàn Tử, sao mình lại nằm trên người cậu nhỉ?" Hạo Thiên Chân cũng phản ứng lại, vội vàng đứng dậy khỏi người Vương Bàn Tử, ngượng ngùng nói.

Vương Bàn Tử cũng có chút buồn bực ngồi dậy, xoa xoa chỗ bị Hạo Thiên Chân đè lên. "Hì hì, anh Diệp, chúng ta vào trong mộ rồi sao?" Hạo Thiên Chân thấy vẻ mặt u uất của Vương Bàn Tử, cười ngượng một tiếng, sau đó tò mò hỏi Diệp Trường Ca đang đứng phía trước quan sát. "Chắc không sai đâu, âm khí ở đây rất nặng." Diệp Trường Ca không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt đáp lại vài câu.

Lúc này, A Ngưng và Thanh Thanh Mạn đang dựa vào tường cũng đã tỉnh, sau khi xoa xoa cái đầu đau nhức, phát hiện mọi người đều có thể hít thở trong mộ, không có thi khí, liền tháo mặt nạ ra.

Lúc này, Vương Bàn Tử đi đến bên cạnh Trương Ngốc Tử đang 'bất tỉnh', lay lay vai ông ta, lớn tiếng gọi. "Này này, Trương Ngốc Tử, vào trong mộ rồi, còn bất tỉnh làm gì, tỉnh lại đi." "A a, cậu Bàn Tử à, vào trong mộ rồi sao?

Tốt quá rồi." Trương Ngốc Tử cũng giả vờ như vừa bị lay tỉnh, sau đó vui vẻ nói. "Đương nhiên rồi, có Diệp ca và Bàn gia tôi đây, vào trong mộ là chắc chắn." Vương Bàn Tử vênh váo nói với Trương Ngốc Tử, rõ ràng là muốn người khác nghĩ rằng mình cũng lợi hại như Diệp Trường Ca. "Thôi đừng làm loạn nữa Bàn Tử, hình như anh Diệp phát hiện ra gì đó rồi, đừng làm phiền anh ấy." Hạo Thiên Chân mặt đầy bất lực, vội vàng ngăn Vương Bàn Tử lại.

Người khác không biết đức hạnh và năng lực của Vương Bàn Tử,

chẳng lẽ trong cùng một đội lại không biết sao?

Hạo Thiên Chân bĩu môi về phía Diệp Trường Ca đang đứng một bên dường như đang nghiên cứu gì đó, nhắc nhở Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử cũng vội ngậm miệng, đi theo Hạo Thiên Chân đến bên cạnh Diệp Trường Ca. "Trường Ca, sao lại có dấu chân trẻ con ở đây?" A Ngưng cũng thấy lạ, hỏi Diệp Trường Ca bên cạnh. "A, thiếu gia, không lẽ trẻ con cũng đi trộm mộ rồi sao?" Thanh Thanh Mạn bên cạnh A Ngưng cũng rất tự nhiên gọi Diệp Trường Ca là thiếu gia, xem ra cô ngày càng thích ứng với thân phận nha hoàn của mình. "Là dấu chân trẻ con, nhưng lại không phải dấu chân trẻ con." Diệp Trường Ca dùng ngón tay sờ sờ dấu chân nhỏ, nhàn nhạt nói. "Vậy rốt cuộc là cái gì?

Diệp ca." Vương Bàn Tử bên cạnh cũng bị làm cho hồ đồ, là dấu chân trẻ con mà lại không phải dấu chân trẻ con. "Dấu chân của tống tử, Tiểu tống tử." Diệp Trường Ca đứng dậy, giải thích cho mọi người. "Tiểu tống tử?

Vãi chưởng, thế gian này đúng là kỳ lạ, có Hồng mao tống tử với Hắc mao tống tử rồi, bây giờ lại lòi ra cả Tiểu tống tử." Vương Bàn Tử mặt mày quái lạ, nói giọng châm chọc. "Đi thôi, chúng ta đi tiếp về phía trước." Nghe lời Diệp Trường Ca, mọi người cũng đồng ý đi tiếp.

Thời gian trôi qua từng giây, trong lăng mộ tối đen như mực khiến mọi người có chút lạnh sống lưng. "Cái đó, cậu nhóc à, trong ba lô cậu có nến không?" Trong hành lang tối đen không nhìn thấy năm ngón tay, giọng nói run rẩy của Vương Bàn Tử vang lên. "Nến à, cậu cần để làm gì?" Hạo Thiên Chân cũng nhận ra Vương Bàn Tử đang sợ, nén cười, giả vờ không biết. "Tôi, tôi, cậu nhóc, tôi sợ, rốt cuộc có nến không hả?" Vương Bàn Tử mặt già đỏ ửng, giọng vừa run vừa

vội vàng. "Khụ khụ, tôi không có, mà không phải cậu là Mạc Kim Giáo Úy sao?

Không phải nên mang theo nến à?

Sao lại hỏi xin nến của tôi?" Hạo Thiên Chân kỳ quái nói với bóng dáng lờ mờ của Vương Bàn Tử trong bóng tối bên cạnh. "Ba lô của tôi bị ướt hết rồi, tim nến không thể nào châm lửa được nữa." Lời nói khổ sở của Vương Bàn Tử khiến mọi người cũng không nhịn được cười.

Bầu không khí vốn trầm mặc yên tĩnh đáng sợ của đội cũng bị cuộc đối thoại của Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử làm cho bớt đi không ít sự quái dị.

Diệp Trường Ca đi đầu, khóe miệng cũng nở một nụ cười.

Đối với bóng tối không nhìn thấy năm ngón tay, nó hoàn toàn không có tác dụng với Diệp Trường Ca, Thần Thú Chi Đồng là đủ hiểu.

Diệp Trường Ca nghiêng đầu, nhỏ giọng nói: "Làm sao vậy?" "Thiếu gia, em sợ." Giọng một thiếu nữ run rẩy, truyền ra từ đội ngũ yên tĩnh.

Nghe giọng nói run rẩy và bất lực của Thanh Thanh Mạn, Hạo Thiên Chân và những người khác cũng im lặng, nhìn dáng vẻ của Thanh Thanh Mạn có lẽ đây là lần đầu tiên cô xuống mộ. "Được rồi được rồi, không sợ nhé." Diệp Trường Ca vừa xoa đầu nha hoàn nhà mình, vừa an ủi. "Vâng." Trong bóng tối, Thanh Thanh Mạn nhỏ giọng đáp lại.

Chương 67

A Ngưng đi bên trái Diệp Trường Ca, cũng bất lực lắc đầu, đối với người có huyết mạch Băng Diễm Huyết Vũ Điệp, chút bóng tối này căn bản không thể cản trở, nhìn trong bóng tối cũng như nhìn ban ngày.

Sau khi mọi người đi được vài phút, giọng của Diệp Trường Ca vang lên. "Chờ đã, dừng lại." Mọi người phía sau Diệp Trường Ca vội vàng dừng lại, cảnh giác xung quanh.

Lúc này giọng Hạo Thiên Chân vang lên. "Anh Diệp, có phải anh phát hiện ra gì rồi không?" Diệp Trường Ca không trả lời, đôi đồng tử màu vàng kim của anh hơi nheo lại, nhìn về phía hai bên tường. "Uông Tàng Hải, cũng độc ác thật." Diệp Trường Ca nhìn thấy những mũi tên sắt đen ẩn giấu chi chít trên hai bên tường, những mũi tên này không chỉ có sức mạnh đủ để xuyên thủng cơ thể người.

Mỗi một mũi tên sắt đen đều có thi khí, bất kể có bắn chết hay không, chỉ cần trúng một mũi tên là toi đời, trực tiếp biến thành tống tử.

Hơn nữa, những mũi tên sắt đen này e là có đến hàng ngàn mũi, phạm vi tấn công trong vòng mười mét chắc chắn sẽ chết.

Chỉ cần bước vào phạm vi mười mét của những mũi tên sắt đen, bất kể có kích hoạt cơ quan hay không, tất cả các mũi tên đều sẽ nhắm vào, và bất kể mục tiêu đã chết hay chưa, chúng sẽ chỉ dừng lại sau khi bắn hết hàng ngàn mũi tên.

Diệp Trường Ca đi đến bên Vương Bàn Tử, lật người hắn lại.

Vương Bàn Tử bị lật người lại dường như hiểu ra điều gì, sợ đến mặt trắng bệch, mắt trợn trừng, vội vàng nói: "Diệp ca, tôi là đàn ông

đó!" "Đàn ông cái gì?

Tôi tìm một cây nến, còn nói bậy nữa tôi giết cậu bây giờ." Diệp Trường Ca nghe vậy cũng cạn lời quát, tát một cái vào đầu Vương Bàn Tử, hung hăng nói.

Diệp Trường Ca lấy ra một cây nến, ném về phía một phiến đá nhô lên ở góc tường bên trái. "Vèo~~" Lập tức vô số mũi tên sắt đen từ hai bên tường bắn ra. "Vãi." "Vãi." Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử đều giật mình. "Anh Diệp, đây là mũi tên gì vậy?" Hạo Thiên Chân thấy những mũi tên sắt đen này bắn nát cả sàn nhà, có chút sợ hãi hỏi Diệp Trường Ca. "Tên sắt đen, loại tên này phối hợp với cơ quan trong mộ có thể ghim người ta lên tường, mỗi một mũi đều có thi khí, một khi bị bắn trúng không bao lâu sau sẽ biến thành tống tử mà toi đời." "Hít X5." Nghe Diệp Trường Ca giải thích, tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh, không ngờ cơ quan trong lăng mộ này lại độc ác đến vậy.

Hai phút trôi qua, hàng ngàn mũi tên sắt đen đã nhanh chóng bắn hết. "Diệp ca, đi thôi, sao anh còn đứng ngây ra đó?" Vương Bàn Tử thấy Diệp Trường Ca đứng yên tại chỗ, có chút không hiểu hỏi. "Không ổn, Bàn Tử cẩn thận sau lưng." Đột nhiên sắc mặt Hạo Thiên Chân biến đổi, nhìn về phía Vương Bàn Tử lớn tiếng hét lên. "Phía...

A, vãi!" Mặc dù trong hành lang tối đen không nhìn thấy năm ngón tay, nhưng mắt người rồi cũng sẽ thích ứng, vẫn có thể nhìn ra được hình dáng lờ mờ.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử vừa quay đầu lại, một cánh tay có lông trắng từ phía sau định tóm lấy hắn.

Nhưng một tia sét lóe lên, cánh tay đó lập tức bị điện thành tro bụi. "Gầm." Chủ nhân của cánh tay cũng phát ra một tiếng gầm thảm thiết.

Đột nhiên, thân hình Diệp Trường Ca khẽ động, phiến đá bên dưới

lập tức bị giẫm nát, anh xuất hiện trước mặt chủ nhân cánh tay, tung một cú bổ xuống. "Rầm." Tiếng sàn nhà bị đánh vỡ lại vang lên bên tai mọi người.

Diệp Trường Ca duỗi ra hai ngón tay, bao bọc Canh Kim chi lực lên trên, lập tức xuyên thủng đầu của chủ nhân cánh tay, từ cái đầu bị xuyên thủng chảy ra thi khí màu xanh lục.

Mặc dù ngoại trừ A Ngưng và Trương Ngốc Tử có thể nhìn rõ, những người khác không thấy, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra cảnh Diệp Trường Ca nghiền ép chủ nhân của cánh tay. "Anh Diệp, anh không sao chứ?" Hạo Thiên Chân cẩn thận gọi về phía Diệp Trường Ca đang đứng phía trước. "Tôi không sao, chỉ là một con Bạch mao tống tử nhỏ, đi tiếp đi, phía trước chắc sẽ có ánh sáng." Diệp Trường Ca quan sát con Bạch mao tống tử xong, liền quay đầu lại nói.

Mọi người lại bắt đầu đi về phía trước.

Không đi được bao lâu, họ đã nhìn thấy ánh sáng phía trước.

Diệp Trường Ca cũng phấn chấn tinh thần, bước đi cũng nhanh hơn nhiều.

Sau khi bước vào, Hạo Thiên Chân có chút không quen chớp chớp mắt, che đi ánh sáng trước mặt, dù sao mắt đã quen với bóng tối lâu như vậy, đột nhiên thích ứng với ánh sáng có chút không thoải mái. "Ê, Diệp ca mau nhìn, Bàn gia tôi hình như phát hiện ra thứ tốt rồi." Vương Bàn Tử khó khăn chớp mắt, khóe mắt phát hiện hai bên trái phải có rất nhiều cái hũ nhỏ, đếm sơ sơ cũng có mấy chục cái.

Hắn vội vàng gọi Diệp Trường Ca phía sau.

Mọi người cũng nhìn thấy những cái hũ nhỏ đó, có chút không hiểu, trong mộ thất đặt nhiều hũ nhỏ như vậy để làm gì?

Chương 68

"Nói chứ, Bàn gia tôi lần đầu tiên thấy trong mộ thất đặt hũ đấy, chủ nhân ngôi mộ này bị ngốc à?" Vương Bàn Tử đứng cạnh một cái hũ, quan sát, giọng nói kinh ngạc cũng vang lên. "Bàn Tử, tôi khuyên cậu nên tránh xa mấy cái hũ đó ra, trong đó đều chứa Bạch mao tống tử cả đấy." Diệp Trường Ca thấy Vương Bàn Tử sờ sờ mấy cái hũ, không nhịn được nhắc nhở một câu. "A?" Vương Bàn Tử cũng bị lời của Diệp Trường Ca dọa cho giật nảy mình, vội vàng đứng dậy, chạy đến bên cạnh mọi người. "Cái, cái đó, Diệp ca à, bên trong đó thật sự có Bạch mao tống tử à?" Vương Bàn Tử giọng run rẩy hỏi Diệp Trường Ca phía trước. "Đương nhiên rồi, này, nhìn kia kìa, có một cái hũ bị vỡ ở góc đó, con vừa tấn công cậu trong hành lang chính là từ đó chui ra đấy." Diệp Trường Ca chỉ vào một cái hũ vỡ ở góc tường bên phải, cười như không cười nói với Vương Bàn Tử. "Vãi, đáng sợ vậy sao, ít nhất cũng mấy chục cái hũ, mấy chục cái hũ nhốt mấy chục con Bạch mao tống tử, chúng ta mau rời khỏi đây đi." Vương Bàn Tử mặt mày như bị người ta tát cho một cái, ngượng ngùng nói.

Tưởng là hũ đựng đồ quý, ai ngờ bị vả mặt, đau rát. "Không ra được nữa rồi, chuẩn bị chiến đấu đi, nhân khí trên người chúng ta đã thu hút chúng rồi, chúng sắp ra rồi." Diệp Trường Ca cũng cảm nhận được những con Bạch mao tống tử nhỏ trong hũ đang hồi sinh.

Thấy không thể tránh khỏi một trận chiến, anh vội nói với mọi người phía sau.

Mấy chục cái hũ bắt đầu bốc lên thi khí màu xanh lục. "Thiếu gia, mấy cái hũ này rốt cuộc là thứ gì vậy, lại có thể nuôi được Bạch mao tống tử?" Thanh Thanh Mạn cầm súng lục hỏi Diệp Trường Ca. "Đây là dưỡng thi quán, chuyên dùng để nuôi những thứ này." Diệp Trường

Ca quay đầu lại nói với Thanh Thanh Mạn phía sau.

Lời vừa dứt, mấy chục tiếng gầm rú vang lên bên tai mọi người. "Gầm." "A, vãi, lũ Bạch mao tống tử này còn có thể tạo ra sóng âm tấn công nữa à." Vương Bàn Tử và những người khác cũng bịt tai lại, khó chịu hét lên.

Sau khi kéo dài vài giây, tất cả những con Bạch mao tống tử nhỏ cũng phá hũ chui ra.

Những con Bạch mao tống tử này toàn thân lông trắng, mặt mũi dữ tợn đáng sợ, răng nanh lởm chởm.

Chúng duỗi ra những móng tay dài khoảng mười centimet sắc như dao. "Mọi người cẩn thận, sức chiến đấu đơn lẻ của những con Bạch mao tống tử này đều không mạnh, chỉ cần cẩn thận đối phó là có thể giết được một con." Diệp Trường Ca sau khi nhắc nhở xong, liền rút Kinh Trập ra, lao vào bầy Bạch mao tống tử. "Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đánh đi." A Ngưng tụ tập ngọn lửa trên tay, tung một chiêu, thu hút sự thù hận của mấy con Bạch mao tống tử. "Pằng~~." Tiếng súng vang lên trong mộ thất.

Diệp Trường Ca tiện tay chém chết một con Bạch mao tống tử, sau đó nhảy lùi lại, một cú nhảy trực tiếp thoát khỏi vòng vây của bầy Bạch mao tống tử. "Nếu đã thích đánh hội đồng, vậy thì ta sẽ dùng chiêu thức diện rộng." Ánh mắt Diệp Trường Ca trở nên sắc bén. "Tả Phù Lục Giáp, Hữu Vệ Lục Đinh, Tiền Hữu Hoàng Thần, Hậu Hữu Việt Chương, Thần Thức Sát Phạt, Bất Tị Hào Cường, Cấp Cấp Như Luật Lệnh." Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, Lệnh thứ hai, Phong Hỏa Lệnh.

Một cơn lốc lửa khổng lồ quét ra, trực tiếp thiêu rụi những con Bạch mao tống tử đang lao về phía Diệp Trường Ca không còn một mảnh tro.

Trong vài hơi thở, Diệp Trường Ca đã giết hết những con Bạch

mao tống tử lẻ loi còn lại, sau đó hứng thú nhìn mọi người đối phó với những con còn lại. "Vãi, Diệp ca, anh Diệp, giúp em với." Vương Bàn Tử khó khăn né tránh đòn tấn công của con Bạch mao tống tử trước mặt, lại phát hiện Diệp Trường Ca đang đứng xem kịch, vội vàng cầu xin. "Bàn Tử, người ta Thiên Chân và Trương Ngốc Tử còn chưa cầu cứu tôi, cậu đã cầu cứu rồi à." Nghe lời Diệp Trường Ca, Vương Bàn Tử nhìn khẩu súng lục trong tay, rồi lại nhìn Hạo Thiên Chân đang cầm M416 xả đạn vào Bạch mao tống tử, lập tức chảy ra nước mắt tủi thân. "Ê, mà nói chứ, Trương Ngốc Tử không đơn giản nha, dùng súng lục mà viên nào viên nấy đều găm vào đầu Bạch mao tống tử, không đơn giản chút nào." Sau một hồi vật lộn, Vương Bàn Tử cũng kết liễu con Bạch mao tống tử, nhìn Trương Ngốc Tử đang ngồi một bên nghỉ ngơi, nói.

Vương Bàn Tử càng nghĩ càng thấy lạ, mở chốt an toàn của súng lục, ánh mắt sắc bén quát Trương Ngốc Tử. "Trương Ngốc Tử, ông rốt cuộc là ai?

Không phải là một cố vấn đơn giản đúng không?

Cố vấn nào mà có tài bắn súng giỏi như vậy?" Lời của Vương Bàn Tử cũng nhắc nhở hầu hết mọi người, tất cả đều cầm vũ khí, cảnh giác nhìn Trương Ngốc Tử mặt mày bình tĩnh.

Trương Ngốc Tử ánh mắt bất lực nhìn Diệp Trường Ca đang mang vẻ mặt thích thú, sau đó đành phải đứng dậy.

Lập tức, từ cơ thể Trương Ngốc Tử truyền ra tiếng "ba lạp", chiều cao vốn chỉ một mét bảy cũng tăng lên một mét tám, tay đưa lên bên phải mặt xé một cái. "Vãi, là Tiểu Ca ư?" Cả năm người đều kinh ngạc, từ một ông chú trung niên có phần bỉ ổi biến thành một anh chàng đẹp trai như hai mươi tuổi, thật sự còn lợi hại hơn cả Xuyên kịch biến kiểm. "Tiểu Ca, sao anh lại biến thành bộ dạng Trương

Ngốc Tử lúc trước vậy?" Hạo Thiên Chân mặt vừa vui mừng vừa chạy đến bên Tiểu Ca hỏi.

Tiểu Ca lạnh lùng không trả lời câu hỏi của Hạo Thiên Chân, chỉ từ trong lòng lấy ra thanh Hắc Kim Cổ Đao được bọc trong vải đen. "Vãi, ngay cả Hắc Kim Cổ Đao cũng mang theo." Vương Bàn Tử cũng bất lực than thở.

Chương 69

"Đó là Súc Cốt Thuật và Dịch Dung Thuật của Phát Khâu Trung Lang Tướng, hoặc còn gọi là mặt nạ da người." Diệp Trường Ca ôm Thanh Thanh Mạn và A Ngưng giải đáp thắc mắc cho hai người Hạo Thiên Chân. "Khoan đã thiếu gia, Súc Cốt Thuật và Dịch Dung Thuật của Phát Khâu Trung Lang Tướng, tại sao Tiểu Ca lại biết?" Thanh Thanh Mạn nghe lời Diệp Trường Ca, mặt đầy kinh ngạc nói. "Tiểu Ca cũng là Phát Khâu Trung Lang Tướng mà, em không biết sao?" Diệp Trường Ca có chút ngạc nhiên nói. "Em không biết, những gì em biết về Tiểu Ca đều là nghe từ miệng chị Nam Phượng, Tiểu Ca rất lợi hại, nhưng lợi hại đồng thời cũng sẽ mất đi thứ gì đó." Gương mặt nhỏ nhắn của Thanh Thanh Mạn cũng nghiêm túc nói. "Tiểu Ca, anh giấu cũng kỹ quá nhỉ." Vương Bàn Tử cười hì hì vỗ vai Tiểu Ca nói.

Đối với việc Vương Bàn Tử vỗ vai, Tiểu Ca cũng không từ chối, dù sao mọi người cũng đang ở trong mộ, sống chết có nhau. "À, đúng rồi, Trường Ca, không lẽ anh đã sớm biết Tiểu Ca ngụy trang thành Trương Ngốc Tử rồi sao?" A Ngưng, người vốn bị Tiểu Ca ngụy trang thành Trương Ngốc Tử lừa, đột nhiên ngẩng đầu hỏi Diệp Trường Ca.

Câu hỏi của A Ngưng khiến mọi người cũng nhìn về phía Diệp Trường Ca với vẻ mặt bình thản. "Mấy người không biết sao?

Lúc Tiểu Ca vừa lên thuyền, khi tôi hỏi tại sao tay của Tiểu Ca được bảo dưỡng tốt như vậy, tôi đã nhắc nhở rồi mà..." Diệp Trường Ca cũng lộ vẻ bất lực, không phải tại đối phương dịch dung quá giỏi, mà là tại phe ta có quá nhiều đồng đội heo.

Nghe Diệp Trường Ca nói vậy, A Ngưng cũng lộ vẻ ngượng ngùng.

Cứ như vậy, mọi người tán gẫu một lúc rồi tiếp tục đi về phía trước. "Phía trước toàn là cơ quan trận?" Sắc mặt Diệp Trường Ca thay đổi, thầm kinh ngạc.

Thông qua Thần Thú Chi Đồng, Diệp Trường Ca dễ dàng nhìn thấy vô số cơ quan trận bên dưới, đương nhiên những cơ quan trận này hầu như không có thứ gì gây hại, chỉ dịch chuyển người ta đến một nơi khác. "Xem ra, không tránh được rồi." Diệp Trường Ca nhìn sàn nhà đã được cải tạo thành toàn bộ cơ quan kích hoạt, liền quay đầu lại nói với mọi người. "Lát nữa, chúng ta có thể sẽ không tránh được cơ quan, mọi người nếu bị dịch chuyển đến nơi khác thì hãy cẩn thận." Lời Diệp Trường Ca vừa dứt, tất cả mọi người lập tức nghe thấy tiếng cơ quan chuyển động. "Rầm rầm, rầm rầm." Chỉ thấy tường, sàn nhà, tất cả đều chia thành vô số mảnh, không đợi mọi người phản ứng, tất cả đều bị dịch chuyển đến một nơi không rõ. "Đây là nơi nào?" Diệp Trường Ca đứng yên tại chỗ không hề di chuyển, nhíu mày nhìn mộ thất xung quanh, trong mộ thất toàn là quan tài, ít nhất cũng phải có mười mấy cái.

Diệp Trường Ca đi đến bên một cỗ quan tài, ánh mắt kỳ lạ quan sát, thầm nghĩ: "Bên trong những cỗ quan tài này?

Lại đều có sinh mệnh." Diệp Trường Ca vừa định mở ra thì nắp của mười mấy cỗ quan tài đều bay lên, hay đúng hơn là ném về phía anh.

Diệp Trường Ca đá bay từng cái nắp quan tài, chỉ thấy phía trước không biết từ khi nào đã xuất hiện mười mấy 'người' kỳ quái vô cùng.

Những 'người' này toàn thân là cơ quan, có một số thì mặt xanh nanh dài, còn lại thì trên người đều có đặc trưng của động vật, ví dụ

như chân nhện, mắt nhện, cánh muỗi... "Vãi, Uông Tàng Hải, đúng là cao thủ về gen người mà, tuy gen động vật chưa hoàn hảo, nhưng ít nhất chúng vẫn còn sống." Diệp Trường Ca cũng biết những con quái vật này đều là sản phẩm thất bại do Uông Tàng Hải tạo ra vì mục đích trường sinh. "A, gầm." Những con quái vật trực tiếp lao tới, con nào con nấy tốc độ đều mười mét một giây, những con có cánh bay ở phía trước nhất. "Haizz, lũ quái vật này thật là." Diệp Trường Ca cũng bất lực, nói mạnh thì chúng mạnh hơn Hạo Thiên Chân, nhưng đối với anh thì yếu không chịu nổi.

Chỉ thấy tay phải của Diệp Trường Ca xuất hiện một ngọn lửa màu tím, ngọn lửa này nóng rực như mặt trời, vừa xuất hiện đã bắt đầu thiêu đốt hư không.

Những con quái vật vốn đang lao về phía Diệp Trường Ca, thấy Tử Kim Thần Hỏa xuất hiện, mặt cũng lộ vẻ kinh hãi, đều quay đầu bỏ chạy. "Cho nên ta mới không dùng Tử Kim Thần Hỏa, quá bá đạo." Uy lực của Tử Kim Thần Hỏa ngay cả anh cũng không dám tưởng tượng nó lợi hại đến mức nào, uy lực của nó vượt xa sức mạnh sấm sét của Bạch Hổ, chỉ cần tà vật dính một chút Tử Kim Thần Hỏa, đều sẽ biến thành tro bụi trong nháy mắt.

Chỉ thấy Tử Kim Thần Hỏa trên tay phải của Diệp Trường Ca, lập tức hóa thành ngọn lửa ngút trời, ngọn lửa ngút trời trong nháy mắt thiêu rụi đám quái vật đang bị dồn vào góc tường không còn một mảnh tro. "Vậy thì, nên ra ngoài thôi." Diệp Trường Ca thấy trong mộ thất này không còn quái vật, nhưng lại lo cho A Ngưng và Thanh Thanh Mạn.

Nếu A Ngưng đối phó với những con quái vật này, có thể còn có sức chiến đấu, nhưng Thanh Thanh Mạn thì không biết thế nào.

Diệp Trường Ca thông qua Thần Thú Chi Đồng cũng biết vị trí

của Thanh Thanh Mạn, liền đi về phía cô.

Ở một nơi khác.

Thanh Thanh Mạn thở hổn hển, có chút sợ hãi quay đầu lại nhìn, mới thở phào nhẹ nhõm. "Thiếu gia, người ở đâu vậy, em sợ quá." Thanh Thanh Mạn càng nghĩ đến Diệp Trường Ca càng muốn khóc, sau khi mọi người bị tách ra, cô cũng vào một mộ thất, nếu không phải may mắn trốn ở một nơi có cột đá, thì đã bị nắp quan tài đè chết rồi. "Không được khóc, không được khóc, nếu khóc sẽ thu hút lũ quái vật đó." Thanh Thanh Mạn bịt miệng, mắt đỏ hoe uất ức, nước mắt đảo quanh trong mắt, dường như giây tiếp theo sẽ trào ra.

Trong mộ thất của Thanh Thanh Mạn, một con quái vật có đồng tử rắn và đuôi rắn, khuôn mặt đầy vảy đột nhiên nở một nụ cười lạnh.

Vừa rồi, nó đã cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của một người, nhiệt độ đó hoàn toàn không phải là nhiệt độ của quái vật, chỉ thấy nó ngửa mặt lên trời gầm thét, trực tiếp gọi tất cả các quái vật đang tìm kiếm Thanh Thanh Mạn.

Chương 70

Tất cả các quái vật đều tập trung bên cạnh con quái vật hình rắn, con quái vật đó không mở miệng, hoặc có lẽ nó không có khả năng ngôn ngữ, chỉ thấy nó dẫn đầu đội ngũ quái vật, bò về phía nơi Thanh Thanh Mạn đang ở.

Thanh Thanh Mạn ở bên kia cũng cảm nhận được âm thanh, vội vàng nhìn qua khe hở nhỏ thấy đội ngũ quái vật do con quái vật hình rắn dẫn đầu đang đi về phía này. "Mình thật sự toi rồi." Thanh Thanh Mạn tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Ở một nơi khác, Diệp Trường Ca vốn đang thong thả phá tường, đột nhiên sắc mặt thay đổi.

Chỉ thấy Thanh Thanh Mạn không cam lòng chết một cách bình tĩnh, cô liên tục né tránh các đòn tấn công của quái vật, vừa dùng băng đạn cuối cùng của khẩu súng lục, phản công lại.

Diệp Trường Ca nắm chặt tay phải, Kinh Trập lập tức xuất hiện trong tay, Canh Kim chi lực lập tức bao phủ thân kiếm. "Rầm." Một nhát chém màu vàng kim khổng lồ lập tức xuyên qua mấy bức tường phía trước. "Hết đạn rồi." Thanh Thanh Mạn né được một cú vồ của quái vật, vừa định phản công thì khẩu súng vang lên tiếng hết đạn, khuôn mặt vốn hồng hào của cô lập tức trở nên tái nhợt. "Có lẽ là do số phận trêu ngươi." Thanh Thanh Mạn cũng từ từ nhắm mắt lại, hai hàng lệ cũng chảy ra từ khóe mắt.

Ngay khi con quái vật hình rắn ở phía trước nhất định dùng nọc độc tấn công Thanh Thanh Mạn, một cột sáng sấm sét rộng khoảng mười mét lập tức tiêu diệt nó không còn một mảnh vụn.

Thanh Thanh Mạn vốn đang nhắm mắt chờ chết, có chút ngơ ngác,

không phải mình đã nhắm mắt lại để chúng giết rồi sao, sao lại không giết?

Tại lúc Thanh Thanh Mạn định mở mắt, phía trước truyền đến một giọng nói khiến cô bật khóc. "Không có anh, em nhắm mắt lại làm gì?

Chờ chết à?" Nghe thấy giọng nói, Thanh Thanh Mạn mặt mày vui mừng, mở to đôi mắt, chỉ thấy phía trước những con quái vật đó đều đã biến mất, chỉ có một thanh niên tuấn mỹ như tiên giáng trần, mặt mang theo ý cười nhìn cô. "Thiếu gia!" Thanh Thanh Mạn mặt mày vui mừng.

Cảm nhận được một cảm giác ẩm ướt từ nội y, sắc mặt cô trở nên nghiêm túc. "Xin lỗi, thiếu gia đến muộn, để em chịu uất ức rồi." Lời vừa dứt, Thanh Thanh Mạn cuối cùng cũng không nhịn được mà bật khóc nức nở.

Phải biết rằng cô ấy cũng chỉ là một cô gái hai mươi mấy tuổi, lần đầu xuống mộ đã bị nhiều quái vật như vậy truy sát trong lăng mộ, không bị suy sụp tinh thần đã là may lắm rồi. "Thật là, khóc xấu cả người rồi." Diệp Trường Ca nói. "Hừ." Thanh Thanh Mạn hừ một tiếng.

Nghe Thanh Thanh Mạn nói vậy, Diệp Trường Ca cũng dở khóc dở cười.

Hai người nghỉ ngơi một lúc, liền quyết định đi tìm A Ngưng.

Trên đường, sau khi Diệp Trường Ca đá vỡ một bức tường, liền dùng máy đo độ hảo cảm với Thanh Thanh Mạn. "Kiểm tra đối tượng: Thanh Thanh Mạn.

Độ hảo cảm với ký chủ Diệp Trường Ca: Chín mươi chín." "Hệ thống quái gở." Diệp Trường Ca thầm mắng hệ thống một tiếng, sau

đó liếc nhìn Thanh Thanh Mạn bên cạnh.

Thanh Thanh Mạn thì không bình tĩnh như vậy, trong lòng rất hoang mang. "Hửm?

A Ngưng lợi hại thật, lại có thể giải quyết được nhiều sản phẩm thất bại của trường sinh như vậy." Dưới sự quan sát của Thần Thú Chi Đồng của Diệp Trường Ca, chỉ thấy hai tay A Ngưng một bên lửa một bên băng, hai loại sức mạnh hệ khác nhau, đánh cho lũ quái vật đó liên tục bại lui.

A Ngưng ở bên kia tuy đánh cho lũ quái vật đó liên tục bại lui, nhưng lại vô cùng lo lắng.

Tuy không lo về thực lực của Diệp Trường Ca, nhưng lại lo cho thực lực của Thanh Thanh Mạn.

Ngay cả cô cũng phải thức tỉnh năng lực hàn băng trong cơn nguy kịch, nâng cao chất lượng sức mạnh toàn diện mới có thể đánh bại lũ quái vật đó.

Sau khi sản phẩm thất bại cuối cùng của trường sinh chết, A Ngưng cũng thở ra một hơi trọc khí. "Rầm rầm." Tiếng tường vỡ khiến A Ngưng lập tức cảnh giác. "Không ổn, vận dụng sức mạnh trong thời gian dài khiến mình sắp không chịu nổi nữa rồi." A Ngưng cũng cảm nhận được thể lực và tinh thần lực của mình sắp cạn kiệt, có chút lo lắng.

Trong làn bụi, Diệp Trường Ca và Thanh Thanh Mạn bước ra. "Trường Ca!" Thấy là Diệp Trường Ca, A Ngưng vui vẻ gọi. "Không phải anh thì là ai." Diệp Trường Ca đảo mắt, đi đến bên cạnh A Ngưng nói. "Không có gì, em thấy anh nên vui thôi." A Ngưng cười tươi nói.

Chương 71

"Hửm, em Thanh Thanh Mạn, chị phát hiện em có gì đó không đúng nha?" A Ngưng nhìn Thanh Thanh Mạn, sau đó nói với giọng đầy ẩn ý.

Thanh Thanh Mạn vốn đang có chút ngượng ngùng, bị A Ngưng nói toạc ra, liền nhắm chặt mắt lớn tiếng hét lên: "Em..., em thích thiếu gia, chị đánh em đi..." "Ặc X2" Diệp Trường Ca và A Ngưng đều bị những lời này của Thanh Thanh Mạn làm cho cạn lời. "Chị đánh em làm gì, chị mới không thèm đánh đâu!" A Ngưng cười nói, cuối cùng đảo mắt nhìn Diệp Trường Ca. "A?" Thanh Thanh Mạn vốn tưởng rằng A Ngưng sẽ đánh mình, cũng ngơ ngác. "Ha ha, sau này chúng ta là chị em." A Ngưng cười nói.

Thanh Thanh Mạn sắc mặt nghiêm túc, sau đó gật gật đầu. "Được rồi, chúng ta mau đi tìm Vương Bàn Tử đi." Diệp Trường Ca cũng vội vàng nói với hai cô gái, phải biết sau khi vào mộ đã gần năm tiếng đồng hồ rồi, không thể trì hoãn thêm nữa.

Hai cô gái cũng vội vàng gật đầu, tưởng rằng Diệp Trường Ca lo cho Vương Bàn Tử, nhưng lại không biết Diệp Trường Ca lo nhất là quá hai mươi tư tiếng mà vẫn chưa qua được lăng mộ dưới đáy biển.

Ở một nơi khác, Vương Bàn Tử ném một quả lựu đạn, nổ tung mấy con quái vật, rồi lại chạy trốn đến một nơi khác.

Sau khi Vương Bàn Tử trốn ở một góc tường, lau mồ hôi trên mặt, vừa thay băng đạn cho khẩu súng lục vừa nói: "Bàn gia tôi mà kẹt ở đây, sớm biết thế đã lấy khẩu RPG ở nhà, một phát là lũ quái vật này toi đời hết." "Gầm." Bầy sản phẩm thất bại của trường sinh cũng tìm ra vị trí của Vương Bàn Tử, trực tiếp dồn hắn vào góc tường. "Lũ

quái vật chết tiệt, Bàn gia ta liều mạng với các ngươi." Vương Bàn Tử cũng lấy ra ba quả lựu đạn còn lại trong ba lô, ném hai quả về phía bầy sản phẩm thất bại của trường sinh, giữ lại một quả. "Không ổn, Vương Bàn Tử gặp nguy hiểm." Ở một nơi khác, Diệp Trường Ca cũng sắc mặt thay đổi, thông qua Thần Thú Chi Đồng cũng phát hiện Vương Bàn Tử đã bị dồn vào đường cùng, mọi người đã cùng sinh cùng tử, anh cũng có chút hảo cảm với Vương Bàn Tử. "Anh đi cứu Vương Bàn Tử, hai em mau theo sau." Diệp Trường Ca cũng buông hai cô gái ra, vội vàng nói với A Ngưng và Thanh Thanh Mạn xong, liền lao về phía Vương Bàn Tử.

A Ngưng và Thanh Thanh Mạn cũng nhìn nhau, sau đó chạy theo hướng Diệp Trường Ca. "Hộc, hộc." Vương Bàn Tử cũng thở hổn hển, trong súng đã hết đạn.

Tuy trong ba lô còn băng đạn, nhưng căn bản không thể thay được, lũ sản phẩm thất bại của trường sinh chỉ cách hắn hai ba mét.

E rằng trong khoảnh khắc thay đạn, lũ sản phẩm thất bại của trường sinh sẽ lao tới. "Xem ra, Bàn gia ta chỉ có thể toi đời rồi." Vương Bàn Tử nhìn quả lựu đạn trong tay, có chút căng thẳng nuốt nước bọt. "Bàn gia ta liều mạng, ta mới không muốn bị lũ quái vật này giết chết." Ở thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, Vương Bàn Tử cũng kích phát sự hung hãn của mỗi người, trực tiếp kéo chốt an toàn của lựu đạn.

Nhưng, vừa đúng lúc Diệp Trường Ca xuất hiện đối diện Vương Bàn Tử. "Diệp ca." Vương Bàn Tử vốn định đồng quy vu tận với lũ sản phẩm thất bại của trường sinh, trực tiếp ngây người, vội vàng ném quả lựu đạn trong tay vào giữa bầy quái vật.

Diệp Trường Ca ở đối diện cũng cảm thấy có chút buồn cười, anh cũng nhìn ra Vương Bàn Tử định đồng quy vu tận, may mà còn kịp.

Diệp Trường Ca khống chế tốt ngọn lửa Tử Kim, trực tiếp thiêu rụi bầy sản phẩm thất bại của trường sinh thành tro. "Không phải cậu định đồng quy vu tận với lũ sản phẩm thất bại của trường sinh đó sao?

Sao không làm nữa?" Diệp Trường Ca cũng khoanh tay, bên má lộ ra một nụ cười. "Ặc, ha ha ha, không phải Diệp ca ngài đến rồi sao?

Em không đồng quy vu tận nữa, còn cả một tương lai tươi sáng đang chờ em mà!" Vương Bàn Tử cũng không cảm thấy ngượng ngùng, ha ha cười nói. "Trường Ca, anh không sao chứ." A Ngưng và Thanh Thanh Mạn cũng đã đến, A Ngưng lo lắng hỏi Diệp Trường Ca. "Anh thì không sao, nhưng Bàn Tử thì có chuyện đó." Diệp Trường Ca lắc đầu, sau đó hất cằm ra hiệu về phía Vương Bàn Tử. "Diệp ca, em không sao mà." Vương Bàn Tử nghe lời Diệp Trường Ca, nhìn lại mình, kỳ quái nói. "Cậu không thấy mình bị trúng một mũi tên sao." Diệp Trường Ca liếc nhìn vai của Vương Bàn Tử, dưới sự quan sát của Thần Thú Chi Đồng, chỉ thấy nửa bên vai của Vương Bàn Tử toàn một màu xanh đen. "Diệp ca lại biết sao?

Vốn dĩ lúc em đang chạy trốn lũ quái vật đó, đột nhiên vai em bị trúng một mũi tên, lúc đó em còn nghĩ mình toi rồi, nhưng đột nhiên lại cảm thấy không sao, nên rút ra vứt đi." Vương Bàn Tử cũng nhớ lại kể. "Bàn Tử, trên mũi tên đó có thi độc mãn tính, một khi bị bắn trúng, thi độc sẽ xâm nhập vào cơ thể, sau đó sẽ biến thành tống tử, cậu thử cảm nhận xem mông cậu có còn cảm giác không." Diệp Trường Ca cũng cười lắc đầu, đối với tình trạng hiện tại của Vương Bàn Tử, anh cũng không lo lắng, theo như tốc độ thi độc lan tỏa trong cơ thể Vương Bàn Tử, ít nhất cũng phải một ngày. "Thật sự không có cảm giác rồi, Diệp ca phải cứu em đó." Vương Bàn Tử nghe lời Diệp Trường Ca xong, trực tiếp tát một cái vào vai, nhưng vai căn bản không có cảm giác đau, sau đó vội vàng cầu xin Diệp Trường Ca

trước mặt. "Yên tâm đi, Tiểu Ca có thể cứu cậu, thi độc lan tỏa toàn thân ít nhất cũng phải một ngày, trong một ngày chắc chắn có thể tìm thấy Tiểu Ca." Diệp Trường Ca không vội không vàng nói, tuy máu của anh có thể cứu Vương Bàn Tử, nhưng nếu để Vương Bàn Tử nuốt máu của anh, e rằng chưa kịp biến thành tống tử đã bị sức mạnh trong máu của Diệp Trường Ca làm cho nổ tung.

Phải biết anh sở hữu máu của hai loại thần thú, máu dung hợp của hai loại thần thú đủ sức làm cho người bình thường như Vương Bàn Tử nổ tung, bây giờ cách tốt nhất là tìm Tiểu Ca cứu Vương Bàn Tử.

Còn về sức mạnh sấm sét của Bạch Hổ, e rằng chưa cứu được Vương Bàn Tử đã phá hủy hết tế bào của hắn rồi.

Chương 72

"A?

Phải tìm Tiểu Ca à." Mặt Vương Bàn Tử cũng khổ sở, phải biết ở lại đây thêm một giây là thêm một phần nguy hiểm. "Nếu không thì sao, sức mạnh trong máu thần thú của tôi đủ để làm cậu nổ tung, máu Kỳ Lân của Tiểu Ca tuy không mạnh bằng tôi, nhưng đủ để cứu cậu rồi." Diệp Trường Ca cũng bất lực nhún vai, những gì anh nói đều là sự thật. "Vậy chúng ta mau đi tìm Tiểu Ca đi." Vương Bàn Tử cũng vẻ mặt lo lắng nói với Diệp Trường Ca.

Nghe xong, Diệp Trường Ca cũng thờ ơ gật đầu.

Trên đường, A Ngưng nói với Diệp Trường Ca. "Trường Ca, máu của em không thể cứu Vương Bàn Tử sao?" Nghe A Ngưng nói vậy, Diệp Trường Ca cười xấu xa. "Máu của em đương nhiên có thể cứu Vương Bàn Tử, nhưng anh không muốn cho hắn ăn máu của em." "Ha ha ha." A Ngưng cũng che miệng cười.

Vương Bàn Tử đi đầu tìm Tiểu Ca cũng không có thời gian nghe cuộc đối thoại của Diệp Trường Ca.

Ở một nơi khác.

Hạo Thiên Chân thở hổn hển dựa vào tường.

Tiểu Ca cũng ở bên cạnh, vừa rồi nếu không phải Tiểu Ca đột nhiên xuất hiện, e rằng Hạo Thiên Chân đã chết rồi. "Tiểu Ca, lần này thật sự cảm ơn anh, tôi Hạo Thiên Chân không biết đã nợ anh bao nhiêu mạng rồi." Hạo Thiên Chân nói với Tiểu Ca cũng có chút chật vật bên cạnh, cười khổ.

Tiểu Ca không nói gì, chỉ lắc đầu.

Thấy dáng vẻ của Tiểu Ca, Hạo Thiên Chân cũng không cảm thấy kỳ lạ, đã cùng nhau vào sinh ra tử lâu như vậy, cậu cũng biết Tiểu Ca không nói nhiều.

Đúng lúc này, bóng dáng của Diệp Trường Ca xuất hiện trước mắt. "Anh Diệp!" Hạo Thiên Chân thấy Diệp Trường Ca và mọi người đều ở đây, kinh hỷ gọi. "Vãi, Tiểu Ca ở đây à, cứu tôi với, tôi bị trúng thi độc rồi." Vương Bàn Tử thấy hai người Hạo Thiên Chân, là người kích động nhất, vội vàng chạy đến trước mặt Tiểu Ca, kích động nói.

Tiểu Ca nhìn dáng vẻ của Vương Bàn Tử, ánh mắt có chút không hiểu nhìn về phía Diệp Trường Ca. "Máu của tôi đủ sức làm hắn nổ tung, máu của cậu thì có thể cứu được." Diệp Trường Ca bất lực nhún vai nói.

Nghe Diệp Trường Ca nói vậy, Tiểu Ca cũng im lặng cắt rách lòng bàn tay, nhỏ một giọt cho Vương Bàn Tử nuốt xuống.

Vương Bàn Tử sau khi nuốt giọt máu đó của Tiểu Ca.

Cảm thấy sau vai như bị lửa đốt, thi độc trong người cũng đang từ từ bị tiêu diệt. "Không ổn!" Diệp Trường Ca như thấy được điều gì, sắc mặt thay đổi, trực tiếp phong bế khứu giác của mình, A Ngưng và Thanh Thanh Mạn. "Phụt ~ phụt phụt." Âm thanh đánh rắm đầy tiết tấu phát ra từ mông của Vương Bàn Tử. "Ọe~~, tôi sống hai mươi mấy năm rồi đây là lần đầu tiên ngửi thấy cái rắm thối như vậy, ọe~~." Hạo Thiên Chân cũng ghê tởm chửi thề, rồi chạy sang một bên nôn mửa.

Tiểu Ca đứng gần Vương Bàn Tử nhất, khóe miệng và khóe mắt cũng co giật điên cuồng, cuối cùng ngay cả Tiểu Ca cũng không nhịn được mà chạy sang chỗ Hạo Thiên Chân nôn. "Hì hì, thật sự có thối vậy sao?" Vương Bàn Tử cũng hì hì cười, gãi đầu nói. "Thật sự có

thối như vậy đó, Bàn Tử." Diệp Trường Ca ba người đứng xa Vương Bàn Tử, Diệp Trường Ca cũng lộ vẻ ghê tởm nói.

Phải biết khí độc mà Vương Bàn Tử thải ra mắt thường cũng có thể nhìn thấy, ừm, màu xanh và màu vàng. "Bàn Tử, đó không phải là cái rắm đơn giản đâu đúng không, là hỗn hợp khí độc đúng không!" Hạo Thiên Chân vốn đang nôn mửa, khó chịu hét vào mặt Vương Bàn Tử. "Vãi, cậu nhóc đừng có vu oan cho tôi chứ, tôi chỉ đánh một cái rắm đơn giản thôi mà." Nghe Hạo Thiên Chân nói không phải là cái rắm đơn giản, Vương Bàn Tử lộ vẻ không vui, bực bội nói. "Tôi không quan tâm, Bàn Tử, bây giờ cậu tốt nhất là tránh xa tôi ra." Hạo Thiên Chân cũng không quan tâm nữa, trực tiếp hét lên bảo Vương Bàn Tử tránh xa. "Được rồi được rồi, chúng ta nghỉ ngơi một tiếng đi, phía trước là chủ mộ thất." Diệp Trường Ca cũng thấy Vương Bàn Tử cố tình đi làm Hạo Thiên Chân ngửi mùi, vội vàng nói.

Đối với lời của Diệp Trường Ca, Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng không cãi nhau nữa, đành phải ở lại tại chỗ nghỉ ngơi. "Trong chủ mộ thất ở phía bên kia lại có một sinh mệnh thể cường đại..." Thần Thú Chi Đồng của Diệp Trường Ca cũng cảm nhận được chủ mộ thất phía trước, trong đó có một sinh mệnh thể vô cùng cường đại, không biết rốt cuộc là gì.

Thời gian trôi qua từng giây, một tiếng nghỉ ngơi cũng sắp kết thúc.

Vương Bàn Tử đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, cẩn thận hỏi: "Cậu nhóc, trên người tôi không còn mùi nữa chứ?" Hạo Thiên Chân liếc nhìn Vương Bàn Tử, cạn lời nói: "Đương nhiên là không rồi, nếu không tôi có để cậu lại gần không?" Nghe Hạo Thiên Chân nói không còn mùi, Vương Bàn Tử cũng thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực nói.

Chương 73

"Phù, may mà không còn mùi, nếu không lỡ gặp phải quái vật mạnh trong mộ thất, tôi trốn sau lưng Diệp ca cũng không bị đánh." Hạo Thiên Chân cũng không phản bác, thực ra cậu và Vương Bàn Tử cũng giống nhau, gặp phải quái vật mạnh không đối phó được, cũng chỉ có thể trốn sau lưng Diệp Trường Ca và Tiểu Ca, hô 666. "Đi thôi, chúng ta phải đi nhanh lên." Diệp Trường Ca cũng thấy đã đến giờ, vỗ vỗ hai cô gái đang ngủ có chút mơ màng nói.

Ba người Hạo Thiên Chân ở bên kia cũng thấy Diệp Trường Ca đứng dậy, cũng vội vàng đứng dậy.

Trên đường, Hạo Thiên Chân mặt mày tò mò hỏi Diệp Trường Ca phía trước: "Anh Diệp, anh có gặp phải loại quái vật hình người có đặc trưng của động vật không?" "Vãi, cậu nhóc đừng nói nữa, Bàn gia nếu không được Diệp ca cứu, tôi đã suýt nữa đồng quy vu tận với lũ quái vật đó rồi đó." Vương Bàn Tử trực tiếp cướp lời. "Tôi đang nói chuyện với anh Diệp mà!

Cậu cướp lời làm gì hả Bàn Tử." Hạo Thiên Chân cũng mặt đầy bất lực, định moi chút thông tin từ Diệp Trường Ca, để biết rốt cuộc chúng là quái vật gì. "Đó là những sản phẩm thất bại của trường sinh." Diệp Trường Ca cũng biết ý đồ của Hạo Thiên Chân, cười rồi nói. "Sản phẩm thất bại của trường sinh?

X4" Trừ Tiểu Ca ra, bốn người Thanh Thanh Mạn đều kinh ngạc đồng thanh nói. "Ừ, do Uông Tàng Hải làm ra, vì muốn trường sinh, nên đã lấy một số người làm thí nghiệm, những gì chúng ta gặp phải đều là sản phẩm thất bại do Uông Tàng Hải tạo ra." Diệp Trường Ca nhún vai, thờ ơ nói, giọng điệu như đang kể chuyện. "Uông Tàng Hải

là ai vậy?

Trong lịch sử An Lạc của chúng ta có người này sao?" Trong khi mọi người quan tâm đến những thí nghiệm của Uông Tàng Hải, Vương Bàn Tử lại quan tâm đến việc trong lịch sử có người này hay không. "Đồ ngốc, Uông Tàng Hải là kiến trúc sư, nhà phong thủy thời Minh của An Lạc chúng ta, tham gia thiết kế và xây dựng các công trình như Minh Tổ Lăng, nghe đồn đều do ông ta thiết kế, nhưng sau khi tham gia xây dựng Minh Tổ Lăng thì biến mất không dấu vết.

Có người nói Uông Tàng Hải đã chết, nhưng cũng có người nói Uông Tàng Hải căn bản không chết, mà đã trường sinh." Hạo Thiên Chân gõ vào đầu Vương Bàn Tử, không biết từ lúc nào đã đeo một cặp kính, đẩy kính lên rồi giới thiệu Uông Tàng Hải cho Vương Bàn Tử. "Vãi, Uông Tàng Hải lợi hại vậy sao?

Ngay cả lăng mộ cũng do ông ta thiết kế." Vương Bàn Tử cũng mặt đầy kinh ngạc nói. "Aiya, đều là truyền thuyết thôi, ai biết có thật hay không!" Hạo Thiên Chân xua tay nói. "Đúng rồi thiếu gia, nếu những sản phẩm thất bại của trường sinh là do Uông Tàng Hải tạo ra, vậy ngôi mộ này là của Uông Tàng Hải sao?" Thanh Thanh Mạn vừa hỏi xong, những người khác cũng vểnh tai lên nghe. "Ngôi mộ này đúng là của Uông Tàng Hải, nhưng cũng có thể nói không phải, Uông Tàng Hải căn bản không ở trong lăng mộ dưới đáy biển này." Diệp Trường Ca tuy không biết Uông Tàng Hải có chết hay không, nhưng có thể chắc chắn Uông Tàng Hải căn bản không ở trong hải đấu mộ. "Vậy tại sao lại phải tốn nhiều công sức để xây ngôi mộ này?" Hạo Thiên Chân cũng mặt đầy thắc mắc, không hiểu. "Thực ra, có thể xem ngôi mộ này như phòng thí nghiệm trong thực tế của chúng ta, Uông Tàng Hải thí nghiệm trong ngôi mộ này, kết quả thí nghiệm dù thành công hay thất bại cũng không thể nào bồi táng trong mộ được." Diệp Trường Ca thấy mọi người đều không hiểu, đành phải nói họ đổi cách

suy nghĩ. "Ồ, em hiểu rồi, anh Diệp, Uông Tàng Hải xây ngôi mộ dưới đáy biển này là để không cho hậu thế tìm thấy, nhưng lại vứt ra một bản đồ, hy vọng hậu thế sẽ xem kết quả thí nghiệm của ông ta." Đối với lời của Hạo Thiên Chân, Diệp Trường Ca cũng tùy ý gật đầu, dù sao anh cũng không phải Uông Tàng Hải, làm sao biết được suy nghĩ của ông ta, chỉ có thể nói qua loa cho Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân thấy Diệp Trường Ca 'đồng ý' với suy nghĩ của mình, cũng mặt mày vui vẻ.

Tiểu Ca ở bên cạnh, vẻ mặt muốn nói lại thôi, định nói rồi lại nuốt vào. "Tiểu Ca, có gì muốn nói thì nói đi." Diệp Trường Ca liếc nhìn Tiểu Ca đang muốn nói lại thôi, nhàn nhạt nói.

Ánh mắt của mọi người cũng nhìn về phía Tiểu Ca. "Tôi hình như đã đến đây rồi, nhưng chuyện cụ thể thì tôi không nhớ." Tiểu Ca mặt mày mờ mịt nói với mọi người. "Đến đây rồi?

Tiểu Ca từng là thành viên trong đội trộm mộ của chú Ba tôi hai mươi năm trước sao?" Hạo Thiên Chân cũng mặt đầy kinh ngạc nhìn Tiểu Ca có gương mặt chỉ hai mươi mấy tuổi, kinh hô. "Phải, tôi hình như đã hồi phục một chút ký ức của hai mươi năm trước, tôi nhớ mình đã theo chú Ba đến hải đấu mộ trộm mộ." Tiểu Ca mặt mày mờ mịt nói. "Tôi còn tưởng người trong ảnh chỉ là người trông giống hệt Tiểu Ca thôi chứ." Hạo Thiên Chân từ trong lòng lấy ra một tấm ảnh cũ, trên đó có chú Ba và Tiểu Ca, còn có rất nhiều người không nhận ra. "Vãi, vậy không phải Tiểu Ca đã bốn mươi mấy tuổi rồi sao, nhưng gương mặt lại trẻ như vậy, giống hệt hai mươi năm trước." Vương Bàn Tử lấy tấm ảnh từ tay Hạo Thiên Chân, so sánh Tiểu Ca trong ảnh và Tiểu Ca hiện tại, kinh ngạc nói. "Đúng, đúng rồi, Diệp Trường Ca, trong ký ức của tôi nhớ rằng trong mộ thất phía trước có bích họa về anh." Tiểu Ca dường như nhớ ra điều gì, vội vàng nói với Diệp Trường Ca đang nhìn mình. "X4!" Phải biết thời đại hiện tại

cách thời đại Minh đã mấy trăm năm. "Vãi, Diệp ca, là nhân vật sống mấy trăm năm?" Vương Bàn Tử cũng sợ đến lùi lại một bước, cẩn thận nói. "Tôi cũng không biết." Diệp Trường Ca tùy ý nói qua loa, bề ngoài bình tĩnh vô cùng, nhưng trong lòng lại mắng hệ thống một trận, lôi ra bí mật thì thôi đi, lại còn lôi ra chuyện mấy trăm năm trước.

Cứ như vậy ngay cả A Ngưng và Thanh Thanh Mạn cũng sắp nghĩ anh là nhân vật cùng thời đại với Uông Tàng Hải mấy trăm năm trước rồi. "Chúng ta đến mộ thất phía trước xem là biết." Diệp Trường Ca cũng nhíu mày, nói với mọi người.

Chương 74

Sau khi mọi người vào mộ thất phía trước, Diệp Trường Ca dường như nhìn thấy gì đó, vội vàng đi tới.

A Ngưng phía sau cũng đi theo. "Sự thật đã rõ, Diệp ca là nhân vật mấy trăm năm trước." Vương Bàn Tử nhìn bích họa rồi lại nhìn Diệp Trường Ca, kinh hô.

Chỉ thấy phía trên trước mặt Diệp Trường Ca, có một bức tranh, trong đó có vô số người đang còng lưng, dường như đang vận chuyển đồ đạc, đi về cùng một nơi.

Trên một ngọn núi cao, Diệp Trường Ca mặc Hán phục màu trắng vàng, nhìn về phía một cung điện trên trời, cung điện đó được vô số kim long bảo vệ xung quanh. "Vân Thiên Cung." Diệp Trường Ca nhìn lên bức bích họa, cũng nhíu mày, người trong tranh và dáng vẻ hiện tại của anh giống hệt nhau, nếu có khác thì chỉ là bộ Hán phục đang mặc.

Anh nhớ Vân Thiên Cung đâu có lợi hại như vậy?

Lại còn được toàn kim long bảo vệ. "Hệ thống giở trò quỷ gì với tôi vậy?

Sao tôi lại ở trên bích họa thế này." "Ây da, ký chủ thân mến của tôi, sự tồn tại của tôi là để hỗ trợ ngài mà, mấy bức bích họa này đúng là do tôi làm đó.

Hồi đó cũng chỉ vì không muốn cuộc sống của ngài nhàm chán nên mới tiện tay kéo ra một bí mật thôi mà." Nghe lời của hệ thống SB, Diệp Trường Ca cũng cạn lời.

“Đừng hỏi tôi, tôi cũng không biết.” Trước ánh mắt của mọi người, Diệp Trường Ca cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

Chẳng lẽ lại nói là hệ thống sắp đặt cho mình à, tôi cũng có biết chuyện gì đâu.

Trong lúc mọi người đang nghiên cứu bức bích họa, một đôi mắt màu máu vẫn luôn nhìn chằm chằm vào họ.

"Không ổn, có nguy hiểm." Diệp Trường Ca đột nhiên nhíu mày, sắc mặt lập tức thay đổi, hai tay trực tiếp đẩy những người ở hai bên ra, còn mình thì né sang một phía khác.

Chỉ thấy một con mãng xà khổng lồ màu đen trong nháy mắt đã chiếm lấy vị trí họ vừa đứng.

"Quái vật gì thế?

Rắn à?" Vương Bàn Tử sợ hãi lùi lại một bước, khó hiểu hỏi.

Con 'rắn' đó có thân rắn, móng bò, sừng dê... một con quái vật được ghép lại từ đặc trưng của nhiều loài động vật.

"Thứ này căn bản không thể gọi là sinh vật được nữa rồi!" Hạo Thiên Chân cũng kinh ngạc trợn to mắt, lẩm bẩm một mình.

"Đợi đã, nhìn kìa, bụng con quái vật." A Ngưng dường như đã nhìn thấy gì đó, vội vàng chỉ vào phần bụng của con quái vật.

Chỉ thấy ở bụng con quái vật có một khuôn mặt người đang nhắm chặt hai mắt.

"Quái vật do người biến thành, lão già Uông Tàng Hải này đúng là ghê tởm mà." Vương Bàn Tử liếc nhìn một cái rồi quay đi ngay, vẻ mặt ghê tởm nôn khan.

Hạo Thiên Chân cũng tỏ vẻ khó chịu, rõ ràng cũng bị làm cho buồn nôn.

Con quái vật đó lè ra thứ dường như là lưỡi người, rồi bắt đầu trườn đi.

“Mọi người cẩn thận, con quái vật này mạnh hơn đám sản phẩm thất bại của thí nghiệm trường sinh mà tôi từng gặp phải không chỉ gấp mười lần đâu.” Diệp Trường Ca cũng nhắc nhở mọi người hai bên.

Tuy con quái vật này không gây ra mối đe dọa lớn với anh, nhưng đối với A Ngưng thì nó không chỉ là mối đe dọa mà còn là sự tuyệt vọng.

“Diệp Trường Ca, tôi hình như nhớ là mình biết con quái vật này, năm đó nhóm nhân viên đạo mộ cuối cùng của tôi đã bị tiêu diệt toàn bộ.” Tiểu Ca cũng nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, cảnh giác nói.

“Vậy à, Tiểu Ca, cậu có biết tên con quái vật này không?” Hạo Thiên Chân cũng căng thẳng và cảnh giác, giọng điệu có chút gấp gáp.

Dù sao thì đối mặt với một con quái vật chưa biết cũng khiến một thanh niên như cậu thấy căng thẳng.

“Tôi cũng không biết, nhưng theo trí nhớ của tôi, chú Ba dường như đã tìm thấy ghi chép về con quái vật này trong lúc chạy trốn.

Con quái vật này thực ra là một sản phẩm nửa thất bại nửa thành công của thí nghiệm trường sinh.” Tiểu Ca cũng cố gắng lục lại ký ức trong đầu.

“Cậu bạn nhỏ với Tiểu Ca ơi, tôi khuyên hai người đừng bàn về lai lịch con quái vật nữa.

Đợi giết nó xong rồi từ từ nói chuyện, cứ nói nữa là nó tấn công bây giờ đấy.” Vương Bàn Tử dở khóc dở cười nói với hai người bên cạnh.

Nghe Vương Bàn Tử hét lên, Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca đang nói chuyện mà có phần thả lỏng cũng vội vàng cảnh giác nhìn con quái vật cách đó chưa đầy ba mét.

“Gầm!” Con quái vật đột nhiên phát động công kích, một tiếng gầm rú khiến những người bình thường như Thanh Thanh Mạn, Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bị chảy máu màng nhĩ.

“Tìm chết!” Diệp Trường Ca thấy Thanh Thanh Mạn cũng bị thương, ánh mắt lập tức lạnh đi.

Chương 75

Anh trực tiếp rút thần kiếm Kinh Trập ra, phủ lên sức mạnh Canh Kim của Bạch Hổ.

Một nhát chém màu vàng kim trực tiếp bổ thẳng vào người con quái vật.

Máu tươi màu xanh lục và đỏ tươi phun ra tung tóe, con quái vật cũng đau đớn kêu thảm, lập tức bắt đầu trườn đi bỏ chạy.

"Con quái vật này... lợi hại thật." Diệp Trường Ca nhìn con quái vật vậy mà đỡ được nhát chém đó của mình, cũng thầm kinh ngạc.

Phải biết rằng với sức mạnh Canh Kim cộng thêm thần kiếm Kinh Trập đã đạt cấp A, một tia sáng nhỏ cũng đủ để chém đôi một con rết ngàn năm, vậy mà con quái vật trước mắt chỉ bị trọng thương mà thôi.

"A!" Con quái vật cũng kêu la thảm thiết, vết thương khổng lồ bị sức mạnh Canh Kim chém trúng, mỗi lần đều có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tế bào ngọ nguậy, nhưng lần nào cũng bị sức mạnh màu vàng kim đó ngăn cản, gây thêm tổn thương một lần nữa.

"Vương Bàn Tử và Thiên Chân có súng thì bắn đi, giúp tôi kết liễu nó đi." Diệp Trường Ca thấy Vương Bàn Tử bên cạnh còn đang ngẩn người thì vội vàng nhắc nhở, cũng lười động thủ, trực tiếp để hai người họ kết liễu, dù sao hệ thống cũng không có nhiệm vụ quy định phải tự mình giết quái vật.

"Diệp ca, con quái vật bị anh một đao chém trọng thương rồi, cần gì tôi phải dùng súng nữa." Vương Bàn Tử thấy con quái vật đau đớn lăn lộn trên đất, kỳ quái hỏi.

"Phải đó, Diệp ca, sớm biết thế...

Tôi e là đạn súng của tôi còn chẳng xuyên qua nổi lớp vảy của nó nữa.” Hạo Thiên Chân cũng cười khổ nói với Diệp Trường Ca.

Sau khi gặp nhiều tà vật như vậy, cậu đã hiểu ra một đạo lý, đó là thứ càng tà tính thì càng mạnh, súng ống pháo đạn hiện đại căn bản không phá được phòng ngự của chúng.

“Cũng phải.” Diệp Trường Ca cũng nhướng mày, đồng tình gật đầu.

“Lũ người đáng chết các ngươi.” Con quái vật vốn đang đau đớn lăn lộn đột nhiên gầm lên với Diệp Trường Ca.

“Mẹ nó?

Cậu bạn nhỏ, con này nói được à?” Vương Bàn Tử nhìn con quái vật, ngây ngốc hỏi.

“Hình như vậy?

Nó vừa chửi chúng ta là lũ người đáng chết à?” Sắc mặt Hạo Thiên Chân kỳ quái vô cùng.

“Không cần thấy lạ, theo phương pháp thí nghiệm trường sinh, những kẻ thất bại sẽ không có trí tuệ, còn bán thành phẩm thì giữ lại ký ức khi còn là người.

Còn thành phẩm thì tôi không nói nhiều nữa, trực tiếp trường sinh luôn.” Tiểu Ca bình thản nói với Hạo Thiên Chân, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của anh, rõ ràng anh sớm đã biết con quái vật này sẽ mở miệng nói chuyện.

“Hầy, bỏ đi, nó giữ lại ký ức trước kia, sao lại chửi chúng ta là lũ người đáng chết?

Chẳng lẽ trước kia nó không phải là người à?” Vương Bàn Tử nghe xong, nhíu mày, có chút khó hiểu.

“Cái này tôi cũng không biết.” Tiểu Ca cũng có chút không hiểu, lắc đầu nói.

“Được rồi, nói đi quái vật, có cách nào rời khỏi đây không?” Diệp Trường Ca cũng chẳng buồn hỏi han gì nữa, trực tiếp đá một cước rồi hỏi.

“Gầm, loài người, các ngươi xong đời rồi, xong đời cả rồi.

Nếu giết tao, đồng tộc của tao sẽ không tha cho các ngươi đâu.” Con quái vật cũng không sợ, miệng há hờ gầm lên.

“Tên này nói không sai, nếu chúng ta giết nó, những sản phẩm thất bại trường sinh cùng chủng tộc với nó sẽ truy sát chúng ta.” Tiểu Ca cũng đi tới, nghiêm túc nói với Diệp Trường Ca.

Dù sao thì không ai biết trong ngôi mộ này có bao nhiêu sản phẩm thất bại của thí nghiệm trường sinh.

“Vậy thì giết thôi.” Nghe Tiểu Ca nói vậy, Diệp Trường Ca dứt lời, trực tiếp chém con quái vật thành hai mảnh.

Thấy Diệp Trường Ca một đao chém chết con quái vật, mọi người cũng ngây người.

Chẳng phải đã nói rõ là giết nó sẽ thu hút những sản phẩm thất bại trường sinh cùng loại truy sát sao?

Sao vẫn giết?

“Diệp ca, tôi ủng hộ anh, đáng phải giết nó.” Vương Bàn Tử cũng giơ ngón tay cái lên, vẻ mặt bội phục.

“Trâu bò thật, chúng ta mau tìm cách thoát thân đi.” Hạo Thiên Chân cũng đau đầu nhức óc, không ngờ Diệp đại ca lại thích tự tìm đường chết như vậy.

Người ta đã nói giết nó sẽ bị đồng tộc truy sát, kết quả vẫn cứ

giết.

Lúc chạy trốn, Vương Bàn Tử còn không biết nhìn hoàn cảnh mà nói đáng giết con quái vật, Hạo Thiên Chân tức đến nhảy dựng lên, đấm một phát vào đầu Vương Bàn Tử.

"Mẹ kiếp, cậu bạn nhỏ, Bàn gia tôi tuy tính tình tốt, nhưng cậu cũng không thể đánh như vậy được." Gương mặt béo phị của Vương Bàn Tử cũng lộ vẻ không vui và khó chịu.

"Hừ, tôi đánh cậu đấy." Hạo Thiên Chân trực tiếp xắn tay áo hai bên lên, trông như muốn lao vào đánh nhau với Vương Bàn Tử.

Chương 76

Trong nháy mắt, hai người bắt đầu vật lộn, trực tiếp véo tai cào mặt.

“Hai người các cậu, đừng đánh nữa.

Tôi sớm đã tìm ra lối ra rồi, tưởng tôi không có chuẩn bị à.” Diệp Trường Ca cũng dở khóc dở cười, đi thẳng tới, một cước đá bay Bàn Tử, lập tức tách hai người ra.

“Hả?

Diệp ca tìm được lối ra rồi!” Hạo Thiên Chân đang nằm trên đất, nghe lời Diệp Trường Ca, vội vàng đứng dậy, mặt đầy kinh ngạc.

“Ừ, cậu tưởng tôi không có chuẩn bị à.” Diệp Trường Ca cũng nhún vai nói.

“Vậy, vậy lối ra ở đâu?” Hạo Thiên Chân cũng kích động đến nói lắp.

Lúc này Diệp Trường Ca không nói gì, chỉ cười cười, đi đến bên cạnh Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử vốn đang nằm giả chết sau khi bị Diệp Trường Ca đá, thấy Diệp Trường Ca đột nhiên đi tới, vội vàng đứng dậy, sợ người kia lại cho mình một cước nữa.

Diệp Trường Ca không để ý đến Vương Bàn Tử, chỉ ấn nhẹ vào sàn nhà nơi hắn vừa nằm.

“Chuẩn bị đi, sắp được bơi rồi đấy.” Trong nháy mắt, Diệp Trường Ca đã quay lại giữa hai cô gái, và mỉm cười bí ẩn với Hạo Thiên Chân.

“Diệp...

Mẹ kiếp!” Hạo Thiên Chân còn chưa kịp hỏi Diệp Trường Ca, nhưng những bức tường xung quanh đột nhiên sụp đổ hoàn toàn, một lượng lớn nước biển tràn vào, dọa Hạo Thiên Chân phải văng tục.

Kinh Đô, Nam Hải.

Diệp Trường Ca ôm hai cô gái cũng ngoi lên từ dưới biển.

“Trường Ca, Hạo Thiên Chân sẽ không chết ở trong đó chứ?” A Ngưng thấy Hạo Thiên Chân chưa ra, nói giọng hả hê.

“Chưa đâu, cậu ta đang bơi ở dưới kia, chúng ta lên thuyền trước đi.” Diệp Trường Ca liếc nhìn xuống dưới biển, phát hiện Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca đang kéo Vương Bàn Tử bơi lên trên, hình như Vương Bàn Tử quá nặng không nổi được nên mới phải kéo.

Thấy họ cũng không có nguy hiểm đến tính mạng, Diệp Trường Ca chỉ đưa A Ngưng và Thanh Thanh Mạn hóa thành một tia sét xuất hiện trên boong tàu.

“Ở đây không có ai à?” A Ngưng nhìn xung quanh không thấy một thuyền viên nào, nhíu mày, thầm nghĩ.

Diệp Trường Ca cũng khẽ nheo mắt, vỗ vỗ vai hai cô gái, ra hiệu đi theo mình.

A Ngưng và Thanh Thanh Mạn cũng nhìn nhau, biết rằng Diệp Trường Ca dường như đã phát hiện ra điều gì đó.

Ba người đi một vòng trên tàu, liền đến nơi cất giữ thực phẩm.

Diệp Trường Ca trực tiếp một cước đá văng cửa khoang, nhanh chóng đi vào.

“Ọe.” Thanh Thanh Mạn vừa vào trong đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho buồn nôn, trực tiếp nôn khan.

Ngay cả A Ngưng cũng mặt mày tái nhợt, mím chặt môi.

Chỉ thấy trước mắt xung quanh toàn là thi thể thuyền viên của tàu Ngô gia, mỗi người đều trợn trừng mắt.

Diệp Trường Ca đang kiểm tra thi thể thuyền viên, không hề cảm thấy khó chịu.

Sở hữu ký ức đạo mộ của Phát Khâu Trung Lang Tướng đời đầu, e rằng chỉ có... mới có thể khiến anh cảm thấy khó chịu.

Diệp Trường Ca đi đến trước mặt một thuyền viên, ngồi xổm xuống, quan sát kỹ vết thương của người đó.

A Ngưng ở bên kia đưa Thanh Thanh Mạn ra ngoài, nhưng Thanh Thanh Mạn lại không chịu.

"Em muốn xem, chị A Ngưng không cần lo cho em đâu." Thanh Thanh Mạn hít sâu một hơi không khí đầy mùi máu tanh, mặt mày tái nhợt đi đến bên cạnh Diệp Trường Ca.

A Ngưng thấy vẻ quật cường của Thanh Thanh Mạn, cũng cười cười, rồi đi đến bên cạnh Diệp Trường Ca.

"Trường Ca, có vẻ là ba người tác chiến, một người..., một người..., còn một người phụ trách bồi thêm nhát đao cuối cùng, sau đó rời đi." Là một lính đánh thuê, A Ngưng cũng nhìn ra được phương thức tác chiến, vẻ mặt ngưng trọng nói.

"Anh cũng biết, tuyệt đối không phải sát thủ bình thường, là một nhóm sát thủ siêu cấp của một tổ chức lớn mạnh nào đó, đao pháp của mỗi người đều giống hệt nhau." Diệp Trường Ca nhìn ba vết thương chí mạng, mắt cũng khẽ nheo lại, lạnh giọng nói.

"Không sai, vết thương của những thuyền viên này, tất cả đều như được phân tích kỹ lưỡng, độ dài của mỗi nhát chém vậy mà hoàn toàn giống nhau.

Thậm chí, có một thuyền viên tim bị lệch sang một bên, đám sát thủ đó vậy mà cũng biết, một đao trúng đích." "Em không hiểu tại sao ba tên sát thủ lại phải phân tích tư liệu của một đám người bình thường, lại còn dùng phương pháp giết người chí mạng nhất để ám sát." A Ngưng cũng đồng tình với lời của Diệp Trường Ca, sau đó bắt đầu phân tích.

Trong lúc Diệp Trường Ca và A Ngưng đang bàn luận, trên tàu truyền đến giọng của Hạo Thiên Chân.

Chương 77

“Diệp đại ca, anh ở đâu thế?” Nghe giọng Hạo Thiên Chân, Diệp Trường Ca sững người, đang định gọi Thanh Thanh Mạn đi gọi Hạo Thiên Chân thì ánh mắt chợt lạnh đi, nói với hai cô gái: “Đi thôi, chúng ta đi gọi Hạo Thiên Chân.” Hai cô gái cũng thấy kỳ lạ, rõ ràng có thể gọi bất kỳ ai đi gọi Hạo Thiên Chân, tại sao phải đi cùng nhau?

Nhưng hai cô vẫn gật đầu đi theo Diệp Trường Ca.

Đi ra boong tàu, chỉ thấy Hạo Thiên Chân đang cầm khăn tắm lau tóc, và đã thay một bộ quần áo mới.

“Tiểu Ca đâu?” Diệp Trường Ca thấy Tiểu Ca không có ở đây, giọng điệu có chút se lạnh.

“À, Muộn Du Bình à, anh ta đi rồi, chẳng nói chẳng rằng, thật là.” Hạo Thiên Chân cũng vung vung tay, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“À, Diệp ca, đúng rồi Diệp ca, anh vừa đi đâu thế?” Vương Bàn Tử tiện tay ném khăn tắm sang một bên, tò mò hỏi.

“Ồ ~ tôi vừa ở...” Diệp Trường Ca đang nói thì ánh mắt càng lúc càng lạnh, trực tiếp một cước đá bay Vương Bàn Tử trước mặt ra xa hơn mười mét.

Vương Bàn Tử đang bay trên không trung lập tức cảm thấy ngũ tạng lục phủ như bị dịch chuyển, sau khi ngã xuống đất, hắn nôn ra một bãi máu tươi, cổ ngoẹo sang một bên, rồi nằm im bất động.

“Diệp, Diệp đại ca, anh làm gì vậy?

Đó là Bàn Tử mà.” Hạo Thiên Chân vội vàng chạy về phía Vương Bàn Tử, kiểm tra vết thương của hắn, kinh ngạc nói với Diệp Trường Ca.

Hai cô gái sau lưng Diệp Trường Ca cũng kinh ngạc, nhưng sau đó cũng lạnh lùng cảnh giác với Hạo Thiên Chân.

Nếu Diệp Trường Ca thật sự muốn giết Hạo Thiên Chân, vậy thì cứ để hai người họ ra tay.

"Còn giả vờ à!

Sát thủ Uông gia." Diệp Trường Ca thấy Hạo Thiên Chân còn đang diễn, sắc mặt lạnh lùng nói.

Vốn đang cúi đầu, có vẻ như đang kiểm tra vết thương của Vương Bàn Tử, thân thể Hạo Thiên Chân cứng đờ.

"Hả?

Uông gia?

Sát thủ Uông gia?" A Ngưng và Thanh Thanh Mạn đồng thanh kinh ngạc hô lên.

Phải biết A Ngưng là con gái nuôi của Cầu Đức Khảo, tuy không biết nhiều về các tài liệu mật, nhưng Uông gia gia tộc này, cô vừa hay biết đến.

Thanh Thanh Mạn cũng là người được Cửu Môn đồng thời nuôi dưỡng và bồi dưỡng, đối với Uông gia, cô cũng biết rõ.

"Ha ha, thú vị thật, không hổ là mối đe dọa lớn nhất mà ngay cả quân sư cũng phải kiêng dè, Diệp Trường Ca quả nhiên lợi hại." Tên 'Hạo Thiên Chân' đó cũng không giả vờ nữa, trực tiếp khôi phục lại giọng nói vốn có của mình, cười lớn.

"Ha ha, thú vị thật, không hổ là mối đe dọa lớn nhất mà ngay cả quân sư cũng phải kiêng dè, Diệp Trường Ca lợi hại mà." Tên sát thủ Uông gia giả mạo Hạo Thiên Chân, cũng không giả vờ nữa, trực tiếp khôi phục lại giọng nói vốn có của mình, cười lớn.

Chỉ thấy tên sát thủ Uông gia đó xé lớp da trên mặt, một người đàn ông trung niên khoảng ba mươi mấy tuổi xuất hiện trước mặt Diệp Trường Ca và hai cô gái.

"Uông gia các người đều thích chơi trò ngụy trang như vậy sao?" Diệp Trường Ca vẻ mặt lạnh lùng nói.

"Hừ, Diệp Trường Ca, Uông gia chúng ta không phải thích chơi trò ngụy trang, tôn chỉ của Uông gia chúng ta là có thể trà trộn vào cuộc sống của mục tiêu hoặc ám sát mục tiêu, chuyện gì cũng phải làm được." Tên sát thủ Uông gia đó hừ lạnh một tiếng.

"À, Diệp Trường Ca, cậu là người nổi tiếng trong Uông gia chúng ta đấy, ngay cả quân sư của chúng tôi cũng phải kiêng dè cậu không thôi.

Nếu không phải quân sư bảo tôi thử xem thực lực của cậu thế nào, e rằng cả đời quân sư cũng không muốn đối đầu với cậu." "Còn nữa, quân sư của chúng tôi hy vọng mời cậu tham gia vào kế hoạch của chúng tôi.

Đương nhiên cậu cũng có thể chọn không tham gia, nếu không tham gia, vậy thì không phải cậu giết tôi, thì tôi giết cậu.

Nhớ kỹ tên người giết cậu, Uông Di Thiểm." Vừa nói, đến câu cuối cùng, thấy Diệp Trường Ca lắc đầu, hắn biết cậu sẽ không tham gia.

Uông Di Thiểm đột nhiên bộc phát, rút ra thanh trường đao giấu sau lưng, chém thẳng vào đầu Diệp Trường Ca.

"Sắp chém trúng rồi, sắp chém trúng rồi." Uông Di Thiểm thấy thanh trường đao trong tay sắp chém trúng đầu Diệp Trường Ca, mặt lộ vẻ vui mừng.

Nhưng, đột nhiên tay phải của Diệp Trường Ca phủ lên sức mạnh

Canh Kim, một cú chặt tay đã chém gãy thanh trường đao, sau đó bàn tay to lớn chộp lấy đầu Uông Di Thiểm.

"Sao, sao có thể!" Uông Di Thiểm bị Diệp Trường Ca xách đầu lên, ánh mắt ngây dại nhìn thanh trường đao bị Diệp Trường Ca chặt thành hai đoạn dưới đất, lẩm bẩm một mình.

Phải biết thanh trường đao đó là do quân sư đặc biệt dùng thiên thạch ngoài vũ trụ chế tạo để đối phó Diệp Trường Ca, chém sắt như chém bùn, đơn giản như thái rau, vậy mà bây giờ lại bị Diệp Trường Ca một cú chặt tay chém gãy, chẳng lẽ là hàng giả?

"Thanh đao đó được chế tạo từ thiên thạch ngoài vũ trụ phải không, nhưng đáng tiếc là gặp phải tôi." Diệp Trường Ca cũng liếc nhìn thanh trường đao gãy làm đôi, một mắt đã nhìn ra nó được làm từ gì, sau đó bình thản nói.

"Ngươi, ngươi là quái vật, còn quái vật hơn cả những người Uông gia ở tầng sâu cốt lõi của chúng ta." Uông Di Thiểm cũng kinh hãi nói với Diệp Trường Ca.

"Quái vật?" Ánh mắt Diệp Trường Ca lạnh đi, trực tiếp bóp nát đầu Uông Di Thiểm...

Còn hỏi tin tức?

Chương 78

Những kẻ có thể làm nhiệm vụ ám sát về cơ bản đều là người thuần của Uông gia, không thể nào phản bội.

Diệp Trường Ca nhận lấy khăn tay A Ngưng đưa, lau tay, rồi mò ra một vật máy móc hình cầu màu trắng từ trong quần áo của Uông Di Thiểm.

"Quân sư Uông gia phải không, tôi không quan tâm bao nhiêu người ám sát tôi, nhưng nếu dám động đến những người bên cạnh tôi, tôi tuyệt đối sẽ lật đổ Uông gia." Diệp Trường Ca nói xong với vật máy móc hình cầu màu trắng, liền trực tiếp bóp nát nó.

Ở một nơi khác, Uông gia.

Một người đàn ông mặc áo khoác dài màu trắng, lặng lẽ đứng bên cạnh một cỗ máy, nghe những lời Diệp Trường Ca truyền đến.

"Thú vị thật, Diệp Trường Ca, ngay cả mảnh vỡ của cửa Đồng cũng không tra ra được lai lịch và cách giết cậu, đúng là một người bí ẩn vô cùng." Người đàn ông mặc áo trắng nói nhỏ xong, tiện tay cầm một chiếc máy truyền tin lên nói.

"Truyền lệnh của ta, tạm thời không được động đến Diệp Trường Ca và người của Diệp Trường Ca.

Còn nữa... tìm một người phụ nữ xinh đẹp đi...

Diệp Trường Ca, chỉ... không có lệnh không được phép ám sát Diệp Trường Ca và người của hắn...

Sau đó bảo cô ta tìm mọi cách để trở thành... của Diệp Trường Ca, cứ như vậy đi." Uông gia, văn phòng cấp cao.

Một người đàn ông đeo kính, trông khoảng năm sáu mươi tuổi,

mặt đầy ý cười nhìn cô gái tóc ngắn ngang tai xinh đẹp mặc bộ đồ tác chiến đặc trưng của Uông gia.

"Uông Uyển à, Uông gia chúng ta luôn tin tưởng cháu.

Bây giờ ta nhận được chỉ thị của quân sư Uông gia, bảo cháu đi... một người, tìm mọi cách, trở thành..." Lão già vừa nói vừa mở ngăn kéo, đặt tấm ảnh của Diệp Trường Ca lên bàn.

Uông Uyển cầm tấm ảnh lên, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng sau đó liền đè nén xuống.

Lão già đó cũng là người sành sỏi, nhìn ra được Uông Uyển có hứng thú với Diệp Trường Ca, liền mở miệng nói.

"Người này, Diệp Trường Ca, là người xinh đẹp nhất Uông gia chúng ta, ta hy vọng cháu tìm mọi cách để trở thành..." "Vâng, cháu sẽ tìm mọi cách để trở thành..." Vừa nói, Uông Uyển cũng đỏ mặt.

Dù là người của Uông gia, nhưng cô cũng là một thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi, nói những lời ngượng ngùng như vậy.

"Ừm, không tệ, ngày mai bắt đầu chuẩn bị đi.

Tư liệu của Diệp Trường Ca ta sẽ cho người để trong phòng cháu." Lão già cũng hài lòng với cách nói của Uông Uyển, liền phất tay, để Uông Uyển rời đi.

Sau khi Uông Uyển rời đi, cô trở về phòng của mình.

Chỉ thấy trong phòng quả thật có một tập tài liệu, Uông Uyển mở ra, bắt đầu đọc kỹ tư liệu về Diệp Trường Ca.

"Hóa ra là người mà Uông gia chúng ta truyền tai nhau, người mà ngay cả quân sư cũng phải kiêng dè không thôi à." Uông Uyển kinh ngạc che miệng nhỏ lại.

"Không biết, mình có thật sự...

được không đây?" Uông Uyển cũng bất đắc dĩ bĩu môi.

Ở một nơi khác, A Ngưng nhìn Uông Di Thiểm bị Diệp Trường Ca giết chết, rồi lại nhìn chiếc mặt nạ ở đằng xa, nhíu mày nói: "Trường Ca, Hạo Thiên Chân bọn họ đều chết rồi à?" Diệp Trường Ca quay đầu lại nhìn A Ngưng, sau đó cười nói: "Chưa chết đâu, Hạo Thiên Chân sắp lên rồi." Dứt lời, từ dưới đáy thuyền truyền đến giọng của Vương Bàn Tử.

"Mẹ kiếp, người vừa rồi là ai vậy, lại có thể biến thành rết." "Tôi không biết, chỉ có thể lên xem Diệp đại ca có ở đó không, hỏi anh ấy." Giọng của Hạo Thiên Chân cũng truyền từ dưới đáy thuyền lên.

Đợi Hạo Thiên Chân leo lên, chỉ thấy trên boong tàu có máu tươi, trên lan can đối diện có một Bàn Tử nằm giả chết?

"Mẹ kiếp, Diệp ca, ở đây cũng xảy ra chiến đấu à!" Vương Bàn Tử cũng lật người vào, phát hiện trên chiếc áo lót màu trắng của Diệp Trường Ca có vết máu rõ ràng, lập tức kinh ngạc.

"Diệp đại ca, chẳng lẽ anh cũng gặp người tự xưng là Uông gia à?" Cánh tay phải của Hạo Thiên Chân quấn băng gạc, có máu chảy ra rõ ràng, kinh ngạc hỏi Diệp Trường Ca.

"Người các cậu gặp có mạnh không?" Diệp Trường Ca liếc nhìn Tiểu Ca có chút chật vật, ngạc nhiên nhướng mày.

"A, Diệp ca, mẹ kiếp, người mà chúng tôi gặp tự xưng là người Uông gia, người đó lại có thể biến thành rết, lúc đó dọa chết tôi rồi.

Nếu không phải Tiểu Ca lợi hại, tôi đã chết rồi." Vương Bàn Tử cũng khoa trương nói.

"Diệp ca, Uông gia đó rốt cuộc là gia tộc gì vậy, lại có người có thể biến thành rết." Hạo Thiên Chân đi đến trước mặt Diệp Trường Ca, vẻ mặt khó hiểu.

“Chuyện của Uông gia, sau này cậu sẽ biết, bây giờ biết thật sự không có lợi gì.” Diệp Trường Ca liếc nhìn Hạo Thiên Chân rồi vỗ vỗ vai cậu, giọng điệu sâu xa nói.

Chương 79

Dù sao Hạo Thiên Chân lúc này còn quá non nớt, tuy đã trải qua hai ngôi mộ lớn, nhưng vẫn chưa có sự thay đổi về chất.

E rằng chỉ khi không có Tiểu Ca bên cạnh, Hạo Thiên Chân mới có thể xảy ra thay đổi về chất được.

Nghe Diệp Trường Ca nói vậy, Hạo Thiên Chân cũng bĩu môi.

Lúc Tiểu Ca kết thúc trận chiến ở dưới đó, cậu cũng đã hỏi Tiểu Ca, nhưng Tiểu Ca cũng chỉ nói bây giờ cậu chưa có tư cách biết những chuyện này.

"Mẹ kiếp, sao người này giống Bàn gia tôi như đúc vậy." Lúc này Vương Bàn Tử ở bên lan can mặt đầy kinh ngạc, ngơ ngác.

"Hả?" Hạo Thiên Chân bị lời của Vương Bàn Tử thu hút, vội vàng chạy đến bên cạnh hắn.

"Mẹ kiếp, Bàn Tử, chẳng lẽ là anh em song sinh của cậu à?" Hạo Thiên Chân nhìn mặt Vương Bàn Tử rồi lại nhìn mặt người Uông gia đã chết ngụy trang thành Vương Bàn Tử, mặt đầy kinh ngạc và ngơ ngác.

"Nói bậy, hai mươi mấy năm rồi, sao tôi không biết mình có một người anh em song sinh chứ." Vương Bàn Tử dùng vai đẩy đẩy Hạo Thiên Chân, mặt đầy cạn lời.

"Vậy sao người này lại giống cậu y như đúc, nhìn xem, cảm giác thịt cũng giống nhau." Hạo Thiên Chân ngồi xổm xuống sờ sờ mặt người Uông gia ngụy trang thành Vương Bàn Tử, rồi lại đứng dậy sờ sờ mặt Vương Bàn Tử bên cạnh, nói.

"Chẳng lẽ người này thật sự là con riêng của bố tôi bên ngoài à?"

Vương Bàn Tử cũng ngơ ngác, bắt đầu nghi ngờ đây là con riêng của bố mình.

"Người này đang đeo mặt nạ, các cậu không nhìn ra sao?" Lúc này A Ngưng khoanh tay, lạnh lùng nói với hai người.

"Mặt nạ?" Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử nhìn nhau, rồi từ hai bên trái phải kéo má của người Uông gia đã chết.

"Xoẹt." Hai người cùng dùng sức, khuôn mặt của người Uông gia đó lập tức phát ra tiếng bị xé rách.

"Mẹ kiếp, thật sự là mặt nạ, nhưng cũng thật quá rồi." Vương Bàn Tử nhìn mặt nạ da người trong tay, kinh ngạc nói.

"Ê, Bàn Tử, thân hình của người Uông gia này không phải ngụy trang đâu, cảm giác thân hình của hắn giống hệt cậu." Hạo Thiên Chân ngồi bên cạnh người Uông gia, sờ sờ cơ thể của người kia, mặt đầy tò mò.

"Tôi không biết nữa, tôi chỉ nghe nói ngụy trang mặt, chứ chưa nghe nói ngụy trang cả cơ thể." Vương Bàn Tử cũng tò mò ngồi bên cạnh Hạo Thiên Chân.

"Hai người các cậu, đừng động vào thi thể nữa." Nhìn Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử đang động vào thi thể người khác bên lan can, Diệp Trường Ca cũng cạn lời hét lên.

"Ê, đừng nói tôi, Diệp ca, tôi...

Mẹ kiếp, thi thể bắt đầu biến thành nước mủ rồi." Vương Bàn Tử vừa nói với Diệp Trường Ca vài câu, đột nhiên phát hiện thi thể trước mặt bắt đầu biến thành nước mủ.

Không chỉ thi thể của người Uông gia ngụy trang thành Vương Bàn Tử, mà cả thi thể của Uông Di Thiểm ở giữa bị Diệp Trường Ca bóp nát đầu cũng bắt đầu biến thành nước mủ.

“Chắc là cách của Uông gia để bảo vệ thi thể.” Diệp Trường Ca nhìn vũng nước mủ đã biến mất cả xương cốt, nheo mắt thầm nghĩ.

Buổi tối, Vương Bàn Tử vừa hay biết lái thuyền, liền lái thuyền chở mọi người về đất liền.

Trên phòng khách, Diệp Trường Ca liếc nhìn Hạo Thiên Chân đang ăn uống hăng say rồi nói: “Thiên Chân, đã gọi điện cho Ngô gia đến thu dọn thi thể chưa?” Hạo Thiên Chân nghe Diệp Trường Ca hỏi, vội vàng nhổ xương cá ra rồi nói: “Tôi gọi rồi, Diệp đại ca.

Sáng mai chúng ta cập bến, người của Ngô gia sẽ đến, và đưa thi thể của các thuyền viên trên tàu đi, tìm gia đình của họ.” “Ai, nếu không phải tôi muốn thuê tàu của Ngô gia, họ đã không...” Hạo Thiên Chân nói đến đây, giọng điệu có chút chùng xuống.

“Thiên Chân, cũng không trách cậu được, chúng ta đã trả tiền rồi, họ chắc chắn phải đưa chúng ta đi chứ.” Vương Bàn Tử vừa đi tới cũng nghe được lời của Hạo Thiên Chân, vỗ vỗ vai cậu an ủi.

Hạo Thiên Chân lắc đầu tỏ ý không sao, rồi lại cúi đầu ăn cơm và cá.

“À, Diệp ca, lúc chiều, tôi nhìn thấy những thi thể trong kho thực phẩm đó, suýt nữa dọa chết tôi rồi.

Lũ người Uông gia đó thật sự không phải thứ tốt đẹp gì.” Vương Bàn Tử uống một ngụm rượu, vẻ mặt đau lòng.

“Bàn Tử, cậu uống rượu không sao chứ?

Cậu còn phải lái thuyền đấy.

Lát nữa nếu uống nhiều, cậu có đưa chúng tôi ra Thái Bình Dương không đấy.” Hạo Thiên Chân nhìn Vương Bàn Tử từng ngụm từng ngụm tu cạn bình Nhị Oa Đầu Hồng Tinh, lo lắng nói.

“Ai da, chỉ uống vài ngụm rượu thôi mà, yên tâm, phải có lòng tin vào Bàn gia tôi chứ.

Ngày mai Bàn gia tôi chắc chắn sẽ đưa mọi người an toàn trở về đất liền.” Vương Bàn Tử vỗ vỗ cái bụng bự, vẻ mặt đảm bảo.

“Ực, đúng rồi, ngày mai sau khi trở về, mọi người định làm gì?” Vương Bàn Tử ợ một cái, mặt đỏ bừng hỏi mọi người.

“Tôi chắc sẽ về nghiên cứu những thứ của chú Ba, xem có thể tìm ra manh mối của chú ấy không.” Hạo Thiên Chân cũng uống một ngụm rượu buồn, rồi bất đắc dĩ nói.

Vốn tưởng rằng trong lăng mộ dưới biển có thể tìm thấy chú Ba, kết quả chú Ba không ở đó, đã thế còn không có một món bảo bối nào, đi một chuyến công cốc.

“Còn anh thì sao?

Diệp ca.” Thấy Hạo Thiên Chân có vẻ khá buồn, Vương Bàn Tử chuyển mục tiêu, hỏi Diệp Trường Ca.

Chương 80

“Tôi à?

Tôi đã nhận lời ủy thác của T.H.A, hình như phải đến Ai Cập.” Diệp Trường Ca liếc nhìn Vương Bàn Tử, bình thản nói.

Hai giờ trước.

“Diệp tiên sinh, xin ngài, chúng tôi rất cần sức mạnh của ngài.

Ở Ai Cập, nhân viên kiểm tra của chúng tôi đã phát hiện một luồng sức mạnh vô cùng cường đại bên trong.

Hiện tại không có thành viên nào của chúng tôi có thể đối phó được.” Qua điện thoại, Diệp Trường Ca vẻ mặt bình thản lắng nghe lời cầu xin của một nhân viên cấp cao của tổ chức T.H.A.

“Tại sao tôi phải giúp T.H.A các người, trên người các người lại không có thứ tôi cần.” Nói xong, Diệp Trường Ca trực tiếp cúp máy.

Ở một nơi khác, trụ sở chính của tổ chức T.H.A.

Trên một chiếc bàn tròn lớn, mười mấy nhân viên cấp cao đang nhìn chằm chằm vào một nhân viên cấp cao ở hàng đầu, người vừa gọi điện cho Diệp Trường Ca.

“Sao rồi, cậu ấy đồng ý chưa?” Một người phụ nữ trung niên nhỏ giọng hỏi người vừa nói chuyện với Diệp Trường Ca.

Người đó cay đắng lắc đầu.

“Hay là, chúng ta đưa quả trứng rồng đó cho cậu ấy?” Có một nhân viên cấp cao đứng dậy, yếu ớt nói.

“Quả trứng rồng đó?

Đó là thứ chúng ta đã phải trả giá bằng thương vong mới có được,

chúng ta còn chưa nghiên cứu thấu đáo.” Lại có một nhân viên cấp cao khác đứng dậy, chất vấn người cấp cao trước đó.

Cuộc đối thoại của hai người khiến các nhân viên cấp cao khác bàn tán xôn xao.

“Đủ rồi!” Thấy mọi người càng lúc càng ồn ào, một người đàn ông trung niên ngồi ở ghế chủ tọa tức giận quát lên.

Các nhân viên cấp cao khác lập tức im lặng, đồng loạt nhìn về phía người đàn ông trung niên đó.

“Nhị Cẩu, liên lạc với Diệp Trường Ca đi, chúng ta sẽ đưa quả trứng rồng cho cậu ấy.” Người đàn ông trung niên trầm tư một lúc, rồi nói với người vừa gọi điện cho Diệp Trường Ca.

“Nhưng Đàm tổng... giai” “Im miệng, đã nghiên cứu hơn năm năm rồi, hơn năm năm rồi đấy, một đám phế vật ngay cả một lớp vỏ trứng của người ta cũng không phá được, bây giờ còn mặt mũi nói nghiên cứu à.” Vừa có người đứng ra nói, Đàm tổng ngồi ở ghế chủ tọa đã bùng nổ, trực tiếp chửi mắng.

Thấy Đàm tổng bùng nổ, ngoại trừ người gọi điện cho Diệp Trường Ca, những người còn lại đều cúi đầu không nói.

Ở một nơi khác.

“Trứng rồng?

Lừa tôi à?” Diệp Trường Ca nghe T.H.A muốn dùng một quả trứng rồng làm phí ra tay, cũng cảm thấy buồn cười.

Thời đại này còn có thần thú dám xuất hiện sao?

“Chúng tôi thật sự không lừa ngài, quả trứng rồng đó chúng tôi có được từ năm năm trước, nhưng đến nay nghiên cứu vẫn không có kết quả, chúng tôi...” “Ừm, vậy cũng được, nhưng tôi phải tận mắt nhìn

thấy quả trứng rồng đó." Diệp Trường Ca suy nghĩ một lúc rồi đồng ý.

Nếu là trứng rồng thật, vậy thì có hệ thống chắc chắn có thể làm cho quả trứng rồng này sống lại.

Nếu không phải, vậy thì không nhận ủy thác nữa.

"Được được, vậy tổ chức T.H.A chúng tôi xin chờ ngài ghé thăm." Nam Hải, sáng sớm.

Vương Bàn Tử quả nhiên như đã hứa tối qua, đúng giờ đưa mọi người trở về đất liền an toàn.

"Diệp ca, tạm biệt, có rảnh thì đến Ngô gia tìm tôi nhé." Hạo Thiên Chân ánh mắt có chút lưu luyến gọi với Diệp Trường Ca đang đi không xa.

Nghe Hạo Thiên Chân nói vậy, Diệp Trường Ca cũng chỉ đưa tay ra sau vẫy vẫy, tỏ ý đã biết.

Trên đường lớn, Thanh Thanh Mạn thấy con đường này dường như không phải đến sân bay, vội vàng hỏi Diệp Trường Ca: "Thiếu gia, chúng ta không phải đi Ai Cập sao?

Đây không phải đường đến sân bay!" "Chúng ta phải đến tổ chức T.H.A một chuyến.

T.H.A muốn đưa cho tôi một thứ, nếu là thật, thì chúng ta sẽ đến Ai Cập, nếu là giả, thì không đi." Diệp Trường Ca ôn hòa cười cười, xoa đầu Thanh Thanh Mạn nói.

"Ồ." Hai cô gái cũng không tiếp tục hỏi Diệp Trường Ca T.H.A đưa thứ gì, nếu Diệp Trường Ca muốn cho biết thì sẽ cho biết, không muốn cho biết thì không nên hỏi.

Diệp Trường Ca cũng nhìn thấu tâm tư của hai cô gái, liền nói:

“Lát nữa, các em sẽ biết đó là thứ gì, bây giờ biết cũng không có lợi gì.” Nghe Diệp Trường Ca nói vậy, sự u uất trong lòng hai cô gái cũng tan biến.

Đi không bao lâu, Diệp Trường Ca vừa bước vào cổng lớn của tổ chức T.H.A, một nhân viên cấp cao của T.H.A là Nhị Cẩu đã chạy ra.

Chương 81

“Ấy da, xin lỗi Diệp tiên sinh, tôi không biết vị trí của Diệp tiên sinh, không thể đến đón ngài, chỉ có thể đợi ở cửa, xin thứ tội ạ.” Nhị Cẩu cũng mặt đầy áy náy, khom lưng nói.

Tuy không biết lời của Nhị Cẩu có thật hay không, Diệp Trường Ca cũng lắc đầu, tỏ ý không sao.

Dù sao T.H.A cũng không dám giám sát anh, anh cũng không nói cho họ vị trí, không biết là chuyện bình thường.

Nếu thật sự chuyên môn đến đón anh, vậy thì chỉ có thể là bị giám sát.

“Đồ nịnh hót.” Thanh Thanh Mạn nhìn vẻ mặt tươi cười nịnh nọt của Nhị Cẩu, nhỏ giọng nói một câu.

“Ách, vị tiểu thư này?” Nhị Cẩu cũng không phải người thường, đối với lời của Thanh Thanh Mạn, anh ta cũng nghe rõ mồn một, vẻ mặt có chút cứng đờ.

“Ồ, tôi... có ý kiến gì à?” Ở bên ngoài, Diệp Trường Ca rất giữ thể diện, nhướng mày hỏi Nhị Cẩu.

“Không, không, tôi thấy... hai vị tiểu thư bên cạnh Diệp tiên sinh thật xinh đẹp.” Nhị Cẩu cũng nhìn ra sự uy hiếp của Diệp Trường Ca, chỉ đành gượng cười.

“Được rồi, đưa tôi đến nơi có quả trứng rồng.” Diệp Trường Ca cũng vội vàng ngắt lời Nhị Cẩu, dù sao chuyện trứng rồng quan trọng hơn.

“Vâng, vâng, để tôi giới thiệu cho ngài về quả trứng rồng nhé.

Quả trứng rồng này thực ra là của chúng tôi năm...” Nhị Cẩu cũng

vội vàng làm một động tác mời, vừa đi vừa cung cấp thông tin về quả trứng rồng cho Diệp Trường Ca.

"Đến rồi, Diệp tiên sinh, ngài thấy quả trứng ở phía trước không, đó chính là quả trứng rồng mà tôi đã nói." Nhị Cẩu đưa mọi người đến một phòng thí nghiệm, dùng tay chỉ vào một quả trứng có vô số phù văn màu vàng kim ở phía trước.

Diệp Trường Ca khẽ nheo mắt, cảm nhận hình xăm Tử Kim Thần Long trên người mình đang nóng lên.

Nếu cởi áo ra, có thể thấy rõ hình xăm Tử Kim Thần Long như sắp sống lại, không ngừng di chuyển, trên mắt nó còn có một ngọn lửa tím đang cháy.

Diệp Trường Ca đi đến trước quả trứng rồng, nhẹ nhàng chạm vào, trực tiếp mở Thần Thú Chi Đồng nhìn vào quả trứng.

"Không sai, quả thật là trứng rồng." Dưới sự quan sát của Thần Thú Chi Đồng, quả trứng rồng không còn bí mật gì.

Chỉ thấy bên trong quả trứng có một con rồng vàng nhỏ đang cuộn tròn, sinh mệnh của con rồng nhỏ đó vẫn còn sống, chỉ là nó đang ngủ say.

Đột nhiên, con rồng vàng nhỏ trong quả trứng mạnh mẽ mở mắt rồng, nhìn về phía Diệp Trường Ca đang quan sát nó.

"Huyết mạch cộng hưởng à?" Diệp Trường Ca thấy con rồng vàng nhỏ tỉnh lại cũng không thấy kỳ lạ, trên người anh có máu tươi của Tử Kim Thần Long, con rồng vàng nhỏ cũng là rồng vàng thuần chủng, huyết mạch cộng hưởng là chuyện bình thường.

"Được rồi, tôi đồng ý, tôi sẽ dẫn đội đến Ai Cập." Diệp Trường Ca cũng quan sát một lúc, rồi một tay cầm quả trứng rồng, nói với Nhị Cẩu đang có vẻ mặt lo lắng.

“Tốt quá rồi, Diệp tiên sinh, vậy chúng ta mau đến phòng nghỉ ngơi đi, các đồng đội của ngài đều đã đến rồi.” Nhị Cẩu vốn đang lo lắng Diệp Trường Ca không nhận quả trứng, sau đó mặt đầy kinh hỉ.

Trên đường đến phòng nghỉ, A Ngưng và Thanh Thanh Mạn tò mò sờ sờ quả trứng rồng.

“Thiếu gia, trong quả trứng rồng này thật sự có rồng sao?” Thanh Thanh Mạn ngẩng đầu, tò mò hỏi Diệp Trường Ca.

A Ngưng bên cạnh cũng không nghịch quả trứng nữa, cũng tò mò nhìn về phía Diệp Trường Ca.

Diệp Trường Ca cũng tâm trạng không tồi, khóe miệng nhếch lên cười nói: “Quả này đương nhiên là trứng rồng, bên trong có một con rồng vàng nhỏ.” “Oa! / Ồ!” A Ngưng và Thanh Thanh Mạn cũng kinh ngạc, không ngờ quả trứng rồng này là thật, bên trong còn có rồng vàng, tuy còn nhỏ, nhưng ít nhất cũng sẽ trưởng thành.

Diệp Trường Ca để hai cô gái sờ đủ, đưa cho hệ thống một ít điểm đạo mộ, bảo nó cất quả trứng rồng vào không gian hệ thống, tay cũng rảnh rang.

“Diệp tiên sinh, phía trước là phòng nghỉ, các đồng đội lần này của ngài đều ở bên trong.” Nhị Cẩu cũng dẫn Diệp Trường Ca đến một khách sạn trang trí vô cùng hoa lệ.

“T.H.A đúng là có tiền, một khách sạn ít nhất năm sao mà lại biến thành phòng nghỉ.” Thanh Thanh Mạn cũng châm chọc Nhị Cẩu.

Nhị Cẩu không nói gì, chỉ cười cười.

Diệp Trường Ca và hai cô gái đi vào, phát hiện hai bên có ba người.

“Mẹ kiếp, Diệp Trường Ca cũng đến à?” Bên trái, một giọng nói vô cùng quen thuộc kinh hô.

Diệp Trường Ca nhìn sang bên trái, ừm, An Nham, Giang Tiểu Trư, Thần Đồ.

“Anh là đội trưởng lần này?” Thần Đồ nhìn Diệp Trường Ca có chút nhíu mày.

Phải biết chuyến đi Ai Cập lần này anh ta có tư tâm, nếu Diệp Trường Ca muốn ngăn cản, vậy thì chín phần mười có thể ngăn cản được.

“Diệp đại nhân, lâu rồi không gặp nha.” Giang Tiểu Trư cũng nói một câu tiếng Tứ Xuyên chào hỏi Diệp Trường Ca.

Chương 82

"Chỉ có ba người các cậu thôi à?

Vương Thắng Lợi và Lão Trương đi đâu rồi?" Diệp Trường Ca thấy Lão Trương và Vương Thắng Lợi không có ở đây, cũng vẻ mặt kỳ quái.

"À, Trương thiên sư hai người họ, ít lâu trước đã đi rồi, tôi hôm qua cũng mới nhận được tin tức." An Nham nói.

Diệp Trường Ca cũng gật đầu tỏ ý đã biết, sau đó lại nhìn về phía ba người bên phải.

Một người đàn ông trung niên mặc đạo bào, ánh mắt sắc bén đứng dậy, ôm quyền nói: "Bàn Sơn Đạo Nhân Già Cô Tiếu, ra mắt Phát Khâu Trung Lang Tướng Diệp Trường Ca." Một nam một nữ ngồi sau lưng Già Cô Tiếu kinh ngạc, sau đó cũng vội vàng ôm quyền nói: "Bàn Sơn Đạo Nhân Lão Dương Nhân, ra mắt Phát Khâu Trung Lang Tướng Diệp Trường Ca." "Bàn Sơn Đạo Nhân Hoa Linh, ra mắt Phát Khâu Trung Lang Tướng Diệp Trường Ca." Diệp Trường Ca vẻ mặt bình thản đáp lễ, nhưng trong lòng lại kinh ngạc không thôi.

Phải biết trong nguyên tác chỉ có Thần Đồ, bây giờ mình đã tham gia, lại còn xuất hiện thêm Bàn Sơn Đạo Nhân, đây là cái quái gì vậy.

"Bàn Sơn Đạo Nhân à?" Diệp Trường Ca liếc nhìn nhóm Bàn Sơn Đạo Nhân.

Người dẫn đầu chính là Già Cô Tiếu trông khoảng ba mươi mấy tuổi, sau đó là Lão Dương Nhân hai mươi mấy tuổi, cuối cùng là Hoa Linh trông chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi.

"Ba người này, lại không giống hệt diễn viên trong phim ảnh kiếp

trước, trông giống như miêu tả trong nguyên tác." Trong lúc Diệp Trường Ca đang quan sát, ba người nhóm Bàn Sơn Đạo Nhân cũng đang quan sát anh.

"Sư huynh, người này thật sự là Phát Khâu Trung Lang Tướng à?" Lão Dương Nhân lặng lẽ nói nhỏ với Già Cô Tiếu.

"Sư đệ, trước khi xuống núi ta đã nói với đệ bao nhiêu lần rồi, phải thu thập nhiều tư liệu hiện tại.

Bây giờ người nổi tiếng nhất không phải là Diệp Trường Ca, vị Phát Khâu Trung Lang Tướng này sao.

Nghe nói anh ta đã đại náo nhà hàng Hân Duyệt, tất cả cao thủ của nhà hàng Hân Duyệt đều bại trận, thực lực có thể nói là kinh khủng.

Chúng ta phải tôn trọng, không thể đắc tội với người ta." Già Cô Tiếu lườm Lão Dương Nhân một cái, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói.

Nghe Già Cô Tiếu nói vậy, Lão Dương Nhân cũng chỉ đành bĩu môi, nhưng khóe mắt lại phát hiện Hoa Linh đang si mê nhìn Diệp Trường Ca.

"Sư muội, nhìn ai thế?

Nhìn đến si mê luôn rồi." Lão Dương Nhân sắc mặt không đúng, giọng điệu khó chịu nói.

Phải biết Hoa Linh là người nhỏ nhất trong ba người, cũng là người được cưng chiều nhất, sợ cô ấy bị uất ức.

Lão Dương Nhân cũng đang ở tuổi hai mươi, có hormone của người trẻ, không chỉ coi Hoa Linh là sư muội và em gái, trong lòng còn có một chút tình cảm...

"Oa, nhị sư huynh, huynh không thấy anh Diệp Trường Ca đẹp trai sao?" Đôi mắt to của Hoa Linh cũng dán chặt vào Diệp Trường Ca,

miệng kinh hô.

“Chậc, đẹp trai thì có ích gì.” Lão Dương Nhân cũng liếc nhìn Diệp Trường Ca một cái, phát hiện Diệp Trường Ca quả thực đẹp trai hơn mình cả trăm con phố, chỉ đành buồn bực nói.

“Ai.” Già Cô Tiếu cũng biết tình cảm của sư đệ đối với sư muội có chút bất thường, nhưng bất thường thì có thể làm gì, ba người họ đều là tộc nhân của bộ tộc Trát Cách Lạp Mã, đều phải chịu lời nguyền sâu sắc.

Sau 45 tuổi máu sẽ chuyển sang màu vàng, cuối cùng chết vì đông máu, thứ có thể cứu họ chỉ có Mộ Trần Châu, không tìm được thì chỉ có thể chờ chết.

“Được rồi, chúng ta mau đi thôi, cố gắng đến nơi vào buổi chiều.” Diệp Trường Ca cũng nhìn đồng hồ đã chín giờ, vội vàng nói với mọi người.

Ai Cập, một quán ăn.

“Đến rồi.” Một người Ấn Độ bưng ra hai đĩa thức ăn giống như hamburger.

Giang Tiểu Trư bên cạnh đã không nhịn được, trực tiếp đưa tay lấy một cái ăn.

“Ngon quá, Shawarma quả nhiên danh bất hư truyền.” Giang Tiểu Trư cắn một miếng, mặt đầy kinh ngạc nói với những người xung quanh.

Diệp Trường Ca uống một ngụm nước lọc, liếc nhìn Shawarma của Ai Cập, liền không còn hứng thú.

Anh vốn không quen ăn đồ nước ngoài, đồ ăn An Lạc ngon hơn nhiều.

Giang Tiểu Trư lại cắn một miếng Shawarma, thấy mọi người đều không động tay, sau đó lại nói: "Ê, ăn đi chứ, đừng thấy Shawarma chỉ có năm bảng Ai Cập, nhưng ngon lắm đấy, thịt gà mềm, thịt cừu thơm, thêm cà chua, dưa chuột và gia vị đặc biệt." "Lại kẹp trong bánh mì giòn rụm, ngon hết sẩy, mọi người không thử à?" Giang Tiểu Trư miệng đầy dầu mỡ, vẻ mặt ngon lành.

"Đại sư huynh, cái gọi là Shawarma trông ngon quá, con có thể ăn một chút không?" Hoa Linh cũng nhìn Giang Tiểu Trư ăn ngon lành như vậy, lập tức nuốt nước bọt nói với Già Cô Tiếu.

"Vậy con ăn một chút đi, đại sư huynh cũng không cản con đâu." Già Cô Tiếu bất đắc dĩ nói, anh cũng không cấm Hoa Linh ăn, ăn thì cứ ăn đi, không thì sư phụ biết lại hành hạ tiểu sư muội Hoa Linh.

Hoa Linh nghe xong cũng vội vàng lấy một cái Shawarma, miệng nhỏ ăn.

"Đúng rồi, Giang Tiểu Trư, không phải còn một người chưa đến sao?

Chưa đến à." A Ngưng bên cạnh lạnh mặt, nhíu mày hỏi Giang Tiểu Trư.

"Ấy da, A Ngưng tiểu thư đừng hoảng, lát nữa Bái gia sẽ đến, hay là cô ăn mấy miếng Shawarma cho đỡ sợ?" Giang Tiểu Trư cũng vẻ mặt bất đắc dĩ, chỉ vào Shawarma gãi đầu.

Được vài phút, Giang Tiểu Trư đột nhiên mặt mày khó chịu, kẹp chân nói với Diệp Trường Ca và mọi người: "Các vị, tôi đi vệ sinh một lát nhé." Nói xong, Giang Tiểu Trư liền kẹp chân đi.

Chương 83

Vừa đợi người kia đi, một người nước ngoài ăn mặc như một nhà thám hiểm xuất hiện ở cửa nhà hàng.

An Nham có chút không quen, giơ tay phải lên, lấy một cái Shawarma, vừa định cắn thì một bóng đen đã giật lấy cái Shawarma trong tay cậu.

"Mẹ kiếp, ai vậy." An Nham cũng tay không, nhưng đột nhiên người nước ngoài ở cửa nhà hàng ngồi xuống bên cạnh, kinh hô.

Diệp Trường Ca mở mắt, hai mắt nhìn về phía người nước ngoài bên cạnh An Nham.

"Bái gia à?

Đúng là giống thật." Bái gia không để ý đến An Nham, hai mắt cứ nhìn chằm chằm vào cái Shawarma trong tay, chép miệng mấy cái, sau đó điên cuồng cắn vào cái Shawarma, trông như mấy ngày rồi chưa được ăn cơm.

"Chú ơi, đáng thương quá, có Shawarma đây." Cô bé Hoa Linh bên cạnh cũng ngây người, vẻ mặt thương cảm nhìn Bái gia, đưa đĩa Shawarma trước mặt cho Bái gia.

Bái gia cũng không từ chối, không nói một lời lại lấy thêm mấy cái Shawarma ăn.

"Chỉ là mấy cái Shawarma thôi mà?

Có ngon đến vậy không?" Thanh Thanh Mạn cũng không nhịn được châm chọc, Shawarma cũng không phải chưa ăn, người này ăn như một món ăn tuyệt thế mỹ vị vậy.

Lúc này, Giang Tiểu Trư cũng quay lại, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Bái

gia đang ăn, kinh hô: "Bái gia?" Bái gia cũng khôi phục lại chút thể lực, nghe có người gọi, miệng đầy dầu mỡ ngẩng đầu nhìn Giang Tiểu Trư.

"Bái gia, thần tượng của tôi, có thể ký cho tôi một chữ không ạ." Giang Tiểu Trư phát hiện đúng là Bái gia, vừa vui mừng nói vừa lấy ra một tấm thẻ in hình Bái gia từ trong ba lô.

Bái gia cũng không nói hai lời, trực tiếp đưa tay lấy tấm thẻ đó, ký tên của mình lên.

"Oa, có chữ ký rồi!" Giang Tiểu Trư cũng lấy lại tấm thẻ Bái gia vừa ký tên xong, vẻ mặt vui sướng.

"Xin lỗi, vừa rồi đột nhiên đói quá.

Tôi biết, có thứ còn ngon hơn thế này!

Đi theo tôi, tôi mời." Bái gia cũng đứng dậy, vẻ mặt xin lỗi nói với Diệp Trường Ca và mọi người, sau đó tay phải vẫy, ra hiệu Diệp Trường Ca mau đi theo.

Nhưng, mọi người không động đậy, đồng loạt nhìn về phía Diệp Trường Ca đang vắt chéo chân, dù sao Diệp Trường Ca mới là đội trưởng lần này.

"Đi thôi, người chúng ta cần đợi là anh ta." Diệp Trường Ca cũng đứng dậy, chậm rãi nói với mọi người.

Nghe xong, mọi người mới đi theo Bái gia.

Ai Cập, chạng vạng.

Mọi người đến một lối đi giống như miệng giếng.

"Bái gia, chúng ta xuống mộ à?

Không phải anh mời chúng tôi ăn sao?" Giang Tiểu Trư cũng vẻ mặt kỳ quái hỏi Bái gia.

Nghe lời của Giang Tiểu Trư, Bái gia bí ẩn cười một tiếng, từ trong ba lô lấy ra một sợi dây thừng, buộc vào một chỗ trông khá chắc chắn, rồi nói: "Bạn của tôi, phải tin tôi, bên trong chắc chắn có mỹ thực." Nghe Bái gia nói vậy, mọi người cũng tò mò, chẳng lẽ trong mộ thật sự có đồ ăn ngon.

Nhưng, khác với mọi người, Diệp Trường Ca lại đảo mắt một vòng, anh biết rõ đồ ăn của Bái gia là gì, là bọ hung thánh, ông ta định dẫn họ đi ăn bọ hung thánh.

Diệp Trường Ca ôm Thanh Thanh Mạn bên cạnh... là người đầu tiên nhảy xuống từ trên cao.

"Mẹ kiếp, hắc, bạn của tôi, hai người không sao chứ." Bái gia cũng bị dọa sợ, vội vàng hét lên từ miệng giếng.

Phải biết rằng ông ta đã đến đây mấy lần rồi, cũng đã đo đạc, ít nhất cũng phải bảy tám mét, ngay cả ông ta cũng không dám dễ dàng nhảy xuống.

"Tôi và thiếu gia đều không sao, chị A Ngưng, mọi người mau xuống đi." Thanh Thanh Mạn hét lên với những người ở trên miệng giếng.

Nghe lời của Thanh Thanh Mạn, Bái gia cũng thở phào nhẹ nhõm.

Phải biết bây giờ họ là một đội, không thể nhìn đồng đội của mình gặp nạn, tử vong.

Sau đó, A Ngưng cũng học theo Diệp Trường Ca, trực tiếp nhảy xuống.

Bái gia bên cạnh có chút muốn nói lại thôi, định cản A Ngưng, nhưng phát hiện những người này đều không phải người thường, căn bản không cần lo lắng vớ vẩn.

"Fake, sớm biết thế đã quay về xem tư liệu của các đồng đội lần

này, một chút cũng không hiểu.” Sau đó Thần Đồ cũng học theo Diệp Trường Ca nhảy xuống, nhưng, An Nham phía sau cũng muốn tỏ ra ngầu, vừa định nhảy xuống, nhưng đôi chân của cậu không cho phép.

Cậu cũng chỉ đành ngoan ngoãn cầm sợi dây thừng bên cạnh trượt xuống.

“Phù.” Bái gia bên cạnh cũng thở phào nhẹ nhõm, may mà không phải toàn là quái vật, không thì T.H.A gọi họ đến còn có ích gì.

Chương 84

Sau đó những người còn lại cũng thuận theo dây thừng trượt xuống, nhưng... nhưng, sự cố đã xảy ra.

Chỉ nghe một giọng loli trong trẻo truyền đến.

"Cứu mạng a, có một con dơi to quá." Chỉ thấy cô bé Hoa Linh trên dây thừng, mặt đầy sợ hãi chỉ vào một con dơi khổng lồ bên cạnh khóc lóc kêu cứu.

Diệp Trường Ca bên cạnh cũng phản ứng nhanh chóng, trực tiếp duỗi hai ngón tay, phủ lên sức mạnh Canh Kim, trong nháy mắt đã đến bên cạnh con dơi khổng lồ, hai ngón tay vung lên, đầu con dơi khổng lồ đó đã rơi xuống.

Diệp Trường Ca...

đã rơi xuống.

Mọi người cũng vây lại, Già Cô Tiếu và Lão Dương Nhân bên cạnh cũng đồng thanh nói: "Tiểu sư muội, không sao chứ?" "Con, con không sao." Hoa Linh nhảy xuống xong, liền nói.

"Cảm ơn đã cứu em, anh Diệp." Hoa Linh cũng mặt đỏ bừng cảm ơn Diệp Trường Ca.

Diệp Trường Ca nghe Hoa Linh cảm ơn cũng chỉ bình thản lắc đầu, tỏ ý không cần cảm ơn.

"Oa, là dơi bay Guam, nguyên liệu thượng hạng, tôi nhất định phải nướng nó ăn." Khác với mọi người, Bái gia ngồi xổm bên cạnh con dơi bị Diệp Trường Ca chém đầu, chảy nước miếng nói với xác con dơi lớn đó.

"Tôi khuyên ông, đừng ăn thứ đó, trên người con dơi đó có mùi

xác chết, rõ ràng nó thường xuyên ăn thịt thối trong mộ, đã thay đổi tập tính trước đây, chuyển sang ăn thịt người, nên mới ăn thịt Hoa Linh." Diệp Trường Ca vẻ mặt bình thản nói với Bái gia đang chảy nước miếng bên cạnh xác con dơi bay Guam.

"Dơi bay Guam?

Không phải đã tuyệt chủng rồi sao?

Với lại không phải chúng ở đảo Guam sao?

Sao lại chạy vào mộ?" An Nham bên cạnh nghe tên con dơi, kinh hô.

"Ai nói với cậu là chỉ có ở đảo Guam mới có, và đã tuyệt chủng rồi?

Chẳng lẽ cậu tin lời của đám chuyên gia và giáo sư đó à?" Thần Đồ cũng liếc nhìn An Nham, mỉa mai đám chuyên gia và giáo sư đó.

"Trong mộ, cái gì cũng có thể tồn tại, đừng tin những chuyên gia và giáo sư đó." Diệp Trường Ca cũng đồng tình với lời của Thần Đồ, cũng nói với An Nham.

"Không được không được, nguyên liệu thượng hạng tốt như vậy không thể lãng phí, mang về ăn." Bái gia vẻ mặt không cam tâm, vội vàng nhét con dơi bay Guam vào ba lô.

Nhìn dáng vẻ của Bái gia, mọi người cũng không tiện ngăn cản.

Sau đó, sóng gió của chuyện này cũng qua đi, mọi người đều cầm một cây gậy phát sáng đi trước dò đường.

"Cảnh vệ ở đây thật sự ít quá." Bái gia phát hiện xung quanh gần như không có cảnh vệ nào, vẻ mặt vui vẻ.

An Nham đi cùng Thần Đồ phía sau gãi đầu nhỏ giọng nói: "Trong mộ rốt cuộc có đồ ăn ngon thật à!" Không được mấy phút, mọi người

cũng đi đến cuối đường, một bức tường đá khổng lồ chắn ngang.

"Đây là đâu?" Giang Tiểu Trư bên cạnh hỏi Bái gia phía trước.

Bái gia quan sát một lúc, sau đó mạnh mẽ quay người lại, nở một nụ cười với Diệp Trường Ca.

Chỉ thấy ông ta ném cây đèn huỳnh quang trong tay cho Giang Tiểu Trư, sau đó vỗ tay có nhịp điệu.

Vỗ bên trái, vỗ bên phải, sau đó hai chân bắt đầu giậm, trông như một điệu nhảy.

"Hả?" Mọi người cũng nhìn nhau, đều thấy được sự khó hiểu trong mắt đối phương.

"Làm gì thế?" An Nham nghiêng đầu, tò mò hỏi.

"Chắc là một nghi thức bí ẩn gì đó trước bữa ăn thôi, làm theo đi." Giang Tiểu Trư cũng nói với vẻ không chắc chắn, sau đó cũng gọi An Nham làm theo.

"?" Mọi người nhìn Giang Tiểu Trư đang bắt chước Bái gia nhảy một cách có bài bản, chẳng lẽ đúng là nghi thức bí ẩn trước bữa ăn thật?

Một mình Giang Tiểu Trư nhảy cũng thấy hơi ngượng, bèn vội vàng nắm lấy tay An Nham kéo đi, nói.

"Aiya, a..." Bị Giang Tiểu Trư kéo sang một bên, An Nham cũng đành phải học theo Bái gia mà nhảy.

Nhìn bộ dạng của Giang Tiểu Trư và An Nham, Diệp Trường Ca cũng mỉm cười.

Khác với những người không biết tại sao Bái gia lại nhảy, anh biết rõ Bái gia nhảy là để dụ thánh giáp trùng bò ra.

"Ái da, làm gì mà giẫm chân tôi." Đột nhiên, An Nham vô ý giẫm

trúng chân Giang Tiểu Trư, Giang Tiểu Trư đau đớn ôm chân, hét lên với An Nham.

“Ặc, tôi không cố ý mà.” “Nhìn đường chút đi.” An Nham cũng lúng túng nói.

Chương 85

Đằng sau, Thần Đồ bất lực ôm trán, còn Diệp Trường Ca thì mỉm cười.

Sau vài giây, Bái gia đang nhảy bỗng dừng lại, quay lưng về phía mọi người nói.

"Xem tôi dậm ra được cái gì này~!" Nghe lời của Bái gia, ngoài Diệp Trường Ca ra, những người khác đều tò mò nhìn xung quanh, chẳng có gì cả, chỉ có những bức bích họa và bụi bặm.

"Bái gia, rốt cuộc ông định mời tôi ăn cái gì vậy?" Giang Tiểu Trư là người đầu tiên lên tiếng, kỳ quái hỏi Bái gia.

"Đương nhiên là món salad thánh giáp trùng tuyệt hảo rồi." Bái gia cũng từ từ quay người lại nói với mọi người.

Mọi người đồng loạt liếc nhìn Diệp Trường Ca với vẻ mặt bình thản.

Sau đó, An Nham ngơ ngác hỏi Bái gia.

"Salad?" "Thánh giáp trùng đó!" Bái gia cũng ngạc nhiên, chẳng lẽ không tìm thấy thánh giáp trùng sao?

Sau đó ông ta nhìn xuống đất, nhưng chỉ thấy trên mặt đất chẳng có con thánh giáp trùng nào, chỉ có Diệp Trường Ca.

Bái gia cũng ngơ ngác, nói với mọi người.

"Tôi dậm một cái là ra cả đống mà, hôm nay bị sao vậy nhỉ." Bái gia gãi đầu khó hiểu, nói xong liền không tin tà, ra sức dậm chân xuống đất.

"Hửm?

Có thứ gì đó, mọi người chú ý." Đột nhiên, ánh mắt Diệp Trường Ca lóe lên, vội vàng nhắc nhở mọi người.

Nghe lời Diệp Trường Ca, mọi người đều tin tưởng và cảnh giác hơn.

"Mọi người có nghe thấy tiếng bò lổm ngổm không?" An Nham tay cầm một khẩu súng nước chứa rượu Nhị Oa Đầu Hồng Tinh, nói với mọi người.

Chỉ thấy, phía sau Diệp Trường Ca và mọi người xuất hiện một đàn thánh giáp trùng lớn, những con thánh giáp trùng này có kích thước rất lớn, con nhỏ nhất cũng to hơn bàn tay người trưởng thành vài lần, nhưng dường như chúng đang chạy trốn thứ gì đó.

"Ôi trời, béo thế." Chỉ thấy Bái gia chảy nước miếng nhìn đám thánh giáp trùng đang bò rất nhanh.

"Chẳng lẽ, tôi cũng chưa từng thấy con nào to như vậy." Giang Tiểu Trư nói với Bái gia bên cạnh đang sắp chảy nước miếng tới nơi.

Bái gia không trả lời, chỉ chăm chú nhìn con thánh giáp trùng lớn nhất ở phía trước, rút một con dao găm từ trên người ra, vui vẻ nói, nói xong liền lao thẳng về phía con lớn nhất.

"~Hôm nay được ăn ngon rồi!" Đột nhiên, một con thánh giáp trùng bay về phía An Nham.

An Nham cũng ngẩn người, thầm nghĩ.

"Rốt cuộc là ai ăn ai đây." Thần Đồ ở bên cạnh thấy An Nham đang ngẩn người, liền triệu hồi thần kiếm Kinh Trập, một đao chém con bọ thành hai nửa.

Những người khác cũng lần lượt dùng vũ khí của mình tấn công đám thánh giáp trùng.

Hoa Linh dùng Kim Cương Tán, Già Cô Tiếu dùng khẩu súng Mauser C96 hai mươi viên của Đức, Lão Dương Nhân rút cung tên ra.

An Nham cũng truyền linh năng vào khẩu súng nước, súng nước lập tức bắn ra tia laser màu đỏ, trong nháy mắt giết chết mấy chục con.

A Ngưng tập trung sức mạnh lửa và băng, trực tiếp tạo ra một biển lửa và một núi băng ở phía trước để chặn đám thánh giáp trùng, sau đó nhíu mày nói.

"Tại sao lại có nhiều thánh giáp trùng chạy ra thế này, con nào con nấy đều không cần mạng mà tấn công chúng ta." Lúc này, Thanh Thanh Mạn nhìn đám thánh giáp trùng điên cuồng lao tới, nhíu mày nói.

"Không ổn, đám thánh giáp trùng này dường như đang chạy trốn thứ gì đó." Nghe lời Thanh Thanh Mạn, mọi người cũng trầm tư, đúng vậy, đám thánh giáp trùng này dù có ham ăn đến mấy cũng không đến mức không cần mạng mà lao vào đây.

"Chúng đang chạy trốn bầy thi miết." Diệp Trường Ca thấy mọi người đã nhận ra điều không ổn, liền trực tiếp lên tiếng.

"Bầy thi miết?" Già Cô Tiếu cũng kinh ngạc nói.

"Đại sư huynh, bầy thi miết là gì ạ?" Hoa Linh ở bên cạnh thì vẻ mặt đầy tò mò, dù sao cô cũng mới xuống mộ lần đầu, tuy trong sách có ghi chép về thi miết, nhưng bầy thi miết là gì thì cô không biết.

"Bầy thi miết....." Già Cô Tiếu mặt mày nghiêm túc, đang định giải thích cho Hoa Linh về bầy thi miết thì một tiếng bò lổm ngổm của hàng vạn sinh vật đã cắt ngang lời ông.

"Đợi đã, đây là tiếng gì vậy?" Giang Tiểu Trư sợ hãi trốn sau lưng An Nham, mặt mày hoảng hốt nói.

“Cậu không nghe Diệp Trường Ca nói là bầy thi miết à?

Tiếng động lớn thế này chắc chắn là bầy thi miết rồi.” An Nham cũng sợ hãi, giọng run rẩy nói với Giang Tiểu Trư sau lưng.

Lúc này, Bái gia đột nhiên hoảng hốt chạy về phía Diệp Trường Ca.

“Bái gia, ông không đuổi theo con thánh giáp trùng lớn nhất nữa à?

Sao lại chạy về đây?” Giang Tiểu Trư kỳ quái hét lên với Bái gia đang chạy tới.

Chương 86

“Khốn kiếp, đừng nói nữa, đằng sau có cả một đàn thi miết!” Bái gia kinh hãi hét lại.

Nghe Bái gia nói vậy, tất cả mọi người đều nhíu mày.

A Ngưng dập tắt biển lửa và làm tan núi băng phía trước, thuận tay thiêu chết đám thi miết đang đuổi theo Bái gia, Bái gia cũng vừa lúc chạy đến bên cạnh mọi người.

“Thật sự cảm ơn cô rất nhiều, thưa quý cô!” Bái gia cảm kích nói với A Ngưng đang đứng bên cạnh Diệp Trường Ca.

A Ngưng không trả lời, chỉ nghiêm túc nhìn về phía trước.

Thấy A Ngưng không để ý, Bái gia cũng không tức giận, chỉ ghi nhớ lòng biết ơn này trong lòng.

“Thi miết đến rồi!” Mọi người không để ý ai đã hét lên, chỉ thấy hàng vạn con thi miết điên cuồng lao tới phía trước.

Nếu ai có hội chứng sợ lỗ (trypophobia), chắc chắn sẽ bị dọa chết khiếp.

Diệp Trường Ca khẽ nheo mắt, đám thi miết này trông có vẻ khí thế, nhưng.....

Chỉ thấy Diệp Trường Ca đi ra phía trước đội, trước mặt mọi người, dùng hai ngón tay rạch một đường trên lòng bàn tay.

“Diệp, Diệp ca ca, anh tự làm mình bị thương à, Hoa Linh biết chút y thuật, để em chữa cho anh.” Hoa Linh lo lắng nói, đối với Diệp Trường Ca người đã cứu mình, cô có hảo cảm rất lớn, bây giờ đột nhiên thấy Diệp Trường Ca tự làm mình bị thương, cô cũng lo lắng.

Nhìn Hoa Linh chuẩn bị dùng băng gạc băng bó lòng bàn tay cho mình, anh trợn tròn mắt, cô bé này sao lại ngốc manh thế, tưởng mình tự làm hại bản thân sao?

"Không, không cần đâu, Hoa Linh, máu của anh có tác dụng." Diệp Trường Ca dở khóc dở cười, vội ngăn Hoa Linh lại.

"A?" Hoa Linh ngơ ngác, chẳng lẽ máu có thể ngăn cản đám thi miết này sao?

Không phải máu sẽ khiến chúng càng điên cuồng hơn à?

A Ngưng và Thanh Thanh Mạn ở phía sau cũng dở khóc dở cười, vội kéo Hoa Linh lại bên cạnh.

Già Cô Tiếu ở một bên thì sâu sắc nhìn Diệp Trường Ca, vẻ mặt trầm tư.

Nhìn bầy thi miết ngày càng đến gần, mọi người cũng hoảng loạn.

Đột nhiên Diệp Trường Ca vung tay trái, một giọt máu tươi màu vàng kim từ vết thương nhỏ xuống phía trước.

"A a!" Bầy thi miết đột nhiên dừng lại, đều phát ra những tiếng kêu sợ hãi.

"Bảo huyết khai lộ?

Người mang huyết mạch thần thú!" Nhìn cảnh này, Già Cô Tiếu cũng kinh ngạc nói với Diệp Trường Ca phía trước.

Nhưng, máu tươi của Diệp Trường Ca mạnh đến mức nào, chỉ thấy những con thi miết ở hàng đầu tiên đột nhiên lần lượt hóa thành một vũng máu xanh lục.

Bầy thi miết cũng nhanh chóng chạy ngược lại, nhưng đã quá muộn.

Đột nhiên, vũng máu tươi trên đất hóa thành những tia sét và ngọn

lửa màu tím, trực tiếp thiêu rụi đám thi miết đang chạy trốn.

Những người phía sau cũng há hốc mồm, kinh ngạc và ngơ ngác nhìn Diệp Trường Ca, chỉ một giọt máu đã tiêu diệt cả bầy thi miết, vậy bản thân Diệp Trường Ca mạnh đến mức nào.

"Diệp ca ca." Hoa Linh cũng ngơ ngác, đột nhiên lại muốn băng bó vết thương cho Diệp Trường Ca, mặt mày xấu hổ.

"Diệp huynh đệ, đó là huyết mạch thần thú phải không." Già Cô Tiếu cũng đi đến bên cạnh Diệp Trường Ca, nói.

Nghe lời của Già Cô Tiếu, Diệp Trường Ca cũng bình thản gật đầu.

Xác nhận Diệp Trường Ca có huyết mạch thần thú, nhưng Già Cô Tiếu lại tỏ ra kỳ lạ, thầm nghĩ.

"Trong cổ tịch ghi lại, người có huyết mạch thần thú có thể dùng bảo huyết mở đường, xua đuổi trăm loại trùng, nhưng người có huyết mạch thần thú cũng không mạnh như Diệp Trường Ca được." "Diệp, Diệp ca ca." Hoa Linh cũng ngượng ngùng, nói ngập ngừng, không biết phải nói gì.

Nhìn dáng vẻ của Hoa Linh, Diệp Trường Ca cũng mỉm cười nói.

"Băng bó cho anh đi, tiểu Hoa Linh." Nghe Diệp Trường Ca nói vậy, Hoa Linh chớp chớp đôi mắt to, khóe miệng cũng nở nụ cười, vội gật đầu, lấy băng gạc từ trong ba lô ra băng bó cho tay trái của Diệp Trường Ca.

Khi Hoa Linh băng bó xong cho Diệp Trường Ca, một tiếng "đông hống" vang lên, thu hút sự chú ý của mọi người.

Tất cả mọi người nhìn về phía âm thanh phát ra, chỉ thấy băng ở phía sau đã sụp đổ, hoàn toàn chặn kín lối ra.

“Trời ạ, phải làm sao bây giờ.” An Nham kinh hô, giọng điệu gấp gáp.

Những người khác không trả lời An Nham, vì họ cũng không biết phải làm sao.

“Chỉ có thể đi về phía trước thôi, tôi xem bức tường đá phía trước có phá được không.” Lúc này Diệp Trường Ca lên tiếng, tuy anh có khả năng phá ra một con đường, nhưng như vậy chẳng phải là làm lệch cốt truyện sao?

Chương 87

Cách tốt nhất bây giờ là làm theo nguyên tác, mở cơ quan trên bức tường đá.

Mọi người cũng lộn xộn sờ soạng các bức bích họa xung quanh, xem có tìm được cơ quan nào không, để thoát ra ngoài.

Diệp Trường Ca đi đến bức tường đá ở giữa, gõ gõ.

"Cốc cốc." "Rỗng ruột?" A Ngưng vừa kinh ngạc vừa vui mừng hét lên.

Nghe lời của A Ngưng, mọi người cũng dừng động tác, tất cả đều đi đến bên cạnh Diệp Trường Ca.

"Chẳng lẽ?" Bái gia cũng đi ra, vừa định hỏi Diệp Trường Ca thì.

An Nham cắt ngang lời của Bái gia.

"Công trình đậu hũ của Ai Cập cổ đại." Nghe lời khẳng định của An Nham, mọi người đồng loạt nhìn anh, ánh mắt đầy bất lực.

An Nham cũng nhận ra mình nói sai, đành ngượng ngùng gãi đầu.

Bái gia cũng quay đầu lại, ấn vào chiếc bình đồng bên tay trái, một hình chiếu khổng lồ xuất hiện trước mặt mọi người.

"Cửu....." Bái gia vừa nói xong, tắt hình chiếu, Giang Tiểu Trư là người đầu tiên không nhịn được hỏi Bái gia.

"Tại sao lại có lệnh cấm chứ." Bái gia cúi đầu, nặng nề nói.

"Bởi vì nó liên quan đến một bí mật kinh thiên động địa, sẽ gây ra một kiếp nạn tận thế." Nghe Bái gia nói vậy, gần như tất cả mọi người đều vô thức nhíu mày.

Nhưng An Nham ở bên cạnh lại khinh thường khoanh tay nói.

“Hừ, hai không một hai cũng qua rồi, còn có người tin vào cái này à?” “Đúng vậy, đàn ông thực thụ không sợ những thứ này.” Giang Tiểu Trư vốn hơi sợ hãi, nghe An Nham nói vậy, lập tức không còn sợ nữa, liền lên tiếng.

Nói xong, cậu cũng bắt chước An Nham đã sớm sờ soạng tường, vừa sờ vừa gõ, thỉnh thoảng phát ra âm thanh.

“Để tôi xem nào, chỗ nào yếu nhất, nếu có phát hiện gì, tiểu thư Jones nhất định sẽ nhìn tôi bằng con mắt khác.” Vừa nói, Giang Tiểu Trư cũng gõ vào một chỗ có âm thanh khác thường, sắc mặt vui mừng, đang định dùng tay đập vào thì.

Một tiếng va chạm lớn vang lên, khiến bức tường đá rung lên vài lần, bụi bặm cũng từ trên rơi xuống.

“Trời, chuyện gì vậy?

Có ai đánh nhau à?” Giang Tiểu Trư và An Nham lùi lại vài bước, người trước sợ hãi nói.

Âm thanh đến đột ngột, nhưng cũng đi đột ngột, vài giây sau không còn tiếng va chạm lớn nữa.

“Hửm?” An Nham dường như nghe thấy gì đó, sắc mặt lập tức thay đổi, đi đến bên tường đá, áp tai vào lắng nghe cẩn thận.

“(Cứu mạng.)” Một tiếng hét thảm thiết vang lên từ phía sau bức tường đá.

An Nham cũng bị tiếng hét đột ngột làm cho lùi lại mấy bước.

“Trường Ca, tiếng hét vừa rồi?” A Ngưng cũng nhìn Diệp Trường Ca với ánh mắt xác nhận.

“Không sai, là tiếng hét thảm của người, không phải ma quỷ.” Thần Thú Chi Đồng của Diệp Trường Ca đã nhìn xuyên qua bức

tường đá, nhìn thấu bên trong.

Chỉ thấy một người đàn ông râu quai nón, thân hình cường tráng, đội mũ đỏ, đeo kính râm đen, áo thun đỏ, ngực đeo một dây đạn đang la hét thảm thiết chạy loạn xạ, cuối cùng bị dọa đến ngất đi.

"Chẳng lẽ, là vệ sĩ mất tích?

Chết tiệt, làm sao vào được đây." Bái gia cũng lo lắng nói.

Nghe lời nói lo lắng của Bái gia và thấy mọi người im lặng, An Nham biết đã đến lúc mình ra tay.

Chỉ thấy An Nham rút khẩu súng nước ra nói.

"Xem tôi đây." Một tia laser linh năng bắn vào bức tường đá, nhưng hoàn toàn không có tác dụng.

An Nham vốn có chút tự tin cũng ngớ người, đang định bắn thêm phát nữa thì bị Bái gia ngăn lại.

"Vô dụng thôi, đây là di vật quan trọng, không thể phá hoại một cách dã man." Nghe Bái gia nói vậy, Giang Tiểu Trư cũng lên tiếng.

"Bái gia, vậy phải làm sao bây giờ." Bái gia bất lực cười, thực ra ông cũng không có cách nào.

Bái gia nghe lời Giang Tiểu Trư, cũng bất lực cười, thực ra ông cũng không có cách nào.

Lúc này, Lão Dương Nhân lên tiếng nói với Già Cô Tiếu.

"Sư huynh, hay là dùng Bàn Sơn Phân Giáp Thuật đi, tôi thấy chúng ta cũng không tìm được cơ quan rồi." "Bàn Sơn Phân Giáp Thuật?

Chương 88

Bàn Sơn Đạo Nhân, có phải Bàn Sơn thống lĩnh không?" Bái gia ở bên cạnh nghe Lão Dương Nhân nói, lập tức kinh ngạc nhìn ba người Hoa Linh.

Nghe lời nói kinh ngạc của Bái gia, ba người Hoa Linh cũng kiêu ngạo gật đầu.

Khi Bái gia đang định hỏi Già Cô Tiếu vài câu, xung quanh bắt đầu tối sầm lại, những viên đá ngũ sắc trên tường bắt đầu phát sáng.

"Trông như dải ngân hà vậy." An Nham nhìn cảnh tượng tuyệt đẹp, cảm thán một tiếng.

Đột nhiên, Bái gia trợn tròn mắt, dường như phát hiện ra điều gì đó, vội lùi lại, lại ấn vào chiếc bình đồng, phát ra một hình chiếu khổng lồ, đang định lên tiếng.

"Sông Nile trên mặt đất trước Hạ chí bảy mươi ngày, từ phía đông của con sông uốn lượn, bắt đầu di chuyển về một hướng, bảy mươi ngày sau, kết hợp với một thần tích khác trên mặt đất, xuất hiện đúng vào khoảnh khắc mặt trời mọc." Diệp Trường Ca cũng không ưa Bái gia, không đợi Bái gia lên tiếng đã bắt đầu giải thích.

Mọi người cũng kinh ngạc nhìn Diệp Trường Ca với vẻ mặt bình thản, không ngờ anh không chỉ mạnh mà còn có kiến thức phong phú như vậy.

Đột nhiên, một ánh mắt oán giận nhìn về phía Diệp Trường Ca, khiến Diệp Trường Ca cảm thấy khó chịu, không cần nhìn cũng biết là Bái gia.

"Diệp huynh đệ, nói cho tôi biết, có phải anh đã biết cách phá

tường từ lâu rồi không.” Bái gia cũng uất ức nói với Diệp Trường Ca.

Nhìn bộ dạng của Bái gia, Diệp Trường Ca cũng nổi hết da gà, nhưng vẫn bình thản gật đầu.

Nhìn Diệp Trường Ca gật đầu, ánh mắt và sắc mặt của Bái gia càng thêm uất ức, biết sớm rồi sao không nói sớm, tôi vừa phát hiện ra, anh lại nói ra là có ý gì.

“Diệp ca ca, anh giỏi quá.” Hoa Linh cũng sùng bái nhìn.

Nhìn dáng vẻ của Hoa Linh, Diệp Trường Ca cũng mỉm cười, đi đến trước bức tường đá.

Ngón tay trực tiếp ấn vào vị trí cơ quan được che giấu.

“Đông hống.” Chỉ thấy bức tường đá phát ra một tiếng động lớn, sau đó từ từ nâng lên.

“Thần kỳ quá, khoảnh khắc thật xúc động, tôi nhất định phải quay lại, về cho tiểu thư Jones xem.” Giang Tiểu Trư cũng kích động, vội lấy thiết bị đầu cuối ra quay lại, không ngừng cười.

Khi bức tường đá lên đến đỉnh, mọi người cũng nhìn thấy không gian rộng lớn xung quanh.

Mọi người cũng đi vào, quan sát xung quanh, nhưng An Nham và Giang Tiểu Trư hai người không có chút cảnh giác nào, đang thì thầm nói chuyện.

“Trời ạ, Diệp Trường Ca có cần phải đáng ghét như vậy không, không chỉ đẹp trai, thực lực mạnh, lại còn biết nhiều như vậy, đây là người à?” “Đừng so sánh với người ta, càng so càng sớm phát hiện mình là phế vật.” “Mọi người cẩn thận một chút, âm khí ở đây rất nặng, không loại trừ có cương thi nước ngoài.” Đột nhiên, Diệp Trường Ca vốn có chút bình thản, sắc mặt hơi thay đổi, nhắc nhở mọi người phía sau.

Những người phía sau, trừ ba cô gái A Ngưng, không hề ngạc nhiên, những người còn lại kinh ngạc nhìn nhau, tên này không phải chỉ quan tâm đến phụ nữ thôi sao?

Sao đột nhiên lại quan tâm đến mọi người...

Diệp Trường Ca đi phía trước, quay lưng về phía mọi người, nhưng vẻ mặt không còn bình thản nữa mà là khó chịu, và gầm lên trong đầu với hệ thống.

"Hệ thống, mày làm cái quái gì vậy?

Bắt tao bảo vệ toàn bộ, không được để ai chết?

Mày có bị bệnh không." ".....Hệ thống đang gặp sự cố, không hiểu lời của ký chủ." Nghe lời của hệ thống, Diệp Trường Ca cũng không còn lời nào để nói.

"Nhiệm vụ hệ thống bắt đầu." "Mục tiêu nhiệm vụ một: Bảo vệ tất cả mọi người trong đội và phải rời khỏi lăng mộ còn sống.

Mục tiêu nhiệm vụ hai: Rời khỏi mộ Horus còn sống!!!

Mục tiêu nhiệm vụ ba: Đoạt được một nửa sức mạnh trong Mắt Horus (Có khả năng xảy ra chiến đấu, xin ký chủ cẩn thận!) Mục tiêu nhiệm vụ bốn: Tiêu diệt xác ướp cương thi nước ngoài được hồi sinh.

Đánh giá lăng mộ này: A- (S- lăng mộ thần cấp trung giả, sau khi mộ Horus xuất thế, đánh giá tự động tăng lên S- cấp trung giả.) Phần thưởng nhiệm vụ lần trước ký chủ chưa nhận, tự động nhận cho ký chủ.....

Phần thưởng nhiệm vụ một: Thẻ cường hóa cấp A (Cường hóa tất cả vật phẩm dưới A- lên A- cấp thấp.) Phần thưởng nhiệm vụ hai: Thẻ tăng cường (Cưỡng ép tăng sức mạnh của ký chủ lên trăm lần, thời gian giới hạn: năm phút.

Gợi ý: Thẻ này là vật phẩm dùng một lần, sau khi sử dụng người dùng sẽ toàn thân vô lực, không thể động đậy, xin cẩn thận sử dụng.) Phần thưởng nhiệm vụ ba: Thẻ hồi sinh thần thú giả (Có năm mươi phần trăm xác suất hồi sinh thần thú đang ngủ say.) Phần thưởng nhiệm vụ bốn: Thẻ dịch chuyển trăm dặm (Có thể dịch chuyển bất kỳ ai đi xa trăm dặm.) Xin ký chủ cẩn thận trên đường, nhiệm vụ này có nguy cơ tử vong đối với ký chủ đạt đến tám mươi phần trăm, xin nhất định cẩn thận!!!" Nhìn chữ trên bảng nhiệm vụ của hệ thống đều là màu đỏ tươi, Diệp Trường Ca toàn thân run rẩy, đương nhiên không phải run vì sợ hãi, mà là run vì kích động.

Diệp Trường Ca đã trải qua mấy cái đại mộ, nhưng chưa có cái nào khiến anh phải dốc toàn lực chiến đấu, nhưng bây giờ một cái lăng mộ thần S- giả mà hệ thống còn cảnh báo có khả năng tử vong, vậy sau này SS và SSS thì sao?

"Hù." Diệp Trường Ca kìm nén sự kích động trong lòng, sau đó xem xét kỹ lưỡng phần thưởng nhiệm vụ.

Thẻ cường hóa cấp A?

Được, có thể dùng thẻ này để cường hóa Diệp Chi Phong, Diệp Chi Phong hiện tại chỉ là bộ đồ C- giả, không xứng với Diệp Trường Ca, vừa hay có thẻ cường hóa cấp A, cường hóa lên cấp A- thấp.

Thẻ tăng cường?

Có thể là át chủ bài cuối cùng của Diệp Trường Ca, lúc bất đắc dĩ nhất định không được dùng, tác dụng phụ quá nặng, giết được người ta, nhưng tác dụng phụ xuất hiện, một đứa trẻ cũng có thể giết mình.

Thẻ thần thú giả, có thể dùng cho quả trứng rồng trong không gian hệ thống.

Chương 89

Thẻ dịch chuyển trăm dặm, đối với Diệp Trường Ca mà nói không có tác dụng lớn, nhưng có thể dùng để dịch chuyển toàn bộ A Ngưng ra ngoài sau khi xảy ra chiến đấu với Horus.

Sau khi Diệp Trường Ca sử dụng xong những phần thưởng nhiệm vụ có thể dùng ngay.

An Nham ở phía sau dường như phát hiện ra điều gì đó, chỉ về phía trước nói.

"Phía trước, hình như có người." "Suỵt." Bái gia, người cùng Diệp Trường Ca dẫn đầu đội, cũng ra hiệu suỵt với mọi người, ý bảo đừng nói chuyện.

Lúc này, Diệp Trường Ca cũng đã hoàn hồn, chỉ thấy anh lấy cây gậy huỳnh quang trong tay lăn về phía trước.

Ánh sáng đỏ của cây gậy huỳnh quang cũng chiếu sáng phía trước, chưa lăn được vài giây, chỉ nghe thấy cây gậy huỳnh quang va vào một vật thể rồi dừng lại.

Chỉ thấy một người mặc trang phục Ai Cập quay lưng về phía mọi người, bên dưới 'ngồi' trên một cây gậy kim loại dài.

Diệp Trường Ca và mọi người cũng lần lượt rút vũ khí ra, bước chân nhẹ nhàng đi tới.

"A!!!" Hoa Linh, chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi và lần đầu tiên xuống mộ, cũng bị dọa sợ, người run rẩy.

"Trời ạ." An Nham vội quay đầu đi.

Nhưng không chỉ có An Nham như vậy, những người đàn ông khác ngoài Diệp Trường Ca cũng vô thức quay đầu đi.

“Đây là đàn hương hình của Thiên triều chúng ta mà, đây là Ai Cập, sao lại biết đàn hương hình của Thiên triều chúng ta chứ?” Sắc mặt Già Cô Tiếu vô cùng kỳ dị.

“Ai biết được, nhưng hình phạt này thật sự là...” Bái gia cũng lắc đầu nói, sắc mặt cũng kinh hãi.

Bên kia, Diệp Trường Ca vội vàng nhìn xuống đất, tìm kiếm những con Anubis, dù sao anh cũng không muốn bị người ta tấn công từ dưới đất, tuy đã xem trong truyện tranh, nhưng nhìn thấy trong hiện thực, trong lòng cũng có chút bất an.

“Không có?

Đã rời đi để truy kích những người còn lại?” Diệp Trường Ca nhíu mày, phát hiện gần đây không có con Anubis nào.

“Ha ha.” A Ngưng nhìn đám đàn ông đều một bộ dạng ghê tởm, cuối cùng cũng không nhịn được mà cười thành tiếng, trong lòng tuy có chút sợ hãi, nhưng không sợ như Diệp Trường Ca.

“Khụ khụ.” “Khụ khụ.” .....

Lập tức, Diệp Trường Ca cũng vội vàng ho khan vài tiếng, để giảm bớt không khí ngượng ngùng.

Một lúc sau, Diệp Trường Ca cũng đã bình tĩnh lại, bao vây lấy người Ai Cập bị đàn hương hình, tiện thể quan sát.

Bái gia cũng dùng gậy huỳnh quang quan sát từ đầu đến chân, đột nhiên mắt sáng lên, dường như phát hiện ra điều gì đó.

Chỉ thấy ông chạy đến một chỗ trũng, lôi ra một người, mọi người cũng vây lại.

“Trời, cái gì vậy.” Giang Tiểu Trư cũng không nhìn rõ người bị Bái gia lôi ra là thứ gì, chỉ đành nói.

“Tên này còn sống không?” An Nham nhìn người trước mắt trợn to hai mắt nhỏ, mặt mày kinh hãi, thân thể cứng đờ, nói.

Mọi người không nói gì, chỉ đến khi Giang Tiểu Trư cẩn thận dùng chân đá vào, mọi người mới nhìn rõ mặt người đó.

“?” Bái gia dường như nhận ra người này, nhíu mày nói.

An Nham ở bên cạnh chớp chớp mắt, ánh mắt có chút kinh ngạc và kỳ quái, chỉ thấy anh đeo lại kính râm cho người đó, cẩn thận nhìn khuôn mặt và quần áo của người đó, lập tức càng kinh ngạc hơn.

“Tên này, không phải là?” An Nham vừa nói vừa chỉ vào hình in trên quần áo của mình, chỉ thấy hình trên ngực anh và người nằm trên đất giống nhau đến chín mươi chín phần trăm.

“Thảo nào vừa nhìn đã thấy có gì đó không ổn.” Bái gia cũng nhìn An Nham từ trên xuống dưới một lượt rồi nói.

“Cậu lại in tên này lên áo thun.” Giang Tiểu Trư cũng nói.

“Này, đừng hiểu lầm, đây là áo thun phiên bản giới hạn của game ‘.....’, BOSS thổ phỉ trong game, Ngõa Lực.” An Nham nhìn ánh mắt nghi ngờ của mọi người, lùi lại vài bước, vội vàng giải thích.

“Ồ ~, cái game đó à, là do tổ chức T.H.A của tôi phát triển, tên này là nguyên mẫu nhân vật trong game, đại ca Hắc Kỳ Bang, Ngõa Lý Đức.” Nghe An Nham giải thích, Bái gia mới vỡ lẽ, khoanh tay bắt đầu nói.

“Hắc Kỳ Bang, tôi nghe nói đây là một băng nhóm vô đạo đức, chuyên phá hoại lăng mộ và cướp đoạt tài vật của người khác.” Giang Tiểu Trư vốn đang đứng đó quan sát Ngõa Lý Đức, đột nhiên kinh ngạc quay đầu lại, đứng dậy nói với Bái gia.

“Không sai, mỗi lần đều bị lũ khốn này giành trước.” Bái gia cũng đồng ý gật đầu, sau đó hung tợn nói.

Lúc này, Thần Đồ cũng vòng qua mọi người, đi đến bên cạnh Ngõa Lý Đức, dùng hai ngón tay cảm nhận động mạch cảnh dưới tai xem có máu lưu thông không.

“Không cần cảm nhận nữa, tên này chỉ bị dọa ngất thôi, để tôi.” Lúc này Diệp Trường Ca đi tới, nói với Thần Đồ đang ngồi xổm.

Thần Đồ nhìn Diệp Trường Ca ngẩn người, sau đó đứng dậy rời đi, nói.

“Tùy cậu.” Diệp Trường Ca đi tới, duỗi hai ngón tay ra, truyền linh khí vào, nhanh chóng điểm vào mấy huyệt vị của Ngõa Lý Đức, sau đó thu tay lại.

Chương 90

“Thiếu gia, sao lại cứu hắn ạ ~?” Thanh Thanh Mạn cũng tò mò hỏi Diệp Trường Ca, trong trí nhớ của cô, Diệp Trường Ca không phải là người sẽ dễ dàng cứu người sao?

“Hỏi một chút tình báo.” Diệp Trường Ca nhìn dáng vẻ của Ngõa Lý Đức, khẽ nheo mắt, thầm nghĩ.

“Xem ra đã xảy ra biến hóa lớn, sức mạnh trong tim của Ngõa Lý Đức không đơn giản.” Vừa rồi khi Thần Đồ cảm nhận Ngõa Lý Đức còn sống hay không, Diệp Trường Ca đã dùng Thần Thú Chi Đồng nhìn thấy thi khí và một luồng hắc khí không rõ sức mạnh trong tim của Ngõa Lý Đức.

Theo nguyên tác, Thần Đồ dùng châm pháp và linh năng trong thời gian ngắn không thể khiến Ngõa Lý Đức tỉnh lại, cho nên Diệp Trường Ca mới đuổi Thần Đồ đi, để mình ra tay.

“Tên này trông có vẻ kiệt sức, hoảng loạn, rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì.” Bái gia cũng tò mò nhìn Ngõa Lý Đức đang hoảng hốt, nói.

“Không ổn, Diệp huynh đệ, âm khí ở đây.” Già Cô Tiếu cũng cảm nhận được âm khí đột nhiên tăng nặng, vội nói với Diệp Trường Ca.

“Tôi biết, có thứ gì đó sắp đến rồi, mọi người cảnh giác trước đi.” Diệp Trường Ca vừa dứt lời, Ngõa Lý Đức vốn đang nằm trên đất cũng tỉnh lại, miệng không ngừng la hét.

“Cứu mạng, cứu mạng (Trời ạ, tôi đánh ra được tiếng Ai Cập nhưng nó lại không hiển thị.)” Nhìn tên này càng la càng lớn tiếng, Diệp Trường Ca trực tiếp tát một cái.

“Đây là người sống, không thấy chúng tôi là người sống à?” “Đều,

đều chết cả rồi, đều chết cả rồi.” Ngõa Lý Đức cũng ngồi thẳng dậy, kinh hãi nói.

“Ai chết?

Hắn à?” Lão Dương Nhân nhíu mày, hỏi Ngõa Lý Đức, đồng thời chỉ vào người Ai Cập ở bên kia.

“A ~~” Nhìn thi thể đó, Ngõa Lý Đức cũng nhớ lại.

“Anh, anh em của tôi đều bị một loại quái vật đầu chó thân người giết chết hết rồi, chỉ còn mình tôi sống sót.” Ngõa Lý Đức cũng toàn thân run rẩy, nghẹn ngào nói, nhìn dáng vẻ của Ngõa Lý Đức, ngay cả đối thủ cũ Bái gia cũng thấy thương hại cho hắn.

Là đối thủ cũ của Ngõa Lý Đức, Bái gia biết Ngõa Lý Đức rất trọng nghĩa khí, bây giờ anh em chết thảm, không biết trong lòng đau đớn đến mức nào.

“~Cậu vào đây bằng cách nào?” Sau khi mặc niệm cho Ngõa Lý Đức một giây, Bái gia nhíu mày, lạnh lùng hỏi Ngõa Lý Đức.

“Tôi, tôi theo mấy người vào đây, hình như họ có pháp thuật bí ẩn, đã mở một cánh cửa nhỏ trên bệ tượng Nhân sư.” Lời của Ngõa Lý Đức, mọi người cũng nửa tin nửa ngờ.

“Xem ra, lại có một di tích cổ bị kích hoạt rồi, và bị người ta để ý.” Bái gia cũng thở dài một tiếng, vốn dĩ chức trách của T.H.A là điều tra sức mạnh bí ẩn, kết quả lại bị người ta để ý, xem ra chỉ có thể tự tương tàn.

Khi mọi người đang suy nghĩ, Diệp Trường Ca đột nhiên ánh mắt thay đổi, trực tiếp đứng dậy, lạnh lùng nói.

“Đừng nghĩ chuyện khác nữa, có thứ gì đó đến rồi.” Diệp Trường Ca vừa dứt lời, vô số cánh tay quấn vải trắng từ dưới đất chui lên.

“Cái, cái gì đây?” Giang Tiểu Trư có chút sợ hãi, trốn sau lưng An Nham nói.

“Xác ướp.” Thần Đồ cũng lạnh lùng hừ một tiếng, trực tiếp triệu hồi Kinh Trập, cảnh giác xung quanh.

“Hống!” Vô số xác ướp quấn vải trắng từ dưới đất chui lên.

“Mọi người cẩn thận, xác ướp ở đây quá nhiều.” Diệp Trường Ca nghiêm túc nói với mọi người bên cạnh, tuy anh không sao, nhưng đối với những người khác thì đây là đại sự, xác ướp ở đây có đến hàng nghìn con.

Lúc này, xung quanh lại xuất hiện mười mấy con quái vật đầu chó thân người toàn thân màu đen nhảy ra.

“!Anubis.” Bái gia nhìn mười mấy con quái vật, lập tức kinh ngạc lên tiếng.

“Bái, Bái gia, ông vừa nói gì?

Anubis?” Giang Tiểu Trư nghe xong nuốt nước bọt, sợ hãi nói với Bái gia.

“Không ổn.” Thần Đồ phát hiện mười mấy con Anubis xuất hiện, không tấn công trước, mà lấy ra một loại vũ khí giống như cây đinh ba.

“Chẳng lẽ, chúng định bẫy chúng ta?

Không ổn.” Thần Đồ càng ngày càng xác nhận suy nghĩ trong lòng, nhưng đã quá muộn.

Chỉ thấy mười mấy con Anubis đầu chó, vũ khí đinh ba trên tay trực tiếp bao phủ một lớp sức mạnh màu đen, trực tiếp vung vũ khí, mười mấy nhát chém sức mạnh màu đen khổng lồ, trực tiếp chấn vỡ toàn bộ sàn nhà.

Mọi người cũng lập tức mất thăng bằng, đều nhanh chóng rơi xuống.

“Bên dưới có một cái bệ đá khổng lồ, mọi người cẩn thận.” Diệp Trường Ca cũng cố ý để Anubis ra tay, dù sao trong nguyên tác, Thần Đồ vì bị Anubis đánh thủng sàn nhà, mới rơi xuống, An Nham mới ngơ ngác tìm được chủ mộ thất.

Chưa đầy vài giây, tất cả mọi người đều rơi xuống bệ đá.

“Khốn kiếp, đau chết tôi rồi, đám Anubis đó mạnh vậy sao.” Bái gia xoa xoa cơ bắp đau nhức, mặt đầy phẫn nộ nói.

Thần Đồ cũng đứng dậy, quét mắt nhìn mọi người, đột nhiên sắc mặt đại biến, nói.

“An Nham, Giang Tiểu Trư và Ngõa Lý Đức đâu?” Diệp Trường Ca cũng liếc nhìn mọi người, quả thực ba người đó đều không có ở đây.

Khi Diệp Trường Ca chuẩn bị dùng linh khí bao phủ xung quanh, tìm kiếm An Nham, những năng lượng đen không xác định có thể nhìn thấy bằng mắt thường bắt đầu phiêu tán xung quanh.

Chương 91

Bên kia, A Ngưng cũng đã sớm tỉnh lại, cảnh giác xung quanh.

“Diệp ca ca, anh có nghe thấy tiếng động gì kỳ lạ không ạ.” Xung quanh yên tĩnh, cũng bị Hoa Linh phá vỡ, chỉ thấy Hoa Linh đã ổn, vội hỏi Diệp Trường Ca.

“Có xác ướp ở dưới chúng ta.” Diệp Trường Ca cũng liếc nhìn dưới bệ đá.

Lời của Diệp Trường Ca, càng khiến mọi người chấn động, nếu ngay cả phía trước cũng có xác ướp, vậy thì xung quanh chắc chắn cũng có xác ướp.

Chỉ nghe tiếng nói vừa dứt, vô số tiếng gào thét, từ xung quanh truyền đến, dưới bệ đá ít nhất bò ra hàng trăm con xác ướp có hình dạng khác nhau, những năng lượng đen không xác định lơ lửng trong không khí lại tụ thành xác ướp.

Thậm chí, chỉ thấy chỗ Diệp Trường Ca vốn ở trên, đột nhiên nhảy ra vô số xác ướp, ngay cả mười mấy con Anubis cũng theo lên, nhưng chưa hết, đột nhiên lại có thêm mấy con Anubis nữa.

Những con Anubis này vừa hay đủ hai mươi con.

“Đúng là bầy xác loạn vũ.” Sắc mặt Già Cô Tiếu cũng đổ một giọt mồ hôi, vẻ mặt nghiêm túc nói, phải biết rằng số xác ướp xung quanh cộng lại đã có hơn hai nghìn con, thậm chí còn nhiều hơn.

“Mọi người tự cẩn thận, sức chiến đấu của đám xác ướp này không mạnh, gần như đều do năng lượng đen đó tạo ra, trực tiếp tấn công vào đầu là được.” Nói thật, Diệp Trường Ca cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc, bị hàng nghìn con xác ướp bao vây, thú

vị hơn nhiều so với bị hàng nghìn người bao vây, nhưng sau đó anh nói với mọi người bên cạnh.

Chỉ thấy đám xác ướp càng ngày càng đến gần, mọi người cũng không ra tay, đang đợi, đợi Diệp Trường Ca ra lệnh.

Diệp Trường Ca cũng triệu hồi Kinh Trập, một bước nhanh chóng, lao thẳng về phía những con Anubis còn lại, trực tiếp vung Kinh Trập trong tay, một nhát chém linh khí khổng lồ chém tất cả xác ướp cản đường thành hắc khí.

Thấy Diệp Trường Ca đã ra tay, tất cả mọi người cũng lập tức ra tay, tiếng súng vang lên, thậm chí A Ngưng cũng dùng lửa và băng ở phía trước tung ra những đòn tấn công mạnh nhất, thỉnh thoảng giúp đỡ Thanh Thanh Mạn và Hoa Linh.

"Hống!

X5" Thấy Diệp Trường Ca lao tới, năm con Anubis ở gần nhất trực tiếp vung cây đinh ba trong tay.

Nhưng mấy nhát chém đó không hề mạnh, chỉ thấy Diệp Trường Ca không hề phòng ngự, nhưng mấy nhát chém đó lập tức tan vỡ, phải biết rằng quần áo hiện tại của anh là trang phục phòng ngự cấp A-, mấy nhát chém rác rưởi không thể cản được.

Mấy con Anubis đó cũng cảm nhận được nguy cơ nồng nặc, trực tiếp lại gào thét vài tiếng, chỉ thấy trên mặt đất xuất hiện vô số cây đinh ba.

Diệp Trường Ca cũng truyền ngọn lửa tím của Tử Kim Thần Long lên thân kiếm Kinh Trập, chỉ thấy Kinh Trập bị một ngọn lửa màu tím bao phủ.

Diệp Trường Ca vung tay phải, đột nhiên một ngọn lửa màu tím khổng lồ lấy anh làm trung tâm, lập tức lan rộng ra toàn bộ chiến

trường.

Lập tức, tất cả xác ướp đều bị tiêu diệt, chỉ còn lại hai mươi con Anubis đầu chó.

Hai mươi con Anubis đó cũng sợ hãi lùi lại vài bước, nhưng chưa được vài giây, chỉ thấy trong hai mươi con Anubis có mười sáu con lao về phía Diệp Trường Ca, bốn con còn lại đứng yên tại chỗ, thỉnh thoảng dùng đinh ba điểm xuống đất.

Nhìn cảnh tượng phức tạp, Diệp Trường Ca cũng nhíu mày, không biết bốn con Anubis đó đang làm gì, nhưng anh biết rõ.

Diệp Trường Ca cũng quyết định dốc toàn lực, nhưng không biết, có thể thoát khỏi Thẩm Phán Chi Xứng hay không.

Chỉ thấy dưới chân Diệp Trường Ca, xuất hiện một trận pháp lục mang tinh màu tím, trận pháp đó, lập tức lan rộng ra toàn bộ phía dưới của bệ đá.

Trận pháp lục mang tinh màu tím đó, lập tức xuất hiện hai mươi cột lửa khổng lồ, ngọn lửa lập tức thiêu rụi những con Anubis đó không còn một mảnh vụn.

Nhìn thấy Anubis và xác ướp xung quanh đều đã bị tiêu diệt, tất cả mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Này, Diệp huynh đệ, sau lần này, cậu có thể gia nhập đội đạo mộ của tôi không.” Bái gia cũng nở một nụ cười, đưa tay ra với Diệp Trường Ca.

“Chưa kết thúc đâu, nhìn xung quanh đi.” Diệp Trường Ca liếc nhìn Bái gia, không để ý, mà nhắc nhở mọi người.

Chỉ thấy năng lượng đen vốn lơ lửng trong không khí không ngừng chui vào lòng đất.

Nhìn cảnh này, Diệp Trường Ca cũng nhíu mày, không ngờ trận pháp lại không thể chống lại những năng lượng đen này, bây giờ chỉ đành thu lại trận pháp.

"Xem ra, chúng ta không còn đường lui rồi." Thần Đồ cũng dùng tuệ nhãn nhìn xuống dưới, chỉ thấy phía dưới có một trận pháp khổng lồ, trận pháp đó vốn do bốn con Anubis khởi động, kết quả bị Diệp Trường Ca giết, chỉ đành để những năng lượng lơ lửng trong không khí khởi động.

Chỉ thấy phía trước mọi người xuất hiện một cái cân đầu chó làm bằng gỗ, cái cân đó bắt đầu lơ lửng trên không, các linh kiện còn sót lại xung quanh cũng bắt đầu lắp ráp.

"Chết tiệt, sao có thể, trong lăng mộ này, ngay cả Thẩm Phán Chi Xứng cũng có." Bái gia sống ở Ai Cập quanh năm, đối với thần thoại Ai Cập, ông biết rất rõ, Thẩm Phán Chi Xứng nổi tiếng ông biết rõ như lòng bàn tay, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

"Thẩm Phán Chi Xứng?" Thần Đồ cũng cảm nhận được sức mạnh khổng lồ của Thẩm Phán Chi Xứng, nghiêm túc hỏi Bái gia.

"Anubis đặt trái tim của người bị phán xét ở một bên cân, bên kia đặt lông vũ của Ma'at đại diện cho công lý, nếu trọng lượng của trái tim và lông vũ tương đương, thì người đó có thể lên thiên đường, sống vĩnh hằng cùng các vị thần." "Nếu lông vũ nặng hơn trái tim, cán cân nghiêng về bên trái, thì người đó có tội, sẽ bị đày xuống địa ngục, bị một con quỷ thân sư tử đầu cá sấu ăn thịt." Bái gia không chỉ giải thích cho Thần Đồ, mà còn giải thích cho những người khác.

"Không ổn." Đột nhiên tám vòng sáng xuất hiện trên người mọi người, đưa mọi người đến một bên của cán cân.

"Trời, trời ơi, phải làm sao bây giờ, Diệp ca ca." Hoa Linh cũng lo lắng hỏi Diệp Trường Ca.

Diệp Trường Ca cũng im lặng, không ngờ Thẩm Phán Chi Xứng lại mạnh đến vậy, ngay cả sức phản kháng cũng không có.

"Vậy, Horus mạnh đến mức nào." Trong lòng Diệp Trường Ca cũng nảy ra suy nghĩ này.

Chương 92

Đột nhiên, bên kia của cán cân xuất hiện tám chiếc lông vũ màu vàng kim rơi xuống.

"Trời ạ, chúng ta là người chứ không phải trái tim, Thẩm Phán Chi Xứng này có phải đã được thiết lập để giết chúng ta không." Lão Dương Nhân cũng bất lực than thở.

"Khốn kiếp, thật sự muốn giết chúng ta à." Bái gia nhìn cán cân bên dưới mình đang chìm xuống, rõ ràng là bên này nặng hơn.

"A Ngưng, Thanh Thanh Mạn, Hoa Linh, các em có sợ không?" Sau một lúc im lặng, Diệp Trường Ca hỏi A Ngưng bên cạnh.

"Em không sợ." A Ngưng cũng cười với Diệp Trường Ca, đối với cô, có thể chết cùng Diệp Trường Ca, cũng là kết cục tốt nhất.

"Em không sợ chút nào." Thanh Thanh Mạn cũng kiên định lắc đầu.

"Nếu, nếu các chị không sợ, vậy Hoa Linh cũng không sợ nữa." Đôi mắt to của Hoa Linh cũng đầy nước mắt, cô sợ, nhưng hai người chị của cô đều không sợ, vậy cô cũng chỉ có thể không sợ.

Nhìn dáng vẻ đáng yêu của Hoa Linh, Diệp Trường Ca cũng mỉm cười, nhưng sau đó trong mắt lại hiện lên vẻ lo lắng, thực ra một khi sử dụng hình thức huyết mạch Tử Kim Thần Long, hoàn toàn có thể thoát khỏi Thẩm Phán Chi Xứng.

Còn hình thức huyết mạch Bạch Hổ, tuy có thể thoát khỏi, nhưng huyết mạch yếu ớt đó chỉ có thể cầm cự và đánh hòa với Thẩm Phán Chi Xứng, nhưng nếu sử dụng hình thức huyết mạch Tử Kim Thần Long, thì sẽ có một tác dụng phụ vô cùng mạnh mẽ.

Nếu thực lực của bản thân chưa đạt đến cấp A-, thì tốt nhất không nên dùng hình thức huyết mạch Tử Kim Thần Long, bởi vì một khi đã sử dụng, thì sau khi thoát khỏi hình thức huyết mạch, có thể sẽ hôn mê cả một đêm.

Một đêm, ai biết có gặp nguy hiểm không.

"Hoàn toàn không hợp quy tắc rồi, không phải chỉ có cấp A- sao?

Ngay cả tôi cũng phải dùng đến át chủ bài rồi." Diệp Trường Ca cũng bất lực trong lòng, không phải hệ thống nói lăng mộ này chỉ có cấp A- sao?

Chỉ khi mộ Horus xuất hiện, cấp độ lăng mộ mới tăng lên, đợi đã, mộ Horus xuất thế?.

"Hệ thống, không phải mộ Horus đã xuất thế rồi, tất cả mọi thứ trong lăng mộ đều bắt đầu tăng vọt." Diệp Trường Ca cũng vội vàng gọi hệ thống trong đầu.

Hệ thống không lên tiếng, chỉ phát ra một màn sáng mà người khác không thấy được, xuất hiện trước mặt anh.

"Cấp độ lăng mộ hiện tại: S- giả." Nhìn màn hình này, Diệp Trường Ca cũng ngớ người, cấp độ lăng mộ tự dưng tăng lên.

"Chẳng lẽ Mao Đản đã xuất thế?

Cũng không đúng, Mao Đản xuất thế sẽ có động tĩnh lớn mà." Trong lòng Diệp Trường Ca cũng rối bời.

Đột nhiên lúc này, một luồng kim quang từ dưới đất chui lên, và luồng kim quang đó không dừng lại, mà bay thẳng lên trên.

"Xuất thế rồi, xuất thế rồi." Diệp Trường Ca nhìn luồng kim quang đó cũng biết là ai rồi, luồng kim quang đó chính là Mao Đản, con của Horus.

Khi mọi người còn đang kinh ngạc trước luồng kim quang đó, dây thừng trên cán cân bắt đầu đứt, bên dưới xuất hiện tám chiếc nắp quan tài đặc trưng của Ai Cập chờ đợi Diệp Trường Ca.

"Nếu đã như vậy, vậy thì tôi sẽ dốc toàn lực." Trong mắt Diệp Trường Ca cũng lóe lên một tia hung ác, chỉ thấy đôi mắt vốn màu tím đen biến thành một đôi đồng tử rồng, giữa đồng tử có một trận pháp lục mang tinh rất nhỏ.

Mái tóc đen ngắn cũng nhanh chóng biến thành màu tím đen, quần áo trên người đều bị Tử Kim Thần Hỏa thiêu rụi không còn một mảnh tro.

"Trường Ca." A Ngưng cũng ngơ ngác nhìn Diệp Trường Ca thay đổi hình dạng, ngẩn ngơ.

Đột nhiên, phần mắt của hình xăm Tử Kim Thần Long trên người Diệp Trường Ca trực tiếp xuất hiện một luồng tử hỏa, toàn thân cũng bắt đầu chuyển động.

"Hống!" Một tiếng rồng gầm vang vọng khắp nơi.

"A ~~!", vòng sáng trên người tất cả mọi người đều vỡ tan, nhưng cũng không dễ chịu, vì tiếng rồng gầm cũng làm họ bị thương.

Diệp Trường Ca tay phải lập tức tụ tập Tử Kim Thần Hỏa, chỉ thấy tay phải hướng về giữa Thẩm Phán Chi Xứng, một con rồng khổng lồ dài hàng trăm mét do Tử Kim Thần Hỏa tạo thành lập tức làm tan chảy Thẩm Phán Chi Xứng.

Nhưng chưa kết thúc, con rồng khổng lồ đó hóa thành hàng trăm cột lửa thông thiên, những ngọn lửa này trực tiếp làm tan chảy tất cả những nơi có hắc khí xung quanh.

Lúc này, đột nhiên mười mấy con Anubis khổng lồ cao hàng chục mét, mỗi tay dắt một con quái vật thân sư tử đầu cá sấu cao hơn mười

mét.

Diệp Trường Ca sắc mặt lạnh lùng, tay phải duỗi thẳng, một cột lửa thông thiên dài hàng trăm mét xuất hiện thêm một cái, cột lửa đó trực tiếp thiêu rụi những con Anubis mới xuất hiện chưa được vài giây.

Diệp Trường Ca cảm nhận xung quanh không còn những xác ướp đó nữa, mới từ từ nhắm mắt lại, thoát khỏi hình thức huyết mạch Tử Kim Thần Long.

Còn A Ngưng đã sớm được ngọn lửa tím của Diệp Trường Ca bảo vệ, với thể chất của cô, sợ rằng vừa ra ngoài đã bị tan chảy.

Diệp Trường Ca cảm nhận toàn bộ linh khí trong cơ thể đã cạn kiệt, khi định đi đến bên cạnh A Ngưng, mí mắt lại càng ngày càng nặng, càng ngày càng buồn ngủ.

“A Ngưng, mau đỡ anh, lát nữa anh sẽ ngủ say một đêm, nguy hiểm xung quanh nhờ em.....” Diệp Trường Ca đang nói đến những lời cuối cùng, đột nhiên trực tiếp ngủ say.

A Ngưng vội vàng đỡ lấy Diệp Trường Ca.

“Diệp huynh đệ không sao chứ.” Bái gia cũng nhìn Diệp Trường Ca đang ngủ say trong lòng A Ngưng, quan tâm hỏi.

Chương 93

A Ngưng cũng lắc đầu tỏ ý không biết.

Ở một nơi khác...

"Vừa rồi, tại tượng Nhân sư xuất hiện hàng trăm cột lửa màu tím và một luồng kim quang, nhân tính méo mó, đạo đức suy đồi, hãy theo dõi tôi, tôi sẽ đưa tin sớm nhất." Các nhà báo trên khắp thế giới cũng đổ về, đều muốn đưa một tin tức động trời.

"Làm sao chúng ta ra ngoài được đây." Lão Dương Nhân nhìn những ngọn lửa tím còn sót lại xung quanh, bất lực nói.

"Tôi biết, chỉ có thể đợi đến sáng mai Diệp huynh đệ tỉnh lại, chúng ta mới có thể ra ngoài, tối nay cậu và tôi gác đêm, đừng trừng tôi nữa, trừng nữa tôi đánh đó." Già Cô Tiếu cũng vỗ vỗ vai Lão Dương Nhân, nhưng lại phát hiện Lão Dương Nhân đang trừng mắt, người trước chỉ đành dùng nắm đấm để cảnh cáo người sau.

Nhìn Già Cô Tiếu uy hiếp, Lão Dương Nhân cũng chỉ đành bất lực bĩu môi.

Ai Cập, sáng sớm, tượng Nhân sư.

Diệp Trường Ca cũng từ từ mở mắt, lúc này A Ngưng cũng mở mắt, nhưng vừa thấy Diệp Trường Ca tỉnh, vui mừng hét lên.

"Trường Ca, anh cuối cùng cũng tỉnh rồi." "Anh không sao, làm em lo lắng rồi." Diệp Trường Ca nói.

Tiếng của Diệp Trường Ca và A Ngưng cũng làm mọi người tỉnh giấc.

Thấy Diệp Trường Ca không sao, tất cả mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Diệp ca ca, anh cuối cùng cũng tỉnh rồi, Hoa Linh lo lắng lắm.” Hoa Linh ôm mặt Diệp Trường Ca, đáng thương nói với Diệp Trường Ca.

“Được rồi được rồi, không sao rồi.” Diệp Trường Ca nói.

Những người khác cũng quan tâm Diệp Trường Ca vài câu.

Nghỉ ngơi một lúc, Diệp Trường Ca liền dẫn mọi người ra khỏi tượng Nhân sư, đương nhiên những ngọn lửa tím còn sót lại đều bị anh thu hồi hết.

“Đợi đã, nhìn lên trời kìa!” Nghe tiếng kinh hô của Lão Dương Nhân, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên trời, không nhìn thì thôi, nhìn một cái giật nảy mình.

Chỉ thấy phía trên có ít nhất vài trăm chiếc thuyền bay bằng gỗ, hai bên thuyền có hai quả khí cầu khổng lồ, bên dưới có một khẩu pháo cổ đại.

“Cái, cái gì đây?” Bái gia nuốt nước bọt nhìn vài trăm chiếc thuyền bay trên trời.

Lúc này, máy bay chiến đấu của Ai Cập cũng đã đến, trực tiếp bắt đầu chiến đấu với những chiếc thuyền bay do xác ướp điều khiển.

Điều kinh ngạc nhất là, những chiếc thuyền bay cổ đại này và máy bay chiến đấu hiện đại lại đánh ngang tài ngang sức, thậm chí còn có vẻ chiếm thế thượng phong.

“Diệp ca ca, mau nhìn, ở đó có kim tự tháp lớn quá.” Hoa Linh chỉ vào kim tự tháp sừng sững trên mây ở xa.

“Đến nắp quan tài cũng không đè nổi rồi.” Bái gia nhìn kim tự tháp lơ lửng trên không, bất lực than thở.

“Bên trong kim tự tháp đó hình như có thứ gì đó sắp ra.” Tuy kim

tự tháp ở trên cao hàng nghìn mét, nhưng Diệp Trường Ca nhìn rõ có một bóng dáng khổng lồ dường như sắp ra.

"Trời ạ, Diệp huynh đệ lợi hại thật, kim tự tháp cao hàng nghìn mét cũng có thể nhìn rõ." Già Cô Tiếu cũng bất lực than thở với Diệp Trường Ca, thử hỏi thiên hạ ai có thể dùng mắt thường nhìn rõ nơi cao hàng nghìn mét.

Nghe Già Cô Tiếu xưng hô như vậy, Diệp Trường Ca chớp chớp đôi mắt thần thú.

"Đông." Đột nhiên một tiếng động lớn vang vọng khắp thành phố Ai Cập.

"Trời ạ, thật sự có thứ gì đó ra rồi." Lão Dương Nhân vốn có chút không tin Diệp Trường Ca, cũng nhìn thấy một bóng dáng khổng lồ xuất hiện, lập tức kinh hô.

Chỉ thấy một con Anubis cao hàng trăm mét cầm một cây lưỡi hái khổng lồ nhảy xuống từ kim tự tháp khổng lồ đó.

"A ~ cứu mạng, đó là quái vật gì vậy." "Quân đội đâu?

Người của quân đội mau đi giết con quái vật đó đi." "Đó, đó là Anubis trong thần thoại." Tất cả mọi người trong thành phố đều sợ hãi la hét, vốn dĩ có vài trăm chiếc thuyền bay trên trời, họ cũng không quá sợ hãi, vì không phải có máy bay chiến đấu chặn lại sao, nhưng bây giờ lại có một con Anubis cao hàng trăm mét, ai chặn lại được.

"Chúng ta phải làm sao bây giờ, Trường Ca." A Ngưng cũng hỏi Diệp Trường Ca, lập tức tất cả mọi người đều nhìn về phía Diệp Trường Ca.

"Không cần quan tâm đến Anubis, thứ đó quân đội sẽ lo, chúng ta đi đến kim tự tháp đó." Diệp Trường Ca lạnh nhạt liếc nhìn con Anubis đã bị một nhát chém làm nổ tung mấy chiếc xe khổng lồ.

“Vậy, chúng ta lên đó bằng cách nào.” Bái gia cũng ngơ ngác hỏi Diệp Trường Ca, phải biết rằng đó là độ cao hàng nghìn mét, chẳng lẽ bảo họ bay lên à.

“Tìm một chiếc máy bay lên đó là được rồi.” Diệp Trường Ca nhìn những chiếc máy bay chiến đấu đang tác chiến trên không, mỉm cười nói.

Lúc này, một chiếc máy bay chiến đấu màu hồng lơ lửng trên đầu mọi người.

Từ trong chiếc máy bay chiến đấu màu hồng đó chui ra một thân ảnh.

“An Nham?” Mọi người cũng nhìn rõ mặt người đó, đều ngẩn người, sao An Nham lại chạy vào trong máy bay chiến đấu.

“Thần Đồ, mau lên đi, đến kim tự tháp trên kia.” An Nham vui vẻ vẫy tay gọi Diệp Trường Ca và mọi người.

Chương 94

“Nhanh lên đi, em muốn đánh quái.” Lúc này, một cô gái xinh đẹp buộc tóc hai bím hét lên với Diệp Trường Ca bên dưới.

“Đi thôi.” Diệp Trường Ca ném chính xác A Ngưng, Thanh Thanh Mạn và Hoa Linh lên cánh máy bay, sau đó một bước nhảy lên bên cạnh cánh máy bay.

“Tiểu, tiểu ca ca đẹp trai quá, anh tên gì ạ?

Em tên Doãn Nặc.” Lúc này, cô gái xinh đẹp đang lái máy bay đỏ mặt hỏi Diệp Trường Ca.

Diệp Trường Ca ngẩn người, sau đó, lạnh nhạt nói.

“Diệp Trường Ca.” Vừa dứt lời, những người khác của Thần Đồ cũng nhảy lên cánh máy bay.

“Trường Ca, anh không ngồi lên à?” A Ngưng thấy Diệp Trường Ca cứ đứng trên cánh máy bay, hỏi.

“Không cần ngồi lên đâu, anh đứng đây sẽ không rơi xuống đâu.” Diệp Trường Ca cũng lắc đầu, đứng đây cũng là để ra oai, dù sao bên trong cũng không còn nhiều chỗ, có thể phản kích khi gặp đột kích.

Bên kia, Thần Đồ cũng thấy không còn chỗ, liền học theo Diệp Trường Ca, đứng ở cánh máy bay bên kia, một tay vịn vào.

Máy bay chiến đấu cuối cùng cũng bay lên.

“Thần Đồ, lát nữa phòng thủ bên đó, hiểu không?” Diệp Trường Ca hét lớn với Thần Đồ đối diện.

Thần Đồ cũng nghe thấy, vội vàng gật đầu.

Lúc này, ba quả pháo đạn bay về phía mọi người.

Người ngồi ở ghế phụ lái, một người tóc trắng vừa giống nữ vừa giống nam, lo lắng nói với Doãn Nặc đang lái máy bay.

“Đại tiểu thư, mau bay lên cao đi.” “Không, không được nữa rồi, ba quả pháo đạn đã hoàn toàn phong tỏa đường của em rồi.” Doãn Nặc cũng sợ hãi đến mức mặt mày tái nhợt.

Diệp Trường Ca ở bên ngoài tuy không nghe thấy họ nói gì, nhưng thấy ba quả pháo đạn đang bay tới.

Thần Đồ ở bên cạnh cũng nhìn về phía Diệp Trường Ca, dù sao nếu anh giải quyết, e rằng chỉ có thể giải quyết một quả, bây giờ chỉ có thể dựa vào Diệp Trường Ca.

Diệp Trường Ca trực tiếp dùng sức mạnh Bạch Hổ Lôi Đình, bao phủ máy bay chiến đấu của Doãn Nặc thành một hình tròn do sấm sét tạo thành.

Lúc này, pháo đạn sắp va vào, nhưng đột nhiên sức mạnh sấm sét bùng nổ, tất cả thuyền bay và pháo đạn ở gần đều bị tiêu diệt không còn một mảnh vụn.

“Sức, sức mạnh gì đây?” Người ở ghế phụ lái cũng kinh ngạc, vẻ mặt ngơ ngác kinh ngạc nói.

“Là Trường Ca ra tay rồi, đừng hoảng hốt, có Trường Ca ở đây chắc chắn có thể an toàn đến kim tự tháp.” A Ngưng cũng vẻ mặt thoải mái, cười với người đó.

“Trường Ca?

Là người mặc áo gió đứng ngoài máy bay đó sao?” Nghe lời của người đó, mọi người cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn Diệp Trường Ca đang đứng đó.

“Diệp huynh đệ thật đáng sợ, không chỉ đẹp trai, còn sở hữu ngọn lửa vừa mạnh mẽ vừa đáng sợ, bây giờ còn có thể khống chế sức

mạnh sấm sét, thật không cho người khác đường sống.” Già Cô Tiếu cũng cảm thán.

“Ngọn lửa?

Là ngọn lửa màu tím đó sao, chẳng lẽ tối qua hàng trăm cột lửa là do anh ta phóng ra ~.” Người ở ghế phụ lái nghe lời của Già Cô Tiếu, liếc nhìn Diệp Trường Ca với vẻ mặt bình thản bên ngoài, sau đó lại kinh ngạc nói với Già Cô Tiếu.

“Tôi không biết.” Đối với người ở ghế phụ lái, Già Cô Tiếu còn không quen biết, sao có thể cung cấp thông tin của đồng đội mình được, cho nên trực tiếp trả lời một câu khiến người ta ngượng ngùng.

Người ở ghế phụ lái cũng ngượng ngùng, cũng biết Già Cô Tiếu đề phòng mình, cho nên chỉ đành gãi đầu nói.

“Tôi tên Long Ngạo Kiều, yên tâm tôi không phải người xấu, hơn nữa không phải có Diệp Trường Ca sao?

Có anh ta ở đây còn sợ tôi là người xấu à.” “Đúng vậy đúng vậy, Long Ngạo Kiều đã cứu tôi và Tiểu Trư từ tay Phong Thân Ân Đức đó.” An Nham cũng đồng ý với lời của Long Ngạo Kiều.

Nhưng Già Cô Tiếu không nói gì, người khác có phải người xấu hay không chỉ có tự mình biết, không thể dựa vào lời giới thiệu của người khác mà công nhận là người tốt.

Long Ngạo Kiều thấy Già Cô Tiếu không để ý, chỉ đành hoàn hồn quan sát xung quanh.

“Hống X2” Lúc này trong kim tự tháp lại truyền ra hai tiếng gầm lớn, hai con Anubis cao hàng trăm mét cầm lưỡi hái đứng canh ở vị trí cửa.

“Chúng ta phải đi đâu đây.” Doãn Nặc đẩy đẩy cặp kính râm màu hồng, nói.

“Không đúng, hai người gác mộ phòng thủ mười một người chúng ta?

Không hợp lý.” Già Cô Tiếu nhìn con Anubis cao hàng trăm mét ở phía trước không xa, không hiểu nói.

“Không, sư huynh, mau nhìn, phía sau chúng ta kìa.” Lúc này Lão Dương Nhân vội vàng vỗ vỗ Già Cô Tiếu bên cạnh, bảo ông nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy phía sau máy bay chiến đấu của Doãn Nặc xuất hiện mười mấy chiếc máy bay chiến đấu có màu sắc khác nhau, bên dưới máy bay có biểu tượng của gia tộc, công ty, hoặc thế lực.

Chương 95

"Chúng ta phải làm sao bây giờ, có cần chặn họ lại không." Một bên, Thần Đồ thấy Diệp Trường Ca vẻ mặt điềm nhiên, dường như không có gì có thể ảnh hưởng đến anh, cuối cùng không nhịn được mà lên tiếng.

"Không cần, họ sẽ không tấn công chúng ta đâu, tuy mục tiêu của họ cũng giống chúng ta là vào kim tự tháp, nhưng bên ngoài kim tự tháp có hai con Anubis canh giữ, cho nên họ cũng muốn mượn sức mạnh của chúng ta, để đánh bại chúng." Diệp Trường Ca liếc nhìn Thần Đồ một cái, sau đó không vội không vàng nói.

Thần Đồ cũng trầm tư, quả thực bây giờ họ cũng sẽ không tấn công, chỉ mượn sức mạnh của mình để cùng tấn công Anubis, thêm một người thêm một phần sức mạnh, còn sau khi vào kim tự tháp, thì tùy cơ ứng biến.

Chưa đầy một phút sau, tất cả mọi người cũng đã ở gần kim tự tháp, nhưng không có một chiếc máy bay chiến đấu nào dám dừng lại bên ngoài kim tự tháp.

"~Tiểu ca ca, chúng ta phải làm sao bây giờ." Doãn Nặc cũng mở cửa sổ, hét lên với Diệp Trường Ca đang ngẩn người nhìn hai con Anubis.

"Doãn Nặc, máy bay này bị phá hủy không sao chứ." Diệp Trường Ca nói với Doãn Nặc.

Nghe lời của Diệp Trường Ca, Doãn Nặc cũng ngẩn người, sau đó liền nói.

"Không sao ạ, loại máy bay chiến đấu này em có rất nhiều." "Vậy được, bỏ chiếc máy bay này đi, nếu máy bay đáp xuống, thì chắc chắn

sẽ hoàn toàn thu hút hai con Anubis, tôi không muốn khi chúng ta đang chiến đấu, những người đó lại đục nước béo cò lẻn vào." Diệp Trường Ca nói với Doãn Nặc.

Mọi người cũng đồng ý gật đầu, dù sao không ai muốn khi mình đang tử chiến, lại có người lén lút lẻn vào.

Doãn Nặc lái máy bay ra rìa, mọi người cũng lần lượt nhảy xuống.

"Đỡ em với!" Lúc này, Doãn Nặc cũng nhảy xuống từ máy bay, hét lớn.

Khi Long Ngạo Kiều duỗi tay ra định đỡ Doãn Nặc, thì Doãn Nặc lại vừa hay nhảy vào lòng Diệp Trường Ca.

Long Ngạo Kiều: "....." Diệp Trường Ca: "....." Diệp Trường Ca chỉ có thể nghĩ mình không hề động đậy, Doãn Nặc nhảy xuống liền nhắm chuẩn dùng tay nhỏ quàng lấy cổ anh.

"Đi thôi, chúng ta đi quan sát trước." Diệp Trường Ca vỗ vỗ lưng Doãn Nặc, đặt cô xuống, sau đó nói với mọi người.

Những người trên các máy bay chiến đấu khác trên không cũng lần lượt học theo Diệp Trường Ca đáp xuống.

Một thiếu nữ xinh đẹp tóc ngắn màu bạc, mặc bộ đồ màu đen viền xanh, nói với vẻ bất đắc dĩ.

"Đại tỷ gọi em làm gì chứ, thật tình, gần Ai Cập không phải có người của gia tộc mình sao?

Cứ nhất quyết phải gọi em đến cái kim tự tháp rách nát này, lẽ nào trong kim tự tháp có thần vật à." Một mỹ nữ tuyệt thế tóc dài màu vàng, mặc bộ đồ chiến đấu màu đỏ, vỗ nhẹ vào đầu cô gái tóc ngắn màu bạc, cũng bất đắc dĩ nói.

"Aiya, đại tỷ phái em đi chắc chắn có lý do của chị ấy, em dám

chống lại đại tỷ à?" "Nhị tỷ, đại tỷ phiền chết đi được, em đang ngủ ngon lành, thế mà chị ấy lại đốt trụi chăn của em, suýt nữa thì thiêu luôn cả em." Thiếu nữ tóc ngắn màu bạc bĩu môi, tức giận nói.

"Được rồi, được rồi, đừng nói nữa, lỡ đại tỷ nghe thấy thì không hay đâu." Thiếu nữ tóc ngắn nghe lời nhị tỷ, vội vàng bịt miệng lại, cái đầu nhỏ nhìn trái nhìn phải, sợ xung quanh có máy nghe lén.

Sau khi thiếu nữ tóc ngắn màu bạc và mỹ nữ tóc vàng nhìn khẩu súng đầy tính công nghệ trong tay, họ cùng đi về phía của Diệp Trường Ca.

Phía bên kia.

"Số người lần này hơi đông đấy." Diệp Trường Ca nhìn mấy chục người ở phía sau không xa, thầm nghĩ.

"Diệp huynh đệ, số người lần này đúng là hơi đông, mấy chục người lận." Già Cô Tiếu cũng nhíu mày nhìn mấy chục người phía sau rồi nói với Diệp Trường Ca đang có tâm sự.

"Sư huynh, mấy chục người không phải càng đông càng tốt sao?" Lão Dương Nhân hỏi Già Cô Tiếu với vẻ mặt kỳ lạ.

"Cậu không hiểu đâu, tôi đang nghĩ, sau khi vào trong, nếu mấy chục người này xảy ra hỗn chiến với chúng ta, e là phải đánh một trận kéo dài." Già Cô Tiếu cười khổ nói với Lão Dương Nhân.

Phải biết rằng, chiến đấu trong một ngôi mộ cực kỳ nguy hiểm, nếu đánh một trận kéo dài, ai cũng sẽ nơm nớp lo sợ, dù sao đây cũng là một ngôi mộ được cho là của thần linh.

Chẳng ai biết ngôi mộ này có biến mất hay không, và nếu biến mất thì sẽ đưa họ đi đâu, hoặc trong lúc thương vong nặng nề, lại bị cương thi trong mộ giết chết.

"Không cần sợ, có tôi ở đây." Diệp Trường Ca liếc nhìn mấy chục

người đang ngày càng đến gần phía sau, rồi thản nhiên nói.

Nghe lời của Diệp Trường Ca, mọi người đang có chút xao động trong lòng cũng dần bình tĩnh lại.

Lúc này, một gã đàn ông lưng hùm vai gấu, trông vạm vỡ như một con gấu lớn, dẫn theo hơn hai mươi người đi đến trước mặt Diệp Trường Ca.

Mọi người phe Diệp Trường Ca nhìn gã đàn ông vạm vỡ với vẻ nghi ngờ, đều chuẩn bị chiến đấu.

Nhưng gã đàn ông đó lại nở nụ cười và ánh mắt sùng bái, chắp tay nói với Diệp Trường Ca.

"Chào ngài Diệp Trường Ca, Phát Khâu Trung Lang Tướng, tôi là Đại Bưu, thuộc hạ của Khôi thủ Tá Lĩnh." "Chào." Diệp Trường Ca từ trước đã không cảm nhận được ác ý từ Đại Bưu, nên giọng điệu cũng bình thản, không hề lạnh lùng.

Đại Bưu cũng không tức giận, dù sao theo thông tin hắn thu thập được, Diệp Trường Ca đối với người ngoài rất lạnh lùng.

Sau khi Đại Bưu lui sang một bên, các thế lực còn lại cũng đã đến, và có hơn một nửa số thế lực đã đến chào hỏi Diệp Trường Ca, những người không chào hỏi hầu như đều không nhận ra anh.

"Má ơi, nổi tiếng ghê, tất cả các thế lực lớn đều đến chào hỏi tên mặt trắng này." "Không nhận ra à?

Anh bạn đùa đấy à?" "Người ta là Phát Khâu Trung Lang Tướng đường đường mà không nhận ra?" "Anh bạn, thật sự… à, không nói nữa." "Trời đất, Phát Khâu Trung Lang Tướng Diệp Trường Ca?

Chương 96

Người này lại là Phát Khâu Trung Lang Tướng!" Giữa lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, Đại Bưu ở một bên bước lên phía trước, lớn tiếng hô với mọi người.

"Các vị huynh đệ, tôi là Đại Bưu, thuộc hạ của Khôi thủ Tá Lĩnh.

Lần này vào mộ, chúng ta cần tìm một người lãnh đạo, mọi người cũng đã chia sẻ thông tin rồi, ngôi mộ lần này không phải mộ của người thường, mà là mộ của thần tiên." "Đúng vậy, ngôi mộ lần này bắt buộc phải có một người lãnh đạo." "Tôi cũng đồng ý, dù sao thông tin mọi người nhận được đều nói đây không phải mộ người thường, mà là mộ thần tiên." "Chắc chắn rồi, một ngôi mộ mà có tới hai con Anubis cao hàng trăm mét canh giữ, không phải mộ thần tiên thì là gì?" "Vậy ai sẽ làm người lãnh đạo lần này?" Lúc này, có người hỏi câu đó, tất cả mọi người đều dừng lại, mấy chục người đều nhìn về phía Đại Bưu.

"Ý của tôi là, tôi…" Chưa đợi Đại Bưu nói xong, phía sau đã vang lên một giọng nữ.

"Tôi không đồng ý để hắn làm người lãnh đạo." Mọi người đồng loạt nhìn về phía chủ nhân của giọng nói đó.

Chỉ thấy trong đó có một thiếu nữ xinh đẹp tóc ngắn màu bạc cầm một khẩu súng mang đầy cảm giác công nghệ và một mỹ nữ tóc dài màu vàng, giọng nói đó chính là của mỹ nữ tóc vàng.

Hai cô gái không thèm để ý đến Đại Bưu trước, mà đi đến trước mặt Diệp Trường Ca, chắp tay nói.

"Chào Diệp tiên sinh, tôi là Đông Phương Yêu Nhiễm của gia tộc Đông Phương." "Chào Diệp tiên sinh, tôi là Đông Phương Nhã Nam

của gia tộc Đông Phương." Diệp Trường Ca cũng chỉ liếc nhìn hai cô gái một cái rồi không nói gì thêm.

"Trời đất, người của gia tộc Đông Phương cũng đến, lại còn phái đến cả hai vị tiểu thư." "Gia tộc Đông Phương, là ai vậy?" "Má ơi, chắc ông vừa từ trên núi xuống hả, đến gia tộc Đông Phương cũng không biết." "À, tôi đúng là vừa mới từ trên núi xuống, tôi được chọn để vào ngôi mộ này." "Vậy cũng có bản lĩnh đấy, lần này toàn là tinh anh, thôi lạc đề rồi, để tôi nói cho ông nghe, gia tộc Đông Phương là một gia tộc siêu mạnh trong giới đạo mộ, gia chủ là một người phụ nữ, nhưng thủ đoạn của người phụ nữ đó cực kỳ lợi hại." "Vậy hai cô gái kia là ai?" "Ồ, hai người đó à, được mệnh danh là Đạo Mộ Song Hoa, biệt danh khác là Hoa Hồng Gai, tuy trông rất đẹp nhưng ai trêu chọc đều biến mất tăm, tôi nói cho ông biết nhé, hai người họ là em gái của gia chủ Đông Phương." "Tôi cũng không đồng ý, cái thằng Đại Bưu quái quỷ gì đó làm người lãnh đạo, tôi, Độc Xà, là người đầu tiên không phục." Lúc này, một người đàn ông trung niên vạm vỡ có đôi mắt giống như rắn, nói lớn với Đại Bưu với vẻ mặt khinh thường.

Đại Bưu nhìn Độc Xà, trong mắt loé lên một tia sát khí, đương nhiên không phải vì chuyện phản đối làm người lãnh đạo mà loé lên sát khí, mà là vì công ty siêu cường đứng sau Độc Xà thường xuyên cản trở Tá Lĩnh, chặn đường tài lộc của họ.

Có một lần Tá Lĩnh tổn thất ba tỷ cũng là do Độc Xà gây ra.

"Độc Xà, mày dám xuất hiện trước mặt tao, muốn chết à?" Đại Bưu nhìn chằm chằm Độc Xà trước mặt, sát khí đằng đằng nói.

"Ha, Đại Bưu, lần trước Tá Lĩnh tổn thất ba tỷ mà vẫn chưa phá sản à." Độc Xà cũng không sợ, khinh miệt nói với Đại Bưu.

"…" Đại Bưu rất muốn giết tên khốn trước mặt, nhưng lý trí còn

sót lại mách bảo hắn không thể ra tay, bây giờ cần sức mạnh của phe Độc Xà, phải lấy đại cục làm trọng.

Đại Bưu siết chặt nắm đấm, đành phải lờ Độc Xà đi.

Độc Xà cũng thấy vô vị bĩu môi, thực ra hắn cũng muốn giết Đại Bưu, một năm trước, vết dao sau lưng hắn là do Đại Bưu gây ra, vết dao đó suýt nữa đã khiến hắn không qua khỏi.

"Đại Bưu, nếu anh làm người lãnh đạo, thì Chung Hán Nghĩa tôi cũng sẽ không đồng ý, anh có thực lực nhưng không có đầu óc." Lúc này, một người đàn ông trung niên đeo kính gọng vàng, mang khí chất nho nhã, đẩy gọng kính nói.

Đại Bưu liếc nhìn Chung Hán Nghĩa cũng chỉ bĩu môi, Chung gia đứng sau Chung Hán Nghĩa thường xuyên hợp tác với Tá Lĩnh, hắn cũng quen biết Chung Hán Nghĩa, nên cũng không tức giận, Chung Hán Nghĩa nói cũng đúng.

Hắn chỉ giỏi đánh đấm, chứ động não thì không giỏi.

"Vậy Chung Hán Nghĩa không phải cũng muốn làm người lãnh đạo lần này chứ, tuy thực lực không tệ, đầu óc cũng không tệ, nhưng để làm người lãnh đạo cho toàn bộ thành viên tinh anh của các thế lực lần này thì không đủ tư cách đâu." Độc Xà cũng nói với Chung Hán Nghĩa đang có vẻ mặt bình thản với giọng điệu châm chọc.

"Trời ạ, mọi người làm sao thế, e là mọi người đều hiểu lầm ý của tôi rồi." Đại Bưu cũng bất đắc dĩ nói, hắn đâu có nói muốn làm người lãnh đạo.

Nghe lời của Đại Bưu, mọi người cũng dừng lại, đồng loạt nhìn về phía Đại Bưu, không phải hắn muốn làm người lãnh đạo sao?

Nhìn ánh mắt của mọi người, Đại Bưu bất đắc dĩ nói.

"Thực ra ý của tôi lúc nãy là muốn để ngài Diệp Trường Ca, Phát

Khâu Trung Lang Tướng của chúng ta làm người lãnh đạo lần này." Các thành viên tinh anh của các thế lực cũng liếc nhìn nhau một cái, sau đó nhìn về phía Diệp Trường Ca.

"Ừm…, nếu là Diệp tiên sinh, thì Độc Xà tôi cũng phục, thực lực và thân phận đều đủ để thống lĩnh chúng tôi." Độc Xà cũng trầm tư một lúc rồi đồng ý với lời của Đại Bưu.

"Phong thái của Diệp tiên sinh lần trước đại náo khách sạn Hân Duyệt vẫn còn khiến tôi nhớ như in, Chung Hán Nghĩa tôi cũng phục." Chung Hán Nghĩa cũng nói với Diệp Trường Ca với vẻ mặt khâm phục.

"Vậy thì Thu Thiên Hành tôi cũng phục." "Độc Xà ca cũng đã phục, vậy thì tôi cũng phục." … Hầu như tất cả các thế lực lớn nhỏ đều bày tỏ sự khâm phục đối với Diệp Trường Ca, nhưng có hai người không bày tỏ sự khâm phục, đó là Đông Phương Yêu Nhiễm và Đông Phương Nhã Nam, tất cả mấy chục người đều nhìn về phía hai cô gái.

"Vậy thì chúng tôi cũng phục." Đông Phương Yêu Nhiễm thấy tình hình không ổn, vội vàng lên tiếng nói rằng hai người họ cũng phục, thực ra họ muốn thống lĩnh đội ngũ lần này, nhưng không ngờ hầu như tất cả mọi người đều khâm phục Diệp Trường Ca.

"Vậy thì, nếu mọi người đều bày tỏ sự khâm phục đối với tôi, muốn tôi làm người lãnh đạo, tôi chỉ có một yêu cầu, sau khi vào lăng mộ và đối đầu với hai con Anubis kia, tất cả phải nghe lệnh của tôi, nếu không nghe, đừng trách tôi không khách khí." Nói xong, Diệp Trường Ca trực tiếp bộc phát khí thế của mình, kết hợp với khí thế và sát khí của Phát Khâu Trung Lang Tướng đời đầu.

Khi mọi người cảm nhận được mùi máu tanh trong không khí, trong lòng tất cả mọi người đều hiện lên ba chữ.

“Quá mạnh!” Những người ban đầu có chút khinh thường Diệp Trường Ca mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trực tiếp giấu những suy nghĩ nhỏ nhen vào nơi sâu nhất trong nội tâm, chỉ cần Diệp Trường Ca còn ở đây, họ không dám có những suy nghĩ nhỏ nhen đó.

“Diệp Trường Ca lại lợi hại đến vậy!!!” Toàn thân Đông Phương Yêu Nhiễm cứng đờ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không chỉ có áp lực từ khí thế mà còn có áp lực từ sát khí, nếu không biết Diệp Trường Ca đã nương tay, e là cả đám người đã quỳ xuống từ lâu.

“Thủ đoạn hay.” Chung Hán Nghĩa nhìn Diệp Trường Ca với một tia tán thưởng, phải biết rằng với nhiều thành viên tinh anh như vậy, chắc chắn sẽ có vài người không phục, nhưng Diệp Trường Ca trực tiếp bộc phát sát khí và khí thế của mình, dọa cho mấy người đó phục ngay lập tức.

“Nhưng, tôi cảm thấy anh ta đã nương tay một phần khí thế và sát khí.” Đối với Chung Hán Nghĩa có ngũ quan mạnh mẽ, hắn cũng nhận ra Diệp Trường Ca đã nương tay.

“Lão tử nói cho các ngươi biết, lần này vào mộ, nếu có ai không nghe lời Diệp thống lĩnh, không cần Diệp thống lĩnh ra tay, lão tử không cần biết là ai, lão tử sẽ giết người đó đầu tiên.” Đối với Độc Xà sùng bái sức mạnh, hắn cũng lập tức hoàn toàn khâm phục Diệp Trường Ca, trực tiếp la hét với những người còn lại.

“Vậy Diệp thống lĩnh, chúng ta nên đối phó với hai con Anubis kia như thế nào?” Đại Bưu cũng hỏi Diệp Trường Ca câu hỏi mà tất cả mọi người đều thắc mắc.

“Lát nữa cứ xông thẳng vào là được, hai con Anubis đó để tôi đối phó, các ngươi đối phó không nổi đâu.” Diệp Trường Ca cũng lắc đầu nói với Đại Bưu, phải biết rằng đó là hai con Anubis cao hàng trăm mét, cho dù tất cả các tiền bối của Cửu Môn có mặt cũng chưa chắc

đánh lại, đương nhiên Anubis chỉ chiếm ưu thế về chiều cao mà thôi, nếu có cùng chiều cao với các cao thủ Cửu Môn, mỗi một cao thủ Cửu Môn đều có thể xử lý chúng dễ dàng.

"Được thôi, Diệp thống lĩnh là người lãnh đạo mà, hay là tôi gọi mấy anh em ra thu hút chúng, rồi chúng ta lẻn vào." Đại Bưu cũng lo lắng nói với Diệp Trường Ca.

Chương 97

“Không sao, lát nữa cứ xem tôi biểu diễn.” Diệp Trường Ca nói xong, liền đi về phía vị trí của hai con Anubis.

“Diệp…” Độc Xà cũng định gọi Diệp Trường Ca dừng lại, nhưng lại bị Chung Hán Nghĩa giữ lại.

“Chung Hán Nghĩa, ông giữ tôi lại làm gì, tôi phải đi ngăn Diệp thống lĩnh lại.” Độc Xà tức giận túm lấy cổ áo Chung Hán Nghĩa gầm lên.

Chung Hán Nghĩa dùng sức gỡ tay Độc Xà ra, bình thản nói.

“Độc Xà, ánh mắt của Diệp thống lĩnh và trực giác của tôi mách bảo rằng, anh ấy có thể giết chết hai con Anubis đó.” Nghe lời của Chung Hán Nghĩa, Độc Xà cũng dần dần bình tĩnh lại, phải biết rằng trực giác chính xác của Chung Hán Nghĩa rất nổi tiếng trong giới đạo mộ, lẽ nào Diệp thống lĩnh thật sự có thể giết chết hai con Anubis đó.

“Chị A Ngưng, anh Trường Ca sẽ không sao chứ.” Doãn Nặc trong thời gian ngắn đã quen thân với A Ngưng và Thanh Thanh Mạn, lo lắng hỏi A Ngưng.

“Yên tâm đi, Trường Ca chắc chắn sẽ không sao, em phải tin tưởng anh ấy.” A Ngưng xoa đầu Doãn Nặc, nhẹ nhàng nói.

Phía bên kia, chiến trường của Diệp Trường Ca.

“Gầm!” Hai con Anubis đó cũng đã nhận ra kẻ xâm nhập là Diệp Trường Ca, liền sử dụng vũ khí của mình là lưỡi hái khổng lồ, tấn công về phía Diệp Trường Ca.

Diệp Trường Ca né được vài đòn tấn công, ánh mắt lạnh lùng nói.

“Hai con chó vô dụng, Horus phái hai con phế vật như chúng mày

ra canh cửa, đúng là hết thời rồi, nếu đã như vậy, thì tao tiễn chúng mày một đoạn." Lời nói của Diệp Trường Ca, Anubis có chút linh trí căn bản không hiểu, nhưng cả hai đều cảm thấy con người này đang chế nhạo chúng.

"Gầm!" Ngay sau khi Anubis tấn công Diệp Trường Ca, đột nhiên một trận pháp Bát Quái màu vàng xuất hiện lấy Diệp Trường Ca làm trung tâm.

"Ngũ tạng huyền minh, thanh long bạch hổ, đối trượng phân vân, chu tước thị vệ thân hình, cấp cấp như luật lệnh." Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, Lệnh thứ ba – Truy Hồn Lệnh!

Diệp Trường Ca trực tiếp truyền một lượng lớn linh khí vào, ép Truy Hồn Lệnh biến thành Truy Sát Lệnh.

Đột nhiên, một người khổng lồ trung niên cao hàng trăm mét, cầm một cây búa lớn, mặc áo giáp màu xanh lam xuất hiện sau lưng Diệp Trường Ca, người khổng lồ này chính là Cự Linh Thần trong Tây Du Ký.

Diệp Trường Ca liếc nhìn Cự Linh Thần phía sau, cũng nhẹ nhàng cười một tiếng, không uổng phí nhiều linh khí như vậy để triệu hồi ra Cự Linh Thần.

"Cự Linh Thần, giết chúng cho ta." Diệp Trường Ca trực tiếp ra lệnh cho Cự Linh Thần có ý thức mờ nhạt.

Cự Linh Thần cũng nghe theo lời của Diệp Trường Ca, trực tiếp vung cây búa lớn của mình.

Hai con Anubis căn bản không thể so sánh với Cự Linh Thần do Diệp Trường Ca triệu hồi, trực tiếp bị đánh cho liên tiếp bại lui, không đến vài phút, hai con Anubis đã bị Cự Linh Thần tiêu diệt.

Thấy Anubis đã bị Cự Linh Thần tiêu diệt, Diệp Trường Ca cũng

khiến Cự Linh Thần biến mất.

Phía bên kia, tất cả mọi người bao gồm cả A Ngưng và Thanh Thanh Mạn đều kinh ngạc nhìn Diệp Trường Ca phía trước.

A Ngưng và Thanh Thanh Mạn với tư cách là người phụ nữ và nha hoàn của Diệp Trường Ca đã từng chứng kiến sự lợi hại của anh, nhưng không ngờ, Diệp Trường Ca lại trực tiếp triệu hồi ra Cự Linh Thần trong Tây Du Ký.

"Trời ơi trời ơi, Diệp thống lĩnh là thần tiên sao?

Lại có thể triệu hồi ra Cự Linh Thần." Độc Xà mắt trợn tròn như quả bóng, kinh ngạc hét lớn.

"Má ơi, hỏi lão tử, lão tử làm sao biết được." Chung Hán Nghĩa cũng mất đi vẻ bình tĩnh thường ngày, cũng kinh ngạc điên cuồng văng tục.

"Diệp thống lĩnh thật là thần tiên." Đại Bưu cũng giả vờ làm người có văn hóa, cảm thán về Diệp Trường Ca.

Phía bên kia của chị em nhà Đông Phương.

"Chị, em cuối cùng cũng biết tại sao đại tỷ lại muốn chúng ta để lại ấn tượng tốt với Diệp Trường Ca." Đông Phương Nhã Nam cũng cười khổ nói với Đông Phương Yêu Nhiễm.

Đông Phương Yêu Nhiễm im lặng, may mà lúc trước không tranh giành làm thống lĩnh, không thì không biết có bị Diệp Trường Ca tát một phát chết không.

"Haiz, chị, sau này em kết hôn, chồng em có thể vừa đẹp trai vừa mạnh mẽ như Diệp Trường Ca không nhỉ." Nghe lời nói ngây thơ của Đông Phương Nhã Nam, Đông Phương Yêu Nhiễm đáp lại một câu.

"Em gái ngốc, đừng mơ nữa, trên thế giới này e là chỉ có một mình

Diệp Trường Ca như vậy thôi, sẽ không có người thứ hai đâu." Tuy Đông Phương Yêu Nhiễm nói vậy, nhưng cũng không dám nói thẳng, dù sao cũng sợ đả kích sự mong đợi về tương lai của Đông Phương Nhã Nam.

"Không đâu, sau này nếu không gặp được người vừa mạnh mẽ vừa đẹp trai như Diệp Trường Ca, em nhất định không lấy chồng." Gương mặt nhỏ nhắn của Đông Phương Nhã Nam cũng kiên định nói.

"Vậy thì em chuẩn bị ở vậy cả đời đi." Đương nhiên câu nói này Đông Phương Yêu Nhiễm chỉ nghĩ trong lòng, không dám nói thẳng với Đông Phương Nhã Nam.

Nhìn vẻ mặt đầy mong đợi của Đông Phương Nhã Nam, Đông Phương Yêu Nhiễm cũng cảm thấy bi ai cho em gái mình, còn về chuyện kết hôn sau này?

Nói nhảm, Đông Phương Yêu Nhiễm đã tự mình thừa nhận sẽ không kết hôn, chuyện này đã lan truyền khắp giới đạo mộ, Đông Phương Yêu Nhiễm cả đời sẽ không kết hôn, đương nhiên nếu sau này gặp được người vừa ý, thì "thật thơm".

"Chúng ta đi thôi." Lúc này Chung Hán Nghĩa đứng ra, nói với mọi người, khi nói ánh mắt cũng không ngừng lóe lên, nếu ngôi mộ này thật sự là mộ thần, vậy thì Diệp Trường Ca có lẽ sẽ dẫn dắt họ đạo mộ thành công.

Phía bên kia, Diệp Trường Ca liếc nhìn đội ngũ đông đảo phía sau, rồi lại bắt đầu giao lưu với hệ thống.

"Hệ thống, tại sao ta lại nhận được mười nghìn điểm đạo mộ, không phải hoàn thành nhiệm vụ mới có thưởng sao?" "Trong nhiệm vụ thần mộ của hệ thống, chém giết bất kỳ thứ gì cũng có thể nhận được điểm đạo mộ, ta không nói cho ngươi biết sao?" Nghe giọng điệu đáng ăn đòn của hệ thống, Diệp Trường Ca thầm chửi trong

lòng.

Chương 98

"Nói vớ vẩn, chức năng hệ thống còn chưa giải thích hết cho tôi, cứ phải để tôi vô tình kích hoạt thì cậu mới chịu nói, nghỉ việc đi hệ thống." "Hệ thống không nói cho ngươi biết và o(*￣ ￣*)o…" "…" Nhìn biểu cảm văn tự của hệ thống, Diệp Trường Ca tỏ ra mình tuyệt đối bị ghê tởm.

Không đến một phút sau, những người còn lại cũng đã đi đến bên cạnh Diệp Trường Ca, ánh mắt vô cùng nồng nhiệt nhìn anh, đương nhiên ánh mắt nồng nhiệt này không phải kiểu yêu thích, mà là sùng bái.

"Đi thôi." Diệp Trường Ca liếc nhìn mọi người phía sau, vẫy tay ra hiệu cho họ đi theo.

"Vâng!" Tiếng của mọi người như muốn xuyên thủng mây xanh, sau đó vô cùng chỉnh tề đi theo Diệp Trường Ca, người không biết còn tưởng đám người này là quân nhân.

"Ầm." Đột nhiên sâu trong kim tự tháp vang lên một tiếng động lớn, sau đó bắt đầu rung chuyển.

"Tình hình gì thế, kim tự tháp này lớn như vậy, sao lại có thứ gì khiến nó rung chuyển được." Diệp Trường Ca và mọi người đều vội vàng bám vào những thứ có thể bám được, để không bị rơi xuống, Chung Hán Nghĩa nghiến răng, ánh mắt kinh ngạc nói.

"Lão đại, cứu tôi." "Cứu tôi, tôi không muốn chết." … Lúc này đội ngũ đã bắt đầu xuất hiện thương vong, có mấy người không bám chắc, trực tiếp bị hất văng ra ngoài.

Lão đại của mấy người bị rơi xuống cũng có vẻ mặt đau đớn, phải biết rằng mỗi người anh em ít nhất cũng đã theo họ năm năm, năm

năm đủ để một đứa trẻ biết nói biết đi và vào nhà trẻ rồi.

Diệp Trường Ca nhíu mày nhìn về phía sau, nhưng không làm gì cả, đối với đội ngũ được thành lập tạm thời này, lại không phải đội ngũ trực thuộc của mình, người chết bao nhiêu, cũng không phải chuyện của anh.

Vài phút sau, kim tự tháp cũng đã ổn định lại, mọi người cũng cẩn thận bước xuống mặt đất.

"Phù, may quá, nếu cứ giữ như vậy, đội ngũ căn bản không thể tiến lên được." Đại Bưu cũng nhẹ nhõm cười nói.

"Hứ." Độc Xà khinh thường liếc nhìn Đại Bưu, sau đó cười lạnh nói.

"Muốn chết à?

Độc Xà?" Đại Bưu cũng tức giận không thôi, ánh mắt càng lóe lên sát khí, nếu không phải vì nể mặt Diệp Trường Ca, tạm thời kết minh với Độc Xà, không thì đã sớm giao chiến trong mộ rồi.

"Hai người đang làm gì vậy, bây giờ đạo mộ là quan trọng nhất, tôi không cần biết hai người có thù oán gì, ra khỏi mộ rồi tùy ý giải quyết." Diệp Trường Ca nhíu mày nhìn hai bên, giọng trầm trọng nói, nếu hai người thật sự giao chiến, anh không ngại cho họ một ấn tượng sâu sắc.

"Hứ, hôm nay tôi nể mặt Diệp thống lĩnh, ra khỏi mộ, mày đừng có chạy." Độc Xà thu lại con dao găm tẩm độc, khinh thường nói với Đại Bưu.

"Tôi thấy là mày đừng có chạy thì đúng hơn, Độc Xà, mỗi lần chúng ta giao đấu, không phải lần nào tôi cũng thắng nhiều thua ít sao, con rắn phế vật." "…" Độc Xà nghe lời của Đại Bưu, lập tức nổi giận, lại rút ra con dao găm tẩm độc, nhưng ngay lập tức bị một

người đá bay đi.

“Hai người cãi nhau đủ chưa, nếu chưa đủ, vậy tôi làm đối thủ của hai người.” Diệp Trường Ca không hề giữ lại mà dồn toàn bộ sát khí và khí thế lên người Độc Xà và Đại Bưu, giọng nói lạnh lẽo vô cùng.

Cảm nhận được sát khí và khí thế kinh khủng, đầu óc hai người lập tức trống rỗng, cơ thể cũng vô thức quỳ xuống.

Mặc dù Diệp Trường Ca không dồn sát khí và khí thế lên người họ, nhưng hơi thở của mọi người cũng vô thức trở nên nặng nề, đều mơ hồ cảm nhận được sự lợi hại của Diệp Trường Ca.

Một lúc sau, Diệp Trường Ca mới thu lại.

Hai người quỳ trên đất, cũng lập tức hít thở không khí một cách nặng nhọc, mồ hôi cũng đã ướt đẫm quần áo trên người.

Một lúc sau, hai người cũng đứng dậy, nhưng đều ngầm hiểu ý không nói gì, chỉ nhận lấy bình nước từ thuộc hạ, uống một ngụm.

“Đi thôi.” Diệp Trường Ca nhìn bộ dạng của hai người, cũng âm thầm gật đầu, sau đó ra lệnh cho mọi người.

Mọi người cũng đi sâu vào trong một cách hùng dũng, phía sau Độc Xà và Đại Bưu vẫn luôn cúi đầu không nói gì, nói thật thì lúc đó là khoảnh khắc hai người họ gần với tử thần nhất.

“Lão đại, không sao chứ.” Đệ tử của Độc Xà cũng lo lắng hỏi hắn.

Độc Xà lắc đầu tỏ ý không sao, chỉ là tinh thần bị chấn động, thể xác không bị thương.

“Đợi đã, Diệp thống lĩnh, phía trước có thi khí rất nặng.” Lúc này, một thanh niên khoảng hai mươi tuổi hét lên với Diệp Trường Ca.

“?” Diệp Trường Ca liếc nhìn thanh niên đó một cái, rồi lại hỏi

Đại Bưu, dù sao quần áo của thanh niên đó cũng giống của phe Đại Bưu.

"À, Diệp thống lĩnh, đây là người có mũi chó nổi tiếng trong đội của tôi, từ nhỏ mũi của cậu ta đã có thể ngửi được những thứ mà người khác không ngửi được và ở những nơi xa hơn, cậu ta là bạn chơi từ nhỏ của tôi, lớn lên cùng nhau, lúc đó chưa có tên, tôi đặt cho cậu ta một cái tên là Nhị Cẩu Tử." Đại Bưu cũng gượng cười với Diệp Trường Ca, bắt đầu giới thiệu về thanh niên đó.

Nghe Đại Bưu nói vậy, Diệp Trường Ca kỳ lạ nhìn Nhị Cẩu Tử một cái, tuy sớm đã biết phía trước có thi khí nặng, nhưng không ngờ lại có người có thể ngửi ra được, quả nhiên rừng lớn rồi, chim gì cũng có.

"Vậy, Nhị Cẩu Tử, thi khí cụ thể ở đâu?" Diệp Trường Ca cũng lộ ra ánh mắt hứng thú, khoanh tay hỏi Nhị Cẩu Tử.

Nhị Cẩu Tử nghe vậy nhưng không trả lời câu hỏi của Diệp Trường Ca ngay, mà dùng sức hít không khí bằng mũi.

Các cô gái bên cạnh Diệp Trường Ca cũng lộ ra ánh mắt hứng thú với Nhị Cẩu Tử, đương nhiên là ánh mắt hứng thú với cái mũi của cậu ta.

"Diệp thống lĩnh, ở phía trước năm trăm mét, rẽ trái, thi khí rất nặng." Thời gian cũng đã qua vài phút, đột nhiên Nhị Cẩu Tử dường như đã ngửi ra, vẻ mặt nghiêm trọng nói với Diệp Trường Ca.

Thấy Nhị Cẩu Tử báo cáo chính xác vị trí, ánh mắt Diệp Trường Ca cũng lộ ra một tia tán thưởng, cậu ta nói không sai, phía trước năm trăm mét rẽ trái đúng là có thi khí nặng.

"Đi thôi, chúng ta tiếp tục tiến lên, lát nữa chuẩn bị chiến đấu." Diệp Trường Ca thản nhiên nói với mọi người phía sau, tuy phía

trước có thi khí nặng, nhưng anh có thể cảm nhận được cũng chỉ có vài trăm con mà thôi, đối với những thành viên tinh anh của các thế lực này, đơn giản chỉ là chuyện nhỏ.

Mọi người phía sau cũng bình thản rút vũ khí ra, đối với việc xuống mộ giết mấy thứ để tế trời thì mỗi lần đều là chuyện phải làm, tuy lần này thứ để tế trời có chút không ổn, nhưng không phải vẫn là thứ để tế sao.

Chương 99

“Được rồi, dừng lại.” Diệp Trường Ca nhìn hai lối đi bên trái và bên phải phía trước, lộ ra một nụ cười, nhưng sau đó lại ngạc nhiên nhìn Nhị Cẩu Tử đang có vẻ mặt bình thản ở phía sau.

Nhị Cẩu Tử cũng nhận ra ánh mắt của Diệp Trường Ca, lộ ra một nụ cười chân thành.

Diệp Trường Ca nhìn bộ dạng của Nhị Cẩu Tử, khẽ nheo mắt, sau đó vẫy tay ra lệnh cho mọi người.

“Chuẩn bị chiến đấu.” Trong đám đông, Nhị Cẩu Tử nghe lệnh của Diệp Trường Ca, nụ cười ‘chân thành’ đó càng thêm rạng rỡ.

Đúng lúc này, những bức tường hai bên đột nhiên nổ tung, vô số xác ướp từ hai bên tường tràn ra, nhưng không chỉ có vậy, hai lối đi phía trước cũng đột nhiên chạy ra một đống xác ướp.

“Nhị Cẩu Tử, không chỉ có lối đi bên trái, mà xung quanh đều là xác ướp.” Đại Bưu tiện tay chém chết một con xác ướp, sau đó tức giận gầm lên với Nhị Cẩu Tử.

“Tôi, tôi không biết, tôi chỉ ngửi thấy có ở lối đi bên trái thôi.” Nhị Cẩu Tử cũng hoảng hốt vẫy tay với Đại Bưu.

Nhìn bộ dạng của Nhị Cẩu Tử, Đại Bưu cũng không nỡ trách mắng, chỉ đành để lại một câu nhanh chóng chiến đấu, rồi chạy đi giúp anh em của mình.

Phía bên kia Chung Hán Nghĩa cũng vừa nổ súng vừa tìm cách thoát ra.

“Chết tiệt, sao lại có nhiều xác ướp như vậy, thông tin của Nhị Cẩu Tử lại sai, không nên như vậy.” Chung Hán Nghĩa thường xuyên

xuống mộ cùng Đại Bưu, lúc xuống mộ Đại Bưu cũng thường xuyên mang theo Nhị Cẩu Tử, đối với sự lợi hại của mũi Nhị Cẩu Tử, Chung Hán Nghĩa biết rất rõ.

"Người của Uông gia, hay là người của thế lực khác?" Diệp Trường Ca nhìn Nhị Cẩu Tử đang giết địch phía trước, khẽ nheo mắt, thầm nghĩ.

"Mọi người mau tránh ra." Lúc này Đông Phương Yêu Nhiễm ra tay, chỉ nghe một tiếng quát khẽ, không biết từ đâu lấy ra hai quả lựu đạn đầy tính công nghệ.

"Ầm ầm." Chỉ thấy hai quả lựu đạn đó, một quả lập tức nổ tung, biến thành một đám lửa lớn, ngay lập tức thiêu chết những con xác ướp ở phía trước, quả còn lại không biến thành lửa, mà trực tiếp nổ giữa đám xác ướp, phạm vi nổ còn lên đến năm mươi mét.

"Đến lượt em, mọi người tránh ra." Lúc này Đông Phương Nhã Nam cầm khẩu súng công nghệ cao chạy lên phía trước, chỉ thấy cô ấn một nút, khẩu súng công nghệ cao lập tức biến thành một khẩu súng khổng lồ giống như vũ khí phát ra tia laze.

Một luồng đạn ánh sáng màu xanh lam từ vũ khí khổng lồ trong tay Đông Phương Nhã Nam bắn ra, quét một vòng, không chỉ lập tức làm nổ tung thân thể của những con xác ướp đó, mà còn tạo ra một lớp băng.

"Trời ạ, hai con mụ này sao lại mạnh như vậy." Nhị Cẩu Tử thấy hai chị em nhà Đông Phương lợi hại như vậy, sắc mặt vô cùng khó coi, mồ hôi từng giọt rơi xuống đất.

"Không được, nhiệm vụ đại nhân giao cho mình phải hoàn thành, dù không lấy được thứ đó, cũng phải để Diệp Trường Ca chôn cùng ở đây." "Nhị Cẩu Tử, sao vậy, sắc mặt khó coi thế." Lúc này một thanh niên trạc tuổi Nhị Cẩu Tử vỗ vai cậu ta nói.

Nhị Cẩu Tử nhìn người đó, trong mắt lóe lên một tia áy náy, sau đó nhanh chóng che giấu đi, gượng cười nói.

“Không sao, tôi chỉ hơi đau đầu thôi.” “Đau đầu?

Có cần thuốc đặc hiệu không, đợi chút, tôi đi tìm lão đại.” “Không, không cần, không sao đâu, không cần lãng phí thuốc đặc hiệu.” “Vậy, được thôi.” “Xin lỗi các vị huynh đệ Tá Lĩnh, mười hai năm qua cảm ơn sự chăm sóc của mọi người.” Nhị Cẩu Tử chậm rãi liếc nhìn các huynh đệ Tá Lĩnh, rồi cởi áo khoác ngoài ra.

Ngay khi sắp ấn một nút, một bàn tay đã nắm lấy tay của Nhị Cẩu Tử.

Nhị Cẩu Tử cũng không do dự, lập tức bắt đầu phản công, nhưng đột nhiên chân truyền đến cơn đau dữ dội, khiến cậu ta quỳ xuống.

Diệp Trường Ca khinh miệt liếc nhìn Nhị Cẩu Tử bị đánh quỳ trên đất, rồi vỗ tay, vẻ mặt khinh thường nói.

“Người của Uông gia, đều thích chơi trò thâm nhập à, trên người còn gắn cả tên lửa.” Tiếng nói chuyện và tiếng súng ồn ào ban đầu đều bị lời nói của Diệp Trường Ca làm cho kinh ngạc đến mức dừng lại.

“Nhị Cẩu Tử!?” Mọi người đều quay đầu lại nhìn, người của Tá Lĩnh không nhìn thì thôi, nhìn một cái giật mình, chỉ thấy Nhị Cẩu Tử mặt mày trắng bệch, lộ ra vẻ đau đớn.

“Chuyện gì vậy Diệp thống lĩnh.” Đại Bưu mặt mày kinh ngạc nhìn Nhị Cẩu Tử, rồi hoảng hốt hét lớn hỏi Diệp Trường Ca.

Diệp Trường Ca liếc nhìn Đại Bưu, rồi lười biếng nói.

“Còn hỏi à, dù sao tên nhóc này cũng là người của Uông gia, lúc trước thông tin hắn đưa ra là đúng, nhưng sau đó, rõ ràng xung quanh đã tập trung xác ướp, nhưng hắn không nổ một phát súng nào, đợi đến

lúc nguy cấp nhất." "Hê, trên người tên nhóc này lại được cải tạo thành tên lửa, thật thú vị." Nghe Diệp Trường Ca giải thích, sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi, ánh mắt lạnh lùng nhìn Nhị Cẩu Tử đang cúi đầu.

"Tao phải giết hết đám người đáng chết của Uông gia." Lúc này một người đàn ông trung niên vạm vỡ điên cuồng lao về phía Nhị Cẩu Tử.

"Hiểu Minh ca đừng manh động." "A, chúng tôi cũng hận Uông gia, nhưng đừng manh động." Những người quen biết bên cạnh người đàn ông trung niên đó đều giữ chặt anh ta, la lớn đừng manh động.

"Nếu không, nếu không phải vì Uông gia, con trai tôi cũng sẽ không chết." Người đàn ông trung niên đó giãy giụa một lúc, sau đó toàn thân dường như không còn sức lực, ngã xuống đất, che mặt đau đớn gào thét.

Diệp Trường Ca nhìn cảnh này, bất ngờ nhướng mày, xem ra các thành viên tinh anh của các thế lực lớn nhỏ đều biết Uông gia, xem ra không quá ngu ngốc.

"Nói cho tao biết, mày không phải người của Uông gia." Đại Bưu toàn thân run rẩy, mặt mày trắng bệch nói với Nhị Cẩu Tử đang quỳ trên đất.

"Xin lỗi, Đại Bưu ca." Lời nói của Nhị Cẩu Tử, khiến tia hy vọng cuối cùng trong mắt Đại Bưu tan biến, ánh mắt trống rỗng vô cùng.

Mười hai năm trước, tại Tá Lĩnh.

"Này nhóc, mới đến à." Đại Bưu lúc nhỏ nhìn đứa trẻ ăn xin toàn thân rách rưới, bẩn thỉu hỏi.

Đứa trẻ ăn xin đó không dám nhìn Đại Bưu, rụt rè nói.

"Chào, tôi là người mới." Lúc đó là bạn chơi của Đại Bưu.

Chương 100

“Đại Bưu ca, mau đi thôi, người nó hôi quá.” “Đúng vậy, Đại Bưu ca, chúng ta đi thôi.” “Thằng ăn xin hôi thối, mau cút đi.” Nghe những lời sỉ nhục của những đứa trẻ đó, đứa trẻ ăn xin đó càng thêm tự ti, sợ đám người này cũng giống như đám người tranh giành thức ăn với mình, đánh đập mình.

“Được rồi!

Đừng nói nữa.” Đại Bưu cũng không nghe lọt tai nữa, lớn tiếng quát đám trẻ đó.

“Mày dám quát tao, Đại Bưu, được lắm, Đại Bưu mày xong rồi, tao không chơi trò đạo mộ với mày nữa.” Một đứa trẻ cầm đầu, tức giận chỉ vào Đại Bưu nói, sau đó trực tiếp dẫn mấy đứa trẻ còn lại đi.

“Xin, xin lỗi.” Đứa trẻ ăn xin cũng cắn môi dưới bẩn thỉu, nghẹn ngào nói.

“Không sao, mà cậu tên gì.” Đại Bưu cũng giả vờ thoải mái vẫy tay, sau đó không hề chê bẩn mà đặt tay lên vai đứa trẻ ăn xin.

“Tôi, không có tên.” Đứa trẻ ăn xin cũng im lặng một lúc, bình tĩnh nói.

Đại Bưu cũng ngẩn ra, sau đó cười lớn nói.

“Aiya, sao lại không có tên được, sau này gọi là Nhị Cẩu Tử nhé, thế nào.” “Tôi, tôi tên Nhị Cẩu Tử?” “Đúng, tên Nhị Cẩu Tử.” “Tôi có tên rồi, tôi có tên rồi, tốt quá.” Ánh nắng hoàng hôn chiếu xuống cũng làm cho bóng của hai đứa trẻ trong sân ngày càng dài.

Một năm sau, Nhị Cẩu Tử thể hiện ra cái mũi cực kỳ lợi hại của mình, trong những lần xuống mộ cũng giúp người của Tá Lĩnh tránh

được nhiều lần nguy hiểm.

Sáu năm sau.

“Đang buồn rầu vì không có thực lực à, Đại Bưu ca.” Nhị Cẩu Tử nhìn thiếu niên gầy yếu đang ngồi trên ghế phía trước hỏi.

Đại Bưu chậm rãi mở mắt, cay đắng nói.

“Ừ, cậu đã trở thành người nổi tiếng trong Tá Lĩnh, còn tôi thì thành phế vật rồi.” “Đừng nói vậy mà Đại Bưu ca, hì hì, tôi tìm được cho anh một thứ tốt này, đoán xem.” Nhị Cẩu Tử bí ẩn cười nói với Đại Bưu.

“Không phải lại mang cho tôi đồ sứ chứ.” Nghe Nhị Cẩu Tử nói vậy, Đại Bưu không hề kích động, cạn lời nói với Nhị Cẩu Tử.

“Khụ khụ, lần này tuyệt đối là thứ tốt, nhìn này, Bách niên xà yêu đan đó.” Chỉ thấy Nhị Cẩu Tử từ trong lòng lấy ra một viên đan dược màu xanh.

“Bách niên xà yêu đan?” Đại Bưu kinh ngạc vội vàng, nhìn trái nhìn phải viên xà yêu đan.

“Không sai, cho Đại Bưu ca, chắc chắn có thể khiến anh trở nên mạnh mẽ.” “Nhị Cẩu Tử, trả lời tôi, có phải cậu đã đổi hết điểm cống hiến để lấy viên đan dược này không.” Đại Bưu nhận lấy Bách niên xà yêu đan trong tay Nhị Cẩu Tử, trong mắt lập tức ngấn lệ, mắt đỏ hoe, giọng khàn khàn nói.

Nhị Cẩu Tử nghe lời của Đại Bưu, mắt có chút nhìn lên, giả vờ thoải mái nói.

“Làm gì có, sao tôi có thể dùng hết được chứ, tôi chỉ dùng một nửa thôi, anh không phải không biết cống hiến của tôi cho gia tộc đâu.” Đại Bưu nghe lời của Nhị Cẩu Tử, nước mắt lập tức tuôn trào, hắn biết tình hình của Nhị Cẩu Tử, nói hay thì là giúp người ta tránh

nguy hiểm trong mộ, nói khó nghe thì chỉ là một người dẫn đường mà thôi, Bách niên xà yêu đan tuy không quá quý giá nhưng cũng ở mức trung bình.

Năm đó, Đại Bưu lại hoàn mỹ hấp thu sức mạnh của Bách niên xà yêu đan, dẫn dắt huynh đệ Tá Lĩnh đạo hết mộ hung này đến mộ hung khác.

Nhưng Đại Bưu không quên người huynh đệ tốt của mình là Nhị Cẩu Tử, đã cho cậu ta sáu phần mười điểm cống hiến, để cậu ta cùng mình thăng cấp thành thành viên tinh anh.

Phải biết rằng sáu phần mười của Đại Bưu lúc đó gấp năm lần điểm cống hiến của Nhị Cẩu Tử.

"Tại sao lại gia nhập Uông gia, từ mười hai năm trước đã là người của Uông gia rồi!?" Đại Bưu từ thắt lưng rút ra một con dao găm, trực tiếp đâm vào đầu gối của Nhị Cẩu Tử, mắt đỏ hoe vô cùng, giọng khàn khàn nói.

"Ba năm trước, người tôi thích là người của Uông gia, cô ấy muốn tôi gia nhập Uông gia, lúc đó tôi không nghĩ nhiều, tôi trực tiếp đồng ý gia nhập Uông gia." Nhị Cẩu Tử dường như không cảm nhận được cơn đau ở chân, giọng điệu vô cùng bình ổn và lạnh lùng nói.

"Nói cho tao biết, những tổn thất về tình báo mấy năm qua và lần trước chết mấy chục huynh đệ ở ngôi mộ đó cũng là do mày làm." Đại Bưu trực tiếp kề dao găm vào cổ Nhị Cẩu Tử, giọng khàn khàn gầm lên.

"Cũng là tôi làm, chuyện tổn thất mấy chục tỷ lần trước, tôi đã báo tình báo cho Uông gia, Uông gia sau đó nói cho người của phe Độc Xà." Nhị Cẩu Tử bây giờ chỉ muốn chết, đã phản bội huynh đệ Tá Lĩnh, nhưng lại có lý do phải làm.

“Chết tiệt!” Đại Bưu vừa đau khổ vừa phẫn nộ trực tiếp bẻ gãy tay còn lại của Nhị Cẩu Tử.

Nhị Cẩu Tử dường như không cảm thấy đau đớn, vẫn bình tĩnh, ngay cả một tiếng rên cũng không có.

“Lần đó một năm trước chỉ có tao và mày sống sót trở về từ ngôi mộ đó, cũng là do mày làm?” “Không sai, là tôi làm, Uông gia ra lệnh cho tôi làm, bảo tôi giết hết tất cả mọi người trừ anh.” Lời nói bình tĩnh của Nhị Cẩu Tử, khiến Đại Bưu tức đến run người, một phần nhỏ mái tóc đen trên đầu lại bắt đầu bạc đi với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

“Tại sao lại phản bội tao, phản bội huynh đệ Tá Lĩnh, không thể vì một người mà phản bội tất cả chúng ta.” Nghe lời của Đại Bưu, Nhị Cẩu Tử im lặng, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Đại Bưu.

Mọi người xung quanh cũng bắt đầu cảnh giác với Nhị Cẩu Tử, sợ cậu ta trước khi chết làm liều.

“Bởi vì anh!” “Bởi vì tao?” Nghe Nhị Cẩu Tử nói, đầu óc Đại Bưu một trận hoang mang, lẽ nào mình gia nhập Uông gia?

Không thể nào, mình không nhớ.

“Bởi vì anh bị người Uông gia hạ cổ, ba năm trước đã trúng cổ trùng.” “Tao?

Trúng cổ, không thể nào, nếu tao thật sự trúng đã ba năm chắc chắn sẽ phát hiện ra điều bất thường.” Nghe Nhị Cẩu Tử nói vậy, Đại Bưu không tin nói.

“Ba năm trước, tôi đúng là mơ mơ hồ hồ gia nhập Uông gia, nhưng họ cũng nhận ra tôi căn bản không thể khống chế, nhưng lại không nỡ bỏ một nhân tài như tôi, họ biết anh là người quan trọng nhất trong cuộc đời tôi, nên trực tiếp hạ cổ anh.” Nhị Cẩu Tử lắc đầu,

vẻ mặt bình tĩnh nói với Đại Bưu.

"Và, tôi đúng là đã phát hiện anh trúng cổ ba năm trước, ở vị trí tâm mạch của anh, lúc đó tôi đành phải đồng ý phản bội huynh đệ Tá Lĩnh, nhưng đồng thời tôi cũng yêu cầu họ không được làm hại anh." Đại Bưu nghe xong, sợ hãi lùi lại mấy bước, không ngờ Nhị Cẩu Tử không phải phản bội, mà là vì mình mà phản bội cả Tá Lĩnh.

Chương 101

“Thực ra cậu, có thể đã bị người Uông gia lừa.” Diệp Trường Ca dùng Thần Thú Chi Đồng nhìn vào cơ thể Đại Bưu, ánh mắt có chút ngạc nhiên nói với Nhị Cẩu Tử.

“Cái gì?

Không thể nào, ba năm trước tôi đúng là đã dùng thứ đó của Uông gia, kiểm tra ra tâm mạch của Đại Bưu ca đúng là có cổ trùng.” Nhị Cẩu Tử mạnh mẽ ngẩng đầu, kinh ngạc hét lên với Diệp Trường Ca.

“Dùng đồ của Uông gia, để kiểm tra cổ do Uông gia hạ, cậu không ngốc chứ.” Diệp Trường Ca cũng cạn lời nhìn Nhị Cẩu Tử, sau đó quay người ra hiệu cho Thần Đồ.

Thần Đồ ở bên cạnh cũng phối hợp đi đến bên cạnh Đại Bưu, nắm lấy tay hắn cảm nhận tình trạng cơ thể hắn.

“Không có cổ trùng, chỉ là do khí huyết công tâm, các cơ quan trong cơ thể tạm thời có chút suy yếu.” Vài phút sau, Thần Đồ cũng mở mắt ra, giọng điệu có chút ngạc nhiên kỳ lạ nói.

“Cái gì?

Người Uông gia lừa tôi?” Nhị Cẩu Tử nghe lời của Thần Đồ, lập tức mặt mày thất thần, không ngờ ba năm qua, lại làm việc vô ích, cơ thể còn bị cải tạo thành tên lửa hình người.

“Nhị Cẩu Tử, … lúc đầu không nên gia nhập Uông gia, cậu không phải không biết Uông gia âm hiểm, đám người điên của Uông gia còn cải tạo cậu thành thứ để tế trời,…” Đại Bưu cũng đã hoàn toàn hết giận với Nhị Cẩu Tử, hoàn toàn biến mất, không ngờ Uông gia lại lợi dụng mình để khống chế Nhị Cẩu Tử, không chỉ khiến Nhị Cẩu Tử

tiết lộ tình báo của Tá Lĩnh mà còn cải tạo cậu ta thành tên lửa hình người.

"Đại Bưu ca mau đi đi, tôi cảm thấy Uông gia chuẩn bị bắt đầu điều khiển tôi, để tôi tự nổ tung." Đột nhiên khuôn mặt Nhị Cẩu Tử bắt đầu méo mó, tay phải run rẩy ấn một nút trên ngực.

"Còn nữa, Diệp thống lĩnh, mức độ cảnh giác của Uông gia đối với ngài đã đạt cấp SSS, sau này tuyệt đối phải cẩn thận, trong thời gian ngắn… a! không, không phải họ sẽ ra tay với ngài, mà sẽ có một…" Nhị Cẩu Tử mặt mày điên cuồng khó khăn gầm lên với Diệp Trường Ca, đưa ra thông tin cuối cùng cho anh, nhưng càng về sau, cơ thể cậu ta trực tiếp bắt đầu méo mó, đến cuối cùng cơ thể hoàn toàn biến dạng.

Chỉ còn lại một đống linh kiện, và một quả tên lửa.

"Tên lửa R-36M, tuy kích thước có hơi nhỏ, nhưng uy lực dường như đã được Uông gia cải tạo, đặc biệt lớn." Bái gia liếc nhìn quả tên lửa đó, sau đó lập tức nhận ra nó là gì.

Lúc này, quả tên lửa trên đất đột nhiên dần dần phát sáng rồi chuyển sang màu đỏ.

"Không hay rồi, sắp nổ rồi, mọi người mau chạy về phía trước." Là người hiểu biết về quân sự, Bái gia cũng biết quả tên lửa này sắp nổ, lập tức sắc mặt thay đổi, hoảng hốt hét lên với mọi người.

Diệp Trường Ca cũng nhìn ra quả tên lửa này sắp nổ, một bước nhanh chóng chạy đến bên cạnh quả tên lửa đó, chỉ thấy anh từ từ ngồi xổm xuống.

"Song Chỉ Tham Động." Diệp Trường Ca duỗi hai ngón tay ra.

"Má ơi, uy lực bên trong quả tên lửa này quá lớn, ngay cả tôi cũng cảm thấy đau." Diệp Trường Ca cảm nhận hai ngón tay bị nhiệt

lượng bên trong thiêu đốt, trong lòng cũng kinh hô.

"Phù, may mà có Diệp thống lĩnh, không thì chúng ta đều toi đời rồi." Độc Xà cũng thấy Diệp Trường Ca dường như đã ngăn chặn được quả tên lửa có uy lực cực lớn đó, lập tức cảm thán như sống sót sau kiếp nạn.

"Đám người điên của Uông gia này, ngay cả tên lửa cũng có thể kiếm được, còn cải tạo vào trong cơ thể một người, e là quả tên lửa này mà nổ, chúng ta đều phải bay lên trời." Bái gia thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt vô cùng khó coi nói.

"Nhị Cẩu Tử." Đại Bưu ở bên cạnh vẻ mặt dường như rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại vô cùng bi thương thầm nói.

"Yên tâm, Nhị Cẩu Tử, Đại Bưu ca nhất định sẽ báo thù cho cậu." Phía bên kia Diệp Trường Ca thấy quả tên lửa không nổ nữa, trực tiếp thông báo cho hệ thống thu quả tên lửa đó vào không gian hệ thống.

"Trường Ca, anh, sao lại lỗ mãng như vậy, cho dù anh mạnh, cũng không cần trực tiếp sử dụng Song Chỉ Tham Động." Phía bên kia A Ngưng và hai cô gái còn lại cũng vội vàng chạy đến, thấy hai ngón tay bị bỏng của Diệp Trường Ca, mắt ba cô gái lập tức ngấn lệ, A Ngưng cũng che miệng nghẹn ngào nói.

"Không có chuyện gì lớn, một phút là khỏi." Diệp Trường Ca cử động hai ngón tay, thờ ơ nói, dù sao anh cũng nói thật, với thể chất huyết mạch của mình, một phút sau e là đã lành lặn như cũ.

"Không được, Diệp ca ca, để Hoa Linh băng bó cho anh." Hoa Linh thấy vẻ mặt thờ ơ của Diệp Trường Ca, tưởng anh nói dối, vội vàng lấy ra một cuộn băng gạc, vừa băng bó cho Diệp Trường Ca vừa nhăn cái mũi nhỏ nói.

"Này, Bái gia, quả tên lửa đó mạnh lắm à, ngay cả Diệp Trường

Ca cũng…" An Nham ở bên cạnh rõ ràng không biết uy lực của R-36M, tưởng chỉ là uy lực của tên lửa thông thường, thậm chí lúc chạy còn chạy ở phía sau.

"Tên lửa R-36M là một siêu vũ khí được nghiên cứu bởi E quốc, nếu được trang bị động cơ nhiên liệu rắn, có thể phóng lên với tốc độ điên cuồng, thậm chí có thể phá hủy mục tiêu cách xa 1 vạn km, rất kinh khủng." "Đương nhiên đó chỉ là khi được trang bị động cơ nhiên liệu rắn mới có thể phá hủy mục tiêu cách xa một vạn km, nếu chỉ đơn thuần là nổ, cũng đủ để thổi bay tất cả chúng ta lên trời." Bái gia vỗ vai An Nham, vẻ mặt trêu chọc nói, dù sao lúc trước hắn cũng thấy vẻ mặt không hoảng hốt không vội vàng của An Nham, nên trêu chọc một chút.

"Trời ạ, vậy không phải nếu quả tên lửa đó nổ, thì tôi không phải là người chết thứ hai sao!" An Nham cũng sợ đến mặt mày trắng bệch, lắp bắp nói.

"Không, cậu là người chết đầu tiên, tôi không chết được, tôi có thể sống sót trong phạm vi nổ của quả tên lửa đó." Lúc này Diệp Trường Ca đi đến, vừa hay nghe được cuộc đối thoại của An Nham và Bái gia, vẻ mặt bình thản nói với An Nham.

"Quái vật." Trong lối đi yên tĩnh, giọng nói của Diệp Trường Ca, mọi người đều có thể nghe thấy, trong lòng cũng đồng thời hiện lên hai từ đó.

"Chúng ta tiếp tục tiến lên thôi." Diệp Trường Ca liếc nhìn mọi người, phát hiện mọi người cũng đã dần dần hồi phục, liền nói.

Mọi người cũng nghe lời của Diệp Trường Ca, đều đồng ý tiến lên.

Khi mọi người đi được một lúc, đột nhiên những bức tường và mặt đất xung quanh bắt đầu thay đổi nhanh chóng.

“Chết tiệt, Diệp thống lĩnh, chúng ta bị tách ra rồi.” Lúc này một thanh niên hét lên với Diệp Trường Ca ở phía trước.

“Tôi biết, mọi người chú ý xung quanh, những bức tường và mặt đất này có một số chỗ có độc.” Diệp Trường Ca cũng nhìn ra được cơ quan trận, vội vàng hét lên với mọi người phía sau.

“A!” Lúc này Doãn Nặc thấy mặt đất thay đổi, sáu cây trường mâu vô cùng sắc bén, đang đâm về phía cô với tốc độ cực nhanh, Doãn Nặc cũng hét lên một tiếng thảm thiết.

Ngay khi trường mâu sắp đâm xuyên qua Doãn Nặc, hai ngón tay bị băng gạc bao bọc của Diệp Trường Ca, được phủ thêm sức mạnh của Canh Kim, lập tức quét ngang một cái, chém đứt sáu cây trường mâu đó.

Chương 102

“A, cứu…” “Không, tôi không muốn chết, tôi có…” Mọi người phía sau cũng bắt đầu xuất hiện thương vong, một nửa số người chết đều bị sáu cây trường mâu đâm xuyên qua người, một nửa còn lại bị cơ quan trận đưa đi nơi khác, không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe thấy một tiếng thảm thiết.

“Những cơ quan trận này luôn thay đổi, mọi người tập trung lại một chỗ.” Lúc này Bái gia lên tiếng, chỉ thấy vẻ mặt vô cùng lo lắng.

“Chúng ta không thể ở lại đây, xông về phía trước, phía trước có nơi an toàn.” Diệp Trường Ca cũng vội vàng tìm cách phá giải cơ quan trận, nhưng nhìn khắp nơi cũng không có, đành phải nhìn về phía trước, phía trước vừa hay có một lối đi xuống dưới, sau đó vội vàng nói với mọi người phía sau.

Mọi người cũng tin tưởng lời của Diệp Trường Ca, vội vàng đi theo anh.

“Phía trước có lối đi, Diệp thống lĩnh mau vào trước đi, anh em phía sau đừng chen lấn.” Lúc này phía sau có một người cũng phát hiện ra một lối đi khá nhỏ, lối đi này nhỏ chỉ có thể vào được hai người.

Diệp Trường Ca vội vàng ném Doãn Nặc xuống trước, rồi trực tiếp quay người hét lên.

“Mọi người mau vào trước đi, tôi ở lại cản một lúc.” Nói xong, Diệp Trường Ca trực tiếp chạy về phía sau, dường như đi cản những cơ quan trận đó.

Mọi người cũng cảm động không thôi, chỉ đành lau nước mắt, vội vàng chui vào.

“Làm gì vậy, mau vào đi.” Lúc này Diệp Trường Ca liếc thấy ba cô gái của A Ngưng, giọng trầm xuống nói.

“Em không vào, Diệp ca ca, Hoa Linh cũng muốn giúp anh.” Hoa Linh bĩu môi, gương mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ nghiêm túc nói, A Ngưng và Thanh Thanh Mạn bên cạnh cũng vội vàng gật đầu.

“Giúp tôi à, tôi ở lại cản cơ quan trận không phải vì mọi người.” Diệp Trường Ca cũng dở khóc dở cười nói với ba cô gái.

“A?

X3” Ba cô gái của A Ngưng cũng kinh ngạc nhìn nhau, Diệp Trường Ca không phải vì những người đó sao?

Sao lại thành ra vì họ.

“Aiya, mau vào đi, tôi mới không phải vì họ, lần này tôi làm người lãnh đạo không phải bị mọi người bầu lên à.” Diệp Trường Ca bĩu môi, nói với ba cô gái, dù sao Độc Xà cũng không phải thuộc thế lực chuyên nghiệp, nếu không sợ ba cô gái của A Ngưng chạy hơi chậm ở phía sau, anh mới không khổ sở chạy ra phía sau.

Sau khi vào lối đi, Hoa Linh có chút thất vọng nói với A Ngưng và Thanh Thanh Mạn.

“Xin lỗi, chị A Ngưng, chị Thanh Thanh Mạn, nếu không phải Hoa Linh chạy chậm, anh ấy cũng sẽ không đợi em.” “Hoa Linh ngốc, em là em gái của chúng ta, chúng ta sao có thể không ở bên em được.” A Ngưng thấy bộ dạng thất vọng của Hoa Linh, vội vàng an ủi.

Thanh Thanh Mạn ở bên cạnh cũng vội vàng gật đầu nói.

“Đúng vậy, Hoa Linh muội muội, em đừng vì chuyện này mà tự trách, thiếu gia sẽ không sao đâu.” “Được thôi, sau này em nhất định sẽ rèn luyện thân thể nhiều hơn.” Nghe hai cô gái an ủi, Hoa Linh cũng lấy lại tinh thần chiến đấu, chỉ thấy cô bé siết chặt nắm đấm nhỏ,

gương mặt đáng yêu kiên định nói.

Thấy Hoa Linh cũng đã lấy lại tinh thần chiến đấu, hai cô gái cũng mỉm cười.

Nói thật, thân là Bàn Sơn Đạo Nhân, tốc độ và sức mạnh của Hoa Linh không hề yếu, nhưng trong đội ngũ cao thủ mây tụ này, Hoa Linh yếu hơn một bậc, ngay cả những người không chuyên chiến đấu cũng có tốc độ và sức mạnh hơn Hoa Linh.

Lúc này Diệp Trường Ca cũng chạy vào, lau mồ hôi trên mặt, nói.

"Trời ạ, dọa chết tôi rồi, may mà chạy kịp, không thì tôi đã biến thành con nhím rồi." Vừa rồi, Diệp Trường Ca vừa dùng lửa đốt những cây trường mâu đang lao tới, nhưng không ngờ, xung quanh đột nhiên xuất hiện vô số trường mâu, nếu không phải do quần áo của anh, không chết cũng thành con nhím.

"Chị, Diệp Trường Ca sẽ không vì tư lợi chứ, ngay cả thiết bị cảnh báo nguy hiểm của gia tộc chúng ta cũng cảnh báo em phải rời đi, Diệp Trường Ca thân là cường giả không lẽ không biết nguy hiểm đến mức nào sao?" Đông Phương Nhã Nam nói.

"Chị không biết, nhưng chị biết anh ta chắc chắn không phải vì chúng ta mà đi cản những cơ quan trận đó, mà là vì ba người phía sau." Đông Phương Yêu Nhiễm liếc Đông Phương Nhã Nam một cái, rồi xoa cằm trắng nõn mịn màng của mình nói.

"Cũng đúng, dù sao ba cô gái đó cũng là người của anh ta." Đông Phương Nhã Nam cũng chợt hiểu ra, nói.

"Ừm?

A Ngưng tiểu thư, Diệp thống lĩnh đâu?" Lúc này Độc Xà ở bên cạnh mặt mày lo lắng phát hiện ra ba cô gái của A Ngưng, nhưng không thấy bóng dáng của Diệp Trường Ca, lập tức hoảng hốt nói.

A Ngưng vừa mở miệng cũng không biết tình hình của Diệp Trường Ca thì anh đã đi ra.

"Tìm tôi có chuyện gì?" Diệp Trường Ca nhíu mày hỏi Độc Xà.

Độc Xà thấy cơ thể Diệp Trường Ca vẫn lành lặn, lập tức cũng thở phào nhẹ nhõm, trong ý thức của hắn, Diệp Trường Ca đã ở lại để cản những cơ quan trận đó.

"Diệp thống lĩnh không sao là tốt rồi." Chung Hán Nghĩa cũng cảm thán nói với Diệp Trường Ca.

"Đừng quan tâm tôi có ổn hay không, tiếp tục đi trước đi." Diệp Trường Ca cũng không vui vẻ gì vẫy tay với Chung Hán Nghĩa, thuận tay kéo ba cô gái lên phía trước, rồi tự mình đi.

Phía sau Độc Xà cũng cười một tiếng, vội vàng đi theo.

Đi được một lúc, Chung Hán Nghĩa đi đến bên cạnh Diệp Trường Ca đề nghị cho anh em phía sau nghỉ ngơi, dù sao cũng quá mệt rồi.

Diệp Trường Ca cũng phát hiện mọi người đã mệt, liền ra lệnh nghỉ ngơi một tiếng.

"Thần Đồ đang nhìn gì vậy?" An Nham ở bên cạnh cũng uống một ngụm nước rồi phát hiện Thần Đồ đang ở một góc dường như đang nhìn gì đó.

"Trong đó có người." Thần Đồ đứng dậy, lạnh lùng nói với An Nham.

Chương 103

“Có người?

Mau đi báo cho Diệp thống lĩnh.” An Nham ở bên cạnh cũng bất giác gọi Diệp thống lĩnh, vội vàng định đi báo cho Diệp Trường Ca.

“Không, không cần đâu, Diệp Trường Ca biết rồi.” Thần Đồ vội vàng nắm lấy tay An Nham, bình thản nói, phải biết rằng ngay cả hắn cũng đã phát hiện ra những dấu vết đó, Diệp Trường Ca mạnh hơn hắn vô số lần không thể không biết.

“Thiếu gia, phía trước có tiếng bước chân của ba người.” Thanh Thanh Mạn đang dựa vào vai Diệp Trường Ca đột nhiên mở bừng mắt, có chút lo lắng nói.

“Có người tới, chuẩn bị đi.” Diệp Trường Ca cũng đã sớm nghe thấy tiếng bước chân, biết rõ ba người đó là ai.

Anh mở mắt ra, hô với mọi người xung quanh.

Những người đang nhắm mắt nghỉ ngơi nghe thấy lời của Diệp Trường Ca, lập tức nhanh chóng rút vũ khí ra.

“Biết là ai không?” Thần Đồ bước tới, tay phải cầm kiếm Kinh Trập, hỏi Diệp Trường Ca.

“Người quen cũ thôi.” Diệp Trường Ca liếc Thần Đồ một cái rồi thản nhiên đáp.

Vừa dứt lời, ba bóng người xuất hiện trước mắt mọi người.

“Phong Thân Ân Đức, vậy mà vẫn chưa chết.” An Nham kinh ngạc khi nhìn thấy Phong Thân Ân Đức mặc vest đứng ở giữa.

“Ồ?

Các ngươi cũng chưa chết sao?" Phong Thân Ân Đức vẻ mặt thoải mái nói với Diệp Trường Ca.

"Phong Thân Ân Đức, không sợ chết thêm lần nữa à?

Dám xuất hiện trước mặt tôi." Diệp Trường Ca hơi nheo mắt, giọng điệu lạnh lùng.

"Diệp Trường Ca, tôi đương nhiên là sợ chết thêm lần nữa rồi.

Nhưng, tôi có cách khiến cậu không dám giết tôi." Phong Thân Ân Đức nhìn Diệp Trường Ca, trong mắt thoáng qua một tia sợ hãi, nhưng rồi lại nhanh chóng lấy lại vẻ mặt bình tĩnh, thong dong.

"Chậc chậc, chúng ta có thể trở thành đối tác hợp tác.

Chắc cậu cũng biết có một ngôi mộ thần thực sự nhỉ, một vị thần đấy, e là ngay cả cậu cũng không đối phó nổi đâu." Phong Thân Ân Đức chép miệng vài tiếng, sau đó dùng vẻ mặt đầy chế giễu nói.

Diệp Trường Ca nghe lời của Phong Thân Ân Đức thì có phần im lặng.

Quả thực nếu một mình đối phó với một vị thần sẽ vô cùng vất vả, nhưng nếu có tấm thẻ Gợi Ý kia thì lại là chuyện khác.

"Diệp thống lĩnh không thể đồng ý được, gã này chẳng khác gì người sống đã chết, trên người vừa có linh năng lại vừa có thi khí." Già Cô Tiếu ở bên cạnh thấy Diệp Trường Ca im lặng, tưởng anh đang cân nhắc đề nghị của Phong Thân Ân Đức, vội vàng lên tiếng.

"Tao không tin mày, Phong Thân Ân Đức, chết đi." Diệp Trường Ca nghĩ một lúc rồi lạnh lùng nói.

Vẻ mặt tự tin của Phong Thân Ân Đức lập tức sụp đổ khi nghe lời Diệp Trường Ca.

Hắn không nói hai lời, lập tức biến thành một luồng thi khí màu

xanh lục.

Hai kẻ còn lại ngơ ngác, không ngờ chủ nhân Phong Thân Ân Đức lại bỏ rơi chúng mà không nói một lời.

Trong khoảnh khắc chúng còn đang sững sờ, đã bị tiêu diệt ngay lập tức.

"Không nghỉ ngơi nữa, tiếp tục tiến lên thôi, sắp đến nơi rồi." Đối với việc Phong Thân Ân Đức chạy thoát, Diệp Trường Ca cũng lười quản, loại nhân vật nhỏ này không gây ra được sóng gió gì.

Mọi người phía sau cũng không dám oán thán một lời, đành thu dọn đồ đạc rồi ngoan ngoãn đi theo Diệp Trường Ca.

Quả nhiên đi không bao lâu, phía trước xuất hiện một gian mộ chính.

"Khoan đã, phía trước không phải là Mao Đản sao?" An Nham nhìn thấy một bóng người có đôi chân lông lá rậm rạp phía trước, bất giác kinh hô.

Mao Đản cũng nghe thấy tiếng của An Nham, nhưng không quay người lại, vẫn ngẩng đầu nhìn thứ gì đó ở trên cao.

Những người còn lại cũng bắt đầu cảnh giác, bước chân nhẹ nhàng tiến vào gian mộ chính.

"Ôi trời, đúng là Mao Đản thật." Mọi người sau khi nhìn rõ toàn bộ dáng vẻ của Mao Đản, trong lòng không khỏi thầm than.

"Chị, đây có phải là con trai của Horus trong tài liệu không?" Đông Phương Nhã Nam ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi Đông Phương Yêu Nhiễm.

"Chắc là không sai đâu, dáng vẻ của nó quả thực khớp với những gì được ghi trong tài liệu." Đông Phương Yêu Nhiễm nhìn Mao Đản

phía trước, giọng điệu có chút vui mừng.

“Mao Đản hình như đang giao tiếp với thứ gì đó.” A Ngưng cũng tò mò nhìn Mao Đản phía trước.

Quả thực Mao Đản dường như đang trò chuyện với một thứ gì đó, liên tục kêu lên bằng một thứ ngôn ngữ không tồn tại.

Chương 104

“~Horus sao?” Diệp Trường Ca nhìn lên ngai vàng ở trên cao, lòng có chút nặng trĩu.

Horus không hổ là thần, hiện tại vẫn còn sống, và dường như sức mạnh đang dần dần hồi phục.

“Diệp thống lĩnh, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Độc Xà liếc nhìn Mao Đản một cách hung ác, sau đó bắt đầu xin ý kiến của Diệp Trường Ca.

“Chúng ta không thể bắt cóc Mao Đản được, phía trước có năng lượng đang tụ tập.” Chung Hán Nghĩa nhìn năng lượng màu vàng đang tụ lại bên cạnh Mao Đản, giọng điệu ngưng trọng nói.

“Chào loài người.” Năng lượng màu vàng đó tụ lại thành một người đầu chim ưng, thân người, đầu đội vương miện Ai Cập, eo quấn váy ngắn kilt (?), sau đó trực tiếp chào Diệp Trường Ca một tiếng.

“Horus?” Diệp Trường Ca nhìn Horus đang nhắm chặt hai mắt, giọng điệu ngưng trọng.

Nghe Diệp Trường Ca hỏi, Horus mỉm cười, quay đầu về phía Diệp Trường Ca nói.

“Chào loài người mạnh mẽ, ta là Horus.” Nghe Horus nói, Diệp Trường Ca hơi nheo mắt.

Thực ra anh cố ý làm vậy để thăm dò xem Horus có thể phát hiện ra hệ thống hay không, xem ra hắn không thể, chỉ có thể phát hiện ra cấp độ sức mạnh thể chất của anh.

“Vậy tôi xin hỏi ngài Horus, ngài xuất hiện ở thế giới loài người,

có phải là để thống trị thế giới không?" Lúc này, Chung Hán Nghĩa đẩy gọng kính, vẻ mặt ngưng trọng, mồ hôi từng giọt rơi xuống.

Dù sao thì việc đối mặt trực tiếp với dáng vẻ và uy nghiêm của một vị thần, áp lực thực sự quá lớn.

"Loài người, ngươi nói đúng.

Ta hồi sinh là để thống trị thế giới của các ngươi.

Thế giới của các ngươi quá hỗn loạn, chiến tranh, chiến tranh, khắp nơi trên thế giới các ngươi đều là chiến trường." "Vì vậy, ta phải thống trị thế giới này, để thế giới của các ngươi đạt được sự thống nhất, như vậy thế giới sẽ không còn chiến tranh nữa." Horus lộ ra nụ cười hòa nhã, sau đó điên cuồng nói.

Mọi người bị lời nói của Horus dọa cho nuốt nước bọt.

Không ngờ vị thần Ai Cập này lại muốn thống nhất thế giới.

"Horus, ngài không sợ bị tất cả mọi người trên thế giới thảo phạt sao?

Dù mạnh đến đâu cũng sẽ bị số đông đè chết!" Lúc này, một người đàn ông to lớn gan dạ trong đám đông, tức giận gầm lên với Horus.

"Ta bị đè chết?

Ha ha ha!

Đây là câu chuyện cười hài hước nhất ta từng nghe trong suốt những năm tháng ta sống.

Ngươi có từng thấy thần bị một đám kiến đè chết chưa?" Horus nghe người đàn ông gầm lên, trên khuôn mặt đầu chim ưng hiện lên vẻ chế nhạo.

Mọi người nghe lời chế nhạo của Horus, càng tức điên lên.

Phải biết rằng, bị ví như kiến và so sánh với thần, chẳng phải giống như có thể tùy ý giẫm chết kiến hay sao?

Đơn giản là ví von rằng dù số lượng có đông đến đâu cũng sẽ giống như kiến, một cú giẫm nhẹ cũng có thể giết chết cả đàn.

"Được rồi loài người, ta cũng đã chơi đủ rồi, ra ngoài đi, nếu còn không ra ngoài ta sẽ giết các ngươi." Vẻ mặt chế nhạo của Horus cũng thu lại, giọng điệu băng giá nói với mọi người.

Nghe Horus dọa giết, trong lòng mọi người dâng lên một luồng khí lạnh.

Họ đã nghe quen từ "giết", nhưng khi từ "giết" phát ra từ miệng một vị thần, trong lòng họ càng thêm lạnh lẽo.

"Horus, nếu ngươi dám thống trị thế giới, vậy thì ta nhất định sẽ ngăn cản ngươi." Diệp Trường Ca cũng tức điên lên, một vị thần Ai Cập lại dám ví con người như kiến.

Sát khí của anh hoàn toàn bộc phát, đằng đằng sát khí nói với Horus.

Horus dường như không cảm nhận được sát khí đó, trầm tư một lúc, trên mặt lộ ra một tia áy náy, rồi đưa một tay ra nói.

"Loài người có huyết mạch mạnh mẽ, ta vì lúc nãy đã dùng cách ví von với kiến lên người ngươi mà cảm thấy áy náy.

Nếu ngươi chịu gia nhập với ta, vậy thì sẽ là dưới một người, trên vạn người." Nghe những lời đó của Horus, mọi người lập tức sốt ruột, vội vàng hét lên với Diệp Trường Ca.

"Trường Ca, đừng đồng ý, hắn chắc chắn đang lừa cậu đấy." "Thiếu gia, hắn chắc chắn đang lừa người." "Diệp ca ca, nếu anh dám đồng ý, sau này Hoa Linh sẽ không bao giờ để ý đến anh nữa." "Diệp thống lĩnh, Ai Cập, a!" "Chết tiệt, ác thần đáng ghét!" Những người

chửi rủa Horus đều bị hắn giơ một ngón tay lên tiêu diệt sạch.

“Vậy, ý của ngươi thế nào?

Hỡi loài người mạnh mẽ.” Horus mỉm cười với Diệp Trường Ca.

Diệp Trường Ca không nói gì, trực tiếp mở ra hình thái Tử Kim Thần Long, đôi mắt màu tím lạnh lùng vô cùng, giọng điệu cũng đằng đằng sát khí.

“Horus, ngươi tuyệt đối nên xuống địa ngục hoặc là thần phục ta, như vậy ta mới cân nhắc tha cho ngươi một mạng.” Nụ cười hòa nhã của Horus cứng lại, không ngờ lại có một con người dám từ chối.

Chương 105

Horus vẫn chưa mở mắt, chỉ vô cảm nhìn Diệp Trường Ca.

Diệp Trường Ca cũng biết đối phương lúc này rất muốn giết mình.

“Loài người, trong vô số năm tháng ta sống, ngươi là người đầu tiên dám từ chối ta.

Ngươi có biết cái giá phải trả khi từ chối một vị thần là gì không?” “Cái giá?

Cái giá là ngươi chết, còn ta sống.” Diệp Trường Ca cũng âm thầm chuẩn bị đề phòng Horus đột nhiên tập kích, vẻ mặt chế giễu nói.

“Ha ha ha, thú vị, thú vị.

Tuy giết ngươi có hơi tốn sức, nhưng bây giờ ta bắt buộc phải giết ngươi.” Horus chế nhạo cười lớn, sau đó chỉ thấy tay trái hắn đột nhiên móc thẳng vào mắt của Mao Đản.

“A, cha, tại sao?” Mao Đản cũng đau đớn lăn lộn trên đất hét lớn.

“Ha ha ha, ta cuối cùng cũng có thể hoàn toàn phục sinh rồi.” Horus nhìn hai con mắt trên tay, cười lớn, sau đó trực tiếp biến hai con mắt thành một luồng kim quang chui vào cơ thể có chút hư ảo của mình.

“Rắc rối to rồi, không ngờ Horus lại có thể dựa vào đôi mắt để hồi sinh.” Trong lòng Diệp Trường Ca cũng nặng trĩu.

Bây giờ ra tay đã muộn, vốn tưởng Horus sẽ chiến đấu với dáng vẻ đó, không ngờ hắn lại trực tiếp hồi sinh.

“Ha ha ha, loài người, lần này ngươi chắc chắn chết không nghi ngờ.” Chỉ thấy Horus mở hai mắt, cơ thể cũng không còn hư ảo nữa mà là một thần thể chân thực, tay cầm quyền trượng Was và Chìa khóa sự sống Ankh.

“Thẻ Dịch Chuyển Trăm Dặm, giúp ta dịch chuyển A Ngưng đến nơi xa nhất có thể.” Diệp Trường Ca cũng vội vàng sử dụng Thẻ Dịch Chuyển Trăm Dặm, trong lòng gầm thét.

Lúc này, trên người A Ngưng xuất hiện một luồng sáng trắng, sau đó trong nháy mắt, tất cả mọi người đều biến mất, chỉ còn lại Diệp Trường Ca, Mao Đản và Horus.

“Ồ?

Sử dụng không gian sao?

Không ngờ một con người cũng biết sử dụng không gian.” Horus nhìn Diệp Trường Ca, vẻ mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

Mặc dù hắn cũng hiểu về việc sử dụng không gian, nhưng không ngờ Diệp Trường Ca, một sinh vật như con người, cũng biết.

A Ngưng bị dịch chuyển đi cũng ngơ ngác chớp chớp mắt, không còn ở trong gian mộ chính mà đã ở một sa mạc nào đó.

“Không ổn, Trường Ca dịch chuyển mình ra đây, anh ấy muốn một mình chiến đấu với Horus.” A Ngưng cũng phản ứng lại, kinh hô.

“Chết tiệt, Diệp thống lĩnh vẫn ở đó, Horus là một vị thần, sao có thể một mình chiến đấu được chứ.” Độc Xà cũng tức giận đấm xuống đất, gầm lên.

“Từ đây cũng có thể nhìn thấy tình hình của kim tự tháp, mau nhìn kìa.” Lúc này An Nham chỉ vào kim tự tháp ở phía xa trên cao.

Mọi người cũng đồng loạt nhìn về phía kim tự tháp, nhưng vừa

nhìn, vô số cột lửa màu tím khổng lồ đã phá tan toàn bộ kim tự tháp lớn nhỏ.

“Loài người, ta đã hoàn toàn hồi sinh, ngươi chắc chắn có thể giết được ta không?” Horus cười lạnh với Diệp Trường Ca.

“Vậy phải thử mới biết được.” Diệp Trường Ca vung tay, một biển lửa khổng lồ ập về phía Horus.

Nhiệt độ của biển lửa thậm chí có thể làm tan chảy một tiểu hành tinh trong nháy mắt, nhưng Horus không có vẻ gì là muốn né tránh.

Chỉ thấy Horus vung quyền trượng Was trong tay phải, một lá chắn màu xanh lam xuất hiện trước mặt hắn.

Lá chắn đó bắt đầu mở rộng ngay lập tức, dường như muốn giam cầm biển lửa lại.

“Tìm chết.” Ánh mắt Diệp Trường Ca lạnh đi, chỉ thấy anh biến mất tại chỗ trong nháy mắt, xuất hiện sau lưng Horus, tay phải cầm kiếm Kinh Trập, trên thân kiếm Kinh Trập được bao phủ bởi Canh Kim chi lực.

Một luồng đao quang màu vàng chém thẳng vào đầu Horus, nhưng lại có một lá chắn khác xuất hiện bao bọc toàn thân Horus, hai người lập tức giằng co.

“Loài người, ta cho ngươi một cơ hội nữa, gia nhập với ta, dưới một người trên vạn người.” Horus quay lưng về phía Diệp Trường Ca, một lần nữa mời gọi.

Diệp Trường Ca không thèm để ý đến Horus, trực tiếp chém một đao vào eo hắn.

Nhưng đó chỉ là một chiêu hư, chỉ thấy tay trái anh đã tụ tập một sức mạnh sấm sét khổng lồ và đáng sợ.

Luồng sức mạnh sấm sét khổng lồ đó ngay lập tức phá vỡ mai rùa của Horus, vô số tia sét lập tức lan tỏa khắp người hắn.

"Loài người đáng ghét, theo cách nói của An Lạc thì rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt." Horus cuối cùng cũng nổi giận, bây giờ hắn phải giết Diệp Trường Ca, nếu không khó mà giải tỏa được mối hận trong lòng.

"Ta là Thần Tư Pháp, ta phán ngươi có tội, tội trạng là trọng lực bản thân tăng gấp năm lần." Lời của Horus vừa dứt, Diệp Trường Ca lập tức cảm thấy cổ họng ngọt lịm, biết rằng nội tạng đã bị áp lực trọng lực tăng đột ngột gấp năm lần làm tổn thương.

"Chết tiệt, chênh lệch giữa cấp S và cấp A cũng quá lớn rồi." Diệp Trường Ca cũng vô cùng uất ức.

Chẳng lẽ tất cả các vị thần đều có thể sử dụng sức mạnh của thần linh?

Chương 106

“Loài người cũng đã biết chênh lệch giữa ta và ngươi rồi nhỉ?

À, nhưng bây giờ ta chỉ muốn giết ngươi thôi.

Ta phán ngươi có tội, tội trạng là bị vạn kiếm xuyên tâm.” Horus cười lạnh nói với Diệp Trường Ca.

Một con người dám tấn công một vị thần, vậy thì phải chết, uy nghiêm của thần không thể bị xúc phạm.

Chỉ nghe lời Horus vừa dứt, vạn thanh bảo kiếm xuất hiện trên bầu trời phía trên hắn, nhắm thẳng vào Diệp Trường Ca rồi lao tới như vũ bão.

Diệp Trường Ca nhìn những thanh bảo kiếm đó cũng thấy da đầu tê dại.

Anh giơ kiếm Kinh Trập trong tay lên, ngọn lửa màu tím bao phủ lấy thân kiếm.

“Gầm!” Một con rồng lửa khổng lồ được chém ra từ Kinh Trập, lao về phía vạn thanh bảo kiếm.

Rồng lửa vừa lao tới đã thiêu rụi những thanh bảo kiếm đi đầu, trực tiếp giằng co với những thanh kiếm phía sau.

“Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ!” Diệp Trường Ca nhìn những thanh bảo kiếm bị thiêu thành tro lại một lần nữa tụ tập thành vạn thanh, bắt đầu có dấu hiệu áp chế con rồng lửa, vì vậy anh thử xem Phát Khâu Ấn có tác dụng không.

Lập tức, tám chữ vàng lớn xuất hiện phía trên.

Tám chữ lớn hiện ra một giây rồi lập tức tiêu tán, nhưng sau khi

tiêu tán, một luồng kim quang xuất hiện xung quanh.

Luồng kim quang đó chiếu rọi khắp gian mộ chính.

Những thanh bảo kiếm đang giằng co với rồng lửa khi chạm vào luồng kim quang đó, vậy mà lại biến thành một làn khói đen.

"Chết tiệt, không ngờ Phát Khâu Ấn lại ở trong tay ngươi." Horus vẻ mặt cực kỳ khó coi nhìn Phát Khâu Ấn trong tay Diệp Trường Ca, giận dữ gầm lên.

"Ôi trời, Phát Khâu Ấn thần kỳ quá vậy, chẳng lẽ nó không chỉ có hiệu quả đối với âm tà chi vật sao?" Diệp Trường Ca cảm nhận được cơ thể nhẹ bẫng, vẻ mặt vui mừng nói.

"Xem ra sức mạnh tư pháp không có hiệu quả với loài người này, chết tiệt, không ngờ một con người lại sở hữu Phát Khâu Ấn." Horus hơi nheo mắt nói.

"Đang phân tâm đấy à, Horus!" Trong lúc Horus lơ đãng, Diệp Trường Ca trong nháy mắt đã ở trước mặt hắn, tay phải cầm Kinh Trập, thân kiếm Kinh Trập được bao phủ bởi Canh Kim chi lực, một luồng quang mang màu vàng khổng lồ, ngay lập tức chém rách nửa thân trên của Horus.

Ngay khi nửa thân trên bị chém thương, Horus lập tức dịch chuyển ra phía sau.

"Tí tách, tí tách." Từng giọt máu thần màu vàng rơi xuống đất.

Horus nhìn vết chém khổng lồ trên ngực, vẻ mặt bình tĩnh.

Nhưng càng bình tĩnh, sự phẫn nộ trong lòng càng lớn.

Một tia laser màu đỏ ngay lập tức bắn ra từ mắt Horus về phía Diệp Trường Ca.

"Không thể đỡ cứng, mau chạy." Một luồng khí tức nguy hiểm

đến tính mạng khiến Diệp Trường Ca bất giác nín thở, nhưng sau đó một ý nghĩ trong đầu khiến anh lập tức biến thành một tia chớp xuất hiện ở một bên khác.

"Loài người, một nhân vật cấp anh hùng của nhân tộc.

Ta không nhớ đã bao lâu rồi không bị thương nặng như vậy.

Vậy thì ta sẽ dùng sức mạnh thực sự để đối đầu với ngươi." Horus tay cầm quyền trượng Was, vô cảm nói với Diệp Trường Ca.

Giờ phút này, Horus giống hệt một vị thần lạnh lùng vô tình, tùy ý tước đoạt sinh mệnh con người.

"Tỉnh lại đi, những chiến binh thực sự của ta, hãy vì ta một lần nữa chinh chiến thế giới." Chỉ thấy Horus hai tay nắm chặt quyền trượng Was, đặt ở giữa thân thể, một cơ quan từ từ dâng lên trước mặt hắn, ở giữa có một khe cắm.

"Không ổn!" Mặc dù không biết Horus đang giở trò gì, nhưng chắc chắn không phải chuyện tốt.

Diệp Trường Ca trực tiếp lao về phía Horus.

"Bành." Một màn sáng khổng lồ chặn Diệp Trường Ca lại.

Diệp Trường Ca trực tiếp vung Kinh Trập trong tay, chém ra vô số nhát chém, nhưng vẫn không thể phá vỡ màn sáng.

"Đừng phí sức nữa loài người, đây là cơ chế bảo vệ của màn sáng, muốn chặn ngươi thì đủ để chặn vài chục giây rồi." Horus liếc Diệp Trường Ca một cái, sau đó vừa nói vừa cắm quyền trượng Was trong tay vào giữa cơ quan đó.

"Chết tiệt, Horus rốt cuộc mày muốn làm gì?" Diệp Trường Ca không tin vào tà thuyết, liên tục tấn công màn sáng, vừa gầm lên giận dữ.

“Yên tâm, ta chỉ triệu hồi đội quân ban đầu của ta ra thôi, cũng không làm gì ngươi đâu.” Horus cắm xong quyền trượng Was, vẻ mặt bình thản nói với Diệp Trường Ca.

“Chết tiệt!

Bành!” Sau một tiếng gầm giận dữ, Diệp Trường Ca trực tiếp phá vỡ màn sáng, không dừng lại, trực tiếp sử dụng Thần Quỷ Thất Sát Lệnh.

Chương 107

“Thái thượng đài tinh, ứng biến vô đình.

Khu tà phược mị, đạo khí trường tồn.

Cấp cấp như luật lệnh!

Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, lệnh thứ nhất, Sát Phá Lệnh!” Một ngọn lửa màu tím hiện lên trên hai ngón tay của Diệp Trường Ca.

Chỉ thấy hai ngón tay chỉ về phía Horus, ngọn lửa tím đó bao quanh cả cánh tay anh, lao thẳng về phía Horus.

“Thần Quỷ Thất Sát Lệnh!?” Horus nghe chú ngữ Diệp Trường Ca hét lên, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa xa lạ thầm nói.

Sau một tiếng nổ lớn, Diệp Trường Ca lập tức xuất hiện trước mặt Horus, trên hai ngón tay lờ mờ hiện lên một ngọn lửa.

“Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, lệnh thứ hai, Phong Hỏa Lệnh.” Một cơn lốc lửa khổng lồ trực tiếp nuốt chửng toàn bộ cơ thể Horus.

Horus trong lửa có chút chật vật nhảy ra khỏi cơn lốc lửa, ánh mắt hung độc nhìn Diệp Trường Ca, nói.

“Chết tiệt, không có quyền trượng Was căn bản không thể phòng ngự được đạo thuật của con người và sức mạnh của ba loại thần thú kia.

Xem ra chỉ có thể dùng sức mạnh thần linh thực sự.” “Vẫn chưa xong đâu Horus!

Thái thượng chân quân, hạo khí trường tồn, thần quỷ vô hình, tru thiên tuyệt địa.

Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, lệnh thứ tư, Địa Sát Lệnh.” Diệp

Trường Ca tay phải đập xuống đất, lấy anh làm trung tâm, một ngọn lửa màu tím lập tức va chạm với Horus, mặt đất cũng ngay lập tức lún xuống một tầng, biến thành những mảnh vỡ vụn.

Nhưng quyền trượng Was ở phía bên kia lại không hề lay động, thậm chí mặt đất bên dưới cũng không hề bị tổn hại.

Nhìn tình hình bên phía quyền trượng Was, lòng Diệp Trường Ca trầm xuống.

Hơn một nửa sức mạnh đã dồn về phía quyền trượng Was, nhưng nó lại không hề lay động, mặt đất bên dưới cũng vẫn nguyên vẹn.

"Chết tiệt, chỉ có thể sử dụng chiêu đó sao?" Diệp Trường Ca nghĩ đến lệnh thứ năm của Thần Quỷ Thất Sát Lệnh.

Nhưng một khi sử dụng lệnh này, chắc chắn sẽ bị phát hiện ngay lập tức.

Lệnh thứ tư anh đã cố gắng không sử dụng, bây giờ nếu sử dụng lệnh thứ năm, Thiên Đình nhất định sẽ tìm đến gây phiền phức.

"A, không còn cách nào khác.

Tuy tôi ghét phiền phức, nhưng chỉ có thể sử dụng lệnh thứ năm thôi." "Khụ khụ, nhóc con hết chiêu rồi à?

Cứ yên lặng chờ đợi quân đội của ta đi." Horus cũng bị Địa Sát Lệnh làm bị thương không nhẹ, phun ra một ngụm máu thần, sau đó cười lớn.

"Hừ, lát nữa ngươi sẽ thấy ta có hết chiêu hay không." Diệp Trường Ca lộ ra một tia cười lạnh với Horus, sau đó trực tiếp bắt đầu niệm chú ngữ của lệnh thứ năm.

"Chẳng lẽ?" Đột nhiên Horus dường như nghĩ ra Diệp Trường Ca muốn sử dụng lệnh thứ mấy, lập tức biến sắc, gầm lên.

“Loài người, ngươi không sợ Thiên Đình phương Đông điều tra sao?” Diệp Trường Ca không để ý đến Horus, trực tiếp niệm chú ngữ.

“Thiên địa huyền hoàng, thiên nhạc phong sơn, thần hữu vô thường, thiên lệnh vô cực!

Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, lệnh thứ năm, Sát Thần Lệnh -- Vạn tiễn xuyên tâm!” Chỉ thấy một ông lão ba đầu sáu tay, mắt trắng dã, mặt mày dữ tợn, cằm có râu, thân mặc khôi giáp, tay cầm hai thanh bảo kiếm và một cây rìu, xung quanh toàn bộ là những thanh bảo kiếm thực sự của Thiên Đình, hiện ra sau lưng Diệp Trường Ca.

“Cho ta, chết đi!” Diệp Trường Ca cũng vẻ mặt dữ tợn gầm lên với Horus đang đứng ngây người tại chỗ.

“Oanh!” Một tiếng nổ lớn, truyền khắp cả Ai Cập.

“Ù ù ù ù ù...

Rung chuyển bốn phương...” “Tiếng gì vậy, đầu tôi đau quá.” Vô số người ở Ai Cập đều ôm đầu, vẻ mặt đau đớn kêu lên.

“Diệp ca ca rốt cuộc đang làm gì vậy ~ Đầu em đau quá.” Hoa Linh và nhóm người sau khi lên máy bay của nhà họ Hoắc, đã đến gần Ai Cập, nhưng vừa đến, một tiếng nổ lớn khiến tất cả mọi người ù tai, đau đầu không thôi.

“Rốt cuộc đang trải qua trận chiến như thế nào!” Tất cả những người biết Diệp Trường Ca và Horus đang chiến đấu, trong lòng đều hiện lên ý nghĩ này.

Bên kia, (giả) Thiên Đình.

Một ông lão tóc hoa râm mặc áo bào màu vàng đột nhiên mở bừng mắt, nhíu mày, bắt đầu bấm ngón tay suy tính, nhưng đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, kinh hãi nói.

“Thiên đạo phản phệ!?

Thiên đạo đang ủng hộ người này!?” Hồi lâu, ông lão tóc hoa râm đành phải cay đắng nhắm mắt lại, bắt đầu trị thương.

Thiên đạo đều đang giúp người sử dụng Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, chẳng lẽ muốn nghịch thiên?

Chương 108

Một lúc sau, ông lão tóc hoa râm lại mở mắt, sử dụng Vạn Lý Truyền Âm Phù.

"Truyền lệnh của ta, sau này gặp người thừa kế Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, không được làm hại, phải đối đãi như ta.

Nếu chúng nhân Thiên Đình không làm theo lời ta, ta sẽ đích thân trảm thủ." Nói xong, ông lão rời khỏi chỗ ngồi, mở cửa sổ, bình thản liếc nhìn bầu trời.

"Hộc!

Hộc!

Hộc!" Diệp Trường Ca mi mắt rũ xuống, cơ thể mệt mỏi quỳ một gối trên đất.

"Lệnh thứ năm lại rút nhiều linh khí của ta đến vậy!

Toàn bộ linh khí còn lại đều bị rút cạn, mới miễn cưỡng thi triển được lệnh thứ năm." Diệp Trường Ca cảm nhận được tình trạng linh khí trong cơ thể, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa khó coi.

"Horus sẽ không hồi sinh nữa chứ." Diệp Trường Ca nhìn thần linh của Horus đang lơ lửng trên không, một số vị thần có thể dựa vào thần linh để hồi sinh, anh cũng có chút lo lắng.

"Hệ thống, tại sao Thần Quỷ Thất Sát Lệnh của tôi lại tốn nhiều linh khí như vậy?

Nhìn người ta Vương Tiểu Nhị kìa, cậu ta tung Thần Quỷ Thất Sát Lệnh cứ như chơi vậy." Diệp Trường Ca cuối cùng cũng hỏi hệ thống câu hỏi trong lòng.

“Thần Quỷ Thất Sát Lệnh của ngài đương nhiên là phiên bản tăng cường rồi!

Nếu không thì với Thần Quỷ Thất Sát Lệnh của Vương Tiểu Nhị thì đã chết queo từ lâu rồi!

Nếu không, lệnh thứ năm của ngài làm sao có thể giết chết một vị thần thực sự được!?” Nghe lời của hệ thống, Diệp Trường Ca cũng hiểu ra.

Quả thực, các ngôi mộ trong thế giới này đã bị hệ thống tăng cường, không chỉ tăng số lượng và nguy hiểm, mà ngay cả âm khí cũng được tăng cường đến mức độ đáng sợ.

“Chết tiệt, thể lực và tinh lực của mình cũng bị lệnh thứ năm hút đi, di chuyển cũng khó khăn.” Mí mắt Diệp Trường Ca cũng liên tục rũ xuống, cơ thể đã không còn sức lực, ngay cả nói thầm trong lòng cũng yếu ớt.

“Ký chủ có cần Hồi Huyết Thảo của hệ thống không?

Không cần chín mươi chín, chỉ cần một điểm đạo mộ thôi!

Giảm giá một nửa đấy!” Lúc này hệ thống phát ra âm thanh, không chỉ quảng cáo mà còn có cả giọng lồng tiếng quảng cáo.

“Thấy tôi thành ra thế này rồi mà không tự động đổi cho tôi đi.” “Được thôi, cảm ơn đã chiếu cố!” Giọng nói của hệ thống vừa dứt, một luồng khí ấm xuất hiện trong bụng Diệp Trường Ca, sau đó từ từ lan ra toàn thân.

Vài phút sau, hiệu quả của Hồi Huyết Thảo cũng đến, cơ thể Diệp Trường Ca cũng có chút thể lực và tinh lực, từ từ đứng dậy.

Lúc này, quyền trượng Was đột nhiên biến thành một luồng sáng xanh lam bay vào thần linh đang lơ lửng trên không.

“Ha ha ha, bản thần lại hồi sinh rồi.

Xem ra lệnh thứ năm Thần Quỷ Thất Sát Lệnh của ngươi không thi triển được quá nhiều sức mạnh để hủy diệt thần linh của ta, hoặc là lệnh thứ năm không hút sinh mệnh mà chỉ hút toàn bộ thể lực và tinh lực của ngươi.” Lúc này, tiếng hét cuồng loạn của Horus vang vọng khắp gian mộ chính.

“Chết tiệt, cái miệng quạ của mình!” Diệp Trường Ca nghe tiếng hét của Horus, hận không thể tự tát mình mấy cái.

Vừa nói thần linh hồi sinh là hồi sinh ngay, cũng quá gian lận rồi.

“Hừ, loài người, lần này bản thần không đấu với ngươi nữa.

Bản thần sẽ tấn công Ai Cập trước, hẹn gặp lại!

Cứ ở trong gian mộ chính một lát đi!” Horus cũng hiện ra trước mặt Diệp Trường Ca, bình thản liếc anh một cái rồi nói.

Thực ra hắn sợ Diệp Trường Ca không màng tiêu hao sinh mệnh lực mà thi triển lệnh thứ năm, có thể sẽ hoàn toàn tiêu diệt hắn.

Vì vậy, Horus định tấn công Ai Cập trước, sau đó dùng Con Mắt Horus khác để ngăn chặn Diệp Trường Ca.

Hắn không cần Con Mắt Horus ngăn chặn Diệp Trường Ca mấy ngày, chỉ cần ngăn được một ngày là được.

Sau đó, sau khi tấn công xong Ai Cập, hắn sẽ biến những con người đó thành binh lính.

Khi Diệp Trường Ca ra ngoài, đối mặt với hàng chục triệu người, chỉ cần số đông cũng có thể làm cạn kiệt linh khí của Diệp Trường Ca, sau đó hắn sẽ đích thân ra tay giết anh là được.

“Chết tiệt, đừng chạy!” Diệp Trường Ca cũng đoán ra được ý đồ của hắn, vẻ mặt khó coi, tay phải lập tức thi triển Sát Phá Lệnh.

Nhưng, đã quá muộn, Horus trong nháy mắt đã biến mất!

Lúc này, trên ngai vàng của Horus, một con mắt làm bằng kim loại bay ra.

Con mắt này giống hệt đôi mắt của Horus, nhưng nó đột nhiên phát ra từng luồng phù văn màu vàng, ngay lập tức nhốt Diệp Trường Ca vào một cái lồng hình tròn.

Chương 109

Bên kia, dưới lòng đất.

"Không biết Diệp huynh đệ thế nào rồi, bây giờ không có động tĩnh gì nữa." Già Cô Tiếu nhìn kim tự tháp trên cao, giọng nói trầm trọng.

"A, Diệp huynh đệ là vì cứu chúng ta mà một mình chiến đấu với Horus." Bái gia cũng vẻ mặt lo lắng nói.

"Hừ, Diệp ca ca chắc chắn..." Trong lúc Hoa Linh chưa nói xong, kim tự tháp trên cao đột nhiên phát ra một cột sáng bắn lên trời.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Diệp huynh đệ rốt cuộc có thắng không!" Chung Hán Nghĩa nuốt nước bọt, trong lòng lo sợ đoán ra được kết quả tiếp theo, kinh hãi nói.

Lúc này, một bóng người khổng lồ xuất hiện trên bầu trời.

Bóng người đó đầu chim ưng, thân người, đầu đội vương miện Ai Cập, eo quấn váy ngắn kilt, tay cầm quyền trượng Was và Chìa khóa sự sống Ankh.

Bóng người đó chính là Horus.

Horus với khuôn mặt đầu chim ưng dữ tợn cười lớn, hét lên với tất cả mọi người ở Ai Cập bên dưới.

"Loài người, kẻ thống trị của các ngươi đã đến rồi!" "Chẳng lẽ, chẳng lẽ, Trường Ca..." A Ngưng nhìn thấy bóng người không phải là Diệp Trường Ca mà là Horus, lập tức ánh mắt vô thần, thất hồn lạc phách ngã ngồi trên đất, lẩm bẩm.

"Không, không thể nào, thiếu gia... có thể... là mạnh nhất mà." Thanh Thanh Mạn cũng vẻ mặt không tin, nhưng nước mắt cứ thế

tuôn trào.

“Horus, mọi người, hắn đã làm gì Diệp thống lĩnh của chúng ta rồi!” Đại Bưu cũng vẻ mặt sát khí gầm lên với bóng người khổng lồ Horus trên cao.

“Diệp thống lĩnh?

Ồ ~ ý ngươi là con người đã chiến đấu với ta sao?” Horus thuận theo tiếng nói nhìn về phía A Ngưng bị Diệp Trường Ca dịch chuyển đến, lập tức cười nói.

“Hắn lợi hại lắm đấy, chiêu cuối cùng suýt chút nữa đã đánh ta đến tan xương nát thịt.

Nhưng chỉ còn thiếu một chút nữa thôi, chiêu đó đã rút cạn toàn bộ thể lực, tinh lực và linh khí của hắn, nhưng không thể đánh nát thần linh của ta.” “Lúc hắn không thể động đậy, ta đã hồi sinh, ha ha ha, ta trực tiếp dùng một ngón tay đâm nát hắn, thật là sảng khoái.” Horus vừa nói, vừa chiếu một hình ảnh giả khổng lồ.

Chỉ thấy trong hình ảnh giả khổng lồ đó, Diệp Trường Ca ngã trên đất, áo khoác trên người cũng rách nát, tóc mái che đi nửa khuôn mặt, khóe miệng liên tục chảy máu tươi, trên ngực có một lỗ hổng lớn.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả những người đang xem, mắt lập tức đỏ hoe, nước mắt không kìm được mà chảy xuống.

Nguyên lai trong quá trình chạy trốn, có người đang liều mạng ngăn cản mọi nguy cơ và khó khăn.

“Thấy chưa?

Ha ha ha, con người này cũng là một chiến sĩ.

Ta từng mời hắn gia nhập với ta, dưới một người trên vạn người, nhưng hắn đã từ chối ta mấy lần.

Một con người suýt nữa giết được ta cũng đã chết rồi, vậy nên hãy từ bỏ chống cự đi.” Là một vị thần mang thuộc tính chiến trường, Horus biết cách phá vỡ tinh thần của quân địch.

Giả vờ Diệp Trường Ca đã chết, một con người mạnh mẽ như vậy cũng đã chết, còn không đầu hàng?

“Chết tiệt, lão tử phải giết mày!” Độc Xà, người có tính khí nóng nảy nhất, lập tức bùng nổ, mặt và cổ đỏ bừng, nước mắt liên tục chảy ra.

“Trường Ca!” Hồi tưởng lại quãng thời gian ở bên Diệp Trường Ca, A Ngưng ánh mắt vô thần, tay trái nắm chặt chiếc nhẫn tâm linh trên ngón áp út.

Tất cả mọi người ở Hân Duyệt Phạn Điếm nắm chặt hai tay, hai mắt như muốn phun lửa nhìn Horus đang đứng ngạo mạn trên màn hình.

“Bà ơi, anh ấy, anh ấy thật sự đã chết rồi sao?” Hoắc Tú Tú toàn thân run rẩy hỏi Hoắc Lão Thái đang ngồi im lặng trên ghế.

Hoắc Lão Thái vỗ vỗ tay Hoắc Tú Tú, giọng nói trầm trọng.

“Tú Tú, con, nén bi thương đi ~” Ngô gia đại viện.

“Bàn Tử, đó có phải là anh Diệp không?” Hạo Thiên Chân im lặng hồi lâu, cười khổ nói với Vương Bàn Tử đang trầm mặc.

Vương Bàn Tử không để ý đến Hạo Thiên Chân, không dám tin đó là Diệp Trường Ca.

Trong ký ức của cậu, Diệp Trường Ca là người toàn năng, sao có thể chết trong tay một Horus cỏn con được.

Biểu cảm trầm mặc của Vương Bàn Tử, khuôn mặt đỏ bừng, gân xanh nổi lên ở cổ và ngón tay nắm chặt đến trắng bệch, phát ra tiếng

kêu răng rắc, đã cho Hạo Thiên Chân biết cậu không hề bình tĩnh.

Tiểu Ca đang đứng trên phố cũng trầm mặc cúi đầu, sau đó kéo mũ trùm lên, nói.

“Chưa chết!” “Không, không!” Doãn Nam Phượng cười khổ nói.

Chương 110

“Người này trông quen mắt quá?

Thôi bỏ đi, tiếp tục đi tìm Diệp Trường Ca thôi.” Vương Uyển kỳ quái liếc nhìn bóng người trong hình ảnh do Horus chiếu lên màn hình lớn, sau đó lắc lắc cái đầu nhỏ, đi đến căn hộ mà Diệp Trường Ca ở.

Khác với hầu hết mọi người đều cho rằng Diệp Trường Ca đã chết, quân sư của Uông gia lại khẳng định một trăm phần trăm Diệp Trường Ca chưa chết, đây chỉ là bom khói mà Horus tung ra để đánh vào tâm lý mọi người.

Trong kim tự tháp, Diệp Trường Ca vô cùng uất ức.

Mình chỉ bị giam cầm trong kim tự tháp thôi mà, sao lại thành ra Horus đã giết mình rồi?

Nhìn vẻ mặt tuyệt vọng của mọi người bên dưới, Horus cũng hài lòng gật đầu, sau đó từ kim tự tháp tuôn ra vô số xác ướp, rơi xuống đất.

Những xác ướp rơi xuống đất sau một hồi vật lộn, cũng không hề hấn gì mà bò dậy, trực tiếp lao về phía đám đông đang sững sờ.

“Hệ thống, sử dụng Thẻ Thăng Cấp, tao phải đập nát đầu của Horus.

Dám nói tao chết, tao rõ ràng đang sống sờ sờ ở đây mà!” “Được thôi, xin ký chủ hãy chuẩn bị sẵn sàng.” Lời hệ thống vừa dứt, Diệp Trường Ca cũng vẻ mặt mong đợi chờ đợi sức mạnh bùng nổ.

Lúc này, một luồng sức mạnh kỳ lạ tràn vào khắp người Diệp Trường Ca, lập tức nhục thể và linh khí bắt đầu tăng vọt điên cuồng.

“Sức mạnh kỳ lạ thật, mình cảm giác sức mạnh của mình đã tăng

lên cả trăm lần!" Diệp Trường Ca dùng một ngón tay chọc vỡ màn chắn hình tròn đang giam giữ mình, vẻ mặt kinh ngạc.

"Đương nhiên rồi, hàng của hệ thống, chắc chắn là hàng tuyển.

Nhắc nhở ký chủ một chút, thời gian của ngài còn bốn phút năm mươi giây." Nghe lời hệ thống, vẻ mặt Diệp Trường Ca biến đổi, vội vàng thu con mắt Horus màu vàng đang lơ lửng trên không vào không gian hệ thống.

Sau đó, anh trực tiếp sử dụng Tử Kim hỏa diễm của Tử Kim Thần Long.

"~ Loài người..." Horus vừa mới định nói thêm một câu, một cột lửa thông thiên đã thiêu rụi toàn bộ kim tự tháp.

Cột lửa này không biết mạnh hơn cột lửa của hắn bao nhiêu lần.

Ngọn lửa màu tím thiêu rụi cả bầu trời, trên trời lơ lửng một màu tím.

"Horus, mày dám âm tao một vố, nhốt tao vào đây, rồi nói với người khác là tao chết?" Giữa cột lửa đó, Diệp Trường Ca bước đi trên không, từ từ bước ra, lạnh giọng nói.

"Không thể nào, Con Mắt Horus ít nhất cũng có thể giam cầm một ngày trên thế giới này, thực lực của ngươi…" Horus cũng bị kinh ngạc đến ngây người.

Một giây trước, thực lực của anh ta chỉ có thể dùng lệnh thứ năm mới giết được, nhưng giây sau, cảm giác Diệp Trường Ca chỉ cần một ngón tay là có thể nghiền chết hắn, cũng quá phi khoa học rồi!

"A Ngưng tỷ tỷ, A Ngưng tỷ tỷ, chị xem, không phải là Trường Ca ca ca sao?" Lúc này, Doãn Nặc ánh mắt ngây dại nhìn một chấm đen nhỏ hình người trên bầu trời, tay trái lay lay A Ngưng đang đau lòng mất hết cảm giác.

Lúc này, A Ngưng bị từ "Diệp Trường Ca" trong lời nói của Doãn Nặc kích thích, từ từ ngẩng đầu lên.

"Là, là Trường Ca, anh ấy chưa chết!" Chỉ nhìn một giây, A Ngưng lập tức nhận ra đó là Diệp Trường Ca, lập tức mừng rỡ hét lên.

"Hừ, chết đi." Ngón tay của Diệp Trường Ca dường như xuyên qua vô số năm tháng, trực tiếp bóp nát toàn bộ nhục thể của Horus.

Đương nhiên, Diệp Trường Ca đã giữ lại đôi mắt của Horus.

"Không, không thể, ta là thần ~ a!" Horus vốn định sử dụng sức mạnh không gian để trốn thoát, nhưng lại phát hiện ra toàn bộ không gian xung quanh đã bị phong tỏa, ngay cả cơ thể cũng không thể động đậy, đành phải phát ra một tiếng hét thảm thiết.

Horus ngay lập tức bị bóp nát thành một đám sương máu màu vàng.

"Thắng, thắng rồi?" "Vị thần đó bị người trên trời giết rồi?!" "Vạn tuế, tốt quá rồi!" Những người trên mặt đất cũng sững sờ một lúc, sau đó vẻ mặt vui mừng hô hoán.

Diệp Trường Ca đưa tay lấy Con Mắt Horus rồi ném cho hệ thống.

"Ký chủ, tôi không thể không nhắc nhở, thời gian của Thẻ Thăng Cấp còn lại một phút hai mươi giây, xin hãy chuẩn bị cho tác dụng phụ." Diệp Trường Ca vốn đang có chút vui mừng vì đã nghiền chết Horus, lập tức sắc mặt sa sầm xuống, trực tiếp dựa theo vị trí của chiếc nhẫn tâm linh trên tay A Ngưng, dịch chuyển đến trước mặt cô.

"A Ngưng, đừng nói gì vội.

Lát nữa anh sẽ hôn mê, nhưng anh không biết sẽ hôn mê bao lâu.

Trong khoảng thời gian anh hôn mê, đừng để bất kỳ ai chạm vào anh!" Diệp Trường Ca nhìn A Ngưng đang mừng rỡ nhìn mình, vừa định mở miệng, nhưng lại bị cô vội vàng ngắt lời.

Diệp Trường Ca vừa nói xong, tác dụng phụ của Thẻ Thăng Cấp cũng đến, anh trực tiếp trợn mắt rồi ngất đi.

"Trường Ca ca ca không sao chứ?" Doãn Nặc có chút lo lắng hỏi.

A Ngưng không nói gì, chỉ lắc đầu, hai tay ôm chặt Diệp Trường Ca, nước mắt trong mắt lại một lần nữa rơi xuống.

"Không sao, thật sự tốt quá rồi!" Độc Xà ở phía bên kia cũng nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Diệp Trường Ca, mắt cũng lập tức đỏ hoe lần nữa.

"Hù, cát sa mạc thật nhiều!" Già Cô Tiếu cũng hít một hơi thật sâu, lau đi nước mắt, vẻ mặt cố tỏ ra thoải mái.

Chương 111

“A, cát ở Ai Cập thật nhiều.

Thôi, tôi cũng đi nghỉ ngơi một chút, tạo cho Diệp thống lĩnh một môi trường yên tĩnh.” Đại Bưu cũng lau nước mắt, giọng nói trầm trọng nói với mọi người.

Mọi người cũng đồng ý gật đầu.

Bây giờ điều quan trọng nhất là cảnh giác xung quanh, phòng ngừa có người khả nghi tiếp cận Diệp Trường Ca.

“Chị, chúng ta đi hay không đi?

Trường Ca đã hôn mê rồi.” Đông Phương Nhã Nam nhỏ giọng hỏi Đông Phương Yêu Nhiễm.

“Yêu Yêu, em gọi thân mật là Trường Ca, gia đình đã đồng ý rồi sao?” Đông Phương Yêu Nhiễm giọng điệu âm dương quái khí.

“Cần chị quản à, hừ, em về đây, không thèm để ý đến chị nữa.” Đông Phương Nhã Nam cũng bị Đông Phương Yêu Nhiễm chọc trúng tim đen, lập tức mặt đỏ bừng, vẻ mặt kiêu ngạo ôm thương đi tìm chiếc ô tô đậu trên mặt đất.

“Ai u, em gái tốt, tương tư đơn phương à, không tìm một người khác mạnh mẽ và đẹp trai như Diệp Trường Ca sao?

Thích người ta rồi à?” “Hừ, không thèm để ý đến chị.” Bóng dáng hai cô gái cũng ngày càng xa, cuối cùng cũng biến thành hai chấm đen nhỏ biến mất.

“An Nham, Diệp thống lĩnh trông cũng không đến hai mươi tuổi nhỉ, sao lại mạnh như vậy?

Hay là có công pháp trú nhan, thực ra là lão yêu quái ngàn năm!" Giang Tiểu Trư vừa suy đoán tuổi của Diệp Trường Ca, vừa khoa tay múa chân, cuối cùng vẻ mặt chắc chắn Diệp Trường Ca là yêu quái ngàn năm.

"Không đâu!

Diệp thống lĩnh chỉ mới hai mươi mấy tuổi thôi." Đối với An Nham có Tuệ Nhãn, có thể nhìn ra khí huyết của Diệp Trường Ca chỉ ở độ tuổi hai mươi, không thể nào là lão yêu quái ngàn năm như Giang Tiểu Trư nói.

"Vậy thì kỳ lạ rồi, Diệp thống lĩnh tu luyện từ trong bụng mẹ cũng không thể mạnh như vậy được!

Chẳng lẽ..." Giang Tiểu Trư cũng xoa cằm, kỳ quái.

"Ai nha, đừng nói những chuyện đó nữa, mau cảnh giác xung quanh đi.

Trong lúc Diệp thống lĩnh chưa tỉnh, mọi người đều phải canh gác." Bái gia cũng vội vàng ngắt lời Giang Tiểu Trư, vẻ mặt bất đắc dĩ nói với An Nham và Giang Tiểu Trư.

"Hệ thống, tôi còn phải bao lâu nữa mới tỉnh lại được?

Tôi chán quá." Diệp Trường Ca uất ức ngồi trong không gian hệ thống hét lên.

Ở bên ngoài, Diệp Trường Ca có thể đang trong trạng thái hôn mê, nhưng thực ra ý thức của anh đang ở trong không gian hệ thống.

Chỉ có nhục thể đang ngủ say thôi, chứ không phải tinh thần ngủ say.

"Ai u, đừng vội mà ký chủ, mới qua một tiếng đồng hồ thôi!" Hệ thống cũng bất đắc dĩ nói.

Trong một tiếng đồng hồ này, Diệp Trường Ca không còn vẻ bá khí và lạnh lùng như ở bên ngoài nữa, chỉ có vẻ bất đắc dĩ và nhàm chán.

"Ủa, đúng rồi hệ thống, phần thưởng nhiệm vụ của tôi đâu, chưa phát ra à!" Diệp Trường Ca nghĩ đến phần thưởng nhiệm vụ cấp S, trong lòng cũng nóng lên, vội vàng hét lên với hệ thống.

"Đừng vội, tôi đang sắp xếp đây.

Tôi đưa cho ngài tấm thẻ Phục Sinh Ngụy Thần Thú trước, xem có hiệu quả không." Giọng hệ thống vừa dứt, một tấm thẻ tràn ngập phù văn màu vàng không rõ ý nghĩa lơ lửng trước mặt Diệp Trường Ca.

Diệp Trường Ca không có nhiều hưng phấn, chỉ nhếch mép, tay phải cầm thẻ Phục Sinh Ngụy Thần Thú đi đến bên cạnh quả trứng rồng, sau đó tay phải đập tấm thẻ lên thân quả trứng rồng.

Những luồng phù văn màu vàng lập tức bao phủ toàn bộ quả trứng rồng.

Những phù văn này cũng phát ra ánh sáng vàng, bắt đầu di chuyển một cách có nhịp điệu.

"Ồ?

Xem ra vận khí của ký chủ không tệ, không kích hoạt nửa kia năm mươi phần trăm, đã thành công đánh thức sinh mệnh nhỏ bên trong." Hệ thống cũng nhìn tình trạng của quả trứng rồng, lập tức kinh ngạc nói với Diệp Trường Ca.

"Sắp hồi sinh rồi?!" Diệp Trường Ca vốn đang có chút nhàm chán, bị lời nói của hệ thống làm cho kinh ngạc đứng dậy.

Lúc này, huyết mạch Tử Kim Thần Long của Diệp Trường Ca đột nhiên sôi trào.

“Xem ra sắp ra rồi, huyết mạch cộng hưởng cũng đã xuất hiện.” Diệp Trường Ca cũng biết tại sao huyết mạch của mình lại sôi trào.

Huyết mạch cộng hưởng, chỉ khi gặp đồng tộc hoặc có huyết dịch tương tự của đối phương mới xuất hiện.

“Gầm!” Lúc này, vỏ trứng bị phù văn màu vàng làm cho từng mảng bong ra.

Tiểu kim long bên trong cũng lộ ra hình dáng của nó.

Chương 112

Chỉ thấy đầu tựa lạc đà, sừng tựa hươu, mắt tựa thỏ, tai tựa bò, cổ tựa rắn, bụng tựa sò, vảy tựa cá chép, móng tựa chim ưng, lòng bàn chân tựa hổ.

“Gầm!” Tiểu kim long non nớt gầm lên một tiếng với Diệp Trường Ca, sau đó bay lên vai anh!

“Hệ thống, tiểu kim long bao giờ mới trưởng thành?” Diệp Trường Ca vẻ mặt mong đợi hỏi hệ thống.

Phải biết rằng, có thể cưỡi kim long bay lượn, nhưng tiểu kim long mới ở giai đoạn ấu niên, e rằng vừa ngồi lên đã không bay nổi, cũng rất khó chịu.

“Xem cơ duyên thôi!

Đúng rồi, nên quay về rồi.” Giọng điệu đáng ăn đòn của hệ thống kết hợp với lời nói đáng ăn đòn, kiên trì không nổi.

Diệp Trường Ca cũng đã quen với sự đáng ăn đòn của hệ thống, đành phải nhếch mép, để tiểu kim long nghỉ ngơi trong không gian hệ thống, sau đó trong ánh mắt lưu luyến của tiểu kim long mà rời khỏi không gian hệ thống.

“Ái chà, tác dụng phụ không chỉ là ngủ say mà còn toàn thân đau nhức à!” Diệp Trường Ca vừa tỉnh lại đã cảm nhận được sự mệt mỏi của cơ thể và tình trạng chóng mặt, đau đầu.

“Trường, Trường Ca?

Anh tỉnh rồi!” A Ngưng vốn đang có chút mơ màng, đột nhiên cảm nhận được động tĩnh trên người, vừa mở mắt đã thấy Diệp Trường Ca đang uất ức, sau đó vẻ mặt mừng rỡ hét lên.

“Ừm, anh không sao rồi A Ngưng!” Diệp Trường Ca cũng thu lại vẻ mặt uất ức, dịu dàng cười với A Ngưng.

“Không sao là tốt rồi, em... em...” Nước mắt A Ngưng lại một lần nữa rơi xuống, nghẹn ngào nói.

Sau đó, Thanh Thanh Mạn cũng đến, phát hiện Diệp Trường Ca đã tỉnh, mọi người đều hỏi thăm một câu.

Sau khi nghỉ ngơi mấy ngày, mọi người lại một lần nữa bắt đầu hành trình, ai về nhà nấy.

“Chúng ta đi mua một căn biệt thự đi, căn nhà kia của anh cũng quá cũ rồi, không thích hợp cho ba chúng ta ở.” Vừa xuống máy bay, Diệp Trường Ca cũng sờ sờ cằm nói với hai cô gái.

“Vậy được ạ thiếu gia.

Đi thôi, em biết chỗ nào là sản nghiệp của Hân Duyệt Phạn Điếm chúng ta.” Lúc này Thanh Thanh Mạn cũng mắt sáng lên, vội vàng nắm lấy tay Diệp Trường Ca.

“Haizz!” Diệp Trường Ca có chút bất đắc dĩ sờ sờ đầu Thanh Thanh Mạn.

Anh cũng biết căn hộ kia cũ kỹ, xung quanh âm u, dễ gặp ma.

Nhưng cũng không thể như vậy được, mua biệt thự lại dẫn mình đến sản nghiệp của Hân Duyệt Phạn Điếm.

“Thanh Thanh Mạn muội muội, những căn biệt thự của Hân Duyệt Phạn Điếm đắt lắm đó, chị sợ...” A Ngưng cũng có chút lo lắng nói với Thanh Thanh Mạn.

Phải biết rằng, sau khi đến Kinh Đô, cô đã tìm hiểu những nơi có thể tìm hiểu ở Kinh Đô, giá cả của những căn biệt thự của Hân Duyệt Phạn Điếm cô cũng biết, một căn cũng phải sáu mươi triệu.

“Không sao đâu, lúc về tổ chức T.H.A đã chuyển cho anh năm trăm triệu, là tiền thù lao cho anh.” Diệp Trường Ca không hề lo lắng lắc đầu nói.

Đối với những ý đồ nhỏ của tổ chức T.H.A, anh đương nhiên biết, chẳng qua là lôi kéo thôi.

Nhưng tiền miễn phí đã dâng đến tận cửa, không nhận không được.

Hai cô gái cũng kinh ngạc nhìn Diệp Trường Ca, tổ chức T.H.A cũng quá hào phóng rồi, trực tiếp năm trăm triệu.

“Diệp Trường Ca đại nhân, đây là một trong những căn biệt thự tốt nhất của chúng tôi, giá bán ba trăm sáu mươi triệu.” Lúc này, một người đàn ông mặc vest giới thiệu căn biệt thự siêu lớn trước mắt cho Diệp Trường Ca.

“Được, căn này đi.” Diệp Trường Ca nhìn môi trường xung quanh cũng khá yên tĩnh, thế là quyết định mua.

“Cảm ơn Diệp Trường Ca đại nhân đã chiếu cố.

Vì ngài là người thứ chín mươi chín mua biệt thự sản nghiệp của chúng tôi, chúng tôi quyết định bán cho ngài với giá một đồng.” Nghe người đàn ông mặc vest nói vậy, Diệp Trường Ca cũng bất đắc dĩ cười.

Chắc chắn Hân Duyệt Phạn Điếm biết anh muốn mua biệt thự, tặng biệt thự miễn phí thì sợ Diệp Trường Ca tức giận, nên trực tiếp bán cho anh với giá một đồng.

Sau khi làm thủ tục một hồi, ba người Diệp Trường Ca cũng đã dọn vào ở thành công.

Trong ba ngày sau đó, Diệp Trường Ca cuối cùng cũng đã được như ý nguyện, “ăn” cả A Ngưng và Thanh Thanh Mạn.

Bên kia, Thượng Hải.

Con phố lớn vốn đông đúc người qua lại, nay lại hoang vắng không một bóng người, không có một chút sinh khí.

“Dùng bảy ngôi mộ tướng quân nối thành hình Bắc Đẩu Thất Tinh, xem ra trong đó có một ngôi mộ lớn, ít nhất cũng là mộ đế vương.” Một ông lão mặc đạo bào ngưng trọng nhìn hình dạng Bắc Đẩu Thất Tinh quỷ dị phía trước, cũng không biết nói gì.

“Sư phụ, chúng ta nên làm gì đây?

Chương 113

E rằng vị đế vương đó muốn nghịch thiên cải mệnh để hồi sinh." Một tiểu đạo đồng hoảng sợ nói với ông lão.

"Thanh Phong, đi cùng ta mời cao thủ các đại môn phái.

Ngôi mộ này căn bản không phải chúng ta có thể đối phó được, bắt buộc phải gọi các cao thủ khác cùng nhau phá giải." Ông lão trầm ngâm một lúc, sau đó vẻ mặt ngưng trọng nói.

"Alo." Diệp Trường Ca vốn đang tu luyện Thái Cổ Thượng Thanh Quyết bị tiếng điện thoại đột ngột cắt ngang, giọng điệu có chút không vui.

"Chào, có phải là Diệp Trường Ca đạo hữu không ạ!" Lúc này trong điện thoại truyền đến một giọng nói già nua, giọng điệu cũng rất cung kính.

"Đạo hữu?" Diệp Trường Ca sững sờ.

Xưng hô người khác là đạo hữu, vậy người này là đạo sĩ?

"Là tôi, có chuyện gì?" Diệp Trường Ca nhíu mày nói.

Vô sự bất đăng tam bảo điện, người này anh lại không quen, bây giờ có người không quen tìm đến, chắc chắn có chuyện muốn nhờ.

"Là thế này đạo hữu, bần đạo là Huyền Phần Tử.

Tôi cầu đạo hữu giúp tôi một tay.

Thượng Hải xuất hiện Bắc Đẩu Thất Tinh, Bắc Đẩu Thất Tinh đều do các ngôi mộ tướng quân nối thành.

Tôi sợ lần này nguy cơ trùng trùng, nên tôi đặc biệt mời các cao thủ các môn phái ra mặt." Giọng Huyền Phần Tử càng ngày càng

ngưng trọng.

“Dùng mộ tướng quân nối thành Bắc Đẩu Thất Tinh?

Ông biết đó là những ngôi mộ tướng quân nào sao?” Diệp Trường Ca có chút kỳ quái, Huyền Phần Tử lại biết đó là mộ tướng quân.

“Đạo hữu có điều không biết.

Ngôi mộ này vốn một tháng trước chỉ có ba ngôi, nhưng một tháng sau lại đột nhiên mọc ra thêm bốn ngôi mộ.

Bốn ngôi mộ vừa xuất hiện, cả một vùng đất đều biến thành quỷ vực.” “Về việc biết đó là mộ tướng quân, là vì một tháng trước có người chuyên môn thăm dò rồi.

Vì vậy tôi suy đoán bốn ngôi mộ còn lại cũng là mộ tướng quân, và bảy ngôi mộ này có người cố tình nối lại, là để nghịch thiên cải mệnh hồi sinh.” Nghe Huyền Phần Tử giải thích, Diệp Trường Ca cũng trầm ngâm một lúc rồi nói.

“Được thôi, tôi sẽ đi.

Bao lâu nữa thì tập hợp?” “Cảm ơn đạo hữu, cảm ơn đạo hữu.

Chọn ngày không bằng gặp ngày, có thể là hôm nay không?

Rồi ngày mai chúng ta cùng xuất phát.” “Được rồi, tôi biết rồi.” Diệp Trường Ca cúp điện thoại, mắt thỉnh thoảng lóe sáng.

Loại mộ này anh rất quen thuộc, hoặc là vị Phát Khâu Trung Lang Tướng đời đầu rất quen thuộc.

“Ai vậy, Trường Ca?” Lúc này A Ngưng cũng kỳ quái hỏi Diệp Trường Ca.

“Không có gì, một đạo sĩ mời anh đến Thượng Hải giúp đỡ.

Lần này anh đi một mình thôi, em và Thanh Thanh Mạn ở nhà.

Lát nữa anh phải đi rồi.” Tuy Diệp Trường Ca không biết cơ quan bên trong có giống với những cơ quan trong ký ức của Trung Lang Tướng đời đầu hay không, nhưng chắc chắn là hung hiểm.

Lần này đi một mình là tốt nhất.

“Được thôi.” A Ngưng cũng bĩu môi, sau đó không nói gì nữa.

Diệp Trường Ca mặc chiếc áo khoác độc đáo của mình rồi ra sân bay.

Trong khoang hạng nhất, Diệp Trường Ca vẫn luôn tu luyện Thái Cổ Thượng Thanh Quyết.

Anh đã biết được lợi ích của Thái Cổ Thượng Thanh Quyết rồi, đừng nhìn nó chỉ là vật phẩm cấp B, nhưng lại có thể tăng cường thực lực ở cảnh giới này, có thể thấy Thái Cổ Thượng Thanh Quyết lợi hại đến mức nào.

“Xem ra, nếu có thời gian, phải hoàn thiện Thái Cổ Thượng Thanh Quyết mới được.” Lúc này, một thanh niên đeo kính bước vào khoang hạng nhất.

Vẻ mặt vốn có chút nhàm chán của cậu ta đột nhiên nhìn thấy Diệp Trường Ca, liền trợn tròn mắt, há hốc miệng, chạy về phía anh.

“Hửm?” Tuy đang tu luyện Thái Cổ Thượng Thanh Quyết, nhưng Diệp Trường Ca vẫn có thể cảm nhận được động tĩnh bên ngoài.

Vừa mở mắt đã thấy một khuôn mặt to gấp vô số lần.

“Trời đất!” Diệp Trường Ca cũng bị dọa cho giật mình, trực tiếp tát một cái.

Chương 114

Một cái tát đánh ra phong thái, đánh ra vẻ đẹp trai.

Thanh niên đeo kính trực tiếp bay một vòng ba trăm sáu mươi độ rồi rơi xuống.

“Anh Diệp, đánh em làm gì?!” Hạo Thiên Chân ôm lấy bên má phải sưng vù ngay lập tức, vẻ mặt tủi thân.

“Ặc, Thiên Chân à, sao cậu lại chạy vào khoang hạng nhất vậy?” Diệp Trường Ca nhìn Hạo Thiên Chân, mắt đảo một vòng, lập tức chuyển chủ đề.

“Em phải đi Thượng Hải mà.

Có một lão đạo sĩ mời em đến Thượng Hải giúp đỡ.” Hạo Thiên Chân cũng xoa xoa má phải, vẻ mặt uất ức nói.

Cậu biết Diệp Trường Ca đang chuyển chủ đề, nhưng không dám nhắc lại chuyện lúc nãy, sợ Diệp Trường Ca lại cho một cái tát nữa.

“Ồ ~, tôi cũng bị Huyền Phần Tử đó mời đến Thượng Hải.” Nghe Hạo Thiên Chân nói, Diệp Trường Ca cũng hài lòng gật đầu.

“Lão đạo sĩ đó lại có thể mời được cả anh Diệp à!” Hạo Thiên Chân vẻ mặt có chút kỳ quái.

Phải biết rằng cậu ta đến Thượng Hải là vì phát hiện có tung tích của chú Ba, nhưng tại sao Diệp Trường Ca cũng phải đi?

Mặt mũi của lão đạo sĩ đó lớn đến vậy sao?

“À, tôi đi cho vui thôi.

Mặt mũi của lão đạo sĩ đó cũng lớn lắm, các đại môn phái đều đã cử đệ tử tinh anh hoặc người mạnh nhất đến Thượng Hải rồi.” Lúc ở

sân bay, Diệp Trường Ca cũng đã điều tra rõ ràng.

Các đại môn phái hoặc công ty đều đã cử đệ tử tinh anh, thậm chí Long Hổ Sơn đứng đầu cũng đã cử người mạnh nhất một thế hệ là Trương Linh Ngọc.

"Linh Ngọc?

Nhất Nhân Chi Hạ sao?" Diệp Trường Ca vừa nghe đến Trương Linh Ngọc của phái Long Hổ Sơn, liền liên tưởng đến Trương Linh Ngọc trong Nhất Nhân Chi Hạ.

Không biết hai người có phải là một không?

Hay chỉ là trùng tên thôi.

"Trời ơi, anh Diệp mau nhìn kìa, tiểu thư xinh đẹp!" Lúc này, Hạo Thiên Chân dường như nhìn thấy gì đó, mắt dán chặt về phía trước.

Diệp Trường Ca có chút ngẩn người, Hạo Thiên Chân lại có lúc cảm thấy có phụ nữ xinh đẹp sao?

Diệp Trường Ca cũng thuận theo ánh mắt của Hạo Thiên Chân nhìn qua.

Chỉ thấy một cô gái có mái tóc ngắn ngang vai màu bạc giống như Đông Phương Nhã Nam, khuôn mặt lại quyến rũ, trưởng thành và xinh đẹp.

"Chết tiệt, sao mình lại thấy cô gái này quen mắt thế nhỉ." Diệp Trường Ca nhìn cô gái tóc bạc đang liên lạc với ai đó ở phía trước, nhíu mày nói.

"Anh Diệp, trông cũng được đấy chứ, có muốn em ấy trở thành chị dâu của tớ không?" Hạo Thiên Chân cười nói, thì thầm với Diệp Trường Ca.

Nghe Hạo Thiên Chân nói vậy, Diệp Trường Ca ngẩn người, tên

nhóc này không phải không có hứng thú với con gái sao, thế mà lại muốn giới thiệu chị dâu cho mình.

Lúc này, cô gái tóc bạc đang gọi điện thoại đột nhiên nhìn về phía hai người Diệp Trường Ca, nhưng sau khi thấy rõ mặt anh, cô sững sờ một lúc rồi nhíu mày quay đi.

"Ôi trời, anh Diệp, cô gái đó không lẽ nào thực sự để ý đến anh rồi chứ?

Cô ấy chắc chắn đã nghe thấy lời tớ nói rồi, nhưng chỉ nhíu mày mà không có phản ứng gì thêm?" Hạo Thiên Chân khoa trương nói với Diệp Trường Ca.

Diệp Trường Ca hơi nheo mắt lại, một lúc sau mới lên tiếng.

"Cô gái đó có vẻ như quen biết tôi, hoặc đã xem qua thông tin về tôi.

Ánh mắt vừa rồi chắc chắn là của người quen." "Quen biết ư?

Ồ, đúng rồi nhỉ, bây giờ trong giới đạo mộ, ai mà không biết anh Diệp chứ." Hạo Thiên Chân ngẩn ra một lúc, rồi cũng đầy ngưỡng mộ nói.

"Được rồi, đừng có làm trò nữa, mau cút về chỗ ngồi đi, máy bay sắp cất cánh rồi." Diệp Trường Ca cũng bị vẻ mặt sùng bái của Hạo Thiên Chân làm cho nổi da gà, vội vàng xua tay.

Nghe Diệp Trường Ca nói vậy, Hạo Thiên Chân đành phải tiu nghỉu quay về chỗ ngồi của mình.

Trên không trung.

Diệp Trường Ca có chút bất đắc dĩ thoát khỏi trạng thái tu luyện.

Anh đã tu luyện hơn hai tiếng đồng hồ, và trong suốt thời gian đó, anh luôn cảm nhận được một đôi mắt to tròn thỉnh thoảng lại nhìn về

phía mình.

“Rốt cuộc cô gái đó là ai nhỉ?

Chương 115

Sao lại quen thuộc đến vậy.” Diệp Trường Ca biết chủ nhân của đôi mắt đó chính là cô gái tóc bạc kia, nhưng anh cảm thấy rất quen thuộc, dường như đã gặp ở đâu đó nhưng lại không nhớ ra là ai.

“Chết tiệt, anh Diệp, em tìm ra lai lịch của cô gái đó rồi, lai lịch không hề nhỏ đâu.” Lúc này, Hạo Thiên Chân với vẻ mặt kinh ngạc cầm một tập tài liệu chạy đến bên cạnh Diệp Trường Ca.

“Lai lịch?” Diệp Trường Ca có chút kỳ quái hỏi Hạo Thiên Chân, người có thể khiến tiểu tam gia của nhà họ Ngô phải thốt lên là “lai lịch không hề nhỏ” thì chắc chắn không tầm thường.

“Anh Diệp xem này, cô ấy tên là Phong Sa Yến, là con gái của Phong Chính Hào, chủ tịch Thiên Hạ Hội đấy, vãi thật.” Hạo Thiên Chân chỉ vào một chỗ trong tài liệu, vẻ mặt kinh ngạc nói.

“Thiên Hạ Hội?

Một trong những thế lực khổng lồ ở Kinh Đô, Thiên Hạ Hội?” Diệp Trường Ca có chút kỳ lạ hỏi lại.

“Đúng vậy anh Diệp.

Không ngờ cô ấy lại là con gái của Phong Chính Hào, là dị nhân bẩm sinh, loại có thể điều khiển không gian ấy.” Hạo Thiên Chân khoa trương nói, đến cuối câu còn lộ vẻ ghen tị.

Điều khiển không gian, ngầu bá cháy.

Diệp Trường Ca cũng lộ vẻ kinh ngạc và kỳ quái, đây không phải là thế giới đạo mộ sao?

Lại có cả *Nhất Nhân Chi Hạ* xen vào à?

Chẳng trách mình lại thấy cô gái đó quen thuộc như vậy.

“Xem người thật đúng là khác hẳn, chỉ có ba phần giống trong manga, bảy phần còn lại còn xinh đẹp hơn trong nguyên tác nhiều.” Diệp Trường Ca liếc nhìn Phong Sa Yến đang lén lút quan sát mình, thầm cảm thán.

“Anh Diệp, lần này người tham gia khá nhiều và lợi hại đấy, ngay cả tiểu sư thúc Trương Linh Ngọc của Long Hổ Sơn cũng đến.” Hạo Thiên Chân lại lật xem các tài liệu khác, vẻ mặt kinh ngạc.

“Trương Linh Ngọc sao?

Vậy thì chắc chắn không sai rồi, là Trương Linh Ngọc trong *Nhất Nhân Chi Hạ*.” Vốn còn đang nghi ngờ về Trương Linh Ngọc, giờ Diệp Trường Ca đã có thể khẳng định đó chính là Trương Linh Ngọc trong bộ truyện kia.

“Không biết Lão Thiên Sư của Long Hổ Sơn mạnh đến mức nào.” Diệp Trường Ca vừa nghĩ đến Lão Thiên Sư của Long Hổ Sơn, huyết mạch trong người liền sôi trào.

Phải biết rằng ở thế giới này, không chỉ các ngôi mộ được tăng cường mà tất cả nhân vật trong nguyên tác đều trở nên mạnh hơn, anh rất muốn thử xem Lão Thiên Sư mạnh đến đâu.

“Đúng rồi, trong tài liệu có ghi năng lực của Trương Linh Ngọc không?” Diệp Trường Ca đột nhiên nhớ tới một bóng hình màu hồng, rồi tò mò hỏi Hạo Thiên Chân.

“Đương nhiên là có rồi anh Diệp.

Ngô gia chúng tớ có thể thu thập được tất cả tài liệu.

Trương Linh Ngọc à, hình như chỉ biết một số đạo pháp của Long Hổ Sơn, còn Lôi pháp thì có vẻ như chưa học.” Hạo Thiên Chân xem xét một lúc rồi đọc từng chữ một.

Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu Diệp Trường Ca.

"Hì hì, yên tâm đi ký chủ, dòng thời gian và trải nghiệm của các nhân vật trong thế giới này đều đã được sửa đổi rồi, cứ yên tâm nhé." Nghe hệ thống nói vậy, Diệp Trường Ca chỉ đành bĩu môi một cách nhàm chán.

Anh chỉ hơi tò mò không biết cốt truyện của *Nhất Nhân Chi Hạ* đã bắt đầu hay chưa.

Nếu đã bắt đầu thì Trương Linh Ngọc chắc chắn sẽ biết Âm Ngũ Lôi, còn nếu không biết thì cốt truyện chắc chắn chưa bắt đầu.

Còn về việc hệ thống nói đã sửa đổi trải nghiệm nhân vật, anh cũng lười quan tâm.

"Đúng rồi, Thiên Chân, cậu có xem thông tin của Na Đô Thông không?" Sau khi đã xác định được thân phận của những người khác, Diệp Trường Ca liền nhớ tới một cô gái lôi thôi lếch thếch thích chôn người, rồi hỏi Hạo Thiên Chân.

"Na Đô Thông?

Không có anh Diệp ơi, hình như Na Đô Thông không đến." Hạo Thiên Chân lật tài liệu một lúc, không tìm thấy thông tin nhân viên hay công ty Na Đô Thông nào, đành lắc đầu nói.

"Thôi được rồi." Thấy Na Đô Thông không có mặt, Diệp Trường Ca chỉ đành gật đầu tỏ vẻ đã biết.

"Thực ra anh Diệp, em có một câu không biết có nên nói hay không." Trong lúc Diệp Trường Ca đang nghĩ về Na Đô Thông, Hạo Thiên Chân vẻ mặt rối rắm, ấp úng nói.

"Có rắm thì mau thả." Diệp Trường Ca thấy bộ dạng ấp úng của Hạo Thiên Chân, nhướng mày, vẻ mặt kỳ quái.

“Thực ra anh Diệp, mấy hôm trước ở Ai Cập, người chiến đấu với thần Horus… là anh phải không?” Hạo Thiên Chân với vẻ mặt vừa chắc chắn lại vừa không chắc chắn hỏi Diệp Trường Ca.

Trận chiến mấy ngày trước đã gây chấn động toàn thế giới.

Tất cả mọi người đều đang tìm kiếm người đã chiến đấu với Horus.

Nhưng chỉ vài giờ sau, khách sạn Hân Duyệt đột nhiên ra tay, chặn tất cả các thông tin và video liên quan đến trận chiến đó, khiến không ai biết được người đã chiến đấu với Horus ngày hôm đó là ai.

E rằng người biết được thân phận kẻ đó chỉ có các gia chủ Cửu Môn hoặc các quan chức cấp cao của quốc gia.

Chương 116

Ở phía bên kia, Phong Sa Yến cũng vểnh tai lên nghe.

Thực ra Thiên Hạ Hội cũng luôn nghi ngờ người đã chiến đấu với Horus ngày hôm đó là Diệp Trường Ca, nhưng không có bằng chứng nên không thể xác nhận.

Diệp Trường Ca liếc nhìn Hạo Thiên Chân, sau đó lại nhìn Phong Sa Yến ở hàng ghế trước, rồi trực tiếp dùng linh khí truyền âm vào đầu Hạo Thiên Chân.

"Người ngày hôm đó chính là tôi, cẩn thận vách có tai, đừng có nói chuyện tôi chiến đấu với Horus ra ngoài." Mặc dù có chút kinh ngạc khi Diệp Trường Ca có thể truyền âm, nhưng so với việc người chiến đấu với Horus ngày hôm đó chính là Diệp Trường Ca, thì việc truyền âm chẳng đáng là gì.

Hạo Thiên Chân có chút kích động nhìn Diệp Trường Ca.

Không ngờ người anh cả mà mình nhận lại có thể đối đầu với thần linh, thậm chí còn hạ gục đối phương trong nháy mắt.

Đại ca của mình đúng là quá ngầu rồi.

Ở phía bên kia, Phong Sa Yến có chút kỳ quái, đã mấy phút trôi qua rồi mà Diệp Trường Ca vẫn chưa nói gì.

"Thôi, lén nhìn một cái vậy, chắc anh ta không phát hiện ra mình đâu." Phong Sa Yến nghĩ thầm, vừa mới quay người lại thì đã phát hiện một đôi mắt tím đen phóng to vô hạn đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mình.

"A!" Phong Sa Yến bị dọa đến mức ngã ngửa ra sau.

"Anh..." Sắc mặt Phong Sa Yến lập tức thay đổi, đang định tức

giận mắng người đã dọa mình, nhưng đột nhiên phát hiện đó là Diệp Trường Ca, lời nói nghẹn lại trong họng.

"Em nhìn lén tôi, còn nghe lén tôi và Thiên Chân nói chuyện?" Diệp Trường Ca khoanh tay, sắc mặt có chút lạnh nhạt.

Phải biết rằng từ lúc máy bay cất cánh, trong hơn hai tiếng đồng hồ, Phong Sa Yến đã nhìn lén anh sáu mươi lần, không, phải là sáu mươi mốt lần rồi.

Cứ cách hai phút lại nhìn lén Diệp Trường Ca một lần.

Cô gái này rốt cuộc tò mò về anh đến mức nào, hay là đang thu thập tình báo?

"Tôi, tôi...

Hừ, cần anh quản à, tôi thích nhìn lén thì nhìn lén, mắt mọc trên người tôi, tôi không được nhìn sao?" Mới đầu còn hơi đỏ mặt, Phong Sa Yến lập tức khí thế bừng bừng, làm mặt quỷ với Diệp Trường Ca, ăn vạ.

Nhìn Phong Sa Yến đang làm mặt quỷ, Diệp Trường Ca im lặng.

Cô gái này không phải lạnh lùng cao ngạo như trong nguyên tác sao?

Sao biến thành người thật lại trở nên vô lại thế này?

Thực ra Diệp Trường Ca đã hiểu lầm Phong Sa Yến.

Cô ấy thực sự rất lạnh lùng, nhưng chỉ lạnh lùng với người ngoài.

Người ngoài đều cảm thấy có thể bị cô làm cho đông cứng, thậm chí đối với cha mình cô cũng có chút lạnh nhạt.

Sống hai mươi năm, đây là lần đầu tiên Phong Sa Yến nhìn lén và nghe lén người khác.

Cô cảm thấy có chút tò mò, nhưng sau khi bị Diệp Trường Ca phát hiện, cô trực tiếp bộc phát tâm lý con gái vốn có của mình.

"Anh Diệp, Phong Sa Yến nghe lén và nhìn lén chúng ta sao?" Hạo Thiên Chân cũng kỳ quái liếc nhìn Phong Sa Yến đang làm mặt quỷ với Diệp Trường Ca, khóe miệng và khóe mắt co giật điên cuồng, không nói nên lời.

Không phải trong tài liệu ghi Phong Sa Yến rất lạnh lùng sao?

Lạnh lùng như một tảng băng vạn năm ư?

Sao trước mặt Diệp Trường Ca lại biến thành một cô bé, còn làm mặt quỷ với anh nữa chứ.

"Về chỗ đi, cô gái này chắc hết cứu rồi." Diệp Trường Ca lườm Phong Sa Yến một cái rồi quay sang nói với Hạo Thiên Chân.

"Anh mới hết cứu ấy, đứng lại cho tôi, Diệp Trường Ca!" Phong Sa Yến đang làm mặt quỷ nghe thấy lời Diệp Trường Ca, vẻ mặt lập tức cứng đờ, tức đến mức mặt đỏ bừng, hét vào mặt Diệp Trường Ca đang quay về chỗ ngồi.

Diệp Trường Ca im lặng nhìn Phong Sa Yến một cái rồi nhắm mắt vận chuyển Thái Cổ Thượng Thanh Quyết.

Dù sao cô gái này cũng không phải đối thủ của anh, yếu đến mức có thể trấn áp bằng một tay, nên anh cũng lười phòng bị, dù sao cũng có Diệp Chi Phong cấp A bảo vệ.

"Đáng ghét, Diệp Trường Ca thực sự coi thường mình sao?" Phong Sa Yến thấy Diệp Trường Ca lười để ý đến mình, liền tức đến nghiến răng nghiến lợi nói từng chữ.

"Không phải là tôi coi thường, mà là hoàn toàn không coi ra gì." Diệp Trường Ca cũng mở mắt ra, vẻ mặt bình thản nói với Phong Sa Yến.

Ở bên cạnh, Hạo Thiên Chân cũng nghe thấy những lời đó của Diệp Trường Ca, khóe miệng và khóe mắt lại một lần nữa co giật không kiểm soát.

"Mình đổi chỗ ngồi thôi." Hạo Thiên Chân nhìn vẻ mặt như muốn giết người của Phong Sa Yến, liền lẳng lặng chạy đi, chạy ra hàng ghế phía sau.

May mà khoang hạng nhất chỉ có ba người họ, phía sau vẫn còn chỗ trống.

Chương 117

“Diệp Trường Ca, tôi nghe nói anh rất mạnh, nhưng tôi thấy cái mạnh của anh là ở cái miệng lưỡi thì có!” Phong Sa Yến nén giận xuống, vẻ mặt châm chọc nói với Diệp Trường Ca.

“Miệng lưỡi của tôi có mạnh thì cũng hơn cô!” Diệp Trường Ca cũng không tu luyện Thái Cổ Thượng Thanh Quyết nữa, quyết định phải châm chọc Phong Sa Yến một trận ra trò.

“Hừ, Diệp Trường Ca, cha tôi nói anh là người mạnh nhất thế hệ chúng ta, thậm chí còn mạnh hơn cả thế hệ trước.

Tôi không tin, tôi muốn đấu với anh một trận, để xem cái gọi là mạnh nhất rốt cuộc mạnh đến đâu.” Phong Sa Yến thầm chuẩn bị sử dụng năng lực Thời Không Kiều Tiếp, vẻ mặt khiêu khích nói với Diệp Trường Ca.

“Cô không thắng được tôi đâu.” Diệp Trường Ca nói.

“Không thắng được?

Anh đùa à?” Lời vừa dứt, không gian xung quanh lập tức gợn sóng.

Phong Sa Yến trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Ca, tay phải vung quyền tấn công.

Ở phía sau, Hạo Thiên Chân nhàm chán ngáp một cái rồi quay đầu ngủ.

Loại chiến đấu này có lẽ là cuộc chiến ít nguy hiểm nhất mà cậu từng thấy, thật sự quá vô vị.

“Đây là cái gì?” Một tấm chắn màu xanh lá cây xuất hiện bao bọc bên ngoài Diệp Trường Ca.

“Tôi đã nói rồi, cô căn bản không thể làm tôi bị thương một chút nào.

Đây chỉ là phương pháp phòng ngự sơ cấp nhất của tôi thôi, cô còn không phá được.” Diệp Trường Ca nhàm chán nói.

“Đáng ghét, tôi không tin.” “Đừng phí sức nữa, cô căn bản không phá được đâu.

Đây là lá chắn phòng ngự cấp B trung đẳng của tôi, cô dù có dùng toàn lực cũng chỉ là cấp ngụy B, không thể nào phá vỡ được.” Diệp Trường Ca nhắc nhở.

“Cấp B và ngụy B là có ý gì?” Phong Sa Yến hỏi.

“Là một hệ thống phân chia sức mạnh do tôi đặt ra, hoàn toàn không có ý nghĩa gì đặc biệt.” Diệp Trường Ca đáp.

“Tôi biết rồi, tôi muốn nghe xem mục tiêu sức mạnh do người mạnh nhất thế hệ chúng ta đặt ra.” “Nếu cô đã muốn biết thì đừng có bị sốc đấy.” Diệp Trường Ca lần này thực sự tốt bụng, dù sao thực lực người ta khổ cực luyện thành lại trở thành hạng ba từ dưới lên, hoặc là ngụy hạng ba.

“Tôi sẽ không bị sốc đâu!” Phong Sa Yến nói.

“Mục tiêu sức mạnh tôi đặt ra là SSSD, còn cô chỉ là ngụy B thôi.” Diệp Trường Ca nói.

Phong Sa Yến lập tức sững sờ, cô cứ nghĩ cao nhất cũng chỉ là cấp A hoặc cấp SSS, không ngờ mình lại thành hạng ba từ dưới lên.

“Anh không phải cố ý đấy chứ?

Phân chia cấp bậc sức mạnh cao như vậy.” Phong Sa Yến nói.

“Tin hay không tùy cô.” Diệp Trường Ca nói.

“Tôi lười tranh cãi với anh rồi, vậy anh xếp hạng bao nhiêu trong

bảng sức mạnh đó?" Phong Sa Yến hỏi.

"Cấp A đỉnh phong, sắp đạt đến cấp S rồi." "Cấp A đỉnh phong, anh mạnh đến thế sao, hay là cố ý nói mình mạnh như vậy?" Phong Sa Yến nói.

"Tin hay không tùy cô." Diệp Trường Ca nói.

"Này, người đánh nhau với Horus mấy ngày trước có phải là anh không?" "Tôi là, tôi không phải...

à thôi, cô hiểu rồi chứ." Diệp Trường Ca nghẹn lời.

Cứ như vậy cãi nhau ồn ào cũng mất năm tiếng đồng hồ, trên máy bay lại một lần nữa khôi phục sự yên tĩnh.

Thượng Hải, bốn giờ chiều.

"Âm khí và oán khí thật nồng nặc." Cảm giác được luồng khí kinh người, Diệp Trường Ca đột nhiên mở mắt, trong lòng thầm kinh hãi.

"Sắp trở thành một tòa thành chết rồi sao?" Ngón trỏ của Diệp Trường Ca gõ nhẹ, mắt hơi nheo lại nhìn lên bầu trời, nơi có một con kim long khí vận mà người thường không thể thấy được.

Xung quanh con kim long khí vận đó là những khuôn mặt đầu lâu được tạo thành từ oán khí và âm khí.

Những khuôn mặt đầu lâu này không ngừng cắn xé kim long khí vận.

Kim long khí vận muốn phản kháng nhưng lại bị hàng chục sợi xích sắt đen kịt tỏa ra hắc khí trói chặt.

"Anh Diệp, em cảm thấy Thượng Hải có gì đó không ổn.

Lão già Huyền Phần Tử kia nói nơi này sắp trở thành một vùng đất quỷ sao?

Chương 118

Đèn đuốc vẫn sáng trưng mà.” Hạo Thiên Chân cũng đi tới trước mặt Diệp Trường Ca, có chút kỳ quái hỏi.

“Đó là vì âm khí và oán khí chưa hoàn toàn bao trùm Thượng Hải, nếu không thì Thượng Hải sớm đã trở thành thành chết rồi.” Diệp Trường Ca liếc nhìn con kim long khí vận đang đau đớn gào thét, trong mắt lóe lên một tia hàn ý.

Mười phút sau, máy bay an toàn hạ cánh xuống sân bay.

“Anh Diệp, đi thôi.

Lão già Huyền Phần Tử kia chọn chỗ hay thật, tập hợp ở khách sạn năm sao, mấy đạo sĩ này không thiếu tiền thật.” Hạo Thiên Chân nói, trên mặt lộ ra vẻ ngưỡng mộ.

Không chỉ thực lực mạnh mà còn có thể kiếm được nhiều tiền, nghề này đúng là thơm thật.

Lúc này, Phong Sa Yến xách theo một chiếc vali, sắc mặt có chút ngưng trọng đi tới trước mặt Diệp Trường Ca.

“Diệp Trường Ca, anh có cảm thấy thành phố này có gì đó không ổn không?

Xung quanh toàn là âm khí.” “Âm khí?” Vốn tưởng thời tiết Thượng Hải lạnh, Hạo Thiên Chân nghe Phong Sa Yến nói vậy thì không chút nghi ngờ, lập tức cảnh giác.

Dù sao Phong Sa Yến cũng là cao thủ, cảm nhận chắc chắn mạnh hơn người thường như cậu.

“Đó là vì Thượng Hải đang dần bị những âm khí và oán khí này bao phủ.

Dưới sự bảo hộ của âm khí, ngay cả một con tiểu quỷ cũng dám vui đùa dưới ánh mặt trời chói chang, mà những người dân Thượng Hải lại không hề hay biết." Diệp Trường Ca hừ lạnh một tiếng, giọng điệu băng giá.

"Vậy không phải thành phố này sắp biến thành một thành chết sao." Hạo Thiên Chân theo phản xạ kinh hô.

"Chắc là không sai đâu.

Mặc dù tôi không nhìn thấy những âm khí đó nhưng khí trong người tôi đã phát ra cảnh báo, âm khí và oán khí ở đây vô cùng nặng." Phong Sa Yến cũng trầm tư, vẻ mặt ngưng trọng.

"Đừng nói nhiều nữa, mau đến khách sạn đi." Diệp Trường Ca lúc này cũng cắt ngang lời họ, sắc mặt bình thản.

Ba người gọi một chiếc xe taxi rồi ngồi lên.

"Đừng có hiểu lầm nhé Diệp Trường Ca, tôi chỉ là lười gọi một chiếc xe khác nên mới lên xe của anh thôi." Vừa lên xe, Phong Sa Yến quay mặt lại, vẻ mặt kiêu ngạo nói.

Diệp Trường Ca chẳng thèm để ý đến Phong Sa Yến, chỉ dựa vào cửa sổ, vẻ mặt tự tại.

"Xì, làm màu." Phong Sa Yến thấy bộ dạng của Diệp Trường Ca, thầm mắng một tiếng rồi cũng quay mặt đi, tỏ vẻ lạnh lùng.

"Cô gái nhỏ, anh chàng đẹp trai ở hàng ghế sau là bạn trai cháu phải không?

Hai đứa cãi nhau à!" Lúc này, một bà cô trông khoảng bốn mươi tuổi cười hì hì nói với Phong Sa Yến đang ngồi ở ghế phụ lái.

"Bác ơi, anh ta không phải bạn trai cháu đâu, chúng cháu còn không bằng kẻ thù của nhau nữa." Nghe bà cô nói vậy, Phong Sa Yến

lập tức đỏ mặt, vẻ mặt lúng túng.

“Được rồi được rồi, đôi trẻ mà.” Bà cô cũng là người từng trải, cười cười rồi không nói gì nữa.

“Bạn trai sao?” Phong Sa Yến lén lút liếc nhìn Diệp Trường Ca một cái, nhưng phát hiện anh vẫn giữ vẻ mặt bình thản.

“Hừ, quả nhiên coi nhau là kẻ thù là tốt nhất.” Không lâu sau, ba người đã đến bên ngoài khách sạn mà Huyền Phần Tử đã hẹn.

Sau khi Hạo Thiên Chân trả tiền xong, ba người cùng đi vào trong.

Vừa bước vào, họ đã thấy một lão già tiên phong đạo cốt, mặc đạo bào, đang cười hì hì nói với Diệp Trường Ca.

“Ba vị là Diệp Trường Ca, Hạo Thiên Chân và Phong Sa Yến phải không?

Bần đạo là Huyền Phần Tử.” Diệp Trường Ca ngước mắt lên, giọng điệu lạnh nhạt.

“Huyền Phần Tử, ông gọi chúng tôi đến đây, ngoài mục đích của lần này ra thì có kế hoạch tác chiến nào không?” Trên khuôn mặt già nua của Huyền Phần Tử hiện lên một nụ cười, ông nói với Diệp Trường Ca.

“Diệp đạo hữu nói rất phải, ở đây không tiện nói chuyện, chúng ta vào trong tập hợp với mọi người đi.

Diệp đạo hữu là ba người cuối cùng đến đấy.” Trên đường đi, Hạo Thiên Chân lộ vẻ ngượng ngùng, nói nhỏ.

“Trời ạ, đây là lần đầu tiên tớ đến muộn đấy.” Ở bên cạnh, Phong Sa Yến không nói gì, nhưng khuôn mặt hơi ửng hồng cũng cho thấy cô đang ngượng.

Huyền Phần Tử đẩy một cánh cửa lớn hoa lệ ra rồi đi vào.

Bên trong có đủ các loại đạo sĩ, cao thủ đạo mộ, thậm chí có cả cảnh sát.

"Tại sao cảnh sát lại ở đây?" Diệp Trường Ca nhìn người đàn ông trung niên mập mạp mặc cảnh phục ở phía trước, nhíu mày, có chút không vui.

Không phải Diệp Trường Ca coi thường cảnh sát, mà đa số họ đều là người thường, đối mặt với những sinh vật siêu dị thường, nói là bia đỡ đạn cũng không quá.

Chương 119

"Anh Ngưu, mọi người đã đến đủ rồi, chúng ta có thể triển khai kế hoạch được rồi chứ." Huyền Phần Tử vuốt bộ râu dài màu trắng của mình, nói với viên cảnh sát mập mạp kia.

Lời của Huyền Phần Tử vừa dứt, những tiếng ồn ào xung quanh lập tức im bặt.

Có thể thấy Huyền Phần Tử rất có uy tín.

"Được thôi, vậy xin mời Huyền đạo trưởng." Anh Ngưu vẻ mặt tôn kính nói với Huyền Phần Tử.

Phải biết rằng vị này ngay cả lãnh đạo số một của Thượng Hải cũng phải kính trọng, một chức cục trưởng phân cục nhỏ nhoi như anh ta còn không đủ nhét kẽ răng người ta.

"Thưa các vị, bảy ngôi mộ lớn được nối với nhau thành hình Bắc Đẩu Thất Tinh, rất có khả năng đều là mộ của các tướng quân.

Vì vậy, ở mỗi ngôi mộ, chúng ta đều sẽ gặp phải một con ngân giáp cương thi, thậm chí là kim giáp cương thi." Huyền Phần Tử đi lên phía trước, quét mắt nhìn mọi người rồi nói.

"Vì vậy, mỗi ngôi mộ sẽ có một người lãnh đạo.

Đương nhiên, trong đội ngũ này cũng có một tổng chỉ huy.

Vị tổng chỉ huy này sẽ do người mạnh nhất đảm nhiệm." Nghe Huyền Phần Tử nói người mạnh nhất sẽ đảm nhiệm vị trí lãnh đạo, mọi người đều im lặng, ánh mắt liếc về phía Diệp Trường Ca đang dựa vào tường.

Phải biết rằng, những người ở đây đều là đệ tử tinh anh của các môn phái lớn, ai cũng biết chiến tích của Diệp Trường Ca.

Ngay cả tiểu sư thúc Trương Linh Ngọc của Long Hổ Sơn cũng không thể so sánh được.

Điều khiến người ta kinh ngạc nhất là trận chiến mấy ngày trước, người đã một chiêu hạ gục Horus rất có khả năng chính là Diệp Trường Ca.

"Tôi đề cử Diệp Trường Ca, thực lực của anh ấy mạnh hơn tôi, tôi phục." Lúc này, một nam tử anh tuấn có mái tóc trắng dài ngang vai, giữa trán có một nốt chu sa đỏ, mặc đạo bào trắng là người đầu tiên lên tiếng.

"Tiểu sư thúc của Long Hổ Sơn cũng phục Diệp Trường Ca rồi, chúng ta còn không phục sao?" "Phải phục chứ, không nghe lời sư phụ dặn à?

Không được đắc tội với Diệp Trường Ca." "Vậy được rồi, chúng tôi đều đồng ý để Diệp Trường Ca làm người dẫn đầu." Ở phía trên, Huyền Phần Tử cười hì hì.

Đương nhiên, đây không phải là nụ cười giả tạo mà là nụ cười trong dự liệu.

Việc ông đích thân ra đón Diệp Trường Ca đã thể hiện ông đặt Diệp Trường Ca ngang hàng với mình, là một nhân vật lớn cùng thế hệ.

Lần đầu tiên gặp Diệp Trường Ca, Huyền Phần Tử đã cảm nhận được luồng sức mạnh vừa cường đại vừa thần bí trong cơ thể anh, xem ra lời đồn không sai.

Còn những đệ tử của các môn phái khác, kể cả Trương Linh Ngọc của Long Hổ Sơn, Huyền Phần Tử đều không đích thân nghênh tiếp, chỉ chào hỏi Trương Linh Ngọc một tiếng rồi thôi.

Ở bên cạnh, anh Ngưu kinh ngạc nhìn Diệp Trường Ca đang dựa

vào tường với vẻ mặt đương nhiên.

“Thằng nhóc này rốt cuộc là ai, mà lại khiến nhiều cao thủ tin phục như vậy, mình không quen biết nhỉ.” Thực ra anh Ngưu không phải người trong giới đạo mộ, nên không biết Diệp Trường Ca cũng là chuyện bình thường.

Cùng lắm là nghe qua uy danh của Diệp Trường Ca nhưng chưa từng thấy mặt.

“Vậy thì lão đạo cũng xin phục Diệp thống lĩnh.” Lúc này, Huyền Phần Tử trực tiếp gọi Diệp Trường Ca là Diệp thống lĩnh.

Đối với việc vị trí người dẫn đầu rơi vào tay Diệp Trường Ca, những người còn lại cũng không có ai không phục.

Chiến tích của Diệp Trường Ca và sự dũng cảm, sức mạnh khi đại náo khách sạn Hân Duyệt lần trước đủ để khiến những đệ tử tinh anh cao ngạo này phải khâm phục.

Ở phía bên kia, Diệp Trường Ca đang dựa vào tường cũng thầm thở dài.

Thực ra anh vốn không muốn làm thống lĩnh lần này, chỉ muốn xem xem ngôi mộ lần này có giống với ngôi mộ trong ký ức của Phát Khâu Trung Lang Tướng đời đầu hay không.

Còn Phong Sa Yến ở bên cạnh thì vẻ mặt không vui nhìn Diệp Trường Ca, nhưng bề ngoài không vui thế thôi, trong lòng cô cũng rất khâm phục anh.

“Vậy thì, nếu mọi người đã đề cử tôi làm người dẫn đầu, tôi sẽ đưa ra kế hoạch tác chiến của mình.” Diệp Trường Ca đứng thẳng người, tự nhiên tiếp nhận vị trí mà Huyền Phần Tử vừa đứng, bình thản nói.

Nghe lời của Diệp Trường Ca, tất cả mọi người đều chấn động

tinh thần, chăm chú lắng nghe.

“Bảy ngôi mộ được nối với nhau thành hình Bắc Đẩu Thất Tinh, vậy thì chúng ta có thể coi bảy ngôi mộ đó là Thiên Xu cung Tham Lang tinh quân, Thiên Tuyền cung Cự Môn tinh quân, Thiên Cơ cung Lộc Tồn tinh quân, Thiên Quyền cung Văn Khúc tinh quân, Ngọc Hành cung Liêm Trinh tinh quân, Khai Dương cung Vũ Khúc tinh quân, và Dao Quang cung Phá Quân tinh quân.” “Chúng ta phải chia ra để thăm dò bảy ngôi mộ, và sẽ phân chia theo con giáp để tiến vào các ngôi mộ khác nhau.

Sau khi tất cả bảy ngôi mộ đều được thăm dò xong, tất cả mọi người rút ra, chờ lệnh của tôi.” “Những người sinh năm Tý và Thỏ sẽ đến ngôi mộ thứ nhất.

Những người sinh năm Sửu và Hợi sẽ đến ngôi mộ thứ hai.” “Những người sinh năm Dần và Tuất sẽ đến ngôi mộ thứ ba.

Những người sinh năm Dậu và Mão sẽ đến ngôi mộ thứ tư.

Những người sinh năm Thìn và Thân sẽ đến ngôi mộ thứ năm.

Ngôi mộ này tôi sẽ đích thân dẫn đội.” “Những người sinh năm Mùi và Tỵ sẽ đến ngôi mộ thứ sáu.

Còn lại những người sinh năm Ngọ và Dậu sẽ đến ngôi mộ cuối cùng.

Chương 120

Mọi người đã rõ chưa?" "Rõ!" Mọi người đồng thanh hô lớn, đầy khí thế.

"Huyền Phần Tử, ông có gì muốn nói không?" "Không có, không có.

Kế hoạch của Diệp thống lĩnh còn hoàn thiện hơn của lão đạo nữa.

Bây giờ là thời đại của người trẻ các cậu rồi." Huyền Phần Tử cười khổ mấy tiếng, vuốt bộ râu trắng nói.

Diệp Trường Ca gật đầu rồi quay về vị trí của mình.

Kế hoạch tác chiến đó thực ra là của Phát Khâu Trung Lang Tướng đời đầu, khi xưa ông từng gặp phải loại mộ này hoặc những ngôi mộ tương tự.

Huyền Phần Tử nói thêm vài câu với mọi người rồi giải tán, chuẩn bị cho cuộc tác chiến ngày mai.

Lúc này, Trương Linh Ngọc đi đến trước mặt Diệp Trường Ca, chặn đường anh lại.

"Có chuyện gì?" Diệp Trường Ca nhíu mày nhìn Trương Linh Ngọc trước mặt, giọng điệu có chút không vui.

Phải biết rằng bây giờ anh không có tâm trạng ra tay với người khác.

"Không có gì.

Diệp Trường Ca, sư phụ tôi nói anh rất mạnh, mạnh đến mức có thể phân cao thấp với ông ấy.

Ban đầu tôi không tin, nhưng sau khi gặp anh, tôi đã tin rồi.

Ngoài ra, sư phụ tôi mời anh đến Long Hổ Sơn chơi.” Trương Linh Ngọc để lại một câu rồi dẫn các đệ tử Long Hổ Sơn rời đi.

“Lão Thiên Sư sao?

Thú vị đấy.” Diệp Trường Ca lộ ra một nụ cười hứng thú rồi tự mình rời đi.

Thượng Hải, sáng sớm.

Tại thành phố sắp biến thành thành chết này, vào thời điểm sáng sớm, bất kỳ yêu ma quỷ quái nào cũng sẽ hiện hình, tùy tiện tấn công người qua đường.

“Thiên địa huyền tông, vạn khí bản căn, quảng tu hạo kiếp, chứng ngô thần thông.

Tam giới nội ngoại, duy đế độc tôn, thể hữu kim quang...

Kim Quang Chú, xuất!” “Sắc sắc dương dương, nhật xuất đông phương, ngô tứ linh phù, phổ tảo bất tường, khẩu thổ sơn mạch chi hỏa, phù phi môn nhiếp chi quang, đề quái biến thiên phùng lịch thế, phá ôn dụng tuế cật kim cương, hàng phục yêu ma tử giả, hóa vi cát tường, thái thượng lão quân ngô cát cát như luật lệnh.” Vô số yêu ma quỷ quái không màng sống chết xông về phía mấy trăm người của Diệp Trường Ca.

Đương nhiên, trong mấy trăm người này, đa số là người của cảnh sát Ngưu.

Mặc dù những quỷ quái và tinh quái này rất đông, nhưng đừng quên rằng đây là những cao thủ của các môn phái, toàn là đệ tử tinh anh.

Mấy chục cao thủ phối hợp với nhau, đánh cho đám quỷ quái kia

phải lui bước.

“Không ổn, đám quỷ quái này muốn chạy trốn, mọi người mau lên.” Lúc này, một đệ tử tinh anh của Long Hổ Sơn thấy đám quỷ quái đang từ từ lùi lại, liền kinh hô.

“Để tôi!” Trương Linh Ngọc nhảy lên phía trước, hai tay nắm quyền, ngón cái chỉ vào vân dần, miệng cũng nhanh chóng niệm chú ngữ.

“Lôi công hàng hiện, thủ trì thần quang, hạ chiếu địa phủ, động kiến bất tường, quỷ thần sát lộ, bất đắc ẩn tàng, cấp cấp như bắc cực đại đế sắc.

Thiên Lôi Phù!” Chỉ thấy trên không trung hiện ra một lá bùa màu vàng có viền màu xanh lam.

Lá bùa trong nháy mắt nổ tung, biến thành vô số tia sét, lao về phía đám quỷ quái.

“A, loài người đáng ghét.” “Ai nói đám người này toàn là gà yếu, tao phải...” “Không, ta không muốn chết a~~” Hầu như toàn bộ quỷ quái đều bị Thiên Lôi Phù của Trương Linh Ngọc làm bị thương.

Một phần nhỏ bị đánh đến hồn bay phách tán hoặc bị đánh về nguyên hình.

“Đáng ghét, vẫn chưa tiêu diệt hết.” Trương Linh Ngọc nhìn đám quỷ quái và tinh quái hơn trăm con phía trước, có chút kỳ quái.

Phải biết rằng, một lá bùa của anh có thể dễ dàng diệt sạch toàn bộ mới là bình thường, nhưng tại sao lần này chỉ khiến đại bộ phận bị trọng thương?

“Chẳng lẽ là do quỷ vực và âm khí trên trời?” Đột nhiên, Trương Linh Ngọc ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nơi có những luồng âm khí và oán khí khổng lồ bao trùm toàn bộ Thượng Hải.

“Xem ra, phải dùng đến Địa Lôi Phù rồi.” Chuẩn bị sử dụng Địa Lôi Phù, trong mắt Trương Linh Ngọc lóe lên một tia tàn nhẫn, vừa định niệm chú ngữ thì… Vô số tia sét từ biển sấm xuyên qua bên cạnh anh, trong nháy mắt tiêu diệt đám quỷ quái và tinh quái đang chuẩn bị chạy trốn không còn một mẩu vụn.

“?” Mọi người sờ vào những tia sét sắp tan biến bên cạnh mình, rồi đồng loạt nhìn về phía Diệp Trường Ca ở phía sau.

“Đi thôi, chúng ta tiếp tục tiến lên.” Diệp Trường Ca thu hồi lôi đình, bình thản nói với mọi người.

Xác định biển sấm vừa rồi là do Diệp Trường Ca ra tay, mọi người đều lộ vẻ sùng bái.

Chương 121

Không ra tay thì thôi, một khi ra tay thì kinh người.

Lúc này, ở phía sau, một thiếu nữ tuyệt mỹ mặc cảnh phục và váy bó, tóc màu đen đỏ đang sùng bái nhìn Diệp Trường Ca phía trước.

Khi Diệp Trường Ca rời đi, một cô gái xinh đẹp tóc hồng mặc vest nữ thở phào nhẹ nhõm.

"Phù, may mà không phát hiện ra mình.

Hừ, đám ngốc đó, mình đã nói đừng đi tấn công rồi, cứ nhất quyết đòi đi.

Xem đi, bị tiêu diệt toàn bộ rồi.

Xì, may mà mình không đi, xem ra phải mau chóng rời khỏi thành phố này thôi." Trên đường, Diệp Trường Ca kín đáo liếc nhìn về phía sau một cái rồi không để ý nữa.

Anh có thể cảm nhận được người đó, hoặc là cương thi, không hề có sát ý hay địch ý với mình, chỉ là tò mò mà thôi.

Hơn nữa, trên người con cương thi đó cũng không có oán khí và huyết khí, rõ ràng là không giết sinh vật, nên Diệp Trường Ca mới tha cho một mạng.

Dù sao cũng không thể tùy tiện giết tà vật, có những tà vật cũng có oan tình.

"Đến nơi rồi, Diệp thống lĩnh." Huyền Phần Tử vẻ mặt ngưng trọng liếc nhìn con đường cũ nát phía trước và đám ác quỷ đang lang thang, rồi nói nhỏ với Diệp Trường Ca đang dẫn đầu.

"Chuẩn bị nghênh chiến đi." Mặc dù đám ác quỷ và tinh quái phía

trước đông hơn gấp đôi so với lúc trước, nhưng sắc mặt Diệp Trường Ca vẫn bình thản.

Giọng của Diệp Trường Ca vang lên trong không gian tĩnh lặng, lập tức mọi người đều rút vũ khí ra.

"Hử?

Hống!" Đám ác quỷ và tinh quái cũng nhìn thấy Diệp Trường Ca đang dần tiến lại gần, mắt lập tức đỏ ngầu, oán khí đen kịt trên người sôi trào, nhanh chóng lao tới.

"Bằng~Băng~Bằng." Tiếng súng và tiếng đường phố bị đạo thuật phá hủy hòa lẫn vào nhau.

"Xem lão đạo đây!" Chỉ thấy Huyền Phần Tử gầm lên một tiếng giận dữ, nhanh chóng xắn tay áo lên, lòng bàn tay ấn về phía đám ác quỷ và tinh quái phía trước.

"Ngô nãi thiên hoàng thủ chấp linh ấn, đả thiên thiên khai đả địa địa liệt, đả nhân nhân trường sinh, đả quỷ quỷ tiêu diệt, ngô phụng thái thượng lão quân hỏa cấp như luật lệnh.

Phiên Thiên Ấn!" Lời vừa dứt, một chưởng ấn khổng lồ màu vàng cao khoảng sáu mét, dài khoảng ba mét xuất hiện trên chiến trường.

Một chưởng hạ xuống, lập tức dọa cho tất cả ác quỷ và tinh quái sợ vỡ mật.

Vừa định chạy trốn thì chưởng ấn đó đã trực tiếp đập xuống.

"Đùng!" Một tiếng động khổng lồ vang vọng khắp chiến trường.

"Tiếp tục!" Huyền Phần Tử không dừng lại, trực tiếp điều khiển chưởng ấn khổng lồ đó một lần nữa.

Chỉ có điều lần này, chưởng ấn trong nháy mắt biến thành một đạo kim quang mang theo hỏa diễm, quét sạch chín phần mười ác quỷ

và tinh quái.

Thấy Huyền Phần Tử lợi hại như vậy, Diệp Trường Ca cũng phần nào hiểu được tại sao ông có thể trấn áp được những đệ tử tinh anh kiêu ngạo của các phái.

"Phù, xem ra thực lực của lão đạo vẫn chưa suy giảm." Huyền Phần Tử thở ra một ngụm trọc khí.

"Diệp thống lĩnh, những quỷ vật và tinh quái chạy trốn kia phải làm sao?

Tiếp tục truy sát?" Lúc này, đội trưởng Ngưu với khuôn mặt to bè hưng phấn đi tới trước mặt Diệp Trường Ca, có chút nghi vấn.

"Đến bảy ngôi mộ kia trước.

Đám quỷ quái và tinh quái này không quan trọng lắm, lúc về thuận tay tiêu diệt là được." "Ồ." Đội trưởng Ngưu có chút thất vọng đáp lại một câu.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên anh ta tiếp xúc với trận chiến của giới tu hành, cũng là lần đầu tiên đánh tinh quái, rất muốn đánh thêm vài con nữa.

Diệp Trường Ca cũng nhìn ra được suy nghĩ của đội trưởng Ngưu, chỉ vỗ vỗ vai anh ta rồi dẫn đầu đi đến bảy ngôi mộ tướng quân.

Đi được khoảng mười mấy phút, mọi người đã nhìn thấy bảy cánh cổng khổng lồ sừng sững tận mây xanh từ xa.

"Đây thực sự là mộ tướng quân sao?

Trông còn hùng vĩ hơn cả mộ đế vương nữa." Hạo Thiên Chân vẻ mặt ngơ ngác nhìn Huyền Phần Tử, rồi lại nhìn bảy cánh cổng cổ xưa sừng sững tận mây xanh, không nhịn được mà phàn nàn.

“Không, không đúng.

Hôm qua lão đạo xem thì nó chỉ cao khoảng hai mét, sao giờ lại cao như vậy rồi.” Huyền Phần Tử cũng vẻ mặt ngơ ngác, không thể tin được.

Trong lúc mọi người đang bối rối, ánh mắt Diệp Trường Ca lại liên tục lóe lên.

Chương 122

Nơi có bảy cánh cổng này, trong ký ức của Phát Khâu Trung Lang Tướng đời đầu, chính là nơi đó.

Phải biết rằng, nơi này, Phát Khâu Trung Lang Tướng đời đầu mới đi được một phần ba ngôi mộ cuối cùng đã phải vội vàng hô hào quay về.

Có thể thấy ngôi mộ này kinh khủng đến mức nào.

"Bảy ngôi mộ này tuyệt đối không phải mộ tướng quân." Trương Linh Ngọc cũng trầm giọng nói.

Dù sao ai đã từng thấy mộ tướng quân nào hùng vĩ như vậy, cổng đã sừng sững tận mây xanh, nếu nói đây là mộ tướng quân thì đúng là ngốc.

"Chúng ta nên làm gì đây, Diệp thống lĩnh." Đội trưởng Ngưu cũng bị dọa đến mức hai chân không ngừng run rẩy, giọng nói cũng run rẩy.

"Tiếp tục tiến lên, đến nơi rồi xem tình hình.

Nếu không có nguy hiểm gì thì tất cả nghỉ ngơi." Trong đôi đồng tử màu vàng của Diệp Trường Ca lóe lên, tâm trạng cũng có chút nặng nề.

Trên đường đi, mọi người không còn hưng phấn như lúc nãy, chỉ có sự im lặng và sợ hãi.

"Ngay cả Thần Thú Chi Đồng cũng không nhìn xuyên qua được phía sau cánh cổng, rốt cuộc bên trong ngôi mộ cuối cùng chôn thứ gì." Diệp Trường Ca đóng Thần Thú Chi Đồng lại, nhíu mày nói.

Khi mọi người càng ngày càng tiến gần đến bảy cánh cổng cổ

xưa, một thanh niên gầy gò mặc cảnh phục ở phía sau cùng, mắt đỏ hoe, dùng súng dí vào thái dương, gầm lên.

"Tôi không chịu nổi nữa rồi!" "Pằng!" Một tiếng súng vang lên thu hút sự chú ý của mọi người.

Chỉ thấy thanh niên gầy gò đó với vẻ mặt nhẹ nhõm ngã xuống đất.

Cảnh tượng quỷ dị này khiến tất cả các cảnh sát đều kinh hãi.

"Không ổn, bị sát khí ảnh hưởng rồi." Thấy từng luồng khí tức màu máu lơ lửng trong không trung, sắc mặt Huyền Phần Tử đột nhiên thay đổi, kinh hô.

"Mọi người mau dùng Tĩnh Tâm Phù." Lúc này, Phong Sa Yến vội vàng nhắc nhở mọi người.

Mọi người cũng vội vàng lấy Tĩnh Tâm Phù đã được phát sẵn trong túi dán lên người.

"Diệp thống lĩnh..." Huyền Phần Tử vừa quay người lại thấy trên người Diệp Trường Ca không dán Tĩnh Tâm Phù, sắc mặt lập tức thay đổi, vừa định giật Tĩnh Tâm Phù trên người mình đưa cho Diệp Trường Ca thì… Diệp Trường Ca trực tiếp cắt ngang lời của Huyền Phần Tử.

"Tôi không sao, chút sát khí này không ảnh hưởng được tôi." Mọi người nhìn Diệp Trường Ca với vẻ mặt bình thản phía trước, không khỏi kinh ngạc.

Diệp thống lĩnh đúng là thần nhân.

"Tiếp tục tiến lên đi." Diệp Trường Ca thản nhiên phất tay nói với Huyền Phần Tử.

Vài phút sau, mọi người đã đến dưới chân bảy cánh cổng sừng

sững tận mây xanh.

Đến nơi, mọi người cũng theo phản xạ thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi viên cảnh sát kia chết, trên đường đi mọi người đều im lặng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Diệp Trường Ca liếc nhìn xung quanh một cái rồi gật đầu với Huyền Phần Tử ở bên cạnh, ra hiệu có thể nghỉ ngơi.

"Nghỉ ngơi một lát đi, ở đây tạm thời không có nguy hiểm." Nghe Huyền Phần Tử nói có thể nghỉ ngơi, tất cả mọi người đều ngồi xuống đất hồi phục tinh lực và thể lực.

Chặng đường vừa rồi quá gian nan.

"Anh Diệp, lần này chúng ta có thể sống sót trở về không?

Nơi này quỷ dị quá." Hạo Thiên Chân cười khổ nói với Diệp Trường Ca.

Diệp Trường Ca nhìn vẻ mặt có chút ảm đạm của Hạo Thiên Chân, vỗ vai cậu nói.

"Không sao, lát nữa người dẫn đầu là lão già Huyền Phần Tử kia, anh sẽ bảo ông ta chăm sóc cậu nhiều hơn." Nhưng Hạo Thiên Chân chỉ đáp lại Diệp Trường Ca bằng một nụ cười gượng gạo.

"Haizz, thôi được rồi, nể tình cậu đã cùng tôi vào sinh ra tử, lần này tôi sẽ giúp cậu." Diệp Trường Ca cũng bị vẻ mặt ảm đạm và nụ cười của Hạo Thiên Chân ảnh hưởng, lén lút truyền sức mạnh Bạch Hổ Lôi Đình và Canh Kim Chi Lực vào cơ thể cậu.

Chỉ cần có nguy hiểm, sức mạnh lôi đình và Canh Kim Chi Lực sẽ tự động bảo vệ.

"Mau quay về cho ta!" Lúc này, từ phía sau truyền đến tiếng quát giận dữ của Huyền Phần Tử.

Diệp Trường Ca có chút tò mò.

Huyền Phần Tử không phải bình thường đều cười hì hì sao?

Sao lúc này lại tức giận ngút trời như vậy.

Chỉ thấy Huyền Phần Tử vẻ mặt phẫn nộ quát một nữ cảnh sát xinh đẹp đang đứng phía trước.

Chương 123

“Lý Tuyết, mau quay về cho ta!

Cán gia gia của con chỉ có một đứa cháu gái như con thôi, ta sẽ cho người đưa con ra ngoài ngay lập tức.” “Huyền Phần Tử, có chuyện gì vậy?” Diệp Trường Ca kỳ quái liếc nhìn Lý Tuyết với vẻ mặt tủi thân, rồi vỗ vai Huyền Phần Tử hỏi.

“Diệp thống lĩnh không biết đấy thôi, đứa bé này là con gái của lãnh đạo số một Thượng Hải, cũng là cháu gái nuôi của tôi.

Hôm qua tôi đã nhắc nhở con bé đừng đi theo, nhưng nó lại lén lút đi theo.” Huyền Phần Tử thở dài một hơi, bất đắc dĩ trừng mắt nhìn Lý Tuyết.

“Không được, cả cục cảnh sát chỉ có mình cháu không đi, sao được ạ?

Cháu nhất định phải đi, cháu không dùng đặc quyền.” Không đợi Diệp Trường Ca mở miệng, Lý Tuyết đã ưỡn cổ, lập tức phản bác.

“Haizz, con bé này, hôm nay ta phải thay cha con, Lý Trung Điền, dạy dỗ con một trận.

Thanh Phong, đi lấy giới xích lại đây.” Huyền Phần Tử tức đến râu cũng vểnh lên, trực tiếp quát tiểu đạo sĩ bên cạnh.

“Thôi nào Huyền Phần Tử, Lý Tuyết đã đến đây rồi, cứ để cô ấy đi theo đi.” Diệp Trường Ca đưa tay ngăn Thanh Phong đang lục lọi trong túi lại, cười nói với Huyền Phần Tử.

Ở phía sau, Lý Tuyết vốn tưởng mình sắp bị đánh, mắt lập tức sáng lên, vội vàng hùa theo.

“Đúng vậy, đúng vậy, Huyền Phần Tử gia gia, chúng ta đều đã đến

đây rồi, đừng đuổi cháu đi mà.

Đi về bây giờ cũng nguy hiểm lắm.” “Haizz, thôi được rồi, thôi được rồi, đều là ý trời.

Diệp thống lĩnh, con bé Lý Tuyết này tuổi Thìn, lúc đi theo ngài, xin hãy chiếu cố nó nhiều hơn.” Huyền Phần Tử thấy Diệp Trường Ca cũng nói giúp Lý Tuyết, đành thở dài một hơi.

Đợi Huyền Phần Tử đi rồi, Lý Tuyết tinh nghịch đi đến bên cạnh Diệp Trường Ca, giọng điệu vừa vui mừng vừa kích động.

“Cảm ơn Diệp thống lĩnh nhé.

Tôi đã sớm muốn xuống mộ rồi, nhưng Huyền Phần Tử gia gia và lão già nhà tôi cứ không cho tôi xuống mộ, thật sự là buồn chết đi được.” “Chỉ không ngờ là trùng hợp, ông ấy lại đồng ý cho tôi xuống mộ, hì hì.” Nhìn bộ dạng ngốc nghếch của Lý Tuyết, Diệp Trường Ca đột nhiên cảm thấy mình tìm nhầm người rồi.

Quan hệ nhân vật không đúng, ngay cả tính cách cũng có chút không đúng.

“Cô có quen người nào tên là Vương Tiểu Nhị không?” Ánh mắt Diệp Trường Ca lóe lên vẻ kỳ quái, giọng điệu có chút không chắc chắn hỏi.

“Vương Tiểu Nhị?

Không quen, là bạn của anh sao?” Trên mặt Lý Tuyết hiện lên vẻ bối rối.

Diệp Trường Ca hỏi cô có quen Vương Tiểu Nhị là có ý gì?

Tên người này nghe quê mùa quá.

“Chẳng lẽ cốt truyện chưa bắt đầu?” Diệp Trường Ca liếc nhìn vẻ mặt chân thành của Lý Tuyết, cũng không giống đang giả vờ, thầm

nghĩ.

“Lát nữa anh phải bảo vệ tôi đấy nhé, Diệp thống lĩnh.

Tôi tuổi Thìn, sẽ cùng anh vào ngôi mộ thứ năm.” Lý Tuyết bĩu môi, nói với Diệp Trường Ca đang trầm tư.

“Sau khi vào cửa, đi sát theo tôi.

Tôi không có thời gian rảnh để bảo vệ cô đâu.” Diệp Trường Ca liếc nhìn Lý Tuyết một cái, vẻ mặt có chút lạnh lùng.

“Hừ, đàn ông.

Tôi không cần anh bảo vệ đâu.” Nhìn bóng lưng đang rời đi, Lý Tuyết vẻ mặt có chút tủi thân, nói nhỏ.

Lúc này, một thanh niên gầy gò đeo kính, mặc cảnh phục đi đến trước mặt Lý Tuyết, nói.

“Lý Tuyết, tôi tuổi Thân.

Sau khi vào cánh cổng thứ năm, tôi sẽ bảo vệ cô.” “Cút, có tin tôi đánh anh không?” Lý Tuyết lạnh lùng liếc nhìn nam cảnh sát trước mặt, từ từ giơ nắm đấm lên, lạnh giọng nói.

“Cút, cút ngay!” Nam cảnh sát đó lập tức bị dọa vỡ mật.

Phải biết rằng Lý Tuyết ở Thượng Hải này rất có uy danh.

Không biết bao nhiêu kẻ không biết uy danh của Lý Tuyết đã đến bắt chuyện, kết quả đều bị đánh thành tàn phế cấp hai.

Kết quả là cô ấy chẳng có chuyện gì, sau này mọi người mới biết cha cô là lãnh đạo số một của Thượng Hải.

Điều này không những không làm giảm số người theo đuổi Lý Tuyết mà còn khiến nó tăng lên.

Lúc này, Diệp Trường Ca đi đến phía trước, hỏi Huyền Phần Tử

đang quan sát cánh cổng.

Chương 124

"Này, Huyền Phần Tử, ông có tìm được lối vào của mấy cánh cổng này không?" Nghe câu hỏi của Diệp Trường Ca, Huyền Phần Tử phủi phủi hai tay, nói.

"Diệp thống lĩnh có lẽ không biết, bảy cánh cổng này đều là loại đóng kín, căn bản không có cơ quan để mở." "Khụ khụ, Huyền Phần Tử, có lẽ tôi biết cách mở đấy." Diệp Trường Ca giả vờ ho mấy tiếng, trên mặt hiện lên một nụ cười.

"Hả?

Diệp thống lĩnh biết sao?" Huyền Phần Tử có chút ngơ ngác.

Loại cổng lớn này, e rằng ngay cả Diệp Trường Ca cũng là lần đầu tiên thấy, làm sao biết cách mở được chứ.

Diệp Trường Ca mỉm cười thần bí với Huyền Phần Tử, rồi một tay chống vào một bên, từ từ đẩy cánh cổng khổng lồ ra.

"Trời ạ, mở được thật rồi.

Sức tay của Diệp thống lĩnh đúng là thiên hạ đệ nhất." Huyền Phần Tử tưởng là do sức tay của Diệp Trường Ca mạnh, lập tức vẻ mặt bội phục.

"Đâu có đâu Huyền Phần Tử, ngay cả một người bình thường cũng có thể mở được!" Diệp Trường Ca vẻ mặt bất lực thu tay lại, giọng điệu kỳ quái.

"Hả?" Huyền Phần Tử sững sờ, sau đó nhíu mày, cũng học theo Diệp Trường Ca.

Kết quả quả nhiên chỉ đẩy nhẹ là mở được.

“Rốt cuộc là tại sao?

Tại sao cánh cổng lớn như vậy mà chỉ cần đẩy nhẹ là mở được?” Huyền Phần Tử thử mấy lần rồi ngồi sang một bên, chống cằm, trầm tư.

“Đừng nghĩ nhiều nữa, nó chỉ dùng ảo giác với chúng ta thôi.

Thực ra nó cũng chỉ cao hai, ba mét.” Khi đến đây, Diệp Trường Ca đã dùng toàn lực Thần Thú Chi Đồng, trực tiếp nhìn thấu những ảo giác này.

Khi ở xa không thể nhìn thấy, chỉ khi đến gần, bảy cánh cổng mới tỏa ra sức mạnh khiến người ta tưởng rằng chúng là những cánh cổng khổng lồ sừng sững tận mây xanh.

“Ảo giác?

Ảo giác lợi hại như vậy sao?

Chúng ta lại trúng chiêu hết rồi!” Huyền Phần Tử đang ngồi dưới đất lập tức bị dọa đến đứng bật dậy, sắc mặt kinh hãi, đồng thời sau lưng cũng ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Phải biết rằng, nếu đây là ảo giác giết người, vậy thì không phải tất cả đều bị tiêu diệt trong nháy mắt sao?

May mà đây chỉ là ảo giác ảnh hưởng đến thị giác, không có hại gì.

“Ừm, khi chúng ta cách bảy thứ quỷ quái này mấy trăm mét thì đã trúng chiêu hết rồi.

Nếu không phải tôi đã hoàn toàn đến gần, dùng một số biện pháp đặc biệt thì tôi cũng không biết bảy cánh cổng này là giả, tất cả đều chỉ cao khoảng hai mét.” Diệp Trường Ca cũng nhún vai nói với Huyền Phần Tử.

“Đương nhiên, biện pháp này chỉ có tác dụng với một mình tôi thôi.” Diệp Trường Ca thấy Huyền Phần Tử định hỏi biện pháp đặc biệt của mình là gì, lập tức từ chối.

Chẳng lẽ bảo tôi móc mắt ra đổi cho ông à.

“Thôi được rồi.” Huyền Phần Tử cũng gãi gãi đầu rồi không nói gì nữa, chỉ tiếp tục nghiên cứu cánh cổng ảo giác phía trước.

“Lão già này rốt cuộc là đạo sĩ hay là nhà nghiên cứu vậy.” Nhìn Huyền Phần Tử đang sờ mó, lấy kính lúp ra xem, Diệp Trường Ca cuối cùng cũng không nhịn được mà phàn nàn.

Cứ như vậy, thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Hai tiếng đồng hồ đủ để mọi người duy trì trạng thái đỉnh cao.

“Tất cả hãy làm theo những gì tôi đã nói tối hôm qua.

Những người tuổi Thìn và Thân theo tôi đến cánh cổng thứ năm.” Diệp Trường Ca đứng phía trước, lớn tiếng hô với mấy trăm người sau lưng, sau đó dẫn theo hơn bảy mươi người đi về phía cánh cổng thứ năm.

“Cô cũng tuổi Thìn à?” Diệp Trường Ca có chút kỳ quái hỏi Phong Sa Yến đang đứng bên cạnh.

“Đương nhiên, có ý kiến gì không?” Phong Sa Yến vẻ mặt không vui nói với Diệp Trường Ca.

Thấy bộ dạng ương bướng của Phong Sa Yến, Diệp Trường Ca cũng lười để ý.

Anh không đến mức phải cãi nhau với một người phụ nữ.

“Diệp thống lĩnh, cánh cổng lớn này chúng ta đẩy ra sao?” Lý Tuyết cầm súng lục, lưng đeo một túi bùa, vẻ mặt tò mò hỏi Diệp Trường Ca.

Nghe lời của Lý Tuyết, Diệp Trường Ca cũng nảy ra một ý hay, mỉm cười thần bí.

"Nhìn cho kỹ, học cho kỹ!" Chỉ thấy Diệp Trường Ca đi đến trước cánh cổng, đột nhiên chân phải mạnh mẽ đá về phía nó.

Chương 125

Chỉ thấy cánh cổng đó, khụ khụ, thực ra cũng chỉ cao khoảng hai mét, rộng một mét rưỡi, bị Diệp Trường Ca đá bay đi rất xa.

Nhưng trong mắt Lý Tuyết, chỉ thấy cánh cổng khổng lồ sừng sững tận mây xanh bị Diệp Trường Ca một cước đá bay không biết đi đâu.

"Diệp Trường Ca, anh là quái vật à." Phong Sa Yến nhỏ giọng nói với Diệp Trường Ca đang giữ nguyên tư thế đá, bắt đầu có chút sợ anh, sợ anh cũng cho mình một cước như vậy, một cước đá chết mình mất.

Mọi người kinh ngạc một lúc rồi đi theo Diệp Trường Ca vào trong.

"Phù, trong này lạnh quá, là do âm khí sao?" Lý Tuyết xoa xoa hai cánh tay, thổi một hơi nóng vào lòng bàn tay, giọng nói run rẩy.

Không chỉ Lý Tuyết, ngay cả Phong Sa Yến thân thể cường đại cũng cảm thấy lạnh lẽo.

Cái lạnh này dường như lạnh đến tận xương tủy, lạnh đến tận linh hồn.

Còn những người khác, sớm đã ôm nhau sưởi ấm rồi.

"Không hổ là nơi khiến đội ngũ của Phát Khâu Trung Lang Tướng đời đầu chết nhiều nhất.

Âm khí nồng nặc đến mức không thể tưởng tượng được." Có được ký ức một lần thông quan của Diệp Trường Ca, anh biết tại sao nơi thứ năm này lại lạnh như vậy.

Ngôi mộ thứ năm liên thông với Liêm Trinh tinh.

Liêm Trinh tinh thuộc âm hỏa và ngũ hành mộc.

Vì vậy, ngôi mộ thứ năm cũng mang đặc trưng của Liêm Trinh tinh, vô số quỷ quái hoành hành.

Nếu nơi này là một thành phố thì sớm đã là một thành chết rồi.

"Tất cả cẩn thận, trong bảy ngôi mộ, nơi này là nguy hiểm nhất, thậm chí có thể sẽ chết mà không hay biết.

Tất cả nâng cao cảnh giác, quan sát xung quanh." Diệp Trường Ca ra hiệu cho hai người chuyên châm đuốc ở hai bên, rồi nghiêm túc nói với mọi người sau lưng.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Trường Ca, mọi người cũng biết anh không nói đùa, không dám mở miệng, vội vàng gật đầu.

"Diệp thống lĩnh, tôi cảm thấy quỷ vật ở đây nhiều đến mức không thể tưởng tượng được." Lúc này, một đệ tử Long Hổ Sơn nghiêm túc nói với Diệp Trường Ca.

Mặc dù không nhìn thấy quỷ quái, nhưng có thể cảm nhận được âm khí.

Thậm chí âm khí còn có thể ảnh hưởng khiến dương khí suy yếu, có thể thấy âm khí nồng đậm đến mức đáng sợ.

"Vì vậy tôi mới nói nơi này là kinh khủng nhất trong tất cả các ngôi mộ, quỷ vật nhiều đến mức không thể tưởng tượng được." Diệp Trường Ca nhỏ giọng nói với đệ tử Long Hổ Sơn đó.

Người đó cũng nghiêm túc gật đầu, sau đó lại nói vài câu với hai đệ tử Long Hổ Sơn khác, rồi càng thêm chăm chú quan sát xung quanh.

Diệp Trường Ca dẫn mọi người dựa vào ánh đuốc yếu ớt đi thẳng mười mấy phút, một cảnh sát phía sau không nhịn được mà mở

miệng.

“Mọi, mọi người có cảm thấy xung quanh càng ngày càng lạnh không?” Đúng lúc này, sắc mặt Diệp Trường Ca đột nhiên thay đổi, lớn tiếng hét lên.

“Có hàng ngàn hàng vạn quỷ quái đang đến, chuẩn bị tác chiến.” Nói xong, Diệp Trường Ca còn trừng mắt nhìn viên cảnh sát vừa nói chuyện ở phía sau.

Thực ra, ban đầu những con quỷ sơ cấp đó đang lang thang vô mục đích.

Trên người mọi người đều có âm khí nên chúng cũng cho rằng là đồng loại.

Nhưng viên cảnh sát đó vừa mở miệng, dương khí lập tức tuôn ra, lập tức tất cả những con quỷ sơ cấp xung quanh đều cảm nhận được, đều vẻ mặt điên cuồng lao về phía Diệp Trường Ca.

Viên cảnh sát phía sau dường như cũng biết mình đã gây họa, sợ đến mức nước mũi nước mắt chảy ròng ròng.

Lập tức, âm phong xung quanh gào thét, một số nữ cảnh sát yếu ớt bắt đầu đứng không vững.

“A~” Một tiếng hét thảm phá vỡ sự im lặng trong đội ngũ.

Chỉ thấy một cảnh sát ở cuối cùng bị một con lệ quỷ lôi đi.

“A Hiền, đáng ghét!” Bạn gái của viên cảnh sát đó mắt lập tức đỏ hoe, chạy về phía A Hiền bị lôi đi.

Nhưng chưa được mấy giây, lại có một tiếng hét thảm của phụ nữ vang lên.

“Ha ha ha, Diệp thống lĩnh, Diệp thống lĩnh, quay đầu lại đi, ta là Huyền Phần Tử đây.” Lúc này, bên tai Diệp Trường Ca truyền đến

một giọng nói âm u.

Giọng nói đó lại chính là giọng của Huyền Phần Tử.

“Đám lệ quỷ này đang tìm chết.” Diệp Trường Ca không hề bị con lệ quỷ này ảnh hưởng tâm trí, trực tiếp hừ lạnh một tiếng.

“Thái thượng chân quân, hạo khí trường tồn!

Chương 126

Thần quỷ vô hình, tru thiên tuyệt địa.” Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, lệnh thứ tư, Địa Sát Lệnh.

Chỉ thấy Diệp Trường Ca mạnh mẽ vỗ một chưởng xuống đất, một vòng lửa màu tím hình tròn lấy anh làm trung tâm đột nhiên khuếch đại ra.

“A~, cứu ta.” “Đây, đây là chiêu gì vậy.” “Mau chạy đi, ta...” Toàn bộ lệ quỷ xung quanh trong nháy mắt bị thiêu đến tro bụi cũng không còn.

Số còn lại cũng không dám tấn công Diệp Trường Ca nữa, tất cả đều chạy sâu vào trong.

“Chạy?

Chạy được sao?

Nổ cho ta.” Chỉ thấy phạm vi năm trăm mét xung quanh Diệp Trường Ca toàn bộ đều phát nổ.

Vụ nổ đã cuốn theo những con lệ quỷ đang chạy trốn.

“Cứ như vậy mà tiêu diệt hết rồi?” Phong Sa Yến sắc mặt ngơ ngác lẩm bẩm.

Vốn tưởng sẽ là một trận chiến khổ cực, kết quả là Diệp Trường Ca trực tiếp sử dụng một chiêu đạo thuật siêu cường, giết chết tất cả lệ quỷ đang xông tới.

“Chúng ta tiếp tục tiến lên đi.” Diệp Trường Ca cảm nhận xung quanh không còn quỷ quái, bình thản nói.

Những người còn lại nghe vậy, đành phải đè nén tâm trạng kích

động, tất cả đều cẩn thận bước đi.

"Diệp thống lĩnh, tôi cảm giác chúng ta đang đi vòng quanh tại chỗ thì phải?" Đi được mấy phút rồi, nhưng lại cảm giác như đang đi vòng quanh, một đệ tử Long Hổ Sơn không nhịn được mà nói với Diệp Trường Ca.

"Chỉ là ảo ảnh thôi, mọi người đều nhìn nhầm rồi, thực ra chúng ta vẫn đang tiến về phía trước." Diệp Trường Ca nói thật.

Không thể không phục ngôi mộ này, lại dùng mê hồn trận làm mồi nhử để che giấu việc thực ra vẫn đang tiến về phía trước, khiến người khác lầm tưởng đã trúng mê hồn trận, sau đó càng tìm càng loạn, cuối cùng trúng cơ quan mà chết.

Nghe Diệp Trường Ca nói vậy, những người còn lại đành phải đè nén nỗi sợ hãi trong lòng.

Đi được một lúc, Diệp Trường Ca đột nhiên dừng bước.

"Diệp thống lĩnh, sao lại dừng lại?" Lý Tuyết vẻ mặt có chút sợ hãi hỏi Diệp Trường Ca.

Diệp Trường Ca liếc nhìn Lý Tuyết một cái, linh khí trên người đột nhiên bùng nổ.

Linh khí bùng nổ khiến xung quanh phát ra từng tiếng vỡ vụn.

Chưa được mấy giây, đột nhiên trong mắt Lý Tuyết, cảnh tượng xung quanh vỡ tan như thủy tinh, biến thành một khung cảnh khác.

"A~" Lúc này, tất cả các cảnh sát đều thấy mình đang ở trên một cây cầu độc mộc không lớn không rộng, xung quanh toàn là vách đá cheo leo.

Lập tức, những nữ cảnh sát nhát gan sợ hãi hét lên.

Ngay cả những đệ tử Long Hổ Sơn cũng bị dọa đến sắc mặt tái

nhợt.

Dù sao một người đang đứng yên tại chỗ, kết quả lại ở trên một cây cầu độc mộc, xung quanh cầu toàn là vách đá cheo leo, chỉ cần đi chệch một chút là sẽ rơi xuống chết.

“Có dây thừng không?

Cây cầu độc mộc phía trước bị gãy rồi.” Diệp Trường Ca quay người hét về phía Lý Tuyết.

Những người sau lưng cũng nhìn nhau, đều thấy đối phương không có dây thừng.

“Vậy chỉ có thể nghe theo số trời, chỉ có thể nhảy qua thôi.

Thực ra cũng không xa, chỉ khoảng hai mét.” Diệp Trường Ca trong lòng cũng chỉ có thể bất lực.

Anh nhảy một cái, nhẹ nhàng nhảy sang đối diện.

Lúc này, Phong Sa Yến cũng vẻ mặt bình thản, trực tiếp sử dụng Thời Không Đáp Kiều, xuyên qua đến sau lưng Diệp Trường Ca.

Các đệ tử Long Hổ Sơn cũng gật đầu với nhau rồi nhẹ nhàng nhảy sang đối diện.

Phía sau, Lý Tuyết và các cảnh sát khác cũng nhẹ nhàng nhảy qua.

“Nhảy đi, không xa đâu, chỉ hai mét thôi.” Lý Tuyết thấy đối diện còn ba nam cảnh và hai nữ cảnh, vẻ mặt lo lắng hét lên.

“Tôi, tôi không dám.

Chúng tôi đều sợ độ cao.

Hay, hay là mọi người đi trước đi, chúng tôi đợi một lát.” Một nữ cảnh trung niên hai chân run rẩy, giọng nói cũng run rẩy nói với Diệp Trường Ca.

Chương 127

“Haizz, thôi được rồi.” Lý Tuyết vừa định khuyên nhủ thì trực tiếp bị Diệp Trường Ca kéo đi, đành không khuyên nữa, trực tiếp đi theo Diệp Trường Ca.

“Hay, hay là chúng ta từ từ lùi lại đi.” Thấy Diệp Trường Ca đã đi xa, một nam cảnh nói với bốn người còn lại.

“Được, được, cẩn thận.” Khi vừa lùi lại một bước, cây cầu độc mộc đó đột nhiên sụp đổ.

“A x5” Năm tiếng hét thảm vang lên sau lưng Diệp Trường Ca, cho mọi người biết rằng năm viên cảnh sát đó đã gặp bất hạnh.

Đi được khoảng mấy phút, Diệp Trường Ca phát hiện những cột đá xung quanh càng ngày càng nhiều.

Từ những cột đá cách nhau khoảng hai mét, bây giờ đâu đâu cũng là cột đá.

“Tốt nhất đừng chạm vào những cột đá đó, nếu không sẽ chết rất thảm.” Diệp Trường Ca hiếm khi nhắc nhở một lần.

Một số cảnh sát định chạm vào những cột đá đó cũng ngượng ngùng cười.

“Diệp Trường Ca, mau nhìn kìa, ở đó có rất nhiều người chết.” Lúc này, Phong Sa Yến chỉ vào nơi có mấy chục cỗ thi thể phía trước.

“Đó là những tên trộm mộ thời Đông Kinh, không phải người thời đại chúng ta.” Diệp Trường Ca nhìn mấy chục bộ hài cốt, lộ ra vẻ mặt phức tạp.

Có được ký ức của Phát Khâu Trung Lang Tướng đời đầu, anh biết mấy chục cỗ thi thể đó là thành viên trong đội ngũ của Phát Khâu

Trung Lang Tướng đời đầu.

Chỉ vì bị những con ác quỷ chưa bị tiêu diệt hết mê hoặc tâm trí, đi chạm vào những cột đá đó, cuối cùng chết thảm.

"Hửm?" Đột nhiên Diệp Trường Ca dừng bước, nhìn về phía mấy chục tên trộm mộ thời Đông Kinh đã chết.

"Diệp Trường Ca, sao vậy?" Phong Sa Yến thấy Diệp Trường Ca đột nhiên dừng lại, liền hỏi.

Diệp Trường Ca không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào mấy chục cái xác, như thể bị trúng tà.

Những người khác cũng nhận ra Diệp Trường Ca có gì đó không ổn, liền nhìn về phía mấy chục cái xác.

"Mau đi!" Đột nhiên sắc mặt Diệp Trường Ca biến đổi, lớn tiếng hét lên với mọi người.

Chỉ thấy Diệp Trường Ca vừa dứt lời, tất cả các cột đá xung quanh đều hiện lên những hoa văn phù văn màu đỏ khó hiểu, và đôi mắt của mấy chục cái xác đột nhiên sáng lên, tất cả đều từ từ đứng dậy.

Cả đám không còn thời gian để kinh ngạc, tất cả đều vội vàng chạy theo Diệp Trường Ca về phía trước.

"Vãi thật, những hoa văn phù văn kia, trong ký ức của mình hoàn toàn không có chuyện này." Ngay lúc nãy Diệp Trường Ca đã cảm nhận được một luồng năng lượng âm u và thần bí.

Luồng năng lượng đó đã chui vào trong cơ thể những tên trộm mộ thời Đông Kinh, vì vậy anh mới dừng lại quan sát.

Nhưng đột nhiên cảm nhận được nguy cơ tử vong, nên anh mới bỏ chạy.

“Chết tiệt, cơ thể này yếu quá.” Diệp Trường Ca cũng biết nếu so đấu pháp thuật, anh chắc chắn sẽ thắng, nhưng về mặt thể chất thì hoàn toàn không được.

Vì vậy, một khi cơ thể gặp phải nguy cơ tử vong, anh đều có thể cảm nhận được ngay lập tức.

“Hy vọng phần thưởng nhiệm vụ lần trước có thứ tăng cường sức mạnh thể chất.” Sau khi mấy chục cái xác đứng vững, hai chân chúng đạp mạnh xuống đất, lao nhanh về phía Diệp Trường Ca.

“Không hay rồi Diệp thống lĩnh, chúng đuổi kịp rồi.” Một cảnh sát ở phía sau mặt mày kinh hãi hét lên.

Diệp Trường Ca không để ý đến viên cảnh sát đó, anh đã sớm cảm nhận được mấy chục luồng năng lượng thần bí kia đang điều khiển mấy chục cái xác truy sát mình.

“Cậu chạy trước đi, đến phía trước đợi tôi.” Diệp Trường Ca cũng dừng bước, vội vàng nói với Phong Sa Yến rồi quay người chạy ngược lại, lao thẳng về phía mấy chục cái xác.

“Này, Diệp Trường Ca... tôi cũng giúp anh.” Phong Sa Yến sững sờ, sau đó thực sự không nỡ để Diệp Trường Ca một mình đối mặt với những con quái vật đã chết mấy nghìn năm này, cô cũng đuổi theo anh.

“Khốn kiếp, buông tôi ra, tôi cũng muốn đi.” Lý Tuyết cũng muốn đến giúp Diệp Trường Ca, nhưng bị một nữ cảnh sát ôm chặt, muốn đi cũng không được.

Diệp Trường Ca tiện tay đấm bay một bộ xương khô, sau đó quay sang hỏi Phong Sa Yến với vẻ mặt có chút khó hiểu: “Không phải tôi đã bảo cậu ra phía trước đợi tôi sao?” “Hừ, bà đây vì giúp anh đấy, mau cảm ơn tôi đi.” Phong Sa Yến thở hổn hển mấy hơi, rồi nói với

Diệp Trường Ca với vẻ mặt kiêu ngạo.

“Cô bị bệnh à?

Tôi chỉ muốn nghiên cứu cái năng lượng khó hiểu trong cơ thể mấy bộ xương này thôi, cô chạy tới đây làm cái quái gì?” Diệp Trường Ca khinh thường liếc Phong Sa Yến một cái rồi nói.

“Ặc, không liên quan đến tôi.” Vốn tưởng Diệp Trường Ca định chặn đám xương khô lại, ai ngờ anh chỉ muốn nghiên cứu năng lượng thần bí trong cơ thể chúng, khiến sự cảm động của cô trở nên vô ích.

Diệp Trường Ca rút thần kiếm Kinh Trập ra, tay phải vung lên, vô số tia sét lập tức phá hủy những bộ xương khô kia.

Mấy chục luồng năng lượng màu đỏ có phù văn thần bí lơ lửng giữa không trung.

“Rốt cuộc là cái gì đây?

Chương 128

Trong ký ức của mình cũng chưa từng gặp phải tình huống và loại năng lượng này." Diệp Trường Ca không dám mạo hiểm chạm vào những luồng năng lượng đó, anh xoa cằm trầm tư nói.

"Ký chủ, xem ra lần này ngài gặp phải phiền phức lớn rồi đấy." Giọng nói hả hê của Hệ thống vang lên trong đầu Diệp Trường Ca.

"Phiền phức lớn?" Diệp Trường Ca nghe thấy giọng nói bỉ ổi của Hệ thống, nhất thời ngây người, đến cả Hệ thống cũng nói là phiền phức lớn sao?

"Hệ thống, ý ngươi là sao?" "He he, ngài xem nhiệm vụ đi." "Hệ thống nhiệm vụ bắt đầu…" "Mục tiêu nhiệm vụ 1: Thông qua ngôi mộ thứ năm.

Mục tiêu nhiệm vụ 2: Để ít nhất một nửa số thành viên trong đội tử vong (Đúng vậy, là tử vong, nhưng ngài có thể không cần ra tay, để vật tà ma của hệ thống ra tay).

Mục tiêu nhiệm vụ 3: Tiến vào ngôi mộ thứ tám.

Mục tiêu nhiệm vụ 4: Giết chết Vọng Thiên Hống.

Bắt đầu tổng kết phần thưởng ngôi mộ cấp S ngụy trung cấp lần trước.

Phần thưởng nhiệm vụ 1: Thẻ cường hóa toàn thân (Nâng cao thực lực tổng thể của mục tiêu được nâng cấp).

Phần thưởng nhiệm vụ 2: Nhận được toàn bộ truyền thừa của Mạc Kim Giáo Úy.

Phần thưởng nhiệm vụ 3: Nhận được toàn bộ truyền thừa của Bàn Sơn Đạo Nhân.

Phần thưởng nhiệm vụ 4: Thẻ nâng cấp huyết mạch.

Cấp bậc mộ hiện tại: Cấp A trung đẳng (Ẩn: Cấp S thượng đẳng).” “Cấp S thượng đẳng?” Diệp Trường Ca cũng giật nảy mình.

Phải biết Horus chỉ là cấp S ngụy trung đẳng, mà bây giờ đã là cấp S thượng đẳng.

“Vọng Thiên Hống?

Không phải là con Hống trong truyền thuyết về cương thi sao?” Diệp Trường Ca nhìn mục tiêu nhiệm vụ thứ tư, có lẽ đây chính là chủ nhân của ngôi mộ này.

Hống, tục gọi là Vọng Thiên Hống, Triêu Thiên Hống, Đặng Long.

Là một trong những khắc tinh của Long tộc, thích ăn não rồng.

Dân gian tương truyền “một Hống có thể đấu ba rồng hai giao”, được đặt trên đỉnh hoa biểu để giám sát hoàng đế.

Có người nói nó là con của Long Vương, có thói quen đứng trên đỉnh cột hoa biểu nhìn lên trời gầm thét, được coi là thượng truyền thiên ý, hạ đạt dân tình.

Vọng Thiên Hống có mười điểm đặc biệt trên dung mạo: sừng giống hươu, đầu giống lạc đà, tai giống mèo, mắt giống tôm, miệng giống lừa, bờm giống sư tử, cổ giống rắn, bụng giống con thận, vảy giống cá chép, móng trước giống chim ưng, móng sau giống hổ.

“Hống, không dễ đối phó đâu.” Diệp Trường Ca trong lòng trầm xuống.

Phải biết con Hống này tuy không phải là con Hống cương thi kia, nhưng nó lại mạnh đến mức ăn não rồng, tương đương với việc thí long, thậm chí dân gian còn tương truyền “một Hống có thể đấu ba rồng hai giao.” “Hệ thống, truyền thừa Bàn Sơn và Mạc Kim cho tôi

trước đi.” Diệp Trường Ca nghĩ một lúc, để nhanh chóng nâng cao thực lực, anh liền yêu cầu Hệ thống truyền thừa Mạc Kim và Bàn Sơn trước.

Vừa dứt lời, dưới sự sắp xếp có chủ ý của Hệ thống, Diệp Trường Ca thuận lợi dung hợp ký ức đổ đấu của Mạc Kim Giáo Úy và Bàn Sơn Đạo Nhân đời đầu tiên thành của mình.

“Diệp Trường Ca, mau nhìn kìa, những luồng năng lượng đó đều biến mất rồi.” Lúc này, bên tai Diệp Trường Ca vang lên tiếng hô kinh ngạc của Phong Sa Yến.

Diệp Trường Ca mở mắt ra, chỉ thấy mấy chục luồng năng lượng màu máu quấn quanh những phù văn khó hiểu đang dần dần biến mất.

“Những năng lượng này là năng lực của Hống sao?

Lại có thể điều khiển người chết sống lại để chiến đấu với mình.” Diệp Trường Ca cũng đoán ra năng lực của Hống, khẽ nheo mắt nói.

“Thực ra tôi khá tò mò, tại sao cô chỉ dùng nắm đấm vậy?” Diệp Trường Ca nhặt một thanh kiếm sắt lên, đột nhiên nhớ ra Phong Sa Yến từ đầu đến cuối chỉ dùng nắm đấm, tò mò hỏi cô.

“Liên quan gì đến anh.” Dường như câu hỏi của Diệp Trường Ca đã chạm vào nỗi lòng của cô, Phong Sa Yến quay đầu đi, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn đáp.

Thấy bộ dạng của cô gái này, Diệp Trường Ca nhướng mày rồi tự mình đi về phía trước.

“Này, giận rồi à?” Phong Sa Yến thấy Diệp Trường Ca không thèm để ý mà cứ thế bỏ đi, cô nhướng mày ngạc nhiên nói.

“Không liên quan đến tôi.” Diệp Trường Ca cũng bắt chước giọng điệu của Phong Sa Yến, nói thẳng.

Phong Sa Yến cũng ngẩn người.

Trong khoảng thời gian tiếp xúc với Diệp Trường Ca, không phải anh ta luôn lạnh lùng sao?

Lại còn có mặt tinh nghịch như vậy, còn biết nói "không liên quan đến tôi".

"Thật ra tôi không dùng dao kiếm là vì không có thanh nào chịu được áp lực xuyên qua không gian." Phong Sa Yến hai tay vòng ra sau gáy, bĩu môi nói.

"Áp lực không gian?" Diệp Trường Ca thầm nghĩ, áp lực không gian đối với bản thân thanh đao có sự áp chế rất lớn, nhưng tại sao đối với Phong Sa Yến, người có thể dùng áp lực không gian để tăng cường sức mạnh thể chất thì lại có vấn đề?

Chương 129

“Thật ra tôi là dị nhân bẩm sinh, không dám nói cảm ngộ về không gian có bao nhiêu, nhưng ít nhất khi tôi sử dụng Thời Không Đáp Kiều, không gian không hề bài xích tôi, thậm chí tôi còn có thể sử dụng một chút áp lực không gian.” Phong Sa Yến dường như cũng nhìn thấu suy nghĩ của Diệp Trường Ca, tự mình giải thích.

“Cô không nhờ cha mình chế tạo riêng cho một vũ khí sao?” Diệp Trường Ca liếc nhìn Phong Sa Yến bên cạnh, rồi từ từ nói.

Thấy Diệp Trường Ca để ý đến mình, trong lòng Phong Sa Yến bất giác dâng lên một niềm vui khó tả, ngay cả chính cô cũng không nhận ra.

“Khụ khụ, tôi đương nhiên có nhờ cha tôi giúp chế tạo rồi, chỉ là không có thanh nào chịu được áp lực không gian.

Mấy vị đại sư luyện khí kia cũng nói chỉ có những thanh bảo kiếm thời cổ đại mới miễn cưỡng chịu được áp lực không gian thôi.” Phong Sa Yến cũng bất đắc dĩ cười, từ từ nói ra lý do mình không dùng vũ khí.

“Xem ra năng lực Thời Không Đáp Kiều kia có cả mặt tốt lẫn mặt xấu.” Diệp Trường Ca cũng cảm thán về năng lực Thời Không Đáp Kiều của Phong Sa Yến.

Mặt tốt là có thể tùy ý xuyên qua không gian, dù không xa nhưng ít nhất cũng là thần kỹ đánh lén và chạy trốn.

Còn mặt xấu?

Giống như Phong Sa Yến nói, khi xuyên qua không gian không thể dùng vũ khí, chỉ có thể dùng nắm đấm.

Nếu là người có thể chất mạnh mẽ thì không sao, nhưng Phong Sa Yến là con gái mà chỉ có thể dùng nắm đấm thì cũng thật đáng buồn.

Hai người vừa đi vừa nói, cũng đã đến nơi Lý Tuyết và những người khác đang dừng lại.

"Diệp thống lĩnh, anh không sao chứ?" Thấy bóng dáng Diệp Trường Ca và Phong Sa Yến, Lý Tuyết trực tiếp lơ Phong Sa Yến đi, là người đầu tiên chạy đến bên anh lo lắng hỏi.

Thấy Lý Tuyết không thèm để ý đến mình, Phong Sa Yến cũng chỉ biết câm nín đảo mắt một cái.

"Không sao, sao lại dừng ở một nơi gần như vậy?" Diệp Trường Ca có chút kỳ quái hỏi Lý Tuyết.

"Diệp thống lĩnh, phía trước là phòng mộ chính, chúng tôi không dám tiếp tục tiến lên, nên đành phải dừng lại ở đây chờ đợi." Một đệ tử Long Hổ Sơn cười khổ nói với Diệp Trường Ca.

"Phía trước là phòng mộ chính?" Ánh mắt Diệp Trường Ca ngưng lại.

Phải biết trong ký ức, Phát Khâu Trung Lang Tướng đời đầu phải đi một đoạn đường rất xa mới đến được phòng mộ chính, sao bây giờ lại ngắn như vậy đã đến rồi.

"Lẽ nào phòng mộ chính này vẫn luôn di chuyển?" Một ý nghĩ kinh người xuất hiện trong đầu Diệp Trường Ca.

Nhưng cũng không phải là không thể, có một số phòng mộ chính có thể di chuyển, nhưng cũng có thể phòng mộ chính không di chuyển, mà là những thứ khác đang di chuyển.

Nói rồi, Diệp Trường Ca trực tiếp mở Thần Thú Chi Đồng, cẩn thận lắng nghe xung quanh.

“Có vật sống?” Đột nhiên Diệp Trường Ca nghe thấy một tiếng hít thở vô cùng nhỏ, ánh mắt lập tức sắc bén.

“Xem ra thật sự có thứ gì đó đang cõng phòng mộ chính chạy.” Diệp Trường Ca xoa xoa cằm, lẩm bẩm.

“Cái đó, Diệp thống lĩnh, chúng ta có nên vào phòng mộ chính không?” Lúc này, viên cảnh sát gầy yếu lúc nãy muốn bảo vệ Lý Tuyết nhỏ giọng hỏi Diệp Trường Ca.

“Tại sao không vào?

Biết đâu bên trong chính là ngôi mộ cuối cùng thì sao?” Không đợi Diệp Trường Ca mở lời, Phong Sa Yến đã quát lớn viên cảnh sát gầy yếu kia.

Viên cảnh sát kia bị Phong Sa Yến mắng không dám nói gì, đành phải lủi thủi trốn sang một bên.

“Hừ, đồ nhát gan.” Lý Tuyết cũng không ưa gì viên cảnh sát này, lên tiếng chế giễu.

Đầu của viên cảnh sát gầy yếu vốn đã cúi thấp nay càng cúi thấp hơn.

“Ở cục cảnh sát mọi người đều coi thường mình, bây giờ mấy tên trộm mộ và đạo sĩ thối tha này cũng coi thường mình, mình phải…” Ánh mắt của viên cảnh sát gầy yếu đang cúi đầu lóe lên vẻ hung độc.

“Hửm?” Ngay khi Diệp Trường Ca định gọi mọi người đi vào, anh đột nhiên cảm nhận được một luồng sát khí.

Luồng sát khí này không nhắm vào một cá nhân nào, mà là nhắm vào tất cả mọi người.

“Xem ra, giữ lại tên nhóc này là một tai họa.” Diệp Trường Ca liếc nhìn tên cảnh sát đang cúi đầu với ánh mắt đầy ẩn ý, rồi không quan

tâm nữa.

Dù sao tên nhóc này cũng không làm nên trò trống gì, sau khi vào phòng mộ chính tạo cho hắn một cái chết bất ngờ là được.

“Đi thôi, chúng ta vào trong đi, cứ đứng mãi ở đây cũng không phải là cách.” Diệp Trường Ca vẫy vẫy tay nói với Phong Sa Yến.

Mọi người cũng gật đầu.

Mặc dù có chút sợ hãi đối với phòng mộ chính này, nhưng lòng hiếu kỳ của con người vẫn thôi thúc họ vào xem.

Sau khi tiến vào mộ thất, chỉ thấy một cỗ quan tài màu máu và các bức tường xung quanh đều dán đầy bùa chú.

“Vạn Phù Đại Trận.” Người đứng đầu nhóm đệ tử Long Hổ Sơn lập tức buột miệng nói.

Chương 130

“Cái gì?

Lại là Vạn Phù Đại Trận?” “Vạn Phù Đại Trận không phải là không tồn tại sao?

Sao lại gặp ở đây?” “Diệp thống lĩnh, chúng ta mau rút lui đi.

Tôi đã đọc trong cổ tịch, những người bị Vạn Phù Đại Trận phong ấn đều là những mãnh nhân tuyệt thế.

Sau khi biến thành cương thi, thực lực của bản thân có thể tăng gấp mười lần trở lên mà vẫn giữ được linh trí.” Từng người nhận ra Vạn Phù Đại Trận vội vàng hét lên với Diệp Trường Ca.

Diệp Trường Ca cũng khẽ nheo mắt nhìn cỗ quan tài màu máu phía trước.

Trong ký ức của anh, anh biết con cương thi trong quan tài rất lợi hại.

Con cương thi này không phải là một danh tướng nổi tiếng, trong lịch sử hoàn toàn chưa từng xuất hiện.

“Chúng ta, chúng ta không ra được nữa rồi, nhìn những lá bùa xung quanh đi.” Lúc này, Lý Tuyết trầm giọng nói với mọi người.

Lời của Lý Tuyết vừa dứt, tất cả mọi người xung quanh đều nhìn về phía những lá bùa trên tường, chỉ thấy chúng đang biến thành màu đỏ như máu với tốc độ mắt thường có thể thấy được, trông vô cùng yêu dị và tà ác.

“Mấy nghìn năm, hoặc có thể lâu hơn, chúng sớm đã bị con cương thi trong quan tài ô nhiễm rồi.

Từ chỗ dùng để đối phó với cương thi, bây giờ lại biến thành thứ đối phó với chúng ta." Diệp Trường Ca sớm đã biết những thứ này bị ô nhiễm.

Chỉ có anh mới có thể ra ngoài, những người khác hoàn toàn không thể, đương nhiên là loại trừ Phong Sa Yến.

Vừa dứt lời, những lá bùa bắn ra từng luồng năng lượng màu đỏ máu, bao vây toàn bộ phòng mộ chính.

Trong không khí lơ lửng từng giọt máu.

"A!" Lúc này, có một vài cảnh sát chạm vào những giọt máu kia, nhưng đột nhiên bị hút thành xác khô, tiếng hét thảm cũng chưa được hai giây.

"Ai." Diệp Trường Ca cũng bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Mấy cảnh sát này đều thích tìm chết như vậy sao, không thấy anh không hề chạm vào chúng à?

Ở phía bên kia, Lý Tuyết cũng mừng rỡ thu ngón tay lại.

Vừa rồi cô thấy những giọt máu kia rất đẹp, đang định chạm vào thì thấy đồng nghiệp bị hút thành xác khô, chỉ có thể cảm thán phúc lớn mạng lớn.

"Ra đi, xem kịch lâu như vậy rồi, không ra ngoài hoạt động một chút sao?" Diệp Trường Ca lười biếng hét lớn về phía cỗ quan tài màu đỏ máu.

Diệp Trường Ca vừa dứt lời, nắp quan tài màu đỏ máu đột nhiên bay về phía anh.

Không đợi Diệp Trường Ca ra tay, không gian đột nhiên gợn sóng, nắp quan tài đột nhiên bay về phía khác.

Phong Sa Yến ở bên cạnh cũng bình thản buông tay xuống.

“GÀO!” Một tiếng gầm kinh thiên động địa vang lên từ trong quan tài, chủ nhân của tiếng gầm đó cũng mạnh mẽ nhảy xuống, mặt đất dưới chân hắn cũng bị dẫm nát.

Chỉ thấy xung quanh con cương thi này toàn thân trên dưới đều có kim quang hộ thể, và luồng kim quang đó lại ánh lên màu máu.

Những khối cơ bắp to lớn trên người cũng có những hoa văn màu máu khó hiểu, khuôn mặt thì mặt xanh nanh dài.

“Con cương thi này đã xảy ra dị biến sao?” Diệp Trường Ca nhíu chặt mày nhìn màu đỏ ánh lên trong kim quang hộ thể của con cương thi.

“Nhân loại, trong cảm nhận của ta, ngươi rất mạnh.” Đột nhiên, con cương thi phía trước lên tiếng, giọng nói khàn khàn chói tai.

“Ồ?

Vậy sao, thế trong cảm nhận của ngươi, Phát Khâu Trung Lang Tướng đời đầu mạnh hơn hay ta mạnh hơn?” Diệp Trường Ca khinh thường nhìn con cương thi.

Tuy nó đã biến dị, nhưng vẫn không phải là đối thủ của anh.

“Không biết, lúc đó tên nhân loại kia vốn có nội thương, thực lực phát huy không đến bốn thành, nhưng chỉ với chưa đến bốn thành thực lực lại có thể đánh lui ta.” Con cương thi kia lắc đầu, khuôn mặt đáng sợ cũng hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Nội thương?” Ánh mắt Diệp Trường Ca lập tức ngưng lại.

Trong ký ức của anh hoàn toàn không có ghi chép về việc Phát Khâu Trung Lang Tướng đời đầu bị thương.

Hoặc là vết thương của ông không phải do đổ đấu mà là do người khác hại.

“Ngươi lừa ta?” Trong một khoảnh khắc, Diệp Trường Ca đã nghĩ ra mọi chuyện, rồi từ từ nói.

“Không, nhân loại, ngươi nhiều lời quá rồi.

Chương 131

Ngươi mạnh hơn ta, ta bây giờ không chết được.

Lời ta nói cũng là thật.” Cương thi lắc đầu nói.

“Vậy sao ngươi biết người đó có nội thương?” “Ta cảm nhận được.

Ta có thể cảm nhận được có một luồng sức mạnh kỳ lạ chặn ở tâm mạch và huyết mạch của hắn.

Khi chiến đấu với ta, luồng sức mạnh kỳ lạ đó đã biến mất, nhưng đột nhiên nó lại bám vào vết nội thương trên người hắn.

Lúc đó, sức lực vốn có mười phần của hắn chỉ còn chưa đến bốn phần.” Nghe cương thi giải thích, Diệp Trường Ca nửa tin nửa ngờ.

Tin là vì Phát Khâu Trung Lang Tướng đời đầu chết sớm có thể là do luồng sức mạnh kỳ lạ kia.

Không tin là vì chuyện này hoàn toàn không liên quan đến cương thi.

“Ta biết rồi, tại sao ngươi không chết?” Diệp Trường Ca vốn đang cúi đầu suy nghĩ, đột nhiên ngẩng lên, hỏi cương thi với vẻ hứng thú.

Con cương thi im lặng, nhìn những hoa văn màu máu trên người mình, rồi từ từ mở miệng.

“Thật ra, ta vốn không tự nguyện chết, ta bị luyện thành cương thi để bảo vệ một người đã chết.” “Ngươi... là Hống?” Đột nhiên mắt Diệp Trường Ca sáng lên, vội vàng hỏi cương thi.

Đối mặt với câu hỏi của Diệp Trường Ca, cương thi lại không mở miệng, chỉ im lặng.

“Xem ra gã này hoặc sáu gã khác giống hắn trong những ngôi mộ khác có điều cấm kỵ.” Diệp Trường Ca cười đầy hứng thú với con cương thi.

Cương thi không nói gì, chỉ im lặng.

Nhưng nhìn vẻ im lặng của nó, Diệp Trường Ca cũng biết mình đã đoán đúng.

“Thôi được rồi, ngươi là người ở đâu?” Nghe Diệp Trường Ca hỏi chuyện khác, cuối cùng cương thi cũng mở miệng.

“Ta không nhớ mình đã sống bao nhiêu năm và hầu hết ký ức, ta chỉ nhớ ta là một trong bảy thánh tử của thôn Quyển Cố Lý.

Khi trưởng thành, ta bị ép phải chết.

Lúc đó, ta không dám tin người trong thôn lại giết mình.

Khi ấy ta oán khí ngút trời, sắp giết sạch những thôn dân không kịp phản ứng.

Ngay khi ta sắp giết trưởng thôn…” “Trưởng thôn đã lấy ra một thứ gì đó... ta quên mất đoạn đó rồi, nhưng ta nhớ lúc đó ta không có sức phản kháng và đã ngất đi.

Nhưng ta lờ mờ thấy trưởng thôn bị giết, ta rất tức giận.

Khi ta tỉnh lại lần đầu tiên, ta đã gặp người đàn ông đó.” Diệp Trường Ca khẽ nheo mắt nhìn con cương thi không biết đang nói thật hay nói dối.

“Nếu ngươi không tin, thì ta thực sự không còn cách nào khác.

Giết ta đi, giết ta đi.” Cương thi cũng lộ ra vẻ bất lực.

“Hệ thống, ngươi có thể cho ta biết lời của cương thi là thật hay giả không?” Diệp Trường Ca cũng không thể phán đoán được lời của cương thi là thật hay giả, đành phải hỏi Hệ thống, còn nước còn tát.

Một lúc lâu sau, ngay khi Diệp Trường Ca sắp thất vọng, giọng của Hệ thống vang lên.

"Lời của cương thi, ngươi cũng tin sao?" Diệp Trường Ca lập tức sững sờ, sau đó mỉm cười từ từ đi về phía con cương thi.

Con cương thi kia lập tức cảm thấy trong lòng bất an, cảm thấy nụ cười của Diệp Trường Ca có gì đó không ổn.

"Lẽ nào tên nhân loại này đã phát hiện ra phần lớn lời ta nói là giả rồi?" Trong khoảnh khắc suy nghĩ của cương thi, một giọng nói vô cùng lạnh lùng vang lên.

"Thái Thượng Đài Tinh, ứng biến vô đình.

Khu tà phược mị, đạo khí trường tồn.

Cấp cấp như luật lệnh." Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, lệnh thứ nhất, Sát!

Một ngón tay mang theo tử hỏa song sắc lập tức điểm vào trán cương thi.

Sau khi một chữ "Lệnh" lóe lên, đầu của cương thi nổ tung trước tiên, sau đó toàn thân cũng bắt đầu nổ tung, nổ đến mức không còn một mảnh xương.

"Hả?" Tất cả mọi người đều không hiểu.

Chương 132

Vừa rồi không phải đang nói chuyện rất tốt sao?

Sao Diệp Trường Ca lại đột nhiên ra tay giết cương thi?

Diệp Trường Ca dập tắt tử hỏa trên hai ngón tay, rồi quay đầu nói với Phong Sa Yến: "Lời của cương thi, đừng tin hoàn toàn.

Con người còn lừa gạt nhau, huống chi là cương thi không phải người." Nghe Diệp Trường Ca nói vậy, Phong Sa Yến cũng học được một bài học, vội vàng gật đầu.

"Trường Ca, lẽ nào tất cả những gì gã đó nói đều là bịa đặt?" Phong Sa Yến cũng không biết từ lúc nào đã gọi Diệp Trường Ca là "Trường Ca".

Nghe cách xưng hô này, Diệp Trường Ca kỳ quái liếc nhìn đối phương, nhưng dường như cô ấy cũng không nhận ra có gì không ổn, chỉ nghiêng nghiêng đầu.

"Những lời đầu tiên gã đó trả lời câu hỏi của tôi, 'Hống' có khả năng là cấm kỵ của hắn.

Nhưng nửa sau thì không biết, có thể có một phần nhỏ là thật, còn lại đều là giả." Diệp Trường Ca hai tay vòng sau gáy, từ từ nói.

"Mau nhìn kìa, trong quan tài hình như có người của chúng ta!" Lúc này, một đạo sĩ kiểm tra quan tài vội vàng hét lên với mọi người phía sau.

Diệp Trường Ca cũng sững sờ, vội vàng chạy đến bên quan tài.

"Hình như là vậy, chỉ là người trong quan tài không phải người trong mộ thứ năm của chúng ta, mà giống người trong đội của ông nội Huyền Phần Tử hơn." Lý Tuyết chống cằm suy nghĩ một lúc, rồi đột

nhiên vội vàng nói.

“Người của Huyền Phần Tử?

Người của Huyền Phần Tử sao lại chạy vào mộ thứ năm của chúng ta?” Phong Sa Yến cũng đầy vẻ khó hiểu.

“Nếu như quan tài này là một cơ quan liên thông với các mộ khác thì sao?” Diệp Trường Ca lập tức nhìn thấu các loại cơ quan của nó, khẽ nheo mắt nói.

“Hửm?” Dưới ánh mắt của mọi người, Diệp Trường Ca trực tiếp đá bay quan tài.

Không biết là cố ý hay vô ý, cỗ quan tài đó lại đập trúng tên cảnh sát thanh niên gầy yếu.

Tên cảnh sát gầy yếu kia cũng không chịu nổi lực va chạm cực lớn, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi giữa không trung, sau khi rơi xuống đất thì không động đậy nữa, xem ra đã chết rồi.

Chết một cách không minh bạch, thật oan uổng.

Tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh, đồng loạt lùi lại mấy bước, mặt mày kinh hãi nhìn Diệp Trường Ca, sợ anh cũng cho mình một cỗ quan tài.

“He he, tôi không cố ý đâu.” Diệp Trường Ca nở một nụ cười hòa nhã. (Tôi cố ý đấy, mọi người không tin sao.) Nghe Diệp Trường Ca thẳng thắn như vậy, mọi người cũng không biết nói gì, nhưng đối với cái chết của tên cảnh sát gầy yếu kia, mọi người cũng không có cảm giác gì.

Dù sao tên nhóc đó vẫn luôn phá hoại tinh thần quân đội, chết thì chết thôi.

“Cái đó, Diệp thống lĩnh, tôi cảm thấy bên dưới có tiếng động.”

Một đệ tử Long Hổ Sơn đứng đầu có ngũ quan nhạy bén hơn người thường, kỳ quái nói với Diệp Trường Ca.

"Ồ, cậu nói âm thanh đó à, đó là âm thanh của một con cóc độc cao hơn mười mét phát ra." Diệp Trường Ca cười tủm tỉm liếc xuống dưới, rồi nói với vị đệ tử Long Hổ Sơn đứng đầu kia.

Nghe Diệp Trường Ca nói vậy, mọi người không hề nghi ngờ lời của anh, tất cả đều sợ hãi lùi về phía sau, ngay cả một nữ cường nhân như Phong Sa Yến cũng mặt mày trắng bệch.

"Lại có người sợ cóc, mà còn là một con cóc khổng lồ sao?" Diệp Trường Ca có chút kỳ quái nhìn Phong Sa Yến mặt mày trắng bệch đang dựa vào mình có hơi gần.

Ở bên cạnh Diệp Trường Ca, Lý Tuyết thì mắt sắp tóe ra lửa nhìn cánh tay của Phong Sa Yến đang dựa vào người anh.

"Lại dám dùng lý do sợ cóc để tiếp cận Trường Ca, hừ." Thật ra Lý Tuyết đã hiểu lầm Phong Sa Yến.

Phong Sa Yến từ nhỏ đã sợ những thứ ghê tởm như cóc, bây giờ lại là một con cóc độc cao mười mấy mét, không sợ đến mức mặt mày trắng bệch mới lạ.

"Diệp thống lĩnh, tôi tìm được một chiếc chìa khóa." Lúc này, một tiểu đạo sĩ mặt mày vui vẻ cầm một chiếc chìa khóa màu vàng đưa cho Diệp Trường Ca, phần đầu của chìa khóa có màu đỏ rõ rệt.

Diệp Trường Ca nhận lấy chìa khóa, cũng không cảm thấy mới lạ.

Sau khi vào phòng mộ chính anh đã thấy nó, chỉ tưởng là đồ trang trí.

"Cứ giữ lại trước đi, cảm thấy chìa khóa này có tác dụng lớn." Diệp Trường Ca nói rồi cất vào túi.

Thật ra là cất vào không gian hệ thống, cất vào túi chỉ để che mắt.

“Diệp thống lĩnh, sao gã này nghèo thế, ngay cả một món đồ bồi táng cũng không có, chỉ có một tấm bia đá rách, tướng quân cái gì chứ, phi!

Một tên quỷ nghèo.” Lúc này, một cảnh sát mặt mày kỳ quái phàn nàn.

“Bia đá?” Nghe thấy từ “bia đá”, Diệp Trường Ca quay đầu lại nhìn, quả nhiên có một tấm bia đá đổ trên mặt đất.

Diệp Trường Ca dựng tấm bia đá lên, chỉ thấy trên đó cũng chỉ có mấy dòng chữ.

Chương 133

“Nói gì vậy Trường Ca?” Phong Sa Yến thấy sắc mặt Diệp Trường Ca càng xem càng kỳ quái, có chút tò mò hỏi.

“Không có gì, chỉ kể lại chuyện về thôn làng mà con cương thi Hống kia đã nói thôi.” Diệp Trường Ca nói xong, trực tiếp dùng thần hỏa thiêu hủy nó.

“Đúng rồi, anh cảnh sát nói mộ tướng quân là anh à, đây không phải mộ tướng quân, cũng chỉ là một hung mộ mà thôi.” Diệp Trường Ca sau khi thiêu hủy tấm bia đá, quay sang cười với viên cảnh sát lúc nãy.

“Không phải mộ tướng quân?” Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đây không phải là mộ tướng quân sao?

“Là ảo ảnh thôi, ngay cả cánh cửa cao chọc trời mà chúng ta thấy trước đó cũng là ảo ảnh.

Nếu là thật, thế giới này sớm đã loạn rồi.” Diệp Trường Ca cũng nói ra sự thật.

“Vãi, tôi còn tưởng mấy cánh cửa khổng lồ cao chọc trời đó là thật chứ!” “Thiết, tôi sớm đã đoán là giả rồi, nếu là thật thế giới này sớm đã loạn rồi.” “Có thể đừng giả vờ nữa không?

Lần đầu tiên nhìn thấy bảy cánh cửa đó, cậu là người la to nhất, nói đây là mộ của thần linh, chúng ta không thể mạo phạm.” “Không, không liên quan đến tôi, liên quan gì đến cậu.” Mọi người sau một lúc chấn kinh ngắn ngủi, cũng bắt đầu đùa giỡn.

Diệp Trường Ca vốn đang nhìn mọi người đùa giỡn với nụ cười của một người cha già, đột nhiên thu lại nụ cười, lớn tiếng kinh hô:

“Tất cả mau đi, con cóc độc dưới chân chúng ta sắp tỉnh rồi.” Lời vừa dứt, tất cả mọi người cũng phản ứng nhanh chóng, không có thời gian ngẩn người, chạy theo Diệp Trường Ca quay trở về.

“Quạc, quạc, quạc.” Mọi người chạy được nửa đường cũng nghe thấy tiếng cóc kêu khổng lồ từ phía sau truyền đến.

Ngôi mộ lập tức bắt đầu rung chuyển, Diệp Trường Ca cũng biết con cóc độc khổng lồ kia sắp bắt đầu hoạt động rồi.

“Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trọng triền thị nhất trọng quan.

Quan môn như hữu bát trọng hiểm, bất xuất âm dương bát quái hình.” Trong lúc chạy, Diệp Trường Ca cũng sử dụng Tầm Long Quyết của Mạc Kim Giáo Úy, bắt đầu tìm một con đường tắt để thoát khỏi ngôi mộ này.

“A a!” Ngay khi Diệp Trường Ca sắp tìm ra đường tắt, phía sau truyền đến hơn mười tiếng hét thảm.

Không đầy mấy giây, phía sau truyền đến một trận âm thanh nhai nuốt.

Tốc độ chạy của mọi người càng nhanh hơn, họ biết con cóc độc khổng lồ phía sau đã đuổi kịp, trong nháy mắt đã ăn thịt hơn mười người.

“Đi theo tôi, bên trái.” Đột nhiên sắc mặt Diệp Trường Ca vui mừng, lớn tiếng hét lên.

Diệp Trường Ca trực tiếp đấm vỡ một bức tường bên trái rồi chạy vào, Lý Tuyết phía sau cũng vội vàng đuổi theo.

“Quạc!” Con cóc độc có chút tức giận, trực tiếp phát ra một tiếng kêu khổng lồ, tốc độ nhảy cũng nhanh hơn.

Sau khi chạy được ba phút, Diệp Trường Ca đá vỡ bức tường cuối cùng, một tia sáng xuất hiện trước mặt mọi người.

Ngay trong khoảnh khắc mọi người vui mừng, con cóc độc khổng lồ kia cũng đã đuổi kịp.

"Tất cả tản ra, đều tản ra từ từ mà làm nó ghê tởm chết đi." Phong Sa Yến thấy con cóc độc đuổi kịp, cũng vội vàng hét lên với mọi người.

Mọi người cũng cảm thấy có lý, tất cả đều cầm vũ khí của mình tản ra.

Sau khi mọi người tản ra được mấy giây, tất cả những người trong các ngôi mộ từ thứ nhất đến thứ tư khác đều chật vật chạy ra ngoài.

"Diệp thống lĩnh, chỗ chúng tôi có một con mãng xà khổng lồ, chúng tôi cần… Vãi, các người cũng có sinh vật khổng lồ à, cóc độc!" Huyền Phần Tử vốn đang gọi Diệp Trường Ca, đột nhiên thấy con cóc khổng lồ chui ra từ ngôi mộ thứ năm, liền chửi thề.

"BÙM!" Bốn tiếng nổ lớn đột nhiên vang vọng khắp chiến trường, chỉ thấy bốn bóng đen khổng lồ từ bốn ngôi mộ đầu tiên đều chui ra.

"Kia là...

Ngũ độc!" Sắc mặt Huyền Phần Tử lập tức biến đổi, vẻ mặt vô cùng khó coi hét lên.

Ngũ độc chỉ rết, rắn độc, bọ cạp, tắc kè và cóc.

"Ngũ độc thành tinh rồi sao?

Sao lại to như vậy!" Phong Sa Yến nhìn năm con độc vật đứng cùng nhau, ngây người nói.

"Tất cả mau né ra." Lúc này, chỉ thấy con rắn độc dài mấy chục

mét đột nhiên tấn công, miệng há to, vô số độc dịch màu xanh phun ra.

"Xèo xèo." Độc dịch màu xanh dính xuống đất, mặt đất lập tức phát ra âm thanh ăn mòn khủng khiếp.

"Mau chạy đi, chúng ta không giết được chúng đâu." "Tôi không muốn, không muốn chết, đội trưởng Ngưu cứu…" "Chân của tôi, ai giúp tôi với." Những người dính phải độc dịch lập tức tử vong, chỉ có những người dính độc ở chân hoặc tay đang đau đớn gào thét.

"Thanh Phong!

Chết đi cho ta!

Ngô nãi thiên hoàng thủ chấp linh ấn, đả thiên thiên khai đả địa địa liệt, đả nhân nhân trường sinh, đả quỷ quỷ tiêu diệt, ngô phụng Thái Thượng Lão Quân hỏa cấp như luật lệnh." Huyền Phần Tử thấy đệ tử Thanh Phong của mình bị một ngụm độc dịch của con rắn khổng lồ hòa tan, mắt lập tức đỏ ngầu, phẫn nộ gầm lên.

Chương 134

Bàn tay vàng khổng lồ lần này lớn hơn lần trước, nhưng sắc mặt của Huyền Phần Tử càng thêm tái nhợt, trên mặt không còn một chút huyết sắc, trắng bệch vô cùng.

Vốn đã hao tổn pháp lực trong mộ, bây giờ lại sử dụng đại chiêu, pháp lực sắp cạn kiệt.

Sau khi bị bàn tay khổng lồ tóm lấy, con rắn độc càng thêm phẫn nộ gầm thét, độc dịch màu xanh từ những chiếc vảy đen chảy ra, bắt đầu ăn mòn bàn tay vàng khổng lồ.

"Phụt." Cuối cùng pháp lực của Huyền Phần Tử đã cạn kiệt, trong thời gian ngắn không thể sử dụng được nữa.

Bàn tay vàng khổng lồ đang quần thảo với con rắn độc cũng tan biến vào không khí.

"Không hay rồi, Huyền Phần Tử tiền bối!

Khốn kiếp, các đệ tử Long Hổ Sơn nghe lệnh, kết Bát Quái Lưỡng Nghi Trận, vây khốn năm con súc sinh này lại." Trương Linh Ngọc cũng thấy sắc mặt mệt mỏi và tái nhợt của Huyền Phần Tử, liền hét lên với các đệ tử Long Hổ Sơn còn lại.

"Tiểu sư thúc!" Các đệ tử Long Hổ Sơn còn lại cũng nghe theo mệnh lệnh của Trương Linh Ngọc, trực tiếp rút kiếm gỗ đào sau lưng ra, đứng vào vị trí kết trận, hai tay cũng bắt đầu kết ấn.

"Bát Quái Lưỡng Nghi Trận!" Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy một trận pháp hình thái cực khổng lồ xuất hiện dưới chân Ngũ độc, sau đó một màn sáng vàng khổng lồ lập tức vây khốn chúng lại.

"Trước khi ta vào trong, nhất định phải vây khốn năm con súc sinh

này.” Trương Linh Ngọc nói xong, liền lấy ra một viên đan dược từ trong tay áo rộng rồi chạy về phía Huyền Phần Tử.

“GÀO!” Bốn con độc vật còn lại cũng bắt đầu tấn công, va chạm vô cùng mạnh mẽ vào màn sáng.

Mỗi lần va chạm, màn sáng như sắp vỡ tan, nhưng không đầy nửa giây đã lại hồi phục.

Ngũ độc cũng nhận ra sự lợi hại của trận pháp, không còn dùng thân thể nữa.

Bốn con còn lại há to miệng, độc dịch kinh khủng lập tức phun ra.

Con còn lại chính là con bọ cạp khổng lồ toàn thân màu đen.

Con bọ cạp điều khiển chiếc đuôi khổng lồ của mình, kim độc lập tức lộ ra, trên kim độc lóe lên ánh sáng sắc bén.

Chỉ thấy trên kim độc lộ ra một chút độc dịch, rồi vung lên.

Một lượng lớn độc dịch lập tức bắt đầu hòa tan màn sáng.

“Tiểu sư thúc, chúng con sắp không chịu nổi nữa rồi, Ngũ độc quá lợi hại.” Lúc này, một đạo sĩ Long Hổ Sơn có vẻ lớn tuổi nhất, mặt mày đỏ bừng, khó khăn hét lên với Trương Linh Ngọc đang cho Huyền Phần Tử uống đan dược.

Trương Linh Ngọc nghe vậy quay đầu lại, quả nhiên sắp không chịu nổi nữa rồi.

Đầu của con rắn độc cũng đã lộ ra một phần nhỏ.

“Để ta!” Trương Linh Ngọc cũng biết nếu không đi nữa thì Ngũ độc sẽ thoát ra.

Chỉ thấy trong lúc chạy, cậu cắn nát ngón giữa lấy tinh huyết, dùng tinh huyết của ngón giữa vẽ bùa trên lòng bàn tay trái, vừa vẽ vừa niệm chú.

“Thiên hỏa lôi thần, địa hỏa lôi thần, ngũ lôi hàng linh, tỏa quỷ quan tinh.

Ngũ đế sắc hạ, trảm tà diệt tinh, cấp cấp như luật lệnh.” Sức mạnh sấm sét trắng khổng lồ tập trung trên tay trái của Trương Linh Ngọc, tiếng sấm vang vọng khắp tai mọi người.

“Lẽ nào là Ngũ Lôi Chưởng trong truyền thuyết?

Không phải tiểu sư thúc chưa học lôi pháp sao?” “Ngốc à, lúc trước tiểu sư thúc có thể dùng lôi pháp uy lực nhỏ, Ngũ Lôi Chưởng chắc chắn cũng biết.” “Vậy tiểu sư thúc cũng biết Dương Ngũ Lôi à?” “Quỷ mới biết, nhưng xem ra bây giờ tiểu sư thúc chưa học.

Hình như tiểu sư thúc đang cưỡng ép sử dụng Ngũ Lôi Chưởng.” Các đệ tử Long Hổ Sơn kia cũng bàn tán sôi nổi, không hề sợ Ngũ độc trên đầu.

Ở phía bên kia, Diệp Trường Ca thấy Trương Linh Ngọc sử dụng Ngũ Lôi Chưởng, liền liếc nhìn Hạo Thiên Chân đang trốn bên cạnh mình, trong mắt lóe lên một tia dị sắc.

Lúc trước khi Trương Linh Ngọc sử dụng Thiên Lôi Quyết, Diệp Trường Ca đã thấy kỳ lạ, trong tư liệu không phải ghi là cậu ta chưa học lôi pháp sao?

Sao lại có thể khống chế sấm sét, bây giờ ngay cả Ngũ Lôi Chưởng cũng dùng được.

“Ặc, Diệp đại ca, có lẽ là do Long Hổ Sơn bảo mật tốt thôi.” Hạo Thiên Chân cũng cười gượng gạo, lập tức cảm thấy mặt nóng ran, cảm giác bị vả mặt thật không dễ chịu chút nào.

Chỉ thấy sắc mặt Trương Linh Ngọc cũng tái nhợt.

Cưỡng ép sử dụng Ngũ Lôi Chưởng, nên pháp lực tiêu hao nhiều hơn người khác không biết bao nhiêu lần, uy lực e rằng cũng không

đến một nửa.

“A!” Trương Linh Ngọc cũng dốc sức nhảy lên, sức mạnh sấm sét kinh khủng trên tay trái ấn vào đầu con rắn độc.

“GÀO!” Con rắn độc cũng đau đớn rụt đầu lại, điên cuồng lăn lộn trên mặt đất.

Sức mạnh sấm sét trắng chạy dọc trên người nó, sấm sét đối với những vật tà ma này có sức sát thương quá lớn.

Con rắn độc giãy giụa một lúc rồi chết trên mặt đất, mùi thịt rắn thơm lừng bay khắp nơi.

Chương 135

Bốn con độc vật còn lại cũng sợ hãi lùi lại.

Đám nhân loại này lại có đạo pháp mạnh mẽ như vậy, có thể trong nháy mắt giết chết một trong những đồng bạn của chúng.

Còn Trương Linh Ngọc, người đã giết con rắn độc, thì sớm đã quỳ một gối trên mặt đất, mồ hôi tuôn như suối.

"Ta, ta không cử động được nữa rồi.

Đi dọa chúng, tất cả chúng đều có linh trí." Trương Linh Ngọc nằm trong vòng tay của một đệ tử Long Hổ Sơn, nhỏ giọng nói.

"Yên tâm tiểu sư thúc, nhiệm vụ ngài giao cho con, con nhất định sẽ hoàn thành." Đệ tử Long Hổ Sơn kia giao Trương Linh Ngọc trong lòng mình cho một người khác, sau đó mặt mày hung tợn gầm lên với bốn con độc vật.

"Chúng mày dám tới không?

Nếu còn tới nữa, tiểu sư thúc của ta sợ rằng có thể một chưởng giết chết chúng mày." Quả nhiên lời vừa dứt, bốn con độc vật cũng theo bản năng sợ hãi lùi lại.

Sức mạnh sấm sét vừa rồi có thể nói là kinh khủng tột cùng, nếu bị đánh một chưởng, chúng cũng sẽ chết.

Thấy bốn con độc vật bắt đầu lùi lại, trong mắt mọi người lóe lên một tia vui mừng.

Nhưng đột nhiên, Trương Linh Ngọc vốn đang nhắm mắt nghỉ ngơi lại phun ra một ngụm máu đen.

Lập tức, tất cả mọi người đều ngây người, bốn con độc vật kia

cũng ngây người.

Hóa ra vừa rồi là lừa chúng, tên nhân loại này đã phun ra máu đen, rõ ràng là trúng độc, làm sao có thể một chưởng đánh chết chúng được.

Bốn con độc vật lập tức nổi giận.

Giết đồng bạn của chúng, còn lừa chúng, coi chúng là quả hồng mềm sao?

Lập tức chúng lao tới.

"Hừ, mấy con súc sinh, thật sự tưởng là sắp lật trời rồi sao.

Ta tốt bụng tha cho chúng mày một mạng, lại dám tìm chết." Không biết từ lúc nào Diệp Trường Ca đã xuất hiện ở phía trước nhất, lạnh lùng hừ một tiếng.

"GÀO!" Bốn con độc vật hoàn toàn nổi điên, không để ý đến khí tức nguy hiểm tỏa ra từ người Diệp Trường Ca, trực tiếp há to miệng phun ra độc dịch.

"Tả phù Lục Giáp, hữu vệ Lục Đinh, tiền hữu Hữu Việt Chương, thần thức sát phạt, bất tị hào cường, cấp cấp như luật lệnh." Diệp Trường Ca vừa dứt lời, một cơn lốc lửa khổng lồ từ hai tay anh phóng ra, lập tức thiêu bốn con độc vật không kịp kêu thảm thành tro bụi.

Chưa đầy mấy giây, Diệp Trường Ca cũng thu lại linh khí, dừng Phong Hỏa Lệnh lại.

Chỉ còn lại vệt cháy đen ngoằn ngoèo trên mặt đất, chứng tỏ bốn con độc vật từng tồn tại.

"Diệp thống lĩnh quá đỉnh!" "Vãi, một chiêu giết sạch bốn con độc vật kia, Diệp thống lĩnh dùng đạo thuật gì vậy?" "Tôi muốn bái Diệp

thống lĩnh làm sư phụ.” Mọi người nhìn bóng dáng Diệp Trường Ca ngây người một lúc, sau khi hoàn hồn liền mặt mày vui mừng bàn tán về anh.

Khác với mọi người, Trương Linh Ngọc thì trợn to mắt nhìn Diệp Trường Ca, trong lòng kinh hãi: “Đạo thuật đó hình như là Thần Quỷ Thất Sát Lệnh.” “Thiết, chỉ biết làm màu.” Phong Sa Yến thấy mấy cô cảnh sát trẻ bên cạnh mắt hình trái tim nhìn Diệp Trường Ca, trong lòng có chút không thoải mái, bĩu môi nói.

“Dì, đừng nói là cô ghen đấy nhé.” Lý Tuyết đứng gần Phong Sa Yến nhất nghe thấy lời của cô, liền mặt mày trêu chọc.

“Cô mới ghen đấy!

Tôi đi nghỉ ngơi đây.” Phong Sa Yến cũng không biết mình có ghen không, đành phải hét lớn với Lý Tuyết.

“Thiết, rõ ràng là ghen rồi… Thôi được rồi, tôi cũng ghen.” Lý Tuyết mặt mày có chút không vui liếc nhìn Phong Sa Yến, giọng điệu cũng không vui.

Chập tối.

Vì ra ngoài đã là buổi chiều, nên Diệp Trường Ca quyết định ngày mai xuất phát, tối nay nghỉ ngơi.

“Diệp thống lĩnh, có thể cho tôi sang một bên nói chuyện được không?” Lúc này, Trương Linh Ngọc mặt mày có chút rối rắm hỏi Diệp Trường Ca đang uống rượu.

Diệp Trường Ca kỳ quái liếc nhìn Trương Linh Ngọc, rồi gật đầu đồng ý.

“Diệp thống lĩnh, tôi xin hỏi, đạo thuật mà ngài dùng để tiêu diệt tứ độc có phải là Thần Quỷ Thất Sát Lệnh trong truyền thuyết không?” Sau khi đến một góc khuất, Trương Linh Ngọc cũng không

nhịn được hỏi Diệp Trường Ca.

"Cái tôi dùng đúng là Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, có vấn đề gì sao?" Diệp Trường Ca cũng gật đầu thừa nhận mình đã sử dụng Thần Quỷ Thất Sát Lệnh.

Dù sao ở thế giới này, người có thể đối đầu với anh bây giờ tuyệt đối không quá năm người.

"Hít, Thần Quỷ Thất Sát Lệnh trong truyền thuyết quả nhiên đã xuất hiện, lẽ nào…" Lúc này, Trương Linh Ngọc hít một hơi khí lạnh, rồi mặt mày nghiêm túc tự lẩm bẩm.

Diệp Trường Ca đối diện mặt mày quái dị nhìn Trương Linh Ngọc.

Đây có phải là Trương Linh Ngọc lạnh lùng trong nguyên tác không?

Chương 136

Sao lại có nhiều biểu cảm và lời nói như vậy.

“Là thế này, Diệp thống lĩnh.

Tôi từng đọc trong một cuốn cổ tịch, khi thế gian gặp phải nguy nan thực sự, sẽ có một người biết Thần Quỷ Thất Sát Lệnh xuất hiện.

Người này sẽ giúp thế gian vượt qua nguy cơ.” Trương Linh Ngọc lẩm bẩm một lúc, rồi mặt mày nghiêm túc nói.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc và lời nói trịnh trọng của Trương Linh Ngọc, khóe mắt Diệp Trường Ca giật giật.

Anh biết, chắc chắn lại là trò quỷ của Hệ thống.

Thế gian gặp nguy nan, vượt qua nguy cơ, những lời nói trung nhị như vậy cũng chỉ có Hệ thống mới nghĩ ra được.

“Tôi nghĩ cuốn cổ tịch đó là giả thôi, thế gian làm sao có nguy nan được!” Diệp Trường Ca cũng miễn cưỡng cười, gượng gạo nói với Trương Linh Ngọc.

“Không, Diệp thống lĩnh không hiểu đâu.

Lúc đầu tôi cũng nghĩ cổ tịch là giả, nhưng ngài đã sử dụng Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, và Horus xuất hiện ở Ai Cập, thế gian có lẽ thật sự sẽ gặp nguy nan.” Trương Linh Ngọc không đồng ý với lời của Diệp Trường Ca, lắc đầu, rồi mặt mày nghiêm túc nói.

“Ngươi không hiểu, cuốn cổ tịch đó có khả năng là do Hệ thống làm giả để lừa ngươi đó!” Đương nhiên câu nói này, Diệp Trường Ca chỉ gào thét trong lòng.

Anh không dám nói là do Hệ thống làm giả, Hệ thống là ngón tay

vàng của anh, lỡ người khác không coi anh là đồ ngốc mà cắt ra nghiên cứu thì sao.

"Diệp thống lĩnh, tôi có thể luyện chế loại bùa chú xóa đi ký ức.

Tôi sẽ xóa đi ký ức của những người này về việc ngài sử dụng Thần Quỷ Thất Sát Lệnh!" Trương Linh Ngọc nói một câu khiến Diệp Trường Ca có chút kỳ quái, anh ngạc nhiên hỏi: "Lẽ nào cậu không muốn có Thần Quỷ Thất Sát Lệnh sao?" Trương Linh Ngọc cũng ngẩn người, nhưng sau đó lắc đầu cười nói: "Thần Quỷ Thất Sát Lệnh cố nhiên mạnh mẽ, nhưng tôi thuộc dòng Long Hổ Sơn, tôi sẽ không học đạo thuật của dòng khác.

Thần Quỷ Thất Sát Lệnh đã chọn ngài, không chọn tôi.

Ngài mới là người thực sự cứu thế giới." Nghe Trương Linh Ngọc nói vậy, Diệp Trường Ca cũng khẽ nheo mắt, không ngờ Trương Linh Ngọc lại có đạo tâm kiên định như vậy, không bị lòng tham nuốt chửng.

"Diệp thống lĩnh?

Nếu ngài không yên tâm, tôi sẽ tự mình xóa đi đoạn ký ức đó của mình." Trương Linh Ngọc thấy Diệp Trường Ca im lặng, tưởng anh lo lắng chuyện mình sẽ tiết lộ bí mật Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, liền mặt mày nghiêm túc nói.

"Không, tôi đang nghĩ chuyện khác.

Lời của cậu tôi yên tâm, nhưng bùa chú xóa ký ức đó cứ dùng cho những cảnh sát và đạo sĩ không liên quan đi." Diệp Trường Ca lắc đầu, rồi nói.

Tuy anh không sợ mấy lão quái bế quan tìm phiền phức, nhưng lại sợ một đám người tìm phiền phức, ba ngày hai bữa lại đánh nhau, nên xóa ký ức là tốt nhất.

“Được, tối nay tôi có thể làm xong toàn bộ bùa chú, xóa đi ký ức của họ về việc ngài sử dụng Thần Quỷ Thất Sát Lệnh.” Trương Linh Ngọc cũng nghiêm túc gật đầu, nói xong liền đi về phía lều, xem ra định thức cả đêm để làm bùa.

Thấy Trương Linh Ngọc đi làm bùa, Diệp Trường Ca vươn vai một cái.

Thật ra anh cũng có cách khiến những người đó mất trí nhớ, đó là sử dụng sức mạnh sấm sét của Bạch Hổ, khống chế thần kinh não của tất cả mọi người, xóa đi ký ức về việc anh sử dụng Thần Quỷ Thất Sát Lệnh.

Nhưng đã có người làm thay rồi, anh cũng lười làm.

Sáng sớm.

Hầu hết mọi người đều mang theo quầng thâm mắt bước ra khỏi lều, không biết tại sao đầu óc lại mệt mỏi, dường như đã quên mất điều gì đó, nhưng quên cái gì thì cũng không nhớ.

“Sao ai cũng có quầng thâm mắt vậy.” Phong Sa Yến nhìn các cảnh sát xung quanh và cả các đạo sĩ đều có quầng thâm mắt, có chút tò mò nói.

“Không biết, dù sao tối qua tôi ngủ rất ngon, có lẽ là họ hơi sợ buổi tối thôi.” Lúc này, Lý Tuyết không biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng Phong Sa Yến.

“Sợ buổi tối?

Đạo sĩ cũng sợ buổi tối sao?” Phong Sa Yến liếc nhìn một đám đạo sĩ đang ngáp ngủ, rồi mặt mày chế giễu nói với Lý Tuyết.

“Ặc.” Lý Tuyết cũng cứng họng, không biết trả lời Phong Sa Yến thế nào.

Ở phía bên kia, Diệp Trường Ca cũng từ trong lều bước ra.

Vừa ra đã thấy một đám người đang ngáp ngủ, anh cũng biết, tối qua Trương Linh Ngọc đã xóa đi ký ức của hầu hết mọi người về việc anh sử dụng Thần Quỷ Thất Sát Lệnh.

"Hửm?

Trương Linh Ngọc?" Lúc này, Diệp Trường Ca cũng thấy Trương Linh Ngọc đang ngồi trên đất ngáp ngủ, không biết tại sao cậu ta cũng ngáp.

"Hửm?

Diệp thống lĩnh có chuyện gì không?" Lúc này, Trương Linh Ngọc thấy Diệp Trường Ca đi tới, liền hỏi.

Chương 137

Diệp Trường Ca lập tức ngẩn người, có lẽ anh biết rồi, Trương Linh Ngọc cũng đã xóa đi ký ức của chính mình, nên anh cười cười xua tay nói: "Không có gì, chỉ xem một chút thôi." Nói xong, Diệp Trường Ca liền rời đi, chỉ để lại Trương Linh Ngọc mặt mày ngơ ngác.

Hai giờ chiều, mọi người sau khi nghỉ ngơi cả buổi sáng, đều tập trung trong một chiếc lều để thảo luận.

"Diệp thống lĩnh, khi chúng tôi ở trong phòng mộ chính, đã chém giết một con cương thi ngân giáp và lấy được chiếc chìa khóa này.

Không biết có tác dụng gì không, mang về để ngài xem." Nói xong, chỉ thấy Huyền Phần Tử từ trong tay áo lấy ra một chiếc chìa khóa màu vàng có đầu màu xanh lam.

"Huyền Phần Tử tiền bối cũng lấy được sao, tôi cũng có một chiếc, chỉ là tôi giết một con huyết thi mới lấy được." Một đạo sĩ trung niên cũng mặt mày kinh ngạc nói với Huyền Phần Tử, vừa nói vừa lấy ra một chiếc chìa khóa có đầu màu xanh lá.

Hai người còn lại có chìa khóa cũng nhìn nhau, đồng thời lấy ra những chiếc chìa khóa có màu sắc đầu khác nhau.

Phân biệt là màu xanh lam, xanh lá, cam, vàng.

"Thật ra tôi cũng có." Nói xong, Diệp Trường Ca cũng lấy ra chiếc chìa khóa trong không gian hệ thống.

"Rốt cuộc là có ý gì?

Bảy ngôi mộ mà tìm ra năm chiếc chìa khóa có màu sắc khác nhau." Huyền Phần Tử vuốt râu, khó hiểu nói.

“Cái đó, các vị, tôi… tôi chưa vào phòng mộ chính, đã chạy ra rồi.” “Ặc, tôi cũng vậy.” “Cái gì?

Chưa vào phòng mộ chính!” Huyền Phần Tử mặt mày kinh ngạc nhìn đội trưởng Ngưu và một cảnh quan khác đang mặt mày gượng gạo.

“Khụ khụ, đúng vậy, nếu trách thì trách ngôi mộ đó đi, cơ quan trong đó quá khủng khiếp.

Tôi thấy người của mình chết nhiều quá nên đã hạ lệnh rút lui.” “Khụ khụ, tình hình của tôi cũng tương tự đội trưởng Ngưu, chỗ tôi toàn là độc trùng!” Năm người Diệp Trường Ca mặt mày quái dị nhìn hai vị cảnh quan.

Nhớ rằng số người của hai vị này là đông nhất, đông nhất mà lại chưa vào phòng mộ chính đã chạy ra.

“Thôi, thôi, lát nữa chúng ta vào mộ thứ sáu đi.

Diệp thống lĩnh, tôi cảm thấy mấy chiếc chìa khóa này có thể có điều kỳ lạ, có khả năng giúp chúng ta tìm được ngôi mộ tốt nhất.” Huyền Phần Tử thở dài một hơi, rồi nói với Diệp Trường Ca đang ngồi ở ghế chủ vị.

“Được, vậy đi, mọi người chuẩn bị.” Diệp Trường Ca cũng biết mấy chiếc chìa khóa này có liên quan đến nhau, liền đồng ý với lời của Huyền Phần Tử.

Buổi chiều, hai giờ.

Đội ngũ hơn hai trăm người hùng hổ tiến vào ngôi mộ thứ sáu.

“Đội trưởng Ngưu, ông là người đầu tiên vào ngôi mộ này, kể lại tình hình đi.” Diệp Trường Ca nhìn mười mấy cái xác phía trước, hỏi đội trưởng Ngưu đang mặt mày căng thẳng bên cạnh.

“A?

Ồ, là đội ngũ của tôi.

Vừa vào không lâu đã trúng cơ quan, chết hơn mười người.

Sau đó, đột nhiên xung quanh có rất nhiều côn trùng từ các lỗ bò ra.

Tôi thấy không còn cách nào khác, đành phải rút lui.” Nghe đội trưởng Ngưu kể lại một cách sống động, mấy đạo sĩ của các tông môn mạnh nhất đi đầu đều cười.

Hai quan này, người khác còn tưởng là đã trải qua chín chín tám mốt kiếp nạn!

“Ừm, loại côn trùng đó là thi miết.

Đúng rồi, thi miết có bao nhiêu?” Diệp Trường Ca cũng biết loại côn trùng mà đội trưởng Ngưu nói là thi miết, liền hỏi số lượng.

“Tôi cũng không biết, dù sao lúc đó tôi chạy rất vội, nhưng chắc chắn là nhiều, nhiều hơn đội ngũ ban đầu của tôi mười mấy lần, thậm chí còn nhiều hơn.” Đội trưởng Ngưu muốn nói, nhưng lại không nói ra được, đành lắc đầu.

“Hửm?” Đột nhiên sắc mặt Diệp Trường Ca biến đổi, trở nên kinh ngạc, anh liếc nhìn phía sau rồi thầm nghĩ.

“Phía trước có lượng lớn thi miết, chú ý.” Diệp Trường Ca cũng nhắc nhở mọi người phía sau.

Mọi người phía sau lập tức cảnh giác, vô cùng nghiêm túc nhìn xung quanh.

“A, tay của tôi, có côn trùng cắn tôi, mọi người chú ý côn trùng!” Lúc này, một người đàn ông vạm vỡ phía sau mặt mày đau đớn gạt con thi miết trên tay trái ra, không phải kêu cứu ngay lập tức mà là

nhắc nhở mọi người chú ý.

Mấy người bên cạnh người đàn ông vạm vỡ kia cũng rút dao găm tùy thân ra, một nhát chém chết con thi miết đang cắn tay anh ta.

“Sa sa sa.” Lúc này, xung quanh truyền đến vô số âm thanh bò lúc nhúc.

Chưa đầy mấy giây, những sinh vật đó đã xuất hiện trước mắt mọi người.

Xung quanh toàn là thi miết, đầu nào đầu nấy đều rất to.

Chương 138

"Nổ súng!" Đội trưởng Ngưu ra lệnh, hơn một trăm người đồng thời nổ súng.

Tuy sợ hãi nhưng vẫn phải nổ súng.

Hơn một trăm khẩu súng chiếu sáng toàn bộ xung quanh, nhưng chiếu sáng cũng không phải là chuyện tốt.

Chỉ thấy xung quanh toàn là thi miết dày đặc, đếm không xuể.

"Tôi cảm thấy lần này nhiều hơn lần trước!" Đội trưởng Ngưu vừa nổ súng vừa kinh ngạc nói.

"Không hay rồi, số lượng đám côn trùng này lại tăng lên rồi!" Lúc này, một người ở phía sau cũng phát hiện ra xung quanh có nhiều thi miết hơn, lập tức sợ hãi kinh hô.

"Đám thi miết này có gì đó không ổn, con nào con nấy đều mang theo khí tức sợ hãi." Diệp Trường Ca sở hữu huyết mạch Thần thú, có thể cảm nhận được cảm xúc của đám thi miết này đều mang theo sự sợ hãi.

Không phải sợ hãi Diệp Trường Ca, mà là sợ hãi thứ gì đó ở sâu trong ngôi mộ này.

"Hửm?

Đừng ra tay, đám này chỉ muốn thoát khỏi đây thôi." Lúc này, Diệp Trường Ca thấy Phong Sa Yến định ra tay, liền nói với vẻ đầy ẩn ý.

Cuối cùng, một lượng lớn thi miết nhân lúc mọi người thay đạn liền lao tới.

Còn Trương Linh Ngọc và các đạo sĩ khác đều bị Diệp Trường Ca

ra lệnh không được động thủ.

Vốn tưởng là sắp chết, nhưng đột nhiên không cảm thấy đau đớn trên người, chỉ cảm nhận được có thứ gì đó cọ xát dưới chân.

"Ê, đám côn trùng này không cắn chúng ta à?" Một người có chút kỳ quái hỏi mọi người.

"Không biết, có lẽ là Thượng Đế phù hộ." "Thượng Đế cái gì, phải là Tam Thanh phù hộ." "Được rồi, mọi người đừng cãi nữa.

Đám thi miết này chỉ muốn thoát khỏi nơi này thôi, không phải là địch của chúng ta.

Còn con thi miết lúc nãy tấn công thì không rõ lý do." Lúc này, Huyền Phần Tử cũng nói lại lời của Diệp Trường Ca cho mọi người nghe.

"Phù, hóa ra không phải là địch của chúng ta." "Ha, tôi vốn tưởng mình sắp chết rồi, không thể gặp lại con trai mình nữa." "Ai, chết trong mộ là chuyện bình thường, có thể giây sau tôi chết, cũng có thể là cậu chết." Trong lúc mọi người còn đang nói, một tiếng gầm chói tai từ sâu trong phía trước truyền ra.

"GÀO!" "Tiếng gầm này nghe quen quá, Trường Ca, anh biết không?" Phong Sa Yến bịt tai lại, mặt mày khó chịu hỏi Diệp Trường Ca.

"Tiếng rồng ngâm?" Diệp Trường Ca dùng linh khí bảo vệ toàn thân, tự nhiên cũng không bị tiếng gầm làm tổn thương, chỉ mặt mày có chút kỳ quái nói.

Tiếng rồng gầm không kéo dài được mấy phút đã dừng lại, còn màng nhĩ của Phong Sa Yến thì đã chấn động đến mức chảy cả máu.

"Đó, đó là tiếng rồng gầm sao?" Phong Sa Yến lắc lắc đầu, mắt trợn to, kinh ngạc hỏi.

“Tiếng rồng gầm, giọng nói của tôi cô quen thuộc vậy à?

Diệp thống lĩnh, hay là tôi rút lui trước nhé, rồng không dễ chọc đâu.” Ngưu mặt mày sợ hãi nói với Diệp Trường Ca.

Diệp Trường Ca liếc nhìn Ngưu một cái rồi không nói gì, chỉ nhắm mắt lại.

Mọi người bên cạnh và phía sau cũng nhìn nhau, đều có thể đọc được suy nghĩ trong mắt đối phương, không hiểu tại sao Diệp Trường Ca lại nhắm mắt.

Vài phút sau, Diệp Trường Ca mở mắt, nhìn về phía sâu hun hút phía trước, có chút kỳ quái nghiêng đầu.

“Ặc, Diệp thống lĩnh đang làm gì vậy?” Huyền Phần Tử với vẻ mặt kỳ lạ hỏi Diệp Trường Ca đang nghiêng đầu.

“Không có gì, tôi cảm nhận phía trước không phải là rồng, chỉ là không phải rồng thôi.” Diệp Trường Ca cũng nói với ánh mắt có chút kỳ lạ, rõ ràng nghe thấy tiếng rồng gầm, nhưng tại sao lại không cảm nhận được huyết mạch của mình sôi trào chứ?

“Chẳng lẽ không phải rồng, mà là một con rắn sắp hóa giao?” Trong đầu Diệp Trường Ca đột nhiên nảy ra ý nghĩ này, càng nghĩ càng thấy có khả năng, tiếng rồng gầm vừa rồi chỉ là một âm thanh vô cùng chói tai, chứ không phải tiếng gầm chấn động linh hồn của loài rồng.

“Không phải rồng?

Vậy tại sao lại có tiếng rồng gầm?” Phong Sa Yến cũng tỏ vẻ không tin, hỏi lại Diệp Trường Ca.

Diệp Trường Ca liếc nhìn Phong Sa Yến một cái rồi không để ý nữa, dù sao vào xem là biết.

Trương Linh Ngọc ở bên cạnh đột nhiên lóe lên một tia sáng, vội vàng hỏi Diệp Trường Ca.

“Diệp thống lĩnh, chẳng lẽ đó là một con rắn sắp hóa giao?” Nghe Trương Linh Ngọc nói vậy, mọi người cũng sững sờ một lúc, rồi nhìn về phía Diệp Trường Ca với vẻ mặt có chút kinh ngạc.

“Không sai, đúng vậy, chỉ là một con rắn sắp hóa giao thôi, đám thi miết lúc nãy là để thoát khỏi con rắn đó.” Diệp Trường Ca tán thưởng nhìn Trương Linh Ngọc rồi chậm rãi nói.

“Rắn sắp hóa giao!” Huyền Phần Tử kinh hãi kêu lên, sau đó vẻ mặt trở nên nghiêm trọng, không nói gì thêm.

“Huyền Phần Tử tiền bối?

Chương 139

Chẳng lẽ con rắn đó rất lợi hại sao?" Thấy sắc mặt Huyền Phần Tử nghiêm túc như vậy, một đạo sĩ hỏi.

"Không chỉ là lợi hại, năm xưa tôi từng gặp một con cự xà sắp hóa giao, nếu không phải lúc đó tôi may mắn tấn công vào yếu huyệt của nó, thì các người đã không thể gặp lại tôi rồi." Huyền Phần Tử lắc đầu, vẻ mặt đầy sợ hãi nói.

Mọi người thấy dáng vẻ sợ hãi của Huyền Phần Tử cũng trở nên nặng nề, có thể khiến một cao thủ đạo pháp lộ ra vẻ sợ hãi, con rắn sắp hóa giao đó phải lợi hại đến mức nào.

"Sợ cái gì?

Có tôi ở đây mà, năm xưa Huyền Phần Tử còn giết được con rắn đó, bây giờ có tôi, chẳng phải càng dễ dàng giết nó hơn sao." Lời nói của Diệp Trường Ca không phải tự phụ mà là tự tin, dám chắc con rắn sắp hóa giao này không yếu, vả lại hệ thống đánh giá ngôi mộ này là cấp A trung bình cơ mà.

Nghe những lời này của Diệp Trường Ca, mọi người cũng lấy lại được sự tự tin, mặc dù không biết sự tự tin này từ đâu ra.

"Trong mộ yên tĩnh thật đấy." Đi được hơn mười phút, đội của Diệp Trường Ca không gặp phải bất kỳ sự cố nào, mà lại vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến đáng sợ.

"Mau nhìn kìa, phía trước có bích họa!" Lúc này Lý Tuyết phát hiện ra bức bích họa trên vách tường phía trước, vội vàng gọi Diệp Trường Ca.

"Bích họa?" Mọi người sững sờ, đều vô thức bước nhanh hơn đến

vách đá phía trước để xem.

Diệp Trường Ca quan sát các bức bích họa ở hai bên, chúng đều rất lớn, dường như có rất nhiều, ánh lửa chiếu sáng mà vẫn không thấy điểm cuối.

"Những bức bích họa này dường như vẽ về một câu chuyện nào đó?" Phong Sa Yến nhìn hồi lâu mới thốt ra một câu.

"Hình như vậy, những bức bích họa này đều khắc về một câu chuyện, một câu chuyện về một con quái vật và một ngôi làng nhỏ?

Khoan đã, quái vật, làng nhỏ?" Lý Tuyết cũng nghiêm túc nói ra nửa câu đầu, nhưng nửa câu sau lại có chút ngẩn ngơ.

"Ồ~, đó là câu chuyện lúc còn sống mà con cương thi kia kể đúng không." Một đạo sĩ Long Hổ Sơn từng chung đội với Diệp Trường Ca vừa kinh ngạc vừa kích động nói.

"Ồ~, tôi còn tưởng con cương thi đó nói toàn chuyện bịa!" "A, tôi cũng vậy!"...

Những người từng ở trong hầm mộ thứ năm cùng Diệp Trường Ca cũng chợt hiểu ra, còn Trương Linh Ngọc thì mặt mày mờ mịt, cương thi, chuyện bịa là sao?

"Diệp thống lĩnh, rốt cuộc là sao vậy?" Huyền Phần Tử cũng không nhịn được hỏi Diệp Trường Ca, hỏi Lý Tuyết không bằng hỏi Diệp Trường Ca, chắc chắn anh biết nhiều hơn.

"Không có gì đâu." Diệp Trường Ca đầu cũng không ngoảnh lại, chỉ nhàn nhạt nói một câu, rồi bắt đầu nghiên cứu những bức bích họa.

Nghe những lời qua loa của Diệp Trường Ca, khóe miệng Huyền Phần Tử giật giật.

“Xem ra con cương thi đó cũng không hoàn toàn nói dối, có một số điều là thật.” Diệp Trường Ca xem xong một phần nhỏ, cũng thầm nghĩ.

“Trường Ca, anh nhìn ra manh mối gì chưa?” Lý Tuyết cũng bắt đầu vô thức gọi Diệp Trường Ca là “Trường Ca”, mỉm cười ngọt ngào hỏi.

“Chỉ là kể về một con Hống và một ngôi làng nhỏ, sau đó ngôi làng này được con Hống che chở...” Nghe Diệp Trường Ca bắt đầu giải thích câu chuyện trên bích họa, đám người ồn ào phía sau cũng im lặng, lắng nghe.

“Ban đầu, người trong làng nghĩ rằng con Hống tuy trông hơi đáng sợ, nhưng lại là một thần thú lương thiện, nên họ cũng không bạc đãi nó, mỗi ngày đều cho nó ăn những thứ tốt nhất.” “Nhưng, một năm sau, con Hống...” “Nhưng một năm sau, tính tình con Hống đột nhiên thay đổi lớn, nó bắt đầu ăn thịt người.

Người trong làng chất vấn tại sao nó lại ăn thịt người, trong khi họ mỗi ngày đều cho nó ăn ngon uống tốt.” “Nhưng con Hống đáp: Ta đã giúp các ngươi bảo vệ ngôi làng một năm, cho ta ăn vài người thì có sao đâu?

Trưởng làng tức giận đến điên người, tìm người đến giết con dã thú này, nhưng lại bị nó dùng kết giới phong tỏa cả ngọn núi, không thể nào ra ngoài được.” “Cuối cùng trưởng làng chỉ có thể thỏa hiệp, mỗi năm dâng bảy người cho nó ăn, con Hống cũng hình thành thói quen mỗi năm ăn bảy người.

Vài chục năm sau, một nhóm đạo sĩ xuất hiện.” “Mỗi đạo sĩ đều vô cùng mạnh mẽ, huống hồ là khi liên thủ, họ đã phá vỡ kết giới của con Hống, và sau khi chiến đấu với nó bảy ngày, con Hống đã trực tiếp tha đi bảy người rồi bỏ chạy.

Phần sau tôi không đọc được nữa, toàn là phù văn.” Diệp Trường Ca xem xong toàn bộ bức bích họa, phát hiện phần cuối toàn là phù văn nên lắc đầu nói.

“Vậy Trường Ca, những lời con cương thi đó nói đều là thật à?” Phong Sa Yến trầm tư một lúc rồi hỏi Diệp Trường Ca.

“Không, con cương thi đó có nói thêm bớt, một trong bảy người đó, gọi là thánh tử nhưng thực chất là tế phẩm.” “Lại không phải tự nguyện chết, nhưng nếu không tự nguyện chết thì đã sớm bị con Hống ăn thịt rồi, có khả năng con Hống đã truyền một năng lực nào đó lên người hắn, khiến hắn biến thành cương thi mà vẫn giữ được linh trí.” Nghe phân tích của Diệp Trường Ca, mọi người đều kinh ngạc, đương nhiên có hơn một nửa là ngơ ngác, những người ngơ ngác là những người không có mặt ở hầm mộ thứ năm lúc trước.

“Đúng vậy nhỉ, con cương thi đó nói ra một vài sự thật, sau đó lại thêm những lời nói dối vào những phần còn lại, như vậy có thể lấy giả làm thật.” Phong Sa Yến cũng đồng tình gật đầu.

“Cái đó, cho tôi hỏi, ở hầm mộ thứ năm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tôi không hiểu một câu nào cả.” Huyền Phần Tử cũng hỏi ra thắc mắc trong lòng những người không có mặt, với vẻ mặt mờ mịt hỏi Phong Sa Yến.

“Ồ, chúng tôi gặp một con cương thi có linh trí, nó kể cho chúng tôi nghe chuyện lúc nó còn sống, chỉ là phần lớn đều là dối trá, đã bị Trường Ca giết rồi.” “Có linh trí?

Cương thi tôi gặp không có linh trí.” Huyền Phần Tử kỳ quái nói, tại sao cương thi ở hầm mộ thứ năm lại kỳ lạ như vậy, còn cương thi ông gặp lại bình thường thế.

“Không biết, có lẽ con chúng tôi gặp đặc biệt hơn chăng.” Lý Tuyết cũng tỏ vẻ không biết, tại sao con ông gặp lại không có linh trí.

“Được rồi, đừng nói chuyện nữa, tiếp tục đi thôi.” Diệp Trường Ca cắt ngang lời họ, ra hiệu tiếp tục tiến lên.

Trên đường, xung quanh vô cùng yên tĩnh, không có một tiếng động nào.

“Phía trước có vách núi, mọi người dừng lại.” Diệp Trường Ca thấy phía trước có một vách núi lớn, lập tức nhíu mày, bảo Phong Sa Yến dừng lại.

Chương 140

“A Thất, đi xem thử đi.” Ngưu hất đầu về phía một người, nhỏ giọng nói.

“Tôi, tôi không dám đâu đội trưởng Ngưu, tôi sợ bên trong có quái vật.” A Thất cũng bị sự kinh hoàng trong lăng mộ dọa cho vỡ mật, lập tức mặt mày như sắp khóc nói với Ngưu.

“Này, tôi nói cho cậu nghe A Thất, nếu cậu đi xem, tôi cho cậu mười vạn, tôi nói là làm.” Đội trưởng Ngưu liếc nhìn xung quanh, đặt tay lên vai A Thất, nhỏ giọng nói.

Mặc dù mười vạn rất hấp dẫn, nhưng A Thất không chút do dự lắc đầu, dù sao tiền nhiều đến mấy cũng phải sống mới tiêu được, có thể chưa kịp xem đã chết một cách không minh bạch rồi.

Thấy bộ dạng thà chết không chịu của A Thất, Ngưu lập tức có chút đau đầu.

“Hửm?” Ngưu đang đau đầu đột nhiên thấy một người có thân hình khá vạm vỡ ở bên cạnh, mắt liền sáng lên, cười đi đến bên cạnh người đó nói.

“Nhị Sỏa, tôi giao cho cậu một mệnh lệnh, đi xem tình hình vách núi bên kia cho tôi.” Nhị Sỏa nghe vậy liền sững sờ, sau đó chào Ngưu một cái rồi lớn tiếng hô.

“Vâng, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.” Nhìn bóng lưng Nhị Sỏa rời đi, cảnh quan Ngưu cũng hài lòng gật đầu, Nhị Sỏa quả nhiên sẽ không từ chối mệnh lệnh của lãnh đạo.

Nhị Sỏa đi phía trước cũng nuốt nước bọt, tuy không từ chối mệnh lệnh của cảnh quan Ngưu, nhưng cậu ta cũng sợ vách núi xuất

hiện thứ gì đó.

Nhị Sỏa cẩn thận nhìn xuống vách núi phía dưới rồi thở phào nhẹ nhõm, chỉ thấy phía dưới vách núi không có gì cả, một mảng tối đen như mực.

"Đội trưởng Ngưu, ở đây không có gì cả." Nhị Sỏa có chút vui mừng vẫy tay gọi Ngưu.

Nhưng Ngưu lại nhìn Nhị Sỏa với vẻ mặt kinh hãi, ngón tay chỉ vào Nhị Sỏi, cơ thể sợ hãi run rẩy.

Nhị Sỏa có chút kỳ lạ, tại sao Ngưu lại sợ mình nhỉ?

Đang nghĩ, đột nhiên một bóng trắng xuất hiện bên cạnh Nhị Sỏa, bóng người đó trực tiếp đẩy Nhị Sỏa sang một bên.

"GÀO!" Chỉ thấy nơi Nhị Sỏa vừa đứng xuất hiện một con mãng xà khổng lồ, trên đầu con mãng xà này có hai khối u lớn, trông có phần giống con rồng trong truyền thuyết.

"A!" Nhị Sỏa cũng bị dọa đến mức vội vàng chạy đến bên cạnh cảnh quan Ngưu, đối với cậu ta, nơi đông người càng an toàn, còn bóng trắng cứu Nhị Sỏa chính là Trương Linh Ngọc.

"Quả nhiên là một con cự xà sắp hóa giao." Huyền Phần Tử cũng kinh ngạc nhìn con cự xà đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào họ.

Con cự xà đó từ từ nhìn về phía Diệp Trường Ca, trong đôi mắt lạnh lùng đó hiện lên vẻ kiêng dè rất người.

Cứ như vậy, hai bên bắt đầu trừng mắt nhìn nhau, không ai mở lời trước, cứ thế giằng co.

Cuối cùng, con cự xà phá vỡ sự im lặng, chậm rãi mở miệng.

"Loài người, hãy ra ngoài, đây không phải là nơi các ngươi nên đến." Diệp Trường Ca ngửi thấy mùi hôi từ miệng con cự xà, vô thức

nhíu mày, con rắn này rốt cuộc đã bao lâu không đánh răng rồi?

"Cự xà, ta hỏi ngươi, có một chiếc chìa khóa màu vàng không?" Huyền Phần Tử cũng không muốn chiến đấu với con cự xà này, cũng cung kính hỏi nó.

"Chìa khóa?

Không có!" Cự xà sững sờ một lúc, sau đó nói với giọng điệu vô cùng ngạo mạn.

"Không có?

Ở trong bụng ngươi thì có." Diệp Trường Ca trực tiếp nhìn thấu cơ thể con cự xà, phát hiện có một xác chết trong bụng nó, trong miệng xác chết có một chiếc chìa khóa đầu màu xanh lam.

"Hả?

Ta không biết, ta vừa nuốt một xác chết, không biết có phải là chiếc chìa khóa ngươi cần không." Đối với Diệp Trường Ca, giọng điệu của cự xà rất cung kính, nó có thể cảm nhận được khí tức nguy hiểm toát ra từ Diệp Trường Ca cùng với sức mạnh đặc trưng của huyết mạch Bạch Hổ và Thần Long.

Thấy con cự xà đối với Diệp Trường Ca cung kính như vậy, những người còn lại đều tỏ vẻ kinh ngạc, chẳng lẽ đây là lợi ích của thực lực?

Người có thực lực mạnh đến mức cả cự xà sắp hóa giao cũng phải cung kính?

Khóe miệng Diệp Trường Ca nhếch lên một nụ cười, nói với cự xà: "Cự xà, tại sao ngươi không nuốt chửng ta?

Hẳn là ngươi có thể cảm nhận được huyết mạch của ta đúng không?

Sao ta không thấy một tia tham lam nào trong mắt ngươi vậy?" Cự xà cũng sững sờ, sau đó cái miệng lớn của nó cười khổ nói: "Làm sao ta có thể nuốt chửng ngươi được, e rằng một chiêu của ngươi cũng có thể giết chết ta, cho dù ta có thể nuốt được, ta cũng chắc chắn sẽ bị căng đến nổ tung." Nghe cự xà nói vậy, Diệp Trường Ca cũng cảm thấy đúng là như vậy, một con quái vật già đã sống không biết bao nhiêu năm, trí thông minh sớm đã cao hơn con người, vả lại khí tức mạnh mẽ trên người nó không phải là để trưng.

"Vậy phải làm sao đây Trường Ca, trong bụng con cự xà có chiếc chìa khóa chúng ta cần." Lý Tuyết là một người bình thường cũng không tiện nói với con cự xà, chỉ đành hỏi Diệp Trường Ca.

Nghe lời của Lý Tuyết, Diệp Trường Ca sờ sờ chiếc cằm nhẵn nhụi, trong mắt lóe lên một tia hứng thú xấu xa, nói với cự xà: "Cự xà, ngươi muốn ta giết ngươi rồi lấy ra, hay là tự ngoan ngoãn nôn ra?" Cự xà nghe vậy trong mắt cũng lóe lên một tia bất đắc dĩ, nếu là người khác dám nói như vậy, nó đã sớm quất một cái đuôi qua rồi.

Cự xà cũng đặt cái đầu giống đầu rồng xuống đất, bắt đầu nôn mửa điên cuồng, muốn nôn xác chết kia ra, nhưng nôn mãi không ra, nôn ra toàn là mảnh vụn của thi miết.

"Trương Linh Ngọc, đi giúp nó đi." Diệp Trường Ca thấy con cự xà nhất thời không nôn ra được, liền nói với Trương Linh Ngọc đang lộ vẻ chán ghét bên cạnh.

Trương Linh Ngọc nghe vậy, chỉ đành thở dài một hơi, đi giúp con cự xà đó nôn mửa.

Chương 141

Quả nhiên dưới sự giúp đỡ của Trương Linh Ngọc, con cự xà chưa đầy một phút đã nôn được xác chết kia ra.

"Trời ạ, con cự xà này cũng quá mạnh rồi, lại nuốt cả cương thi vào bụng." Phong Sa Yến nhìn bộ dạng của xác chết đó, lập tức nhận ra đó là con cương thi vừa chết cách đây không lâu.

"Ai đi lấy chìa khóa đây?" Diệp Trường Ca nhìn chiếc chìa khóa trong miệng xác chết kia, biết đó là thứ không thể chạm vào, cũng chỉ đành quay đầu lại nói với mọi người.

Mọi người im lặng, đồng loạt nhìn về phía chiếc chìa khóa dính đầy nước bọt ghê tởm, tuy không sợ bẩn, nhưng mẹ nó ghê quá đi, trên nước bọt còn sủi bọt nữa.

"Đi đi, đội trưởng Ngưu." Diệp Trường Ca thấy phía sau không có ai đáp lại, cũng chỉ đành gọi Ngưu đang ở phía trước.

"A?

Không, không được đâu Diệp thống lĩnh, nhiệm vụ khó khăn như vậy nên giao cho người khác chứ." Thấy Diệp Trường Ca nhìn mình, Ngưu lập tức hoảng hốt, vội vàng xua tay.

"Hửm?" "Thôi được..." Thấy ánh mắt Diệp Trường Ca lạnh đi, Ngưu cũng chỉ đành đồng ý, dù sao nếu không đồng ý, sợ rằng Diệp Trường Ca sẽ ném mình cho cự xà làm bữa tối.

Ngưu đeo một chiếc găng tay trong suốt, cẩn thận lấy chiếc chìa khóa trong miệng xác chết kia ra, còn những người phía sau Diệp Trường Ca thì mặt mày cạn lời nhìn chiếc găng tay trong suốt của cảnh quan Ngưu.

Không đi lấy chìa khóa thì ra là không có găng tay trong suốt, Ngưu có găng tay trong suốt sao không đi sớm đi, cứ phải đợi gọi tên mới đi.

"Phù, may mắn không làm nhục mệnh lệnh, Diệp thống lĩnh, tôi lấy được chìa khóa rồi." Ngưu cũng tỏ vẻ như vừa hoàn thành một nhiệm vụ to lớn, đầu đầy mồ hôi, mặt mày hưng phấn nói.

"Được rồi, cậu cầm trước đi." Diệp Trường Ca nhìn Ngưu trước mặt, lặng lẽ lùi lại một bước, bình thản nói.

"À, được thôi." Ngưu nghe vậy cũng chỉ đành đồng ý với vẻ mặt rối rắm.

"À phải rồi cự xà, ngươi có biết tình hình của hầm mộ thứ bảy không?" Diệp Trường Ca cũng không có ý định giết đối phương, dù sao đối phương cũng không giết ai, nhưng nếu thực sự giết nó, anh cũng vui, dù sao cũng là nhiệm vụ hệ thống mà.

Cự xà trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu nói: "Ta không biết, ta chưa từng ra khỏi nơi này, nên ta không biết hầm mộ thứ bảy có gì." "Vậy thôi." Diệp Trường Ca cũng thờ ơ nhún vai, lời của cự xà có hai khả năng, thứ nhất là con Hống không cho nó nói, thứ hai là nó thật sự không biết, nhưng đối với một con cự xà sắp hóa thành giao long thì không thèm nói dối, vậy nên khả năng thứ hai chiếm phần lớn.

Sau khi Diệp Trường Ca ra khỏi hầm mộ thứ sáu, liền không ngừng nghỉ tiến đến hầm mộ thứ bảy.

"Lão Lâm à, sao trong này toàn là rừng cây vậy?" Ngưu hỏi người phụ trách hầm mộ thứ bảy bên cạnh.

Lão Lâm cũng tỏ vẻ kỳ lạ nhìn xung quanh, rồi nói: "Tôi cũng không biết nữa, lúc tôi vào đây đâu có khu rừng này!" "Chẳng lẽ là ảo ảnh?" Hạo Thiên Chân cũng cho rằng khu rừng này là ảo ảnh, vừa định chạm vào cành cây gần nhất thì Diệp Trường Ca đột nhiên đập

vào tay cậu.

“Ui da, đau quá, anh Diệp đánh vào tay em làm gì vậy?” Hạo Thiên Chân nhìn chỗ bị Diệp Trường Ca đập, đã sưng đỏ lên, mặt mày uất ức, lại không hiểu hỏi Diệp Trường Ca.

“Nhìn kỹ hình dạng thật của những cái cây này đi.” Diệp Trường Ca cũng lười giải thích cho Hạo Thiên Chân, chỉ để lại một câu.

Lời của Diệp Trường Ca khiến những người cho rằng đây là rừng cây thật không hiểu gì, nhưng cũng rất tò mò về hình dạng thật của chúng.

“Trời đất, những cái cây này toàn là do côn trùng tạo thành!” Hạo Thiên Chân cũng không nhịn được buột miệng, dọa cho da đầu tê dại.

Chỉ thấy những cái cây trong mắt họ, toàn bộ đều do hai loại côn trùng tạo thành, một loại màu xanh lục, một loại màu xám đất, nếu không nhìn gần, căn bản không thể phát hiện ra những cái cây này là do côn trùng tạo thành.

“Đau quá, con côn trùng này cắn tôi một miếng.” Lúc này Lão Lâm đau đớn kêu lên, một tay giữ lấy chỗ bị côn trùng cắn.

Diệp Trường Ca đang đi phía trước cũng dừng bước, thương hại liếc nhìn Lão Lâm một cái rồi quay đi.

Phong Sa Yến đứng khá gần Diệp Trường Ca cũng bị ánh mắt đó của anh làm cho bối rối?

Thương hại?

Có ý gì?

Đột nhiên, vết thương phía sau Lão Lâm đang bắt đầu chuyển sang màu đen kịt với tốc độ mắt thường có thể thấy được, và còn đang lan rộng ra.

“Đây, đây là cái gì, Diệp...” Lão Lâm cũng bị tình huống quỷ dị này dọa cho phát khóc, chỉ thấy lúc vội vàng cầu cứu Diệp Trường Ca, luồng khí độc màu đen kịt đó đột nhiên trong nháy mắt biến Lão Lâm thành một người màu đen kịt.

“Lão, Lão Lâm?” Ngưu nhìn Lão Lâm ngã trên mặt đất, hai mắt thất thần lắp bắp nói.

Anh từng nghĩ Lão Lâm sẽ chết, cũng có thể sẽ chết, nhưng không ngờ lại chết ở hầm mộ thứ bảy, chỉ còn một bước cuối cùng thôi mà.

“Lão Lâm!” Ngưu nhào lên người Lão Lâm đau đớn, nhưng lại bị các cảnh sát có cơ quan tinh mắt bên cạnh nhanh tay giữ lại.

“Đội trưởng Ngưu, không được chạm vào!” “Đúng vậy đội trưởng Ngưu, anh quên cái chết của đội trưởng Lâm rồi sao?

E rằng nếu chạm vào cũng sẽ chết đấy.” Hai người vừa giữ Ngưu lại vừa khuyên giải.

“Chết tiệt, Lão Lâm ơi!” Ngưu cũng ngừng giãy giụa, toàn thân như không còn sức lực ngã xuống đất, ngửa mặt lên trời gào thét, nước mắt từng giọt rơi xuống đất.

Tiếng kêu đau đớn của Ngưu khiến mọi người đều im lặng, thậm chí phần lớn mọi người mắt cũng bắt đầu đỏ hoe, anh em bạn bè của họ, cũng đã chết cả rồi, thậm chí giây tiếp theo họ cũng có thể chết.

Phong Sa Yến nhìn Ngưu đau đớn không thôi và Lão Lâm nằm trên đất chết không nhắm mắt, ánh mắt có chút mờ mịt nói: “Mình cũng sẽ chết sao?” Diệp Trường Ca đứng phía trước nhất, quay lưng về phía mọi người, cũng thở dài một hơi, ánh mắt có chút mệt mỏi, không phải là anh không muốn cứu những người này, thực ra anh có thể cứu sống Lão Lâm trong khoảnh khắc đó, nhưng anh đã không làm, vì phải hoàn thành nhiệm vụ.

Chương 142

“Hệ thống, phán xét nhiệm vụ thứ hai của tôi thất bại đi, tôi không hoàn thành nhiệm vụ này nữa, đã chết quá nhiều người rồi, ban đầu gần bốn trăm người, bây giờ chỉ còn hơn hai trăm người, tôi không làm nữa.” Ánh mắt Diệp Trường Ca cũng mệt mỏi, anh không phải là người máu lạnh vô tình, căn bản không thể hoàn thành nhiệm vụ này một cách hoàn hảo.

“Xác nhận không?

Ký chủ.” “Xác nhận.” “Xác nhận thành công, điểm đánh giá cuối cùng tự động hạ thấp.” Diệp Trường Ca liếc nhìn cảnh quan Ngưu và những người khác phía sau, sau đó dùng linh khí của mình triển khai một đạo kết giới, đạo kết giới này dễ dàng ngăn chặn những con côn trùng độc đó.

“Có thể để họ sống thì cứ để họ sống vậy, lần này thật sự đã chết quá nhiều người rồi.” Cứ như vậy, đội của Diệp Trường Ca dừng lại một tiếng đồng hồ, và trong một tiếng đó cũng không có tình huống đột ngột nào xảy ra.

“Ngưu, nén bi thương.” Hạo Thiên Chân nhìn thi thể của Lão Lâm, giọng trầm trọng nói với Ngưu.

“Lão Lâm, Lão Lâm từ nhỏ đã mặc chung quần với tôi, cùng đi học, cùng thi vào trường cảnh sát, cùng đi làm, chúng tôi đã quen biết nhau mấy chục năm rồi, nhiệm vụ lần này cậu ấy vốn có thể không đi, nhưng lại lo lắng cho tôi nên cũng đi theo, cậu ấy chết là vì tôi.” Nước mắt trong mắt cảnh quan Ngưu sớm đã khóc cạn, mắt sưng húp một vòng lớn, vừa nhìn đã biết là khóc quá độ, mắt không chịu nổi.

“Được rồi Ngưu, chúng ta phải nhanh chóng thông qua hầm mộ

này rồi tìm hầm mộ cuối cùng, như vậy mới có thể báo thù cho huynh đệ và đệ tử Thanh Phong của ta." Khi Huyền Phần Tử nói đến đệ tử Thanh Phong của mình, đôi mắt vẩn đục cũng dâng lên một tầng sương.

"Hừ, được, tôi nhất định phải tìm ra hầm mộ cuối cùng, tôi nhất định sẽ giết chết chủ nhân của hầm mộ đó." Ngưu dường như đã khôi phục lại sự sắc bén của thời trẻ, chỉ thấy mặt mày sát khí đằng đằng, lạnh giọng nói.

"Đi thôi." Diệp Trường Ca thấy Ngưu cũng đã khôi phục, cũng gỡ bỏ kết giới.

"Lão Lâm, chờ tôi, tôi nhất định sẽ báo thù cho cậu." Đối với Lão Lâm, Ngưu thật sự muốn giết sạch côn trùng xung quanh, nhưng vì đại cục, thông qua hầm mộ này là quan trọng nhất.

Cứ như vậy, trên đường đi, đội ngũ lại chìm trong im lặng, phần lớn mọi người mặt mày đều hiện rõ vẻ mờ mịt và sợ hãi.

"Anh Diệp, em hỏi, những con côn trùng độc đó rốt cuộc là gì vậy?" Lúc này Hạo Thiên Chân đi đến bên cạnh Diệp Trường Ca, mặt mày nghiêm trọng nói.

"Anh cũng không biết, chỉ biết độc tính của hai loại côn trùng độc này rất mạnh, chỉ cần nói chuyện càng lâu, độc tố sẽ lan truyền càng nhanh." Thực ra Diệp Trường Ca cũng không biết hai loại côn trùng độc này, ngay cả Phát Khâu Trung Lang Tướng đời đầu cũng không nhận ra.

"Nhưng, có thể coi nơi này là thiên đường của côn trùng độc." "Thiên đường của côn trùng độc?" Hạo Thiên Chân ban đầu không hiểu ý này, nhíu mày lẩm bẩm lại một lần, đột nhiên sắc mặt thay đổi, căng thẳng nhìn Diệp Trường Ca đang bình thản.

“Không sai, chính là ý mà cậu hiểu đó.” Diệp Trường Ca cũng biết Hạo Thiên Chân đã hiểu ý trong lời nói của mình, cũng gật đầu nói.

“Hít~~” Hạo Thiên Chân cũng hít sâu một hơi, vô cùng căng thẳng nhìn xung quanh, sợ một con côn trùng độc nào đó bay đến trước mặt, rồi cắn mình một miếng.

“Sao vậy?” Diệp Trường Ca liếc nhìn Hạo Thiên Chân đang chuẩn bị đi nói cho những người khác, lại phát hiện Phong Sa Yến đang ngẩn người.

“A?

Ồ, tôi không sao.” Phong Sa Yến cũng lắc đầu tỏ vẻ không có chuyện gì.

“Cô vì cái chết của Lão Lâm lúc nãy, cảm thấy mờ mịt rồi sao?” Mặc dù Phong Sa Yến nói không sao, nhưng Diệp Trường Ca lại một mắt nhìn ra sự mờ mịt của cô lúc này.

“Tôi không cảm thấy mờ mịt, tôi chỉ... tôi chỉ...” Phong Sa Yến phản bác lời của Diệp Trường Ca, nhưng lại không nói ra được một lý do hoàn hảo.

“Nhìn Lý Tuyết đi, cô ấy có mờ mịt không?” Diệp Trường Ca nhìn bộ dạng của Phong Sa Yến cũng cười cười, cầm ra hiệu cho Phong Sa Yến nhìn Lý Tuyết.

Phong Sa Yến nhíu mày, nhưng cũng ngoan ngoãn nhìn về phía Lý Tuyết bên cạnh, chỉ thấy Lý Tuyết vẫn như thường lệ, không có một tia mờ mịt nào.

“Tại sao...” “Tại sao cô ấy yếu như vậy, mà lại không cảm thấy mờ mịt đúng không?

Bởi vì cô ấy biết bây giờ không phải là lúc để mờ mịt, vì để sống sót.” Diệp Trường Ca trực tiếp nối tiếp những lời còn lại của Phong

Sa Yến.

"Nói tôi yếu như vậy là không đúng đâu nhé." Lý Tuyết cũng sớm đã nghe được lời của Diệp Trường Ca và Phong Sa Yến, nhưng nghe đến chữ "yếu", cũng không nhịn được nữa mà phàn nàn với Diệp Trường Ca.

"Thấy chưa, Lý Tuyết không hề cảm thấy mờ mịt, còn có thể đùa với tôi nữa kìa!" Diệp Trường Ca cũng không hề để ý đến lời phàn nàn của Lý Tuyết, nhẹ nhàng nói.

"Tôi..." Phong Sa Yến cũng bị lời của Diệp Trường Ca chặn họng, không biết nói gì cho phải.

"Nếu bây giờ cô còn mờ mịt, vậy thì không phải là Phong Sa Yến mà tôi biết nữa rồi, một chuyện nhỏ như vậy mà đã mờ mịt rồi à." "Tôi mới không có!" Phong Sa Yến lập tức mặt mày tức giận nói.

Diệp Trường Ca gượng cười.

"..." Khi Phong Sa Yến đang tức giận đánh Diệp Trường Ca để xả giận, đột nhiên thần sắc sững sờ, từ từ cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn!" Nghe Phong Sa Yến nói một tiếng cảm ơn, Diệp Trường Ca cũng cười cười.

Thấy cảnh này, Lý Tuyết bên cạnh cũng tức giận, sớm biết vậy cũng giả vờ như Phong Sa Yến.

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng nổ lớn vang khắp xung quanh.

Diệp Trường Ca đột nhiên thần sắc chấn động, ánh mắt vô cùng cạn lời nhìn Hạo Thiên Chân đang một chân đạp lên cơ quan.

Hạo Thiên Chân cũng gượng cười với Diệp Trường Ca, biết rằng mình có thể đã gây họa rồi.

Đột nhiên, mặt đất phía dưới biến thành bốn năm mảnh, mọi

người đồng loạt rơi xuống những nơi khác nhau.

"Cao quá!" Lý Tuyết kinh hãi hét lớn.

Chương 143

“Cô cảnh sát thối, mau buông Trường Ca ra cho tôi.” Trên không trung, Phong Sa Yến lập tức mặt mày lo lắng, tức giận gầm lên với Lý Tuyết.

“Tôi, tôi, tôi sợ...” Lý Tuyết chưa nói xong, ba người đã rơi xuống đất, nhưng may là phía dưới là một bãi cỏ.

“Được rồi được rồi, cứ như vậy đi, chúng ta xem trước đây là đâu đã!” Diệp Trường Ca nói.

“Hứ.” Cả hai cùng hừ một tiếng.

“Sao chỉ có mấy người chúng ta vậy?” Diệp Trường Ca hỏi.

“Không biết, chúng ta chắc là ở phía trước nhất rồi.” Phong Sa Yến nói.

“Hai người không thể nhìn xuống dưới à?” Lúc này Lý Tuyết nói.

Nghe Lý Tuyết nói vậy, Diệp Trường Ca và Phong Sa Yến mới nhận ra dưới chân là một thảo nguyên.

“Không đúng, sao lại có một thảo nguyên ở đây?

Những ngọn cỏ này lại không phải do côn trùng độc tạo thành.” Phong Sa Yến nói.

“Tiếp tục đi thôi.” Diệp Trường Ca nói.

Hai người bên cạnh đồng ý gật đầu.

Không giống như sự yên bình bên phía Diệp Trường Ca, bên phía Hạo Thiên Chân có chút không thể tin được.

Chỉ thấy Hạo Thiên Chân mặt mày hoảng sợ, thỉnh thoảng lại nhìn về phía sau.

“Xem ra chỉ có tôi và cậu thôi.” Hạo Thiên Chân cười khổ nói với người đó.

Người đó dường như không nghe thấy lời của Hạo Thiên Chân, mà chỉ im lặng.

Lúc này, phía sau Hạo Thiên Chân xuất hiện hàng trăm quả cầu lửa nhỏ, nếu nhìn kỹ những quả cầu lửa này, có thể thấy bên trong có côn trùng.

“Hạo Thiên Chân, mau đi đi, tôi giữ chân chúng.” Người đó nghiêm túc nói.

“Không được, tôi, Hạo Thiên Chân, không phải là người bỏ rơi đồng đội.” Hạo Thiên Chân mặt mày không đồng ý nói.

“Không, mau đi đi.” Người đó gượng cười nói.

“Tôi...” Hạo Thiên Chân mặt mày phức tạp nhìn người trước mặt.

Lúc này, hàng trăm con côn trùng đó cũng bay tới.

“Tôi, tôi...” Hạo Thiên Chân nhìn những con côn trùng phía trước bay tới, cũng tuyệt vọng rồi.

Lúc này, một sức mạnh sấm sét kinh hoàng từ trên người Hạo Thiên Chân bộc phát ra, sức mạnh sấm sét trong nháy mắt quét sạch những con côn trùng phía trước.

“Sức mạnh này, là của anh Diệp?” Hạo Thiên Chân lập tức kinh ngạc kêu lên.

“Chẳng lẽ...” Đột nhiên Hạo Thiên Chân nhớ lại lúc Diệp Trường Ca vỗ vai mình.

“Anh Diệp, thật sự cảm ơn anh!” Hạo Thiên Chân nói.

Ở một nơi khác, bên phía Diệp Trường Ca.

“Ký chủ, nhiệm vụ thứ hai của ngài đã hoàn thành.” Lời nói của hệ thống khiến Diệp Trường Ca im lặng, cũng dừng bước.

“À, ừm?

Tôi không phải đã từ bỏ rồi sao?” “Đúng vậy, ký chủ, nhưng ngài đã thành công.” Nghe lời của hệ thống, Diệp Trường Ca cũng tỏ vẻ im lặng, nhưng cuối cùng chỉ đành thở dài một hơi.

“Sao vậy?” Phong Sa Yến hỏi.

“Không có gì, đi tiếp thôi.” Diệp Trường Ca lắc đầu, tỏ vẻ không có chuyện gì.

Nhìn bộ dạng của Diệp Trường Ca, hai người biết chắc chắn anh đang có tâm sự.

“Hệ thống, tôi có một thắc mắc, tại sao tôi đã từ bỏ nhiệm vụ thứ hai, mà lại phán đoán tôi hoàn thành nhiệm vụ.” Diệp Trường Ca cũng có chút kỳ quái hỏi hệ thống.

Hệ thống cũng im lặng một lúc, rồi nói: “Trong thời gian ngắn sẽ không có hiệu lực.” “Vậy à?” “Đúng vậy!” Diệp Trường Ca cũng chỉ đành tin lời của hệ thống, không hỏi thêm nữa.

Thấy Diệp Trường Ca đã tin, hệ thống cũng vô thức thở phào nhẹ nhõm, thực ra nó đã sử dụng đặc quyền để giúp Diệp Trường Ca, nhưng nhược điểm của đặc quyền này là không thể để ký chủ biết.

“Trường Ca, mau nhìn kìa!” Trong thực tế, Lý Tuyết lay tay Diệp Trường Ca, mặt mày kinh ngạc chỉ về phía trước.

Chương 144

“Có chút không ổn!” Diệp Trường Ca nhìn phía trước, trong lòng cũng suy nghĩ làm thế nào để đi qua.

“Hay là, tôi dùng Thời Không Đáp Kiều để thu hút chúng?” Phong Sa Yến lạnh lùng hỏi Diệp Trường Ca, nhưng Diệp Trường Ca lại lắc đầu, dù sao để một người phụ nữ mạo hiểm quá không đáng.

Chỉ thấy phía trước Diệp Trường Ca toàn là côn trùng độc bay lượn, có loại năm màu sáu sắc, có loại chỉ có một màu duy nhất, nhưng loại một màu duy nhất trông lại càng đáng sợ hơn.

“Những con côn trùng độc này dường như không nhìn thấy chúng ta ở khoảng cách xa?” Đứng cách đó hai mươi mét, Phong Sa Yến tỏ vẻ kỳ quái nói.

“Hình như vậy, sống lâu trong lăng mộ, mắt của những con côn trùng độc này sớm đã không còn hoặc không thể sử dụng được nữa, chỉ có thể bay tự do không mục tiêu.” Gương mặt xinh đẹp của Lý Tuyết cũng nghiêm túc phân tích.

“Lý Tuyết nói không sai, nhưng còn thiếu một điều chưa nói ra?” “Còn gì nữa?” Chưa đợi Lý Tuyết mở miệng, Phong Sa Yến bên cạnh đã hỏi.

“Mặc dù một số côn trùng độc không còn mắt, nhưng chúng rất nhạy bén với sự lưu động của không khí, sở dĩ chúng không phát hiện ra chúng ta là vì chúng ta chỉ đứng yên một chỗ, chỉ cần cử động, những con côn trùng độc này có thể khóa chặt chúng ta.” Diệp Trường Ca cũng tổng kết lại dựa trên những gì Phát Khâu Trung Lang Tướng đời đầu đã gặp phải với loại côn trùng độc này.

“Vậy chúng ta phải làm sao đây, Trường Ca?” Đối với lời của

Diệp Trường Ca, hai cô gái đều tin tưởng không nghi ngờ, Lý Tuyết lo lắng nói.

"Không sao, lát nữa cứ xông thẳng qua là được." Diệp Trường Ca cũng không có cách nào hay hơn, cũng chỉ biết xông thẳng qua thôi.

Diệp Trường Ca chích ngón tay trái của mình, vừa nhỏ giọt máu màu vàng lên trán hai cô gái vừa nói: "Lát nữa không cần sợ, cứ đi thẳng qua là được." "Trường Ca, anh có huyết mạch Thần thú?" Phong Sa Yến kinh ngạc nhìn người đàn ông tuấn mỹ trước mắt.

Diệp Trường Ca không trả lời, chỉ cười với Phong Sa Yến.

"Huyết mạch Thần thú à?" Lý Tuyết bên cạnh thì tỏ vẻ mờ mịt, mặc dù biết khá nhiều thứ, nhưng huyết mạch Thần thú thì cô chưa từng nghe qua.

"Huyết mạch Thần thú mà cũng không biết, đúng là đồ vô dụng, chỉ cần biết chúng ta có máu của Trường Ca, những con côn trùng này căn bản không dám đến gần chúng ta." Thấy Lý Tuyết không biết huyết mạch Thần thú, Phong Sa Yến lập tức vui mừng, mặt mày châm chọc nói.

"Tôi, tôi không biết thì có ăn hết gạo nhà cô không!" Lý Tuyết cũng bị châm chọc đến tức điên, mặt mày đỏ bừng gầm lên với Phong Sa Yến.

"Còn cãi nữa, tôi không quan tâm nữa đâu." Thấy hai cô gái cãi nhau, Diệp Trường Ca liền nghiêm mặt, giả vờ tức giận.

Thấy Diệp Trường Ca tức giận, hai cô gái cũng không cãi nữa, chỉ làm mặt quỷ với nhau.

"Oa, huyết mạch Thần thú của Trường Ca cũng quá lợi hại rồi, trong nháy mắt đã chết cả một mảng lớn." Phong Sa Yến vừa tiến vào đám côn trùng độc, đã phát hiện những con côn trùng đó lập tức rơi

xuống chết hoặc cơ thể chảy ra vô số máu tươi mà chết.

Nghe lời khen của Phong Sa Yến, Diệp Trường Ca cũng cười cười, dù sao hai loại huyết mạch Thần thú cộng lại chắc chắn là mạnh.

Lý Tuyết ở bên cạnh sớm đã không còn ở bên Diệp Trường Ca nữa, chỉ thấy cô chạy lung tung, chuyên chạy đến những nơi có nhiều côn trùng độc, lập tức một mảng lớn côn trùng độc chết ngay tức khắc.

"Được rồi, đừng quậy nữa, mau đi thôi." Diệp Trường Ca trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh Lý Tuyết, trực tiếp tóm lấy gáy của cô, bất đắc dĩ nói.

"Dạ~~" Lý Tuyết như một con mèo, đáng thương quay đầu lại.

Ba người cũng rời khỏi đám côn trùng độc, đi về phía sâu hun hút phía trước.

Đi khoảng hơn mười phút, ba người cuối cùng cũng đến được điểm cuối, chỉ thấy phía trước có một 'tảng đá khổng lồ' chặn đường, chỉ là tảng đá này có chút kỳ quái, trên tảng đá có những đường vân.

"Đừng qua đó!" Lúc này Diệp Trường Ca chặn hai cô gái lại, có chút bất ngờ nhướng mày nhìn 'tảng đá khổng lồ'.

"Sao vậy Trường Ca, tảng đá này có vấn đề gì à?" Thấy Diệp Trường Ca chăm chú nhìn tảng đá khổng lồ phía trước, Phong Sa Yến cũng cảnh giác, mặt mày nghiêm trọng hỏi.

"Đúng vậy, Trường Ca, thi thể này rốt cuộc có vấn đề gì?" Lý Tuyết cũng tò mò hỏi Diệp Trường Ca.

"Các cô có biết không?

Mỗi bầy côn trùng độc chắc chắn sẽ có Trùng Hoàng, tôi vốn có

chút thắc mắc tại sao lại không có Trùng Hoàng?

Hóa ra Trùng Hoàng ở đây." Nghe Diệp Trường Ca nói vậy, hai cô gái sững sờ, sau đó mặt mày kinh hãi nhìn 'tảng đá khổng lồ' phía trước.

"Trường Ca, chẳng, chẳng lẽ, tảng đá trước mặt là Trùng Hoàng?" Phong Sa Yến nuốt nước bọt, có chút sợ hãi hỏi Diệp Trường Ca.

"Không sai, 'tảng đá khổng lồ' trước mặt chúng ta chính là Trùng Hoàng, bây giờ nó chỉ giả vờ ngủ say thôi." Diệp Trường Ca cũng âm thầm cảnh giác với Trùng Hoàng, anh có thể sẽ không sao, nhưng Lý Tuyết là một người bình thường thì sẽ có chuyện.

"Phong Sa Yến, sợ một con côn trùng làm gì!" Lý Tuyết thấy Phong Sa Yến có chút sợ hãi, lập tức nắm bắt cơ hội này, trực tiếp châm chọc cô.

Nghe Lý Tuyết châm chọc, Phong Sa Yến cũng hung hăng trừng mắt nhìn kẻ giả vờ trước mặt.

"Cô thử nghĩ xem, có thể làm vua của một bầy côn trùng độc đáng sợ, nó phải mạnh đến mức nào, dù sao tôi cũng không thể thắng được nó, huống hồ là cô." Nghe ý vị châm chọc thản nhiên trong lời của Phong Sa Yến, gương mặt xinh đẹp của Lý Tuyết cũng cứng lại, đây không phải là đang châm chọc cô là người bình thường sao?

"Hừ, Trường Ca, Phong Sa Yến, con đàn bà thối tha này bắt nạt em, bắt nạt em là người bình thường." Lý Tuyết đảo mắt, giả vờ tỏ ra uất ức.

"Hừ, đàn bà." Thấy bộ dạng của Lý Tuyết, Phong Sa Yến cũng thầm mắng một tiếng.

"Được rồi, được rồi, thật tình, hai người không thể hòa thuận với nhau được à?" Diệp Trường Ca thật sự bất đắc dĩ cạn lời, hai cô gái

này cảm giác như là oan gia trời sinh vậy?

“Không thể!” Cả hai đồng thanh.

Chương 145

Nghe hai cô gái nói vậy, Diệp Trường Ca cũng không nhịn được nữa, nhưng đúng lúc này.

Nhưng cảm giác của Diệp Trường Ca nhạy bén đến mức nào.

"Ầm!" Chỉ thấy nơi Diệp Trường Ca đang đứng biến thành một cái hố lớn có đường kính mười mét, sâu hai mét.

"Vù vù vù." Chỉ thấy một con côn trùng bay khổng lồ có nửa thân dưới với hoa văn màu xám đất, nửa thân trên màu đỏ tươi bay lên.

Hai cô gái cũng mặt mày tái nhợt và may mắn, tái nhợt vì bị cú đánh đó của Trùng Hoàng dọa, may mắn là vì có Diệp Trường Ca bảo vệ.

"Hai người lùi lại, để tôi thử sức với nó." Diệp Trường Ca hứng thú nhìn Trùng Hoàng trước mặt.

"Ngươi có thể nói chuyện không?

Côn trùng." Diệp Trường Ca cũng tỏ vẻ hứng thú hỏi con Trùng Hoàng khổng lồ trước mặt.

Trùng Hoàng không nói gì, nhưng không có nghĩa là nó không hiểu lời của Diệp Trường Ca, nếu là người bình thường, nó đã sớm chích một phát rồi, chỉ là nó cảm nhận được con người này vô cùng đáng sợ, bây giờ không dám ra tay.

"Xem ra ngươi không biết nói chuyện, xem ra côn trùng chỉ là côn trùng thôi, ngay cả ngôn ngữ của con người cũng không biết." Thấy Trùng Hoàng dường như thật sự không biết nói chuyện, Diệp Trường Ca trực tiếp châm chọc toàn diện.

Nghe những lời châm chọc của Diệp Trường Ca, tần suất vỗ cánh

của Trùng Hoàng ngày càng cao.

Khi Diệp Trường Ca lại châm chọc Trùng Hoàng, nó lập tức xuất hiện trước mặt Diệp Trường Ca, chiếc kim nhọn sắc bén ở hạ thể cũng đâm về phía anh.

Hai cô gái phía sau đột nhiên sắc mặt thay đổi, họ biết một cú chích tùy ý của Trùng Hoàng lợi hại thế nào, xem ra lần này nó đã dùng toàn lực đâm xuống, nếu Diệp Trường Ca bị đâm trúng, hậu quả sẽ khó lường.

Lúc này, Diệp Trường Ca đột nhiên trực tiếp sử dụng Canh Kim Chi Lực, tay phải trong nháy mắt nắm lấy chiếc kim nhọn, nhưng vừa nắm lấy, tay phải lập tức xuất hiện năm vết thương, máu tươi chảy ra.

Trùng Hoàng cũng đột nhiên kêu lên một tiếng, mạnh mẽ rút kim nhọn về, trở lại vị trí ban đầu, sợ hãi huyết mạch Thần thú trên tay Diệp Trường Ca.

Diệp Trường Ca có chút sững sờ nhìn tay phải đang chảy máu tươi, lại bị thương trong một hầm mộ cấp A trung bình.

"Xem ra sau khi thông qua hầm mộ này, phải dùng hai thứ kia rồi." Diệp Trường Ca cũng biết huyết mạch Thần thú Bạch Hổ của mình không đủ mạnh, sắp không theo kịp nữa rồi, chỉ có Tử Kim Thần Long là tạm thời theo kịp.

"Trường Ca, anh không sao chứ." "Trường Ca, để em băng bó cho anh." Hai cô gái phía sau cũng hoảng hốt chạy đến bên cạnh Diệp Trường Ca, Phong Sa Yến lấy ra băng gạc, định băng bó.

"Tôi không sao, tôi đã không để ý đến chiếc kim nhọn của Trùng Hoàng lợi hại như vậy, lần sau sẽ không thế nữa." Diệp Trường Ca cũng từ chối băng gạc trên tay Phong Sa Yến, lắc đầu nói.

“Nhưng Trường Ca, tay của anh!” “Không sao, nhìn tay của tôi không phải đã lành rồi sao.” Nghe Diệp Trường Ca nói vậy, hai cô gái cũng sững sờ, trực tiếp nhìn vào tay phải của anh, quả nhiên tay phải của Diệp Trường Ca đã lành lại, không có một vết sẹo nào, giống hệt như lúc trước.

“Lùi về phía sau đi, tôi muốn xem Trùng Hoàng rốt cuộc mạnh đến mức nào.” Diệp Trường Ca nói xong, từng bước từng bước đi về phía Trùng Hoàng.

“Đi khuyên Trường Ca đi.” “Hứ, không thấy Trường Ca rất hứng thú với Trùng Hoàng sao?” “Này, muốn gây sự à.” “Tôi gây sự thì sao, dám động vào tôi, tôi mách Trường Ca.” “...” Hai cô gái phía sau lại cãi nhau, một màn quen thuộc.

Trùng Hoàng nhìn bước chân tiến tới của Diệp Trường Ca, cũng có chút sợ hãi lùi lại, nó sợ huyết mạch Thần thú trong cơ thể của anh.

“Này, ngươi đã có thể phá vỡ phòng ngự của cơ thể ta, sao lại sợ huyết mạch Thần thú của ta?” Diệp Trường Ca cũng kỳ quái hét lên với Trùng Hoàng đang lùi lại phía trước.

Trùng Hoàng cũng không biết nói chuyện, chỉ lén lút nhìn trái nhìn phải, rõ ràng là đang tìm đường thoát thân.

“Muốn chạy?” Ánh mắt Diệp Trường Ca lập tức lạnh đi, làm ta bị thương rồi muốn chạy?

Không có chuyện đó đâu, bạn hiền.

Chỉ thấy Diệp Trường Ca nắm chặt tay phải, Kinh Trập lập tức xuất hiện trong tay anh, sức mạnh sấm sét kinh hoàng lan tỏa trên thân kiếm.

“Ầm!” Chỉ thấy mặt đất nơi Diệp Trường Ca đứng ban đầu lập tức biến thành một cái hố không lớn không nhỏ, còn anh thì đã không

còn ở trong hố, trực tiếp dịch chuyển đến trên đầu Trùng Hoàng.

Trùng Hoàng mặc dù là vua của bầy côn trùng độc, nhưng nó cũng là một con côn trùng, với tư cách là một con côn trùng, cảm nhận nguy hiểm của nó mạnh hơn các loại côn trùng khác.

Chỉ thấy trên người nó đột nhiên tuôn ra độc dịch, những độc dịch này trực tiếp bao phủ toàn thân nó.

"Vô dụng thôi." Diệp Trường Ca một kiếm trực tiếp chém xuống, vô số sức mạnh sấm sét kinh hoàng trong nháy mắt làm nổ tung toàn bộ độc dịch trên người Trùng Hoàng, không chỉ có vậy, sấm sét trên không trung lập tức bám vào người nó.

Sức mạnh sấm sét lan rộng trong nháy mắt phá hủy mọi thứ xung quanh, còn Trùng Hoàng, kẻ bị sấm sét chiếu cố trọng điểm, cơ thể sớm đã không còn bộ dạng đáng sợ ban đầu, một mảng đen kịt, cơ thể co rúm lại.

"Chưa chết?

Sinh mệnh lực của Trùng Hoàng mạnh vậy sao?" Nhìn Trùng Hoàng đã ngã trên đất, cơ thể co giật, Diệp Trường Ca cũng tỏ vẻ kinh ngạc, có thể làm Trùng Hoàng bị thương đã là một kỳ tích, bây giờ trong thời gian ngắn lại chưa chết, Trùng Hoàng mạnh đến vậy sao?

"Haiz, thôi được rồi, ta cũng là người tốt bụng, để ta giúp ngươi giải thoát khỏi khổ nạn nhé." Nhìn bộ dạng đau đớn của Trùng Hoàng, Diệp Trường Ca cũng tốt bụng điện giật Trùng Hoàng thêm một lần nữa, lần này nó cuối cùng cũng biến thành tro bụi.

"Trường Ca, em phát hiện ra lối ra rồi!

Có đi không?" Lúc này, Lý Tuyết và Phong Sa Yến ở xa đang đứng bên cạnh một cánh cửa đá, Lý Tuyết vẫy tay gọi Diệp Trường Ca.

Chương 146

“Đợi đã.” Diệp Trường Ca gọi lại Lý Tuyết, sau đó ngồi xếp bằng trên đất, dù sao anh cũng định sử dụng hai tấm thẻ đó, thẻ cường hóa toàn thân và thẻ nâng cấp huyết mạch, để phòng ngừa bất trắc về sau.

“Hệ thống, sử dụng thẻ cường hóa toàn thân và thẻ nâng cấp huyết mạch đi.” “Vâng, ký chủ, đang sử dụng.” “Thịch!” Đột nhiên tim của Diệp Trường Ca bắt đầu đập rất mạnh và nhanh, máu trong người cũng bắt đầu dần sôi trào.

“Trường Ca sao vậy?” Hai cô gái thấy Diệp Trường Ca có chút kỳ lạ, lo lắng chạy tới, vừa chạy tới đã thấy Diệp Trường Ca tỏa ra khí tức mạnh mẽ.

“Chẳng lẽ, đột phá rồi?” Là một dị nhân bẩm sinh, Phong Sa Yến cũng biết về cảnh giới, rõ ràng Diệp Trường Ca đang đột phá cảnh giới hiện tại.

“Vậy, Trường Ca có bị gì không?” Lý Tuyết lo lắng nhìn Diệp Trường Ca, rồi quay đầu hỏi Phong Sa Yến.

“Thường thì sẽ không sao đâu, lúc tôi đột phá không có chuyện gì xảy ra.” Phong Sa Yến sờ cằm, nửa biết nửa không nói.

“Vậy thì có ích gì.” Lý Tuyết biết Phong Sa Yến yếu hơn Diệp Trường Ca không chỉ một cảnh giới mà là mấy đại cảnh giới, bây giờ dùng kinh nghiệm đột phá của cô để nói Diệp Trường Ca sẽ không sao thì có ích gì.

“Này, ý gì đây, tôi không có ích, cô có ích à!” Là một tiểu thư, Phong Sa Yến cũng không chịu được giọng điệu châm chọc của Lý Tuyết, lập tức châm chọc lại.

“Tôi không có ích thì cũng không phải là không có ích.” Lý Tuyết cũng nhún vai, thờ ơ nói, dù sao cô là một người bình thường, vốn không có ích, nhưng Phong Sa Yến là một dị nhân bẩm sinh, dị nhân bẩm sinh mà cũng vô dụng như cô sao?

“Hứ, tôi không cãi với cô nữa.” Phong Sa Yến cũng biết mình không có nhiều tác dụng, chỉ đành lườm Lý Tuyết một cái rồi nói.

“Tưởng tôi muốn cãi với cô chắc.”...

Trong khi Lý Tuyết và Phong Sa Yến đang cãi nhau bên ngoài, Diệp Trường Ca đã đến một thế giới tăm tối, không có một tia sáng nào.

“Hệ thống?

Hệ thống!” Diệp Trường Ca vội vàng gọi hệ thống, nhưng gọi mãi mà hệ thống vẫn không trả lời.

“Mình đang ở đâu đây?

Không phải mình đang đột phá cảnh giới và nâng cấp huyết mạch sao?” Diệp Trường Ca cũng có chút kỳ quái nhíu mày, anh nhớ sau khi dùng hai tấm thẻ, tỉnh lại đã thấy mình ở đây, không biết đây là đâu.

Diệp Trường Ca đứng tại chỗ vài phút, sau đó thử đi vài bước, phát hiện quả thực có thể đi được, anh cũng cứ thế đi thẳng về phía trước.

“Đây rốt cuộc là đâu?” Diệp Trường Ca nhìn xung quanh tối đen vô tận, không có một chút sinh khí, không có ánh sáng, cái gì cũng không có, chỉ có bóng tối, anh cũng có chút lo lắng.

Đi không biết bao lâu, Diệp Trường Ca không cảm thấy một chút mệt mỏi nào, nhưng lại cảm thấy tâm mệt và vô vị, nếu cứ đi mãi như vậy, e rằng mình cũng sẽ phát điên.

Dù sao ở một nơi chỉ có bóng tối, không có người bầu bạn, không có ánh sáng, chỉ có thể tự nói chuyện một mình, và tiếp tục tiến về phía trước, bất kỳ ai cũng sẽ phát điên.

"Sức mạnh cũng không dùng được." Trên đường đi, Diệp Trường Ca cũng thử sử dụng sức mạnh của Bạch Hổ và Tử Kim Thần Long, nhưng căn bản không cảm ứng được, triệu hồi Kinh Trập, nhưng Kinh Trập cũng không xuất hiện.

"Haiz, trời ạ, đây là nơi quái quỷ gì vậy." Diệp Trường Ca cũng vò đầu, cạn lời hét lớn trong không gian màu đen.

Xung quanh không có tiếng vang lại lời của Diệp Trường Ca, chỉ có sự im lặng, nhưng trong sự im lặng đó, anh dường như lại cảm nhận được sự châm chọc.

Diệp Trường Ca cũng uất ức ngồi xuống, sớm biết vậy đã không dùng hai tấm thẻ đó rồi.

Đột nhiên lúc này, một quả cầu ánh sáng trắng khổng lồ bay lên ở phía tây của không gian đen tối, vô số tia sáng từ phía tây chiếu ra.

Nhìn thấy quả cầu ánh sáng trắng, Diệp Trường Ca mặt mày vui mừng, vội vàng đứng dậy, hướng về phía tây chạy đến quả cầu ánh sáng.

Nhưng, quả cầu ánh sáng dường như biết chạy trốn, dù Diệp Trường Ca có cố gắng chạy nhanh đến đâu và chạy trong thời gian dài cũng không đến gần quả cầu ánh sáng trắng một chút nào.

"Sức mạnh cổ xưa?" Diệp Trường Ca đang mải mê đuổi theo quả cầu ánh sáng trắng, đột nhiên dừng lại, sắc mặt thay đổi, môi khẽ mấp máy.

"Bạch Hổ?" Diệp Trường Ca cẩn thận gọi về phía luồng sáng trắng đó.

Quả cầu ánh sáng trắng đó không phát ra bất kỳ âm thanh nào, chỉ ngày càng đến gần Diệp Trường Ca.

"Chẳng lẽ đây là quá trình cần thiết để tiến hóa huyết mạch?" Thấy quả cầu ánh sáng trắng đó ngày càng đến gần, Diệp Trường Ca đột nhiên nảy ra ý nghĩ này.

Nhìn luồng sáng trắng đang lơ lửng trước mắt, Diệp Trường Ca đưa tay phải ra, cẩn thận chạm vào.

Không chạm thì thôi, vừa chạm đã giật mình.

Chỉ thấy Diệp Trường Ca vừa chạm vào luồng sáng trắng, ánh sáng lập tức rực rỡ, luồng ánh sáng đó trong nháy mắt chiếu sáng cả không gian đen tối, nhưng luồng sáng trắng này không chiếu sáng được bao lâu, từ từ dần tối đi.

Diệp Trường Ca cảm nhận luồng sáng trắng từ từ biến mất, cũng hạ tay phải xuống, nhưng vừa hạ xuống, đã thấy một thứ không thể tin được.

"Thần thú Bạch Hổ!" Nhìn thấy thần thú Bạch Hổ hùng tráng uy vũ, ánh mắt toát ra vẻ uy nghiêm và bá khí, hoa văn trên bộ lông càng thêm đẹp đẽ, chiếc đuôi phía sau tùy ý vẫy động, Diệp Trường Ca kinh ngạc kêu lên.

"Chào ngươi, người thừa kế của ta." Gương mặt uy vũ bá khí của Bạch Hổ cũng lộ ra một nụ cười, trong miệng phát ra một giọng nam trung niên.

"Chào ngài." Diệp Trường Ca trong lòng cũng kích động, thần thú Bạch Hổ đó, là một trong An Lạc thần thú, thấy nó mà trong lòng kích động cũng là chuyện bình thường.

Chương 147

“Người thừa kế, ta đến đây lần này là để tiến hóa huyết mạch cho ngươi.” Bạch Hổ mặc dù muốn nói chuyện với người thừa kế duy nhất của mình, nhưng thời gian có hạn, phải nhanh chóng vào vấn đề chính.

“Tiến hóa huyết mạch?

Vậy không gian xung quanh đây đều là do ngài tạo ra sao?” Diệp Trường Ca có chút thắc mắc hỏi Bạch Hổ.

“Là ta tạo ra, nhưng cũng có thể nói không phải là ta tạo ra.” Bạch Hổ cũng lắc đầu, cho Diệp Trường Ca một câu trả lời khó hiểu.

“Vậy...” “Được rồi người thừa kế, thời gian của ta lần này có hạn, ta phải nhanh chóng tiến hóa huyết mạch cho ngươi!” Bạch Hổ cắt ngang lời của Diệp Trường Ca, mặt mày nghiêm túc nói với anh.

Diệp Trường Ca sững sờ một lúc, nhưng vội vàng gật đầu, mặc dù anh cũng muốn hỏi chuyện của Bạch Hổ, nhưng thời gian của người ta có hạn mà.

Bạch Hổ thấy Diệp Trường Ca không nói nữa, cũng hài lòng gật đầu, chỉ thấy cơ thể nó đột nhiên biến thành vô số điểm sáng màu trắng sấm sét và màu vàng khổng lồ tràn vào cơ thể Diệp Trường Ca.

“Huyết mạch Bạch Hổ đã trở lại?!” Đột nhiên Diệp Trường Ca cũng cảm nhận được huyết mạch Bạch Hổ của mình đã trở lại, không biết mạnh hơn bao nhiêu lần, e rằng đối với Trùng Hoàng lúc trước, chỉ cần phủ Canh Kim Chi Lực lên ngón tay cũng có thể chém chết đối phương.

“Được rồi, người thừa kế, thời gian của ta cũng sắp hết, mặc dù

huyết mạch của ngươi bây giờ đã mạnh mẽ, nhưng vẫn chưa mạnh mẽ đến bước của ta, hãy nhanh chóng đạt đến SS nhé, như vậy ta có thể tiến hóa cho ngươi một lần nữa." Giọng của Bạch Hổ đột nhiên truyền đến tai Diệp Trường Ca.

"Đợi đã, Bạch Hổ, ta hỏi ngài còn sống không?" Nhận ra Bạch Hổ sắp rời đi, với tư cách là người sở hữu huyết mạch, Diệp Trường Ca biết Bạch Hổ có còn sống hay không.

"Ha ha, ngươi nhận ra rồi à." Bạch Hổ bí ẩn cười với Diệp Trường Ca, lúc này không gian đen tối của Diệp Trường Ca đột nhiên từng chút từng chút vỡ vụn.

"Tiến hóa kết thúc rồi?" Diệp Trường Ca thấy xung quanh tối đen bắt đầu vỡ vụn, có chút vui mừng nói.

"Không đúng, còn có Tử Kim Thần Long." Nghĩ đến Tử Kim Thần Long, Diệp Trường Ca trong lòng ngày càng vui, lúc mới nhận được huyết mạch của Tử Kim Thần Long, huyết mạch đó đã mạnh hơn huyết mạch của Bạch Hổ, nếu lần này tiến hóa huyết mạch Tử Kim Thần Long, nó sẽ mạnh đến mức nào.

Sau khi không gian đen tối vỡ vụn, lập tức xuất hiện một vũ trụ đầy sao, còn Diệp Trường Ca thì đứng ở trung tâm vũ trụ.

"Vũ trụ?" Diệp Trường Ca có chút ngẩn người, lấy vũ trụ làm bối cảnh làm gì vậy.

"GÀO!" Lúc này, đột nhiên ở rìa vũ trụ xuất hiện một con rồng khổng lồ được bao quanh bởi màu tím vàng, con rồng khổng lồ này còn lớn hơn cả hành tinh.

"Tử Kim Thần Long!" Diệp Trường Ca lập tức nhận ra thân phận của con rồng khổng lồ này, âm thầm vui mừng, vội vàng điều khiển cơ thể đi đuổi theo Tử Kim Thần Long.

Hình như Tử Kim Thần Long đang cố ý giảm tốc độ, Diệp Trường Ca không mất bao lâu đã ngồi lên lưng của Tử Kim Thần Long.

"Này, Tử Kim Thần Long, ngươi định tiến hóa huyết mạch cho ta à?" Diệp Trường Ca vỗ vỗ vảy rồng của Tử Kim Thần Long, có chút tò mò hỏi.

Tử Kim Thần Long dường như không nhận ra Diệp Trường Ca, chỉ bay loạn xạ một cách hỗn loạn.

Diệp Trường Ca trên lưng Tử Kim Thần Long cũng có chút vô vị, chỉ đành nằm xuống ngắm phong cảnh vũ trụ, dù sao Tử Kim Thần Long sớm muộn gì cũng sẽ tiến hóa huyết mạch cho mình thôi.

"Nhóc con, thấy chán chưa?" Tử Kim Thần Long không biết đã ngủ bao nhiêu năm quay đầu hỏi Diệp Trường Ca đang nằm ngủ trên người mình.

"Hử?

Cuối cùng ông cũng chịu nói chuyện rồi à!" Diệp Trường Ca cũng bị giọng nói trầm hùng uy nghiêm của Tử Kim Thần Long đánh thức, dụi dụi mắt, giọng có chút mơ màng.

"Ha, thằng nhóc thối, chẳng phải ta đang giúp ngươi hấp thụ lực lượng vũ trụ để tiến hóa huyết mạch sao.

Dù sao thì ngươi cũng không thể chủ động nuốt chửng lực lượng vũ trụ để cường hóa bản thân như ta được." Tử Kim Thần Long cười cười mắng Diệp Trường Ca.

"Giúp tôi?" Diệp Trường Ca ngẩn người, sau đó vội vàng kiểm tra bản thân.

Quả nhiên, trên người không biết từ lúc nào đã xuất hiện huyết mạch Tử Kim Thần Long, và huyết mạch này đang được từng luồng

sức mạnh màu xanh lam bao bọc.

"Giúp tôi tiến hóa huyết mạch!" Nghe thấy giọng nói kinh ngạc xen lẫn vui mừng của Diệp Trường Ca, Tử Kim Thần Long cũng bất giác mỉm cười.

"Đương nhiên, không thì ta cho nhóc con nhà ngươi cưỡi trên lưng ta làm gì." "Này Tử Kim Thần Long, khi nào tôi mới tiến hóa thành công được?" Diệp Trường Ca liếc nhìn hai cô gái bên ngoài, không biết đã trôi dạt trong vũ trụ bao lâu, nhưng ít nhất cũng phải mấy năm rồi, lòng liền có chút lo lắng.

"Ngươi đang lo cho hai con người bên ngoài kia sao?" "Ông nhìn thấy bên ngoài được à?" Diệp Trường Ca kinh ngạc kêu lên.

"Không, ta không thể.

Bây giờ ta chỉ là một thực thể năng lượng, tuy không nhìn thấy bên ngoài nhưng ta có thể cảm nhận được ngươi đang lo lắng cho hai người đó." Nghe Tử Kim Thần Long giải thích, Diệp Trường Ca lập tức kinh ngạc, năng lực của Tử Kim Thần Long sao lại giống thuật đọc tâm thế này.

"Yên tâm đi, không gian ở đây và không gian của tên Bạch Hổ kia đều không có khái niệm thời gian.

Dù ngươi ở đây cả trăm năm thì bên ngoài cũng chỉ trôi qua vài giây thôi." Tử Kim Thần Long nhếch cái miệng rộng không tưởng, cười nói với Diệp Trường Ca.

"Phù, vậy thì tốt rồi." Nghe Tử Kim Thần Long nói vậy, Diệp Trường Ca cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao nếu mình ở đây mấy năm, thì Lý Tuyết và Phong Sa Yến bên ngoài biết phải làm sao.

"Đúng rồi Tử Kim Thần Long, xem ra ông và Bạch Hổ quen nhau

à?" Trong những lời nói lúc trước, Diệp Trường Ca nghe thấy Thần Long gọi thần thú Bạch Hổ rất thân thuộc và tự nhiên, trông như đã quen biết từ lâu.

Chương 148

“Đương nhiên là quen.

Sao cũng được, chỉ cần thực lực đủ mạnh là quen biết nhau hết.” Tử Kim Thần Long vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo nói.

“Được rồi, nhóc con cũng nên ra ngoài rồi.” Nghe lời của Tử Kim Thần Long, Diệp Trường Ca cũng ngẩn ra, đang định hỏi tại sao thì đột nhiên đầu óc choáng váng.

Trở lại thực tại, luồng khí tức bình tĩnh mạnh mẽ trên người Diệp Trường Ca đột nhiên trở nên vô cùng cuồng bạo.

Bên kia, Phong Sa Yến và Lý Tuyết vừa mới nhàm chán được vài giây cũng vội vàng đứng dậy.

Diệp Trường Ca đang ngồi xếp bằng trên đất, nhắm chặt hai mắt cũng từ từ mở ra.

“Phù.” Diệp Trường Ca thở ra một ngụm trọc khí, mặt đất ngay lập tức xuất hiện một cái hố lớn.

“Ối dồi, tôi lại vô thức tấn công rồi à.” Diệp Trường Ca nhìn cái hố mà dở khóc dở cười, mình có tấn công đâu cơ chứ.

“Trường Ca, anh đột phá rồi à?” Lúc này Lý Tuyết chạy đến trước mặt Diệp Trường Ca, vẻ mặt vui mừng hỏi.

“Ừ, anh đột phá rồi.” Diệp Trường Ca trong lòng cũng vui sướng cười nói.

“Vậy, anh có cần nghỉ ngơi không?

Dù sao vừa mới đột phá, cần phải củng cố cảnh giới.” Nghe lời nói lo lắng của Phong Sa Yến, Diệp Trường Ca lắc đầu.

“Không cần, chúng ta đi thẳng thôi, bây giờ tôi không cần củng cố gì cả...” Thực ra Diệp Trường Ca nói thật, vừa đột phá thì huyết mạch thần thú đã tự động giúp anh củng cố rồi.

“Được thôi.” Thấy Diệp Trường Ca không có vẻ gì là có chuyện, Phong Sa Yến cũng thầm nghĩ người đàn ông này không thể so với người khác được.

Người khác có lẽ cần củng cố cảnh giới, nhưng với anh thì hoàn toàn không cần.

Diệp Trường Ca dẫn hai cô gái đi vào cửa đá, phát hiện ra họ đã ra ngoài?

“Đây chẳng phải là đại bản doanh của chúng ta sao?” Lý Tuyết nhìn cửa đá sau lưng, rồi lại nhìn những chiếc lều xung quanh, ngơ ngác nói.

“Đúng là đại bản doanh của chúng ta, đây là một lối đi cơ quan.” Sở hữu Thần Thú Chi Đồng vô cùng mạnh mẽ, Diệp Trường Ca thoáng cái đã nhận ra đây không phải ảo thuật, mà là đại bản doanh thật sự.

“Vậy chiếc chìa khóa thứ bảy của chúng ta phải làm sao đây?” Phong Sa Yến nói, mục đích cuối cùng là chiếc chìa khóa thứ bảy, nhưng ba người họ vẫn chưa tìm thấy, phải làm sao bây giờ.

“Không sao, đợi ra ngoài xem có tìm được chìa khóa thứ bảy không.

Nếu không có thì chúng ta tấn công vào đó.” Diệp Trường Ca đã bước vào lãnh địa cấp S, tự nhiên có đủ tự tin để nói những lời này.

Dù sao thì cấp S dù chỉ chênh một cảnh giới lớn, nhưng thực tế khoảng cách lại dài như cả một vũ trụ.

Bao nhiêu cường giả cấp A tấn công một cường giả cấp S cũng

không thể nào thắng được, đương nhiên trừ Diệp Trường Ca, một kẻ biến thái.

"Diệp, anh Diệp?" Lúc này bên cạnh Diệp Trường Ca đột nhiên xuất hiện một cánh cửa đá, từ đó bước ra hai bóng người lếch thếch, một trong số đó lắp bắp gọi.

"Thiên Chân?" Nhìn thấy một trong hai người là Hạo Thiên Chân, Diệp Trường Ca nhướng mày gọi.

"Tốt, tốt quá rồi, cảnh sát Ngưu tốt quá, chúng ta thoát ra được rồi." Hạo Thiên Chân thấy đúng là Diệp Trường Ca, lập tức mừng rỡ đến rơi nước mắt, lay vai Ngưu bên cạnh hét lên.

"Ừ, chúng ta ra được rồi." Ngưu không vui mừng như Hạo Thiên Chân, chỉ cười khổ một tiếng.

"Ặc." Nhìn bộ dạng của Ngưu, Hạo Thiên Chân đang vui mừng cũng im lặng.

Đội của họ đã chết quá nhiều người, mấy chục người chỉ còn lại hai, các đội khác chắc chắn cũng không khá hơn.

Lúc này bên cạnh Hạo Thiên Chân lại đột nhiên xuất hiện thêm mấy cánh cửa đá.

"Thương vong lớn quá." Lý Tuyết nhìn những người bước ra từ cửa đá, kinh ngạc che miệng, không thể tin được mà lẩm bẩm.

Chỉ thấy những người bước ra từ cửa đá nhiều nhất cũng chỉ có bốn năm người, đội đông nhất cũng chỉ mười mấy người, mà trong đội đông nhất đó một nửa đều thiếu tay thiếu chân.

"Phù, tốt quá..." Chỉ thấy Huyền Phần Tử bước ra từ cánh cửa đá thứ ba, nhưng quần áo tả tơi, sắc mặt tái nhợt, ngực và lưng đều có vết cào khổng lồ.

“Ông ngoại Huyền Phần Tử!” Lý Tuyết kinh hô một tiếng, vội vàng chạy đến bên cạnh Huyền Phần Tử, lập tức bắt đầu kiểm tra vết thương, nước mắt cũng bắt đầu lưng tròng.

Trương Linh Ngọc đang dựa tường đứng không vững cũng biến sắc, vội vàng lấy ra một viên đan dược từ trong tay áo.

“Cô Lý Tuyết mau tránh ra, để tôi xem có thể dùng Hồi Huyết Đan cứu tiền bối Huyền Phần Tử không.” Trương Linh Ngọc vội vàng nói với Lý Tuyết đang rưng rưng nước mắt băng bó cho Huyền Phần Tử.

Lý Tuyết nghe vậy cũng vội vàng tránh sang một bên.

Trương Linh Ngọc đút viên đan dược cho Huyền Phần Tử, vẻ mặt căng thẳng nhìn ông, nhưng Diệp Trường Ca phía sau lại lắc đầu.

Chương 149

Huyền Phần Tử không chỉ mất máu quá nhiều mà trong cơ thể còn có một luồng năng lượng màu máu.

"Năng lượng màu máu?

Chẳng lẽ Hống đã ra tay với Huyền Phần Tử, không đúng, nếu Hống đã ra tay thì Huyền Phần Tử không thể nào chạy thoát được." Diệp Trường Ca thầm nghĩ.

Bên kia, Trương Linh Ngọc ngồi cạnh Huyền Phần Tử lại nhíu chặt mày.

Theo lý mà nói, viên Hồi Huyết Đan này đủ để Huyền Phần Tử tỉnh lại trong thời gian ngắn, nhưng tại sao bây giờ vẫn chưa tỉnh?

"Trương Linh Ngọc, rốt cuộc ông ngoại Huyền Phần Tử có sao không?" Lý Tuyết cũng căng thẳng lo lắng hỏi.

Trương Linh Ngọc nhìn Lý Tuyết đang ôm hy vọng, trong lòng cũng không biết tư vị gì.

"..." "Để tôi, trong cơ thể Huyền Phần Tử có một luồng năng lượng, đan dược không chữa được đâu." Trương Linh Ngọc đang định nói sự thật cho Lý Tuyết thì bị Diệp Trường Ca ở phía sau cắt ngang.

Trương Linh Ngọc nghe vậy vội đứng dậy, nhưng cơ thể vốn đã suy yếu, bây giờ lại vội đứng lên nên loạng choạng suýt ngã.

"Trường Ca, anh nhất định phải cứu ông ngoại Huyền Phần Tử đấy." Lý Tuyết cũng tràn đầy hy vọng nói với Diệp Trường Ca.

Diệp Trường Ca không nói gì, thực ra anh cũng không biết sức mạnh của Bạch Hổ có thể phá hủy được luồng sức mạnh cổ xưa

trong cơ thể Huyền Phần Tử hay không.

Dù sao đối phương cũng là một tồn tại đỉnh cao cấp S.

Diệp Trường Ca điều khiển sức mạnh sấm sét, từ từ truyền vào cơ thể Huyền Phần Tử, nhanh chóng tìm kiếm luồng năng lượng màu máu kia.

"Hử, chạy à?" Diệp Trường Ca nhếch mép cười.

Vừa rồi anh đã phát hiện ra luồng năng lượng màu máu, chỉ là không ngờ nó lại biết chạy trốn.

Từ từ, càng nhiều sức mạnh sấm sét được truyền vào cơ thể Huyền Phần Tử.

Mặc dù không biết Huyền Phần Tử có chịu đựng nổi không, nhưng cũng không còn cách nào khác, phải tiêu diệt luồng năng lượng màu máu đó.

Quả nhiên, sau khi tăng thêm sức mạnh sấm sét, luồng năng lượng màu máu đó lập tức bị bao vây, cuối cùng chỉ có thể bị sức mạnh sấm sét tiêu diệt.

Thấy năng lượng màu máu đã bị tiêu diệt, Diệp Trường Ca cũng vội vàng thu lại sấm sét.

Dù sao nếu không thu tay lại, Huyền Phần Tử sẽ chết dưới tay anh.

"Trường Ca, ông ngoại Huyền Phần Tử không sao rồi chứ?" Thấy Diệp Trường Ca thu tay, Lý Tuyết có chút lo lắng hỏi.

"Yên tâm đi, Huyền Phần Tử chắc là không sao rồi, để ông ấy nghỉ ngơi nhiều là được." Nghe Diệp Trường Ca nói vậy, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

"Nhưng tôi khá tò mò, rốt cuộc Huyền Phần Tử đã gặp phải thứ

gì, có thể giải thích một chút không?" Ánh mắt Diệp Trường Ca đầy hứng thú nhìn về phía những người cùng đội với Huyền Phần Tử.

Dưới ánh mắt của mọi người, một thanh niên dẫn đầu cười khổ một tiếng.

"Diệp thống lĩnh không biết đó thôi, kể từ khi chúng ta tách ra, chúng tôi đã rơi vào một không gian tối đen không thấy năm ngón tay.

Vốn dĩ trên đường đi rất an toàn, nhưng không biết đã gặp phải..." Nói đến đây, thanh niên đó lộ vẻ sợ hãi, những người cùng đội cũng lộ vẻ tương tự.

Thấy vậy, mọi người cũng tò mò, rốt cuộc là thứ gì đã khiến đám tinh anh của các phái lộ ra vẻ sợ hãi như vậy.

"Phù." Thanh niên đó hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp.

"Sau đó, chúng tôi gặp một con quái vật, nó trông hơi giống rồng nhưng lại không phải rồng.

Con quái vật đó bảo chúng tôi chơi một trò chơi với nó." "Nhưng con quái vật đó mạnh đến đáng sợ.

Chúng tôi còn chưa kịp nhìn thấy nó động đậy thì tiền bối Huyền Phần Tử đã bị thương.

Con quái vật đó dường như muốn ăn thịt tiền bối Huyền Phần Tử, nhưng tôi đã lập tức ngăn lại, nói rằng chúng tôi sẽ chơi." Nghe thanh niên nói vậy, mọi người đều tỏ vẻ nghiêm trọng.

Huyền Phần Tử lợi hại thế nào ai cũng biết, nhưng một người lợi hại như vậy lại bị hạ gục trong nháy mắt, con quái vật đó rốt cuộc mạnh đến mức nào.

"Nhưng tại sao một nửa số người các anh lại bình an vô sự?" Phong Sa Yến cũng vẻ mặt khó hiểu hỏi thanh niên kia.

“Tôi cũng không biết.

Khi chơi được một lúc, con quái vật đó đột nhiên rời đi.

Đương nhiên nếu cô không tin, có thể hỏi tiền bối Huyền Phần Tử.” Thấy Phong Sa Yến không tin, thanh niên vội nói.

Nghe thanh niên nói vậy, mọi người đều trầm ngâm.

Chương 150

Người ta đã nói đến mức này rồi, chắc là thật, nhưng thật giả thế nào vẫn phải hỏi Huyền Phần Tử mới biết được.

“Trường Ca, anh có biết con quái vật đó là gì không?” Lúc này Phong Sa Yến đi đến bên cạnh Diệp Trường Ca, nhỏ giọng hỏi.

Diệp Trường Ca sờ sờ cằm láng mịn, trong mắt lóe lên tia hứng thú.

“Thứ đó, chắc là Hống.” “Hống?” “Không sai, thứ Huyền Phần Tử gặp phải tám chín phần là Hống.

Chỉ là tôi tò mò tại sao Hống lại đột nhiên xuất hiện, rồi lại đột nhiên rời đi.” Diệp Trường Ca cũng tỏ vẻ kỳ lạ, Hống không phải nên ăn hết cả đám Huyền Phần Tử sao?

Sao lại đột nhiên bỏ đi.

“Vậy, Trường Ca, Hống so với thực lực của anh thì thế nào?” Phong Sa Yến căng thẳng hỏi Diệp Trường Ca.

Dù sao trong đội ngũ này, người sau là mạnh nhất, nếu ngay cả anh cũng không địch lại đối phương thì chỉ có nước toi đời.

“Không biết, chưa so tài bao giờ.

Nhưng nếu phải đánh thật thì tôi chắc chắn thắng.” Lời nói của Diệp Trường Ca không phải tự đại mà là tự tin.

Bây giờ không chỉ thực lực tổng thể đạt cấp S mà hai huyết mạch thần thú lớn cũng đã được tăng cường, nếu còn không thắng được Hống thì về nhà trồng rau cho rồi.

“Phù, được, được.” Phong Sa Yến có một sự tự tin mù quáng vào

Diệp Trường Ca, chỉ cần nghe anh nói vậy là cô tin hoàn toàn.

Buổi tối.

Diệp Trường Ca tay phải nghịch chiếc chìa khóa cuối cùng.

Chiếc chìa khóa này là do Trương Linh Ngọc mang ra.

Nghe Trương Linh Ngọc nói, chiếc chìa khóa này đột nhiên từ trên trời rơi xuống chứ không phải tìm thấy.

"Rơi xuống?" Diệp Trường Ca nhìn chiếc chìa khóa trước mắt, khẽ híp mắt.

"Đang nghĩ gì vậy?

Trường Ca." Lúc này Lý Tuyết đã hồi phục lại trạng thái bình thường, không còn vẻ đau buồn như trước nữa.

"Không có gì, đang nghĩ bảy chiếc chìa khóa này rốt cuộc có tác dụng gì." Diệp Trường Ca cũng nói dối Lý Tuyết một chút.

"Bảy chiếc chìa khóa có lẽ là để mở một cánh cửa nào đó." "Cửa?" Hai từ này đột nhiên khiến Diệp Trường Ca chìm vào suy tư.

"Ủa, đúng rồi Lý Tuyết, ở mộ huyệt thứ năm, trong cỗ quan tài đó không phải chúng ta đã phát hiện ra người bên phía Huyền Phần Tử sao?" Đột nhiên Diệp Trường Ca lóe lên một ý nghĩ, vội vàng hỏi.

Lý Tuyết cũng không hiểu Diệp Trường Ca hỏi chuyện này làm gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn trả lời.

"Ừ, trong cỗ quan tài đó đúng là có." "Tôi, tôi biết mộ huyệt thứ tám ở đâu rồi." Diệp Trường Ca cũng cười bí ẩn với Lý Tuyết.

"Ở đâu…" "Đừng hỏi, hỏi rồi thì không còn thú vị nữa." Nghe Diệp Trường Ca nói vậy, Lý Tuyết cũng chỉ đành bất lực bĩu môi.

Sáng sớm, Diệp Trường Ca cũng đã dậy từ sớm.

Lý do là để cảm nhận xem phỏng đoán của mình ngày hôm qua có đúng không.

“Quả nhiên, nơi mình phỏng đoán hoàn toàn đúng.” Cảm nhận được có năng lượng không xác định ở sâu bên dưới mộ huyệt thứ năm, Diệp Trường Ca cũng vui vẻ cười.

“Diệp thống lĩnh.” Một giọng nói già nua vang lên từ sau lưng Diệp Trường Ca, anh cũng theo phản xạ quay đầu lại.

“Huyền Phần Tử khỏe rồi à, có xuống mộ được không?” Thấy Huyền Phần Tử khỏe mạnh nhảy nhót, Diệp Trường Ca cũng có chút kinh ngạc.

“Xuống mộ?

Chẳng lẽ Diệp thống lĩnh đã tìm được mộ huyệt thứ tám rồi?” Huyền Phần Tử hoàn toàn không để ý đến nửa câu đầu, chỉ chú ý đến nửa câu sau.

“Đương nhiên, không tìm được thì tôi làm gì?” Diệp Trường Ca cũng có chút bối rối, Huyền Phần Tử buổi sáng không ngủ ngon giấc mà lại tìm mình, tại sao nhỉ.

“Ồ, tôi tìm Diệp thống lĩnh là để cảm ơn ngài.

Cảm ơn, ngài đã cứu tôi.” “Ồ, tôi nhận lời cảm ơn của ông.” Diệp Trường Ca cũng không chút do dự nhận lời cảm ơn của Huyền Phần Tử.

Dù sao thì mình cũng đã cứu đối phương mà.

Thấy Diệp Trường Ca không chút do dự nhận lời cảm ơn, Huyền Phần Tử cũng có chút ngơ ngác.

Chương 151

Không phải nên nói ‘không cần cảm ơn’ sao, lại không chút do dự nhận lời cảm ơn của tôi rồi.

“Diệp thống lĩnh, quả là người thẳng thắn.” Huyền Phần Tử cảm thán xong liền rời đi.

Buổi sáng, chín giờ, lúc này mặt trời càng lúc càng nóng.

Có lẽ đối với người bình thường là một tai họa, nhưng đối với những kẻ trộm mộ này lại là một lợi thế.

Bởi vì bất kể là vật âm tà nào cũng đều sợ ánh sáng mặt trời.

Đội ngũ gần trăm người của Diệp Trường Ca cũng cẩn thận bước vào mộ huyệt thứ năm.

“Diệp thống lĩnh, tôi phát hiện ra ở đây có gì đó không ổn.

Trước kia ở đây, nhưng tại sao ngay cả một cỗ thi thể cũng không có?” Huyền Phần Tử cũng cảm thấy không ổn, vội vàng nói với Diệp Trường Ca đang đi phía trước với vẻ mặt bình thản.

“Không có gì không ổn cả, không có thi thể chẳng phải càng tốt sao, đây là điểm thông với mộ huyệt cuối cùng.” Lúc này Hạo Thiên Chân đáp lại Huyền Phần Tử một câu.

Nghe Hạo Thiên Chân đáp lại, Huyền Phần Tử cũng không tức giận, chỉ càng cảnh giác hơn với xung quanh.

“Thực ra, Diệp thống lĩnh, tôi có một chuyện muốn nói với ngài.” Lúc này Trương Linh Ngọc vốn đang im lặng bỗng lên tiếng với Diệp Trường Ca phía trước.

Diệp Trường Ca đang sử dụng Tầm Long Quyết cũng kỳ lạ liếc

nhìn Trương Linh Ngọc phía sau rồi mới phân tâm.

“Chuyện gì?” “Thực ra, tôi cảm thấy người ném cho tôi chiếc chìa khóa thứ bảy chính là con quái vật đã tấn công tiền bối Huyền Phần Tử, hoặc chính là Hống.” Nghe Trương Linh Ngọc nói vậy, Diệp Trường Ca đang đi cũng dừng bước, từ từ quay người lại.

“Cậu đoán không sai.

E rằng con quái vật đó đột nhiên rời đi là để đưa chìa khóa thứ bảy.

Nhưng tôi kỳ lạ là, tại sao Hống lại đưa chìa khóa cho chúng ta.” Nói xong, Diệp Trường Ca liền đi về phía bên trái, mọi người phía sau cũng vội vàng theo sau.

“Trường Ca, không phải chúng ta đi đường cũ sao?” Phong Sa Yến vẻ mặt kỳ quái chạy đến bên cạnh Diệp Trường Ca hỏi.

“Yên tâm đi, tôi đang dẫn mọi người đi đường tắt.” Sở hữu truyền thừa của Mạc Kim Giáo Úy, Diệp Trường Ca tự nhiên có thể dùng Tầm Long Quyết tìm ra một con đường tắt.

“Chẳng lẽ con quái vật đó dụ dỗ chúng ta, rồi ăn thịt tất cả chúng ta.” Lúc này Hạo Thiên Chân đưa ra ý kiến của mình.

Thực ra ý kiến này cũng không phải không có căn cứ.

Dù sao nhiều người như vậy đều bị phân tán, mà Hống lại là thứ trong thần thoại, tự nhiên thông minh hơn con người.

Nó biết nhóm Diệp Trường Ca đang tìm chìa khóa thứ bảy, sau đó ném chìa khóa thứ bảy cho bất kỳ ai trong đội Diệp Trường Ca, rồi để Diệp Trường Ca tập hợp lại, sau đó ăn thịt tất cả.

“Cậu ngốc à?

Con quái vật đột nhiên rời đi, sau đó nhanh chóng tìm được

Trương Linh Ngọc, ném chìa khóa xuống.

Rõ ràng là con quái vật rất quen thuộc với mộ huyệt thứ bảy, nó có thể tìm được Trương Linh Ngọc thì chắc chắn cũng có thể tìm được chúng ta." Diệp Trường Ca nghe thấy phát ngôn thiểu năng của Hạo Thiên Chân cũng không nhịn được mà đảo mắt nói.

"Hehe, haha." Hạo Thiên Chân cũng nhận ra mình thiểu năng, chỉ đành sờ sờ gáy cười gượng.

"Đúng rồi, Diệp thống lĩnh, ngày đó khi chúng ta vừa tập hợp, tại sao ngài lại chia chúng ta theo con giáp để vào mộ huyệt?" Lúc này Ngưu lên tiếng.

Lời này vừa thốt ra, khiến rất nhiều người sáng mắt lên.

Thực ra họ cũng không biết tại sao Diệp Trường Ca lại chia theo con giáp để vào mộ.

"Ồ, chuyện đó à.

Lúc đó tôi chia mọi người vào mộ theo con giáp là dựa vào khí vận của con giáp đó." "Cứ nhìn kỹ xung quanh mà xem, phần lớn mọi người không phải tuổi Ngọ thì cũng là tuổi Dậu." Lời Diệp Trường Ca vừa dứt, những người không hiểu về khí vận con giáp phía sau đều ngẩn người.

Thực ra Diệp Trường Ca nói đúng, quả nhiên họ phát hiện ra người bên cạnh không phải tuổi Ngọ thì cũng là tuổi Dậu, những con giáp khác ít đến đáng thương.

"Lý do tôi chia theo con giáp để vào mộ là vì nếu mọi người cùng vào một mộ huyệt thì số người chết sẽ còn nhiều hơn.

Giống như ngày hôm qua, người sống sót chỉ còn lại gần trăm người chúng ta." Nghe mấy từ 'gần trăm người', mọi người đều im lặng.

Ban đầu mấy trăm người, bây giờ chỉ còn gần trăm người, hay nói cụ thể hơn là bảy mươi tám người, chết nhiều người như vậy, ai trong lòng cũng không dễ chịu.

Cảnh sát phía sau cũng nghĩ, ban đầu cứ ngỡ nghề của mình là nguy hiểm nhất, nhưng nguy hiểm nhất lại là đám trộm mộ này, có thể chết bất cứ lúc nào, bất cứ đâu.

Người có thể sống sót mới là cường giả thực sự.

Chương 152

“Đến rồi.” Vừa dứt lời, Diệp Trường Ca trực tiếp sử dụng Song Chỉ Tham Động, chọc vào một cơ quan nhỏ.

“Đùng ầm!” Chỉ thấy bức tường trước mặt Diệp Trường Ca đột nhiên bắt đầu mở rộng sang hai bên, như một cánh cửa lớn đang mở ra.

“Thật sự là ở đây, Trường Ca lợi hại quá.” Nhìn thấy chủ mộ thất phía trước, giống hệt chủ mộ thất của con cương thi lần trước, Phong Sa Yến kinh ngạc nói.

Đi vào trong, chủ mộ thất này không có gì thay đổi, chỉ là phần lớn mọi người lại vẻ mặt kỳ quái nhìn về cùng một chỗ.

“Ồ, viên cảnh sát này không cẩn thận bị đè chết rồi, tôi cũng hết cách.” Lúc này Diệp Trường Ca đi lên phía trước, lộ ra vẻ mặt bất lực với mọi người.

Nghe Diệp Trường Ca nói vậy, Huyền Phần Tử vẻ mặt kỳ quái nhìn chân của Diệp Trường Ca, rồi lại nhìn dấu chân trên nắp quan tài.

Dấu chân này không lớn không nhỏ, trông vừa vặn khớp với chân của Diệp Trường Ca.

“Hử?” Diệp Trường Ca cũng nhìn thấy dấu chân đó, biết là mình đá một cước để lại, nhưng vẫn mặt dày đặt một chân lên, ừm, vừa khít.

“Không thể giả vờ một chút được à?!” Mọi người trong lòng gào thét.

Ai cũng thừa biết là anh một cước không cẩn thận đá lật quan tài

đè chết người ta, chúng tôi cũng giả vờ không biết, nhưng anh lại gần như thừa nhận trước mặt mọi người là mình làm, như vậy có ổn không?

"Khụ khụ, tôi đi xem cỗ quan tài kia." Diệp Trường Ca cũng giả vờ ho vài tiếng, sau đó thu chân lại đi xem cỗ quan tài bên kia.

"Phù." Thấy Diệp Trường Ca thu chân lại, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm, sợ Diệp Trường Ca đột nhiên nói 'là tôi làm đấy'.

Nếu thật sự nói vậy thì không biết phải xử lý thế nào.

"Có lẽ người này đã chọc giận Diệp thống lĩnh." Ý nghĩ này lướt qua đầu nhiều người, nhưng những người biết sự thật lại đang cố nén cười.

"Trường Ca, chúng ta có phải nhảy xuống không?" Lý Tuyết nhìn Diệp Trường Ca đang chăm chú nhìn xuống dưới, có chút tò mò hỏi.

"Không sai, chính là ở đây, theo sát anh!" Diệp Trường Ca lẩm bẩm hai câu, rồi vội vàng nói với Lý Tuyết.

Diệp Trường Ca vừa nói xong, liền nhảy thẳng xuống.

"Mọi người, mau lấy dây thừng ra." Mọi người không dám nhảy xuống như Diệp Trường Ca, chỉ vội vàng gọi người lấy dây thừng.

"Hừ, một đám nhát gan." Trước mặt người ngoài, Phong Sa Yến cũng tỏ ra lạnh lùng.

"Vậy cô có bản lĩnh thì nhảy xuống đi.

À mà, không được dùng Thời Không Đại Kiều." Lời chế nhạo của Phong Sa Yến chưa dứt, Lý Tuyết đã chèn eo, ra vẻ lợi hại nói.

"..." Phong Sa Yến cũng không biết nói gì cho phải.

Dù sao nếu không dùng Thời Không Đại Kiều thì ai nhảy xuống cũng có thể bị thương.

“Tôi cứ tưởng cô lợi hại lắm, hóa ra cũng là đồ nhát gan giống tôi.” Thấy Phong Sa Yến không nói gì nữa, Lý Tuyết liền bắt đầu phản công, tiện thể mắng cả mình vào.

Dù sao tôi ác lắm, tôi mắng cả tôi.

“...Chậc, không thèm cãi với cô nữa.” Phong Sa Yến cũng không cãi lại Lý Tuyết, chỉ đành lắc đầu không để ý đến cô ta nữa.

Bên kia, phía dưới.

“Chuyện gì thế này?

Sao ở đây lại có người!” Diệp Trường Ca vẻ mặt kinh ngạc nhìn mười mấy người mặc trang phục chiến đấu hiện đại xung quanh.

Sắc mặt Diệp Trường Ca khó coi.

Anh không lo Hống sẽ bị đám thế lực không rõ lai lịch này giết chết, mà lo Hống sẽ nổi điên trong nháy mắt.

Khi nó nổi điên sẽ phá nát cả cái mộ huyệt này.

“Xì xì xì.” Lúc này Phong Sa Yến cũng thuận theo dây thừng trượt xuống.

Nhưng cô không có đôi mắt có thể nhìn trong bóng tối, chỉ có thể lần lượt đốt nến.

“Trường Ca, sao vậy?” Phong Sa Yến thấy sắc mặt Diệp Trường Ca khó coi, lo lắng hỏi.

“Tôi không sao, đốt hết nến lên, xem xung quanh đi.” Lời của Diệp Trường Ca có chút kỳ lạ, nhưng những người đốt nến cũng lần lượt đặt xung quanh, trực tiếp chiếu sáng không gian xung quanh.

“Chuyện gì thế này, tại sao lại có thế lực thứ hai!” Phong Sa Yến cũng kinh ngạc kêu lên, rõ ràng cô cũng đã nhìn thấy những người chết mặc trang phục chiến đấu hiện đại xung quanh.

Chương 153

"Xảy ra chuyện gì sao?" Huyền Phần Tử cũng từ phía sau đi ra, vội vàng hỏi Phong Sa Yến.

"Ông xem đi ông ngoại Huyền Phần Tử, xem đám thế lực không mời mà đến này." Lý Tuyết cũng vội vàng và tức giận nói với Huyền Phần Tử. -Huyền Phần Tử vừa nhìn thấy những người chết xung quanh, khuôn mặt già nua cũng lập tức trở nên nghiêm túc.

"Đây không phải người tôi mời, người tôi mời đã đến rồi." "Không phải người tiền bối Huyền Phần Tử mời, nhưng tại sao họ lại có thể đến đây trước chúng ta?" Trương Linh Ngọc cũng nhìn Huyền Phần Tử nói.

"Tôi, tôi biết." Lúc này Diệp Trường Ca lên tiếng.

Lời vừa dứt, tất cả mọi người đều nhìn về phía anh.

"Người có thể đến đây một cách thần không biết quỷ không hay không thể nào là con người, mà là Hống." "Ý của anh Diệp là, Hống đã đưa đám người này đến đây." Hạo Thiên Chân không biết từ lúc nào đã đeo cặp kính rách nát, vẻ mặt suy tư nói.

"Không sai, tôi không biết mục đích Hống đưa họ đến đây là gì, nhưng tuyệt đối không phải vô duyên vô cớ." Diệp Trường Ca cũng không biết tại sao Hống lại mang những thi thể này đến đây.

"Diệp thống lĩnh, tiểu sư thúc mau nhìn, thi thể này vừa chạm vào đã vỡ nát." Lúc này một đệ tử Long Hổ Sơn đang ở cạnh một thi thể, lớn tiếng gọi Diệp Trường Ca.

Diệp Trường Ca cũng vội vàng nhìn sự thay đổi của những thi thể đó, nhưng vừa nhìn, sắc mặt liền trở nên nặng nề.

“Trong cơ thể những thi thể này không có một giọt máu nào.” Không có một giọt máu nào.

Lời này vừa thốt ra, khiến không ít người giật mình.

Nhìn bộ dạng những thi thể này, họ chết cũng chưa quá mấy ngày.

Mấy ngày mà trong cơ thể lại không còn một giọt máu nào, hoặc là sau khi chết, Hống đã hút cạn máu của họ.

“Rốt cuộc là Hống làm, hay là sinh vật khác làm.” Nhìn thi thể trước mặt bị chạm nhẹ vào mặt đã lõm xuống, Phong Sa Yến cũng tỏ vẻ khó hiểu.

Nếu là Hống làm, tại sao nó lại hút cạn máu của những người này?

“Được rồi, đừng quan tâm những chuyện này nữa, tiếp tục đi thôi.” Diệp Trường Ca cũng lười quản lý những thi thể này tại sao lại bị hút cạn máu.

Dù sao cũng không phải người của mình, chết thì chết thôi.

Đi được một lúc, mọi người cũng đã đến cuối đường.

“Trường Ca, bảy cái lỗ, chắc là dùng cho bảy chiếc chìa khóa.” Nhìn thấy bảy cái lỗ phía trên cánh cửa sắt đen, Lý Tuyết vui mừng nói với Diệp Trường Ca.

“Không sai đâu.” Diệp Trường Ca trong lòng cũng có chút vui vẻ.

Dù sao bận rộn lâu như vậy, lại chết nhiều người như thế, đều là để đi tìm chiếc chìa khóa thứ bảy.

Bây giờ bảy chiếc chìa khóa cũng có thể phát huy tác dụng rồi.

Diệp Trường Ca từ không gian hệ thống lấy ra bảy chiếc chìa khóa, sau đó lần lượt cắm vào những cái lỗ vừa vặn.

Quả nhiên, sau khi Diệp Trường Ca cắm chiếc chìa khóa cuối cùng vào, cánh cửa sắt khổng lồ trước mắt bắt đầu từ từ nâng lên.

"Lát nữa vào trong, hai người đừng rời khỏi tôi nửa mét." Cánh cửa vừa mở ra một khe hở, sắc mặt Diệp Trường Ca đột nhiên thay đổi, vội vàng kéo hai cô gái lại, nhỏ giọng nói.

Lý Tuyết và Phong Sa Yến tuy không biết tại sao Diệp Trường Ca lại làm vậy, nhưng chắc chắn anh có lý do của mình, nên hai cô cũng vội vàng gật đầu.

Trong ánh mắt mong đợi của mọi người, cánh cửa cuối cùng cũng đã mở hoàn toàn.

"Hít, đây là địa ngục sao?" "A." "Tôi, tôi sợ quá, chúng ta rút lui đi." Nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng phía trước, gần như tất cả mọi người đều tay chân lạnh ngắt, trong lòng càng sợ hãi vô cùng.

"Phù, vào thôi." Ngay cả Diệp Trường Ca trong lòng cũng thấy ngột ngạt, nhưng bắt buộc phải vào.

Nghe lời của Diệp Trường Ca, mọi người cũng do dự một lúc rồi theo anh đi vào.

"Hơi đáng sợ đấy, đáng sợ như vậy rồi, con đường phía sau còn đáng sợ đến mức nào nữa." Phong Sa Yến nói.

"Ừ, đúng là đáng sợ thật!!" Lý Tuyết nói.

Cứ như vậy, nhóm của Diệp Trường Ca đi được hơn mười phút, mười mấy phút đó cũng rất an toàn.

"Con đường này rốt cuộc dài bao nhiêu, đi hơn mười phút rồi." Hạo Thiên Chân nói.

Đúng lúc này, dị biến đột nhiên xảy ra.

"Hử?" Diệp Trường Ca vốn đang cúi đầu suy nghĩ, đột nhiên

mạnh mẽ nhìn về phía sau.

Chương 154

Chỉ thấy vô số quái vật phía sau đang từ từ đứng dậy, và đầu chúng đồng loạt quay về phía họ.

"Chạy mau, phía sau có quái vật!" Không đợi Diệp Trường Ca mở lời, một người phía sau đột nhiên sợ hãi hét lên.

Một tiếng hét lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Mọi người quay lại nhìn, ừm, đúng là có quái vật.

Cứ như vậy, Diệp Trường Ca bắt đầu bỏ chạy.

Mặc dù Diệp Trường Ca có thể giải quyết đám quái vật phía sau nhưng chúng quá đông và phiền phức.

"Anh Diệp, chúng ta phải làm sao…" Hạo Thiên Chân hét lớn.

"Còn làm sao nữa, chạy mau!!!" Lúc này một đạo sĩ trung niên bên cạnh hét vào mặt Hạo Thiên Chân.

"Đáng sợ quá đi mất!!" Hạo Thiên Chân ngửa mặt lên trời hét lớn.

"Không ổn rồi Diệp thống lĩnh, phía trước có quái vật cưỡi ngựa chặn đường chúng ta." Một người hét lớn với Diệp Trường Ca phía trước.

Lúc này chỉ thấy phía trước có mấy chục con ngựa chiến, trên người chúng bốc lên ngọn lửa màu máu không rõ.

Còn con quái vật tướng quân dẫn đầu thì có thực lực cấp A thượng đẳng.

"Hống quả là có bản lĩnh, ngay cả đám này cũng có sức chiến đấu cấp A." Nhìn đám binh lính quái vật đang ngày càng gần, Diệp Trường Ca càng kinh ngạc hơn về Hống.

“Để tôi ra tay, các người cứ chạy đi.” Diệp Trường Ca tay phải rút Kinh Trập ra, ánh mắt lập tức ngưng tụ.

Một tia chớp cực nhanh trong nháy mắt xuyên qua mấy chục binh lính quái vật và tướng quân quái vật.

“Tôi cảm thấy anh Diệp lại mạnh hơn rồi.” Hạo Thiên Chân nói, cậu cũng cảm thấy Diệp Trường Ca lại mạnh hơn, không biết là ảo giác hay là thật.

Lúc này Hạo Thiên Chân vốn đang chạy ở vị trí giữa đã tăng tốc, vậy mà lại chạy lên phía trước nhất.

Nhìn những bộ xương cưỡi ngựa xương phía sau, Diệp Trường Ca cũng nhíu mày.

Đám xương này lại dám ngang ngược như vậy, vậy mà còn đang trêu đùa họ.

Khi Diệp Trường Ca dừng bước định phản công, đột nhiên đám xương phía sau đều dừng lại, và trên những bộ xương đáng sợ đó hiện lên vẻ sợ hãi.

“Đợi đã, mau nhìn kìa, đám lính xương truy đuổi phía sau đều dừng lại rồi.” Trương Linh Ngọc vốn luôn chú ý đến đám xương này, sắc mặt đột nhiên vui mừng, vội vàng hét lên với mọi người xung quanh.

Nghe Trương Linh Ngọc nói vậy, mọi người đều ngẩn ra, đôi chân đang chạy như bay cũng từ từ dừng lại, nhìn về phía sau.

“Đám xương này có ý gì?

Mới vừa rồi còn trêu đùa truy sát chúng ta, giờ lại dừng lại, hình như đang sợ hãi điều gì đó!” Huyền Phần Tử cũng vẻ mặt khó hiểu nhìn đám xương đang lộ vẻ sợ hãi phía sau.

“Ừm… Hình như đám xương này đang sợ thứ gì đó ở phía trước?” Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày, răng cắn móng tay cái nói.

Phía trước.

Nghe Hạo Thiên Chân nói phía trước, phần lớn mọi người trong lòng cũng nổi lên sự sợ hãi.

Có thể khiến nhiều bộ xương như vậy sợ hãi, vậy phía trước lại có thứ đáng sợ gì đang chờ đợi họ.

“Đội trưởng Ngưu, tôi không chịu nổi nữa, tôi thật sự không chịu nổi nữa rồi.

Tôi muốn rời đi, cầu xin anh cho tôi rời đi.” Cuối cùng, một người trông khá cường tráng tâm lý trực tiếp sụp đổ, hai chân quỳ xuống đất, ôm một chân của Ngưu, khóc lóc thảm thiết.

Một tiếng khóc và lời cầu xin như một mồi lửa, một bộ phận nhỏ người cũng trực tiếp ngã xuống đất, khóc lóc cầu xin Ngưu cho họ ra ngoài.

“Đủ rồi, ra ngoài?

Muốn ra ngoài thì đi giết hết đám xương phía sau đi.” Lúc này Diệp Trường Ca cũng không nghe nổi nữa, trực tiếp lạnh lùng quát, trong mắt sát khí biến đổi nhanh chóng.

Nghe lời của Diệp Trường Ca, những người đang khóc lóc đó cũng vẻ mặt do dự.

Họ không dám đắc tội Diệp Trường Ca cũng không muốn đánh nhau với đám xương nhiều như núi thây biển xương đó, nhưng lại muốn ra ngoài, có chút khó xử.

“Tôi cho các người ba lựa chọn.

Thứ nhất, tiếp tục đi sâu vào cùng tôi.

Chương 155

Thứ hai, đánh nhau với đám xương phía sau.

Thứ ba, vậy thì… tôi giết các người.” Diệp Trường Ca nói đến cuối cùng, sát khí trên người không chút kiềm chế mà phóng ra.

Đương nhiên, sát khí này chỉ nhắm vào những người đang gào thét đòi ra ngoài.

Dưới sự bao trùm của sát khí kinh khủng của Diệp Trường Ca, những người đó đều mặt mày tái nhợt, mồ hôi to như hạt đậu từng giọt rơi xuống, thậm chí bắt đầu có bóng ma tâm lý với Diệp Trường Ca.

“Tôi, tôi chọn cái thứ nhất được không?

Diệp thống lĩnh.” Người cường tráng khóc lóc đầu tiên mếu máo, môi không ngừng run rẩy, giọng nói cũng run rẩy.

Những người khác ngã ngồi trên đất cũng không ngừng nuốt nước bọt, vẻ mặt không gì sánh được căng thẳng.

Đối với ý kiến của người cường tráng kia, họ cũng không tức giận.

Dù sao không đánh nhau với đám xương đó cũng không đánh nhau với Diệp Trường Ca.

“Hừ, được thôi, vậy các người đi lên phía trước đi.” Diệp Trường Ca cũng không phải thánh mẫu, muốn dùng những người này làm tiên phong.

Nghe Diệp Trường Ca phân phó, những người ngã ngồi trên đất cũng không dám nói gì, vội vàng đứng dậy, rụt rè đi lên phía trước.

“Diệp Trường Ca đáng ghét, mày nhất định phải chết.” Một trong những người ngã ngồi trên đất, ánh mắt lóe lên sự âm hiểm, độc ác và sát khí liếc nhìn Diệp Trường Ca, trong lòng cũng phẫn nộ gào thét.

“Trường Ca, người vừa rồi…” Mặc dù ánh mắt sát khí của người đó chỉ thoáng qua, nhưng vừa hay bị Lý Tuyết nhìn thấy.

Sau khi nhìn thấy, cô cũng vội vàng nói với Diệp Trường Ca.

“Anh biết rồi Lý Tuyết, người đó… không sống được đâu.” Diệp Trường Ca cũng vẫy vẫy tay ra hiệu mình biết.

Dù sao anh cũng mạnh hơn người thường quá nhiều, khoảnh khắc người đó lộ ra một tia sát khí, Diệp Trường Ca đã nhận ra.

Mặc dù thấy Diệp Trường Ca không chút lo lắng, nhưng Lý Tuyết vẫn lo cho anh.

Cứ như vậy, dưới ánh mắt mong chờ (thực ra tôi cũng không biết có phải là mong chờ không) của đám xương phía sau, nhóm của Diệp Trường Ca tiếp tục tiến lên.

Đi được mười mấy phút, đột nhiên những người đi dò đường phía trước cũng dừng bước, thân thể run rẩy.

“Dừng lại rồi à?

Tiếp tục đi đi!” Ngưu đi phía sau cũng nhíu mày, bất mãn hét lên với những người phía trước.

“Không, không phải chúng tôi không đi, đội trưởng Ngưu, phía trước là một vách đá.” Một người mếu máo nói với Ngưu.

“Vách đá?” Hai từ này cũng xuất hiện trong đầu mọi người.

Lúc này Diệp Trường Ca đi lên phía trước, nhìn vách đá, nhưng khi nhìn xuống dưới, anh cũng có chút ngẩn người.

“Trường Ca, sao vậy?” Phong Sa Yến thấy Diệp Trường Ca cứ

cúi đầu không nhúc nhích, có chút lo lắng gọi, sợ anh bị tà nhập.

"Tự xem đi, tôi biết tại sao mười mấy cỗ thi thể đó lại không có máu rồi." Nghe lời của Diệp Trường Ca, mọi người trong lòng càng thêm run rẩy, vừa tò mò vừa sợ hãi đi lên phía trước.

"Con Hống này rốt cuộc hung tàn đến mức nào, lại dùng máu tạo thành cả một biển máu." Nhìn cảnh tượng dưới vách đá, Hạo Thiên Chân cũng sợ đến lùi lại mấy bước, giọng điệu vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

"Nó hung tàn đến mức nào tôi không biết, nhưng tôi biết trừ tôi ra, một khi rơi xuống, chắc chắn sẽ chết." Diệp Trường Ca cũng nhìn biển máu phía dưới, vẻ mặt ngưng trọng nói.

"Diệp thống lĩnh, lời này có ý gì?" Huyền Phần Tử cũng vẻ mặt khó hiểu hỏi.

Dù sao nhìn bề ngoài đây chỉ là một biển máu được tạo thành từ máu, sao lại biến thành rơi xuống chắc chắn sẽ chết.

Nghe Huyền Phần Tử nghi vấn, và cảm nhận được ánh mắt của những người khác, Diệp Trường Ca cũng mỉm cười bí ẩn.

Chỉ thấy anh cúi người nhặt một mảnh đá vỡ, trực tiếp ném xuống biển máu.

"Phụt." Mảnh đá đó rơi xuống biển máu cũng phát ra một tiếng động, nhưng sau đó, nơi mảnh đá rơi xuống đột nhiên phát ra tiếng ăn mòn, từng làn khói bốc lên từ mặt nước.

"Nước máu này có thể ăn mòn?" Những người vốn có chút khó hiểu cũng đã hiểu lời của Diệp Trường Ca.

Chẳng trách Diệp Trường Ca nói rơi xuống biển máu sẽ chết, ra là nước máu này có thể ăn mòn con người.

“Thực ra, đám xương chúng ta gặp lúc trước đều đã bị hút cạn máu.

Sau đó không biết nó dùng cách gì để nước máu này có thể ăn mòn, cuối cùng lại dùng nước máu này ăn mòn hết chút thịt xương còn sót lại.” Diệp Trường Ca đứng thẳng người, phủi phủi bụi còn sót lại trên tay rồi nói.

Chương 156

"Vậy chúng ta phải qua đó thế nào, Diệp thống lĩnh." Ngưu nhìn vách đá cách bờ bên kia mấy chục mét, rồi lại nhìn thân hình mập mạp của mình, lộ ra vẻ hối hận, hối hận vì lúc trước không chịu giảm cân.

"Có dây thừng không?" Mặc dù vách đá cách nhau mấy chục mét, nhưng đối với những đệ tử tinh anh như Trương Linh Ngọc thì đơn giản, nhưng đối với những người bình thường như Ngưu thì khó như lên trời.

"Có có, đưa cho Diệp thống lĩnh." Nghe Diệp Trường Ca cần dây thừng, Ngưu vội vàng giật lấy dây thừng từ tay viên cảnh sát vừa đưa cho anh.

Diệp Trường Ca nhận lấy dây thừng, một cú nhảy trực tiếp sang bờ bên kia, và buộc dây thừng vào một cột đá trông có vẻ chắc chắn gần đó.

"Buộc đầu dây bên này vào một chỗ thật chắc chắn, sau đó có thể thuận theo đó mà leo qua." Nói xong, Diệp Trường Ca ném đầu dây còn lại trong tay cho Ngưu.

Ngưu nhận lấy dây thừng, vội vàng chỉ huy những người khác học theo Diệp Trường Ca, buộc vào một cột đá không xa.

Còn Trương Linh Ngọc thì khi bay qua, đã mượn lực từ vách đá bên phải, thuận lợi đến được bờ bên kia.

"Này, có cần tôi giúp không?" Lúc này Phong Sa Yến nhìn Lý Tuyết có chút lúng túng bên cạnh, nhàn nhạt nói.

"Hừ, bản cô… A!" Chưa đợi Lý Tuyết nói xong, Phong Sa Yến đã trực tiếp ném cô ta về phía Diệp Trường Ca.

Sau khi ném Lý Tuyết sang bờ bên kia, Phong Sa Yến cũng vận dụng sức mạnh của Thời Không Đại Kiều, trực tiếp đến được bờ bên kia.

"Này, Phong Sa Yến, cô đột nhiên ném tôi qua như vậy, không sợ sức không đủ, để tôi rơi xuống giữa chừng à." Lý Tuyết vẻ mặt không vui nói với Phong Sa Yến đang đứng bên cạnh.

Phong Sa Yến liếc nhìn Lý Tuyết một cái rồi vẻ mặt bình thản nói.

"Yên tâm đi, tôi rất tự tin vào sức của mình." Thực ra Phong Sa Yến nói đúng.

Dù sao cũng là một thiên sinh dị nhân, thể chất bẩm sinh đã mạnh hơn người thường, lại dùng nắm đấm làm vũ khí chính, việc rèn luyện thân thể cũng gần như là rèn luyện hàng ngày.

Ném một Lý Tuyết chưa đến một trăm cân, Phong Sa Yến rất tự tin.

"Hừ." Lý Tuyết thấy vậy cũng không nói gì thêm.

Dù sao đối phương cũng đã đưa mình sang bờ bên kia rồi còn gì?

Mãi cho đến nửa giờ sau, tất cả người của cảnh sát Ngưu cũng cơ bản thuận lợi đến được bên cạnh Diệp Trường Ca.

"Đi thôi, các người đi trước dò đường." Thấy Ngưu đã thuận lợi đến nơi, Diệp Trường Ca lại dùng cằm ra hiệu cho những người vốn đi dò đường lúc trước.

Những người đó cũng đầy vẻ bất lực, lại không đánh thắng được Diệp Trường Ca, chỉ đành ngoan ngoãn đi trước dò đường.

Quãng đường sau đó cũng an toàn, không gặp nguy hiểm gì.

"Diệp thống lĩnh, chúng ta phải đi đâu, có hai con đường." Trương Linh Ngọc vẻ mặt có chút bất lực và ngưng trọng nói với Diệp

Trường Ca đang nhắm mắt bên cạnh.

Chỉ thấy trước mặt Diệp Trường Ca là một ngã ba, cũng không biết nên chọn thế nào, chỉ đành mong chờ nhìn Diệp Trường Ca.

"Đi bên trái." Lúc này Diệp Trường Ca đang nhắm mắt cũng mở ra, liếc nhìn lối đi bên phải, lộ ra một nụ cười lạnh rồi nói với Trương Linh Ngọc.

Những người khác tuy tò mò về lối đi bên phải, nhưng dưới tiền đề tính mạng, họ ngoan ngoãn nghe theo lời của Diệp Trường Ca.

Trên đường đi, Diệp Trường Ca cũng đang nghĩ về chuyện lối đi bên phải.

Thực ra lối đi bên phải không có chỗ chết, không có ma quỷ, cũng không có cơ quan ám khí, chỉ có năng lượng màu máu lơ lửng trong không trung.

Luồng năng lượng đó không mạnh lắm, nhưng để khống chế tâm trí của vài người thì thừa sức.

Vì để đảm bảo an toàn cho hai cô nhóc Lý Tuyết và Phong Sa Yến, anh cảm thấy đi bên trái tốt hơn.

"Chỉ là, mộ huyệt này chắc chắn không phải do Hống làm.

Ngay cả ám khí cũng có, chắc chắn là Hống đã bắt cóc cao thủ chế tạo ám khí và người xây mộ lăng để làm." Diệp Trường Ca nhìn mấy người dò đường phía trước bị ám khí giết chết, trong lòng thầm nghĩ.

"A!" Sau một tiếng hét thảm, người dò đường cuối cùng cũng chết, nhưng vừa hay cũng đã đến cuối đường.

"Lại là cửa à, chúng ta đã gặp bao nhiêu cánh cửa rồi." Hạo Thiên Chân thấy cánh cửa đá màu đen khổng lồ trước mặt, cũng đầy vẻ cạn lời mà phàn nàn.

“Nhiều lời quá, mau cùng mọi người đẩy ra đi.” Diệp Trường Ca cũng đá một cước vào mông Hạo Thiên Chân, hung hăng trừng mắt với cậu ta.

Hạo Thiên Chân cũng không dám có chút oán hận nào với Diệp Trường Ca, chỉ đành phủi bụi trên mông, cùng với các đạo sĩ đẩy cửa.

“Trường Ca, chúng ta cứ thế đẩy ra, không sợ chủ nhân phía sau cửa phát hiện sao.” Thấy Hạo Thiên Chân mặt đỏ bừng, miệng còn hô lớn một hai ba đẩy, Phong Sa Yến đầy vẻ lo lắng nhỏ giọng nói với Diệp Trường Ca.

“Phát hiện?

Chương 157

Kể từ khi chúng ta vào mộ, đã luôn bị giám sát.” Diệp Trường Ca khẽ híp mắt, giọng điệu càng lạnh lùng vô cùng.

“Bị…?” Sắc mặt Phong Sa Yến hiện lên vẻ kinh ngạc, vừa định mở miệng thì đột nhiên bị một tiếng ma sát mặt đất cắt ngang.

“Két~ két.” Từng tiếng ma sát khó chịu và vô cùng chói tai vang vọng khắp xung quanh.

“Đẩy ra rồi, đẩy ra rồi, anh em cố lên, đẩy ra được một chút rồi.” “Dùng sức đi.” “Đừng nói nữa, nín thở đẩy cửa ra đi.” Thấy cánh cửa nặng như vậy cũng bị đẩy ra, Hạo Thiên Chân cũng phấn khích, chuẩn bị một hơi đẩy cửa ra.

Mấy chục giây sau, cánh cửa cũng bị đẩy ra hơn một nửa.

Nhưng hơn một nửa này lại có thể cho mười mấy người cùng vào, có thể thấy cánh cửa này lớn đến mức nào.

“Bùm.” Một luồng khí màu máu khổng lồ đột nhiên từ phía sau cửa lao ra.

Luồng khí này cũng khiến Hạo Thiên Chân đang chuẩn bị nghỉ ngơi ho sặc sụa.

“Khụ khụ, mùi gì vậy, cảm giác như mùi máu tanh.” “Trời ạ, tôi biết ngay mà, lúc nãy tôi đã bịt mũi ngay lập tức, nên không ngửi thấy.” “Đừng hỏi nữa, là mùi máu tanh, nhưng mùi máu tanh này cũng quá nồng rồi.” “Quỷ mới biết, dù sao tôi cũng bắt đầu sợ rồi.” Mùi máu tanh nồng nặc mãi không tan, cứ lởn vởn trong không khí.

“Tiếp tục tiến lên.” Diệp Trường Ca vẻ mặt bình thản, nói với những người bên cạnh sắc mặt có chút khó coi.

“Trường Ca, anh không ngửi thấy mùi này sao?” Lý Tuyết dùng tay nhỏ bịt mũi, vẻ mặt không thể tin được nói.

“Ngửi thấy rồi, nhưng chúng ta tiếp tục đi thôi, không thì sẽ bị mùi máu tanh này xộc vào mũi mãi.” Diệp Trường Ca cũng nói dối Lý Tuyết một chút.

Thực ra khi luồng khí màu máu đó xộc ra, anh đã điểm huyệt vị, nên không ngửi thấy mùi máu tanh này.

Sau khi vào sau cánh cửa khổng lồ, mọi người nhìn thấy hai bên đều là biển máu, và trong biển máu này thỉnh thoảng xuất hiện vài bộ xương.

“Chẳng trách mùi máu tanh lại nồng như vậy, hai bên đều là biển máu.” Hạo Thiên Chân nhìn biển máu hai bên cũng chợt hiểu ra, nói.

“Diệp thống lĩnh, ở đây có gì đó không ổn.” Lúc này Huyền Phần Tử đi đến bên cạnh Diệp Trường Ca, sắc mặt vô cùng nghiêm túc nói.

“?” Diệp Trường Ca nhướng mày, có chút khó hiểu.

Ngay cả anh cũng không cảm thấy có gì không ổn, tại sao Huyền Phần Tử lại nói không ổn.

“Ở đây, không có âm khí.” “Phụt, ông nói lại lần nữa xem?!” Nghe Huyền Phần Tử nói không có âm khí, Diệp Trường Ca cũng phun hết nước vừa uống ra, ánh mắt và vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Huyền Phần Tử dùng tay áo lau sạch nước bọt và nước khoáng bị phun đầy mặt, bất lực nói.

“Tôi nói, ở đây không có âm khí.” “Huyền Phần Tử, ông bị ngốc à?

Trường Ca đã nói đây là mộ của Hống, sao ở đây lại có âm khí, chẳng lẽ Hống tự mang theo âm khí?” Phong Sa Yến nhìn Huyền Phần

Tử bằng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc.

"Ặc." Huyền Phần Tử cũng có chút lúng túng, ông suýt nữa quên đây là mộ của Hống trong truyền thuyết.

Hống là hung thú, hung thú tự mang theo thú uy, chứ không tự mang theo âm khí.

"Tiếp tục đi thôi." Diệp Trường Ca uống thêm một ngụm nước rồi nói với những người còn lại.

Mọi người cũng vội vàng cất bình nước của mình, nhanh chóng theo sau Diệp Trường Ca.

Trên đường đi, Diệp Trường Ca cũng ánh mắt lạnh lùng quan sát xung quanh, nhưng xung quanh căn bản không có gì, toàn là đường đá bình thường.

"Cuối cùng cũng đến rồi." Lúc này phía trước đột nhiên xuất hiện một con quái vật hình rồng có sừng giống hươu, đầu giống lạc đà, tai giống mèo, mắt giống tôm, miệng giống lừa, lông giống sư tử, cổ giống rắn, bụng giống sò, vảy giống cá chép, móng trước giống chim ưng, móng sau giống hổ.

"Diệp thống lĩnh, chính là nó đã tấn công tôi." Huyền Phần Tử bên cạnh cũng ngay lập tức nhận ra con quái vật hình rồng này, vội vàng hét lớn.

"Là Hống à, bị giam cầm sao?" Diệp Trường Ca không để ý đến Huyền Phần Tử, vẻ mặt trông có vẻ thoải mái, nhưng trong lòng lại vô cùng cảnh giác.

Hống nhìn những chiếc còng tay có phù văn màu vàng trên tứ chi, khuôn mặt lớn lạnh lùng cười.

"Không sai, ta là Hống.

Ngươi nói đúng, ta bị giam cầm, nhưng sắp tới sẽ không bị giam cầm nữa." "Ồ?

Ý gì đây?" Diệp Trường Ca cũng lộ ra nụ cười hứng thú.

Hống không nói gì, chỉ ánh mắt vô cùng tham lam nhìn chằm chằm Trương Linh Ngọc.

"Mục tiêu của ngươi là Trương Linh Ngọc à.

Nhưng nếu là Trương Linh Ngọc thì đáng lẽ ngươi đã ném thẳng chìa khóa cho cậu ta, có thể ăn luôn tại chỗ mà." Diệp Trường Ca cũng nhận ra mục tiêu của Hống là Trương Linh Ngọc, nhưng không hiểu tại sao hôm qua nó không ăn luôn Trương Linh Ngọc mà lại lặng lẽ ném chìa khóa xuống.

Chương 158

“Ồ?

Con người này tên là Trương Linh Ngọc à, hahaha, tên hay, quả không hổ là tiên thiên đạo thể hiếm có.” Hống cũng mở miệng, lộ ra nụ cười khát máu, ánh mắt tham lam như muốn nuốt chửng Trương Linh Ngọc ngay lập tức.

“Tên này coi thường tôi à?” Diệp Trường Ca thấy Hống không trả lời câu hỏi của mình, cũng tức giận.

“Coi thường?

Ngươi vốn dĩ còn không lọt vào mắt ta.

Nếu không phải vì con người này, ta cũng sẽ không trả lời một câu hỏi của ngươi.” Hống liếc nhìn Diệp Trường Ca một cái, giọng điệu cũng đầy khinh thường.

Nghe Hống nói vậy, ánh mắt Diệp Trường Ca càng lúc càng lạnh, bây giờ anh chỉ có một ý nghĩ là giết chết nó.

“Diệp thống lĩnh đừng, con quái vật này muốn ăn tôi, chắc chắn sẽ trả lời câu hỏi của tôi.

Lúc đó hỏi xong rồi, ngài giết nó cũng được.” Trương Linh Ngọc bên cạnh vội vàng nắm lấy cánh tay Diệp Trường Ca, trong giọng nói còn có một tia cầu xin.

Nghe Trương Linh Ngọc nói vậy, sát khí của Diệp Trường Ca tuy không giảm bớt, nhưng cũng không có ý định ra tay.

Thấy Diệp Trường Ca không ra tay nữa, Trương Linh Ngọc cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Hống, ngươi có thể ăn ta, nhưng trước khi chết ta có thể hỏi ngươi mấy câu được không?” Trương Linh Ngọc khôi phục lại vẻ mặt bình thản vốn có.

Hống nhìn Trương Linh Ngọc trước mắt, suy nghĩ một lúc rồi nói.

“Hỏi đi, ta đều có thể trả lời, coi như là giải đáp thắc mắc trước khi chết cho ngươi.” “Được, ta hỏi tại sao ở mộ huyệt trước đó ngươi không ăn ta.” “Không ăn ngươi?

Ha ha, nếu ta ra ngoài được, ta đã sớm ăn ngươi rồi.

Đó chỉ là phân thân sức mạnh của ta mà thôi, thời hạn chỉ có nửa giờ.

Khi ta vừa đưa chìa khóa cho ngươi xong, ta đã biến mất rồi.” Nghe đó chỉ là phân thân, Huyền Phần Tử bên cạnh tâm trạng càng thêm nặng nề.

Hống rốt cuộc lợi hại đến mức nào, ngay cả một phân thân cũng không đánh thắng.

“Vậy, những bộ xương như núi thây biển xương bên ngoài lúc đầu đều là do ngươi làm ra sao?” Nhiều sinh mạng như vậy chết đi, trong lòng Trương Linh Ngọc cũng không khỏi có một trận lửa giận.

“Ồ?

Đúng là ta làm.

Hai bên biển máu cũng là đồ uống của ta.

Hay là sau khi ngươi chết, ta ném xương cốt của ngươi vào đó cho thoải mái nhé?

Hahahaha.” Hống cũng sợ thiên hạ không loạn mà nói.

“Hống, nói chuyện đáng ăn đòn như vậy, tìm chết.” Diệp Trường Ca cuối cùng cũng không nhịn được nữa, bùng phát khí thế và sát khí

cấp S.

"Cấp S…" Đôi mắt to như chuông đồng của Hống cũng trợn tròn, vừa định mở miệng thì đã bị tay phải của Diệp Trường Ca phủ thêm sức mạnh của Kim chi, trực tiếp bị rạch một vết thương.

"Hống." Đột nhiên một tiếng hổ gầm xuất hiện xung quanh, hình xăm bạch hổ trên người Diệp Trường Ca cũng sáng lên.

Một ảo ảnh bạch hổ khổng lồ cũng xuất hiện sau lưng Diệp Trường Ca, đôi đồng tử màu vàng cũng hung hăng nhìn chằm chằm Hống đang ngẩn người phía trước.

Diệp Trường Ca tay phải trực tiếp triệu hồi sấm sét, sức mạnh sấm sét màu xanh trắng dần biến thành sấm sét màu đỏ máu.

Phải biết rằng không chỉ huyết mạch tăng cường mà cả năng lực cũng mạnh lên.

Diệp Trường Ca vung tay phải, vô số sấm sét điên cuồng lao về phía Hống.

"Con người, ta sai rồi." Hống cũng ngay lập tức xin lỗi Diệp Trường Ca.

Phải biết rằng nó đang bị giam cầm, không chỉ hành động khó khăn mà năng lực cũng gần như không còn.

"Muộn rồi." Diệp Trường Ca cũng lộ ra một nụ cười khát máu.

Sấm sét màu đỏ máu kinh khủng trực tiếp tàn phá, oanh tạc Hống.

Hống cũng đau đớn gào thét.

"Là ngươi ép ta, con người, cơ hội ngàn vạn năm của ta đều bị ngươi hủy hoại rồi." Đôi mắt màu đỏ máu của Hống càng trợn tròn, chỉ thấy toàn thân nó bốc lên ngọn lửa màu máu.

Chương 159

Ngọn lửa này trực tiếp cách ly sức mạnh sấm sét bên ngoài.

"Con người, chỉ cần ngươi giao con người tên Trương Linh Ngọc kia cho ta, ta sẽ bỏ qua chuyện cũ." Còng tay có phù văn màu vàng đang giam cầm Hống cũng lập tức phát ra tiếng vỡ vụn.

"Giao cho ngươi?

Đừng có mơ." Diệp Trường Ca nói xong, càng tăng thêm sức mạnh, sấm sét màu máu kinh khủng cũng sắp xuyên thủng ngọn lửa máu của Hống.

"Con người đáng ghét, ta đã tàn sát hàng ngàn vạn sinh mệnh chỉ để cầu tự do, tại sao ngươi không cho ta." Hống gào thét một tiếng, còng tay trên tứ chi trực tiếp vỡ nát, biến thành một đống mảnh vụn.

"Ầm ầm." Mọi thứ xung quanh cũng bắt đầu rung chuyển bởi sự va chạm sức mạnh của Diệp Trường Ca và Hống.

"Các người ra ngoài trước, tôi đối phó…" Diệp Trường Ca chưa nói xong, đã bị Hống một cú va chạm hất bay ra ngoài.

"Trường Ca!" Thấy Diệp Trường Ca bị Hống hất bay ra ngoài, Lý Tuyết và Phong Sa Yến cũng vẻ mặt căng thẳng hét lên.

Diệp Trường Ca tung một cú đá ngang hất văng Hống bay xa cả trăm mét, trong lòng cũng có chút kỳ quái.

"Sức mạnh của Hống mạnh nhất cũng chỉ hơn Heracles một chút, tại sao hệ thống lại đánh giá là cấp S thượng đẳng?" Diệp Trường Ca cũng thấy lạ, so sánh sức mạnh lúc va chạm ban nãy, Hống nhiều nhất cũng chỉ mạnh hơn Heracles một chút, lẽ nào hệ thống đánh giá sai rồi.

"Loài người đáng ghét!" Hống lắc lắc cái đầu choáng váng, nhìn

Diệp Trường Ca đang lơ lửng trên không trung nhìn xuống, gầm lên giận dữ.

Còn về việc tại sao Diệp Trường Ca có thể bay trên trời, đó là vì mỗi sinh vật đột phá cấp S đều có thể tác chiến trên không, không còn bị giới hạn trên mặt đất nữa.

"Hống, bây giờ chỉ là tự tìm khổ thôi, ngươi nên biết rõ là không đánh lại ta đâu." Diệp Trường Ca tốt bụng nhắc nhở con Hống bên dưới.

Nhưng lời nhắc nhở tốt bụng của Diệp Trường Ca, trong tai Hống lại biến thành sự chế nhạo.

"Loài người, nếu không phải ta cưỡng ép đột phá phong ấn, chỉ bằng một kẻ mới vào cấp S như ngươi, ta đã không biết giết bao nhiêu rồi." Nghe Hống nói vậy, Diệp Trường Ca chợt bừng tỉnh, không phải hệ thống đánh giá sai, mà là Hống cưỡng ép đột phá phong ấn khiến thực lực của bản thân không còn toàn vẹn.

"Hay nhỉ, thực lực của ngươi cũng chỉ cỡ cấp S trung đẳng thôi, ngay cả một người mới vào cấp S như ta cũng không đánh lại, còn mặt mũi mà gào thét ở đó à." Diệp Trường Ca cũng đầy vẻ chế nhạo và khinh bỉ nói với Hống.

Hống cũng sững sờ, đúng vậy, mình là cấp S trung đẳng, nhưng tại sao lại không đánh lại một con người mới vào cấp S chứ?

Từ xưa đến nay, những kẻ đạt đến cấp S về cơ bản không thể nào vượt một tiểu giai đoạn để chiến thắng người có thực lực cao hơn mình được.

Nhưng tại sao con người này lại có thể vượt cấp đánh thắng mình?

Thậm chí nhìn tình thế này còn có thể giết chết mình nữa.

“Phế vật!” Thấy bộ dạng ngơ ngác của Hống, Diệp Trường Ca càng phun ra những lời chế nhạo như súng liên thanh.

“Loài người đáng ghét, hôm nay ngươi phải chết.” Hống cũng bị Diệp Trường Ca chế nhạo đến mức lửa giận ngút trời, chỉ thấy ngọn lửa máu lúc trước lại một lần nữa xuất hiện, chỉ là lần này ngọn lửa máu lớn hơn trước gấp mười lần.

“Băng.” Âm thanh đột phá tốc độ âm thanh tức thời xuất hiện bên tai Diệp Trường Ca, anh cũng vội vàng cảnh giác xung quanh, Hống không chỉ đơn giản là đột phá tốc độ âm thanh.

Đột nhiên một bóng đen xuất hiện sau lưng Diệp Trường Ca, bóng đen đó chính là Hống.

Một luồng sức mạnh khổng lồ xuất hiện sau lưng Diệp Trường Ca, anh cũng sử dụng sức mạnh sấm sét biến xung quanh thành một biển sấm.

Sức mạnh sấm sét kinh hoàng trực tiếp phá hủy mọi thứ trong phạm vi trăm mét xung quanh, tạo ra một hố sâu khổng lồ đường kính trăm mét.

“Không hổ là Hống có thể giao đấu với rồng, luồng sức mạnh kia suýt chút nữa khiến mình cũng không đỡ nổi.” Diệp Trường Ca âm thầm sử dụng sức mạnh huyết mạch để hồi phục lưng, nếu có người nhìn thấy lưng của Diệp Trường Ca lúc này, sẽ thấy toàn bộ lưng anh đều máu me be bét.

“Thế thì, sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, mình cũng nên dùng hình thái huyết mạch Bạch Hổ thôi.” Diệp Trường Ca nói rồi trực tiếp sử dụng hình thái huyết mạch của Bạch Hổ.

“Ầm ầm!” Một đám mây đen khổng lồ bao trùm vị trí của Diệp Trường Ca trên phạm vi ngàn mét, từng tia sét cũng điên cuồng lóe

lên, người không biết còn tưởng là tận thế đã đến.

"Chết tiệt, con người này lại có hình thái huyết mạch của thần thú Bạch Hổ." Con Hống đang trốn ở một góc, chuẩn bị tung một đòn chí mạng cho Diệp Trường Ca, sắc mặt cũng vô cùng khó coi lẩm bẩm.

Diệp Trường Ca ở giữa đám mây sấm sét, hình dạng cũng nhanh chóng thay đổi, mái tóc đen bóng ban đầu cũng biến thành màu bạc, con ngươi màu tím đen cũng biến thành một con ngươi màu vàng kim vô cùng uy nghiêm.

"Gầm!" Một con Bạch Hổ toàn thân lóe lên sấm sét xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Ca, con Bạch Hổ này có thân hình cao đến ba mét, trên người lóe lên sức mạnh sấm sét kinh hoàng, con ngươi màu vàng kim giống như thần tiên tuần tra nhân gian.

Con Bạch Hổ này chính là thần thú Bạch Hổ, chỉ là con Bạch Hổ này do Diệp Trường Ca dùng sức mạnh huyết mạch triệu hồi ra, nếu là trước đây Diệp Trường Ca có thể không triệu hồi được, nhưng bây giờ huyết mạch đã nồng đậm rồi thì chắc chắn có thể triệu hồi.

"Chết tiệt, sao có thể, con người này lại có thể triệu hồi cả thần thú Bạch Hổ ra, không, không đúng, con Bạch Hổ này là do con người đó dùng huyết mạch triệu hồi ra." Khi thấy Bạch Hổ được triệu hồi ra, Hống cũng tưởng đại họa sắp ập xuống đầu, nhưng khi dùng năng lượng đặc thù để xem xét, nó phát hiện ra con Bạch Hổ này là do Diệp Trường Ca dùng huyết mạch triệu hồi.

"Nhưng, Bạch Hổ được triệu hồi bằng huyết mạch cũng có thực lực cấp S." Cảm nhận được khí tức nguy hiểm lúc có lúc không trên người Bạch Hổ, con Hống vốn cảm thấy có năm phần cơ hội giết được Diệp Trường Ca, lập tức cảm thấy năm phần đó e rằng chỉ còn một hai phần.

"Hừ, tìm thấy rồi." Diệp Trường Ca sau khi kích hoạt hình thái

huyết mạch Bạch Hổ, cảm giác cũng tăng lên đáng kể, con Hống đang ẩn nấp trong góc không gian cũng bị anh phát hiện ngay lập tức.

"Không ổn, bị phát hiện rồi." Thấy Diệp Trường Ca liếc mắt về phía mình, Hống cũng biết mình đã bị lộ, chỉ thấy nó vội vàng đột phá vô số rào cản không gian để bỏ chạy.

Chương 160

“Chạy, chạy được sao?” Khóe miệng Diệp Trường Ca hiện lên một tia thích thú, rồi trực tiếp cưỡi lên con Bạch Hổ bên cạnh, xé toạc vô số rào cản không gian đuổi theo Hống.

“Loài người, thực lực của ngươi có mạnh đến đâu, cũng không thể chống lại một kẻ có thực lực cấp S thượng đẳng tự bạo đâu nhỉ.” Hống nhìn Diệp Trường Ca và Bạch Hổ đã chặn trước mặt mình, lớn tiếng cảnh giác.

Nghe Hống nói vậy, Diệp Trường Ca vốn định dồn hết sức giết chết Hống cũng dừng lại, Hống nói đúng, thực lực của anh có mạnh hơn, nhưng căn bản không thể chống lại một kẻ cấp S thượng đẳng tự bạo.

Trừ phi là người chuyên tu phòng ngự, nếu không thì căn bản không thể chống lại một kẻ cấp S thượng đẳng tự bạo.

“Đúng vậy, loài người ngươi nghĩ cho kỹ đi, nếu ta tự bạo, trong vòng trăm kilômét sẽ bị san thành một hố sâu, người phụ nữ của ngươi cũng sẽ gặp tai ương, đúng không.” Thấy Diệp Trường Ca do dự, Hống vui mừng khôn xiết tiếp tục dụ dỗ.

Diệp Trường Ca nhíu chặt mày, nếu không giết Hống, chẳng khác nào thả hổ về rừng, nhưng nếu muốn giết Hống trong nháy mắt, nhỡ Hống thật sự cá chết lưới rách, trực tiếp tự bạo, thì trong vòng trăm dặm thật sự có thể biến thành một hố sâu.

“Được, ta có thể không giết ngươi.” Diệp Trường Ca giả vờ đồng ý với Hống, sau đó tìm cơ hội trực tiếp một đòn kết liễu nó.

“Vậy thì tốt quá, nhưng loài người ngươi tắt hình thái huyết mạch đi đã.” Hống tuy mừng vì Diệp Trường Ca tha cho mình, nhưng nó rất

gian xảo, không biết Diệp Trường Ca thật sự tha hay giả vờ tha.

"Không được, không thể nào, nếu ngươi tấn công lén ta thì sao?" Diệp Trường Ca cũng kiên quyết lắc đầu, dù sao thì trạng thái hiện tại mới có khả năng cao giết được Hống trong nháy mắt, nếu trở về trạng thái bình thường, không những không thể giết được Hống mà còn có khả năng bị Hống giết ngược lại.

Hống cũng không nói gì, chỉ nheo đôi mắt to như cái chiêng nhìn Diệp Trường Ca, thật ra nó cũng biết con người này không thể nào thoát khỏi hình thái huyết mạch, lời nói ban nãy cũng chỉ là thăm dò mà thôi.

Một người một thú cứ thế mắt to trừng mắt nhỏ, nhưng đột nhiên không xa có tiếng hơn chục chiếc xe đang chạy tới.

Cả Diệp Trường Ca và Hống trong lòng đều không vui, mình và Hống (con người) đang đối đầu, sao lại có người tới, chẳng lẽ không sợ chết sao?

"Không phải là Phong Sa Yến sao?" Diệp Trường Ca tuy mắt vẫn cảnh giác Hống, nhưng khóe mắt liếc thấy tài xế ở phía xa, tài xế là một người đàn ông trung niên, người này Diệp Trường Ca chưa từng gặp, nên trực tiếp suy đoán không phải người của mình.

"Tiểu thư mau nhìn lên trời!" Trên một chiếc xe việt dã, một ông lão trông khoảng năm sáu mươi tuổi mặt đầy kinh ngạc nói.

Nhị tiểu thư vốn đang gà gật ngủ bỗng nhiên tỉnh táo, có chút mơ màng nhìn lên trời.

Chỉ thấy trên bầu trời trong phạm vi một kilômét toàn là mây đen, sấm chớp đùng đùng, nhưng điều kinh ngạc nhất là ba bóng người trên trời.

"Có thể đây là một cơ hội, nếu bắt được những người này, Diệp

Trường Ca sẽ phải đàm phán với mình.” Hống lặng lẽ liếc nhìn phía sau, đôi mắt to như cái chiêng lóe lên ánh sáng khó hiểu.

“Hống lại muốn làm gì?

Lẽ nào nhắm vào đoàn xe đó?” Nhìn đoàn xe không xa, Diệp Trường Ca cũng thấy phiền lòng, dù sao anh cũng có thể đoán được Hống muốn bắt cóc tất cả mọi người trong đoàn xe đó để đàm phán với mình.

“Loài người, chúng ta cứ giằng co thế này cũng không tốt, ngươi không làm gì được ta, ta cũng không làm gì được ngươi, hay là chúng ta tìm một nơi khác nói chuyện cho đàng hoàng?” Hống nhe cái miệng lớn kinh khủng, ồm ồm nói.

“Nói chuyện?

Chẳng lẽ tìm đoàn xe đó để nói chuyện với ta?” Ánh mắt Diệp Trường Ca lóe lên sát khí, giọng nói lạnh lẽo vô cùng.

Bị Diệp Trường Ca nói trúng tim đen, Hống cũng không hoảng, nó tự tin rằng trước khi Diệp Trường Ca bắt được mình, nó sẽ đến được đoàn xe đó trước.

“Ha ha, sao có thể?

Ta là Hống, là hung thú thượng cổ, sao có thể làm ra chuyện như vậy được!” Hống tuy nói sẽ không làm chuyện đó, nhưng thân thể nó cũng đang từ từ lùi về phía sau.

“Đáng ghét, tên này!” Diệp Trường Ca trong lòng cũng khó chịu, nhưng anh không dám tùy tiện tấn công Hống, vốn dĩ có bảy phần chắc chắn có thể giết Hống trong nháy mắt, nhưng khi đoàn xe này xuất hiện, bây giờ chỉ còn chưa đến bốn phần.

“Hống, nếu ngươi thật sự dám động đến đoàn xe đó, ta sẽ không tha cho ngươi đâu.” Lời nói của Diệp Trường Ca cũng là một đòn hỏa

mù, thân hình anh cũng từ từ tiến lại gần Hống.

“Con người gian xảo!” Hống tuy hiện tại chỉ có thực lực cấp S giả thượng đẳng, nhưng với tư cách là một hung thú từng ở đỉnh cao cấp S, hành động nhỏ của Diệp Trường Ca không thể qua mắt được nó, Hống cũng trực tiếp chửi thầm Diệp Trường Ca một tiếng.

“Kệ đi, bây giờ trốn cũng chết, chiến đấu cũng chết, chi bằng bắt đám người trong đoàn xe đó còn có chút hy vọng.” Hống cũng điên cuồng so sánh tỷ lệ tử vong, phát hiện chỉ có bắt đám người trong đoàn xe đó mới có hy vọng, vì vậy Hống trực tiếp điều khiển thân thể lao thẳng đến đoàn xe.

“Tìm chết!” Thấy Hống thật sự dám đi bắt đám người trong đoàn xe, Diệp Trường Ca cũng tức giận, dám động đến người khác ngay trước mắt mình, không muốn sống nữa sao?

Diệp Trường Ca và con Bạch Hổ bên cạnh cũng ngay lập tức đột phá bức tường âm thanh, sức mạnh sấm sét kinh hoàng cũng điên cuồng giáng xuống con Hống đang di chuyển nhanh.

“Tiểu thư, không hay rồi, có một bóng người đang lao về phía chúng ta.” Ông lão ngồi ở ghế phụ lái mặt đầy kinh hãi và kinh ngạc nói với tiểu thư đang ngây người nhìn ở phía sau.

Tiểu thư không để ý đến ông lão, chỉ chăm chú nhìn lên trời, chỉ thấy trên trời vạn tia sét giáng xuống, điên cuồng giáng vào con Hống đang di chuyển với tốc độ cao.

“Đáng ghét!

Bạch Hổ.” Thấy Hống ngày càng gần đoàn xe, Diệp Trường Ca cũng gầm lên với con Bạch Hổ bên cạnh.

“Gầm!” Bạch Hổ cũng gầm lên một tiếng, sấm sét màu trắng bạc quanh người trực tiếp biến thành màu đỏ như máu, trong nháy mắt tốc

độ của Bạch Hổ cũng tăng lên hơn mười lần, trực tiếp hóa thành một tia sét khổng lồ màu đỏ máu truy đuổi Hống.

“A!

Chương 161

Đáng ghét.” Hống cũng bị Bạch Hổ đuổi kịp, sức mạnh sấm sét kinh hoàng trong nháy mắt khiến Hống bị trọng thương.

Trong nháy mắt, một hố sâu hàng trăm mét xuất hiện, vô số bụi bặm cũng như bị cuồng phong thổi bay, làm cho cửa sổ và xe của đoàn xe không xa bị nhuộm một màu.

“Gầm!” Sau khi bụi bặm tan đi, chỉ thấy ánh mắt Bạch Hổ hung ác, móng vuốt sắc bén gắt gao giữ chặt con Hống đang giãy giụa, thấy Hống giãy giụa, Bạch Hổ trực tiếp phóng ra sấm sét màu máu, sức mạnh sấm sét này trong nháy mắt khiến Hống ngoan ngoãn trở lại.

“Loài người đáng ghét, ta muốn ngươi cùng chết với ta!” Hống cũng biết không còn đường thoát, cũng sắp bị giết, nhưng trước khi chết, nó muốn tự bạo.

Vô số hoa văn màu đỏ máu lan tràn trên thân thể đen kịt của Hống.

“Chết tiệt, năng lượng của ta không đủ để nổ ngay lập tức, thôi kệ, dù sao con người kia cũng không thể ngăn ta nổ được, một phút sau chúng ta cùng gặp nhau ở địa ngục nhé, ha ha ha.” Tuy không thể nổ ngay lập tức, nhưng cảm nhận được thân thể mình đang nhanh chóng tan rã, Hống cũng không hoảng, một phút sau chắc chắn sẽ nổ tung.

“Đáng ghét, sấm sét màu máu của Bạch Hổ lại không giết được nó ngay lập tức.” Sắc mặt Diệp Trường Ca cũng khó coi, vốn tưởng sấm sét màu máu của Bạch Hổ sẽ giết Hống trong nháy mắt, nhưng Hống chỉ thoi thóp chứ không chết, bây giờ thì hay rồi, Hống bị dồn vào đường cùng.

“Không đúng, chắc chắn sẽ có cách.” Diệp Trường Ca cũng từng

nghĩ đến việc đánh nát thân thể Hống khi nó tự bạo, nhưng sợ một khi đánh nát, năng lượng đó vẫn sẽ tự bạo, nên đã phủ định cách này.

"Hệ thống chó chết, ta phải làm sao bây giờ, con chó này bị dồn vào đường cùng rồi." Diệp Trường Ca vội vàng vò mái tóc bạc, nghĩ đến hệ thống, lập tức hỏi.

"Ký chủ, có thể dùng toàn bộ linh khí của mình để thi triển lệnh thứ hai của Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, Phong Hỏa Lệnh là được." Lần này hệ thống cũng đáng tin cậy, trả lời Diệp Trường Ca ngay lập tức.

"Phong Hỏa Lệnh?

Phong Hỏa Lệnh có tác dụng sao?" Diệp Trường Ca cũng ngơ ngác, cách làm quỷ quái của hệ thống, không phải mình đã từng nghĩ đến rồi sao?

Đánh nát nó ngay lúc tự bạo, dùng Phong Hỏa Lệnh cũng cùng một nguyên lý, cũng là đánh nát.

"Không, không đúng, hệ thống bảo ta dùng toàn bộ linh khí để sử dụng Phong Hỏa Lệnh, Phong Hỏa Lệnh thật sự có thể đốt Hống thành tro ngay lập tức, năng lượng tự bạo phun ra, Phong Hỏa Lệnh cũng có thể vừa vặn triệt tiêu." Đại não Diệp Trường Ca cũng vận chuyển với tốc độ cao.

"Nếu đã như vậy!

Tả Phù Lục Giáp, Hữu Vệ Lục Đinh, Tiền Hữu Hoàng Thần, Hậu Hữu Việt Chương, Thần Thức Sát Phạt, Bất Tị Hào Cường, Cấp Cấp Như Luật Lệnh." Phong Hỏa Lệnh được Diệp Trường Ca dùng gần như toàn bộ linh khí phóng ra cũng tạo thành một ngọn lửa ngút trời, ngọn lửa này trực tiếp thiêu đốt bầu trời, phạm vi cũng đạt đến một kilômét, đây là hình thái do Diệp Trường Ca cố ý nén lại.

"Không, đừng, ta…..

A!” Hống cũng cảm nhận được sức mạnh kinh hoàng chứa trong Phong Hỏa Lệnh, sức mạnh này tuyệt đối có thể triệt tiêu sức mạnh tự bạo của nó, thậm chí còn có thể áp chế.

Con Bạch Hổ đang dùng bốn chân đè Hống cũng vì linh khí của Diệp Trường Ca không đủ mà trực tiếp tan biến.

Còn Diệp Trường Ca trên không trung thì mặt mày trắng bệch, hình thái huyết mạch cũng đã sớm giải trừ, hiện tại đang ở trung tâm vụ nổ, nếu không ra ngoài kịp, cũng phải chôn cùng.

Diệp Trường Ca dùng chút linh khí cuối cùng trong cơ thể nhanh chóng dịch chuyển tức thời, tuy không biết phạm vi vụ nổ là bao nhiêu, nhưng trốn càng xa càng tốt, chẳng có hại gì.

“Tiểu thư, mau chạy!” Đoàn xe ở phía bên kia cũng cảm nhận được luồng khí nóng bỏng và sức mạnh kinh khủng từ rất xa, ông lão là người mạnh nhất cũng phản ứng nhanh chóng, chỉ thấy ông hô tiểu thư phía sau rồi lấy ra một tấm bài gỗ cổ xưa.

Tấm bài gỗ ngay lập tức biến thành một luồng sáng xanh, luồng sáng xanh này với tốc độ mắt thường có thể thấy được biến thành một rào chắn màu xanh lá cây.

“Băng!” Cuối cùng Phong Hỏa Lệnh và sức mạnh tự bạo của Hống cũng va chạm vào nhau, luồng khí khổng lồ và ngọn lửa khiến Diệp Trường Ca càng tăng tốc độ.

Hai luồng sức mạnh khổng lồ va chạm cũng kéo dài mấy phút, mấy phút này khiến Diệp Trường Ca và đoàn xe bên kia không được ổn cho lắm, khuôn mặt tuấn tú của Diệp Trường Ca cũng dính không ít tro đen, trên người cũng vô cùng nhếch nhác.

Nhưng thảm nhất là đoàn xe bên kia, khi luồng khí và ngọn lửa ập đến, rào chắn màu xanh lá cây không chịu được ba giây đã vỡ tan, tiểu

thư may có ông lão bảo vệ, nhưng những vệ sĩ và người thường khác thì toàn bộ đều tử vong.

"Má ơi, may mà mình chạy đến đây, nếu là thời kỳ đỉnh cao của mình cũng phải chết." Tuy linh khí trong cơ thể đã hết, nhưng sức mạnh thể chất vẫn còn, Diệp Trường Ca trực tiếp nhìn cảnh tượng ở trung tâm vụ nổ, mặt đầy kinh ngạc nói.

Chỉ thấy trung tâm vụ nổ bốc lên một đám mây hình nấm màu đen khổng lồ, tuy bốc lên đám mây hình nấm màu đen, nhưng vị trí trung tâm vẫn có thể nhìn thấy được.

Trung tâm vụ nổ không biết bị nổ sâu đến mức nào, quả thực sâu không thấy đáy, phạm vi xung quanh cũng bị đẩy ra hơn hai kilômét.

"Mẹ nó, may mà mình đã nén phạm vi tấn công của Phong Hỏa Lệnh, nếu không thì cả trăm dặm cũng đã bị phá hủy rồi." Diệp Trường Ca cũng may mắn vì đã nén phạm vi tấn công của Phong Hỏa Lệnh, tuy chín phần sức mạnh đã triệt tiêu cùng sức mạnh tự bạo của Hống, nhưng một phần sức mạnh còn lại cũng đủ để tạo ra một hố sâu vô cùng lớn, hố sâu đó sâu không thấy đáy.

"Sức mạnh cấp S thật lợi hại, có thể tùy ý thay đổi bản đồ." Diệp Trường Ca sau khi đứng vững, trong lòng vừa vui mừng vừa lo lắng, vui mừng vì sức mạnh của mình mạnh, lo lắng vì chỉ đối mặt với cấp S đã có thể tùy ý thay đổi bản đồ rồi, vậy còn cấp SS và cấp SSS thì sao?

Cấp SS tùy ý phá hủy bất kỳ một đại quốc nào?

Cấp SSS tùy ý phá hủy trái đất, khả năng này thật sự có, sự chênh lệch sức mạnh giữa các cảnh giới là rất lớn.

Ví dụ như hàng triệu cấp S đánh một cấp SS mới có khả năng hòa, thậm chí nếu cấp SS đó vừa mới thăng cấp, chờ đến trung đẳng, thì dù

có bao nhiêu cấp S cũng vô dụng, như kiến bị nghiền chết.

Tất nhiên nếu cấp SS hạ đẳng ổn định cảnh giới tốt, cũng có thể coi cấp S như kiến, nên tàn sát, giết chết đơn giản như giết kiến vậy.

"Hù, không biết Phong Sa Yến thế nào rồi." Sức mạnh va chạm mạnh mẽ như vậy, phía Phong Sa Yến không bị ảnh hưởng, anh không tin.

"Tiểu thư, khụ khụ, cô, không có chuyện gì chứ." Đoàn xe bên kia, ông lão cũng vô cùng nhếch nhác, chỉ thấy ông ho mấy tiếng, rồi hỏi tiểu thư cũng có chút nhếch nhác.

Chương 162

Tiểu thư lắc đầu, phát ra một giọng nói trong trẻo đáng yêu.

“Cháu không sao, chỉ là cháu tò mò không biết cường giả nào đang chiến đấu.” “Tiểu thư, tuyệt đối đừng tò mò, cường giả như vậy e rằng ngay cả gia chủ cũng không chống lại được, thậm chí nếu gia chủ đến gần một chút, cũng sẽ bị thiêu thành tro ngay lập tức.” “Nếu không phải chúng ta ở xa, uy lực của ngọn lửa cũng nhỏ nhất, nếu không thì chúng ta đều phải chết cả.” Ông lão cũng lộ ra vẻ mặt kinh hãi vội vàng nói với tiểu thư.

Tiểu thư nghe ông lão nói vậy, sắc mặt không hề lộ ra vẻ sợ hãi, chỉ lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

“Hử?

Bóng người kia?” Tiểu thư cũng không phải người thường, vừa quay đầu đã phát hiện Diệp Trường Ca đang loạng choạng đi ở không xa.

“Lý gia gia, mau nhìn người kia có phải là người đã phóng ra ngọn lửa kinh hoàng ban nãy không.” Tiểu thư vẻ mặt hưng phấn đưa tay chỉ về phía Diệp Trường Ca không xa.

Lý gia gia nghe tiểu thư nói cũng sững sờ, sau đó cũng vội vàng nhìn về phía tiểu thư chỉ.

Diệp Trường Ca ở phía bên kia cũng nhíu mày, cảm giác có hai cặp mắt đang nhìn mình, theo cảm giác nhìn lại, quả nhiên không xa có một cô gái và một ông lão đang nhìn mình.

“Chết tiệt, hai người này định thừa nước đục thả câu sao?” Diệp Trường Ca tự suy diễn, sắc mặt cũng vô cùng khó coi, hiện tại linh

khí tuy đã hồi phục một chút, nhưng căn bản không thể phóng ra chiêu thức uy lực lớn, nhưng chạy trốn thì có thể, nhưng chạy trốn không phải phong cách của anh, sẽ mất giá.

"Hệ thống, lát nữa ta gặp nguy hiểm, ngươi liệu mà làm, ta mà chết, ngươi cũng không khá hơn đâu." Diệp Trường Ca cũng quyết định nói trước với hệ thống, lời nói này hàm chứa hai ý nghĩa, ý thứ nhất là ta gặp nguy hiểm, ngươi phải giúp ta, ý thứ hai là ta chết rồi ngươi chắc chắn cũng không tốt lành gì.

"Yên tâm đi ký chủ, hai người đó không có ác ý, chỉ là có chút tò mò thôi." Nghe hệ thống nói vậy, Diệp Trường Ca hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn cảnh giác hai người không xa, dù sao cũng sợ hai người đột nhiên trở mặt, có ác ý với mình.

Bên trong xe, Lý gia gia mặt đầy kinh ngạc nói với tiểu thư.

"Tiểu thư, có khả năng lắm, tuy màu tóc không đúng, nhưng quần áo và thân hình thì tuyệt đối đúng." "Vậy chúng ta mau đi xem xem, hình như anh ấy bị thương rồi." Tiểu thư nói xong liền đạp tung cánh cửa xe bị khóa chặt, lao thẳng đến chỗ Diệp Trường Ca.

"Tiểu thư…..

Ai." Thấy tiểu thư vội vã như vậy, Lý gia gia cũng bất đắc dĩ, đành phải lập tức theo sau.

Diệp Trường Ca đối diện thấy hai người Lý gia gia đang tiến lại gần, anh cũng vận dụng một chút linh khí triệu hồi Kinh Trập, nếu hai người đối diện thật sự muốn ra tay với mình, anh không ngại dùng Kinh Trập để kết liễu sinh mệnh của hai người.

"Trẻ như vậy sao?" "Anh chàng này đẹp trai quá, đẹp trai hơn tên Diệp Tu kia nhiều." Hai người Lý gia gia thấy bộ dạng của Diệp Trường Ca, cũng nảy ra những suy nghĩ khác nhau.

“Ai?” Diệp Trường Ca vô cùng cảnh giác nhìn hai người, tuy tiểu thư kia trông tuyệt đẹp, nhưng ai dám đảm bảo người đó không phải là mỹ nhân rắn rết?

“À, vị tiền, tiền bối, tại hạ Lý Hồng Cương, đây là tiểu thư nhà tôi Tô Mẫu Thừa, tôi và tiểu thư nhà tôi thấy tiền bối có sức mạnh như vậy, đặc biệt đến đây kết giao.” Lý Hồng Cương sắc mặt có chút ngượng ngùng giới thiệu với Diệp Trường Ca, dù sao gọi một thiếu niên trẻ tuổi là tiền bối cũng thấy kỳ cục, nhưng thực lực người ta mạnh, không gọi cũng phải gọi.

“Chào anh, em tên là Tô Mẫu Thừa, ban nãy anh lợi hại quá, em có thể bái anh làm sư phụ không?” Tô Mẫu Thừa lúc đầu có chút kinh ngạc, nhưng nói đến cuối cùng, đôi mắt như có thể phát sáng, vô cùng sùng bái nhìn Diệp Trường Ca.

“Diệp Trường Ca, tôi không nhận đệ tử.” Diệp Trường Ca nhíu mày rồi lạnh lùng nói, hiện tại trạng thái của anh rất tệ, giữ cảnh giác với người lạ là tốt nhất.

Bị từ chối thẳng thừng, Tô Mẫu Thừa cũng có chút ngượng ngùng, nhưng cũng hiểu cho Diệp Trường Ca, dù sao người ta cũng không thể nhận một người không quen biết làm đệ tử được.

“Tiền bối này, tôi thấy bộ dạng của anh có vẻ như đang muốn đi đến một nơi nào đó, hay là để tôi và tiểu thư cùng đi với anh, khi gặp nguy hiểm, tôi cũng tiện bảo vệ anh.” Lý Hồng Cương cũng tính toán rất kỹ, lời nói tuy là bảo vệ Diệp Trường Ca, nhưng lại khiến Diệp Trường Ca nợ ông ta một ân tình, dù sao được một người mạnh như vậy nợ ân tình, Lý Hồng Cương nằm mơ cũng phải cười tỉnh.

Tô Mẫu Thừa bên cạnh tâm cơ có vẻ nông cạn hơn, hoặc là không có tâm cơ gì với Diệp Trường Ca, nói.

“Đúng vậy đó Diệp Trường Ca, để bọn em bảo vệ anh đi, đừng

thấy em trông yếu đuối nhưng em mạnh lắm đó." Lần này Diệp Trường Ca có chút do dự, nếu là trước đây, anh đã không do dự từ chối, nhưng hiện tại trạng thái quá tệ, gặp phải người mạnh hơn một chút là có thể gục ngã.

Diệp Trường Ca cũng hiểu ý tứ ngầm của Lý Hồng Cương, đối phương chỉ muốn anh nợ một ân tình thôi, nhưng ân tình thì sao, nợ thì nợ.

"Được thôi, đi theo đi." Diệp Trường Ca nghĩ một lúc rồi quyết định nợ Lý Hồng Cương một ân tình, dù sao cũng sợ trên đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lý Hồng Cương và Tô Mẫu Thừa đều mừng rỡ, nhưng sự mừng rỡ của hai người lại khác nhau, Lý Hồng Cương mừng vì Diệp Trường Ca quyết định nợ một ân tình, còn Tô Mẫu Thừa mừng vì có thể tiếp tục đi cùng Diệp Trường Ca, trên đường có thể học lỏm được hai ba chiêu, hoặc được Diệp Trường Ca chỉ đạo.

"Cô gái này trông quen quen, hình như đã gặp ở đâu đó rồi." Diệp Trường Ca dùng khóe mắt liếc nhìn Tô Mẫu Thừa có mái tóc màu nâu nhạt, có chút suy tư.

"Hình như đã gặp ở đâu đó rồi, cái tên Tô Mẫu Thừa cũng quen quen." Khi Diệp Trường Ca đang nghĩ về chuyện của Tô Mẫu Thừa, Lý Hồng Cương bên cạnh cũng bắt được ánh mắt của anh, có chút kinh ngạc.

"Lẽ nào Diệp Trường Ca có ý với tiểu thư?" Tô Mẫu Thừa bên cạnh Diệp Trường Ca cũng dùng khóe mắt lặng lẽ đánh giá anh, dù sao lúc trước anh mặt mày lem luốc căn bản không nhìn rõ mặt, bây giờ sau khi rửa mặt, bộ dạng của Diệp Trường Ca đã lộ ra.

"Tên này đẹp trai hơn Diệp Tu." Tô Mẫu Thừa tuy tự cho mình không phải là người trọng ngoại hình, nhưng là con gái thì thích con

trai đẹp trai hơn, đối với một người đẹp trai đến mức vô lý như Diệp Trường Ca, cô cũng có chút cảm tình.

Ba người cứ thế mang những tâm tư riêng, trên đường cũng im lặng không nói, cứ lẳng lặng đi.

"Đến rồi." Đi gần nửa giờ, Diệp Trường Ca cũng nhìn thấy cái hố lớn phía trước, cái hố đó là do Hống bị hất văng ra tạo thành.

"Này, Lý Tuyết có ở đó không?" Diệp Trường Ca cúi người hét lớn xuống cái hố.

Bên phía Lý Tuyết.

"Cũng không biết anh Diệp thế nào rồi, chấn động vừa rồi không phải chuyện đùa đâu." Hạo Thiên Chân cũng lo lắng đi qua đi lại tại chỗ.

Chương 163

"Không biết, dù sao thì Trường Ca nhất định sẽ thắng." Tuy không biết kết quả bên ngoài thế nào, nhưng Lý Tuyết lại một mực tin tưởng Diệp Trường Ca sẽ thắng.

"Tôi thấy thay vì lo lắng cho chiến thắng của Diệp thống lĩnh, chi bằng lo lắng có ra ngoài được không." Lúc này, Huyền Phần Tử vốn đang nhắm mắt dưỡng thần cũng mở mắt ra, bất đắc dĩ nhìn cánh cửa bị vô số tảng đá lớn nhỏ chặn lại.

"Này, ông già, anh Diệp của tôi đang ở ngoài kia đổ máu chiến đấu, ông lại lo có ra ngoài được không, có phải là người không vậy." Hạo Thiên Chân cũng bị lời nói của Huyền Phần Tử chọc giận, mặt đầy phẫn nộ nói với ông ta.

"Tôi….." Khi Huyền Phần Tử định mở miệng, trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nói.

"Này, Lý Tuyết có ở đó không?" "Giọng nói này là của Diệp thống lĩnh (anh Diệp, Trường Ca)." Nghe thấy giọng nói vô cùng quen thuộc, mọi người trong lòng đều đoán ra chủ nhân của giọng nói đó.

Phong Sa Yến ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên là Diệp Trường Ca ở trên đỉnh đầu.

"Em ở đây, Trường Ca anh không sao chứ." Phong Sa Yến vui mừng đứng dậy, vẫy vẫy hai tay.

Nghe thấy giọng nói đầy nội lực của Phong Sa Yến, Diệp Trường Ca ở trên cũng thở phào nhẹ nhõm, may mà không bị trận chiến của anh và Hống làm ảnh hưởng.

"Trước tiên ném cho anh một sợi dây thừng, sau đó anh buộc lại,

rồi từng người một trèo lên." "Được!" Đối với cách làm của Diệp Trường Ca, Phong Sa Yến ở dưới cũng đồng ý.

Mười mấy phút sau, Phong Sa Yến và Lý Tuyết là những người cuối cùng trèo lên, vừa trèo lên, Lý Tuyết nhíu mày nhìn cô gái có mái tóc màu nâu nhạt, khuôn mặt tuyệt mỹ bên cạnh Diệp Trường Ca.

"Trường Ca, cô ấy là ai vậy?" "À, cô ấy tên là Tô Mẫu Thừa, sau khi anh và Hống chiến đấu xong thì gặp được hai người họ." Nghe Diệp Trường Ca giải thích, Lý Tuyết có chút kỳ lạ nhìn Tô Mẫu Thừa.

"Nhị tiểu thư nhà họ Tô?" Tô Mẫu Thừa sững sờ, có chút kinh ngạc.

"Hả?

Cô là Lý Tuyết phải không, con gái của ông trùm số một Thượng Hải." Sắc mặt Lý Tuyết có chút kỳ lạ gật đầu rồi không nói gì thêm, dù sao cũng không quen biết đối phương, hỏi để làm gì, có chút thừa thãi.

"Được rồi, em và Lý gia gia cũng nên đi rồi, anh không nên cho em số điện thoại sao?" Tô Mẫu Thừa thấy tất cả mọi người của Diệp Trường Ca đã đông đủ, liền nháy mắt có chút tinh nghịch nói với anh.

Diệp Trường Ca nghe xong cũng trầm ngâm một lúc rồi đọc số điện thoại.

"136……" Nhìn bóng lưng rời đi của Tô Mẫu Thừa, Phong Sa Yến chọc chọc vào lưng Diệp Trường Ca, có chút trêu chọc nói.

"Trường Ca, Tô Mẫu Thừa có vẻ có hứng thú với anh đó nha, Tô Mẫu Thừa từ sau khi anh trai qua đời, chỉ có số điện thoại của Diệp Tu, bạn của anh trai cô ấy, là nam giới, bây giờ lại có thêm anh, có phải là có hứng thú với anh không." "Chỉ xin một số điện thoại thôi mà có gì lạ, không phải cô ấy đã có số điện thoại của một người nam

rồi sao?" Diệp Trường Ca nhướng mày, sắc mặt bình thản nói.

"He he, anh không hiểu rồi, Diệp Tu đó là vì là bạn của anh trai cô ấy mới có, còn anh là một người hoàn toàn xa lạ, cô ấy chủ động xin, có phải là có hứng thú với anh không." Phong Sa Yến lắc lắc ngón tay, vẻ mặt bí hiểm nói.

"Nói nhiều, em không ghen sao?" Diệp Trường Ca cốc mạnh vào đầu Phong Sa Yến một cái, mặt đầy bất lực nói.

"Em mới không ghen, em hoàn toàn không ưa Lý Tuyết thôi." Sắc mặt Phong Sa Yến đỏ bừng, tay cũng không biết để đâu, mặt đỏ bừng có chút xấu hổ nói lung tung.

"Chậc chậc chậc, không ưa tôi, kẻ ngốc cũng nhìn ra được cô thích Trường Ca." Lý Tuyết mặt đầy khinh bỉ và bất lực nói với Phong Sa Yến.

"Ngươi, ngươi mới có vấn đề, ngươi không liên quan đến ta." Trên xe, Diệp Trường Ca đang ở trong không gian hệ thống, mặt đầy hưng phấn nói.

"Hệ thống, có thể trao phần thưởng nhiệm vụ cho tôi được rồi chứ." "OK, ngay lập tức ký chủ, xin hãy chuẩn bị sẵn sàng để nhận phần thưởng nhiệm vụ lần này." Lần này hệ thống chuẩn bị rất nhanh, không giống lần trước phải sắp xếp nửa ngày.

"Điểm đánh giá nhiệm vụ lần này là: Cấp S thượng đẳng." "Bắt đầu trao phần thưởng nhiệm vụ cho ký chủ Diệp Trường Ca…..

Xin hãy kiên nhẫn chờ đợi." "Phần thưởng nhiệm vụ một: Thẻ xuyên không gian - thời gian (bản khuyết) (thẻ này có thể xuyên đến bất kỳ thời gian nào, nhưng vì là bản khuyết, chỉ có thể xuyên trong vòng một vạn năm, thời gian lưu lại giới hạn ba tháng.

Lưu ý: Thẻ này chỉ dùng một lần.) Phần thưởng nhiệm vụ hai:

Thẻ cường hóa X5 (có thể cường hóa bất kỳ vật phẩm nào, bất kỳ vật phẩm nào cũng có thể cường hóa lên cấp S.) Phần thưởng nhiệm vụ ba: Thái Cổ Thượng Thanh Quyết (bản hoàn chỉnh) Phần thưởng nhiệm vụ bốn: Mười vạn điểm đạo mộ." Nhìn thấy phần thưởng hệ thống xa hoa như vậy, Diệp Trường Ca cũng cười không khép được miệng, thẻ xuyên không gian - thời gian tuy là bản khuyết, nhưng có thể đến bất kỳ thời điểm nào trong vòng một vạn năm, chỉ tiếc là chỉ dùng một lần.

Thẻ cường hóa thì lợi hại rồi, có tận năm tấm, năm tấm có thể cường hóa bất kỳ thứ gì lên cấp S, lúc trước không lấy Kinh Trập ra đối chiến với Hống là vì sợ Kinh Trập không chịu nổi sức mạnh của Hống mà gãy.

Nhưng bây giờ có thẻ cường hóa, gặp phải thần mộ cấp S và chủ nhân thần mộ đối chiến cũng không cần sợ Kinh Trập gãy nữa.

Còn về Thái Cổ Thượng Thanh Quyết, bộ công pháp này ngay cả bản khuyết cũng có hiệu quả với Diệp Trường Ca cấp A đỉnh phong lúc trước, huống chi là bản hoàn chỉnh.

Cuối cùng là mười vạn điểm đạo mộ cũng như tuyết giữa trời đông, dù sao điểm đạo mộ gần như đã hết, mười vạn điểm đạo mộ vừa hay bổ sung sự thiếu hụt.

"Đúng rồi hệ thống, nếu tôi dùng thẻ xuyên không gian - thời gian, thì thế giới hiện thực phải làm sao?" Lúc này Diệp Trường Ca cũng hỏi hệ thống một vấn đề nghiêm trọng, dù sao một khi nổi hứng dùng thẻ xuyên không gian - thời gian, thì ba tháng đó thế giới hiện thực phải làm sao.

"Không cần lo lắng ký chủ, ba tháng đó thời gian ở thế giới hiện thực sẽ dừng lại, có thể yên tâm đi." Nghe hệ thống nói, Diệp Trường Ca cũng hài lòng gật đầu, tuy lời nói phía sau của hệ thống có chút

không đúng lắm.

Sau khi Diệp Trường Ca thoát khỏi không gian hệ thống, mọi người cũng đã đến nơi an toàn, sau khi xuống xe Huyền Phần Tử cũng mời mọi người ăn một bữa thịnh soạn, mọi người cũng khó từ chối, đều đồng ý.

Diệp Trường Ca từ trong đám đông đang chúc rượu tìm cớ đi vệ sinh ra ngoài, dựa vào cửa nhà vệ sinh, có chút hưng phấn nói.

"Hệ thống, tôi muốn dùng thẻ xuyên không gian - thời gian." "Được thôi ký chủ, xin hãy nhập thời gian địa điểm, sau đó xé nó đi." Hệ thống vừa nói xong, một tấm thẻ xuất hiện trước mặt Diệp Trường Ca, tấm thẻ này tỏa ra ánh sáng trắng, ở giữa tấm thẻ có các mục 00 năm, 00 tháng, 00 ngày, 00 địa điểm.

"Thời gian, địa điểm sao?" Diệp Trường Ca nhẹ nhàng nắm lấy tấm thẻ xuyên không gian - thời gian, lẩm bẩm.

Chương 164

"Nếu đã như vậy, vậy thì mình đến Dân quốc đi, mình muốn đến mùa hè năm 1944 ở Dân quốc, địa điểm thì là Xuyên Thục đi." Trong đầu Diệp Trường Ca hiện lên hình ảnh một thiếu nữ tuy lôi thôi nhưng đẹp đến nao lòng, anh khẽ cười, sau đó nhẹ nhàng nhập thời gian địa điểm trên tấm thẻ.

"Vậy thì, anh đến đây…..

Phùng Bảo Bảo." Diệp Trường Ca cười nói xong, liền mạnh mẽ xé nát tấm thẻ xuyên không gian - thời gian trong tay, trên người anh xuất hiện vô số năng lượng màu xanh u lam.

Luồng năng lượng này điều khiển cơ thể Diệp Trường Ca, tay phải vung lên, một cánh cửa năng lượng màu xanh u lam hình xoáy nước xuất hiện, nhìn cánh cửa năng lượng màu xanh u lam, Diệp Trường Ca cũng cười cười, rồi nhẹ nhàng bước vào.

Khi Diệp Trường Ca bước vào, chỉ thấy thế giới hiện thực toàn bộ biến thành một màu đen trắng, không có màu xanh, không có màu đỏ….. không có màu sắc nào cả, và tất cả mọi người và động vật đang đi trên đường phố đều dừng lại.

Dừng lại ở khoảnh khắc biểu cảm và hành động đó.

Năm 1944 mùa hè, địa điểm Xuyên Thục.

"Nhanh nhìn kìa, cái gì thế?" "Cái đó đó, tôi đọc trong sách, là thiên thạch, nhưng trong sách không phải nói buổi tối mới có sao, ban ngày sao lại có?" "Nhanh nhìn, thiên thạch đó rơi xuống rồi, chúng ta có đi xem không?" "Xem cái búa, mùa màng còn chưa làm xong, xem cái búa gì." "Thôi, các người không đi xem, thì tôi đi xem." Ở một thôn nhỏ trên núi ở Tứ Xuyên, mọi người cũng bàn tán xôn xao nhìn ngọn

lửa xé toạc bầu trời.

Có người quyết định đi xem cái gọi là thiên thạch ở sau núi, có người thì không có hứng thú, và tiếp tục thu hoạch mùa màng.

Hãy quay lại năm phút trước.

Diệp Trường Ca vừa bước vào cánh cửa năng lượng màu xanh u lam, phát hiện mình đang rơi xuống với tốc độ cực nhanh, và xung quanh cơ thể ma sát với không khí có tia lửa, nếu không có Diệp Chi Phong e rằng đã phải trần truồng rồi.

"Đây là đâu?

Thôi kệ, cứ rơi tự do đi." Diệp Trường Ca cũng có chút tò mò đây là đâu, nhưng lạ nước lạ cái, quyết định rơi tự do.

"Đùng." Cuối cùng Diệp Trường Ca cũng rơi xuống một ngọn núi phía sau, nơi anh hạ cánh trong vòng mười mét đều biến thành một đống đổ nát, cây cối xung quanh cũng đổ rạp trên mặt đất.

"Hử?

Có người đến!

Mau trốn." Diệp Trường Ca vốn đang quan sát xung quanh cũng tai thính, nghe thấy có người đang xì xào chạy tới, cũng định mau chóng trốn đi.

Dù sao người thời kỳ này rất mê tín, anh không muốn bị những người này coi như thần minh phụng thờ.

"Hả?

Nhị Oa Tử không phải nói trong sách có thiên thạch sao?

Ngay cả một hòn đá cũng không có?

Lừa tôi à?" Lúc này hơn mười người dân địa phương cũng chạy

tới, nhưng vừa chạy tới đã thấy một hố sâu mấy chục mét, chẳng có gì cả, một người đàn ông trung niên tức giận nói.

Nhị Oa Tử cũng ngơ ngác gãi gãi cái đầu đinh, nhìn đông nhìn tây, không có thiên thạch như trong sách nói.

"Nhị Oa Tử sau này bớt đọc những cuốn sách lừa người đó đi." "Được." "Đi thôi."…..

Những người dân địa phương khác cũng mỗi người một câu mắng Nhị Oa Tử, Nhị Oa Tử cũng tức đến đỏ mặt tía tai.

Diệp Trường Ca trốn ở không xa cũng nhìn hơn mười người dân địa phương, không khỏi cười cười.

Sau khi những người dân địa phương đó rời đi, Diệp Trường Ca liền không có mục đích bắt đầu đi lang thang trong rừng, thực ra mục đích lang thang là xem có thể cảm nhận được luồng sức mạnh nào không.

Bốn giờ chiều, Diệp Trường Ca vốn đang ngủ trên cây, đột nhiên mạnh mẽ mở mắt.

"Có một luồng năng lượng đang di chuyển trong rừng?

Lẽ nào là Phùng Bảo Bảo?" Diệp Trường Ca cá nhân nghĩ là Phùng Bảo Bảo.

"Thời buổi bây giờ loạn lạc quá, ngay cả lên núi cũng không dám.

Một người đàn ông trung niên để đầu đinh, trông có vẻ già hơn tuổi, khổ sở nói.

"Không phải là do bọn sơn tặc làm chuyện tốt sao, nhưng không lên núi….." Một người đàn ông trung niên khác cũng mặt mày khổ sở.

Lúc này một cô gái xuất hiện.

"Này, cô gái, có chuyện gì vậy, chạy loạn ở nơi này, nguy hiểm

lắm!” Nghe lời của ông chú này, cô gái không có biểu cảm gì, chỉ hơi nghiêng đầu.

“Không giống người địa phương.” Người đàn ông trung niên đầu đinh nói.

Chương 165

"Không lẽ trong thành xảy ra chuyện gì rồi." Một người đàn ông trung niên khác cũng đặt khúc gỗ trong tay xuống, có chút lo lắng nói với cô gái.

"Tôi không biết, nhưng….." "Mấy chú, không được đi đâu đó." Lúc này một giọng nói từ trên một cái cây truyền ra.

Ba người cô gái cũng theo giọng nói nhìn qua, chỉ thấy một thanh niên mặt lạnh lùng nói.

"…..

Mau đi đi." Người đàn ông trung niên đầu đinh tức giận mắng thanh niên, nhưng cảm nhận được áp lực trong không khí cũng lập tức sợ hãi, vội vàng dẫn người kia đi.

Vì vậy Diệp Trường Ca…..

"Lão Từ, ông có nghe thấy ai đó hét giết người không?" Lúc này không xa có tiếng của một người phụ nữ trung niên.

"Tôi hình như cũng nghe thấy, vậy chúng ta đi xem thử." Nghe thấy hai giọng nói không xa, ánh mắt Diệp Trường Ca lóe lên mấy cái, rồi…..

"Hai đứa nhỏ này xinh quá." Hai người đàn ông trung niên vốn hùng hổ xông tới, nhìn thấy trước mắt không có kẻ giết người nào cả, mà là hai cô gái đẹp như tranh vẽ và Diệp Trường Ca tuấn mỹ đến mức vô lý.

"Hai đứa nhỏ trong thành chạy ra sau núi à?

Xảy ra chuyện gì sao?" Người đàn ông trung niên cởi trần, sắc mặt chân chất, lén lút ném cây gậy trong tay đi, quan tâm hỏi.

“Ôi, hai đứa nhỏ trông xinh thế này, nếu gặp phải sơn tặc thì không hay rồi.” Bà vợ trung niên cũng nắm lấy tay Diệp Trường Ca và cô gái kia, mặt đầy quan tâm nói.

Nhìn hai người, Diệp Trường Ca trong lòng cũng có cảm tình với hai người, trong nguyên tác nếu không có hai người này Phùng Bảo Bảo e rằng đã sớm…..

“Chào dì, cháu tên là Diệp Trường Ca, cháu vừa thấy có hai người….. muốn làm hại cô gái bên cạnh cháu, nên cháu đã đánh đuổi họ đi, còn về lai lịch của cháu, cha mẹ cháu đã sớm bị sơn tặc sát hại rồi.” Nói đến cuối cùng, Diệp Trường Ca nặn ra mấy giọt nước mắt, diễn kỹ, ừm, có thể đi làm diễn viên rồi, e rằng là diễn viên hạng A. (hài hước) “Hả?

Bọn sơn tặc đáng ghét, không sợ ông trời đánh chết sao?” Bà lão trung niên và người đàn ông kia cũng tin hoàn toàn, thậm chí bà lão trung niên còn bị câu chuyện của Diệp Trường Ca làm cho khóc.

“Thế, cô bé này tên gì?” Bà lão trung niên khóc một lúc, rồi hỏi cô gái không có biểu cảm gì, ánh mắt không một gợn sóng bên cạnh.

Cô gái chớp chớp đôi mắt không một gợn sóng, không nói gì, hoặc là, căn bản không biết nói.

Thấy cô gái không trả lời, bà lão trung niên cũng tự suy diễn một tràng, cha mẹ của cô bé này cũng bị sơn tặc sát hại rồi, sau đó lại đối với hai người kia….. có ám ảnh.

“Lão Từ, hay là chúng ta nhận nuôi hai đứa nhỏ này đi, hai đứa nó đáng thương quá.” Bà lão cũng buông tay Diệp Trường Ca và cô gái ra, mặt đầy lo lắng nói với người đàn ông trung niên.

Lão Từ cũng không do dự gật đầu.

“Không vấn đề gì, hai đứa nhỏ này tôi cũng thích, nhận nuôi không

sao cả." "Vậy thì được, vậy thì được." Nghe Lão Từ đồng ý nhận nuôi Diệp Trường Ca hai người, bà vợ trung niên cũng thở phào một hơi, vui vẻ cười nói.

"Cậu nhóc Diệp, từ nay về sau ta gọi ngươi là Diệp nhé, hai đứa có muốn sống cùng dì không?" Nghe bà lão trung niên muốn sống cùng, Diệp Trường Ca cũng ánh mắt khẽ động, anh chính là muốn Phùng Bảo Bảo và hai người họ sống cùng nhau.

"Không vấn đề gì dì ạ, cháu nghĩ cô ấy cũng không có vấn đề gì đâu, cô ấy đồng ý rồi." Diệp Trường Ca cũng cười nói với bà lão trung niên.

"Tốt quá, tốt quá, sau này hai đứa gọi ta là dì Triệu nhé, đúng rồi mau xuống núi thôi, đã bốn giờ rồi." Dì Triệu cũng vui vẻ nói, tuy cô gái có chút ngơ ngác bên cạnh không nói gì, nhưng cũng không quan trọng nữa, dù sao một cô gái xinh đẹp như vậy đi lang thang ở sau núi quá nguy hiểm.

"Vâng ạ, dì Triệu." Diệp Trường Ca cười cười nói xong, tay phải nắm lấy tay Phùng Bảo Bảo bên cạnh (không viết thiếu nữ nữa, viết Phùng Bảo Bảo rồi) cùng dì Triệu xuống núi.

Bị Diệp Trường Ca nắm tay, Phùng Bảo Bảo, ánh mắt cũng lóe lên một tia sáng không dễ nhận thấy.

Chiều, năm giờ, lúc này hoàng hôn rồi.

"Nhà tôi đến rồi." Dì Triệu chống nạnh cười nói với Diệp Trường Ca và Phùng Bảo Bảo đang đứng ở cửa, nhưng trong lòng có chút lo lắng.

Dù sao Diệp Trường Ca là người trong thành, không biết có ở quen nhà ở đây không, còn về Phùng Bảo Bảo bên kia, tuy không nói gì, dì Triệu cũng cho rằng cô là tiểu thư khuê các.

“Hử?” Lúc này một đứa trẻ trông hổ đầu hổ não, cởi trần, mặc quần ngắn đi chân đất có chút tò mò nhìn Diệp Trường Ca và Phùng Bảo Bảo.

“Cẩu Oa Tử nhà tôi, tên thật là Từ Tường, năm nay chín tuổi.” Dì Triệu cũng cúi đầu mỉm cười dùng tiếng Xuyên Thục nói với hai người Diệp Trường Ca.

“Chào em, Từ Tường.” Diệp Trường Ca cũng lấy ra quả táo hái trong rừng đưa cho Từ Tường.

Từ Tường nhìn thấy quả táo trong tay Diệp Trường Ca cũng vui mừng, vội vàng nhận lấy quả táo, nói lớn.

“Cảm ơn anh.” Thấy Diệp Trường Ca và Từ Tường hòa thuận như vậy, Lão Từ và dì Triệu cũng nhìn nhau cười, nhưng nhìn Phùng Bảo Bảo mặt không biểu cảm bên cạnh, trong mắt lóe lên một tia lo lắng.

Chương 166

"Cô bé, chẳng có gì cả, có hiểu lời của tôi không?" Lão Từ cũng lo lắng nói với Phùng Bảo Bảo.

"Haizz, rõ ràng trông giống như con gái nhà giàu." "Không lẽ bị bệnh rồi, hoặc là, bị bỏ rơi trên núi….." "Đừng có nói bừa nữa, ngày mai lên thành một chuyến!

Đi tìm lang trung lấy ít thuốc, hoặc là đi hỏi xem có ai mất con gái không." "Nhỡ không tìm được người nhà thì sao." "Không tìm được thì, lúc trước tôi không nói rồi sao?

Cùng cậu nhóc Diệp nhận nuôi, bây giờ bên ngoài loạn lạc, sao có thể bỏ một người ở ngoài được." "Được rồi được rồi được rồi, nghe ông, nghe ông, cái gì cũng nghe ông." Còn đương sự Phùng Bảo Bảo lại bị một con côn trùng bay qua thu hút.

Trong một tháng sau đó, Diệp Trường Ca và Phùng Bảo Bảo cũng đã quen với thôn nhỏ này và gia đình nông dân bình thường này.

"Bảo Bảo, đi, chúng ta lên núi hái quả." "Được, ngay đây." Diệp Trường Ca nhìn Phùng Bảo Bảo vào nhà lấy cái gùi, cũng cười cười.

Về chuyện Phùng Bảo Bảo có thể mở miệng nói chuyện, là do ngày thứ hai anh đã dạy cô chữ viết và lời nói, và cái tên Phùng Bảo Bảo cũng là do anh đặt cho cô nửa tháng trước.

"Cậu nhóc Diệp, tôi thích ăn chuối, hái nhiều một chút." Trên đường, Phùng Bảo Bảo đeo gùi, mặt không biểu cảm nói với Diệp Trường Ca đang có chút bất lực bên cạnh.

"Bảo Bảo, em ăn bao nhiêu chuối cũng được, nhưng anh không phải đã nói rồi sao, đừng gọi anh là 'cậu nhóc Diệp', phải gọi anh là

Trường Ca.” Diệp Trường Ca đỡ trán, có chút dở khóc dở cười nói với Phùng Bảo Bảo.

“Nhưng, dì Triệu và chú Từ đều gọi anh là cậu nhóc Diệp mà?

Tại sao em lại không thể gọi là cậu nhóc Diệp?” Phùng Bảo Bảo nghiêng đầu có chút hỏi Diệp Trường Ca.

“Bảo Bảo, đó là cách gọi của dì Triệu đối với anh, còn cách gọi của em đối với anh chỉ có thể là Trường Ca thôi.” Diệp Trường Ca nói.

“Ồ, thế à, vậy em gọi là Trường Ca nhé.” “Ừ, thế mới đúng chứ!” Diệp Trường Ca cũng hài lòng gật đầu, sau đó buông tay xuống, nắm lấy tay kia của Phùng Bảo Bảo.

Bị Diệp Trường Ca nắm tay, Phùng Bảo Bảo lại nhìn chằm chằm vào ngón tay thon dài của Diệp Trường Ca.

“Dì Triệu nói, chỉ có người thân mật mới được nắm tay, nhưng thân mật rốt cuộc là gì nhỉ?” Trưa, Diệp Trường Ca và Phùng Bảo Bảo hái quả xong trở về nhà dì Triệu.

“Ôi, cậu nhóc Diệp, A Vô, thật làm khó hai đứa, lần nào cũng phải chạy xa như vậy hái quả.” Dì Triệu vốn đang xào rau trong bếp cũng lau tay, mặt mày vui vẻ nhận lấy cái gùi của Diệp Trường Ca và Phùng Bảo Bảo.

“Không sao đâu dì Triệu, cũng không xa lắm đâu.” Diệp Trường Ca cũng cười cười nói.

“Không xa sao?

Đến tận bên kia sườn núi rồi, sau này, bớt chạy qua đó đi.” Nghe Diệp Trường Ca nói không xa, dì Triệu cũng nghiêm mặt nói, thực ra không chỉ lo Diệp Trường Ca và Phùng Bảo Bảo đi mệt, mà lo nhất là có sơn tặc, dù sao khu vực đó có sơn tặc xuất hiện.

“Biết rồi dì Triệu, con đi gọi chú Từ và mọi người ăn cơm đây, đi thôi Bảo Bảo.” Diệp Trường Ca vội vàng nói qua loa mấy câu, rồi nắm tay Phùng Bảo Bảo đi tìm chú Từ và Từ Tường.

Nhìn bóng lưng của Diệp Trường Ca và Phùng Bảo Bảo, dì Triệu cũng cảm thán.

“Tình cảm của hai đứa nhỏ này thật tốt, đều trông xinh xắn, đúng là kim đồng ngọc nữ, tìm thời gian bàn với lão Từ, lén lút vun vén cho chúng nó thành một đôi.” “Chú Từ, Cẩu Oa Tử, ăn cơm thôi.” Phùng Bảo Bảo cũng ngồi xổm trên đất, hét lớn với chú Từ và Từ Tường đang bận rộn.

“Ờ ~ chú biết rồi, về ngay đây.” Chú Từ cũng dừng lại, lau mồ hôi trên mặt, rồi lớn tiếng đáp lại.

Trên bàn ăn, dì Triệu nói với Phùng Bảo Bảo đang cúi đầu ăn cơm.

“A Vô, lát nữa ăn cơm xong, dì dẫn con và Cẩu Oa Tử ra sau núi học chữ, đúng rồi cậu nhóc Diệp cũng phải đi theo đấy nhé, nếu không dì Triệu dạy sai chữ thì không hay đâu.” “Vâng ạ, dì Triệu.” Diệp Trường Ca cũng vui vẻ đồng ý, sau khi ở nhà chú Từ, dì Triệu thấy Diệp Trường Ca đang dạy Phùng Bảo Bảo học chữ, có những chữ dì cũng không biết.

Vì vậy trong lòng vui mừng, để Diệp Trường Ca cùng dì dạy Phùng Bảo Bảo và Cẩu Oa Tử học chữ, bốn ngày Diệp Trường Ca dạy, ba ngày còn lại dì dạy.

Chiều, một giờ, bốn người Diệp Trường Ca cũng ở hướng sau núi.

“Cái này đọc là ‘cáo’ phải không?” Nhìn chữ ‘kháo’ được tạo thành từ bùn đất trên mặt đất, Từ Tường có chút không chắc chắn.

Nhưng vừa nói xong, dì Triệu một quyền trực tiếp đánh vào đầu

Từ Tường, phát ra tiếng "bốp".

"Thằng nhóc này, nhìn người ta A Vô đi, rồi nhìn lại mình xem." "Mẹ, không phải hôm nay mẹ mới biết con ngu sao?

Với lại A Vô vốn có anh Diệp tận tình chỉ bảo, A Vô trông có vẻ vốn biết viết chữ, chỉ là trước đây quên mất, bây giờ đang dần nhớ lại thôi." Từ Tường hai tay xoa chỗ bị dì Triệu gõ, mặt đầy đau đớn lại không phục nói.

Thấy Từ Tường không phục, dì Triệu càng tức giận hơn, trực tiếp bước lên một bước, lại cho Từ Tường một cái cốc đầu.

"Cho nên, con quá ngu rồi." Còn đương sự Phùng Bảo Bảo lại lẳng lặng ăn chuối, ánh mắt cũng nhìn dì Triệu và Từ Tường đùa giỡn.

Diệp Trường Ca bên cạnh với vai trò người hòa giải cũng vội vàng ngăn dì Triệu lại.

"Dì Triệu, dì Triệu, con thấy Từ Tường tuổi này cũng không nghe lọt tai những chữ này đâu, hay là sau này từ từ dạy là được." "Hừ, anh Diệp cũng đã lên tiếng rồi, dù sao tuổi con cũng không nhỏ nữa, sau này nhất định phải học." Dì Triệu thu tay lại, lạnh lùng hừ một tiếng.

"Con biết rồi." Bị đánh sưng cả đầu, Từ Tường cũng khó chịu nói.

"Đúng rồi, A Vô, từ sau khi cậu nhóc Diệp cứu con, một tháng nay có chuyện gì lạ không?" Phùng Bảo Bảo vốn đang ăn chuối cũng nghe dì Triệu gọi, cũng mặt không biểu cảm quay đầu về phía dì Triệu, có chút giọng nhỏ nói.

Chương 167

"?" "Ký ức của con ấy, ngoài tên ra, con sống ở đâu?

Người nhà của con, có làm những gì không?" "Ách ~~!

Đầu!" Phùng Bảo Bảo dường như đã nhớ lại điều gì đó, khuôn mặt vốn không biểu cảm cũng hiện lên vẻ đau đớn, hai tay cũng ôm chặt đầu.

"A Vô?" Dì Triệu cũng lo lắng gọi Phùng Bảo Bảo.

"Đầu của tôi, đầu của tôi, đầu….." Phùng Bảo Bảo cũng đau đớn không chịu nổi vô thức hét lên, chỉ cảm thấy có vô số ký ức ùa vào trong đầu.

"A Vô, sao vậy?

Cẩu Oa Tử, gọi chú Từ, nhanh lên!" "Con đi ngay!" Dì Triệu thấy Phùng Bảo Bảo đau đớn lăn lộn trên đất, vội vàng nói với Từ Tường, Từ Tường cũng nghiêm túc trả lời, rồi vội vàng xuống núi.

"Để con, dì Triệu." Diệp Trường Ca cũng vội vàng đỡ Phùng Bảo Bảo đang đau đớn lăn lộn trên đất dậy, trực tiếp truyền linh khí vào các nơi trên cơ thể Phùng Bảo Bảo, tất nhiên được linh khí chiếu cố nhiều nhất là đại não của Phùng Bảo Bảo.

Phùng Bảo Bảo được linh khí nuôi dưỡng, vẻ mặt đau đớn cũng dần dần biến mất, và vô thức ngồi thiền tại chỗ, hai tay đặt hai bên đầu gối, kết một thủ thế không rõ.

"Hù, xem ra linh khí của mình có tác dụng." Thấy Phùng Bảo Bảo giống như trong nguyên tác bắt đầu vô thức tu luyện khí, Diệp Trường Ca cũng thở phào nhẹ nhõm, dù sao cũng đã sống cùng nhau như hình với bóng một tháng, nếu không có cảm tình với Phùng Bảo

Bảo, ai cũng không tin.

Dì Triệu ở bên cạnh thì ngây người, cậu nhóc Diệp này chỉ đỡ Phùng Bảo Bảo dậy, đã chữa khỏi bệnh rồi?

Nhưng Phùng Bảo Bảo lại ngồi thiền tại chỗ làm gì?

Mười mấy phút sau, phía sau cũng truyền đến tiếng hét lớn của Từ Tường.

"Mẹ, mẹ, con dẫn chú Từ đến rồi, A Vô thế nào rồi, a….." Chỉ thấy phía sau Từ Tường có một ông lão trông già nua đang chạy, ông lão này hói đầu, tóc hai bên cũng màu xám trắng, trên môi trên có bộ râu dài màu trắng.

Nhưng điều kinh ngạc nhất là ông lão này trông có vẻ chạy cùng Từ Tường, mấy kilômét đường mà ông lão chỉ đổ một chút mồ hôi.

Từ Tường và chú Từ đến nơi, phát hiện Phùng Bảo Bảo mặt mày bình tĩnh ngồi xếp bằng trên đất, hai tay đặt hai bên đầu gối, trên tay kết một thủ thế không rõ, còn Diệp Trường Ca thì một tay xoa đầu Phùng Bảo Bảo, linh khí từng chút từng chút truyền vào.

Xung quanh cũng thổi từng trận gió nhẹ, gió nhẹ cũng làm cho tóc của Diệp Trường Ca và Phùng Bảo Bảo khẽ bay, một tia nắng chiếu xuống hai người, khiến hai người như trong tranh tiên.

"Mẹ, anh Diệp và A Vô?" Từ Tường ngơ ngác nhìn đôi nam thanh nữ tú phía trước.

"Không biết nữa, lúc con bé đang lăn lộn trên đất, cậu nhóc Diệp đột nhiên đỡ nó dậy, A Vô cũng không đau nữa nhưng lại ngồi xuống, anh Diệp cũng xoa đầu A Vô, sau đó….." "Ngũ tâm triều thiên và linh khí quán thâu trong truyền thuyết." "Hả X2?" "Cô bé đó chắc là đang luyện khí, còn cậu bé kia đang giúp cô bé đó luyện khí nhanh hơn." "Luyện khí?

Luyện khí là gì?" Mắt Từ Tường cứ dán chặt vào chú Từ, ngây ngô hỏi.

Chú Từ không cúi đầu nhìn Từ Tường, mà nghiêm túc nhìn Diệp Trường Ca và Phùng Bảo Bảo.

"Là phương pháp luyện công của những dị nhân trên giang hồ, ta từng bái một cao nhân làm sư phụ, ông ấy dạy ta, đáng tiếc mấy năm liền không luyện thành cái gì cả, chỉ học được chút y thuật từ sư phụ rồi về quê." "Chị Triệu, chuyện của cô bé này và cậu bé kia, tốt nhất đừng nói lung tung với ai, bối cảnh của cô bé này e rằng còn phức tạp hơn chị tưởng nhiều." "Còn cậu bé kia càng bí ẩn hơn, ta từng hỏi sư phụ, thế giới này có tu tiên giả không, nhưng sư phụ ta nói không có, linh khí cạn kiệt cộng thêm không có truyền thừa, nên không có tu tiên giả." "Nhưng cậu bé này lại biết linh khí quán thâu, vậy chắc chắn là tu tiên giả trong truyền thuyết, cảnh giới không thấp, sau lưng không có truyền thừa đặc biệt mạnh mẽ thì cũng có sư phụ đặc biệt mạnh mẽ." Nghe chú Từ nói vậy, dì Triệu và Từ Tường cũng nghe đến ngây người, kinh ngạc nhất là dì Triệu, không ngờ ra khỏi cửa nhận nuôi hai đứa trẻ mà bối cảnh lại lớn và phức tạp như vậy.

Khi Phùng Bảo Bảo tỉnh lại, hoàng hôn đã buông xuống, trên đường xuống núi, Từ Tường và dì Triệu không ai nhắc đến chuyện buổi chiều, như thể chuyện đó chưa từng xảy ra.

Buổi tối, Diệp Trường Ca ăn cơm xong, anh cũng dẫn Phùng Bảo Bảo ra sau núi trên cao ngắm trăng, dù sao thời đại này không có điện thoại thông minh, còn về việc đổi từ hệ thống thì lại lãng phí điểm đạo mộ, nên ngắm trăng trở thành thú vui trong cuộc sống của Diệp Trường Ca và Phùng Bảo Bảo.

"Cậu nhóc Diệp, chuyện buổi chiều cảm ơn anh." Phùng Bảo Bảo lắc lư đôi chân ngọc thon dài, thần sắc không chút gợn sóng nói với

Diệp Trường Ca.

"Bảo Bảo, anh đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng gọi anh là cậu nhóc Diệp, gọi anh là Trường Ca." Diệp Trường Ca cũng bất đắc dĩ, dì Triệu và chú Từ gọi anh là cậu nhóc Diệp quen rồi, Phùng Bảo Bảo cũng gọi theo.

"Ồ, Trường Ca." "Thế mới đúng chứ, chúng ta vốn là một nhà mà, anh giúp em cũng là chuyện nên làm." Diệp Trường Ca cũng cười xoa đầu Phùng Bảo Bảo.

Lúc này, phía sau truyền đến giọng của Từ Tường.

"Anh Diệp, A Vô, em tìm được hai người rồi." "Cẩu Oa Tử, có chuyện gì?" Phùng Bảo Bảo có chút nghiêng đầu.

"He he, em tò mò buổi chiều A Vô rốt cuộc bị làm sao vậy?" Từ Tường cũng gãi gãi đầu, ngốc nghếch cười nói.

"Em không biết, đầu óc như muốn nổ tung, hình như có thứ gì đó từ trong đầu xông ra, sau đó đầu óc và cơ thể đột nhiên lại có thứ gì đó ùa vào, nhưng khi nó vào thì đầu óc không đau nữa, sau đó em vô thức ngồi xuống." Phùng Bảo Bảo cũng mày chau có chút ưu sầu nói.

"Cái này, ai dạy cậu vậy?

Luyện khí à?" Từ Tường quỳ ngồi trên đất, tò mò hỏi Phùng Bảo Bảo.

"Không biết nữa, chắc là trước đây tôi biết." "Trước đây?" "Tóm lại là tôi cứ để thứ bên trong cơ thể chuyển động, cứ như vậy là không đau nữa.

Khí không ngừng luân chuyển trong người tôi, như vậy đầu tôi không còn đau dữ dội, tâm trạng cũng bình tĩnh lại." Nghe Phùng Bảo Bảo nói vậy, Từ Tường cũng tỏ ra hứng thú: "Sao nghe thần kỳ thế." "Thật ra trong cơ thể cậu cũng có khí đấy, Từ Tường à." Lúc này,

Diệp Trường Ca im lặng đã lâu lên tiếng, anh liếc nhìn Từ Tường rồi chậm rãi nói.

“Tôi?

Trong cơ thể tôi cũng có sao?” Từ Tường kinh ngạc, vội vàng nhìn quanh cơ thể mình.

Chương 168

“Ừm, thật ra người trời sinh là dị nhân thì trong cơ thể ít nhiều cũng có khí.” Diệp Trường Ca đứng dậy, dùng hai ngón tay điểm lên trán Từ Tường để cảm nhận luồng khí ít ỏi đến đáng thương trong cơ thể cậu ta, rồi mỉm cười nói.

“Phải rồi anh Diệp, chú Từ nói anh là tu tiên giả, có phải không ạ?” Lúc này Từ Tường cũng nhớ lại chuyện chú Từ nói Diệp Trường Ca là tu tiên giả trong truyền thuyết vào buổi chiều, liền phấn khích hỏi.

Dù sao thì danh xưng “tu tiên giả” nghe ngầu quá.

“Tu tiên giả à, thật ra luyện đến một cảnh giới nhất định thì có thể thành tiên.” Diệp Trường Ca do dự một chút rồi nói.

Thật ra anh cũng không biết mình có phải tu tiên giả không, nhưng đã tu luyện Thái Cổ Thượng Thanh Quyết thì chắc là có.

“Thành, thành tiên, ngầu quá đi mất, có thể trở thành giống như Tôn Ngộ Không không ạ?” Từ Tường hoàn toàn tin lời Diệp Trường Ca, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa phấn khích.

“Chuyện đó còn xa lắm, thành tiên đâu có dễ dàng như vậy.” Diệp Trường Ca chỉ đành bất lực lắc đầu.

Mặc dù sức chiến đấu của anh đã có thể xem là đỉnh cao trong cấp S, nhưng hoàn toàn chưa thành tiên, chỉ có sức chiến đấu của thần tiên chứ không có tuổi thọ của thần tiên.

“Anh Diệp, em có thể bái anh làm sư phụ không?

Em có thể trở thành tu tiên giả không?” Từ Tường thoát khỏi cơn phấn khích, nhưng vẫn đầy mong đợi nhìn Diệp Trường Ca.

“Từ Tường, không phải tôi muốn đả kích cậu, nhưng căn cốt của cậu quá kém, mà linh khí trời đất về cơ bản đã cạn kiệt, căn bản không thể tu luyện được.” Diệp Trường Ca nói thật, dù sao thì căn cốt của cậu ta quá tệ, linh khí trời đất cũng đã khô cạn, anh có thể tu luyện là hoàn toàn nhờ vào linh khí tự có mà hệ thống cung cấp.

“A… vậy thôi ạ.” Từ Tường thất vọng cúi gằm mặt.

“Nếu muốn học về khí thì tôi có thể dạy cậu.” Lúc này, Phùng Bảo Bảo đứng bên cạnh lên tiếng.

“Thật, thật không?

A Vô, tôi có thể tu luyện khí sao?!” Từ Tường lập tức quẳng hết nỗi thất vọng vì không thể tu tiên ra sau đầu, tràn đầy hy vọng tiến lại gần Phùng Bảo Bảo.

“Ừ, nhưng tránh xa tôi ra một chút, Cẩu Oa Tử.” Phùng Bảo Bảo cũng không biết tại sao mình lại nói câu này, nhưng cô không cho phép bất kỳ người đàn ông nào ngoài Diệp Trường Ca đến gần mình.

“Ặc, hì hì, vậy A Vô dạy tôi luyện khí nhé.” Từ Tường ngượng ngùng gãi đầu, rồi vui vẻ nói.

“Ngồi xuống, học theo dáng của tôi.” Phùng Bảo Bảo nói xong với vẻ mặt vô cảm, rồi khoanh chân ngồi trên mặt đất.

Từ Tường ở bên cạnh cũng vội vàng bắt chước Phùng Bảo Bảo, khoanh chân ngồi trên đất và nhắm mắt lại.

Còn Diệp Trường Ca đứng một bên thì mỉm cười nhìn Phùng Bảo Bảo.

Lời nói vừa rồi của cô khiến anh có chút kinh ngạc, nhưng cũng không quá bất ngờ.

“Kiểm tra đối tượng: Phùng Bảo Bảo.

Độ hảo cảm với ký chủ Diệp Trường Ca: 40/100 (Cô ấy không biết tình cảm của mình dành cho anh là gì, nên vẫn luôn dao động, có lúc có thể yêu cả đời, cũng có lúc lại bình thường như một người bạn.)" Mười mấy phút sau, Từ Tường bực bội nói: "Cậu ngốc à, đã ngồi lâu như vậy rồi mà chẳng cảm nhận được gì cả." "Kỳ lạ thật, tôi không cần ngồi cũng cảm nhận được thứ đó.

Cậu cứ ngồi tiếp đi, tôi xem thử." Nói xong, Phùng Bảo Bảo liền đứng dậy, đi ra phía sau đứng cạnh Diệp Trường Ca.

"Bảo Bảo, không cần xem nữa đâu.

Vừa rồi anh đã sớm nhìn ra rồi, Từ Tường không tĩnh tâm được, tạp niệm quá nhiều." Sở hữu Thần Thú Chi Đồng, Diệp Trường Ca liếc mắt một cái đã nhìn thấu tại sao Từ Tường không cảm nhận được khí.

"Anh Diệp nói bừa, sao anh biết em có nhiều tạp niệm chứ?" "Ồ, vậy được." Diệp Trường Ca cười lắc đầu, sau đó chập hai ngón tay lại, điểm vào mấy huyệt vị của Từ Tường.

Chỉ thấy Từ Tường đang mở mắt bỗng nhắm lại, sắc mặt trở nên bình tĩnh.

Dần dần, cơ thể Từ Tường phát ra ánh sáng trắng nhàn nhạt.

Nếu có người sở hữu đôi mắt đặc biệt, sẽ thấy một luồng khí trắng xuất hiện trong cơ thể cậu ta, hội tụ về phía bụng.

"Em cảm nhận được rồi!

Anh Diệp vừa điểm mấy cái, em cảm nhận được rồi!

Thật sự có, thành công rồi!" Cảm nhận được khí, Từ Tường lập tức tỉnh lại, phấn khích nói với Diệp Trường Ca.

"Vậy sao?

Thành công là tốt rồi.” Diệp Trường Ca mỉm cười nói.

Thật ra vừa rồi khi điểm huyệt cho Từ Tường, anh đã truyền thêm linh khí vào, nếu không thì cậu ta cũng không thể thành công cảm nhận được khí nhanh như vậy.

Cứ như thế, một tháng rưỡi trôi qua.

Chương 169

Diệp Trường Ca cũng thường xuyên âm thầm dùng linh khí giúp Phùng Bảo Bảo cảm nhận được nhiều khí hơn.

Còn về tên nhóc Từ Tường ư?

Cảm nhận được khí là được rồi, không cần phải dùng linh khí cho cậu ta. *** "Anh Diệp, tôi thấy dạo này anh có vẻ hơi ưu phiền thì phải?" Trên ngọn núi phía sau, Từ Tường linh hoạt hái một quả đào rồi hỏi Diệp Trường Ca đang dựa vào cây, người đã im lặng suốt mấy ngày nay.

Diệp Trường Ca không nói gì, chỉ im lặng lắc đầu.

Thấy bộ dạng của Diệp Trường Ca, Từ Tường cũng có chút lo lắng.

Cậu phát hiện mấy ngày nay anh Diệp đều im lặng không nói, trước kia hái đào còn nói được vài câu, nhưng gần đây thì một câu cũng không. 'Xem ra về phải nói cho ba biết, hình như anh Diệp bị bệnh gì rồi.' Trên đường trở về, Diệp Trường Ca thở dài một hơi, thầm nói với hệ thống trong đầu: "Hệ thống, thật sự không thể kéo dài thời gian được sao?

Kéo dài thêm một ngày cũng không được à?" "Xin lỗi ký chủ, thật sự không thể kéo dài thời gian.

Thẻ xuyên không mà anh có là bản không hoàn chỉnh, nếu không phải bản không hoàn chỉnh thì còn có thể dùng điểm đạo mộ để kéo dài, nhưng đây lại là bản không hoàn chỉnh." Nghe giọng điệu bất lực của hệ thống, Diệp Trường Ca cũng chỉ biết im lặng.

Mấy ngày nay anh trầm mặc là vì thời hạn ba tháng sắp hết.

Anh muốn kéo dài thời gian nhưng hệ thống không cho phép.

Sau khi về nhà Từ Tường, Diệp Trường Ca ngồi trên mặt đất, ngơ ngác nhìn lên bầu trời.

"Dạo này anh sao thế?

Chẳng nói năng gì cả." Lúc này, Phùng Bảo Bảo mặc chiếc áo sườn xám giống như lúc mới gặp Diệp Trường Ca, nhưng bên dưới lại mặc quần đùi, lên tiếng hỏi.

"Không có gì đâu Bảo Bảo, dạo này anh đang suy nghĩ vài chuyện thôi." Diệp Trường Ca mỉm cười lắc đầu.

Thật ra anh muốn kéo dài thời gian cũng là vì Phùng Bảo Bảo, anh không muốn cô phải đợi trắng bảy mươi lăm năm.

Anh trở về chỉ là một cái chớp mắt, nhưng đối với Phùng Bảo Bảo lại là bảy mươi lăm năm chờ đợi.

"Anh nói dối, dạo này anh có tâm sự, cứ như sắp phải rời khỏi đây vậy." Lời của Phùng Bảo Bảo khiến tim Diệp Trường Ca đập thịch một cái.

Chắc là mấy hôm trước, tia ưu sầu và không nỡ thoáng qua trong mắt anh đã bị Phùng Bảo Bảo ghi nhớ hoàn toàn.

"Làm sao anh có thể rời đi được chứ?

Anh cũng không thể nào rời đi…" Diệp Trường Ca nói được nửa chừng thì im bặt, chỉ cúi đầu.

Trong nhà, dì Triệu vừa nấu cháo loãng vừa nói với ông Từ và Từ Tường: "Ban ngày dì Từ có nói, muốn gả A Vô cho con trai nhà họ, rồi để thằng bé Diệp cưới con gái nhà đó." "Cái gì?

Gả A Vô và thằng bé Diệp cho thằng con trai và con gái của mụ điên đó á?" "Tất nhiên là tôi từ chối rồi." Nghe lời nói kinh ngạc của

ông Từ, dì Triệu liếc ông một cái rồi nói một cách đương nhiên.

"Ồ, ồ… nhưng mà chúng ta cũng không thể giữ A Vô và thằng bé Diệp ở nhà mãi được, một đứa phải đi lấy chồng, một đứa phải cưới vợ chứ." Ông Từ nghe xong liền uống một ngụm trà, có chút lo lắng.

"Cứ như vậy đi, nhưng con trai và con gái của dì Hai Từ thì tuyệt đối không được." Dì Triệu nghiêm túc nói với ông Từ.

"Mà nói đi cũng phải nói lại, con bé đó rốt cuộc từ đâu đến, cũng sắp được ba tháng rồi, trong ba tháng chỉ thân thiết với thằng bé Diệp một chút, còn với những người khác và cả chúng ta…" "A Vô là người thế nào cũng không sao cả, đừng gả con bé đi là được!" Từ Tường đang nghỉ ngơi bỗng nhiên đứng bật dậy, nắm chặt tay, căng thẳng và nghiêm túc hét lớn.

Dì Triệu và ông Từ đều sững sờ, ngơ ngác nhìn Từ Tường.

Hồi lâu sau, dì Triệu mới nhíu mày gọi một tiếng: "Cẩu Oa Tử." "Được rồi, được rồi, vậy ngày mai tôi làm xong việc sẽ dắt thằng bé Diệp và A Vô ra ngoài dạo một vòng, tiện thể tìm giúp A Vô người nhà." "Nhưng mà, e là không tìm được đâu." Dì Triệu sờ cằm, trầm tư nói.

Lúc này, Từ Tường đứng bên cạnh ngẩng đầu rồi lại cúi đầu, ngượng ngùng nói: "Nếu… nếu không tìm được người nhà, thì nhà chúng ta cho con bé một danh phận đi." Thấy bộ dạng của Từ Tường, với tư cách là người từng trải, dì Triệu lập tức nhận ra e rằng Từ Tường đã có cảm tình với Phùng Bảo Bảo, muốn cưới cô làm vợ.

"Ha ha ha, được thôi, nếu không tìm được thì mẹ nhận con bé làm con gái nuôi, sau đó để thằng bé Diệp cưới nó làm vợ.

Dù sao chuyện này mẹ cũng đã nói với ba con hai tháng trước rồi." Dì Triệu cười gian xảo nói với Từ Tường.

Nghe dì Triệu nói vậy, Từ Tường chết lặng.

Nếu là người khác thì cậu còn dám cãi, nhưng nếu đối thủ là Diệp Trường Ca… Thôi, thà chết còn hơn.

“Được rồi, được rồi, con bé đó cũng không phải bạc bẽo gì, theo lời tôi nói lúc trước, nó chỉ thân thiết với thằng bé Diệp, còn với chúng ta…” “Nói cái gì thế.” Dì Triệu nhíu mày, vội vàng ngắt lời ông Từ. *** “Bảo Bảo, nếu một ngày nào đó anh rời đi, em có buồn không?” Diệp Trường Ca chống cằm, ánh mắt lơ đãng nhìn Phùng Bảo Bảo đang dùng cành cây vẽ bậy dưới đất.

“Buồn?

Chương 170

Buồn là gì?" Phùng Bảo Bảo cũng bị câu hỏi của Diệp Trường Ca làm cho bối rối.

Dù sao cô cũng chưa từng cảm nhận được nỗi buồn, vẫn luôn vô dục vô cầu, nên không biết buồn cũng là chuyện bình thường.

"Thôi bỏ đi, coi như anh chưa nói gì." Diệp Trường Ca cười lắc đầu.

Lúc này, từ phía sau truyền đến tiếng gọi của dì Triệu.

"A Vô, A Vô, con có thích mẹ không?

Có thích thằng bé Diệp không, có thích Cẩu Oa Tử không?" Phùng Bảo Bảo cũng bị câu hỏi của dì Triệu làm khó, ngơ ngác hỏi lại: "Thích?

Thế nào mới gọi là thích, thích, thích, thí…" Nói đến đây, Phùng Bảo Bảo đột nhiên cảm thấy một cơn đau buốt từ trong não ập đến, khiến cô đau đớn kêu lên.

"Dì Triệu, đừng hỏi những chuyện này nữa." Thấy bộ dạng đau đớn của Phùng Bảo Bảo, Diệp Trường Ca vội vàng nắm lấy tay phải của cô, trực tiếp dùng linh khí bao phủ cơ thể cô để chữa trị.

Một lúc sau, Phùng Bảo Bảo mới buông tay xuống.

"Ai, vào nhà ăn cơm thôi." Dì Triệu nhìn bộ dạng của Phùng Bảo Bảo cũng thở dài một hơi, vẫy tay gọi. *** Khi đêm đã về khuya, vạn vật tĩnh lặng, Phùng Bảo Bảo đang say ngủ bỗng lộ ra vẻ mặt đau đớn, trong vô thức không ngừng kêu đau.

Diệp Trường Ca ngủ ngay bên cạnh cũng vội vàng mở mắt, rõ ràng là bị Phùng Bảo Bảo làm cho tỉnh giấc.

“A Vô, con sao thế?” Dì Triệu vốn ngủ không sâu cũng bị Phùng Bảo Bảo đánh thức.

Vừa tỉnh lại đã thấy Phùng Bảo Bảo ôm đầu đau đớn, bà liền lo lắng hỏi.

Diệp Trường Ca gỡ tay phải đang đặt trên đầu cô xuống, rồi từ từ truyền linh khí vào cơ thể Phùng Bảo Bảo.

Phùng Bảo Bảo đang đau đớn dần dần bình tĩnh lại, hơi thở hỗn loạn cũng ổn định.

“Phù, may mà có thằng bé Diệp, không thì A Vô cứ thế này thật quá tội nghiệp.” Dì Triệu may mắn cảm thán với Diệp Trường Ca.

“Không sao đâu dì Triệu, dì cứ ngủ trước đi, con chăm sóc Bảo Bảo là được rồi.” Diệp Trường Ca vẻ mặt không quan tâm lắc đầu.

“Vậy được, con cũng ngủ sớm đi, cũng sắp ba giờ rồi.” Dì Triệu nói xong liền nằm xuống ngủ, nhưng trông có vẻ là đang ngủ, thực chất bà vẫn âm thầm theo dõi tình hình của Phùng Bảo Bảo.

“Haiz.” Diệp Trường Ca lau đi những giọt nước mắt còn vương trên mặt Phùng Bảo Bảo, trong lòng cũng thở dài một hơi.

Thật ra anh có thể chữa trị tận gốc chứng đau đầu của Phùng Bảo Bảo, nhưng linh khí căn bản không có tác dụng.

Anh đã hỏi hệ thống, nếu ở giai đoạn này chữa trị tận gốc cho Phùng Bảo Bảo, thì tất cả sức mạnh trong cơ thể cô sẽ biến mất hoàn toàn, chỉ có thể đợi tìm được thời cơ tốt mới được. *** Mười lăm ngày sau… “Ngày cuối cùng rồi sao?” Diệp Trường Ca một mình ngồi trên cây, phóng tầm mắt nhìn ngôi làng không lớn không nhỏ ở phía xa, có chút cảm thán.

“Hệ thống, thời gian của tôi còn một tiếng nữa phải không?” “Đúng vậy ký chủ, mời chuẩn bị trở về.” Nghe giọng điệu xác nhận

và kiên định của hệ thống, Diệp Trường Ca bất lực lắc đầu, sau đó quay về nhà Từ Tường lấy lại bộ quần áo của mình.

Trong nhà Từ Tường.

Diệp Trường Ca vừa mặc xong quần áo thì Từ Tường từ ngoài cửa đi vào.

Vừa vào đã kinh ngạc kêu lên: "Anh Diệp, anh định đi đâu vậy?" "Tôi à?

Có lẽ tôi phải đi rồi.

Cảm ơn sự chăm sóc của mọi người trong ba tháng qua, tôi cũng nên đi rồi." Diệp Trường Ca đóng rương hành lý lại, mỉm cười nói với Từ Tường.

"Đi?" Từ Tường kinh ngạc, anh Diệp ở đây sống không tốt sao?

Sao lại đột ngột rời đi chứ?

"Vậy nhé, đừng nói cho Bảo Bảo biết." Diệp Trường Ca xoa đầu Từ Tường, rồi tự mình đi về phía ngọn núi sau làng, lúc đi còn để lại một câu.

"Anh Diệp!" Nhìn bóng lưng rời đi của Diệp Trường Ca, Từ Tường ngẩn người.

Cậu đã quen với cuộc sống có Diệp Trường Ca và Phùng Bảo Bảo, nhưng đột nhiên Diệp Trường Ca rời đi khiến cậu vô cùng không quen.

Từ Tường muốn ngăn Diệp Trường Ca lại, nhưng qua ba tháng, cậu cũng biết anh là người nói là làm, không thể nào nói đùa được.

Chuyện đã quyết thì nhất định sẽ làm, bây giờ anh đã rời đi, không thể nào ngăn lại được.

Bầu trời xám xịt dường như cũng cảm thấy bi thương cho sự ra đi

của Diệp Trường Ca.

Chương 171

Trong vòng nửa tiếng sau khi Diệp Trường Ca rời đi, đầu làng đột nhiên vang lên vô số tiếng la hét thảm thiết.

“Hộc, hộc, hộc, không xong rồi, thổ phỉ vào làng!

Mau chạy đi, không xong rồi!” “Chúng ở gần đây thôi, mau chạy đi!” “Mẹ, mẹ ơi, mẹ ở đâu?!” “Đừng giết tôi, đừng giết tôi!” Sau khi thổ phỉ vào làng, chỉ trong mười mấy phút ngắn ngủi đã tập trung tất cả dân làng và lương thực của thôn họ Từ lại một chỗ.

“Giao hết đồ ăn và tiền bạc ra đây, tất cả giao hết ra cho tao!” Một gã béo đầu trọc cởi trần, mặt mày hung ác cầm một khẩu súng tự chế, hung hăng gầm lên với dân làng đang ngồi trên đất.

Lúc này, một tên thổ phỉ cầm đại khảm đao thấy sau lưng Từ Tường dường như đang giấu thứ gì đó, liền hung hăng quát: “Thằng nhóc, giấu cái gì đó?

Đưa ra đây cho tao.” “Dừng tay, cái đó là cho A Vô.” “Bớt lằng nhằng với tao!” Từ Tường thấy tên thổ phỉ lấy đi thứ dành cho Phùng Bảo Bảo, vội vàng giật lại, nhưng lại bị hắn ta không thương tiếc đá văng ra.

“Thằng nhóc con, còn ồn ào nữa tin tao giết mày không?” Tên thổ phỉ giơ khảm đao lên, sát khí đằng đằng nói với Từ Tường.

Từ Tường ngã trên đất, mặt đầy bất mãn.

Cậu muốn liều mạng với tên thổ phỉ nhưng biết mình căn bản không đánh lại được bọn chúng.

“Được rồi, được rồi, không cần nữa, Cẩu Oa Tử bình tĩnh lại.” Dì Triệu vội vàng vỗ lưng Từ Tường, nhẹ nhàng an ủi.

Lúc này, một giọng hát có chút lạnh lùng từ phía sau bọn thổ phỉ truyền đến.

Mặc dù giọng hát có chút lạnh lùng nhưng lại cực kỳ dễ nghe.

"Hoàng dương biển đam nhuyễn lưu lưu…" Chỉ thấy Phùng Bảo Bảo xuất hiện ở phía sau, vừa hát sơn ca vừa cầm củi đi về phía nhà Từ Tường.

Thấy Phùng Bảo Bảo đi ngang qua bọn thổ phỉ, tên cầm súng tự chế nhìn rõ mặt cô, liền lên tiếng: "Em gái đằng trước kia!" Ông Từ đang ngồi trên đất đột nhiên biến sắc, dường như đoán ra điều gì, vội vàng vẫy tay gọi nhỏ Phùng Bảo Bảo: "A Vô, mau qua đây." Nhưng đã quá muộn, một tên thổ phỉ mặc áo khoác màu xanh sẫm đi đến chỗ Phùng Bảo Bảo.

"Khoan đã em gái, lên núi với anh ăn ngon mặc đẹp đi!" Nói xong, tên thổ phỉ định nắm tay Phùng Bảo Bảo nhưng bị cô né được.

"Tôi không muốn, Trường Ca sẽ dẫn tôi đi chơi, tôi không muốn đi với anh." Phùng Bảo Bảo ôm củi, mặt vô cảm nói.

Nghe lời của Phùng Bảo Bảo, bọn thổ phỉ gần đó nhìn nhau rồi cười phá lên. *** Bên kia, chỗ Diệp Trường Ca.

"Đây cũng là việc duy nhất tôi có thể làm cho dì Triệu." Diệp Trường Ca tay cầm một thanh đường đao, dùng thân đao soi lại bộ dạng hiện tại của mình, có chút cảm thán.

Chỉ thấy bộ dạng hiện tại của Diệp Trường Ca vô cùng đáng sợ, người không biết chuyện còn tưởng anh là A Tu La từ địa ngục chui lên.

Thật ra Diệp Trường Ca đã rời khỏi thôn họ Từ trước một tiếng để tiêu diệt hết tất cả sơn tặc, thổ phỉ và cường đạo trên ngọn núi gần đó.

“Ký chủ, thôn họ Từ mà anh từng sống dường như đã gặp rắc rối, bị một đám thổ phỉ gây sự.” “Thổ phỉ gây sự, thổ phỉ vào làng?

Chẳng phải là chuyện của năm năm sau sao?

Sao lại xảy ra sau ba tháng?” Diệp Trường Ca nghe xong cũng thấy kỳ lạ, anh nhớ đây là chuyện của năm năm sau, sao đột nhiên lại xảy ra ngay lúc anh chuẩn bị rời đi chứ?

“Hiệu ứng cánh bướm.

Sau khi anh tiến vào thời đại này, cốt truyện gốc sẽ bị thay đổi bởi những hành động nhỏ vô tình của anh, vì vậy đừng đi theo cốt truyện gốc nữa.” Nghe hệ thống nói vậy, Diệp Trường Ca không nói hai lời, lập tức cầm đường đao lao thẳng về phía thôn họ Từ. *** Bên kia, thôn họ Từ.

“Hảo hán, hảo hán, xin các vị, đồ đạc cứ lấy hết đi, người thì để lại được không?” Ông Từ thấy đám thổ phỉ định đưa Phùng Bảo Bảo đi, vội vàng ôm lấy tên thổ phỉ mặc áo khoác xanh sẫm van xin.

“Cút!” Tên thổ phỉ trực tiếp dùng báng súng đập vào mặt ông Từ, một cú đập khiến ông Từ hộc máu.

“Hử?

Này, thằng đằng sau kia cầm cái gì đấy?” Tên thổ phỉ đang cưỡng ép kéo Phùng Bảo Bảo đi đột nhiên thấy một người đàn ông cúi đầu, hai tay chắp sau lưng, liền nhíu mày đi tới trước mặt người đó.

Người đàn ông cúi đầu, lắc đầu nói: “Không có gì đâu đại gia!” “Còn giả ngu với tao à?” Tên thổ phỉ bực mình, trực tiếp đá ngã người đàn ông, sau đó một vật hình cầu rơi ra đất.

“Đại gia, đừng mà, đừng lấy quả xúc cúc của tôi đi mà!

Tôi bị bệnh, không có xúc cúc là không sống được đâu.” Thấy tên

thổ phỉ nhặt quả cầu trên đất lên, người đàn ông mặt mày mếu máo ôm chân hắn khóc lóc.

"Cút ra cho tao…" Tên thổ phỉ vừa gầm lên, vừa tát cho người đàn ông một cái.

"Hửm?

Trông cũng thú vị đấy nhỉ." Sau khi tát người đàn ông một cái, tên thổ phỉ nhìn quả xúc cúc trên tay, rồi hỏi người đàn ông đang khóc lóc thảm thiết.

Chương 172

"Đại gia, tôi tên Từ Côn Thái, tôi thích hát, nhảy và đá xúc cúc…" Chưa nói xong, Từ Côn Thái lại bị tên thổ phỉ tát thêm một cái.

"Tao không hỏi tên mày, cái này là cái gì?" "Hu hu, là xúc cúc." "Được, cái này của tao rồi!" "Đại gia, tôi…" "Hử!?" Từ Côn Thái muốn lấy lại quả xúc cúc, nhưng lại bị ánh mắt hung tợn của tên thổ phỉ trừng cho im bặt.

"Được rồi, thu hoạch đầy đủ rồi, em gái đi với anh nào." Tên đầu trọc nhìn chằm chằm Phùng Bảo Bảo cười nói.

"Ầm ầm!

Tí tách." Một tiếng sấm vang lên, vô số hạt mưa rơi xuống, và càng lúc càng lớn.

"Xui xẻo thật." Tên đầu trọc thầm chửi một tiếng, rồi phấn khích hét lên với bọn thổ phỉ xung quanh.

"Không được đâu đại gia, nó là con gái tôi, không thể mang đi được!" Thấy chúng định đưa Phùng Bảo Bảo đi, ông Từ lập tức ôm lấy đùi của tên đầu trọc, khóc lớn.

"Mày muốn chết à?" Tên đầu trọc mất kiên nhẫn, chửi một tiếng rồi túm lấy đầu ông Từ, định vung khảm đao, dường như muốn một đao cắt cổ ông Từ.

Nhưng ngay lúc thanh khảm đao sắp chém vào cổ họng ông Từ, trên trời đột nhiên có một tia sét đánh tên đầu trọc thành tro bụi.

Thế nhưng ông Từ ở gần hắn nhất lại không hề hấn gì.

"Ta cứ tưởng thổ phỉ gần đây đã hết rồi, không ngờ vẫn còn sót lại hơn chục tên, thật may mắn." Một giọng nói lạnh lùng vô cùng, sát

khí đằng đằng từ phía sau bọn thổ phỉ truyền đến.

"Anh… anh Diệp." Nhìn rõ chủ nhân của giọng nói phía sau, Từ Tường có chút không thể tin nổi lẩm bẩm.

"Thằng nào đấy?" Nhìn rõ khuôn mặt của Diệp Trường Ca, bọn thổ phỉ từ tâm trạng kinh hãi biến thành khinh thường và ghen tị, ghen tị vì Diệp Trường Ca quá đẹp trai.

"Ồ, vậy sao?" Diệp Trường Ca lạnh lùng cười một tiếng, rồi từ từ cúi đầu xuống.

"Tao phải hủy dung mày, để mày cũng biến thành bộ dạng giống tao." Một tên thổ phỉ không chịu nổi, trực tiếp cầm đại khảm đao lao về phía Diệp Trường Ca.

Nhưng chưa kịp đến gần Diệp Trường Ca, đột nhiên một vệt máu từ cổ họng tên thổ phỉ đó bắn ra.

Những vệt máu này rơi xuống đất trực tiếp tạo thành một đóa hoa, nhưng nhanh chóng bị nước mưa cuốn trôi.

"Này?

Lão Lưu sao thế?" Thấy tên thổ phỉ định hủy dung Diệp Trường Ca đứng bất động, những tên đang xem kịch cũng nhận ra có điều không ổn, một tên trông có vẻ cường tráng nhíu mày hét lên.

"Bịch!" Giọng nói vừa dứt, tên thổ phỉ đó trực tiếp ngã ngửa ra sau.

Sau khi ngã xuống đất, chỉ thấy mắt hắn trợn trừng, một vết đao gọn gàng từ từ khiến đầu hắn cũng rơi xuống.

"Yên tâm, các ngươi cũng sẽ có kết cục giống hắn." Trong lúc bọn thổ phỉ đang sợ hãi, Diệp Trường Ca lộ ra một nụ cười khát máu, lạnh lùng nói.

Giọng nói vừa dứt, đầu của mấy tên thổ phỉ đứng trước nhất cũng rơi xuống đất.

“A, quỷ, mau chạy đi!” “Tôi không dám nữa, tôi không bao giờ dám làm thổ phỉ nữa!” “Mẹ ơi, cứu con, cứu con!” Thấy mấy tên thổ phỉ phía trước chết một cách quỷ dị như vậy, toàn bộ bọn thổ phỉ còn lại lập tức sụp đổ tinh thần.

Tất cả đều vứt khảm đao xuống, rồi vừa lăn vừa bò chạy về phía sau.

“Chạy?

Chạy thoát được sao?” Diệp Trường Ca nói xong, trực tiếp hóa thành một tia chớp, chưa đầy một cái chớp mắt, đầu của tất cả bọn thổ phỉ đang chạy trốn đều rơi xuống đất.

“Diệp… Diệp oa tử, là con sao?” Thấy những tên thổ phỉ bị Diệp Trường Ca giết sạch một cách quỷ dị như vậy, dì Triệu lấy hết can đảm, giọng run rẩy gọi Diệp Trường Ca.

“Là con đây dì Triệu, xin lỗi đã làm dì sợ.” Đối với dì Triệu, Diệp Trường Ca có hảo cảm, nên anh cũng lộ ra một nụ cười ôn hòa.

“Diệp… Diệp oa tử, con… con giết người.” Sau khi xác nhận là Diệp Trường Ca, nỗi sợ hãi của dì Triệu cũng tiêu tan không ít.

Bà nuốt nước bọt, kinh ngạc nói.

“Con chỉ giết lũ súc sinh thôi.

Hơn nữa, con đã giết sạch tất cả những kẻ súc sinh như thổ phỉ trong vùng núi gần đây rồi, mấy năm tới mọi người không cần phải sợ thổ phỉ nữa.” “Còn nữa, Bảo Bảo, anh có vài lời muốn nói với em.” Diệp Trường Ca nói xong, kéo tay Phùng Bảo Bảo sang một bên.

“Bảo Bảo, có lẽ anh sẽ phải rời đi một thời gian rất lâu, cái này em

cầm lấy.” Diệp Trường Ca từ trong lòng lấy ra một chiếc nhẫn được bao quanh bởi vô số phù văn khó hiểu, vừa đeo cho Phùng Bảo Bảo vừa nói.

“Anh sắp đi sao?

Anh đi bao lâu?” Nghe giọng nói bình tĩnh của Phùng Bảo Bảo, tim Diệp Trường Ca lại nhói lên.

Rất lâu, là rời đi bảy mươi lăm năm.

Chương 173

"Xin lỗi!" Nhìn vào đôi mắt bình tĩnh của Phùng Bảo Bảo, Diệp Trường Ca chỉ có thể thốt ra hai từ.

"Trong chiếc nhẫn này có vàng của anh, chắc là sau này em sẽ biết cách dùng.

Sau khi anh đi, em hãy đến thành phố, đừng ở nông thôn nữa." Diệp Trường Ca không dám nhìn vào mắt Phùng Bảo Bảo, liền quay lưng lại với cô.

"Vậy nhé, tạm biệt!" Giọng Diệp Trường Ca vừa dứt, vô số điểm sáng từ trên người anh bay ra, chưa đầy vài giây, bóng dáng của anh đã ngày càng mờ nhạt.

Đợi đến khi bóng dáng của Diệp Trường Ca hoàn toàn biến mất, vô số giọt nước mắt từ trong mắt Phùng Bảo Bảo tuôn ra.

Cô ôm lấy vạt áo trước ngực, vẻ mặt đau khổ nói: "Bây giờ em đã hiểu rồi, đây gọi là buồn, gọi là không vui, gọi là… thích." *** Hiện đại, bảy mươi lăm năm sau.

"Hệ thống, lúc đầu tôi có nên bước vào cuộc sống của cô ấy không?

Không có tôi, cô ấy vẫn sẽ vô lo vô nghĩ như trong nguyên tác, nhưng sau khi tôi bước vào, cô ấy sẽ phải đợi tôi trắng bảy mươi lăm năm." Diệp Trường Ca vẻ mặt đau khổ hỏi hệ thống.

"Ký chủ, tôi không biết anh có nên bước vào cuộc sống của cô ấy hay không, nhưng một khi đã bước vào rồi, thì anh nên chịu trách nhiệm đến cùng." "Ừ, chịu trách nhiệm đến cùng, bảy mươi lăm năm…" Diệp Trường Ca cay đắng lắc đầu, sau đó cho giải trừ trạng

thái tĩnh, rồi đi ra ngoài.

“Trường Ca, anh sao thế?” Phong Sa Yến thấy sắc mặt Diệp Trường Ca không ổn, vội vàng quan tâm hỏi.

“Không, tôi không sao.

Tôi về nghỉ ngơi đây.

À phải rồi, giúp tôi đặt một vé máy bay ngày mai, tôi muốn về Kinh đô.” Diệp Trường Ca cay đắng lắc đầu.

“Trường Ca rốt cuộc bị làm sao vậy, đi vệ sinh một lát mà công phu biến thành thế này.” Lý Tuyết cũng lo lắng nhìn bóng lưng Diệp Trường Ca rời đi, nói nhỏ.

“Tôi không biết Trường Ca bị làm sao, nhưng tôi biết tôi sắp được ở riêng với Trường Ca rồi.

Tiểu cảnh sát à, cô cứ ở lại Thượng Hải làm tiểu thư đi nhé, ha ha ha.” Nghe lời khoe khoang của Phong Sa Yến, Lý Tuyết tức đến đỏ mặt, hét lớn: “Phong Sa Yến, đừng tưởng cô đi Thượng Hải thì tôi không đi, tôi cũng phải đi, hừ.” *** Bên kia, Kinh đô.

Một cô gái lôi thôi lếch thếch nhưng lại có dung mạo tuyệt mỹ đang không ngừng nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn đầy phù văn khó hiểu trên ngón áp út tay phải.

“Bảo…” “Đừng gọi tôi là Bảo Bảo, gọi A Vô là được rồi.” Một thanh niên mặc vest, đeo kính cũng bị lời nói của cô gái chặn họng.

Nhưng nghĩ đến lời dặn dò, anh ta cũng đành bất lực nói: “A Vô, có nhiệm vụ rồi, chúng ta phải đến một vùng nông thôn.” “Nông thôn à, tôi biết rồi, Từ Tam.” Nghe đến hai từ “nông thôn”, trong mắt Phùng Bảo Bảo thoáng qua một tia hồi ức, nhưng rồi nhanh chóng biến mất, cô mặt vô cảm nói.

“A Vô, có phải cô đang nghĩ đến người đã bỏ rơi cô bảy mươi lăm năm trước không?” Giọng nói vừa dứt, khuôn mặt vốn vô cảm của Phùng Bảo Bảo đột nhiên phủ một lớp sương lạnh.

Cô tay cầm một con dao kề vào cổ Từ Tam, lạnh lùng nói: “Anh ấy không bỏ rơi tôi, anh ấy… chỉ là đang đợi tôi thôi.” “Được, được, cô đang đợi anh ta, có thể bỏ dao xuống được không?” Từ Tam bất lực nói.

Cũng chỉ khi nhắc đến người đó, Phùng Bảo Bảo mới có biến động tình cảm lớn như vậy, còn bất cứ chuyện gì khác, cô đều mặt vô cảm, không hề có biến động tình cảm. *** Trên máy bay đến Kinh đô.

Hạo Thiên Chân thấy Diệp Trường Ca ở bên cạnh cứ chống cằm, mặt vô cảm, im lặng không nói gì, liền có chút kỳ lạ.

“Anh Diệp rốt cuộc bị làm sao vậy?

Cả buổi sáng không nói gì.

Mặc dù bình thường anh cũng không thích nói chuyện nhưng ít nhất cũng nói vài câu, còn bây giờ thì một câu cũng không.” “Trường Ca, anh sao thế?

Tối qua vẫn bình thường mà.” Phong Sa Yến đi cùng Diệp Trường Ca cũng lo lắng nói.

“Không, tôi không sao, chỉ là đang suy nghĩ một vài chuyện thôi.” Diệp Trường Ca lắc đầu tỏ ý không có gì.

“Ai.” Nhìn bộ dạng của Diệp Trường Ca, Phong Sa Yến và mọi người đều biết anh chắc chắn có tâm sự, nhưng không chịu nói ra thôi.

“Phải chi có Lý Tuyết ở đây thì tốt rồi, ít nhất có thể chọc Trường Ca cười.” Tối qua Lý Tuyết không đặt vé máy bay cùng Phong Sa Yến mà quay về thu dọn hành lý, ngày mốt hoặc hôm nay sẽ đến Kinh đô,

chỉ là sẽ muộn hơn một chút thôi.

Buổi chiều, khoảng một giờ, Diệp Trường Ca cũng xuống máy bay.

“Vậy nhé, anh Diệp, em về nhà họ Ngô trước đây.

Lần này lại không tìm được tin tức gì của chú Ba, về nhà em phải nghiên cứu kỹ bản đồ ngôi mộ mà chú Ba đã đến.” Hạo Thiên Chân đeo một chiếc ba lô, vẫy tay chào Diệp Trường Ca, lúc nhắc đến chú Ba, mặt cậu cũng lộ vẻ bất lực.

“Vậy, Trường Ca, em cũng phải về Thiên Hạ Hội rồi, giữ liên lạc qua điện thoại nhé.” Phong Sa Yến nói xong liền rời đi một cách phóng khoáng.

“Mình cũng nên về thôi, về rồi nhờ A Ngưng điều tra về cái công ty Na Đô Thông đó.” Nghĩ đến việc Phùng Bảo Bảo rất có khả năng ở Na Đô Thông, Diệp Trường Ca lại thấy chột dạ.

Anh quay về chỉ trong nháy mắt, nhưng người ta lại phải đợi bảy mươi lăm năm mới gặp lại.

Chương 174

*** “Ai đấy?” “Trường Ca, anh về rồi.” A Ngưng đang rửa bát trong nhà nghe thấy tiếng gõ cửa, vội vàng mở cửa ra, nhìn thấy Diệp Trường Ca, sắc mặt đột nhiên vui mừng.

“Anh về rồi.” Diệp Trường Ca nói.

“Ai vậy?

Chị A Ngưng… A!

Thiếu gia về rồi.” “Mọi người không sao chứ?” Diệp Trường Ca hỏi.

“Chúng em thật sự rất nhớ thiếu gia.” Thanh Thanh Mạn nói. *** Chiều, năm giờ rưỡi.

Diệp Trường Ca nhìn tòa nhà cao chọc trời, nhún vai nói: “Xem ra thằng nhóc Từ Tường và nhà nước quan hệ cũng không tồi.” “Thưa ngài, xin hỏi ngài tìm ai?” Lúc này, một bảo vệ đưa tay ra chặn Diệp Trường Ca lại.

“Tôi?

Tôi…” Diệp Trường Ca đang nói, đột nhiên một cô gái đội mũ lưỡi trai màu nâu, mặc áo khoác và quần màu nâu xuất hiện ở không xa.

Cô gái dường như cũng cảm nhận được ánh mắt đang nhìn mình, liền quay đầu sang trái.

“Lâu rồi không gặp, Bảo Bảo.” Nghe thấy giọng nói quen thuộc, bóng dáng quen thuộc, khuôn mặt quen thuộc, Phùng Bảo Bảo lập tức chạy tới ôm chầm lấy Diệp Trường Ca.

“Bảo Bảo?” Từ Tam ở bên cạnh ngớ người.

Phùng Bảo Bảo đột nhiên ôm một người lạ, tuy người lạ này rất đẹp trai, nhưng cũng không đủ để khiến Phùng Bảo Bảo mất kiểm soát như vậy.

“Xin lỗi, đã để em phải đợi bảy mươi lăm năm.” Diệp Trường Ca nói nhỏ.

“Không sao, Diệp oa tử, không đợi lâu lắm đâu.” Phùng Bảo Bảo cũng dùng giọng Tứ Xuyên quen thuộc nói.

Nhưng từng hàng nước mắt đã làm ướt áo trong của Diệp Trường Ca.

“Thưa ngài?

Xin hỏi ngài là…?” Từ Tam có chỉ số IQ cao dường như đã đoán ra điều gì, có chút do dự tiến lên hỏi Diệp Trường Ca.

“Tôi à?

Tôi tên Diệp Trường Ca.

Cậu là con trai của Từ Tường phải không?” Nghe lời của Diệp Trường Ca, sắc mặt Từ Tam lập tức thay đổi, vội vàng cung kính nói: “Mời ngài vào trong nói chuyện.” Diệp Trường Ca cũng nể mặt Từ Tam, đi theo anh ta vào thang máy.

“Tiên sinh, tôi nên gọi ngài là Phát Khâu Trung Lang Tướng Diệp Trường Ca… hay là bá phụ.” Trong thang máy im lặng một lúc, Từ Tam là người đầu tiên lên tiếng.

“Cậu gọi tôi thế nào cũng được.

Lần này tôi đến chỉ để đón Bảo Bảo về thôi, tôi đã để cô ấy đợi quá lâu rồi.” Nghe lời của Diệp Trường Ca, Từ Tam hít sâu một hơi nói: “Vậy con gọi ngài là bá phụ.

Bá phụ, con xin hỏi, bảy mươi lăm năm trước cha con đột nhiên biến mất, để cho Bảo… A Vô phải đợi bảy mươi lăm năm.

Bảy mươi lăm năm trước, tại sao ngài lại đột ngột rời đi?" "Haiz, bảy mươi lăm năm trước ta bất đắc dĩ phải rời đi.

Ta muốn ở lại nhưng lại bắt buộc phải rời khỏi bên cạnh cô ấy." Diệp Trường Ca cũng không để ý đến cách xưng hô của Từ Tam, chỉ thở dài một hơi.

Anh muốn ở lại thời gian đó nhưng hệ thống không cho phép, muốn đưa Phùng Bảo Bảo của thời gian đó đi, hệ thống cũng không cho.

"Bất đắc dĩ phải rời đi?" Nghe ngữ khí và sắc mặt của Diệp Trường Ca, Từ Tam cũng nghe ra và nhìn ra được lời của anh không phải là giả. *** Sau khi trò chuyện với Từ Tam được gần một tiếng đồng hồ, điện thoại của Diệp Trường Ca đột nhiên vang lên.

"A Ngưng?" Thấy người gọi đến là A Ngưng, Diệp Trường Ca có chút kỳ lạ lẩm bẩm.

Giờ này A Ngưng gọi làm gì?

Không phải đã nói không về ăn cơm sao?

"Trường Ca, mau về đi, nhà chúng ta bị một đám trông giống như zombie tấn công rồi." Trong điện thoại cũng truyền ra vô số tiếng nổ, cùng với giọng nói vội vã của A Ngưng.

Nghe lời của A Ngưng, ánh mắt Diệp Trường Ca lập tức lạnh đi, vội vàng nói với Từ Tam: "Tôi phải về nhà một chuyến, có thời gian sẽ nói chuyện sau.

Bảo Bảo tôi đưa đi đây." Giọng nói vừa dứt, Diệp Trường Ca trực tiếp ôm Phùng Bảo Bảo bay ra ngoài cửa sổ, kéo theo một vệt sét lao nhanh về phía nhà mình.

Chương 175

"Trời đất ơi, cửa sổ của tôi!" Từ Tam còn chưa kịp kinh ngạc vì Diệp Trường Ca biết bay đã mặt mày đau khổ ngửa mặt lên trời gào thét.

Trước mặt người ngoài thì phong quang, nhưng người thật sự biết tình hình đều biết Từ Tam nghèo rớt mồng tơi.

"Diệp oa tử, nhà anh xảy ra chuyện gì vậy?" Mặc dù qua bảy mươi lăm năm, Phùng Bảo Bảo đã khôi phục lại một chút tình cảm nhưng bình thường vẫn là một người "ba không" (không cảm xúc, không biểu cảm, không nói chuyện), đối với người ngoài là "ba không", đối với Diệp Trường Ca cũng là "ba không".

Cũng chỉ khi thật sự vui vẻ hoặc đau lòng, biểu cảm của cô mới thay đổi.

"Ừm, nhà anh bị một đám trông giống như zombie tấn công." "Zombie?" "Chắc là cương thi, tối qua tôi cũng gặp cương thi." "Cương thi?" Nghe Phùng Bảo Bảo nói vậy, Diệp Trường Ca nhíu mày.

Anh nhớ trong tình tiết mở đầu của "Nhất Nhân Chi Hạ", Phùng Bảo Bảo đến nông thôn tìm mộ của Trương Tích Lâm, kết quả gặp được người điều khiển cương thi Tương Tây là Liễu Nghiên Nghiên.

"Chẳng lẽ, cốt truyện đã bắt đầu rồi." Diệp Trường Ca khẽ nheo mắt, thầm nghĩ. *** Bên kia, chỗ của A Ngưng.

Thanh Thanh Mạn tiện tay bẻ gãy cổ một con cương thi, rồi có chút lo lắng hét lên với A Ngưng: "Chị A Ngưng, thiếu gia bao giờ mới về, lũ zombie này càng lúc càng đông rồi." "Chị cũng không biết, nhưng chị tin Trường Ca chắc chắn sẽ sớm quay về." A Ngưng cũng

dùng một ngọn lửa thiêu chết mười mấy con cương thi, giọng nói cũng căng thẳng.

Phải biết rằng sử dụng sức mạnh của Băng Diễm Huyết Vũ Điệp rất tốn thể lực.

Trước đó A Ngưng và Diệp Trường Ca đã đại chiến một trận, bây giờ đột nhiên lại có cương thi tấn công, thể lực vốn không nhiều cũng nhanh chóng sụt giảm.

Đột nhiên, những con cương thi đang bò ra từ mặt đất bỗng khựng lại, rồi vội vàng bò xuống dưới.

"Dám nhân lúc ta không có nhà mà tấn công nhà của ta, tìm chết." Một giọng nói lạnh lùng đến cực điểm từ trên trời truyền xuống.

Giọng nói vừa dứt, vô số tia sét từ trên trời giáng xuống, trực tiếp tiêu diệt sạch sẽ những con cương thi trên mặt đất và đang bò xuống dưới.

"Trường Ca, … ặc, vị này là?" A Ngưng vốn đang vui mừng gọi Diệp Trường Ca, nhưng lại thấy Phùng Bảo Bảo trong lòng anh, liền có chút ngượng ngùng hỏi.

"Cô ấy tên Phùng Bảo Bảo.

A Ngưng và Thanh Thanh Mạn chăm sóc cô ấy trước nhé, anh đi bắt con chuột nhắt đang lẩn trốn kia ra đây." Diệp Trường Ca đặt Phùng Bảo Bảo xuống, để lại một câu rồi bay về phía đông nam.

"Được…" "Chào em." Nhìn khuôn mặt "ba không" của Phùng Bảo Bảo, A Ngưng và Thanh Thanh Mạn cũng biết cô em gái này không dễ hòa đồng.

"Không phải là Liễu Nghiên Nghiên sao?" Nhìn bóng dáng đang chạy trốn phía trước, Diệp Trường Ca lộ ra ánh mắt kỳ lạ.

Anh cứ tưởng là Liễu Nghiên Nghiên tấn công nhà mình, không ngờ lại là một người điều khiển cương thi Tương Tây khác, một gã đàn ông thô kệch.

Diệp Trường Ca sau đó dùng một tia sét đánh trúng tên người điều khiển cương thi Tương Tây đó, rồi từ từ hạ xuống trước mặt hắn.

"Không cần giả chết, một đòn tùy tay của ta không giết chết ngươi được đâu." Nhìn tên người điều khiển cương thi Tương Tây đang giả chết trước mặt, Diệp Trường Ca lộ ra ánh mắt khinh thường.

Mặc dù Diệp Trường Ca nói không giết hắn, nhưng tên người điều khiển cương thi Tương Tây vẫn giả chết, sợ đối phương giở trò.

"Xem ra, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ." "Ấy ấy, đừng giết tôi, đừng giết tôi!

Diệp đại gia, tôi chỉ đến thăm dò thôi, người bảo tôi đến thăm dò đều là do gia tộc bảo tôi làm." Tên người điều khiển cương thi Tương Tây đang giả chết cảm nhận được sát ý của Diệp Trường Ca, cũng không dám giả chết nữa, vội vàng giơ tay vẫy vẫy.

"Hừ, không giả chết nữa à." Diệp Trường Ca cũng thu lại sát ý của mình, hừ lạnh một tiếng.

"Hì hì, không giả chết nữa.

Diệp đại gia, tôi chỉ phụng mệnh đến thăm dò một chút thôi ạ." Tên người điều khiển cương thi Tương Tây nhe hàm răng vàng khè, cười nói.

"Tên gì?" "Liễu Đại Thạch.

Diệp đại gia chiêu mộ tôi đi, tôi…" Bị hỏi tên, tên người điều khiển cương thi Tương Tây cứ tưởng Diệp Trường Ca muốn chiêu mộ mình.

Vừa dương dương đắc ý chưa nói xong, Diệp Trường Ca đã trực tiếp dùng một tia sét đánh hắn thành tro bụi.

“Chiêu mộ?

Ngươi chỉ là một người chết kể từ khi tấn công nhà ta rồi.” Diệp Trường Ca có chút ghét bỏ phủi tay, lạnh lùng nói.

“Mà thôi, đám người điều khiển cương thi ở Tương Tây cũng nên chỉnh đốn lại rồi, lại dám phái một con mèo con chó con đến thăm dò ta.” Thật ra Diệp Trường Ca không biết, “con mèo con chó con” trong lời nói của anh ở trong gia tộc cũng thuộc hàng có số má, chẳng qua là đối phương quá mạnh, nên mới lầm tưởng hắn là mèo con chó con. *** Bên kia, Tương Tây.

Mấy lão già trông có vẻ đáng sợ đang ngủ trên quan tài của mình, đột nhiên mấy lão già đó đồng loạt mở mắt.

“Mệnh bài của Liễu Đại Thạch vỡ rồi, xem ra không ngoài dự đoán, Diệp Trường Ca đó thật sự rất mạnh.” Lão nhân trong chiếc quan tài đầu tiên u u nói.

Chương 176

"Không sao, Liễu Đại Thạch chẳng qua chỉ là một con tốt thôi, những con cờ tiếp theo của chúng ta nếu cân nhắc kỹ lưỡng là được." "Đúng vậy, tiếp tục ngủ say đi." "Haiz, một chút linh khí trời đất ít ỏi này để nuôi dưỡng mấy con thi vương thật quá khó." "Ha ha, theo điều tra, Diệp Trường Ca đó có thể…" Mấy người trong những chiếc quan tài còn lại cũng bàn tán xôn xao. *** "Trường Ca, anh về rồi, không sao chứ?" A Ngưng và hai người khác vẫn luôn đợi ở bên ngoài, thấy Diệp Trường Ca quay về, A Ngưng vội vàng hỏi.

"Anh thì không sao, kẻ tấn công là người điều khiển cương thi Tương Tây." Diệp Trường Ca lắc đầu.

"Người điều khiển cương thi Tương Tây?

Chẳng phải bọn họ ở Tương Tây sao?

Sao lại chạy đến Kinh đô?" Thanh Thanh Mạn cũng kỳ lạ nói.

Phải biết Tương Tây cách Kinh đô không chỉ có một đoạn đường dài mà còn có hai thành phố lớn ngăn cách, người điều khiển cương thi Tương Tây chạy xa như vậy chỉ để chuyên môn tấn công sao?

"Thôi, đừng quan tâm đến những chuyện này nữa.

Chúng ta về ăn cơm trước đi, những cái hố này ngày mai anh sẽ gọi điện cho Hạo Thiên Chân, bảo nó gọi người đến lấp lại." Diệp Trường Ca cũng lười quan tâm đến những chuyện này nữa. *** Một tiếng chuông điện thoại phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng.

"Reng, reng." Diệp Trường Ca theo phản xạ sờ vào điện thoại của mình, nhưng sờ một cái mới biết không phải điện thoại đó phát ra tiếng.

“Hửm?

Từ Tam?

Là điện thoại của Bảo Bảo à?” Diệp Trường Ca lại sờ đến một chiếc điện thoại khác trên bệ cửa sổ, phát hiện người gọi là Từ Tam, bên trong có danh bạ của Phùng Bảo Bảo.

Phùng Bảo Bảo nhìn chiếc điện thoại trên tay Diệp Trường Ca nói: “Phiền thật, không biết thằng nhóc Từ Tam đó sáng sớm gọi cho tôi làm gì?” Sau khi xác nhận là điện thoại của Phùng Bảo Bảo, Diệp Trường Ca cũng nghe máy.

“Alo, Từ Tam, gọi điện có việc gì?” “Ặc, bá phụ?

À, con tìm Bảo Bảo.

Con đã xác nhận Trương Sở Lam là người sử dụng lôi pháp tối qua.

Con muốn nhờ Bảo Bảo đến trường đại học thăm dò Trương Sở Lam một chút.” Từ Tam ở đầu dây bên kia nghe thấy giọng Diệp Trường Ca thì sững sờ một lúc rồi vội vàng nói.

“Vậy à, được thôi.

Tiện thể làm cho tôi một cái chứng minh thư, tôi đi cùng Bảo Bảo.” Diệp Trường Ca nhướng mày, xoa đầu Phùng Bảo Bảo rồi nhếch mép nói.

“Bá phụ cũng muốn đi sao?” “Không được à?” “Ặc, không thành vấn đề.

À, gia phụ muốn gặp ngài, chỉ là sức khỏe…” “Không vấn đề gì, qua một thời gian nữa tôi sẽ đến gặp Từ Tường.

Cúp máy đây.” Diệp Trường Ca nói xong liền trực tiếp cúp máy. *** Sáng, mười giờ.

Diệp Trường Ca và Phùng Bảo Bảo lấy chứng minh thư do Từ Tam gửi đến rồi đi thẳng đến trường đại học của Trương Sở Lam.

"Bảo Bảo, anh không biết bảy mươi lăm năm qua em đã làm gì?" Trên đường đi, Diệp Trường Ca quan tâm hỏi Phùng Bảo Bảo.

Anh muốn biết trong bảy mươi lăm năm anh không có ở đó, Phùng Bảo Bảo đã làm gì.

"Nhìn nhẫn, ngẩn người." Phùng Bảo Bảo liếc nhìn chiếc nhẫn trên tay phải, rồi bình tĩnh nói.

"Nhìn nhẫn ngẩn người…" Tim Diệp Trường Ca lại nhói lên, trong bảy mươi lăm năm anh không có ở đó, Phùng Bảo Bảo vẫn luôn nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn.

"Ai, xin lỗi em, Bảo Bảo." Diệp Trường Ca có ngàn vạn lời muốn nói nhưng chỉ tóm gọn lại thành một câu.

"Không sao, em không trách anh." Phùng Bảo Bảo bình tĩnh nói.

Cứ như vậy, Diệp Trường Ca và Phùng Bảo Bảo, cặp đôi này đã thu hút vô số ánh nhìn của mọi người trên phố.

Dáng vẻ cao ráo, đẹp trai của Diệp Trường Ca đã thu hút tất cả phụ nữ trên phố.

Phùng Bảo Bảo tuy trông lôi thôi nhưng dung mạo tuyệt mỹ khiến vẻ ngoài lôi thôi đó cũng trở nên thuận mắt, thậm chí là ưa nhìn.

Tại một trường đại học, một thanh niên thanh tú với mái tóc kiểu quả dứa đang gọi điện, giọng điệu thiếu kiên nhẫn: "Chú Tống, đừng hỏi cháu nữa, cháu thật sự không biết gì cả.

Cháu phải về trường rồi, cháu đã nói rồi, có lẽ cháu biết ai đã đào mộ ông nội cháu, cháu có manh mối rồi!

Chương 177

Chú đừng hỏi cháu nữa.” “Không phải sao?

Bao nhiêu năm rồi, ông già chú làm được gì!

Ông nội cháu chết thế nào, ba cháu đi đâu rồi, bao nhiêu năm nay chú điều tra ra được gì chưa?

Thôi thôi, sau này cháu cũng không làm phiền chú nữa.” “Trông cậy vào chú à, cháu thấy chú cũng chẳng điều tra ra được gì đâu.” Nói xong, thanh niên trực tiếp cúp máy, sau đó mở album ảnh ra, đồng thời lẩm bẩm: “Công chức nhà nước.” Nhìn cô gái có dung mạo tuyệt mỹ trong ảnh, thanh niên lại nghĩ đến đám cương thi tối qua, rồi người sử dụng lôi pháp, ánh mắt cũng trở nên ảm đạm.

“Thôi thôi, quên hết tất cả đi, học hành cho giỏi, thành danh, kiếm nhiều tiền.” Sau khi xóa ảnh của cô gái, thanh niên vỗ hai tay vào má mình, tự nhủ.

Đột nhiên, thanh niên dừng lại, đầu có chút cứng đờ nhìn sang bên phải.

Chỉ thấy bên phải không xa có hai người, một nam một nữ.

Người nam đẹp trai đến mức cậu ta cũng phải tự ti, còn người nữ thì có một khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành.

Nhưng khi nhìn rõ mặt nghiêng của cô gái đang được người đàn ông ôm, đồng tử của thanh niên co lại, đồng thời cũng sợ hãi ngã ngửa ra sau.

Một nam một nữ đó chính là Diệp Trường Ca và Phùng Bảo Bảo.

Phùng Bảo Bảo nghe thấy lời nói kinh ngạc của thanh niên, cũng bình tĩnh quay đầu nhìn chằm chằm vào cậu ta, còn Diệp Trường Ca

thì cười như không cười nhìn cậu. *** “Huyền học, còn được gọi là Tân Đạo gia, là sự nghiên cứu và giải thích về Lão Tử, Trang Tử, Chu Dịch, ra đời vào thời Ngụy Tấn.

Huyền học là học thuyết nổi bật của thời Ngụy Tấn.” “Giữa thời Tống và trung diệp xuất hiện một trào lưu sùng bái tư tưởng Lão Trang, cũng có thể coi là một hình thức biểu hiện mới của huyết mạch Đạo gia, do đó còn có tên gọi là Tân Đạo gia, thời gian kéo dài của trào lưu tư tưởng này…” Trương Sở Lam ngồi phía sau không nhịn được liếc nhìn Phùng Bảo Bảo một cái, phiền não gãi đầu.

Nếu là bình thường, cậu ta sẽ nghiêm túc nghe giảng, nhưng bây giờ làm gì có tâm tư nghe giảng chứ.

“Từ cuối thời Hán Mạt, đến trung diệp thời Tống kết thúc, Huyền học thời Ngụy Tấn thay thế cho tư tưởng Kinh học Lưỡng Hán trở thành chủ lưu.

Huyền học tức là học thuyết huyền diệu…” Cuối cùng, Trương Sở Lam không chịu nổi nữa.

Chỉ thấy cậu ta lau mồ hôi lạnh trên đầu, nghiêng người sang phải, nói nhỏ: “Này, rốt cuộc cô muốn làm gì?” Tuy Trương Sở Lam chưa gặp Diệp Trường Ca, nhưng chắc chắn họ là một phe.

“Có chuyện gì, tan học rồi nói.” Chưa đợi Phùng Bảo Bảo mở miệng, ánh mắt Diệp Trường Ca đã lóe lên sát khí, lạnh lùng nói.

“Ặc…” Trương Sở Lam nào đã từng thấy ánh mắt mang sát ý như vậy, lập tức sợ đến toát mồ hôi lạnh, một câu cũng không dám nói, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, chỉ dám hít vào từng hơi nhỏ. *** Phía sau trường học.

“Tôi nói cho cô biết, chuyện người phụ nữ này làm ở mộ tổ nhà tôi, tôi không nói với ai cả, bức ảnh đó tôi cũng đã xóa rồi.

Tôi không muốn gây rắc rối, cô hiểu không?" "Nhưng nếu cô còn làm phiền tôi nữa, tôi thật sự sẽ báo cảnh sát đấy." Trương Sở Lam hiếm khi lộ ra vẻ mặt hung ác nói với Phùng Bảo Bảo.

Còn về Diệp Trường Ca, cậu ta không dám dùng vẻ mặt này đối với anh, dù sao ánh mắt mang sát ý trong lớp học vẫn khiến cậu ta nhớ như in.

"Ồ, muốn làm gì thì làm đi, sao cứ theo tôi mãi vậy." "Cô… rốt cuộc cô là người thế nào vậy!" Nghe vẻ mặt bình tĩnh và lời nói thờ ơ của Phùng Bảo Bảo, Trương Sở Lam lập tức nổi giận đùng đùng, nắm chặt tay, giọng nói như bị táo bón.

"À!

Chờ chút, thân phận mới của tôi và Trường Ca, tôi còn chưa nhớ rõ nữa.

Tôi tên Từ Bảo Bảo, Trường Ca tên Diệp Trường Ca, tôi và Trường Ca là du học sinh trao đổi từ Đài Loan…" "Ba tôi mới mở một công ty đồ dùng gia đình ở đại lục, chuyên… rồi Trường Ca là vị hôn phu của tôi.

Cuối cùng mẹ tôi… ừm, mẹ tôi không có ghi." "Quê quán của tôi ở… ở Đài Loan, à không đúng, ở… chờ chút, tôi tìm xem." Phùng Bảo Bảo sờ cằm, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nhìn tờ giấy nhỏ trên tay, đọc từng chữ một.

Trương Sở Lam ở đối diện tức đến mức mặt co giật liên hồi, hận rèn sắt không thành thép: "Trời ạ, cô… cô nói một miệng toàn tiếng Tứ Xuyên, rõ ràng là đang nói dối rồi còn gì." Cuối cùng Trương Sở Lam cũng không nhịn được nữa mà bùng nổ, mặt mày dữ tợn gầm lên: "Tôi không quan tâm cô là ai, quê quán ở đâu, tóm lại, có thể đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa được không, đại gia ơi!

Đừng tưởng tôi thật sự dễ bắt nạt như vậy.” Sau khi gầm lên, Trương Sở Lam cũng thở hổn hển, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy vô cùng thoải mái, dễ chịu.

“Ừm, chắc là không được.

Trường Ca nói, tôi không phải là người thu nhận nô lệ, mọi chuyện đều do tôi toàn quyền sắp xếp.” “À, tôi toàn quyền phụ trách.” Nhìn hai người trước mặt, Trương Sở Lam mặt mày đen kịt, co giật khóe miệng châm chọc: “Mẹ kiếp, coi tôi không tồn tại à.

Khoe ân ái chết sớm đấy, hai người không coi tôi ra gì cả, hai người cứ đợi đấy cho tôi.” “Ừm, nếu đã như vậy, từ hôm nay trở đi, ngươi, Trương Sở Lam sẽ là nô lệ của ta và Trường Ca…” Sau khi xác nhận hai người họ toàn quyền phụ trách, Phùng Bảo Bảo chỉ vào Trương Sở Lam, nghiêm túc nói.

“Ặc!!!

Em gái ơi!” Trương Sở Lam bị lời nói của Phùng Bảo Bảo dọa cho trợn tròn mắt, môi trề ra trước, khuôn mặt vốn thanh tú lập tức trở nên xấu xí gấp trăm lần.

“Đợi đấy, tôi báo cảnh sát ngay bây giờ, tôi không tin không trị được hai người.” “Báo cảnh sát?

Khoan đã.

Chương 178

So với việc báo cảnh sát, có một chuyện quan trọng hơn cần làm trước.

Tối qua cậu thoát khỏi tay bọn hoạt thi, chắc là đã sử dụng năng lực đặc biệt phải không?

Mau thi triển những năng lực đó ra đi, nhanh lên!" Trương Sở Lam đang tức giận sắp bùng nổ lập tức bị lời nói của Phùng Bảo Bảo dập tắt lửa giận, cậu ta kỳ lạ nhìn cô.

"Hửm?

Giả ngu à?

Vô ích thôi, cậu vẫn luôn có năng lực đặc biệt rất mạnh, lần đầu tiên tôi tấn công cậu đã phát hiện ra rồi." "Sở dĩ hôm qua tôi muốn chôn sống cậu là để xem cậu định giả vờ đến khi nào mới bộc phát." Diệp Trường Ca ở bên cạnh cũng kỳ lạ liếc nhìn Phùng Bảo Bảo đang lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

Phùng Bảo Bảo trước đây không biết gì, bây giờ lại biết dùng trí thông minh rồi à.

"Rốt cuộc cô đang nói gì vậy?" Trương Sở Lam vẫn nhớ lời ông nội, nên bây giờ giả ngu giả ngơ.

"Hử?

Còn muốn giả vờ à?" Phùng Bảo Bảo cũng không thấy lạ, dù sao đã giả vờ hai mươi mấy năm, giả vờ thêm chút nữa cũng đúng.

Thế nên chỉ thấy tay phải cô rung lên, một thanh thái đao đột nhiên xuất hiện trên tay phải, rồi chém thẳng về phía Trương Sở Lam. 'Là chiếc nhẫn mình tặng sao?' Với thị lực siêu cường, Diệp Trường Ca

cũng thấy được ngón áp út tay phải của Phùng Bảo Bảo vừa lóe lên một vầng sáng.

Phản ứng khi vầng sáng xuất hiện không phải là giả vờ lấy đồ, mà là lấy đồ thật.

Vầng sáng vừa rồi rõ ràng là Phùng Bảo Bảo đã lấy thái đao từ trong nhẫn ra.

Phùng Bảo Bảo không định giết Trương Sở Lam, chỉ trong nháy mắt đã kề thái đao vào cổ cậu ta, giọng nói cũng lạnh lùng lạ thường: "Nếu cậu không nghe lời, vậy thì tôi sẽ giết cậu." Trương Sở Lam nhìn thanh thái đao sắc bén kề cổ, cũng tức đến toàn thân run rẩy, nghiến răng nói: "Hai người, cả cô và bạn trai cô đều là một lũ điên." Nghe Trương Sở Lam nói Diệp Trường Ca cũng là kẻ điên, trong mắt Phùng Bảo Bảo hiện lên sát khí nồng đậm.

Nói cô là kẻ điên, mụ điên cũng được, nhưng nói đến Trường Ca thì chỉ có con đường chết.

Nhưng chưa đợi Phùng Bảo Bảo ra tay, chỉ thấy Trương Sở Lam nhảy lùi một bước, trong nháy mắt đã nhảy xa hơn mười mét.

Nếu bạn học của cậu ta thấy được, chắc sẽ kinh ngạc đến chết.

Phải biết rằng Trương Sở Lam ở trong lớp bất kể học tập hay thể dục đều bình bình không có gì nổi bật.

"Chỉ có vậy thôi thì sẽ chết đấy." Phùng Bảo Bảo cũng không quan tâm đến nhiệm vụ nữa, sát khí trên người càng lúc càng nồng đậm, trong nháy mắt lao về phía Trương Sở Lam.

Trương Sở Lam đang quỳ một gối trên đất, cúi đầu dường như đang làm gì đó.

Đột nhiên, Phùng Bảo Bảo vốn định chém Trương Sở Lam, đồng tử bỗng co lại, trực tiếp nhân lúc không khí không chú ý mà ngã ngửa

ra sau.

“Ông nội, không thể sử dụng công phu trước mặt người thường.

Nhưng cô ta và tên Trường Ca đó trông không giống người thường.

Thiên địa huyền tông, vạn khí bản căn.

Quảng tu hạo kiếp, chứng ngã thần thông.” Vô số kim quang bao bọc toàn thân Trương Sở Lam.

“Ồ, vậy sao?” Thấy Trương Sở Lam sử dụng Kim Quang Chú, biểu cảm của Phùng Bảo Bảo không hề thay đổi, chỉ điều chỉnh cơ thể rồi lao thẳng về phía cậu ta. ‘Luồng khí vừa rồi là khí thể nguyên lưu sao, không ngờ khí tức của khí thể nguyên lưu lại xuất hiện một tia.’ Nhìn hai người đang đánh nhau, Diệp Trường Ca thì trong mắt lóe lên ánh nhìn hứng thú.

Thật ra trước đó khi Phùng Bảo Bảo định chém Trương Sở Lam, khí tức của khí thể nguyên lưu đã được sử dụng một tia, mới khiến Phùng Bảo Bảo lùi lại.

“Ông nội, bây giờ con đã hiểu rồi.

Hồi nhỏ ông dạy con công pháp là để đối phó với những dị loại trước mắt này.” Trương Sở Lam nhìn Phùng Bảo Bảo đang tấn công mình, trong lòng cũng bừng tỉnh ngộ.

“Cậu nghĩ rằng, tôi không phá được kim quang của cậu sao?” Phùng Bảo Bảo nhìn thanh thái đao bị chặn lại, nhảy lùi về sau, vẻ mặt bình thản nói với Trương Sở Lam.

Phải biết rằng bảy mươi lăm năm trước, Diệp Trường Ca đã dùng linh khí phá vỡ đạo kim quang này một cách vô cùng dễ dàng.

Trương Sở Lam tuy nghe lời của Phùng Bảo Bảo nhưng căn bản

không tin, lóe người một cái đã xuất hiện trước mặt cô, đồng thời cũng vung quyền đấm về phía Phùng Bảo Bảo.

Nhưng, đột nhiên trên người Phùng Bảo Bảo hiện lên một luồng khí màu xanh.

Luồng khí màu xanh đó bao phủ lên thanh thái đao của cô.

Một đao chém xuống.

Chương 179

"Xoẹt!" Sau một tiếng vang lớn, chỉ thấy kim quang trên người Trương Sở Lam bị chém vỡ, quần áo trên người cũng toàn bộ biến thành dạng sợi rơi xuống đất, cả người… Phùng Bảo Bảo thì nhắm mắt lại.

Có thể biết được một đao của mình lợi hại đến mức nào.

Trương Sở Lam chắc chắn… nhưng cô… chắc chắn sẽ không nhìn, có nhìn cũng chỉ nhìn Diệp Trường Ca.

"Hộ thể kim quang ta luyện bao nhiêu năm nay, lại bị con mụ điên trước mắt này chém vỡ dễ dàng như vậy." Trương Sở Lam cũng kinh ngạc nói.

"Trường Ca, có cần giết hắn không?

Dù sao hắn lại dám mắng cả anh." Phùng Bảo Bảo đi đến trước mặt Diệp Trường Ca mới mở mắt ra, hỏi.

"Bảo Bảo, không cần giết…" "Đa tạ hảo hán tha mạng, tại hạ vô cùng cảm kích." Dường như nghe được Diệp Trường Ca nói không cần giết, Trương Sở Lam cũng mặt mày cảm kích và cảm động hét lớn.

Bây giờ cậu ta thật sự cảm ơn Diệp Trường Ca biết bao, trước đó lại còn mắng đối phương, thật đáng tát cho một cái.

"Không cần giết, chỉ cần đánh cho tàn phế cấp ba là được.

À đúng rồi, chân thứ năm cũng đánh gãy luôn đi, để tôi xem nào." Diệp Trường Ca liếc nhìn Trương Sở Lam đang mặt mày cảm kích, rồi cười như không cười nói.

Cứ tưởng Diệp Trường Ca sẽ tha cho mình, điều này lập tức

khiến sắc mặt Trương Sở Lam trắng bệch, ánh mắt tan rã.

Tàn phế cấp ba và đánh gãy chân thứ năm, thà trực tiếp giết cậu ta đi cho rồi.

“Thằng nhóc, sau này nếu cậu đồng ý làm nô lệ cho tôi và Bảo Bảo thì tôi sẽ không đánh cậu nữa.” Diệp Trường Ca cười nói.

“Không thể nào, tôi, Trương Sở Lam, không thể làm nô lệ cho bất kỳ ai.” Nghe Diệp Trường Ca muốn thu nhận mình làm nô lệ, sắc mặt Trương Sở Lam khó coi, nghiến chặt răng nói.

“Ồ, vậy thật đáng tiếc.” Diệp Trường Ca cũng tỏ vẻ tiếc nuối nhún vai.

Thật ra anh thực sự muốn thu nhận một nam chính làm nô lệ.

“Hả?…” Diệp Trường Ca cười đầy ác ý.

“Vãi, sao chồng của con mụ điên này lại có thể nhìn thấy cái này?

Ông biết thủ cung sa à?

Rốt cuộc ông là người thế nào vậy!” Trương Sở Lam mặt mày khó coi nói.

“Thế này đi Trương Sở Lam, cậu lập tức đồng ý làm nô lệ cho tôi, thì tôi sẽ không tiết lộ bí mật của cậu, thế nào?

Nếu không thì tôi sẽ công khai…” Diệp Trường Ca không biết từ lúc nào đã lấy ra một chiếc điện thoại, lắc lắc điện thoại nói với Trương Sở Lam.

“Nói bậy, uy hiếp tôi à, không có cửa đâu!” Trương Sở Lam cũng như lợn chết không sợ nước sôi, gầm lên.

“Thật sự đã suy nghĩ kỹ chưa?” Diệp Trường Ca hiếm khi tìm được một trò vui, nhướng mày nói.

“Không thể nào, tôi không thể làm nô lệ của ông được.” “Không gọi là anh Trường Ca và chị Bảo, mà phải gọi tôi và Bảo Bảo là sếp à?” Diệp Trường Ca nhướng mày, nhìn Trương Sở Lam đang quỳ trên đất dập đầu, nói giọng không vui.

Trương Sở Lam đang dập đầu nghe thấy lời Diệp Trường Ca thì ánh mắt vô cùng sắc bén nhìn hắn, nói một cách đứt quãng.

“...” “Cầm lấy.” Lúc này, Phùng Bảo Bảo đang được Diệp Trường Ca cõng, quay lưng về phía Trương Sở Lam, lấy từ nhẫn không gian ra một chiếc điện thoại “cục gạch” màu đen cho người già.

Cô cầm điện thoại bằng tay phải rồi quăng ngược ra sau, ném trúng thẳng vào mặt Trương Sở Lam một cách cực kỳ chính xác.

“Mẹ nó....., hừ, Nokia 6310, đồ cổ đào được ở đâu ra vậy.” Trương Sở Lam bị ném trúng mặt vốn định nổi đóa, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đằng đằng sát khí của Diệp Trường Ca, cậu ta đành phải nuốt cục tức vào trong, chỉ đành chú ý đến chiếc điện thoại trên đất.

“Mấy cái điện thoại khác không bền.” “Hả, không bền....., rốt cuộc muốn tôi làm gì?” Trương Sở Lam cũng hơi cạn lời.

Điện thoại khác không bền, chẳng lẽ điện thoại này dùng để đập à?

Nghèo rớt mồng tơi mới phải phát loại điện thoại này chứ.

“Được rồi, được rồi, Bảo Bảo lười giải thích với tên này lắm.

Lam nhóc, sau này tôi sẽ gọi điện triệu tập cậu.

À đúng rồi, tôi về trước đây ~.” Diệp Trường Ca cũng lười để Phùng Bảo Bảo giải thích, trực tiếp để lại một câu rồi rời khỏi trường.

“Lam, Lam nhóc?

Ai là Lam nhóc chứ!

Chương 180

Thật sự coi tôi là gì vậy?" Nghe Diệp Trường Ca gọi mình là Lam nhóc, Trương Sở Lam cũng không nhịn được nữa, siết chặt nắm đấm nói một cách tức giận.

"Này, ê, ê, đưa tôi về với chứ, tôi phải làm sao để về đây." Trương Sở Lam nói xong mới nhận ra, vội vàng hoảng hốt gọi với về phía hai người Diệp Trường Ca ở không xa.

"Cứ trốn ở trong đó đợi trời tối rồi ra ngoài đi.

Dù sao cậu cũng có võ công, trời tối chắc có thể tránh được tầm mắt của người khác nhỉ." Diệp Trường Ca không hề quay đầu lại mà nói.

Nghe Diệp Trường Ca nói vậy, Trương Sở Lam mặt đầy tuyệt vọng nhìn mặt trời trên cao, hét lớn với giọng vô cùng tuyệt vọng.

"Trời tối?

Mới mấy giờ chứ!" Sau khi Diệp Trường Ca và Phùng Bảo Bảo về biệt thự, họ ở lì trong đó cả một ngày, rồi hôm sau lại đến trường.

"Trường Ca, liệu Trương Sở Lam có bị chúng ta chơi đến ngốc không?" "Hả?

Chắc không đến nỗi đâu, cùng lắm là thành bệnh nhân tâm thần thôi." "Giới hạn cuối cùng cũng tốt đấy, biến cậu ta thành bệnh nhân tâm thần." Sau khi Diệp Trường Ca và Phùng Bảo Bảo đến trường, họ nghe được vô số lời bàn tán lớn nhỏ.

Tuy người thảo luận khác nhau, nhưng chủ đề thì lại giống hệt, đó chính là Hiệp sĩ khỏa thân.

"Kỳ Môn Độn Giáp, một tác phẩm thuật số cổ đại của Trung

Quốc, cũng là bí thư đứng đầu trong tam đại bí bảo Kỳ Môn, Lục Nhâm, Thái Ất.

Nó là đứng đầu trong tam thức, có lý pháp hoàn chỉnh nhất, được mệnh danh là học thuyết dự đoán cấp cao nhất của Hoàng Lão Đạo gia.....” “Lam nhóc, cậu sắp thành người nổi tiếng bất đắc dĩ ở đại học Nam rồi đấy.” Diệp Trường Ca nở nụ cười nửa miệng nhìn Trương Sở Lam nói.

“Người nổi tiếng?” Tuy còn bực bội về cách gọi của Diệp Trường Ca, nhưng vế sau “người nổi tiếng bất đắc dĩ” đã khiến Trương Sở Lam chú ý.

Diệp Trường Ca cười cười, lấy điện thoại ra chĩa về phía Trương Sở Lam.

“~Hiệp sĩ khỏa thân, lợi hại thật!” “Cái quái gì?” Nhìn thấy bóng người quen thuộc đang thực hiện động tác vượt rào trên điện thoại, Trương Sở Lam liền văng tục.

“Hiệp sĩ khỏa thân.

Vào đêm trăng tròn sẽ xuất hiện một hiệp sĩ khỏa thân bay lượn trên bầu trời đêm.

Nghe nói những cặp đôi nhìn thấy Hiệp sĩ khỏa thân đêm đó nhất định sẽ thành công lên giường.

Dạo này hot trên trường và trên mạng lắm đấy.” Bảo Bảo cũng nói với vẻ mặt vô cảm.

“Ặc....., cái này là tin vịt thôi.” Trương Sở Lam cố gắng thanh minh cho bóng người kia.

“Nếu tất cả mọi người trên mạng biết được bộ mặt thật của Hiệp sĩ khỏa thân, chắc họ sẽ thất vọng lắm nhỉ.” “Cậu, cậu có ý gì?” Nghe Trương Sở Lam nói vậy, Diệp Trường Ca cũng thầm nhếch mép cười

xấu xa.

“Bởi vì.....” “..., đáng ghét.” Tuy Trương Sở Lam muốn phản bác lời Diệp Trường Ca, nhưng lời hắn nói cũng là sự thật. ...

Buổi tối.

“Đúng rồi Bảo Bảo, muộn thế này em ra ngoài làm gì?” Diệp Trường Ca có chút tò mò hỏi.

Mình ra ngoài là để tu luyện Thái Cổ Thượng Thanh Quyết, còn Phùng Bảo Bảo ra ngoài muộn thế này làm gì?

“À, Trường Ca, em nghe có động tĩnh nên ra xem, vừa hay cũng định nói với anh tối mai có nhiệm vụ, tiện thể ra ngoài một chuyến.” “Được thôi, đúng rồi Bảo Bảo, sau vụ của Trương Sở Lam, đừng làm nhân viên tạm thời cho công ty Nadou Thông nữa.

Dù sao trước đây không có anh thì thôi, bây giờ có anh rồi, em không cần phải làm thêm ở đó nữa.” “Em nghe lời anh.” ...

Sáng sớm, tại đại học Nam.

Diệp Trường Ca dẫn Phùng Bảo Bảo ngồi cách Trương Sở Lam không xa, phát hiện đối phương thỉnh thoảng lại cười ngây ngô, vẻ mặt đặc biệt hưng phấn.

“Chẳng lẽ đã gặp được Liễu Nghiên Nghiên rồi.....” Diệp Trường Ca liếc nhìn Trương Sở Lam đang cười ngây ngô chảy cả nước miếng, liền vội quay đầu đi, nói với vẻ hơi ghê tởm.

“Liễu Nghiên Nghiên à?

Hình như là cô gái tóc cam buộc hai bím.....” Diệp Trường Ca cũng nhớ đến Liễu Nghiên Nghiên tóc cam hai bím trong ‘Nhất Nhân Chi Hạ’, nói với vẻ hơi khó chịu.

Ở một nơi khác, Liễu Nghiên Nghiên cũng hắt hơi một cái, xoa xoa

chiếc mũi nhỏ xinh, lẩm bẩm.

“Lại có người nhắc đến mình, không lẽ lại là đám lão già trong gia tộc chứ.” Sau khi chuông vào lớp vang lên, Diệp Trường Ca dùng linh khí truyền âm vào đầu Trương Sở Lam.

“Tối nay đi làm một nhiệm vụ cùng tôi và Bảo Bảo.” “Hả....., cái này, anh, anh Trường Ca.....” Trương Sở Lam tuy hơi kinh ngạc trước thủ đoạn của Diệp Trường Ca, nhưng chuyện tối nay còn quan trọng hơn.

Vẻ mặt cậu ta có chút do dự và khó xử, gượng cười nói với Diệp Trường Ca.

Chương 181

“Hửm?” Ánh mắt Diệp Trường Ca lập tức ngưng tụ sát khí, sắc mặt lạnh như sương liếc nhìn Trương Sở Lam.

“Không, không, em sai rồi.

Em, em, em, tối nay em có chút việc riêng.” Trương Sở Lam lập tức bị dọa co rúm người lại, gượng cười nói.

“Ha ha, đến lúc đó đợi điện thoại của tôi.” Diệp Trường Ca chỉ nhìn đối phương đầy ẩn ý rồi nói.

“Ặc, hoàn toàn bị phớt lờ rồi.” Trương Sở Lam như già đi mười tuổi, lập tức gục xuống bàn, lẩm bẩm.

Buổi tối, tám giờ, thời điểm này trời đã tối hẳn.

Trên một con phố ăn vặt, Trương Sở Lam cầm chiếc điện thoại “cục gạch”, vừa tắt máy vừa lẩm bẩm khinh thường.

“Ai thèm đợi điện thoại của các người chứ, đồ thần kinh.

Làm nhiệm vụ, có thể làm nhiệm vụ gì được chứ, xì.” “Hù, bình tĩnh nào Trương Sở Lam, đừng căng thẳng.....” Trương Sở Lam đút hai tay vào túi quần, có chút căng thẳng. ...

Phía Diệp Trường Ca.

“Bảo Bảo, đây là căn cứ tạm thời của tổ chức phản nhân loại mà Từ Tam nói à?” Diệp Trường Ca nhìn tòa nhà cao tầng phía trước với vẻ mặt hơi tò mò.

“Đúng vậy, Trường Ca.

Nghe Từ Tam nói tổ chức phản nhân loại này rất có tiền, thường chọn những tòa nhà cao tầng để làm nơi thí nghiệm vũ khí gen hoặc

thí nghiệm trên cơ thể người.” Phùng Bảo Bảo nói bằng giọng Tứ Xuyên đặc sệt.

“Hể, vậy à?

Vậy đi thôi.” Diệp Trường Ca cũng lười để ý việc Phùng Bảo Bảo gọi mình là “nhóc Diệp”, ôm cô bay vút lên nóc tòa nhà từ một góc khuất.

“Ồ, kính chống đạn à.” Nhìn tấm kính dày hơn gương thường không biết bao nhiêu lần trước mặt, Diệp Trường Ca lập tức nhận ra.

“Chỉ là, vô dụng thôi.” Diệp Trường Ca nói xong, lao thẳng tới, tức thì phá tan tấm kính chống đạn.

“Ai?” Một ông lão mặc vest, trông có vẻ già nua, mặt đầy kinh hãi hét lên với Diệp Trường Ca và Phùng Bảo Bảo đang quan sát xung quanh.

“Ông Chu nhỉ, một lão già bị ung thư mà lại để tổ chức phản nhân loại giúp làm thí nghiệm trên cơ thể người, để tiêu diệt tế bào ung thư, đúng không?” Diệp Trường Ca nói với vẻ mặt khinh thường.

Tuy thời đại này võ lực rất mạnh, nhưng những doanh nhân bình thường như ông ta căn bản không có linh đan, cũng không thể tiếp cận được với những nhân vật lớn thực sự.

“Tôi, tôi không biết ông đang nói gì.” Sắc mặt ông Chu thoáng hoảng hốt, tay trái lặng lẽ trượt xuống, ấn vào một nút màu đỏ. *Ầm x5* Năm tiếng nổ lớn vang lên, năm gã khổng lồ màu xanh cao hai ba mét lập tức bao vây Diệp Trường Ca và Phùng Bảo Bảo.

“Ồ?

Người sinh hóa của Từ Tam à?

Thật ghê tởm.” Diệp Trường Ca nhìn một vòng những người sinh

hóa đang bao vây mình với vẻ mặt ghê tởm, nói bằng giọng vô cùng chán ghét.

Dù sao thì một người với vô số khối cơ bắp màu xanh, nhìn thế nào cũng thấy ghê tởm.

"GÀO! x5" Tuy năm người sinh hóa không biết Diệp Trường Ca đang nói gì, nhưng chúng cảm nhận được con người này đang chế giễu mình.

Sau năm tiếng gầm, năm người sinh hóa lập tức lột da, biến thành những con quái vật toàn thân màu đỏ, mặt mũi vô cùng dữ tợn và đáng sợ.

Nhìn năm con quái vật biến hình trước mắt, Diệp Trường Ca có chút kỳ quái.

"Đây chẳng phải là Tiểu Hồng trong game ở kiếp trước sao?

Tổ chức phản nhân loại đã nghiên cứu ra Tiểu Hồng rồi, chẳng lẽ sau này còn có cả Lục Cự Nhân nữa?" Đột nhiên, hai cánh tay của năm con quái vật duỗi ra, những móng vuốt bằng thép vô cùng sắc bén xuất hiện trên cổ tay chúng.

"Bắt chước Wolverine à, đám nghiên cứu ra đám Tiểu Hồng này xem Wolverine nhiều quá rồi nhỉ?" Nhìn những móng vuốt của năm con quái vật, Diệp Trường Ca cũng bất lực buông lời châm chọc. *GÀO x5* Năm con Tiểu Hồng sau khi điều chỉnh phạm vi tấn công của mình liền lao về phía Diệp Trường Ca và Phùng Bảo Bảo, vung vẩy những móng vuốt thép.

Ngay khi năm con Tiểu Hồng sắp tiếp cận Diệp Trường Ca và Phùng Bảo Bảo, vô số tia sét đột nhiên xuất hiện trong không trung.

Sức mạnh cuồng bạo của những tia sét này khiến không gian xung quanh có cảm giác như sắp vỡ vụn.

Chương 182

Sức mạnh sấm sét cuồng bạo không cho năm con Tiểu Hồng thời gian để thở.

Sau một tia sáng trắng lóe lên, hiện trường không còn lại gì, chỉ có Diệp Trường Ca, Phùng Bảo Bảo và ông Chu.

"Xong rồi, hoàn toàn xong rồi." Thấy những con Tiểu Hồng cực kỳ mạnh mẽ, đến đạn pháo cũng không giết được lại bị Diệp Trường Ca tiêu diệt trong một chiêu, ông Chu mặt đầy tuyệt vọng dựa vào bức tường phía sau rồi từ từ trượt xuống.

Diệp Trường Ca liếc nhìn ông Chu, tay phải vung lên, một nhát chém màu vàng kim lập tức hiện ra từ hư không.

Trong nháy mắt, ông Chu đã toi mạng.

"Đi thôi, Bảo Bảo, bên dưới có thứ thú vị đấy." Diệp Trường Ca dường như cảm nhận được gì đó, ánh mắt lóe lên vẻ hứng thú.

"Được." Phùng Bảo Bảo cũng lấy vũ khí từ nhẫn không gian ra, "Cương Bản 0.01".

Sau khi Diệp Trường Ca và Phùng Bảo Bảo mở cửa, họ phát hiện có một lối đi bí mật ở bên phải.

Sau khi vào lối đi bí mật, vô số tiếng gầm rú truyền ra từ bên trong.

"Thú vị đấy, đám tổ chức phản nhân loại này thật sự đã nghiên cứu ra được quái vật sinh hóa rồi." Diệp Trường Ca nhìn hơn chục con Tiểu Hồng đang chạy về phía mình, giọng nói đầy hứng thú và phấn khích.

"Trường Ca, xem em đây." Phùng Bảo Bảo lần này cũng ra tay, cô

chặn Diệp Trường Ca lại, ánh mắt cũng mang theo một tia hứng thú.

"Được thôi, vậy Bảo Bảo cẩn thận nhé." Diệp Trường Ca cũng đồng ý để Phùng Bảo Bảo ra tay.

Với thực lực của cô, đối phó với đám quái vật tép riu này chỉ như thái rau.

"..." Diệp Trường Ca ở phía sau cũng lộ vẻ kỳ quái.

Tuy đã xem Phùng Bảo Bảo sử dụng "A Uy Thập Bát Thức" trong manga, nhưng xem ngoài đời thực vẫn có sức tác động lớn hơn nhiều.

Chưa đầy vài phút, Phùng Bảo Bảo đã chém đám Tiểu Hồng thành mười tám mảnh.

"Bảo Bảo, chiêu đó là gì vậy?" Diệp Trường Ca biết rõ nhưng vẫn cố hỏi.

"Hả?

À, là Từ Tứ dạy em đó.

Nếu anh thấy không hay, em sẽ không dùng nữa." Phùng Bảo Bảo ngơ ngác nghiêng đầu nói.

"Không, không có gì, chỉ là...?" Diệp Trường Ca nghe đến cái tên Từ Tứ, cũng cau mày nói giọng không vui.

Phải biết bảy mươi lăm năm qua, hắn không biết.....

"Không có, Trường Ca, 'A Uy Thập Bát Thức' là do anh đặt tên cho em mà...." Phùng Bảo Bảo cũng có chút lo lắng giải thích cho Diệp Trường Ca.

"Yên tâm đi ký chủ, sau khi rời khỏi dòng thời gian đó, tôi đã lén lút gắn lên người Phùng Bảo Bảo một mệnh lệnh vĩnh viễn không bị bất kỳ ai chiếm tiện nghi và vĩnh viễn không bị bắt nạt.

Đương nhiên là trừ ngài ra.” Lúc này, lời nói của hệ thống cũng khiến Diệp Trường Ca thở phào nhẹ nhõm. *Bốp, bốp.* Tiếng vỗ tay đột nhiên vang lên từ trong lối đi bí mật.

Sau hai tiếng vỗ tay, đèn trong lối đi đột nhiên sáng trưng.

“Không hổ là người của Phát Khâu Trung Lang Tướng, vậy mà chỉ trong vài phút đã chém đám quái vật sinh hóa sơ cấp của tôi thành mười tám mảnh.” Chỉ thấy một ông lão mặc vest, mái tóc trắng bệch chải ngược ra sau, nói với Phùng Bảo Bảo bằng giọng đầy tán thưởng.

Đồng thời, ánh mắt ông ta lộ ra vẻ hứng thú, đương nhiên không phải là sự hứng thú giữa nam và nữ, mà là sự hứng thú đối với vật thí nghiệm.

“Ông là ai?” Diệp Trường Ca nhìn người trước mặt, cau mày hỏi.

“Chào ngài Phát Khâu Trung Lang Tướng Diệp Trường Ca, có thể gọi tôi là tiến sĩ X.” Ông lão thực hiện một nghi thức chào kiểu Anh vô cùng chuẩn mực.

“Tiến sĩ X?

Có quen tiến sĩ Z không?” “Tiến sĩ Z?

Ngài quen anh trai tôi à?” “Ặc... không quen!” Diệp Trường Ca cũng hơi cạn lời.

Hắn chỉ hỏi bừa một câu, vậy mà lại thật sự hỏi ra được đại boss tiến sĩ Z trong game kiếp trước.

Tiến sĩ X này có vẻ là em trai của tiến sĩ Z.

Chương 183

“Ngài Diệp thật thú vị.

Chúng ta nói chuyện chính nhé.

Ngài Diệp cảm thấy thế giới này thế nào?” Tiến sĩ X lịch sự cười với Diệp Trường Ca, hai tay chắp sau lưng, nói với vẻ mặt bí ẩn.

“Khá tốt?

Chẳng lẽ ông định hủy diệt thế giới à?” Diệp Trường Ca cũng đoán được tiến sĩ X định tẩy não mình, nên cũng nói giọng không mấy thiện cảm.

“Ha ha, ha ha ha, không sai, tôi muốn hủy diệt thế giới này!

Hay nói đúng hơn là tất cả mọi người trong tổ chức của chúng tôi đều muốn hủy diệt thế giới này.” Lúc này, tiến sĩ X như bị nhập ma, điên cuồng gào thét, không còn vẻ tao nhã ban đầu nữa.

“Hủy diệt thế giới?

Coi mấy vị thần kia là đồ bỏ đi à.” Diệp Trường Ca thầm nghĩ trong lòng.

Nếu đám tổ chức phản nhân loại này muốn hủy diệt thế giới, e là phải hỏi ý kiến của những vị thần hoặc thần thú đang ngủ say trong các ngôi mộ đã.

“Ngài Diệp Trường Ca, hay là gia nhập chúng tôi đi.

Nếu gia nhập, tôi sẽ đưa cho ngài loại dược tề thần thánh cấp cao nhất.

Sau khi tiêm vào, ngài chắc chắn sẽ mạnh hơn hiện tại vô số lần.” Sau khi gào thét, tiến sĩ X cũng lấy lại vẻ tao nhã ban đầu, chìa một tay

ra mời Diệp Trường Ca với vẻ mặt chân thành.

“Thứ dược tề thần thánh đó là dược tề biến thành quái vật sinh hóa chứ gì?

Không cần đâu, tôi cũng không gia nhập đâu.” Diệp Trường Ca nói với tiến sĩ X bằng vẻ mặt khinh thường.

Nói thật, hắn thực sự xem thường đám chuột cống dưới lòng đất này, chỉ biết nghiên cứu quái vật sinh hóa trong bóng tối mà giờ lại đòi hủy diệt thế giới, đùa chắc?

“Ha ha, ngài Diệp Trường Ca đừng vội từ chối.

Tôi thật lòng mời ngài gia nhập tổ chức của chúng tôi.

Tổ chức của chúng tôi đã hoạt động trong lịch sử hàng trăm triệu năm rồi!” Tiến sĩ X dường như đã lường trước việc Diệp Trường Ca sẽ từ chối, cười ha hả nói.

“Hàng trăm triệu năm?” Nghe tiến sĩ X nói vậy, Diệp Trường Ca cũng bất giác nhướng mày.

Nếu lời tiến sĩ X là thật, thì đằng sau tổ chức này chắc chắn có một vị thần, một tà thần.

“Hàng trăm triệu năm?

Ông đùa à, hàng trăm triệu năm trước căn bản làm gì có con người.” Diệp Trường Ca cũng giả vờ kinh ngạc nói.

“Ha ha, ngài Diệp Trường Ca, tôi không lừa ngài đâu.

Tất cả những gì tôi nói đều là thật.

Tổ chức của chúng tôi thực sự đã hoạt động hàng trăm triệu năm rồi.” Thấy vẻ kinh ngạc của Diệp Trường Ca, tiến sĩ X cũng hài lòng gật đầu.

“Hàng trăm triệu năm à, chẳng lẽ làm chuột cống dưới lòng đất hàng trăm triệu năm rồi.” Diệp Trường Ca nhìn tiến sĩ X, nói với vẻ hơi buồn cười.

Tiến sĩ X vốn đang hài lòng, nghe thấy lời Diệp Trường Ca, khuôn mặt vốn có chút hiền hòa thân thiện lập tức u ám, giọng nói cũng trở nên lạnh lẽo vô cùng.

“Ngài Diệp Trường Ca, ngài có biết mình đang sỉ nhục tổ chức của tôi không?

Nếu không xin lỗi, tôi chỉ đành thu hồi ngài thôi.” “Tổ chức của ngài?

Ha ha ha, tiến sĩ X, ông thật thú vị.

Tôi đã đồng ý gia nhập hàng ngũ chuột cống của các người lúc nào?

Muốn tôi gia nhập á, không có cửa đâu.” Diệp Trường Ca cũng không hề che giấu vẻ chán ghét, khinh thường nói với tiến sĩ X.

“Nếu đã như vậy, thì ngài Diệp, tôi chỉ có thể giết ngài và cô bạn gái nhỏ của ngài, sau đó biến hai người thành đại tướng chinh phục thế giới loài người của tôi.” Vẻ mặt tiến sĩ X u ám đến mức có thể vắt ra nước, nắm đấm siết chặt, nói bằng giọng vô cùng phẫn nộ.

Lời vừa dứt, sau lưng tiến sĩ X xuất hiện hơn hai mươi cái ống có ánh sáng xanh, trên mặt còn đeo một chiếc mặt nạ cơ khí.

Không chỉ có Tiểu Hồng, xung quanh còn có hơn mười người khổng lồ nhỏ da xanh.

Những người khổng lồ này cao tới bốn năm mét, nếu không phải lối đi bí mật này cao sáu bảy mét, e là còn không chứa nổi.

Chương 184

Cánh tay của Lục Cự Nhân to bằng cả thân người, bàn chân cũng to cả mét.

"Yo ho?

Lục Cự Nhân và Tiểu Hồng tiến hóa đều mang ra hết rồi à?" Tuy đã cảm nhận được hơn bốn mươi con quái vật, nhưng tận mắt nhìn thấy, Diệp Trường Ca vẫn có chút kinh ngạc.

"Giết hết cho ta!" Tiến sĩ X ra lệnh, hơn hai mươi con Tiểu Hồng tiến hóa và hơn mười con Lục Cự Nhân liền tấn công về phía Diệp Trường Ca và Phùng Bảo Bảo.

"Mình vẫn chưa giết quái vật sinh hóa bao giờ nhỉ?

Lần này không cần dùng sức mạnh huyết mạch." Diệp Trường Ca lộ vẻ phấn khích, thầm nghĩ trong lòng.

Hơn hai mươi con Tiểu Hồng lập tức bao vây riêng Phùng Bảo Bảo.

Hơn mười con Lục Cự Nhân thì mặt mũi dữ tợn bao vây Diệp Trường Ca.

"Biết dùng chiến thuật à, hay là có người điều khiển." Diệp Trường Ca liếc nhìn tiến sĩ X đang tự tin nói.

"Diệp Trường Ca, đây là những quái vật sinh hóa tinh nhuệ mà ta mang ra từ tổ chức.

Đấu tay đôi có thể không thắng được ngươi và cô bạn gái nhỏ kia, nhưng cả một đám thì chắc chắn có thể lây nhiễm cho các ngươi." Tiến sĩ X tự tin nói với hai người đang bị bao vây.

Nhưng lời chưa dứt được vài phút, Diệp Trường Ca đã một cước đá nát con Lục Cự Nhân tấn công đầu tiên.

Phía bên kia, Phùng Bảo Bảo hai tay cầm thái đao, nhẹ nhàng chém chết con Tiểu Hồng ở phía trước.

"Sao có thể?" Thấy hai người mạnh mẽ như vậy, tiến sĩ X cũng lộ vẻ kinh hãi và kinh ngạc, kêu lên.

"Này, tiến sĩ X, đám Lục Cự Nhân này thực lực không đủ à, yếu quá đi." Diệp Trường Ca tiện tay đánh nát ba con Lục Cự Nhân, rồi quay sang hét lớn với tiến sĩ X một cách chán nản.

Thực ra đám Lục Cự Nhân này không hề yếu, tất cả đều đạt đến thực lực cấp B hạ đẳng, Tiểu Hồng sau khi tiến hóa cũng đạt đến cấp B ngụy hạ đẳng.

Nhưng đối mặt với Diệp Trường Ca cấp S, thì chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Còn Phùng Bảo Bảo, Diệp Trường Ca ước tính nếu cô dùng toàn bộ sức mạnh thì có thể đạt đến thực lực cấp A đỉnh phong.

Nếu sau này có thêm sự hỗ trợ, Phùng Bảo Bảo có chín phần khả năng sẽ sớm đạt đến cấp S.

"Chết tiệt, đám người trong tổ chức đã bỏ rơi mình rồi sao?" Tiến sĩ X ấn vào nút dịch chuyển, phát hiện không có tác dụng, lúc này mới hiểu ra rằng tổ chức đã chọn cách bỏ rơi mình.

Có hai lý do để bị bỏ rơi.

Thứ nhất, e là để buộc hắn phải biến thành quái vật sinh hóa chiến đấu với Diệp Trường Ca, sau đó thu thập dữ liệu chiến đấu của đối phương.

Thứ hai, dùng mạng của hắn để đổi lấy sự tức giận của đối

phương.

Nhưng dù là lý do nào, hắn cũng phải chiến đấu với Diệp Trường Ca, sau đó người trong tổ chức sẽ lén lút thu thập dữ liệu và năng lực chiến đấu của đối phương.

"Được rồi tiến sĩ X, vở kịch này cũng nên kết thúc rồi." Lời vừa dứt, Diệp Trường Ca liền tung ra vô số quyền phong, lập tức đánh nát những con Lục Cự Nhân còn lại thành thịt vụn.

Phía bên kia, Phùng Bảo Bảo thấy Diệp Trường Ca kết thúc chiến đấu, cũng truyền "khí" vào thái đao, một nhát chém xuống, toàn bộ đám Tiểu Hồng tiến hóa xung quanh đều bị chém thành hai nửa.

"Chết tiệt, chết tiệt, nếu chiến đấu với tên nhóc này thì có khả năng nào sống sót không?

Nếu không chiến đấu thì cũng sẽ bị giết thôi." Tiến sĩ X lòng như lửa đốt.

"Vậy thì chiến đấu thôi.

Nếu chiến đấu còn có một tia hy vọng sống, nếu không giết được thì chạy trốn chắc là đủ." Tiến sĩ X nghĩ vậy, cũng cảm thấy cách này không tồi.

Diệp Trường Ca đối diện hơi híp mắt nhìn tiến sĩ X, phát hiện cơ bắp trên người hắn bắt đầu căng cứng, khí tức cũng dần tăng lên.

"Ra tay trước thì có lợi." Lời vừa dứt, Diệp Trường Ca đã xuất hiện trước mặt tiến sĩ X, tay phải vươn ra như móng vuốt đại bàng, một tay tóm lấy đầu hắn.

"Chết dễ vậy sao?" Diệp Trường Ca cũng không ngờ tiến sĩ X lại chết dễ dàng như vậy, nhưng đặc trưng sinh mệnh đúng là đã biến mất.

Nhưng đột nhiên có biến cố xảy ra.

Tiến sĩ X không đầu, một đường vân màu xanh lục đột nhiên xuất hiện trên cơ thể hắn, lấy trái tim làm trung tâm.

Những đường vân đó lại bắt đầu biến đổi, chúng đột nhiên chuyển thành màu xanh đen và ngày càng nhiều, cho đến khi bao phủ toàn bộ cơ thể tiến sĩ X mới dừng lại. *GÀO!* Cái xác đột nhiên phình to ra.

Chương 185

Quá trình phình to chỉ diễn ra trong vài giây rồi phát nổ, nhưng ngay lúc nổ, một tiếng gầm lớn đột nhiên vang lên.

Tiếng gầm đó tuy có một chút tấn công tinh thần yếu ớt, nhưng đối với Phùng Bảo Bảo và Diệp Trường Ca thì hoàn toàn vô dụng.

"Tên này là?

Ma Dực Long." Nhìn con rồng (?) cao ba bốn mét đang đứng ở vị trí xác của tiến sĩ X, Diệp Trường Ca có chút kinh ngạc nói.

Ma Dực Long tuy có đặc điểm của dực long, nhưng khuôn mặt lại không hề giống.

Khuôn mặt nó năm phần giống tiến sĩ X, năm phần còn lại thì giống một con quái vật. *GÀO!* Ma Dực Long lắc lắc cái đầu lâu ghê tởm của nó, ánh mắt lóe lên vẻ hung ác và độc địa nhìn Diệp Trường Ca, rồi gầm lên một tiếng đầy uy thế.

"Ma Dực Long này cũng cỡ ngụy cấp A nhỉ." Diệp Trường Ca cảm nhận được thế và khí thế tỏa ra từ Ma Dực Long, thầm nghĩ.

"Trường Ca, em có thể giết nó không?

Nhìn khó chịu quá." Lúc này, Phùng Bảo Bảo bên cạnh Diệp Trường Ca nói với vẻ mặt vô cảm, nhưng ánh mắt có thể thấy cô thực sự ghét sinh vật này.

"Giết thì giết đi, dù sao tên này cũng yếu." Diệp Trường Ca nhún vai nói.

Dù sao thì một con Ma Dực Long còn chưa đạt đến cấp A, hắn căn bản không có hứng thú.

Nghe Diệp Trường Ca cho phép, ánh mắt Phùng Bảo Bảo lạnh đi, cơ thể lập tức đột phá bức tường âm thanh, hai tay cầm "Cương Bản 0.01" còn được bao bọc bởi "khí" và một lượng nhỏ linh khí. *GÀO!* Ma Dực Long cũng cảm nhận được khí tức cực kỳ nguy hiểm từ Phùng Bảo Bảo, sau một tiếng gầm, nó phun ra một tia sáng màu đen từ miệng.

Đối với loại tia sáng vớ vẩn này, Phùng Bảo Bảo còn không thèm né, trực tiếp chém một nhát xuống, tia sáng màu đen lập tức bị chém thành hai nửa.

Ma Dực Long cũng ngây người.

Ngay khi nó định phun ra một tia sáng nữa, "Cương Bản 0.01" của Phùng Bảo Bảo đã chém tới.

Sau một tia sáng trắng sắc bén lóe lên, Ma Dực Long cứng đờ giữa không trung. *Phụt.* Lấy đầu làm trung tâm, cơ thể Ma Dực Long từ từ tách ra làm hai, máu tươi trên người cũng phun ra.

Những giọt máu tươi màu xanh đen đó nhỏ xuống đất cũng phát ra tiếng xèo xèo ăn mòn.

Còn Phùng Bảo Bảo, sau khi chém Ma Dực Long làm hai, cô đã nhảy lùi về bên cạnh Diệp Trường Ca.

"Chậc chậc, đi thôi Bảo Bảo." Diệp Trường Ca nhìn cơ thể Ma Dực Long đang khô héo với tốc độ mắt thường có thể thấy trên mặt đất, chậc lưỡi vài tiếng rồi nói.

Sau khi Diệp Trường Ca dẫn Phùng Bảo Bảo lặng lẽ bay xuống dưới, Phùng Bảo Bảo lại cau mày nói.

"Trường Ca, lẽ ra chúng ta không nên tìm Trương Sở Lam.

Lúc nãy gọi điện cho cậu ta, vậy mà lại tắt máy." "Trương Sở Lam à?

Không vội, chúng ta đi ăn chút gì trước đã.” Diệp Trường Ca nói.

...

Một nơi khác, Trương Sở Lam.

“Chào sư huynh Trương Sở Lam, anh đến sớm vậy.” Lúc này, một cô gái xinh đẹp đáng yêu buộc tóc hai bím, chắp hai tay sau lưng, gọi Trương Sở Lam.

Trương Sở Lam vốn đang nhắm mắt để giảm bớt căng thẳng, lập tức bị cô gái xinh đẹp này thu hút.

“Sống hai mươi năm, cuối cùng cũng có người con gái chủ động bắt chuyện với mình.” Trương Sở Lam ngây người nhìn cô gái trước mặt, trong lòng vô cùng phấn khích.

“Sư huynh sao vậy?” Ánh mắt cô gái lóe lên một tia ranh mãnh.

“À?

Không, không có gì.” Nghe cô gái nói, Trương Sở Lam vội vàng hoàn hồn, xua tay với vẻ mặt lúng túng.

“Ha ha, sư huynh à, chắc anh rành khu này lắm nhỉ.” Cô gái cười e thẹn một tiếng rồi nói.

“Đúng, đúng vậy.

Chỗ này gần trường mà.

Chương 186

Cơ bản là tôi sống qua ngày bằng mì gói.” Nhắc đến việc sống bằng mì gói, Trương Sở Lam vừa lúng túng vừa nói nhỏ.

“À, vậy chắc anh biết nhiều chỗ ăn ngon lắm nhỉ?” “Ủa?

Nghiên Nghiên không học cùng trường đại học với anh à?” Lúc này, Trương Sở Lam tuy hơi ngạc nhiên nhưng không nghĩ đối phương là dị nhân.

Dù sao trong ý thức của cậu, người xinh đẹp như vậy không thể là dị nhân được, đương nhiên là trừ Phùng Bảo Bảo ra.

“Ủa?

À, có, nhưng em toàn ở trong ký túc xá, lười ra ngoài thôi mà.

Ha ha ha.” Liễu Nghiên Nghiên đột nhiên bị câu nói của Trương Sở Lam làm cho giật mình, trán cũng đổ mồ hôi lạnh, lúng túng nói.

“Vậy à?

Má ơi, vẻ ngoài thì dịu dàng mà bên trong lại là một trạch nữ.” Trương Sở Lam tưởng Liễu Nghiên Nghiên đang giúp mình giải vây cho chuyện chỉ ăn mì gói, nên trong lòng cũng cười lớn.

“Này, đi nhanh lên, em đói chết mất, mau dẫn em đi ăn ngon đi.” Liễu Nghiên Nghiên vỗ vai đối phương, cười toe toét nói.

“Vậy được, hay là chúng ta tìm một quán ăn gần đây nhé.” “Được thôi, đâu cũng được.” Liễu Nghiên Nghiên cũng không quan tâm, dù sao mục đích của cô chỉ là bắt cóc Trương Sở Lam, ăn ở gần đây cũng được. ...

Phía bên kia, tại một quán cơm bình dân.

Phùng Bảo Bảo ăn một miếng thức ăn, sắc mặt có chút âm u nhìn điện thoại.

“Trường Ca, Trương Sở Lam đang đi về phía chúng ta.” “Trương Sở Lam?

Ồ, kệ cậu ta đi.” Diệp Trường Ca dường như đã lường trước được điều này.

Thật ra hắn không phải tùy tiện tìm quán ăn, mà là tìm đến đúng quán cơm bình dân trong nguyên tác.

Nếu Trương Sở Lam đến, có nghĩa là Liễu Nghiên Nghiên đã lừa được cậu ta.

“Trường Ca, Lam nhóc không ngoan, lát nữa em sẽ xử lý cậu ta.” “Ấy, không cần đâu Bảo Bảo.

Lát nữa đừng dùng vũ lực để khống chế Trương Sở Lam, cứ để anh ra tay, biết không?” “Em nghe lời anh.” Phùng Bảo Bảo gật đầu rồi lại tiếp tục ăn.

Tại một góc nào đó trong quán cơm, Trương Sở Lam mắt tròn mắt dẹt nhìn Liễu Nghiên Nghiên đang ăn uống rất hào sảng trước mặt.

“Oa, bia lạnh ngon thật đấy!” Liễu Nghiên Nghiên uống một hơi cạn sạch ly bia, lộ vẻ mãn nguyện và hưởng thụ, lớn tiếng nói.

“Hình như tửu lượng cũng khá nhỉ.” Trương Sở Lam bị dọa đến không dám ăn miếng nào, liếc nhìn mấy chai bia đã chất đống, nuốt nước bọt, ngây người nói.

“À, ha ha ha, hình như em hơi thất thố rồi.

Bia ngon thật mà.

Một mình ở ký túc xá không có gì làm, chỉ có thể uống chút rượu thôi, chứ biết làm gì bây giờ?

Đọc sách à?" Liễu Nghiên Nghiên nửa thật nửa giả cười nói.

"Thì ra là vậy.

Nhưng mà thật kỳ lạ, anh chưa từng thấy em ở trường." Lúc này, Trương Sở Lam không hề nghi ngờ gì.

Tuy có hơi xót tiền, nhưng để tỏ ra mình là người rộng rãi, cậu vẫn cười nói.

"Lười ra ngoài thôi mà.

Với lại, em cũng không nổi bật lắm." "Xinh đẹp như vậy mà không nổi bật sao?" Trương Sở Lam cho rằng Liễu Nghiên Nghiên đang khách sáo, nói với vẻ mặt tán thưởng.

"Không đâu, em đã chú ý đến sư huynh từ lâu rồi đấy." Liễu Nghiên Nghiên nói.

Nghe lời Liễu Nghiên Nghiên, Trương Sở Lam cũng chấn động, kinh ngạc nhìn cô.

"Lần trước khi anh khỏa thân trong trường, em đã...." Liễu Nghiên Nghiên nói.

"Ai da, sao thế?

Ngại rồi à?

Chương 187

Đừng ngại chứ, mau uống đi.” “Ặc, được thôi, uống tiếp.” Trong lúc họ đang uống rượu trò chuyện, Phùng Bảo Bảo và Diệp Trường Ca không biết từ lúc nào đã lên lầu hai lén lút quan sát.

“Trường Ca, cô gái kia có vấn đề.” Phùng Bảo Bảo cau mày nói.

“Cô gái đó đương nhiên có vấn đề, là người Cản Thi Tương Tây mà.” Diệp Trường Ca nhìn Liễu Nghiên Nghiên, nói với vẻ mặt có chút hài lòng.

“Trường Ca, phải làm sao đây?

Có cần bắt cô gái đó lại không?” “Không cần, cứ lén lút đi theo thôi.” ...

Buổi tối, mười giờ.

“Ăn no quá.” “Vậy... tiếp theo làm gì?

Anh chỉ có thể về trường thôi.” Trương Sở Lam trong lòng có chút tiếc nuối.

“Giờ này á?

Trường đóng cửa sớm rồi.

Đến chỗ em đi, em thuê nhà ở bên ngoài.” Liễu Nghiên Nghiên giả vờ lấy điện thoại ra xem, phát hiện đã mười giờ, khóe miệng cũng khẽ nhếch lên, nói bằng giọng không quan tâm.

Trương Sở Lam vốn tưởng phải về trường, nghe lời Liễu Nghiên Nghiên, lập tức mặt đầy kinh ngạc, trong lòng cũng vô cùng phấn khích.

“Thủ cung sa, nếu không phải người thật lòng chấp nhận, sẽ

không thể chạm vào nơi bị phong ấn.

Mới chỉ nghe đám lão già đó nhắc đến thủ cung sa, không ngờ lại thật sự tồn tại." "Vận may của cậu thật không tốt nhỉ, Trương Sở Lam." Liễu Nghiên Nghiên nói.

"Trường Ca, có cần ra tay không?" Trên một tòa nhà cao tầng khác, tóc của Phùng Bảo Bảo bị một cơn gió thổi bay, cô bình tĩnh nói.

"Không, không cần.

Liễu Nghiên Nghiên không có ý định giết Trương Sở Lam, chỉ muốn bắt cóc cậu ta thôi." Diệp Trường Ca lắc đầu nói.

"Chết tiệt, mình gặp phải bẫy mỹ nhân kế rồi.

Khách sạn lừa đảo, không đúng.

Những người này đều là những xác sống tấn công mình ở nghĩa địa hôm đó.

Chúng chỉ đơn giản là nhắm vào mình." Tuy Trương Sở Lam toàn thân không thể động đậy, nhưng vẫn biết bình tĩnh phân tích.

"Trương Sở Lam, cái bẫy đơn giản như vậy mà cũng mắc câu, thật thú vị quá, ha ha ha." Liễu Nghiên Nghiên nhìn Trương Sở Lam với vẻ mặt chế giễu và ngạo mạn.

Thật ra Liễu Nghiên Nghiên nói cũng đúng, e là người bình thường có chút IQ cũng có thể nhận ra điều không ổn, nhưng Trương Sở Lam, một dị nhân, lại không hề nhận ra.

Trương Sở Lam trên đất cũng tức giận nhìn Liễu Nghiên Nghiên, đồng thời cũng cảm thấy xấu hổ.

Dù sao cái bẫy rõ ràng như vậy mà lại không nhìn ra, dù không nhìn ra cũng phải nhận ra điều không ổn chứ.

"Các người, giống như tên Trường Ca và con mụ điên kia, đều là

dị loại.

Nếu đã là dị loại, thì đừng trách tôi không khách khí.” Trương Sở Lam nói xong, trực tiếp dùng khí trong cơ thể phá tan một phần độc tố, rồi siết chặt nắm đấm, đứng dậy với ánh mắt phẫn nộ.

“Ồ?

Trương Sở Lam, tôi khuyên cậu đừng vô ích nữa.

Tuy cậu có thể đứng dậy, nhưng cậu có thể sử dụng được bao nhiêu khí chứ?” Tuy kinh ngạc Trương Sở Lam có thể đứng dậy, nhưng Liễu Nghiên Nghiên không hề hoảng sợ, còn ‘tốt bụng’ nhắc nhở.

“A!

A!” Trương Sở Lam không để ý đến Liễu Nghiên Nghiên, mà gầm lên, đồng thời tụ tập Kim Quang Chú.

Tuy kim quang hiện ra trên cơ thể cậu, nhưng chưa đầy một hai giây đã tan biến.

“...” “Hừ, Kim Quang Chú của cậu không vận hành được nữa rồi nhỉ.

Tiểu thư đây đã tốt bụng nhắc nhở rồi.” Liễu Nghiên Nghiên khoanh tay nói với vẻ mặt chế giễu.

“Chẳng lẽ vừa rồi...” Trương Sở Lam cũng nhớ lại cổ độc của Liễu Nghiên Nghiên.

Chương 188

“Lên.” “Cút ra, buông ra, buông tôi ra..., các người làm gì vậy, buông tôi ra.” Sau một tiếng ra lệnh, những con cương thi xung quanh cũng khống chế Trương Sở Lam.

Cậu ta điên cuồng giãy giụa, hét lớn.

“Cũng đừng hét vào mặt tôi, tôi cũng chỉ là được người khác nhờ vả thôi.

Cậu hẳn là sắp được gặp mặt người đó rồi.” Liễu Nghiên Nghiên vừa nói vừa điều khiển con cương thi đấm cho Trương Sở Lam một cú, trực tiếp đánh ngất cậu ta.

“Đi thôi, Bảo Bảo.” Diệp Trường Ca nói.

“Được.” Tại một nhà máy bỏ hoang ở ngoại ô thành phố.

“Thế nào, tôi đã mang Trương Sở Lam đến rồi.

Lần này tôi có thể gia nhập rồi chứ.” Liễu Nghiên Nghiên chống nạnh, nói với một nam hai nữ phía trước với vẻ mặt vui vẻ.

Người đàn ông trong đó trông không lớn, để đầu nấm, đeo kính, vỗ tay tán thưởng.

“‘Bốp bốp bốp’, không tệ, không tệ, cô gái Cản Thi ưu tú.

Chúc mừng, từ bây giờ, cô đã là một thành viên của Toàn Tính chúng tôi.” “Hả, à, ơ, vậy thôi à?

Chẳng lẽ không cần nghi thức gì sao?

Tôi đã gia nhập rồi, chúng ta không có biểu tượng gì sao?

Hoặc là hình xăm?

Cũng quá trẻ con rồi.” Liễu Nghiên Nghiên cũng ngơ ngác, tưởng rằng gia nhập Toàn Tính thành công sẽ có một động tĩnh lớn để chính thức gia nhập, ai ngờ vỗ tay mấy cái là xong?

“Không cần, không cần, phiền phức lắm.” Thằng nhóc kia cũng cười xua tay.

“Thật không?

Thật sự không lừa tôi chứ?” “Còn phải xác nhận bao nhiêu lần nữa.” “Cũng quá không có cảm giác thật rồi.” “Này, miệng thì cứ đòi gia nhập Toàn Tính, rốt cuộc cô hiểu về Toàn Tính được bao nhiêu?” Thằng nhóc cũng cạn lời nhìn Liễu Nghiên Nghiên.

Chẳng lẽ cô gái này không biết chỉ cần tuyên bố với bên ngoài mình là người của Toàn Tính là được rồi sao?

“Nghe nói người của Toàn Tính có thể sử dụng năng lực của mình không giới hạn, làm việc tùy tâm sở dục không có quy tắc, tóm lại là rất có cá tính.” Liễu Nghiên Nghiên nói với vẻ mặt khao khát.

Phải biết rằng ở thời đại này, tuy có thể trộm mộ và sử dụng năng lực, nhưng năng lực không thể tùy tiện sử dụng.

Các nhân vật cấp tổ tông của mỗi gia tộc và thế lực lớn đều đã ra quy định.

Khi trộm mộ có thể sử dụng sức mạnh của mình, nhưng nếu gây hại cho người bình thường hoặc xã hội, thì sẽ bị toàn bộ thế lực trên thế giới truy sát.

Nói tóm lại, đã vi phạm quy định thì cứ chuẩn bị bị toàn bộ thế lực hoặc đạo mộ giả trên thế giới truy sát đi.

“Đi, đi đâu.....?” Trương Sở Lam lắp bắp hỏi.

Sau khi Trương Sở Lam đi theo Liễu Nghiên Nghiên khoảng nửa

giờ, cậu nhìn thấy phía đối diện có mấy tòa nhà chung cư, nhưng chúng có vẻ cũ kỹ và âm u.

“Chỗ này?

Hình như có chút.....” Nhìn những tòa nhà chung cư vừa âm u vừa cũ kỹ phía trước, Trương Sở Lam cũng mặt đầy vạch đen, ngập ngừng.

“Hết cách rồi, sinh viên nghèo lấy đâu ra tiền chứ.” Liễu Nghiên Nghiên cười nửa miệng nói.

“???” Trương Sở Lam cũng hiểu ngay.

Sau khi Trương Sở Lam và Liễu Nghiên Nghiên vào cổng chung cư, bóng dáng của Diệp Trường Ca và Phùng Bảo Bảo cũng xuất hiện tại chỗ, và Diệp Trường Ca lộ vẻ kỳ quái.

“Mình nhớ trong nguyên tác căn bản không có chị đại này mà?

Tình tiết lại thay đổi rồi, quả nhiên có lúc không thể dựa vào nguyên tác được.” Sau khi vào ‘nhà’ của Liễu Nghiên Nghiên, Trương Sở Lam...

“Đây là thi thể của tiểu thư đây.....” Liễu Nghiên Nghiên ở sau lưng Trương Sở Lam lộ ra một nụ cười lạnh lẽo, thầm nói.

“Oa.” Trương Sở Lam nuốt nước bọt.

Liễu Nghiên Nghiên thầm bấm tay vài cái.

“Không xong rồi sư huynh, bạn cùng phòng gọi em đi mua đồ ăn khuya, em ra ngoài một chuyến nhé.” Lúc này, Liễu Nghiên Nghiên giả vờ hoảng hốt, vội vàng vỗ vai Trương Sở Lam.

Chương 189

“Được, vậy sư muội đi trước đi.” Trương Sở Lam cũng không tiện giữ lại, dù sao nhà người ta có việc gấp mà.

Sau khi Liễu Nghiên Nghiên đi, người phụ nữ kia nói...

“Tôi trông thế nào?” “Không, không có gì?” “Ha ha?” Tuy Trương Sở Lam không nghe ra được sự chế giễu trong giọng nói của người phụ nữ, nhưng vẫn gượng gạo vội vàng nói.

“Xì.” “Ủa?

Cái gì vậy, vừa rồi châm vào tôi.” Bị châm hơi đau, Trương Sở Lam cũng xoa xoa chỗ bị châm.

Trương Sở Lam cảm thấy một cơn đau dữ dội.

“Xong rồi?” Người phụ nữ bị Liễu Nghiên Nghiên điều khiển cũng vô cùng kinh ngạc.

Vừa rồi không phải vẫn ổn sao?

“Đừng!

Cô và Liễu Nghiên Nghiên đó rốt cuộc gọi tôi đến đây để làm gì?” Trương Sở Lam cũng nhận ra điều không ổn.

“Căng thẳng thế làm gì, có vấn đề gì à?” “Đừng lừa tôi!” Nhìn và nghe thấy sắc mặt và giọng điệu của Trương Sở Lam, đồng tử của người phụ nữ cũng co lại, không thể tin được.

“Không thể nào?” “Ha ha ha, Trương Sở Lam thật thú vị.

Thôi không đùa nữa, cổ độc mà tôi gieo vào cổ cậu vừa rồi, chắc cũng sắp phát tác rồi.

Tôi cũng lười chơi với cậu nữa.” Lúc này, Liễu Nghiên Nghiên từ

cửa sổ nhảy vào, nói với vẻ mặt chế giễu.

Nói xong, cô ta búng tay một cái. *GÀO.* Người phụ nữ kia cũng giật mặt nạ xuống, một khuôn mặt vô cùng đáng sợ xuất hiện trước mặt Trương Sở Lam.

Những con cương thi mai phục xung quanh phòng cũng bao vây căn phòng.

"Cũng quá ghê tởm rồi.

Có các ngươi, là những người tấn công tôi ở nghĩa địa." Bụng Trương Sở Lam cũng cuộn lên, nhưng đột nhiên cảm nhận được khí tức của đám zombie này và khí tức của đám zombie tấn công lần trước giống hệt nhau, liền kinh ngạc.

"Này, còn ở đó không?

Tôi không nghe thấy.

Đừng chống cự, thả lỏng một chút, sắp xong rồi." Lữ Lương lúc này căn bản không giống một đóa hoa của tổ quốc. ...

Phía bên kia, trong rừng.

"Trường Ca, cần ra tay chưa?

Em thấy Trương Sở Lam cũng sắp không trụ nổi nữa rồi." Phùng Bảo Bảo nói với vẻ mặt vô cảm.

"Vậy em ra tay trước đi, Bảo Bảo." Diệp Trường Ca nói với vẻ mặt hơi kỳ quái.

"Được, vậy em ra tay đây, nhóc Diệp." Phùng Bảo Bảo chuẩn bị ra tay cũng nói một câu bằng giọng Tứ Xuyên, mỗi lần nói giọng Tứ Xuyên là lại gọi Diệp Trường Ca là nhóc Diệp.

"Đợi đã, Bảo Bảo." Lúc này, Diệp Trường Ca giữ Phùng Bảo Bảo lại, nhìn về phía bên trái không xa với vẻ hơi tò mò, nhướng mày.

“Kia, Từ Tam?

Từ Tam sao lại ở đây?” Phùng Bảo Bảo nhìn theo ánh mắt của Diệp Trường Ca, nhờ thị lực siêu cường mà lập tức nhìn rõ bộ dạng của người kia, có chút kinh ngạc.

“Chắc là nhờ điện thoại trên người Trương Sở Lam.

Điện thoại của công ty không phải có định vị sao?

Tôi đoán Từ Tam cũng dựa vào định vị mà tìm được Trương Sở Lam.” Diệp Trường Ca cũng đoán được mỗi chiếc điện thoại của nhân vật Nadou Thông đều có định vị. *Vút.* Lúc này, một hòn đá nhanh như viên đạn bắn về phía Lữ Lương đang lộ vẻ mặt vui mừng.

Nhưng đột nhiên Lữ Lương dường như nhận ra, vội vàng thu hồi khối ánh sáng xanh đó lại.

Trương Sở Lam đang lơ lửng giữa không trung cũng nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Chương 190

“Đáng ghét, ai!” Lữ Lương cũng tức giận hét lớn.

Rõ ràng chỉ còn chút nữa là có thể nắm giữ ký ức của Trương Sở Lam, bây giờ đột nhiên có người tấn công, đành phải công cốc.

Lúc này, Từ Tam mặc vest cũng bước ra, trên tay phải có mấy hòn đá.

Rõ ràng hòn đá nhanh như viên đạn vừa rồi là do anh ta bắn ra.

“Từ lão Tam?

Còn có các thành viên khác của Nadou Thông.” Lữ Lương cũng híp mắt nhìn Từ Tam và mấy thành viên Nadou Thông, có chút khó giải quyết.

Phải biết Từ lão Tam ở Toàn Tính cũng có tiếng tăm, là kẻ truy đuổi quyết liệt, bản thân niệm động lực lại càng lợi hại.

“Các người là người của chị Bảo à?

Cứu tôi với.” Tuy Trương Sở Lam không quen Từ Tam, nhưng đa phần có quan hệ với Phùng Bảo Bảo, nên cũng vui mừng hét lên.

“Tân binh của Toàn Tính Lữ Lương, hừ, cả Hạ Hòa và Lưu Diễm Phương cũng ở đây.

Lần này không dễ giải quyết rồi.

Chú, Bảo Bảo, hai người không ra sao?” Từ Tam nói với vẻ mặt lạnh lùng.

Đến cuối cùng, anh ta quay về phía rừng sâu bên phải hét lớn.

Lời vừa dứt, hai bóng người xuất hiện ở vòng ngoài, chính là Phùng Bảo Bảo và Diệp Trường Ca.

“Không sao đâu Từ Tam, để tôi.” Phùng Bảo Bảo cũng lấy “Cương Bản 0.01” từ nhẫn không gian ra.

“Người đàn ông đó...” Cách nhau vài chục mét, sát khí trong mắt hai bên cũng nồng nặc, nhưng không bên nào hoảng sợ.

Bên Từ Tam có Phùng Bảo Bảo và Diệp Trường Ca, đối diện có Hạ Hòa và Lưu Diễm Phương.

Thực lực của Diệp Trường Ca và Phùng Bảo Bảo không cần phải nói.

Hạ Hòa có khả năng khống chế sắc dục của người khác, chỉ cần trúng đòn, chắc chắn sẽ khiến người khác lập tức mất đi sức chiến đấu rồi trở thành phế nhân.

Lưu Diễm Phương cũng vậy.

Vì vậy, cả hai bên đều không hoảng sợ.

“Anh Trường Ca, chị Bảo, cứu em với, cứu mạng, anh Trường Ca, a a a, cứu mạng!” Trương Sở Lam nằm trên đất cũng bi ai hét lớn, tiếng kêu như heo bị chọc tiết.

“Bảo...

A Vô à, chuyện này không dễ giải quyết rồi.

Lần này người anh mang theo hình như hơi ít.

Không chỉ có tân binh Lữ Lương của Toàn Tính, mà còn có cả Hạ Hòa, người được mệnh danh là ‘Quát Cốt Đao’.” “Lại còn có cả Lưu Diễm Phương, người có năng lực tương tự Hạ Hòa, được mệnh danh là ‘Hấp Dương Xà Hạt’.

Bây giờ lại thêm một thiên tài của tộc Cản Thi Tương Tây, không chừng anh sẽ bị thiệt.” Từ Tam vốn định gọi Bảo Bảo, lập tức bị ánh mắt của Phùng Bảo Bảo lườm cho phát hoảng, liền đổi giọng.

Nói thật, Từ Tam thực sự cảm thấy mình mang theo ít người.

Đối mặt với Hạ Hòa, một trong tứ cuồng, người được mệnh danh là 'Quát Cốt Đao', Từ Tam trong lòng cũng thấy hoảng.

Người ta không chỉ có thể thuật siêu cường mà còn có dị năng đáng sợ.

Lần này không chỉ có Hạ Hòa mà còn có cả Lưu Diễm Phương, được mệnh danh là 'Hấp Dương Xà Hạt'.

"Từ Tam." Lưu Diễm Phương cũng nói.

Lúc này, Lữ Lương có chút hoảng hốt nhìn xung quanh, rồi nói với Hạ Hòa đang dẫn đầu.

"Chắc không sai đâu." "Hừ, Từ Tam à, thật sự là đang tìm chết đấy." Hạ Hòa cũng liếc nhìn mấy thành viên Nadou Thông sau lưng Từ Tam, rồi kín đáo nhìn xung quanh, sau đó cúi đầu xuống, toàn thân sát khí.

"Vậy à, ừm... những chuyện khác chúng ta có thể giải quyết sau.

Hôm nay, các người trả lại Trương Sở Lam, là có thể rời đi." Từ Tam cũng chọn cách ổn thỏa nhất.

Chương 191

Chỉ cần lấy lại Trương Sở Lam là được, không cần thiết phải tính cả nợ cũ lẫn nợ mới với Hạ Hòa ngay bây giờ.

"À, người của tôi, hôm nay tôi không trả đấy!" "Vậy thì, chỉ có thể giải quyết các người thôi." Nghe lời từ chối của Hạ Hòa, Từ Tam cũng hơi cúi đầu, đẩy gọng kính, nói với vẻ mặt lạnh lùng.

"Con mụ điên kia, hình như chính là người đã làm phiền ta ở nghĩa địa, đúng không, 'ca'?" Liễu Nghiên Nghiên cũng nhận ra Phùng Bảo Bảo, nói với vẻ mặt lạnh lùng, rồi búng tay một cái, như thể là Thanos.

Tuy không thể tiêu diệt một nửa sinh vật trong vũ trụ như Thanos, nhưng cô ta đã triệu hồi ra hàng trăm con cương thi.

"Ồ?

Xem ra mạnh hơn trong nguyên tác nhiều nhỉ." Nhìn hàng trăm con cương thi bò lên từ mặt đất, trong đó không thiếu cả Đồng Giáp Cương Thi, Diệp Trường Ca cũng ánh mắt lóe lên, thầm nghĩ.

"Ha ha ha, không hổ là thiên tài của tộc Cản Thi Tương Tây, có thể triệu hồi cả trăm con cương thi." "Ra ngoài giang hồ, không để lại một tay bài tẩy thì sao được.

Tôi vừa mới gia nhập Toàn Tính, để tôi, tặng các người một món quà ra mắt nhé." Thật ra hàng trăm con cương thi này là để đề phòng Toàn Tính phản bội.

Tuy Liễu Nghiên Nghiên là một lính mới, nhưng công tác chuẩn bị của cô ta rất đầy đủ.

"À, hàng trăm người bắt nạt mấy người thì không công bằng lắm

nhỉ.” Lúc này, Diệp Trường Ca đứng một bên đã lâu không nói gì lên tiếng.

“Tiểu ca ca à, bọn chúng không phải người đâu, là cương thi đấy.

Tiểu ca ca, tôi thấy anh đẹp trai như vậy, đừng dính vào chuyện này, nếu không dính vào, tôi sẽ tha cho anh một mạng.” Liễu Nghiên Nghiên che miệng cười trêu chọc.

“Tiểu ca ca?

Tôi thấy gọi bằng ông nội cũng được đấy.” Từ Tam tưởng Diệp Trường Ca đã sống hàng trăm năm, trong lòng thầm chửi thề không ngớt.

“Chờ đã.” Lưu Diễm Phương nói.

“À, có vẻ như tôi bị xem thường rồi.

Vậy thì.....” Diệp Trường Ca cũng nhướng mày nói.

“Nếu là cương thi thì tất cả lui ra đi.” Lời vừa dứt, Diệp Trường Ca vung tay phải, một biển sét trăm mét lập tức bao phủ xung quanh.

Những tia sét này khéo léo không tấn công con người, lập tức biến đám cương thi thành tro bụi.

Lập tức, trừ Phùng Bảo Bảo ra, những người còn lại đều ngây người.

Một tay vung ra biển sét trăm mét, đây là người à?

“Em, em, hì hì..... tiểu ca ca, em nói đùa thôi.” Bị thủ đoạn của Diệp Trường Ca dọa cho phát khiếp, Liễu Nghiên Nghiên cũng mặt đầy mồ hôi lạnh, điên cuồng lắc đầu.

“Nói đùa à?” “Mẹ nó, biết vậy tôi đã không nói nhiều như vậy.” Liễu Nghiên Nghiên cũng khóc không ra nước mắt.

Hạ Hòa bên cạnh cũng kinh ngạc nhìn Diệp Trường Ca.

Hắn vốn cho rằng Diệp Trường Ca cũng chỉ lợi hại như Từ Tam thôi, nhưng không ngờ đối phương lại mạnh hơn Từ Tam gấp trăm lần.

"Ha ha, Hạ Hòa, bây giờ phải làm sao đây?

Có chú tôi ở đây, tôi xem các ngươi có thể làm nên trò trống gì." Từ Tam kinh ngạc một lúc rồi nhìn Hạ Hòa với vẻ mặt phấn khích.

Hắn đã vô số lần muốn tiêu diệt Hạ Hòa nhưng đều để hắn chạy thoát.

Bây giờ có Diệp Trường Ca thực lực thông thiên ở đây, xem Hạ Hòa chạy đi đâu.

"Hạ Hòa, lần này xem ngươi chạy đi đâu!" Lời Từ Tam vừa dứt, anh ta trực tiếp kích hoạt niệm động lực.

Niệm động lực mạnh mẽ lập tức tụ tập thành một tảng đá khổng lồ, xung quanh cũng nổi lên một trận gió.

"Yo, niệm động lực của cậu lại mạnh lên rồi à." Tuy Hạ Hòa bây giờ có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng lại như lửa đốt, đang nghĩ cách trốn thoát, căn bản không muốn chiến đấu với Diệp Trường Ca.

"Không phải đâu, cũng quá yếu rồi....." Nhìn tảng đá khổng lồ đang bay tới, Hạ Hòa trực tiếp một quyền đấm nát nó.

Tro bụi từ tảng đá vỡ lơ lửng trong không trung.

Lúc này, một tia sáng trắng sắc bén lập tức chém về phía Hạ Hòa.

Hạ Hòa đã giao đấu với Phùng Bảo Bảo không ít lần, cũng quen thuộc với chiêu số của đối phương.

Chương 192

Dựa vào cơ thể siêu cường, hắn cũng né được chiêu sát thủ đó.

"Các người, mẹ nó, làm tôi sốc ba lần luôn....." Trương Sở Lam vốn đã kinh ngạc trước biển sét của Diệp Trường Ca, lại bị cách chiến đấu của Từ Tam và Phùng Bảo Bảo làm cho kinh ngạc lần nữa.

Sức chiến đấu hiện tại của Phùng Bảo Bảo tuy không phải lúc nào cũng ở đỉnh phong, nhưng bây giờ cũng tốt xấu gì là cấp A hạ đẳng, lại có linh khí hỗ trợ, lập tức áp chế được Hạ Hòa.

"Phùng Bảo Bảo, nếu không dừng tay, thì Trương Sở Lam....." Lưu Diễm Phương nói.

"Ừm, lời của Lưu Diễm Phương cũng đúng.

Nhưng nếu tôi dừng tay, các người cũng không trốn được đâu.

Đừng quên còn có chú tôi ở đây." Từ Tam đẩy gọng kính, khóe miệng cũng nhếch lên một nụ cười trêu chọc.

"Tôi sẽ không ra tay đâu, trừ phi đối diện dùng số đông để áp đảo hoặc có nguy hiểm, tôi mới ra tay." Lúc này, lời nói của Diệp Trường Ca trực tiếp phá tan kế hoạch của Từ Tam.

"Cái, nhưng chú, bọn họ đều là người của Toàn Tính đấy, cháu....." "Không cần nữa Từ Tam, tôi nói được làm được.

Dù sao một mình tôi áp đảo cũng quá vô vị." Thấy Từ Tam khuyên, Diệp Trường Ca cũng lắc đầu.

Dù sao thường xuyên áp đảo đối phương cũng là một chuyện vô vị, không bằng ngồi xem kịch.

"Đáng ghét, không dùng được lời của chú." Từ Tam cũng không

hề trách tội chú mình, chỉ cảm thấy có chút đáng tiếc thôi.

Tuy có Phùng Bảo Bảo, một sức chiến đấu siêu cường, nhưng đối diện cũng không phải dạng vừa.

"Ha ha ha, Từ Tam, xem chú của cậu kìa, sẽ không ra tay với chúng tôi đâu, ha ha ha." Lưu Diễm Phương tuy có hơi ngạc nhiên vì Từ Tam lại gọi Diệp Trường Ca, người trông chưa đến hai mươi tuổi, là chú, nhưng chuyện đó không còn quan trọng nữa, vì sức chiến đấu mạnh nhất của đối phương có thể không cần ra tay.

Dù sao cũng không có ngoại viện, tuy có thể giết được Từ Tam, nhưng xét đến Diệp Trường Ca, một người cấp quái vật, cũng tuyệt đối chỉ có thể làm bị thương đối phương chứ không thể giết được.

"Nhưng nếu vậy, xem có thể phản bội không." Lưu Diễm Phương liếc nhìn Diệp Trường Ca đang xem kịch, trong lòng thầm nghĩ.

"Hạ Hòa, tôi có một cách hay, sau đó xem có thể phản bội không." Tuy không biết Hạ Hòa có đồng ý không, nhưng Lưu Diễm Phương cảm thấy có thể thử.

"Không thể đâu Lưu Diễm Phương, tôi Hạ Hòa đã lập ra quy củ rồi." Tuy có chút động lòng, nhưng Hạ Hòa vẫn kiên quyết lắc đầu.

"Đáng ghét." Lưu Diễm Phương cũng thầm chửi một tiếng, rồi nhìn xung quanh tìm chỗ có thể trốn thoát.

Phía bên kia, Diệp Trường Ca thì lộ vẻ kỳ quái và kinh ngạc nhìn Hạ Hòa đang đối đầu với Phùng Bảo Bảo.

"Xem ra hệ thống sửa đổi khá đẹp trai, chỉ có điều...?" Diệp Trường Ca cũng hài lòng với hệ thống.

"À, Thổ Hầu Tử, đến lúc ra sân rồi." Lời Từ Tam vừa dứt, một đôi tay đột nhiên xuất hiện từ hai bên đầu Trương Sở Lam, ôm lấy đầu cậu ta, lập tức kéo cậu ta xuống đất.

“Đáng ghét, tên Từ Tam khốn kiếp, hóa ra nãy giờ chỉ đang câu giờ à.” Lưu Diễm Phương thường xuyên giao đấu với Nadou Thông cũng biết Thổ Hầu Tử là gì.

Thổ Hầu Tử cũng là một dị nhân bẩm sinh, đúng như tên gọi, có thể chui vào lòng đất.

“Trốn à?

Không có cửa đâu!” Bị trêu đùa, Lưu Diễm Phương cũng phẫn nộ, sau tiếng gầm, một cước lập tức đạp nát mặt đất mà Thổ Hầu Tử đã đào.

“A!

Từ Tam, đồ khốn, kéo tao đi!” Bị sức mạnh cường đại đánh bật ra khỏi mặt đất, Thổ Hầu Tử cũng kinh hãi hét lớn với Từ Tam.

“Không ổn!” Lúc này, Lưu Diễm Phương xuất hiện sau lưng Thổ Hầu Tử và Trương Sở Lam, một quyền trực tiếp đánh tới.

“A!

Đau quá.” Tuy một quyền đánh vào Trương Sở Lam, nhưng lực xung kích đã đẩy cả Trương Sở Lam và Thổ Hầu Tử đến trước mặt Từ Tam.

“Chị, chị Lưu, thật là.....” “Xì, xì, tôi cũng chóng mặt rồi, đáng lẽ nên dùng móng vuốt, lại dùng nắm đấm.....” Lưu Diễm Phương cũng mặt đầy vạch đen, cạn lời.

Thật ra là do bị tức giận làm cho mờ mắt nên mới dùng nắm đấm.

“Oa, ha ha ha, đồ ngốc!

Ai da.....” Trương Sở Lam cũng cười lớn chế giễu Lưu Diễm Phương.

Nhưng đang cười thì một thanh thái đao đột nhiên bay đến bên

cạnh đầu cậu, chỉ còn cách đầu Trương Sở Lam một ly là chém trúng.

Thanh thái đao lập tức khiến Trương Sở Lam câm nín.

Chương 193

"Trương Sở Lam, tôi nhớ, tối nay, tôi đã bảo cậu đợi điện thoại của tôi và Trường Ca mà." Phùng Bảo Bảo ở không xa cũng nói với vẻ mặt vô cảm.

Nhìn Phùng Bảo Bảo cách vài mét và Diệp Trường Ca ở vòng ngoài không xa, Trương Sở Lam cũng cụp mắt xuống, giọng nói và thần tình cũng áy náy.

"Xin, xin lỗi....." Bây giờ cũng không biết nói gì, chỉ có thể xin lỗi.

Dù sao nếu không bị Liễu Nghiên Nghiên dụ dỗ, thì Diệp Trường Ca, Phùng Bảo Bảo và Từ Tam cùng các nhân viên Nadou Thông khác đã không phải đến cứu.

"Xin lỗi mà có ích, thì cần cảnh sát làm gì.

Bảo Bảo, một đao kết liễu cậu ta đi." Diệp Trường Ca ở bên ngoài nghe lời xin lỗi của Trương Sở Lam, cũng nói đùa với Phùng Bảo Bảo.

"Đừng mà, em sai rồi, em thật sự sai rồi!

Đừng giết em mà." Thấy Phùng Bảo Bảo cách vài mét thật sự định ném thái đao vào cổ mình, Trương Sở Lam cũng kinh hãi hét lớn cầu xin tha mạng.

Không thể chết trong tay người khác, bây giờ lại chết trong tay người của mình sao.

"Đúng, đúng rồi, hai vị, em sai rồi, lần sau em sẽ không lừa dối hai vị nữa, cứu mạng, cầu xin hai vị đừng giết em, cứu mạng!" Lúc này Trương Sở Lam đổi sang cách xưng hô 'chủ nhân', vội vàng hét lớn cầu xin tha mạng.

Nhưng đang nói thì Phùng Bảo Bảo lại thật sự ném dao đi, lập tức dọa cho Trương Sở Lam nước mắt nước mũi chảy ròng ròng.

“A!” Cảm nhận lưỡi đao lướt qua cổ, Trương Sở Lam mặt xám như tro úp xuống đất, tưởng rằng mình thật sự đã chết.

“Này, chưa chết đâu.” Bên cạnh, Từ Tam mặt đầy bất lực nhìn con dao phay cắm trên đất, rồi lại nhìn con cổ trùng đang điên cuồng ngọ nguậy trên mũi dao.

Anh ta cũng bất lực ngồi xổm xuống, vỗ vỗ vào mặt Trương Sở Lam và gọi.

“Hả?” Trương Sở Lam tỉnh táo lại, có chút kinh ngạc nhìn con cổ trùng trên mũi dao và hỏi.

“Là cổ trùng thôi.

Đây là thủ đoạn của một vài gia tộc ở Tương Tây, dùng để điều khiển xác chết, hoặc là trồng cổ lên người sống.

Thứ đó đã chặn Đốc mạch của cậu, nên lúc đó cậu không dùng được năng lực, đúng không?” Từ Tam rút con dao phay cắm dưới đất lên, đẩy gọng kính rồi ném dao cho Phùng Bảo Bảo.

Nghe Từ Tam phân tích, Trương Sở Lam cũng trợn tròn mắt, vẻ mặt hồi tưởng.

“Lúc đó...” Trương Sở Lam lại chán nản úp mặt sát xuống đất.

“Ể?

Trương Sở Lam, cậu xị mặt ra làm gì thế?

Mau lên.” Từ Tam cắt đứt sợi dây thừng trói trên người Trương Sở Lam rồi nói.

“Quả nhiên, mình làm gì có vận may tốt đến thế, có người chủ động...” Trương Sở Lam quỳ rạp trên đất, ánh mắt cực kỳ thất vọng

nhìn Liễu Nghiên Nghiên đang đứng cạnh Diệp Trường Ca.

“Bảo Bảo, cô gái này giao cho cô nhé.

Tôi thấy cô ta cũng chẳng còn sức chiến đấu nữa.” “Được thôi, nhưng một mình anh đối phó được ba người bên kia sao?” Phùng Bảo Bảo thờ ơ nói với Từ Tam.

“Không cần biết, tôi đã đoạt lại Trương Sở Lam rồi, cho nên Hạ Hòa, thỏa thuận trước đó hủy bỏ.

Các người không đi được đâu!” Từ Tam vừa dứt lời, bốn phương tám hướng đột nhiên xuất hiện hơn mười người mặc đồng phục công ty Na Đô Thông, bao vây lấy Hạ Hòa.

“Số người ít quá.” Nhìn thấy chỉ có hơn chục nhân viên Na Đô Thông, Diệp Trường Ca nhướng mày.

Nếu chỉ dùng mười mấy dị nhân để vây khốn Hạ Hòa thì đúng là mơ mộng hão huyền.

“Chết tiệt, viện quân của chúng nó!

Mau chạy đi, lên xe!” Lữ Lương vừa nói vừa chạy về phía sau.

Chỉ có Hạ Hòa và Lưu Diễm Phương là mặt vẫn bình thản.

Kinh qua nhiều chuyện, đối mặt với việc bị hơn mười dị nhân vây công chỉ có thể là chuyện cười.

“Đi thôi, Hạ Hòa, mọi chuyện cũng giải quyết gần xong rồi.” Nhìn nhân viên Na Đô Thông đang dần áp sát, Lưu Diễm Phương bình tĩnh nói.

Hạ Hòa không nói gì, chỉ đi vào nhà kho, cưỡi lên một chiếc xe mô tô, tông bay mấy thành viên Na Đô Thông chặn đường rồi phóng đi.

“Không cần đuổi theo Hạ Hòa và Lưu Diễm Phương, căn bản không phải đối thủ của hai người họ.

Chương 194

Mục tiêu chính là tên Lữ Lương kia.” Thấy mấy thành viên Na Đô Thông mới tới định đuổi theo, Từ Tam vội vàng ngăn lại.

“Ồ, nhìn cô kìa.” Diệp Trường Ca cười cợt nói với Liễu Nghiên Nghiên đang mang vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc.

“Khốn kiếp, ta đường đường là Cản Thi Nhân Tương Tây, ta... hu hu hu.” “Trương Sở Lam, lại đây.” Diệp Trường Ca đi về phía Trương Sở Lam.

“Tôi... lại đây, lại đây.” Trương Sở Lam định phản bác vài câu nhưng sợ bị Diệp Trường Ca đánh nên không dám nữa.

“Hửm?

Vì sao?” Diệp Trường Ca cũng đoán được tại sao Trương Sở Lam lại ủ rũ như vậy.

“Tôi, haiz.” Tuy không còn ở trước mặt Liễu Nghiên Nghiên, nhưng Trương Sở Lam cảm thấy trong lòng có một nỗi bực bội khó tả.

“Thật ra thì cậu cũng không cần phải thế, trên đời này làm gì có chuyện con gái tự dưng sà vào lòng chứ.” Nghe lời Diệp Trường Ca, Trương Sở Lam kinh ngạc nhìn anh.

“Gã đàn ông của con mụ điên kia...

đang an ủi mình sao?” “Đương nhiên là không!” “Ặc, a!” Vốn tưởng Diệp Trường Ca đang an ủi mình, ai ngờ lại là một câu chế nhạo.

Giờ đây Trương Sở Lam cảm thấy những lời như của thằng thiểu năng đó cứ vang vọng trong đầu.

“Rốt cuộc phải ngu đến mức nào mới đi tin một cô gái chứ!” “Xem cái tướng xui xẻo của cậu kìa, cả bộ đồ trên người chắc được hai trăm tệ là cùng.

Một người xa lạ chịu ở bên cậu thì phải có mục đích gì đó chứ.” “Nhìn từ trên xuống dưới người cậu xem, căn bản là có gì đáng để người ta để ý đâu?” Phùng Bảo Bảo đứng bên cạnh trực tiếp bồi thêm một dao.

“A!” Bị Phùng Bảo Bảo nói trúng tim đen, Trương Sở Lam cũng cảm thấy mình đúng là vô dụng.

“Chú, Bảo Bảo, Trương Sở Lam sao vậy?” Lúc này Từ Tam đi tới, thấy Trương Sở Lam nằm trên đất với vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc.

“Không sao, tôi và Bảo Bảo chỉ an ủi cậu ta vài câu thôi.” Diệp Trường Ca nói.

“An ủi người khác?

Tôi thấy người ta mà bị anh với cô Phùng Bảo Bảo kia ‘an ủi’ thì chắc chẳng còn lưu luyến gì với thế giới này nữa.” Liễu Nghiên Nghiên khinh bỉ nói.

“Tôi đưa cô ta và Bảo Bảo về trước đây.” Diệp Trường Ca kéo tay Phùng Bảo Bảo, xách cổ áo Liễu Nghiên Nghiên lên.

“Nhưng chú, Liễu Nghiên Nghiên...” “Không cần đâu, cô ta là người của tôi.

À phải rồi, lúc về thì làm thủ tục cho Bảo Bảo rời khỏi công ty Na Đô Thông đi, sau này em ấy sẽ đi theo tôi.” Diệp Trường Ca nói xong liền bay thẳng lên trời.

“Vãi!

Mẹ nó lại còn biết bay nữa à, ghen tị thật.

Tôi cũng muốn bay, biến thành Thái Ất Kim Tiên.” Nhìn Diệp Trường Ca mang theo Phùng Bảo Bảo và Liễu Nghiên Nghiên bay đi mất, Trương Sở Lam đang nằm như xác chết bỗng bật dậy như cá chép, kinh ngạc thốt lên.

“Thành Thái Ất Kim Tiên?

Tôi thấy cậu xem phim nhiều quá rồi đấy.” Từ Tam cũng biết câu nói của Trương Sở Lam xuất phát từ miệng một nhân vật nào đó.

Bên kia, Liễu Nghiên Nghiên mặt đầy kinh hoàng nhìn Diệp Trường Ca.

“Chết tiệt, gã đàn ông này rốt cuộc là ai?

Không những có thể điều khiển sấm sét mà còn biết bay, sau này mình làm sao mà trốn thoát được đây.” “Hửm?

Tôi cảm thấy cô đang có ý đồ xấu đấy.” Cảm giác siêu cường của Diệp Trường Ca nhận thấy Liễu Nghiên Nghiên đang nghĩ những điều bất lợi cho mình.

“Ưm ưm ưm!” Liễu Nghiên Nghiên giật mình, vội vàng lắc đầu, miệng cũng phát ra tiếng “ưm ưm” để phủ nhận.

Diệp Trường Ca nhìn sâu vào mắt Liễu Nghiên Nghiên một cái rồi không nói gì thêm.

“Trường Ca, em không hiểu lắm, tại sao anh lại thả ba người kia đi?” Phùng Bảo Bảo khó hiểu hỏi.

“Anh chỉ đang tuân thủ quy tắc trò chơi thôi.

Đối với anh, diệt chúng chỉ là cái búng tay, nhưng diệt quá dễ dàng cũng không hay, như vậy sẽ mất vui.” Diệp Trường Ca nói thật, đối với anh, giết ba người đó quá dễ, chi bằng tha cho họ một mạng, tuân

thủ quy tắc trò chơi.

Chương 195

Nghe Diệp Trường Ca nói vậy, Phùng Bảo Bảo cũng không hỏi thêm nữa.

Về đến biệt thự, họ thấy A Ngưng và Thanh Thanh Mạn đang ở trong phòng khách.

“Thiếu gia, vị này là?” Thanh Thanh Mạn thấy Liễu Nghiên Nghiên đứng cạnh Diệp Trường Ca liền hỏi.

“Ồ, Thanh Mạn, từ nay Liễu Nghiên Nghiên sẽ là thuộc hạ trực tiếp của em.” “Thuộc hạ của em?” Thanh Thanh Mạn ngẩn ra, rồi chợt bừng tỉnh, “À, được thôi.

Liễu Nghiên Nghiên, sau này cô là người của tôi.” Nói xong, Diệp Trường Ca liền giải huyệt cho Liễu Nghiên Nghiên.

“...

Hừ!” Liễu Nghiên Nghiên vừa định phản bác, nhưng đột nhiên bị ánh mắt lạnh lẽo của Diệp Trường Ca dọa cho câm nín.

“Hệ thống, thả Tiểu Kim Long của tôi ra đi.

Từ lúc nó hồi sinh tới giờ, tôi chưa thả nó ra lần nào.” Diệp Trường Ca vừa nói xong, chỉ thấy trong hư không đột nhiên xuất hiện một con rồng vàng nhỏ.

“Trường Ca, con rồng này là của anh sao?” Các cô gái lập tức bị con rồng vàng nhỏ đang đậu trên vai Diệp Trường Ca thu hút.

“Đương nhiên rồi!

Nào, chào A Ngưng một tiếng đi.” “Gầm!” Một tiếng gầm vang lên nhưng hoàn toàn không có uy nghiêm của thần long, ngược lại còn

non nớt và đáng yêu.

“Là con cái, cứ tưởng là con đực chứ.” Diệp Trường Ca vừa quấn quấn cổ con rồng nhỏ vừa nói.

“Liễu Nghiên Nghiên, tôi để Tiểu Kim Long ra ngoài là để phòng cô bỏ trốn.

Đừng thấy nó nhỏ mà xem thường, nó lợi hại lắm đấy.” “Biết rồi.” Liễu Nghiên Nghiên đang hưng phấn bỗng bị Diệp Trường Ca dội cho một gáo nước lạnh, chỉ đành uể oải đáp lời.

“Nhiệm vụ hệ thống sắp mở, mời ký chủ chuẩn bị...” “Nhiệm vụ hệ thống bắt đầu rồi sao?” Đã mấy tháng rồi không có nhiệm vụ hệ thống, không ngờ lúc này lại mở ra, Diệp Trường Ca cũng khá ngạc nhiên. (Không tính mấy tháng ở năm 1944.) “Nhiệm vụ hệ thống đang bắt đầu...” “~Mục tiêu nhiệm vụ một: Đến Nhật Bản, tiến vào lăng mộ của Tửu Thôn Đồng Tử.

Mục tiêu nhiệm vụ hai: Giải phóng Tửu Thôn Đồng Tử (bất kể là tự mình giải phóng hay người khác giải phóng) và hại chết một vạn người Nhật.

Mục tiêu nhiệm vụ ba: Chém giết Tửu Thôn Đồng Tử.

Đánh giá lăng mộ: Ngụy S, đánh giá cao nhất: Ngụy S+.” “Đến Nhật Bản.” Diệp Trường Ca nhìn nhiệm vụ lần này, khẽ mấp máy môi.

“Đi Nhật Bản?

Trường Ca, anh định đi Nhật Bản à?” Những người phụ nữ có mặt đều không phải người thường, giọng Diệp Trường Ca dù nhỏ đến đâu họ cũng nghe thấy, nên A Ngưng là người đầu tiên hỏi.

“Ừm, đúng vậy.

Anh có việc ở Nhật Bản.” Diệp Trường Ca gật đầu.

“Thiếu gia, nếu đến Nhật Bản thì e là bên đó sẽ xảy ra chuyện lớn đấy.” Nhắc đến Nhật Bản, Thanh Thanh Mạn vội vàng nghiêm mặt nói.

“Sao vậy?

Tôi thấy trên tin tức nói gần đây Nhật Bản xuất hiện một cánh cổng khổng lồ?

Nghe nói cánh cổng đó vừa xuất hiện đã hút rất nhiều người vào trong.” A Ngưng bổ sung.

“Thế các em có muốn đi không?

Vừa hay anh cũng định đi Nhật Bản một chuyến.” “Em không đi đâu, gần đây em mới mở một cửa hàng đồ cổ.” “A, em cũng đang giúp chị A Ngưng quản lý cửa hàng đồ cổ!” Thanh Thanh Mạn và A Ngưng đều do dự, đối với họ, giúp Diệp Trường Ca kiếm tiền mới là quan trọng nhất, còn đi Nhật Bản?

Thôi bỏ đi, đâu phải không có cơ hội khác.

“Vậy em muốn đi, em muốn đi!” Thấy hai người kia không đi, Liễu Nghiên Nghiên hưng phấn nói.

Phải biết ra ngoài không những có thể truyền tin tình báo cho gia tộc mà còn được đi Nhật Bản miễn phí nữa.

“Cô muốn đi thì cũng được.

Bảo Bảo, em có muốn đi cùng không?” Thấy Liễu Nghiên Nghiên cũng muốn đi, Diệp Trường Ca do dự một lát rồi đồng ý, sau đó hỏi Phùng Bảo Bảo.

“Anh đi đâu, em đi đó.” “Được, vậy A Ngưng đặt giúp anh ba vé máy bay đi Nhật Bản vào ngày mai nhé.” “Vâng!” Mười giờ sáng.

Liễu Nghiên Nghiên hưng phấn nhìn ra ngoài cửa sổ, ngó đông ngó tây.

Chương 196

"Tôi nói này Liễu Nghiên Nghiên, cô làm vậy sẽ khiến chủ nhân mất mặt đấy.

Chưa đi máy bay bao giờ à?" Lần này Diệp Trường Ca không để A Ngưng đặt khoang hạng nhất mà chỉ đặt vé thường.

Thấy ánh mắt khinh bỉ sâu trong đáy mắt của những người trên máy bay đang nhìn Liễu Nghiên Nghiên, mặt Diệp Trường Ca cũng đỏ bừng, anh quát khẽ.

"Hừ, tôi chỉ là lần đầu đi máy bay thôi mà.

Tôi chỉ đi tàu hỏa, chưa đi máy bay bao giờ.

Nhìn một chút không được sao?" Cô ta đang nói thì bị Diệp Trường Ca điểm huyệt, khiến cô không nói được lời nào.

"Ưm ưm ưm, ưm ưm ưm!" Liễu Nghiên Nghiên thấy mình bị điểm huyệt, miệng chỉ có thể phát ra tiếng ư ử, nhưng có thể nghe ra ba chữ "tôi sai rồi".

"Xì, ngoan ngoãn bình tĩnh lại đi." "Ưm!" Liễu Nghiên Nghiên tức giận quay đầu đi, hừ một tiếng.

"Trường Ca, con bé này không nghe lời." Phùng Bảo Bảo liếc nhìn Liễu Nghiên Nghiên, rồi lẳng lặng rút dao phay ra, vẻ mặt ngơ ngác nói.

"Vãi!" Diệp Trường Ca cũng bị con dao phay Phùng Bảo Bảo rút ra dọa cho giật mình.

Thấy những người khác trên máy bay không để ý, anh vội vàng nhét con dao trở lại nhẫn không gian của cô.

“Ưm ưm ưm ưm, ưm ưm ưm ưm ưm!” Những người khác trên máy bay không thấy, nhưng Liễu Nghiên Nghiên ngồi bên phải Diệp Trường Ca thì thấy rõ.

Cô ta hưng phấn lắc cánh tay Diệp Trường Ca, vừa chỉ vào Phùng Bảo Bảo vừa ư ử.

“Rốt cuộc cô muốn nói gì?” Diệp Trường Ca cũng mù mờ, rốt cuộc là sao.

“Ưm...

ưm ưm ưm ưm, ưm ưm ưm ưm ưm ưm ưm!” Nghe Liễu Nghiên Nghiên kêu ư ử mãi, cuối cùng Diệp Trường Ca cũng giải huyệt cho cô.

“Trời đất, sao cô ấy có thể lấy ra một con dao từ hư không được vậy!

Ể, tôi nói được rồi, tôi nói được rồi!” Liễu Nghiên Nghiên đang nói thì phát hiện mình có thể nói chuyện, liền hưng phấn la lớn.

Tiếng la này khiến tất cả mọi người trên máy bay lại một lần nữa nhìn Liễu Nghiên Nghiên với ánh mắt khinh bỉ không hề che giấu.

Không phải không nói được sao?

Vừa nãy không phải im lặng rất tốt à?

“Câm miệng!...

Không được la hét ầm ĩ cho tôi.” “Ặc...” “Cho nên, anh Diệp, có cần chặt con bé này không?” Lúc này Phùng Bảo Bảo lại rút con dao phay ra.

“Thôi được rồi Bảo Bảo, đừng quậy nữa, trên máy bay ngày càng đông người rồi.” Diệp Trường Ca vội vàng thu lại con dao phay trên tay Phùng Bảo Bảo vào nhẫn không gian, dở khóc dở cười nói.

Cuối cùng, vào lúc mười giờ rưỡi, máy bay cất cánh.

"Này, mọi người đến Nhật Bản là để xem cánh cổng đó à?" "Chắc chắn rồi, tôi xem trên tin tức, nói là cánh cổng đó thông đến lăng mộ của Tửu Thôn Đồng Tử trong truyền thuyết." "He he, không chỉ có vậy đâu.

Tôi có tin tức nội bộ, các thế lực Âm Dương Sư, thuật sĩ và các gia tộc lớn của Nhật Bản chuẩn bị cùng nhau tiến vào cánh cổng đó sau hai ngày nữa." "Xì, thế thì có là gì?

Tôi nghe nói quân đội Nhật Bản đã điều ba chiếc xe tăng và ba đại đội, mấy trăm người vào đó, không một ai sống sót trở ra!" "..." Lúc này, mọi người trên máy bay đều đang bàn tán về chuyện ở Nhật Bản.

Ai đến Nhật Bản lần này cũng đều là vì muốn xem cánh cổng đó.

"Âm Dương Sư và thuật sĩ sao?" Nghe nói Âm Dương Sư và thuật sĩ Nhật Bản sẽ tập trung sau hai ngày nữa, con ngươi màu đen tuyền của Diệp Trường Ca lóe lên một tia sáng khó dò.

Tám giờ tối, ba người Diệp Trường Ca xuống máy bay.

"Oa, đây là Nhật Bản sao?

Sân bay nhỏ thật đấy!" Vừa xuống máy bay, Liễu Nghiên Nghiên thấy sân bay Nhật Bản nhỏ như vậy liền không nhịn được mà nói.

"Đúng là khá nhỏ.

Đi thôi, chúng ta tìm một khách sạn để ở." Diệp Trường Ca hiếm khi đồng tình với lời của Liễu Nghiên Nghiên.

Sau khi đổi lấy một phần thông thạo tiếng Nhật trong không gian hệ thống, anh liền dựa theo bản đồ tìm khách sạn.

"Diệp Trường Ca, chúng ta ở chung một phòng à?" Là phụ nữ, Liễu Nghiên Nghiên nói với giọng điệu có chút ghê tởm.

Chương 197

Cả một đêm trôi qua trong yên lặng.

Sáng sớm, trong một căn phòng nhỏ của một khách sạn vô danh, Diệp Trường Ca đột nhiên mở bừng mắt, một tia sáng vàng lóe lên từ đôi mắt anh.

Chỉ thấy đôi mắt vốn màu đen tuyền đã biến thành một đôi mắt màu vàng uy nghiêm, lộng lẫy.

Thần Thú Chi Đồng, Diệp Trường Ca đã sử dụng Thần Thú Chi Đồng.

"Xem ra, đám Âm Dương Sư và người của Đội J bên Nhật Bản đã có hành động." Diệp Trường Ca nhíu chặt đôi mày kiếm, giọng điệu có chút kinh ngạc nói với một bức tường.

Nếu có người ngoài nhìn thấy Diệp Trường Ca đang lẩm bẩm một mình với bức tường trắng, e rằng sẽ thầm mắng anh là kẻ điên.

Suy cho cùng, người bình thường ai lại đi nói chuyện với một bức tường trắng chứ.

Nhưng Diệp Trường Ca không phải kẻ điên, năng lực nhìn xuyên thấu của Thần Thú Chi Đồng cho phép anh nhìn xuyên qua bức tường trắng, thấy được quân đội và Âm Dương Sư cách đó hàng chục cây số.

Là một cường giả cấp S, tai của Diệp Trường Ca có thể nghe được âm thanh cách cả trăm cây số.

Đối với Đội J và Âm Dương Sư chỉ cách vài chục cây số, việc này không thể đơn giản hơn.

"Bảo Bảo, Liễu Nghiên Nghiên, hai người cứ ở đây, tôi ra ngoài

một chuyến.” Diệp Trường Ca truyền âm cho Phùng Bảo Bảo và Liễu Nghiên Nghiên xong liền lập tức hành động.

Bên kia, Phùng Bảo Bảo và Liễu Nghiên Nghiên cũng lẳng lặng gật đầu.

Bên ngoài, Diệp Trường Ca sử dụng Bước nhảy không gian, thân hình liên tục lóe lên, mỗi một lần lóe lên đều đã ở cách đó vài cây số.

Bên kia.

“Điền Nhất đại nhân, những người của Đội J đều đã đến, nhưng...” Trong một căn lều khá nhỏ, một người đàn ông trung niên khoảng ba bốn mươi tuổi, mặt đầy do dự nói với một người trẻ tuổi đang ngồi trên ghế.

“Sao vậy?

Có chuyện gì xảy ra à?” Điền Nhất đang nhắm mắt bỗng từ từ mở ra.

Khoảnh khắc đôi mắt mở ra, một luồng sáng đen lóe lên.

“Người của các quốc gia khác cũng đã đến, e là sẽ bất lợi cho chúng ta!” “Ồ, ta còn tưởng chuyện gì.

Chuyện này ta đã sớm liệu rồi, cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.” Điền Nhất dường như đã lường trước được mọi việc, vẻ mặt bình thản nói.

“Nhưng đại nhân...

được, được thôi.” Người đàn ông trung niên dường như muốn nhắc nhở Điền Nhất đề phòng hơn, nhưng chưa nói xong đã thấy đôi mắt đen như hố sâu của Điền Nhất lóe lên một tia lạnh lẽo, đành phải nuốt ngược những lời sắp nói vào trong.

“Ra ngoài đi.” Điền Nhất lại nhắm mắt lại, nhưng lần này lại phất

tay ra hiệu cho người đàn ông trung niên lui ra.

Người đàn ông trung niên mặt đầy do dự, muốn nói nhưng Điền Nhất căn bản không nghe, đành phải nắm chặt hai tay lui xuống.

Sau khi người đàn ông trung niên lui ra, Điền Nhất vốn đang mặt không biểu cảm đột nhiên xảy ra một sự biến đổi kinh thiên động địa.

Chỉ thấy trên trán hắn đột nhiên mọc ra một cái sừng nhỏ, cánh tay, khuôn mặt đều hiện lên vô số hoa văn màu đen, gương mặt cũng biến thành một bộ dạng đáng sợ.

"Chờ một chút, chờ một chút nữa thôi, đại nhân, ta sắp có thể làm ngài hồi sinh rồi." Khóe miệng Điền Nhất nhếch lên một nụ cười lạnh, giọng điệu cuồng nhiệt lẩm bẩm.

Cách đó vài cây số, Diệp Trường Ca hứng thú nhìn về phía căn lều của Điền Nhất.

"Có chút thú vị rồi đây?

Đại nhân?

Tửu Thôn Đồng Tử sao?" Diệp Trường Ca sờ cằm, kỳ quái nói.

Anh không hiểu tại sao Điền Nhất mặc trang phục Âm Dương Sư lại có thể có liên quan đến Tửu Thôn Đồng Tử.

"Hửm?" Diệp Trường Ca đang suy nghĩ về mối quan hệ giữa Tửu Thôn Đồng Tử và Điền Nhất thì đột nhiên ngẩng đầu lên, sau đó trực tiếp sử dụng Bước nhảy không gian đến một nơi xa hơn.

Lúc này, một ông lão nhỏ bé mặc hòa phục, đầu óc trông rất kỳ dị xuất hiện ở nơi Diệp Trường Ca vừa đứng.

"Ể?

Rõ ràng là có một luồng khí tức ở đây mà, sao lại biến mất rồi nhỉ?

Haiz, xem ra mình già rồi, không còn dùng được nữa, phải nhanh chóng để Lục Sinh...” Ông lão nhỏ bé ngẩn ra, phát hiện xung quanh không hề có luồng khí tức thần bí vô cùng lúc nãy, sau đó tự giễu một câu rồi biến mất tại chỗ.

Chương 198

“Kia là... yêu quái nhỉ.” Diệp Trường Ca không cảm nhận được yêu khí, nhưng Thần Thú Chi Đồng đã ngay lập tức nhìn thấu chân thân của ông lão.

“Chỉ là không biết tại sao lại trông quen mắt như vậy?” Diệp Trường Ca suy nghĩ một lúc rồi lười nghĩ tiếp.

Dù sao thì với vết thương cũ và tuổi tác, thực lực hiện tại của ông lão chỉ ở mức B trung cấp, không thể uy hiếp được anh.

Sau khi trở về khách sạn, Phùng Bảo Bảo và Liễu Nghiên Nghiên đang chờ Diệp Trường Ca liền lập tức đứng dậy.

“Diệp Trường Ca, anh điều tra được gì rồi?” Liễu Nghiên Nghiên hưng phấn hỏi.

Diệp Trường Ca liếc nhìn Liễu Nghiên Nghiên một cái rồi lười để ý đến cô ta, chỉ ngồi xuống ghế và chậm rãi nói.

“Tôi đã điều tra rõ ràng rồi, nơi đó tập trung Âm Dương Sư và Đội J, phía dưới có vô số quỷ khí.

Không có gì bất ngờ thì đó chính là mục tiêu của tôi.” “Vậy, Trường Ca, chúng ta bây giờ xuất phát sao?” Phùng Bảo Bảo lên tiếng hỏi.

“Không, ngày mai, ngày mai mới xuất phát.” Trải qua hai ngôi mộ thần cấp S, Diệp Trường Ca đã nhìn thấu được động tĩnh khi mộ thần thức tỉnh.

Dưới sự quan sát của Thần Thú Chi Đồng, mặc dù quỷ khí dưới lòng đất rất nghiêm trọng, thậm chí có thể ảnh hưởng đến con người sống ở đó, nhưng chắc chắn chưa phải lúc thức tỉnh.

Nếu thực sự thức tỉnh, cổng lăng mộ chắc chắn sẽ xuất hiện.

“Vậy Diệp Trường Ca, chúng ta đi đâu đây, không lẽ cứ ở đây mãi à?” Nghe nói ngày mai mới đi, Liễu Nghiên Nghiên như một con cá chết, trợn trừng đôi mắt cá chết nói.

Bên cạnh, Phùng Bảo Bảo không nói gì, đối với cô, chỉ cần Diệp Trường Ca ở bên cạnh, đi đâu cũng được.

“Không, chúng ta ra ngoài dạo một vòng.

Khó khăn lắm mới đến Nhật Bản một chuyến, không đi dạo một chút thì sao được.” Mặc dù miệng Diệp Trường Ca nói vậy, nhưng trong lòng lại không nghĩ thế.

Bây giờ anh rất tò mò về loài yêu quái, ông lão lúc nãy có tám chín phần là yêu quái.

Suy cho cùng, ai mà có gáy chồng lên nhau tầng tầng lớp lớp chứ?

Khụ khụ, lạc đề rồi, chân thân của ai lại là một con Hoạt đầu quỷ giống như trong miêu tả của Nhật Bản chứ.

Dáng vẻ của ông lão đó Diệp Trường Ca cảm thấy rất quen thuộc nhưng cũng rất xa lạ.

“Hoạt đầu quỷ?

Nô Lương Hoạt Biểu ư?” Diệp Trường Ca dùng tay chống đầu, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tà ác lẩm bẩm.

Bên kia, trong một sân vườn rộng lớn ở Tokyo.

Ngồi trên hiên, ông lão có đầu óc rất kỳ dị, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

“Tổng đại tướng sao vậy?

Vừa mới về không bao lâu đã mặt mày nghiêm trọng thế?” Một

con quạ nhỏ mặc áo xanh lục bay trên trời nói giọng trẻ con.

Nếu có người ngoài ở đây, e là sẽ bị dọa chết khiếp.

Suy cho cùng, một con quạ có thể đứng thẳng như người, còn biết nói chuyện, chỉ có thể là yêu quái Nha Thiên Cẩu trong thần thoại.

"Không có gì, có lẽ thật sự là ảo giác thôi.

Người có khí tức đó không thể nào xuất hiện ở nơi nhỏ bé này được." Ông lão suy nghĩ một lúc, rồi thả lỏng vẻ mặt nghiêm trọng, lắc đầu cười khổ.

Nha Thiên Cẩu bay lượn trên trời vẻ mặt mờ mịt.

Trên đường phố.

Ba người Diệp Trường Ca đang đi lang thang trên phố.

Nhưng trông có vẻ là đi lang thang, thực chất Diệp Trường Ca vẫn luôn mở Thần Thú Chi Đồng, đi theo một luồng khí màu xám trong không khí.

Luồng khí màu xám này người thường căn bản không thể nhìn thấy, nếu không có gì bất ngờ thì đó chính là yêu khí.

Thực ra, yêu khí cũng là Diệp Trường Ca vừa mới phát hiện ra.

Trước đó anh chỉ thử xem Thần Thú Chi Đồng có thể phát hiện tung tích yêu quái hay không, kết quả lại phát hiện yêu khí còn sót lại trong không khí.

Chương 199

Nhưng những yêu khí này sẽ không tồn tại trong không khí quá lâu.

"Này, Diệp Trường Ca, anh không đưa tôi đi ăn gì cả, cứ dắt tôi đi lang thang khắp nơi." Liễu Nghiên Nghiên mặt đầy khó chịu hỏi Diệp Trường Ca.

Đối với một người có tính tiểu thư như cô, cứ đi theo Diệp Trường Ca lang thang khắp nơi, không được ăn uống gì, cuối cùng cũng khiến cô bùng nổ.

"Không lớn không nhỏ, gọi tôi là thiếu gia." Mặc dù giọng điệu của Diệp Trường Ca có vẻ khó chịu, dường như sắp dạy dỗ cô, nhưng tâm trí anh vẫn luôn theo dõi luồng yêu khí màu đen đậm đặc nhất trong không khí.

Đúng vậy, không phải yêu khí màu xám, mà là yêu khí màu đen.

"Trường Ca, anh đang làm gì vậy?" Phùng Bảo Bảo vốn luôn không biểu cảm cuối cùng cũng không nhịn được mà hỏi Diệp Trường Ca.

Đối với việc Diệp Trường Ca cứ dẫn họ đi vòng vèo, Phùng Bảo Bảo vẫn luôn nhìn, dường như anh đang tìm kiếm thứ gì đó.

"Chốc nữa em sẽ biết, chờ một chút... tôi tìm thấy rồi." Diệp Trường Ca chưa nói xong đã phát hiện một ngôi nhà cổ kính, giống như một tứ hợp viện ở không xa.

Ở Nhật Bản, một ngôi nhà như thế này có thể vô cùng đắt đỏ.

Có thể tưởng tượng người sống trong ngôi nhà này không phải là một gia tộc có truyền thừa lâu đời thì cũng là người có được nó qua

các kênh khác nhau.

“Trường Ca, ngôi nhà đó...” “Anh biết, ngôi nhà đó có yêu khí.” Diệp Trường Ca xua tay với Phùng Bảo Bảo.

Phùng Bảo Bảo không nói gì nữa, chỉ nhíu chặt mày nhìn ngôi nhà cổ kính xa xa.

Mặc dù Phùng Bảo Bảo không thể phát hiện yêu khí lưu động trong không khí, nhưng đối với yêu khí tụ tập dường như muốn xuyên thủng cả bầu trời kia, cô có thể phát hiện ngay lập tức.

“Yêu khí?

Ở đâu vậy, sao tôi không phát hiện ra?” Liễu Nghiên Nghiên mặt đầy mờ mịt, hoàn toàn không hiểu lời của hai người.

Yêu khí?

Yêu quái ư?

Nhưng đã là thế kỷ 21 rồi, làm gì còn yêu quái nữa.

Nghe Liễu Nghiên Nghiên nói vậy, Diệp Trường Ca và Phùng Bảo Bảo đều dùng ánh mắt đồng tình nhìn cô.

Phải biết rằng Liễu Nghiên Nghiên cũng chỉ mới đạt cấp B sơ cấp, không có tu vi trung cấp thì căn bản không thể phát hiện được yêu khí trong ngôi nhà đó.

“Đi thôi Bảo Bảo, tôi biết thứ mà tôi muốn biết rồi.” Diệp Trường Ca ẩn ý nhìn xung quanh một vòng, rồi cười như không cười nói với Phùng Bảo Bảo.

Phùng Bảo Bảo cũng hiểu ý của Diệp Trường Ca, bàn tay vốn đã chuẩn bị rút dao phay ra cũng thu về.

“Này, hai người chờ tôi với.” Liễu Nghiên Nghiên dù có ngốc đến đâu cũng phát hiện sự bất thường xung quanh, cơ thể bất giác rùng

mình một cái rồi vội vàng đuổi theo Diệp Trường Ca và Phùng Bảo Bảo đã đi xa.

Đợi ba người đi khỏi, chỉ thấy tại chỗ xuất hiện những sinh vật kỳ hình quái trạng.

Những sinh vật này không có con nào giống con người, trông cực kỳ giống yêu quái trong thần thoại.

"Tổng đại tướng, cứ để họ rời đi như vậy thật sự được sao?" Nha Thiên Cẩu đứng trên mái nhà, giọng nói trầm trọng hỏi ông lão có cái đầu kỳ dị bên cạnh.

"Tổng đại tướng, tôi cảm giác người đàn ông ở giữa hình như đã phát hiện ra chúng ta." Một yêu quái khác ở bên cạnh cũng nói với Nô Lương Hoạt Biều.

Ông lão, cũng chính là tổng đại tướng mà Nha Thiên Cẩu nói đến, từ từ thu lại ánh mắt nhìn theo bóng lưng của Diệp Trường Ca, giọng nói có chút trầm thấp.

"Phát hiện ra thì đã sao, thực lực của ba người đó, ngoại trừ cô gái tóc cam đỏ ra, hai người còn lại... ta một người cũng không nhìn thấu." Lời của ông lão vừa dứt, tất cả yêu quái xung quanh đều kinh ngạc đến mức tròng mắt sắp rơi ra ngoài.

Phải biết rằng ông lão từng là một đại yêu quái, cũng là người sáng lập tổ chức yêu quái Nhật Bản Nura Clan - tổng đại tướng đời đầu, càng là chúa tể của yêu ma quỷ quái.

"Này, Diệp Trường Ca, anh và Phùng Bảo Bảo rốt cuộc đã thấy gì, biết cái gì?" Liễu Nghiên Nghiên đuổi kịp, giống như một con muỗi vo ve bên cạnh Diệp Trường Ca, không ngừng oang oang.

Diệp Trường Ca đang trầm tư cũng lộ ra vẻ bất lực.

"Còn nói nữa, chặt." Không đợi Diệp Trường Ca lên tiếng, Phùng

Bảo Bảo bên cạnh đã xuất hiện sau lưng Liễu Nghiên Nghiên trong nháy mắt, một con dao phay sắc bén vô cùng kề sát cổ họng cô.

"Này này, chị Bảo ơi em sai rồi!

Diệp Trường Ca mau nhìn đi, vợ anh sắp chặt em rồi!" Liễu Nghiên Nghiên rất sợ Phùng Bảo Bảo, trận chiến ngày đó đã làm mới lại tam quan của cô.

Chương 200

Một người phụ nữ chỉ dựa vào một con dao phay đã áp chế được Hạ Hòa, người được mệnh danh là một trong 'Tứ Trương Cuồng'.

"Được rồi Bảo Bảo, thu dao lại đi." Diệp Trường Ca đi phía trước quay đầu lại nói với hai người một cách bất lực.

Sau khi Phùng Bảo Bảo thu dao vào nhẫn không gian, Liễu Nghiên Nghiên như đang chạy trốn mãnh thú hồng hoang, lập tức kéo dãn khoảng cách với Phùng Bảo Bảo ra mấy chục mét.

"Con mụ điên này, thật không biết Diệp Trường Ca làm sao mà trấn áp được người phụ nữ này." Liễu Nghiên Nghiên nuốt nước bọt, vẻ mặt vẫn còn kinh hãi.

"Ể?

Diệp Trường Ca?" Lúc này một giọng nói từ một góc rẽ bên cạnh Diệp Trường Ca vang lên.

Diệp Trường Ca nhướng mày, đến cả đây cũng gặp được người quen?

"Thấy chưa, chị, em đã nói là Diệp Trường Ca mà." Một cô gái tóc ngắn ngang vai màu bạc, mặc đồ thường, xinh đẹp cười hì hì nói với một người phụ nữ tóc dài màu vàng xinh đẹp khác bên cạnh.

"Xì, sao lại ở Nhật Bản?

Chẳng lẽ cũng vì nguyên nhân trên tin tức?" Người phụ nữ kia có chút không phục, bĩu môi lẩm bẩm.

"Hả?

Đông Phương Yêu Nhiễm và Đông Phương Nhã Nam?" Diệp

Trường Ca chần chừ một lát rồi bừng tỉnh.

Đúng vậy, hai cô gái này chính là Đông Phương Yêu Nhiễm và Đông Phương Nhã Nam.

Cả hai đều đã từng kề vai chiến đấu trong lăng mộ Horus.

Với dung nhan tuyệt mỹ, họ được mệnh danh là 'Đạo mộ song hoa', chỉ là đóa hoa hồng có gai.

Đối với phụ nữ xinh đẹp, Diệp Trường Ca luôn nhớ rất rõ.

"Hi hi, không ngờ một nhân vật lớn như anh lại nhớ đến em." Đông Phương Nhã Nam hoạt bát chạy đến bên cạnh Diệp Trường Ca, nháy mắt tinh nghịch.

"Nhân vật lớn gì chứ, hai vị đây mới là nhân vật lớn." Diệp Trường Ca cười cười rồi lắc đầu.

Thực ra Đông Phương Nhã Nam và Đông Phương Yêu Nhiễm đúng là nhân vật lớn, dù sao cũng là em gái của gia chủ nhà Đông Phương, không phải nhân vật lớn thì là gì?

"Dù lớn đến đâu cũng không lớn bằng anh, đúng không?

Dù sao thế giới này cũng là cá lớn nuốt cá bé." Đông Phương Yêu Nhiễm cũng từ từ đi tới, nhìn sâu vào Diệp Trường Ca.

Đối với ý tứ trong lời nói của Đông Phương Yêu Nhiễm, Diệp Trường Ca chỉ đáp lại bằng một nụ cười.

"À phải rồi Diệp Trường Ca, anh...

đến Nhật Bản cũng vì xem tin tức đó à?" Đông Phương Nhã Nam vừa định một mình hỏi Diệp Trường Ca, nhưng phát hiện bên cạnh anh có một cô gái, còn cách đó khá xa cũng là người của anh, liền lập tức đổi cách nói.

"Đúng vậy, hai em cũng xem tin tức đó à?" "Không, em và Nhã

Nam đến đây theo lệnh của chị cả.

Chị ấy muốn chúng em điều tra xem những gì trên tin tức có phải là thật không.

À, phải rồi, chị cả của em hy vọng anh có thể đến gia tộc chúng em làm khách một chuyến." Đông Phương Yêu Nhiễm nói.

"Được, nếu có thời gian tôi sẽ đến." Đối với lời mời thiện ý của gia tộc Đông Phương, Diệp Trường Ca thật sự khó từ chối.

Nhưng tại sao Diệp Trường Ca lại biết đó là lời mời thiện ý của gia tộc Đông Phương?

Không phải là vì Diệp Trường Ca sợ chán trên máy bay nên đã mang theo một số sách về giới đạo mộ.

Trong sách có ghi chép về các sự tích, gia tộc trong giới.

Gia tộc Đông Phương trong số đó là một trong những gia tộc hàng đầu.

Các trưởng lão và gia chủ của gia tộc này đều là phụ nữ, chưa từng có đàn ông.

Còn vì sao trong gia tộc không có đàn ông mà chỉ có phụ nữ thì không ai biết.

Gia tộc Đông Phương cũng chưa từng mời đàn ông đến gia tộc làm khách.

Lần này lại vì Diệp Trường Ca mà mời anh, có thể thấy đó là một lời mời thiện ý.

"Thì ra là vậy, gia tộc của hai chị em đã biết được tin tức bất thường ở Nhật Bản từ nửa tháng trước.

Chương 201

Lần này đến đây cũng chỉ để xem có phải là thật không." Diệp Trường Ca dựa vào tường, giọng điệu có chút cảm thán.

Gia tộc Đông Phương thật sự mạnh mẽ.

Nhìn tốc độ lan tỏa và độ đậm đặc của đám quỷ khí kia, vừa nhìn là biết đã tồn tại trong khoảng nửa tháng.

Gia tộc Đông Phương lại vừa hay biết được tin tức từ nửa tháng trước.

Có thể cảm thán sự mạnh mẽ của gia tộc Đông Phương, trong nháy mắt đã biết được tin tức ở nước ngoài là Nhật Bản.

Nửa tháng trước, phía Nhật Bản chắc chắn đã che giấu tin tức này.

Nhưng nửa tháng sau, quỷ khí ảnh hưởng quá lớn nên không che giấu được nữa, trực tiếp công bố ra thế giới.

"Đâu có, dù mạnh đến đâu, ở trước mặt anh cũng chỉ như con kiến thôi." Đông Phương Nhã Nam cười nói, mặc dù trong lời nói có ý hạ thấp gia tộc Đông Phương, nhưng đó cũng là sự thật.

Trong trận chiến Horus, người đã tiêu diệt đối phương trong nháy mắt chính là Diệp Trường Ca.

Một người có thể tiêu diệt một vị thần thì việc hủy diệt một gia tộc phàm nhân trong nháy mắt là chuyện dễ như trở bàn tay, cho dù gia tộc đó là hàng đầu trong giới phàm nhân.

Diệp Trường Ca không nói gì, chỉ cười với Đông Phương Nhã Nam.

Bên kia, Liễu Nghiên Nghiên đứng cạnh Phùng Bảo Bảo điên cuồng nuốt nước bọt, lúc thì nhìn hai chị em Đông Phương, lúc thì nhìn Diệp Trường Ca.

Liễu Nghiên Nghiên cảm thấy tim mình sắp nổ tung, tại sao hai chị em trong gia tộc Đông Phương hàng đầu lại quen biết Diệp Trường Ca?

Còn nói ở trước mặt Diệp Trường Ca như con kiến.

"Này, Diệp Trường Ca, sao anh lại quen biết hai trong ba chị em nhà Đông Phương vậy?" Cuối cùng, Liễu Nghiên Nghiên không nén được sự tò mò trong lòng, hỏi Diệp Trường Ca.

"Hửm?

Quen biết hai người họ sao?

Tôi quen họ trong một lần đạo mộ trước đây." Diệp Trường Ca suy nghĩ một chút rồi trả lời.

Anh nhớ Liễu Nghiên Nghiên mới nhập thế không lâu, sao lại biết Đông Phương Nhã Nam và Đông Phương Yêu Nhiễm.

"Xì, tôi thì sao lại không biết được.

Mặc dù tôi mới nhập thế không lâu, nhưng đối với ba chị em nhà Đông Phương nổi tiếng lừng lẫy, tôi vẫn biết.

Đông Phương Nhã Nam và Đông Phương Yêu Nhiễm, được mệnh danh là 'Đạo mộ song hoa', càng nổi tiếng hơn." Liễu Nghiên Nghiên liếc mắt, giọng điệu không hề che giấu sự khinh bỉ đối với Diệp Trường Ca.

"Cô là Cản Thi Nhân Liễu Nghiên Nghiên phải không?" Lúc này Đông Phương Yêu Nhiễm nhìn Liễu Nghiên Nghiên một cái, giọng điệu có chút do dự.

“Hả?

Cô biết tôi?” Liễu Nghiên Nghiên ngẩn ra, có chút ngạc nhiên.

Cô nhớ mình rất kín tiếng, sao lại để nhà Đông Phương biết được?

Biết là Cản Thi Nhân, chứng tỏ trên người cô có lưu lại thi khí.

Nhưng tại sao lại biết cả tên của cô?

Chẳng lẽ tên của cô đã truyền khắp giới đạo mộ?

“Ồ, đúng là cô thật.

Trong gia tộc tôi có một quyển sổ ghi chép về những Cản Thi Nhân thiên tài, vừa hay có tên cô trong đó, tôi cũng vừa hay biết được.” Đông Phương Yêu Nhiễm nói.

Nghe Đông Phương Yêu Nhiễm nói vậy, tim Liễu Nghiên Nghiên càng đập thình thịch, càng đánh giá cao gia tộc Đông Phương này.

Có thể điều tra ra một Cản Thi Nhân thiên tài có hành tung quỷ dị và kín tiếng như cô, thật sự lợi hại.

“À phải rồi Diệp Trường Ca, với bản lĩnh của anh, chắc đã sớm điều tra rõ ràng đó có phải là lăng mộ thật không rồi nhỉ?” Đông Phương Nhã Nam khoanh đôi tay trắng nõn, thon dài nói.

Diệp Trường Ca suy nghĩ một chút rồi quyết định nói cho họ biết.

Dù sao thì việc lăng mộ là thật, muộn nhất là ngày mai mọi người đều sẽ biết, bây giờ nói cho họ biết cũng không sao.

“Là thật, đẳng cấp không kém lăng mộ Horus là bao.” Nghe Diệp Trường Ca nói vậy, hai chị em Đông Phương trong lòng đã có chuẩn bị cũng bất giác nhíu mày.

Chương 202

Hai người nhíu mày không phải vì lăng mộ là thật, có người tranh giành, mà là vì câu nói của Diệp Trường Ca: đẳng cấp không kém lăng mộ Horus là bao.

Phải biết rằng Horus là một vị thần thực sự.

Một lăng mộ không kém Horus thì ít nhất cũng là của một vị thần, cho dù là ngụy thần thì cũng là thần.

Hai chị em Đông Phương đã được chứng kiến sức mạnh của thần.

Thực lực đó căn bản không phải phàm nhân có thể chống lại, người có thể chống lại e rằng chỉ có những lão quái vật ẩn mình trong các môn phái và gia tộc lớn trên thế giới.

Hai chị em Đông Phương trầm mặc, cả hai đang suy nghĩ xem có lợi ích gì có thể khiến Diệp Trường Ca bảo vệ họ trong lăng mộ.

Tiền?

Người đạt đến cảnh giới như Diệp Trường Ca có coi trọng tiền không?

Hay là thiếu người tặng tiền cho anh ta?

Không thiếu, căn bản không thiếu.

Mỹ nhân?

Trong lăng mộ Horus có mấy người đều có quan hệ với Diệp Trường Ca, chưa kể đến Phùng Bảo Bảo và Liễu Nghiên Nghiên ngay trước mắt, ai mà không xinh đẹp như tiên nữ.

Thứ tăng cường tu vi?

Có khả năng, nhưng thứ có thể khiến một người có thể tiêu diệt

một vị thần trong nháy mắt tăng cường tu vi, trên đời này có không?

Hoặc là có cũng sẽ không lấy ra.

Những thứ đó không dâng cho các lão quái vật trong các môn phái hoặc gia tộc lớn thì cũng là để trung thành với người khác.

Dùng một thứ tăng cường tu vi của thần để bảo vệ hai người, chuyện đó nghĩ cũng không dám nghĩ.

Cho dù là chị cả của họ cũng sẽ từ chối.

"Chị, chúng ta phải làm sao đây?

E là không có Diệp Trường Ca bảo vệ, hai chúng ta chỉ có bốn thành cơ hội sống sót thôi." Đông Phương Nhã Nam dùng máy truyền tin không dây mới nhất của gia tộc Đông Phương nói với Đông Phương Yêu Nhiễm.

"Bốn thành..." Lòng Đông Phương Yêu Nhiễm có chút phức tạp.

Thực ra có vật phẩm thoát hiểm khẩn cấp, hai người họ đủ để có bốn thành cơ hội sống sót.

Nhưng bốn thành đối với họ là quá thấp, ít nhất cũng phải có sáu bảy thành cơ hội mới được, chỉ có bốn thành là quá thấp.

"A, hôm nay lại được về sớm, không biết Yura sao rồi.

Lại có thể hiểu biết về yêu quái như vậy, thật có chút lo lắng." "Quả thực cô gái đó có chút khiến người ta để ý, cho người ta một cảm giác không thể tin được..." "Quả nhiên là vậy..." Lúc này, ở không xa xuất hiện một giọng nam non nớt và một giọng nữ đáng yêu, dịu dàng.

Chủ nhân của giọng nói cũng từ từ xuất hiện trước mặt Diệp Trường Ca.

Chỉ thấy ở giữa là một thiếu niên đeo kính gọng vuông, mắt và tóc

đều màu nâu, trông chỉ khoảng mười hai, mười ba tuổi, vẻ ngoài rất bình thường.

Còn hai người còn lại thì không bình thường như vậy.

Chỉ thấy một người đàn ông thân hình thô kệch, tóc dựng đứng, cao ít nhất hai mét đứng bên trái thiếu niên.

Người còn lại thì nửa trên tóc màu xanh nhạt, nửa dưới là tóc dài màu đen xoăn nhẹ, tuổi tác trông cũng tương đương với thiếu niên lúc nãy, dáng vẻ đáng yêu.

"Ách?

Mấy vị là ai?" Thiếu niên ở giữa nhìn Diệp Trường Ca đang chặn đường về nhà, vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

"Thiếu chủ, lùi lại một chút." Lúc này, cô gái vốn đang có vẻ mặt hiền hòa và người đàn ông thô kệch đột nhiên biến sắc, đồng loạt đưa tay ra che chắn cho thiếu niên ở giữa.

"Mấy người này, là con người, những con người rất mạnh mẽ, đặc biệt là cô gái tóc đen dài và người đàn ông tóc đen kia." Người đàn ông thô kệch và cô gái nhìn nhau một cái, đều lập tức hiểu được thông tin đối phương truyền đạt, trong lòng đều thầm niệm.

"Ách?

Chắc là cư dân sống ở đây, xin lỗi đã chặn đường của mọi người." Lúc này Đông Phương Yêu Nhiễm nhìn sâu vào ba người thiếu niên một cái rồi chậm rãi dùng tiếng Nhật lưu loát nói.

Mặc dù giọng điệu của Đông Phương Yêu Nhiễm có ý xin lỗi, nhưng cô gái và người đàn ông thô kệch đối diện lại không hề giảm đi một chút cảnh giác nào.

Chương 203

“Hửm?” Mặc dù bây giờ là một thiếu niên vô dụng, nhưng cậu cũng nhận ra sự bất thường, vẻ mặt cảnh giác hỏi Đông Phương Yêu Nhiễm.

“Ồ, chúng tôi đi lạc đường, sẽ đi ngay.” Đông Phương Yêu Nhiễm đưa bàn tay ngọc ngà vuốt lọn tóc bay xuống sau tai, lộ ra nụ cười mê người.

“Được, được, mau đi đi, ở đây không an toàn đâu.” Thiếu niên chưa trải sự đời lập tức bị Đông Phương Yêu Nhiễm thu hút, cúi đầu ngượng ngùng nói.

“Đi thôi, chúng ta ra ngoài.” Diệp Trường Ca lúc này lên tiếng.

Đang suy nghĩ làm thế nào để Diệp Trường Ca bảo vệ, hai chị em Đông Phương cũng đồng ý.

Phùng Bảo Bảo và Liễu Nghiên Nghiên càng không cần phải nói, Diệp Trường Ca đi đâu, họ đi đó.

Đợi Diệp Trường Ca ra khỏi khu vực này.

Cô gái và người đàn ông đang cảnh giác Diệp Trường Ca cũng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Kiyotsugu, Aotabō, sao hai người cứ cảnh giác mấy anh chị kia làm gì vậy?” Thiếu niên mặt đầy khó hiểu hỏi người đàn ông và cô gái.

“Hô, thiếu chủ, mấy người đó rất đáng sợ, đặc biệt là người đàn ông và cô gái tóc đen kia càng sâu không lường được.” Thanh Điền Phường mặt đầy nghiêm túc khoanh đôi tay to gấp ba lần đùi người thường nói.

“Đúng vậy, thiếu chủ sau này nên tránh xa họ ra.

E là họ đến đây cũng vì ngôi mộ kia, đợi ngôi mộ đó được khai quật xong chắc chắn họ sẽ đi.” Cập Xuyên Băng Lệ với dáng vẻ đáng yêu điên cuồng gật đầu.

“Vậy sao?

Tôi không cảm thấy gì cả.” Nô Lương Lục Sinh, với tư cách là thiếu chủ, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu.

Là yêu quái, Cập Xuyên Băng Lệ và Thanh Điền Phường chắc chắn cũng có thể nghe thấy lời của Nô Lương Lục Sinh, trong lòng gào thét.

“Thiếu chủ bây giờ chỉ là con người thôi, chưa vào hình thái yêu quái, có thể nhìn ra được mới là lạ.” Bên kia, ở ngã đường.

“Này, Diệp Trường Ca, anh có thể nhìn ra được không, trong ba người đó có hai người là yêu quái.” Lúc này Đông Phương Yêu Nhiễm nhìn sâu vào Diệp Trường Ca nói.

“Đúng là yêu quái, nhưng cô bỏ sót một người rồi, thằng nhóc kia cũng là yêu quái.” Diệp Trường Ca đã hoàn toàn biết được thân phận của ba người lúc nãy, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

“Anh nhìn nhầm rồi, đó là con người mà, tôi không thấy yêu khí trong cơ thể cậu ta.” Là người xuất thân từ gia tộc hàng đầu ở An Lạc, Đông Phương Yêu Nhiễm không thể nào chỉ có công nghệ cao, cô đã tu luyện các loại pháp thuật và chân khí, nên có thể nhìn ra đối phương không phải là người.

“Chị, Diệp Trường Ca đã nói vậy rồi, chắc chắn có lý do của anh ấy.” Đông Phương Nhã Nam bĩu môi nói.

“Đúng là yêu quái, chỉ là ẩn giấu rất sâu thôi, hoặc là bán nhân bán yêu, và huyết mạch yêu quái chưa thức tỉnh.” Là người mạnh thứ hai

sau Diệp Trường Ca, Phùng Bảo Bảo dùng một giọng địa phương nói.

Bán nhân bán yêu.

Ngoại trừ Diệp Trường Ca, tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Không phải yêu quái thì là yêu quái sao?

Sao lại thành bán nhân bán yêu?

Chẳng lẽ có con người sinh con cho yêu quái, trở thành bán nhân bán yêu?

"Không, chị Bảo, chị nói bán nhân bán yêu, là một nửa huyết thống là yêu quái, một nửa là con người sao?" Liễu Nghiên Nghiên có chút không kìm được hỏi Phùng Bảo Bảo.

Phùng Bảo Bảo không nói gì, chỉ ánh mắt bình thản nhìn Liễu Nghiên Nghiên, sau đó chậm rãi gật đầu.

Thấy Phùng Bảo Bảo đồng ý với suy nghĩ trong đầu mình, lập tức Liễu Nghiên Nghiên một trận kinh ngạc, trên đời này thật sự có con người sinh con cho yêu quái.

"Thật ra những gì Bảo Bảo và Liễu Nghiên Nghiên nói cũng không hoàn toàn đúng." Diệp Trường Ca đã lâu không lên tiếng, lúc này cười ha hả nói.

"Không hoàn toàn đúng?" Đông Phương Nhã Nam lẩm bẩm một câu, rồi nói với Diệp Trường Ca, "Bán nhân bán yêu không đúng sao?

Một nửa người một nửa yêu." Bên cạnh, Phùng Bảo Bảo không hề kinh ngạc, thực ra cô biết mình nói không toàn diện, chỉ là lười giải thích thôi.

Lúc này Liễu Nghiên Nghiên không phục, một trận la lối.

"Chỗ nào không toàn diện?

Bán nhân bán yêu không đúng sao?

Một nửa huyết thống người, một nửa huyết thống yêu quái." "Khụ khụ, vậy Diệp Trường Ca nói điểm toàn diện đi, tôi cũng tò mò rốt cuộc không toàn diện ở đâu." Đông Phương Yêu Nhiễm vốn có chút cao lãnh lúc này lại có chút phúc hắc, thật khiến người ta kinh ngạc.

"Thật ra thằng nhóc đó chỉ có một phần tư huyết thống yêu quái, còn lại toàn bộ là huyết thống con người." Nghe lời của Diệp Trường Ca, lập tức khiến tất cả mọi người ngoại trừ Phùng Bảo Bảo đều bất giác nhíu mày.

Chương 204

Chẳng lẽ ý của Diệp Trường Ca là huyết thống con người quá mạnh, trực tiếp chiếm phần lớn?

Hay là huyết thống trên người mẹ hoặc cha của cậu ta là huyết thống đặc thù trong loài người?

Nhưng lần đầu gặp mặt cũng không phát hiện ra điểm kỳ lạ nào của đối phương, khắp nơi đều toát ra hai chữ bình thường.

Hay là khả năng ẩn giấu huyết thống của đối phương quá mạnh?

Trực tiếp che giấu đi rồi.

Liễu Nghiên Nghiên trong đầu điên cuồng tưởng tượng, nhưng những hình ảnh tưởng tượng đó lại hoàn toàn không phải sự thật.

"Đừng đoán mò nữa, thật ra ông của cậu ta cũng là bán nhân bán yêu, đến đời bố, máu người đã chiếm phần lớn, trực tiếp áp chế huyết thống yêu quái." Diệp Trường Ca thấy họ cúi đầu, vẻ mặt trầm tư, liền có chút buồn cười.

"A?

Ý anh là từ đời ông đã yêu một người hoặc yêu quái, rồi đến đời con lại giống như bố, yêu một người?" Nghe Diệp Trường Ca giải thích, Đông Phương Nhã Nam la lên.

Những người còn lại cũng vẻ mặt kỳ quái.

Theo lý mà nói, yêu quái nên là máu lạnh, xem con người như con người xem gia súc trong nhà, muốn giết là giết.

Nhưng ở đây, cả hai đời đều yêu con người, thật khiến người ta kỳ quái.

“Cũng quá kỳ quái rồi phải không?

Loại bán nhân bán yêu này chắc sẽ bị các yêu quái khác xem thường nhỉ.” Đông Phương Nhã Nam cảm thán nói.

Diệp Trường Ca không nói gì nữa, chỉ thầm nghĩ trong lòng.

“Xem thường?

Thằng nhóc đó là thiếu tộc trưởng của Nura Clan, ai dám xem thường chứ.” “Không đúng?

Nếu bị xem thường, thiếu niên đó cũng sẽ không được hai yêu quái kia bảo vệ.

Chắc là thiếu tộc trưởng của một tổ chức yêu quái nào đó.” Đông Phương Yêu Nhiễm bĩu môi hồng, rồi liếc mắt nguýt em gái một cái.

Đoàn người của Diệp Trường Ca vừa đi vừa trò chuyện.

Thực ra cũng khá kỳ quái, rõ ràng đường phố ở đây rộng rãi nhưng lại không có một ai.

Bởi vì khu vực này có yêu quái, nhưng đã đi xa như vậy rồi mà vẫn không thấy một bóng người.

“Quả nhiên, đều sợ ngôi mộ đó sao?” Diệp Trường Ca khẽ nói trong lòng.

“Yahoo, hôm nay được về sớm, phải nhanh về luyện vẽ thôi.” Lúc này phía trước truyền ra một tiếng la vui vẻ.

Không đầy vài giây, chủ nhân của tiếng la đã xuất hiện.

Chỉ thấy một người có mái tóc ngắn, mày rậm mắt to, dung mạo bình thường, mặc đồng phục màu đen của học sinh cấp hai.

“Ách??” Thiếu niên vốn đang vui vẻ bỗng ngẩn ra.

Cậu nhớ rõ khu vực này gần đây không có ai qua lại, nhưng tại sao

hôm nay vừa chuẩn bị về nhà...

Lại phát hiện bốn cô gái siêu xinh đẹp và một người đàn ông tuấn tú, có khí chất bí ẩn, thoát tục.

“A a, mất mặt quá đi.” Thiếu niên cũng không phải là người vô tâm vô phế, ở trước mặt người ngoài, bộ dạng đó khiến cậu cũng đỏ mặt.

“Ách, chào em trai, chúng tôi là người An Lạc, lần đầu đến Nhật Bản nên đi dạo một chút thôi.” Đông Phương Nhã Nam cười nói với thiếu niên.

“Chào chị, thì ra là người An Lạc.

Em rất ngưỡng mộ tranh cổ của An Lạc.

À, đúng rồi, em quên tự giới thiệu, em tên là Kuratsuki Ushio, chào các anh chị.” Nghe Đông Phương Nhã Nam là người An Lạc, thiếu niên, cũng chính là Kuratsuki Ushio, lập tức mắt sáng lên, mặt đầy hưng phấn tự giới thiệu.

“Ừm, chị tên là Đông Phương Nhã Nam, đây là Liễu Nghiên Nghiên, Đông Phương Yêu Nhiễm, và Phùng Bảo Bảo, còn vị cuối cùng...” “Tôi tên Diệp Trường Ca.” Không đợi Đông Phương Nhã Nam giới thiệu, Diệp Trường Ca mặt đầy quái dị nhìn Kuratsuki Ushio nói.

“Vậy, các anh chị, em...” “Kuratsuki-kun!” Kuratsuki Ushio vừa định nói thì một giọng nữ lại vang lên.

“Hửm?” Diệp Trường Ca ngưng thần nhìn, chỉ thấy có sáu người xuất hiện trước mặt.

Chương 205

Trong đó có hai nam, bốn nữ.

Một trong hai nam, tóc chẻ ngôi giữa, trông khá đẹp trai, nhưng khí chất nhà giàu mới nổi trên người khiến người ta không thoải mái.

Người nam còn lại thì tóc vàng, dáng vẻ gian manh, chiều cao cũng khá thấp.

Nếu hai người nam một người có khí chất khó chịu, một người trông không ưa nhìn.

Thì bốn người nữ còn lại vừa có khí chất, vừa xinh đẹp.

Trong đó, một cô gái tóc ngắn ngang vai ở giữa, trông anh khí, cũng rất xinh đẹp.

Một người khác, tóc màu vàng nhạt, mắt to thỉnh thoảng lại cười, trên người mang khí chất của một Yamato Nadeshiko, khiến người ta sáng mắt.

Hai người còn lại, một người cũng có mái tóc đen ngắn, chỉ là mặt luôn không biểu cảm, khí chất lạnh lùng trên người khiến người ta phải giữ khoảng cách.

Người còn lại cũng có mái tóc ngắn, chỉ là màu trà, dung mạo non nớt xinh đẹp.

“Kuratsuki-kun!” Người gọi Kuratsuki-kun chính là cô gái tóc vàng nhạt.

“Ồ, Ienaga-san!” Kuratsuki Ushio nhìn cô gái đang vẫy tay với mình, khóe miệng nở nụ cười lớn đáp lại.

“Kuratsuki-kun X4” “Này, Kuratsuki, sao không đợi tớ và Ienaga-

san?" Bốn người khác gọi một cách lịch sự, nhưng cô gái mang vẻ anh khí lại mặt đầy khó chịu trực tiếp đá Kuratsuki Ushio một cái, la lớn.

"Này, Nakamura, cậu còn động thủ nữa là tớ không khách sáo đâu đấy." Kuratsuki Ushio mặc dù miệng nói vậy nhưng người lại cứ né tránh, căn bản không có ý định ra tay.

"Cái đó, Nakamura-san, có người ngoài ở đây." Là người hòa giải, Ienaga Kana nhỏ giọng nói với hai người.

"Hửm?" Một cô gái khác mặt không biểu cảm, toát ra khí chất lạnh lùng, khi nhìn thấy Diệp Trường Ca, đồng tử lập tức co lại như cây kim, bất giác thốt lên một cách khó tin.

"Hửm?" "Đẹp trai quá!

X3" Ba cô gái lúc này cũng nhìn thấy Diệp Trường Ca, trong lòng cũng bất giác đồng thanh la lên.

Phải biết rằng dung mạo của Diệp Trường Ca hoàn toàn thoát tục, đứng giữa biển người cũng có thể nổi bật, nhìn một cái là thấy ngay.

"Càng lúc càng thú vị rồi đây." Diệp Trường Ca mặt không đổi sắc, chỉ là trong lòng càng ngày càng cảm thấy hứng thú với Nhật Bản.

"Diệp, Diệp Trường Ca!?" Lúc này, cô gái lúc nãy kinh hô đi đến trước mặt Diệp Trường Ca, giọng điệu không chắc chắn và tôn kính.

"Cô quen Diệp Trường Ca?" Không đợi Diệp Trường Ca lên tiếng, Liễu Nghiên Nghiên là người đầu tiên lên tiếng, lúc thì nhìn Diệp Trường Ca, lúc thì nhìn cô gái kia.

"Hai người này sao vậy?" Hai chị em Đông Phương cũng nhìn nhau, đều nhìn ra được ý trong mắt đối phương.

Hai người họ nhìn bộ dạng của Diệp Trường Ca, chắc là lần đầu đến Nhật Bản, sao lại có người ở Nhật Bản quen biết anh ta chứ.

Phùng Bảo Bảo đứng cách Diệp Trường Ca chỉ vài ly chỉ liếc nhìn hai bên rồi lại tiếp tục im lặng.

Đối với cô, bất kể Diệp Trường Ca có quan hệ gì với phụ nữ, cô chỉ biết rằng anh chắc chắn sẽ không bỏ rơi mình là được.

"Em quen tôi sao?

Em gái nhỏ." Mặc dù từ "em gái nhỏ" có một ý nghĩa khác, nhưng xét theo tuổi của Diệp Trường Ca và tuổi của đối phương.

Diệp Trường Ca gọi đối phương là em gái nhỏ cũng là hợp lý.

Những người đi cùng cô gái kia cũng mặt đầy mờ mịt.

Nhìn bộ dạng của đối phương chắc là không quen biết Keikain-san, nhưng Keikain-san lại quen biết đối phương, vừa nhìn đã nhận ra.

"Em xem ảnh của anh, em biết Diệp Trường Ca." Hoa Khai Viện Dữu La chăm chú nhìn vào khuôn mặt của Diệp Trường Ca, nhưng nhìn một lúc lại cúi đầu xuống, trên mặt hiện lên một vệt hồng.

Ngượng ngùng rồi, Hoa Khai Viện Dữu La ngượng ngùng rồi.

"... em là người của gia tộc Hoa Khai Viện phải không?" Diệp Trường Ca nói đến đoạn sau, trực tiếp truyền âm vào đầu đối phương.

Hoa Khai Viện Dữu La nghe xong, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Diệp Trường Ca.

"Không sai, Diệp Trường Ca đại nhân, em là con gái của nhà chính Hoa Khai Viện.

Trước đây cha em từng cho em xem ảnh của ngài, nói ngài là người dẫn đầu thế hệ trẻ." "Ồ?

Chương 206

Vậy sao?

Gia tộc Hoa Khai Viện thật sự có chút đặc biệt.” Diệp Trường Ca có chút kinh ngạc, phải biết rằng người Nhật Bản đa số đều có địch ý với người An Lạc, càng không cần phải nói đến các gia tộc ở Nhật Bản.

“Ồ?

Gia tộc Hoa Khai Viện này cũng đặc biệt thật đấy.” Diệp Trường Ca có chút kinh ngạc, phải biết rằng đa số người Nhật Bản đều có địch ý với người An Lạc, huống chi là các gia tộc ở Nhật Bản.

Việc một người lại tán thưởng một người An Lạc đúng là chuyện kỳ lạ.

“Diệp Trường Ca đại nhân, tôi biết...” “Đừng có gọi tôi là đại nhân mãi thế, gọi là Trường Ca, hoặc là anh đi.” Nghe Hoa Khai Viện Dữu La cứ gọi đại nhân mãi, Diệp Trường Ca thực sự không nghe nổi nữa, vội vàng bảo cô đổi cách xưng hô.

“Vậy, em gọi là anh Trường Ca nhé.” Hoa Khai Viện Dữu La im lặng một lúc, rồi có chút ngượng ngùng nói trong đầu.

Thực ra lúc nãy khi Diệp Trường Ca bảo gọi anh ta là anh, Hoa Khai Viện Dữu La đã ngây người, cứ tưởng anh ta là kiểu người cao ngạo, ai ngờ lại là kiểu anh trai nhà bên.

Bên cạnh, Liễu Nghiên Nghiên nhìn Diệp Trường Ca và Hoa Khai Viện Dữu La với vẻ mặt quái dị.

Hai người, một cao một thấp, đều im lặng nhìn nhau, thật không hiểu Diệp Trường Ca và Hoa Khai Viện Dữu La đang làm gì.

“Chị, hai người họ đang làm gì vậy?” Đông Phương Nhã Nam nghiêng đầu, khẽ thì thầm với chị gái.

Đông Phương Yêu Nhiễm vẻ mặt ngưng trọng, liếc nhìn Đông Phương Nhã Nam một cái, sau đó chậm rãi thốt ra mấy chữ.

“Chẳng lẽ là... giao tiếp bằng ánh mắt trong truyền thuyết?” “Em ngất đây.” Vốn tưởng Đông Phương Yêu Nhiễm thật sự nhìn ra được gì đó, Đông Phương Nhã Nam trực tiếp lườm cô một cái.

“Ừm, được, tôi biết rồi, ngày mai xem sao.” “Được.” Trong lúc hai chị em nhà Đông Phương đang làm trò, Diệp Trường Ca và Hoa Khai Viện Dữu La cũng đã nói chuyện xong.

“Trời!

Chị, hai người họ thật sự giao tiếp bằng mắt à?” Lần này Diệp Trường Ca và Hoa Khai Viện Dữu La nói chuyện trực tiếp bằng miệng, tất cả mọi người đều nghe thấy.

Lập tức, Đông Phương Nhã Nam bất giác kinh ngạc kêu lên.

“Gì chứ?

Đi thôi.” Diệp Trường Ca quay người lườm Đông Phương Nhã Nam một cái rồi nói với Phùng Bảo Bảo và Liễu Nghiên Nghiên.

“Vậy tôi đi trước nhé, bái bai.” Liễu Nghiên Nghiên đã thoát khỏi nanh vuốt của Diệp Trường Ca nên giờ cũng đã xây dựng được quan hệ tốt với chị em nhà họ Đông, trước khi đi không quên nhắc nhở họ.

“Vậy chị ơi, em đi đâu đây?” “Ừm..., cứ đi theo Diệp Trường Ca.” “Được thôi, vậy các em trai em gái, chị đi trước đây.” Hai chị em nhà Đông Phương vừa đi theo bước chân của Diệp Trường Ca, Nhã Nam không quên nói với đám học sinh trung học kia.

“À, vậy tôi...

đến chỗ bạn Lục Sinh nhé?" Lúc này, cậu bạn tóc chẻ ngôi có chút ngượng ngùng gãi gãi sau gáy nói.

"Thôi, tôi không đi đâu, tôi phải đi rồi." Lúc này Hoa Khai Viện Dữu La lên tiếng, vẻ mặt vô cảm cùng với giọng nói lạnh lùng khiến cậu bạn tóc chẻ ngôi bất giác lùi lại mấy bước.

"Được, được thôi, vậy, bạn Hoa Khai Viện cũng thế nhé, lần này thôi vậy, lần sau lại đến chỗ bạn Lục Sinh." Ngay cả một người có vẻ là Âm Dương Sư như Hoa Khai Viện Dữu La cũng không đi, cậu bạn tóc chẻ ngôi cũng cảm thấy không còn hứng thú, đành bất đắc dĩ nói.

"Ồ, vậy được, tôi cũng về nhà đây, không về nữa chắc ông già lại vứt tranh của tôi đi mất, hẹn gặp lại mọi người." Thương Nguyệt Triều nói, cuối cùng còn tỏ vẻ phẫn nộ.

"Được, hẹn gặp lại." Cứ thế, mọi người ai về nhà nấy.

"Hai người đi theo làm gì?" Phùng Bảo Bảo lập tức lấy thanh thái đao từ nhẫn không gian ra, cơ thể sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào, cảnh giác nhìn hai chị em nhà họ Đông.

"A?

Cái đó, Phùng Bảo Bảo, chúng tôi không có chỗ nào để đi, hay là chen chúc một chút, hoặc xem có phòng trống nào không." Đông Phương Yêu Nhiễm có chết cũng không nói ra là đi theo Diệp Trường Ca để tăng tỷ lệ sống sót.

Đông Phương Nhã Nam như một con thú nhỏ, gật đầu với vẻ mặt đáng yêu.

"Được rồi được rồi, chị Bảo Nhi, cứ để hai người họ đi theo đi." Liễu Nghiên Nghiên thấy đây là cơ hội tốt để tăng hảo cảm, vội vàng lên tiếng.

Nhưng cứng rắn chưa được mấy giây, chỉ thấy trong mắt Phùng

Bảo Bảo như lóe lên một tia sáng đỏ, giọng nói âm u.

“Sao?

Cưng bao che à?” “Không có không có, tuyệt đối không có.” Trong lòng Liễu Nghiên Nghiên, Phùng Bảo Bảo chính là một mụ điên, ngoài Diệp Trường Ca ra thì không ai trị nổi.

“Được rồi Bảo Bảo, cứ để hai người họ đi theo đi.” Lúc này Diệp Trường Ca lên tiếng, nói xong còn liếc nhìn hai chị em họ Đông một cái.

Chương 207

Thực ra Diệp Trường Ca biết suy nghĩ của hai chị em, chỉ là không muốn nói ra thôi, dù sao đi theo cũng không mất miếng thịt nào.

"Đúng đúng, thấy chưa, Diệp Trường Ca cũng cho chúng tôi đi theo rồi!" Không ngờ Diệp Trường Ca lại cho đi theo, giống như bánh từ trên trời rơi xuống, khiến hai chị em nhà Đông Phương vô cùng vui sướng.

Phùng Bảo Bảo nghe Diệp Trường Ca đã đồng ý thì cũng đành cất thanh thái đao vào nhẫn không gian.

Nhưng trong lòng cô vẫn vô cùng cảnh giác hai chị em, vì hoàn toàn không hiểu rõ họ, sợ họ sẽ làm hại Diệp Trường Ca.

Phải biết rằng, Diệp Trường Ca chính là bầu trời của cô, nếu trời sụp, thế giới của cô tất sẽ sụp đổ. ...

Đêm khuya, mười hai giờ sáng.

Đang trong giấc ngủ nông, Diệp Trường Ca đột nhiên mở bừng mắt.

Ngay khoảnh khắc mở mắt, một luồng khí đen vốn đang từ từ tiếp cận Diệp Trường Ca bỗng lao thẳng về phía anh, như thể muốn nuốt chửng anh vậy.

"Xèo, ầm ầm." Bất ngờ, một dòng điện màu xanh trắng lóe lên trên người Diệp Trường Ca, sau đó một luồng sét còn dữ dội hơn bùng ra.

Những tia sét này giống như một con sư tử phá cũi lao ra, vô cùng nhanh và mạnh mẽ.

Luồng khí đen vừa chạm vào tia sét, lập tức phát ra một tiếng hét

thảm thiết nửa người nửa thú.

Tiếng hét thảm thiết này vô cùng lớn, dường như có thể chấn vỡ cả hư không, chỉ thấy hư không cũng gợn lên một trận sóng.

Tiếng hét không kéo dài lâu, chỉ vài giây sau đã tan biến vào không khí.

"Rầm." Đúng lúc này, cửa phòng Diệp Trường Ca đột nhiên bị đá văng, mấy bóng người xuất hiện trong phòng anh.

"Trường Ca, anh không sao chứ." Bóng người dẫn đầu lao đến trước mặt Diệp Trường Ca, lo lắng hỏi.

"Anh không sao, Bảo Bảo, tối nay đừng ngủ, ở lại với anh." Diệp Trường Ca vuốt ve mái tóc của Phùng Bảo Bảo, cuối cùng, đôi mắt tím đen của anh lóe lên một tia sát khí.

"Diệp Trường Ca, tiếng hét thảm thiết đột ngột phát ra lúc nãy, có phải là giọng của kẻ tấn công không?" Liễu Nghiên Nghiên hỏi.

"Không sai, đó là tiếng hét của một đại yêu." Sau khi đẩy lùi đối phương, Diệp Trường Ca đã nhận ra yêu khí của kẻ đó giống hệt với khí tức của Tửu Thôn Đồng Tử.

Rõ ràng, Tửu Thôn Đồng Tử đã để mắt đến Diệp Trường Ca và ra tay tấn công.

"Đại yêu?

Là một trong tam đại yêu quái của Nhật Bản sao?

Hay là con khác." Nghe Diệp Trường Ca nói là đại yêu, thực lực của đối phương chắc chắn rất mạnh, sắc mặt Đông Phương Yêu Nhiễm trở nên khó coi.

"Chị, em đi lấy quần áo nhé, tối nay ở lại đây thôi." Đông Phương Nhã Nam nhỏ giọng nói với chị gái.

“Ừm, được.” Sáng sớm, mặt trời vừa mọc.

“Diệp..., thiếu gia, tôi đi lấy bữa sáng cho cậu nhé.” Với hai quầng thâm mắt cực dày, Liễu Nghiên Nghiên cười một cách uể oải nói với Diệp Trường Ca đang đứng bên cửa sổ ngắm mặt trời mọc.

Thực ra, lẽ ra cô nên gọi là Diệp Trường Ca, nhưng tại sao lại gọi là thiếu gia?

Chuyện này phần lớn là do Phùng Bảo Bảo.

Sáng hôm đó, Phùng Bảo Bảo đã dành thời gian để bắt Liễu Nghiên Nghiên đổi cách xưng hô, bây giờ mọi người đã ở chung một chỗ.

Phùng Bảo Bảo chắc chắn sẽ dành cả một buổi tối để sửa lại cách gọi của Liễu Nghiên Nghiên.

“Chị, dậy thôi.” Bị đánh thức, Đông Phương Nhã Nam lay lay Đông Phương Yêu Nhiễm đang ngủ trên sàn bên cạnh.

“Cho chị ngủ thêm một lát đi mà.” Lúc Phùng Bảo Bảo sửa lưng Liễu Nghiên Nghiên, đã làm ồn hai chị em suốt, đến bốn giờ sáng mới không biết ngủ thiếp đi lúc nào.

“Trường Ca, anh phát hiện ra chưa?” Lúc này Phùng Bảo Bảo đứng bên cạnh Diệp Trường Ca nói.

Thật kỳ lạ, rõ ràng Phùng Bảo Bảo gần như thức cả đêm, nhưng bây giờ lại tràn đầy tinh thần, thật khiến người ta khó hiểu.

“Ngôi mộ sắp xuất hiện rồi, nhìn xem, trên trời đang dần dần lan tỏa hắc khí.” Đôi mắt lóe kim quang của Diệp Trường Ca nhìn lên bầu trời có phần kỳ lạ.

Phùng Bảo Bảo ngẩng đầu lên, quả thật trên trời đang lan tỏa một luồng hắc khí kỳ quái.

Hắc khí trên trời giống như khí thải ở ngoại ô, nhưng nếu nói là khí thải thì lại có chút khác biệt.

Chương 208

Điểm khác biệt này không ai nói ra được, tóm lại vừa nhìn, suy nghĩ trong đầu đã nói rằng đây không phải là khí thải.

"Thật sự, Phùng Bảo Bảo đúng là một người phụ nữ phi nhân." Liễu Nghiên Nghiên bưng bữa sáng kiểu Nhật, vẻ mặt khó chịu lẩm bẩm, thể hiện sự bất mãn.

Nhưng, đúng lúc này, một cơn rung chuyển dữ dội đột nhiên truyền đến từ dưới chân.

"Ây da, ây da, sắp ngã rồi." Vốn đang tinh thần uể oải, Liễu Nghiên Nghiên đột nhiên đối mặt với trận động đất này, lập tức mất hết trọng tâm.

Cả người Liễu Nghiên Nghiên lảo đảo, trông vô cùng hài hước, cứ như đang biểu diễn xiếc.

"A a a, chị ơi, động đất rồi!" Vốn đang cùng chị gái chuẩn bị chợp mắt một lát, Đông Phương Nhã Nam lập tức hoảng hốt lay Đông Phương Yêu Nhiễm hét lên.

"Chị biết rồi, đừng lay nữa." Nhạy cảm hơn Đông Phương Nhã Nam, Đông Phương Yêu Nhiễm đã tỉnh lại ngay khi trận động đất vừa bắt đầu.

Thực ra, cơn địa chấn không chỉ rung chuyển khu vực của Diệp Trường Ca, mà là toàn bộ Nhật Bản, tất cả người dân Nhật Bản đều bị trận động đất đánh thức.

"Mộ huyệt sắp xuất hiện rồi." Diệp Trường Ca nhìn về phía nơi cách đó hàng chục cây số đang không ngừng bốc lên hắc khí, ánh mắt lóe lên tinh quang.

“Ra rồi, ra rồi, đại nhân vĩ đại của ta cuối cùng cũng sắp ra rồi.” Cách đó hàng chục cây số, Điền Nhất vốn đang quỳ trên đất, mặt đầy vẻ cầu nguyện, bỗng như một tín đồ cuồng nhiệt, điên cuồng hét lớn.

Nhưng may là trận động đất bất ngờ ập đến đã làm gián đoạn trật tự của mọi người xung quanh, không ai nghe thấy lời hắn nói, nếu không chắc chắn sẽ bắt hắn lại hỏi cho rõ ràng. ...

Tại một sân viện cổ kính và rộng lớn ở phía dưới.

Một con yêu quái mặt hổ, cao đến hai mét, đứng thẳng như người.

Nhưng điều kỳ lạ nhất là giữa ngực con yêu quái này có một cây trường mâu hằn dấu vết năm tháng và vô số vết đao.

“Bạch Diện Giả sao?

Không, không phải, là Tửu Thôn Đồng Tử?

Lại có thể hồi sinh.” Cái đầu vốn đang cúi gằm của con yêu quái từ từ ngẩng lên, phát ra một giọng nam trung niên đầy tang thương và từ tính.

Phía bên kia, nhà Lục Sinh.

“Tổng đại tướng, đó là...” “Không sai, gã đó đã hồi sinh rồi.” Nha Thiên Cẩu lo lắng hỏi Tổng đại tướng Nô Lương Hoạt Biều, nhưng chưa nói hết câu, người sau đã trực tiếp cắt ngang, nói ra suy nghĩ trong lòng đối phương.

Lúc này, tất cả các thế lực ở Nhật Bản đều đã biết con yêu quái đó sắp hồi sinh.

“Bảo Bảo, nắm lấy áo anh!” Lời vừa dứt, Phùng Bảo Bảo đã nắm lấy tay áo Diệp Trường Ca.

Một tia sáng xanh lóe lên, Diệp Trường Ca mang theo Phùng Bảo Bảo trực tiếp xuyên qua không gian, đi đến nơi có mộ huyệt.

“Chị ơi?

Em phải làm sao đây!?” Thấy Diệp Trường Ca mang theo Phùng Bảo Bảo bỏ rơi hai người mình, Đông Phương Nhã Nam có chút ngơ ngác hỏi Đông Phương Yêu Nhiễm bên cạnh cũng đang ngơ ngác không kém.

Đông Phương Nhã Nam cứ tưởng Diệp Trường Ca sẽ mang cả hai chị em theo.

“Mau đuổi theo thôi.” Ngơ ngác một lúc, Đông Phương Yêu Nhiễm vội vàng nói.

“Hả?

Diệp Trường Ca, Phùng Bảo Bảo đâu rồi?” Liễu Nghiên Nghiên xông lên, phát hiện trong phòng không có Diệp Trường Ca và Phùng Bảo Bảo, sắc mặt cũng ngơ ngác như hai chị em nhà Đông Phương.

“Vừa mới đến nơi bốc khói đen kia rồi, các cô cũng mau đuổi theo đi.” “A?

Sao không mang tôi theo.” ...

Diệp Trường Ca mang theo Phùng Bảo Bảo dịch chuyển không gian, chỉ vài hơi thở đã đến nơi.

“Ra rồi?” Diệp Trường Ca nhìn cánh cổng không biết xuất hiện từ lúc nào ở phía trước, trên những cây cột bên cạnh cổng dán đầy những lá bùa không rõ.

Những lá bùa này lúc ẩn lúc hiện lóe lên kim quang, nhưng mỗi lần lóe lên, hắc khí trên bầu trời lại bốc lên nhiều hơn.

“Mau đuổi theo!” “Cuối cùng cũng xuất hiện, tôi đã đợi ở đây mấy ngày rồi.” “Không biết đây là mộ của ai?” “Tôi cảm thấy ngôi mộ này là một tuyệt thế hung mộ.” “Nói nhảm, không thấy hắc khí trên trời

sao?

Toàn do gã đó gây ra.” Lúc này, từ xa truyền đến tiếng la hét của mọi người, có tiếng Anh, có tiếng Pháp, có tiếng Nhật, thậm chí có cả tiếng An Lạc.

Một đội ngũ hàng trăm người hùng hổ xuất hiện trước mặt Diệp Trường Ca.

Chương 209

Đội ngũ này chia thành nhiều nhóm nhỏ, có người phương Đông, có người phương Tây.

Nhưng ngôn ngữ họ nói lại khác nhau.

“Kia là?

Hoa Khai Viện Dữu La?” Diệp Trường Ca phát hiện ra thế lực của Nhật Bản, thấy Hoa Khai Viện Dữu La đang đứng bên cạnh một người đàn ông trung niên.

“Trường Ca, có cần em giải quyết hết bọn họ không?

Nếu không vào trong rồi có thể sẽ phiền phức đấy.” “Bảo Bảo không cần đâu, anh cần họ mở đường.” Diệp Trường Ca tuy có thể dễ dàng giết chết chủ nhân ngôi mộ bên trong, nhưng như vậy thì quá nhàm chán, quan trọng nhất là, anh cần chủ nhân ngôi mộ này để hoàn thành nhiệm vụ.

“Được thôi.” Phùng Bảo Bảo cũng không đoán được ý của Diệp Trường Ca, đành nghe theo sự sắp xếp của anh.

“Shit, làm sao để phá hủy nó đây.” Một người đàn ông da trắng tiến vào trong đền thờ Thần đạo, nhưng lại bị một lớp rào cản trong suốt hất văng ra.

“Để tôi, Abraham, hỡi Chúa, xin hãy ban cho tín đồ trung thành nhất của Ngài ánh sáng hủy diệt.” Một người đàn ông da trắng khác mặc áo choàng trắng đi đến giữa cổng đền, miệng lẩm bẩm một thứ ngôn ngữ khó hiểu.

Lúc này, một luồng ánh sáng trắng từ trên trời giáng xuống, đột nhiên đánh vào lớp rào cản trong suốt của đền thờ.

Hai luồng sức mạnh hoàn toàn khác nhau bắt đầu đối chọi, sự va chạm sức mạnh tạo ra một trận cuồng phong và âm thanh dòng điện.

Người đàn ông da trắng đứng giữa đền mặt đỏ như gan heo, đối với hắn, việc này quá sức.

“Ngài Jerry, mau lên, tôi đã mở được một lối vào rồi, mau vào đi.” Sau khi cầm cự được vài phút, một cánh cổng hình tròn xuất hiện trước mặt mọi người, người đàn ông da trắng mừng rỡ, vội vàng hét lên với người đàn ông trung niên tóc vàng dẫn đầu.

“Tốt!

Lita, Chúa...” Ngay khi Jerry đang hào hứng nói, Lita cuối cùng cũng không trụ nổi nữa, một luồng sức mạnh vô hình hất văng hắn ra, sau khi rơi xuống đất, hắn phun ra một ngụm máu tươi rồi nghiêng đầu, chết.

“Chết tiệt.” Sắc mặt Jerry khó coi, nguyên nhân không phải vì cái chết của Lita, mà là vì không thể vào trong.

Mọi người xung quanh cũng nhìn nhau ngơ ngác, không biết phải làm sao, dù sao người trông có vẻ lợi hại nhất cũng đã chết rồi, xông lên chẳng phải là nộp mạng sao?

“Haiz, xem ra cần tôi ra tay giúp rồi, ừm?

Khoan đã.” Lúc này Diệp Trường Ca thở dài một hơi, vừa định ra tay thì Điền Nhất lúc nãy lại xuất hiện.

Điền Nhất cầm một thanh katana sắc bén vô cùng, thỉnh thoảng còn lưu chuyển kim quang.

“Thanh đao đó?

Đồng Tử Thiết An Cương?” Là người bản địa, Hoa Khai Viện Dữu La nhìn một lúc rồi kinh ngạc kêu lên. ...

“Gì?

Đồng Tử Thiết An Cương?

Thanh đao đó không phải đã sớm biến mất trong dòng sông lịch sử rồi sao?

Sao lại xuất hiện ở đây?” “Không biết thanh đao đó có thể chém vỡ lớp rào cản không nhỉ?” “Tôi thấy hơi khó, thanh đao đó được xưng là đã từng thí sát Tửu Thôn Đồng Tử, nhưng phần lớn chắc cũng không mở được rào cản đâu.” “Đúng vậy, nếu thứ bị phong ấn là Tửu Thôn Đồng Tử, thì có lẽ có thể phá vỡ.” “...” Những người biết về Đồng Tử Thiết An Cương bàn tán xôn xao, không ít người mang vẻ mặt xem kịch, chế giễu nhìn Điền Nhất.

Điền Nhất đương nhiên nhìn thấy vẻ chế giễu của không ít người, nhưng vẻ mặt hắn hoàn toàn không có chút dao động, chỉ đi đến giữa cánh cổng với vẻ mặt vô cảm.

“Rắc, rầm.” Điền Nhất dùng Đồng Tử Thiết An Cương nhẹ nhàng vung về phía rào cản, một tiếng vỡ vụn vang lên, khiến hàng trăm người xung quanh nghe rõ mồn một.

Những người còn đang mang vẻ mặt chế giễu lập tức cứng đờ, vừa mới chế giễu đối phương không mở được rào cản, nhưng giây sau đã bị vả mặt rồi.

Rào cản bắt đầu từ từ vỡ vụn như kính.

Tuy tốc độ vỡ chậm, nhưng toàn bộ đều bắt đầu vỡ, nên xem ra cũng chỉ cần nhiều nhất một phút là rào cản sẽ hoàn toàn vỡ nát.

“Ồ?

Thú vị đấy?

Thanh đao đó là chìa khóa để phá vỡ rào cản sao?” Diệp Trường

Ca ẩn mình trong hư không đã nhìn rõ vì sao Đồng Tử Thiết An Cương có thể phá vỡ rào cản.

Khoảnh khắc Đồng Tử Thiết An Cương chạm vào rào cản, sức mạnh ẩn giấu trong thân đao lập tức bùng nổ, cũng chính là sức mạnh đã thí sát Tửu Thôn Đồng Tử.

Nó từng thấm đẫm máu của Tửu Thôn Đồng Tử, nên rào cản cũng dễ dàng bị phá vỡ.

Chương 210

"Thanh đao này là thần khí à." Lập tức, gần như tất cả mọi người đều nảy ra ý định cướp đoạt Đồng Tử Thiết An Cương, dù sao nó có thể dễ dàng phá vỡ lớp rào cản mà họ bó tay, khiến gần như tất cả mọi người đều động lòng.

"Tôi biết các người đang nghĩ gì, nhưng thanh đao này còn có ích trên đường đi, đợi sau khi ra ngoài, chúng ta sẽ cạnh tranh công bằng thanh đao này." Điền Nhất quay người, trên mặt không nhìn ra biểu cảm gì, chỉ có sự tĩnh lặng như nước tù, vô cùng quỷ dị.

Điều này khiến không ít người sợ hãi lùi lại mấy bước.

"Được, thanh đao này thuộc về anh em Thanh Thủ hội chúng tôi." Một gã khổng lồ da trắng nói bằng một giọng rất cứng.

Nói xong, hắn dẫn theo mấy chục người, hùng hổ như một con gấu xám.

"Hừ, thần khí như vậy sao có thể nhường cho các người?

Tôi cũng vào đây." "Đi thôi, anh em, cướp bảo vật trong mộ, lấy thần binh." Những thế lực của các quốc gia khác cũng lần lượt hét lên vài câu rồi đi vào trong đền thờ.

"Dữu La, tôi cảm thấy không nên vào thì hơn." "Không, tôi bắt buộc phải vào." "Nhưng, thông tin truyền đến..." "Yên tâm, Diệp Trường Ca chắc chắn sẽ đến, hoặc có lẽ đã đến rồi, chỉ là đang ẩn mình thôi." "..., được thôi." Đội ngũ còn dừng lại tại chỗ chính là nhóm của Hoa Khai Viện Dữu La, sau khi nói chuyện đơn giản vài câu, họ cũng đi vào trong đền thờ.

"Ha ha ha, hỡi chủ nhân vĩ đại, ta sắp tìm được ngài rồi." Thấy

đội ngũ hàng trăm người đã đi vào, Điền Nhất đứng tại chỗ đột nhiên phá lên cười lớn, ngay khoảnh khắc đó, trên trán hắn xuất hiện một cái sừng nhỏ.

"Ồ?

Thì ra đã bị hắc khí của Tửu Thôn Đồng Tử ảnh hưởng đến thần trí rồi à." Diệp Trường Ca không cần dùng Thần Thú Chi Đồng cũng có thể cảm nhận được có một luồng hắc khí trong cơ thể đối phương, rõ ràng là của Tửu Thôn Đồng Tử.

"Tên nhóc Diệp, chúng ta làm gì đây?

Có vào không?" Phùng Bảo Bảo thấy Điền Nhất sau khi cười lớn xong cũng đi vào trong đền thờ, liền hỏi Diệp Trường Ca bên cạnh.

"Chúng ta cũng vào thôi." Diệp Trường Ca rất có hứng thú với ngôi mộ của Tửu Thôn Đồng Tử, hơn nữa còn đã giao dịch với Hoa Khai Viện Dữu La.

Không lâu sau khi Diệp Trường Ca và Phùng Bảo Bảo đi vào trong đền, Liễu Nghiên Nghiên và hai chị em nhà Đông Phương mới thở hồng hộc đuổi tới.

"Chúng ta, chúng ta, chúng ta làm gì đây?

Cũng vào sao?" Mệt đến thở không ra hơi, Đông Phương Nhã Nam hỏi Đông Phương Yêu Nhiễm.

"Chúng ta cũng vào thôi, ngoài Diệp Trường Ca và Phùng Bảo Bảo ra, chắc chắn cũng có những người khác đã vào rồi." Thể chất mạnh hơn Đông Phương Nhã Nam một chút, Đông Phương Yêu Nhiễm nhìn những dấu chân hỗn tạp trên mặt đất, gật đầu phân tích.

"Được thôi, đi thôi tam tiểu thư, thể chất của cô cũng kém quá đấy, nếu không phải vì cô thì tôi đã sớm đến rồi." Liễu Nghiên Nghiên vừa đi về phía đền thờ, không quên quay đầu lại cà khịa Đông Phương

Nhã Nam.

“Này này này, nói gì thế, tại tôi lâu rồi không rèn luyện thân thể thôi mà.” “Lâu rồi không rèn luyện thân thể?

Lúc ở trong gia tộc không phải chỉ ngủ với ăn vặt, như con heo ấy.” “Thì sao, tôi thích thế.” Ba người Liễu Nghiên Nghiên vừa cãi nhau ầm ĩ vừa đi vào trong đền thờ.

“Hướng lên núi sao?” Diệp Trường Ca liếc nhìn con đường núi càng lúc càng dốc dưới chân, rồi lại ngẩng đầu nhìn ngọn núi cao chót vót ở không xa.

“Trường Ca, nơi này kỳ lạ thật đấy, rõ ràng bên ngoài là một khu rừng, nhưng sau khi vào, tất cả cảnh vật đều thay đổi hết.” Phùng Bảo Bảo với vẻ mặt ngây thơ và kinh ngạc nói với Diệp Trường Ca.

“Đương nhiên rồi, đây là sức mạnh của cường giả cấp S đấy, mặc dù chỉ là cấp S giả thôi.” Nhìn vẻ mặt ngây thơ của Phùng Bảo Bảo, trái tim Diệp Trường Ca như muốn tan chảy, anh xoa xoa đầu cô bé, cưng chiều cười nói.

Ngay lúc Diệp Trường Ca và Phùng Bảo Bảo đang ngọt ngào, phía trên đột nhiên truyền đến một trận la hét thảm thiết.

Quay lại ba phút trước.

“Chậc?

Ta cứ tưởng có gì?

Chẳng qua chỉ là đổi cảnh vật thôi mà.” Lão đại của Thanh Thủ hội, Trát La, nói với vẻ khinh thường.

“Vâng, lão đại, nhìn xem ngôi mộ ở cái nơi đất chật người đông này yếu ớt làm sao, không giống những mộ huyệt mà em từng trải qua.” Là đàn em của lão đại, tất nhiên phải nịnh nọt, gã đàn em vừa

lên tiếng lập tức nở một nụ cười chó săn với Trát La.

“Ừm, không tồi.” Trát La cũng tán thưởng gã đàn em này, vỗ vỗ vai hắn rồi nói không tồi.

“Vâng, lão đại.” Gã đàn em như thể trúng được năm triệu, kích động hét lên.

Những gã khổng lồ cùng hội xung quanh đều nhìn gã đàn em với ánh mắt ghen tị.

Tuy vẻ ngoài của hắn trước mặt người khác trông ngốc nghếch, nhưng đối với những người biết chuyện thì lại vô cùng ghen tị.

Lão đại Trát La rất ít khi khen người khác, một khi đã khen ai, người đó nếu không phải là nhân vật cấp cao, người kế vị trong Thanh Thủ hội, thì ít nhất cũng sẽ sớm trở thành đội trưởng của một tiểu đội.

“Cảm nhận được không?” “Tà khí nặng quá, vô cùng nồng đậm.” “Mọi người nhất định phải cẩn thận.” Những người có năng lực đặc biệt, hoặc ví dụ như Âm Dương Sư và mục sư trong đội ngũ đều cảm nhận được luồng tà khí nồng đậm trong không khí, có thể tạo thành cả một tầng mây đen.

Nếu luồng tà khí này có thể tấn công con người, thì tất cả những người có mặt ở đây đều sẽ chết ngay lập tức, hoặc chết vì ngạt thở.

Chương 211

Lúc này, Trát La đang đi đầu đột nhiên chấn động, dừng bước.

“Sao vậy lão đại.” Gã đàn em vốn đang thầm vui mừng, phát hiện lại có cơ hội tốt, vội vàng chạy đến trước mặt Trát La, lo lắng hỏi.

Trát La không nói gì, chỉ cúi đầu xuống.

Âm Dương Sư và mục sư ở phía sau lập tức biến sắc, vội vàng hét lớn.

“Mau rời khỏi hắn, hắn bị tà khí xâm nhập vào cơ thể rồi.” “Hả??

Nói nhảm gì đấy, lão đại của tao là cường giả số một vũ trụ sao có thể bị tà khí thông thường xâm nhập được, đúng không lão đại.” Gã đàn em khinh thường liếc nhìn Âm Dương Sư ở phía sau, sau đó nịnh nọt nói với Trát La đang không rõ sắc mặt.

Trát La không nói gì, nếu có ai nhìn thấy mặt hắn lúc này, chắc chắn sẽ giật mình.

Chỉ thấy đôi mắt màu xanh lục của Trát La đã biến thành màu đen kịt như hố đen, màu đen hoàn toàn chiếm lấy màu mắt của hắn.

Trên da mặt hắn có những đường gân đen như rễ cây già, tùy ý uốn lượn.

“Lão đại?” Gã đàn em có chút sợ hãi, bắt đầu có chút tin lời của những Âm Dương Sư và mục sư kia.

Lời của gã đàn em như một mồi lửa, Trát La lập tức ngẩng phắt đầu lên, những đường gân đen trên mặt hắn lập tức xuyên thủng cơ thể gã đàn em.

“A!” Cơn đau kịch liệt trên người khiến gã đàn em hét lên thảm

thiết.

“Khai hỏa!” “Hỡi Chúa, xin hãy ban cho chúng con ánh sáng nhân từ của Ngài.” “Quy mệnh bản bất sinh như đại thệ nguyện hư không vô tướng nhất thiết như!” “...” Phát hiện Trát La không còn là Trát La nữa, tất cả mọi người phía sau đều rất quyết đoán phát động tấn công.

Các loại tấn công khác nhau dội về phía Trát La và gã đàn em đang cận kề cái chết.

Nếu là người thường hoặc yêu ma bình thường thì đã sớm bị tiêu diệt sạch sẽ, nhưng đối với Trát La, người đầu tiên bị tà khí lây nhiễm, liệu có dễ dàng bị tiêu diệt như vậy không?

Kết quả đương nhiên, chắc chắn là bị tiêu diệt rồi.

Dù sao tà khí xâm nhập vào cơ thể Trát La cũng không có quá nhiều.

Cho nên Trát La đối mặt với sự tấn công của hàng trăm người đương nhiên bị tiêu diệt sạch sẽ.

“Làm sao để chống lại tà khí xâm nhập vào cơ thể đây?” Vấn đề này xuất hiện trong đầu hàng trăm người.

Tuy có người có bảo vật hộ thân, nhưng loại bảo vật này thường chỉ dùng khi gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Dùng vào lúc này có phải là quá lãng phí không.

“Hay là?

Chúng ta rút lui đi.” “Không được, nếu rút lui rồi, có người thông quan được mộ huyệt này thì sao?

Chẳng phải chúng ta lỗ to à.” “Phải, chúng ta là người phát hiện đầu tiên, nếu để người đến sau thông quan thì phải làm sao.” Trong lúc đội ngũ đang im lặng, có người do dự đề nghị rút lui, nhưng lập tức

bị tất cả mọi người phản đối.

Phía bên kia, Diệp Trường Ca và Phùng Bảo Bảo đột nhiên liếc nhìn nhau một cái, sau đó người trước nắm lấy tay người sau, lập tức ẩn mình vào hư không. ...

“Diệp Trường Ca đâu?

Không thấy bóng dáng đâu cả.” Một giọng nữ truyền đến từ phía sau.

“Hộc, hộc, mệt chết tôi rồi, đường dài quá.” “Em gái, chị thấy sau lần này, em nên rèn luyện cho tốt đi.” “Không đâu, em không muốn.” Sau đó, hai giọng nữ khác cũng truyền đến.

Chủ nhân của ba giọng nữ chính là Liễu Nghiên Nghiên, Đông Phương Nhã Nam, Đông Phương Yêu Nhiễm.

Lúc này họ vừa đến đúng nơi Diệp Trường Ca đã dừng lại trước đó.

“Hả?

Nghe kìa, phía trước có phải có tiếng động không.” Tai Liễu Nghiên Nghiên đột nhiên động đậy, dường như nghe thấy gì đó, sau đó vô cùng vui mừng nói với hai chị em nhà Đông Phương.

“Ừm..., thật sự có tiếng động, có khả năng Diệp Trường Ca cũng ở đó.” “Nhưng, hình như có cả đội ngũ khác nữa, chúng ta đi qua liệu có xảy ra chuyện gì không.” Đông Phương Nhã Nam rõ ràng do dự một lúc, lo lắng nói với hai người.

“Sợ gì!

Diệp Trường Ca phần lớn là ở đó, có anh ấy ở đây, chúng ta sợ gì chứ.” Liễu Nghiên Nghiên rõ ràng không để chuyện này trong lòng, tay trái đặt lên vai Đông Phương Nhã Nam, nói một cách phóng khoáng.

“Được thôi.” Đông Phương Nhã Nam vừa nghĩ đến việc Diệp Trường Ca có lẽ cũng ở đó, trong lòng cũng thả lỏng, sau đó gật đầu.